

Giới thiệu Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt

Tựa gốc: 我有特殊沟通技巧 - Ta Có Đặc Thù Câu Thông Kỹ Xảo

THỂ LOẠI: Hiện đại, Dị năng, Trinh Thám

EDITOR: *Queenie_Sk, Tịch Liễu, Winnie (từ c95 trở đi)*

Dương Miên Miên: *Giúp tớ xem đề thi toán cuối kỳ là gì.*

Bài thi: *Câu hỏi kể cuối trong sách bài tập hình học trang 198, một số cũng không đổi.*

Dương Miên Miên: *Hâm lại sửa trước khi ngủ giúp tớ.*

Lò microwave: *Định ... Hãy đến uống sữa nóng, ngày mai 12 giờ còn phải đi học.*

Dương Miên Miên: *Người vừa đứng đây nói chuyện là ai vậy?*

Thùng rác: *Là giáo viên dạy tiếng Anh cùng người yêu của anh ta.*

Vạn vật không nói, nhưng dưới con mắt “thần”, nếu như bạn có thể nghe thấy, vậy thế giới chẳng có gì là bí mật.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Người con gái xinh đẹp

ở nhận được điện thoại của mẹ cũng là lúc anh vừa viết gần xong báo cáo. Thức đêm liên tục mấy ngày, mấy thành viên trong đội đều đã về nhà ngủ nghỉ. Đội hình cảnh chỉ còn một mình Kinh Sở.

“Con gái của nhà người ta hình như năm nay mới 17 tuổi, vẫn là một đứa bé chưa trưởng thành mà đã mồ côi cha mẹ,” mẹ của anh liên tục cảm thán, “Vừa hay con cũng ở trong thành phố, nếu con không muốn quay về thì tiện thể chiêu cố nó một chút.”

Lần này Kinh Sở không đồng ý cũng không được, bắt quá là con gái của người bạn cũ của mẹ, anh cũng nên để ý cô ta một chút ... “Được! Mẹ cho con địa chỉ đi!”

“Cố gắng chăm sóc nó nhiều một chút, người ta là cô gái không cha không mẹ, dễ bị người ngoài ức hiếp. Nếu như có khó khăn, con mau chóng giúp đỡ nó”, mẹ anh căn dặn cẩn thận, “Còn nữa đừng dọa người ta.”

Kinh Sở xoa xoa mũi, cười cười nói: “Con đã biết!”. Anh lớn lên cũng không phải thuộc dạng người cao lớn gì, nhưng tất cả những cô gái nhìn thấy anh đều rất căng thẳng, anh quả thực rất ngạc nhiên.

Bởi mẹ anh đã nói, nên sau khi Kinh Sở viết xong báo cáo liền mau chóng theo địa chỉ đã ghi đi tìm cô gái “cô nh” kia. Cô ta ở khu thành cổ.

Nam Thành cũng được coi là một trong những đô thị lớn trong nước, mấy năm gần đây tốc độ phát triển quả thực giống như hỏa tiễn, không ít khu vực đều bị phá bỏ và dời qua khu khác. Thế nhưng khu vực phía Đông lại giống như bị bùa chú, phát triển rất chậm, vẫn còn giữ nét cổ xưa của trăm năm trước.

Tuy nhiên, nói là thành cổ vẫn khó tránh khỏi việc quy hoạch lộn xộn, môi trường yếu kém, thông tin liên lạc thì hòng hóc. Kinh Sở lái xe đến đầu đường thì không lái vào, anh đậu xe sát lề đường, tìm địa chỉ đã được ghi.

Cô gái ở trong khu phố nhỏ khá cũ, chó mèo đại ị bầy bạ ngay giữa đường, có một con chó mực nhìn thấy Kinh Sở liền ngửi ngửi, vang tiếng sủa liên hồi, không thể diễn tả nổi.

Kinh Sở rất ít khi đến vùng này, men theo địa chỉ đi vào một hành lang. Bên trong tia sáng mờ mờ. Anh đi đến lầu sáu cũng là nơi cao nhất, gõ cửa một cái.

Cửa mở, cửa có chốt bảo vệ, anh nhìn thấy một gương mặt xinh đẹp lộ ra, gương mặt xinh xắn đến mức khiến vừa nhìn đã không thờ nổi, phòng ốc sơ sài nhưng quả thực rất đẹp.

“Vào đi!” Cô gái gạt chốt an toàn, mở lớn cửa để anh đi vào.

Kinh Sở không nhúc nhích: “Cô còn không biết tôi là ai.” Anh hơi nhướng mày, cô không hề có cảnh giác với người lạ khiến anh có chút bất mãn.

“Anh là cảnh sát.” Cô gái vừa cầm chổi và đồ hốt rác, “Đã nhìn thấy anh trên báo.”

Thì ra là thế. Kinh Sở giãn mi, đánh giá hoàn cảnh chật chội, đại khái căn phòng chỉ khoảng 50-60 mét vuông. Trong phòng khách bày hũ tro cốt cùng linh vị, di ảnh. Phòng ngủ nhỏ nhỏ, nhà bếp nhỏ nhỏ, phòng vệ sinh nhỏ nhỏ, nhưng được quét dọn rất sạch sẽ.

Vóc dáng anh cao một mét tám mấy đứng đó, nhìn đâu đâu cũng thấy nhỏ bé: “Cô là Dương Miên Miên?”

“Ừ” Cô ngẩng đầu nhìn, “Có chuyện gì không?”

Chiều cao của cô chỉ khoảng một mét sáu mấy, vóc dáng nhỏ nhắn, áo sơ mi cùng quần lửng, chải tóc đuôi ngựa, rất đẹp, gương mặt ấy anh cũng còn cảm thấy nguy hiểm thay cho cô.

Kinh Sở suy nghĩ một chút, cũng nên giới thiệu mình trước: “Tôi là Kinh Sở, mẹ tôi và mẹ cô là bạn học, sở dĩ tôi đến đây là để xem có thể giúp gì được không?”

Cô ngẩng đầu nhìn anh một cái: “Không có gì phải giúp một tay.”

“Có nha có nha, bồn cầu bị hư, mái nhà bị dột nước, cô mãi vẫn chưa sửa xong.” Một âm thanh nhỏ nhỏ nói với cô.

Dương Miên Miên liếc mắt.

“Đổi phuong” già lo, tiếp tục đề nghị: “Còn có TV cũng bị hư, màn hình đổi màu, cô cũng không có thời gian mang đi sửa.”

Dương Miên Miên lại liếc mắt, chiếc TV kiểu cũ nặng như vậy khiêng lên khiêng xuống nặng lắm biết không?

“Miên Miên, nhà đột nhỏ nước, thật khó chịu.”

“Kính Sờ là người rất tốt, trong nóng ngoài lạnh, anh ấy sẽ không cự tuyệt đâu.” Lại một thanh âm xa lạ, ngọt ngào mềm mòng.

Được rồi, Dương Miên Miên kéo kéo cánh tay đang cầm chổi, nói nghiêm túc: “Có một việc!”

Kính Sờ chăm chú lắng nghe.

“Bồn cầu nhà tôi bị hư, mái nhà đột nước, có thể giúp tôi sửa lại không?”

3 phút sau, Kính Sờ cởi bỏ áo khoác ngoài, vén tay áo giúp cô sửa bồn cầu tự hoại. Dương Miên Miên đứng bên cạnh cầm chổi dụng cụ giúp anh. Anh lên tiếng hỏi: “Ba cô đã mất, không thấy buồn sao?”

“Không buồn!” Cô bình tĩnh đáp lời, “Con người đâu sao cũng phải chết!”

Kính Sờ nhìn ra được cô không hề nói dối, chỉ có cảm giác cô hơi vô cảm, khó tránh khỏi anh để ý chăm chú vào đôi mắt cô. Đáy mắt cô không có chút bi thương, không có gì thống khổ, chỉ là bình tĩnh như kiểu người vừa chết không phải là người thân của mình: “Được rồi!”

“Còn có Tivi nhà tôi!” Cô đảo mắt, không khách khí nói, thật giống như sai khiến.

Kính Sờ giúp cô sửa xong bồn cầu và Tivi, dờ khóc dờ cười hỏi tiếp: “Còn có gì cần giúp một tay không?”

Cô chuyên tâm suy nghĩ một chút, rồi trả lời: “Đã không còn gì, cảm ơn anh!”

“Vậy tôi đi đây!” Kính Sờ lấy áo khoác, chần chờ một lúc rồi nói: “Tôi lưu số điện thoại của tôi cho cô. Có vấn đề gì khó khăn cứ gọi cho tôi. Con gái ở một mình phải cẩn thận, không nên tùy tiện mở cửa cho người lạ.”

Dương Miên Miên thật sự quá đẹp, trị an khu thành cổ này lại không được tốt. Kính Sờ phát bệnh nghề nghiệp nên cảm râm hai ba câu, tiện thể hỏi điện thoại di động của cô.

Cô mờ mịt: “Là cái gì?”

“Cô không có điện thoại di động sao?”

“Không có!” Cô liền lấy giấy bút ghi lại tên và số điện thoại của anh.

Lúc đi ra cửa Kính Sờ không khỏi suy tư, có lẽ anh đã già rồi, hoàn toàn không hiểu mấy cô gái bây giờ đang suy nghĩ gì. Còn có cái tên Dương Miên Miên nghe thật nhẹ nhàng, nhưng trên thực tế lại là một cô gái “trái ngược”?

Hoàn toàn không biết những điều Kính Sờ lo nghĩ, Dương Miên Miên ném cây chổi, hướng phía nhà bếp lấy nước. Cô không cần vận vôi, nước tự động từ trên vòi nước chảy xuống, khi đến mức max thì cũng tự động dừng lại. Cô đem đặt vào bình đun siêu tốc, tiếp tục công việc quét dọn.

“Miên Miên không vui sao?” Bồn cầu xôn xao, lại xối thêm một lần nước, lo lắng một chút, “Em không cố tình rò rỉ nước.”

Miên Miên lại liếc mắt: “Không được xả nước bậy bạ, tiền nước rất đắt, ba mất rồi, không còn tiền đâu.”

Bồn cầu: “Xin lỗi Miên Miên!”

“Miên Miên, nếu không có tiền thì bán em đi”, chiếc tivi cũ kỹ nỗ lực tìm cách giúp cô thoải mái hơn một chút, “Dưới lầu mỗi ngày đều có người mua ve chai, em nghĩ em cũng được mấy trăm đồng đó.”

Miên Miên xoa xoa trán: “Chị không bao giờ bán các em, em không có việc gì hết! Mở phim truyền hình xem đi.”

Tivi xoay xoay một tiếng, trên bàn tự động xuất hiện mấy nhân vật, bộ phim đang đến đoạn gay cấn, nhưng Dương Miên Miên không có tâm trạng nào mà xem, lại tiếp tục quét dọn.

Vắt và mãi mới quét dọn nhà cửa sạch sẽ. Tủ lạnh mở lời: “Miên Miên, chị không còn gì ăn, đi siêu thị mua chút gì đi.”

Cô tiến đến, mở cửa tủ lạnh, bên trong quả nhiên chỉ còn lại mấy thứ linh tinh như trứng gà và sữa: “Gọi món bên ngoài luôn vậy, chị không muốn nấu cơm.”

Com rang trong quán com ở tiểu khu, vừa mặn vừa khó ăn, Dương Miên Miên chọc chọc vào hộp com bằng nhựa: “Không ăn nổi, ngày hôm nay tại sao nấu khó ăn như vậy?”

Hộp com nhựa trắng nhỏ giọng: “Ông chủ bên ngoài nuôi vợ bé, bà chủ vừa phát hiện. Ngày hôm nay giăng co một trận, đổ cả chén muối vào nồi

“...” Dương Miên Miên nhớ đến ông chủ quán com mập ú ư, “Người như vậy mà cũng có vợ bé sao?”

“Sao lại không?” hộp com thờ dài, đáng vẽ ảo não, “Hơn 20 năm vợ chồng, đứa con nhỏ nhất cũng học đến tiểu học, vậy cũng thành ra chuyện như vậy.”

Dương Miên Miên lắc đầu, đem hộp com thu dọn, nó liền mở miệng nhắc cô: “Nhớ vứt em vào phía trong thùng rác, không nên để bên ngoài. Nếu có thể được, đừng bẻ gãy em, em sẽ đau.”

“Hiểu rồi.” Dương Miên Miên dùng túi nilon gói hộp com lại cẩn thận, bên trên còn cột chiếc nơ hình bướm

Hộp com trở nên vui vẻ: “Cảm ơn chị!”

“Đừng khách sáo.”

Hộp com bằng nhựa cũng không “sống thọ”, sau khi sử dụng xong cũng bị coi như rác rưởi bị ném đi, chấm dứt cuộc đời ngắn ngủi.

Vạn vật trên thế gian đều theo vòng sinh tử tuần hoàn, có rất nhiều sự vật được sinh ra nhưng so với con người sinh mệnh của chúng còn ngắn hơn rất nhiều. Ví như hộp com này, mỗi ngày có vô số hộp com được làm ra, mang đi sử dụng rồi “tử nạn”. Ngày hôm nay coi như cô còn sử dụng hết công năng của nó, cùng nó nói vài ba câu. Nhưng cũng có biết bao nhiêu hộp com “chết đi” mà không thể nói được một lời nào.

Trong con mắt của Dương Miên Miên, mỗi ngày nhìn thấy không biết bao nhiêu chuyện sinh ly tử biệt. Hôm nay cùng hộp com nói qua mấy câu, ngày mai sẽ không bao giờ ... còn gặp mặt. Sinh tử đều đã trải qua quá nhiều, vậy làm sao có thể hi vọng xa với người chưa từng gặp qua mấy lần, vì cái chết của ba cô mà thương tâm?

Dùng xong bữa tối, ngoài cửa đường phố đã lên đèn, Dương Miên Miên ngồi trước bàn học làm bài tập. Chiếc đèn bàn “một năm tuổi” đang cố gắng hết sức chiếu sáng, mong ánh sáng của nó gánh vác bớt gánh nặng cho đôi mắt của cô.

Tắt cả mọi vật đều yên tĩnh để cô làm bài tập.

“Miên Miên!” cục gồm nhỏ giọng gọi cô.

Dương Miên Miên đang làm bài tập ngẩng đầu, “Có chuyện gì vậy?”

“(ㄟ_ㄟ) ... Miên Miên, em quá nhỏ, không còn sức để giúp chị rồi.” Cục gồm vốn dĩ là màu trắng tinh, mềm mại, bây giờ chỉ còn lại một mầu, coi như cũng đã tẩy xóa rất nhiều.

Miên Miên buông bút, lấy cục gồm bé xiu đặt lên tay: “Chỉ còn một chút.”

“Ừ...” nó cọ cọ vào ngón tay cô, “Đem em và mọi người đặt chung một chỗ đi. Xin lỗi, em không thể giúp đỡ chị nữa.”

“Không sao đâu!”

Dương Miên Miên mở ngăn kéo, có một hộp bằng thiếc mỏng phía trong. Cô cho cục gồm vào hộp, bên trong hộp còn có những cục gồm khác được xếp chồng ngay ngắn, cùng bút máy. Đây là một chiếc hộp đựng máy đồ bỏ đi.”

“Gặp lại sau!” Cô hướng về phía cục gồm nói.

Cục gồm cũng nở nụ cười thật tươi: “Hẹn gặp lại Miên Miên, gặp lại sau (*▽*)”.

Lại một lần ly biệt.

Không một lời nói chuyện, chẳng có tiếng khóc nỉ non. Trong phòng cực kỳ yên tĩnh, mọi người giống như đang dùng sự tĩnh lặng của mình để đưa tiễn một vị bằng hữu.

Bọn chúng xác thực cũng chẳng có gì gọi là bi thương. Đối với một cục gồm mà nói, đến lúc này nó đã hoàn thành trách nhiệm của mình, vinh quang về hưu, đây là một chuyện vui.

Đối với chúng mà nói, cục gồm sau khi dùng hết, bút máy đã viết đến giọt mực cuối cùng, như vậy cũng nên kết thúc, một kết thúc đáng tự hào.

Như vậy, chết đi lại trở thành một việc thiêng liêng.

Dương Miên Miên mở laptop, đăng ký tài khoản, chiếc ly bằng gốm nằm bên cạnh đã làm bạn với cô hơn một năm, tính cách hoạt bát. Nó mau chóng phá vỡ không khí trầm mặc, tò mò hỏi: “Miên Miên, chị định làm gì?”

“Kiểm tiền.” Dương Miên Miên cầm cốc nước uống một ngụm, “Ba chị đưa hết tiền cho người phụ nữ kia, bà ta chắc chắn sẽ không cho chị. Từ hôm nay trở đi, chúng ta phải bắt đầu kiểm tiền rồi!”

Ly gốm cái hiểu cái không, nhưng vẫn gật đầu liên tục: “Dạ!”. Không phân biệt rõ cổ phiếu hay gì gì đó, tuy nhiên nghe nói khá lợi hại.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Làm việc

Cùng thời gian đó, Kinh Sở cũng đã kiểm được tư liệu về Dương Miên Miên. Anh xem sơ qua, những ấn tượng về cô ngày hôm nay lập tức bị lật đổ.

Nếu nói đơn giản, cuộc đời cô gái nhỏ này là bi kịch.

Mẹ của anh và mẹ cô là bạn học thời đại học. Mẹ cô vốn dĩ là thiên kim tiểu thư, thế nhưng sau này gia đình kinh doanh phá sản. Trong phút chốc từ trên trời cao té xuống đất bùn, gả cho một người nhưng lại là một tên đàn ông chẳng ra gì. Ông ta có khuynh hướng bạo lực. Khi bà sinh ra Miên Miên không được bao lâu thì qua đời. Ông ta đương nhiên tái giá, bà mẹ kế là đã có một đời chồng và một đứa con riêng, tính cách bá đạo, không cho phép Miên Miên vào nhà.

Mỗi tháng cha cô sẽ đưa cô 300 đồng gọi là phí nuôi dưỡng, nhưng hiện tại ông ta đã qua đời vì tai nạn xe cộ. Người gây tai nạn tuy có bồi thường một khoản tiền, thế nhưng bà mẹ kế không hề đưa cho Dương Miên Miên một cắc nào.

Như vậy, cô không cảm thấy đau lòng với cái chết của ba mình cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

“Anh đang xem gì vậy?” cô gái đang ngồi cùng anh uống cà phê là bạn gái hiện tại của Kinh Sở, La Bùi Bùi.

Kinh Sở cất điện thoại vào túi, mỉm cười nói: “Không có gì!”

“Không lẽ lại có vụ án nào sao?” giọng của La Bùi Bùi khó tránh vài phần oán giận, “Đề giải quyết vụ án gì đó, anh lâu rồi không có hẹn hò với em”

“Xin lỗi!” Trong giọng nói của anh nghe ra không ít nhiều thành ý, có lẽ, đối với đoạn tình cảm này Kinh Sở sớm cũng đã chuẩn bị tâm lý ... Dù sao, đây cũng không phải là người bạn

gái đầu tiên vì chuyện công việc của anh mà xảy ra tranh cãi.

“Được rồi!” La Bùi Bùi cũng là người hiểu chuyện, chỉ là muốn làm nũng với anh đôi chút. Bởi vì cô biết rõ cho dù cô có mè nheo vài ba câu cũng không phải là biện pháp để khiến người đàn ông này buông tha công việc, thôi thì cô cứ coi đây là một ưu điểm của anh.

Nếu phải nhận xét, cô đúng là đối với Kinh Sở tất cả đều hài lòng, nhưng đối với công việc của anh rất bất mãn. Tuy nhiên trên đời này có gì là vẹn toàn cả hai bên. Kinh Sở là người đàn ông tuấn tú, tao nhã, gia cảnh giàu có, cũng không có bất cứ thói hư tật xấu nào như các người đàn ông khác. Đứng trên cương vị là một người bạn trai anh cũng rất xứng đáng, chi ngoại trừ một việc anh khá cuồng công việc. Ngoài ra, anh không có đến một khuyết điểm dù là nhỏ nhất.

Cô cần phải nắm cho thật chắc người đàn ông này.

Cô cầm tách cà phê cappuccino nhấp một ngụm, mỉm cười hỏi: “Mai anh có việc gì bận không, em vừa phát hiện nhà hàng không tệ.”

“Được!” Kinh Sở suy nghĩ một chút rồi đồng ý, bởi vụ án trước đây bọn họ đã tăng ca khá nhiều, nên riêng lần này Cục trưởng cho anh nghỉ ngơi ba ngày.

Hôm nay mất cả ngày viết báo cáo kết luận, ngày mai có thể dành một ngày đi hẹn hò.

Ngày kế tiếp, là một ngày ánh nắng chiều rực rỡ, Dương Miên Miên thức dậy sớm, đánh răng rửa mặt. Cốc uống nước và bồn rửa mặt đều bằng sứ trắng men, phía đáy bồn là hình hai con cá vàng. Tất cả đều đã rất lâu năm.

Bồn rửa mặt bằng men tính cách khá ôn nhu: “Miên Miên, sao hôm nay thức sớm vậy?”

Dương Miên Miên cất bàn chải đánh răng, lấy khăn lau lau mặt, mơ hồ nói: “Chắc đi tìm việc, hết tiền rồi!”

Hôm qua cô kiểm tra tất cả ngăn kéo, phát hiện mình chỉ còn 62 đồng 3 xu, đây là toàn bộ gia sản của cô. Hôm nay đã là ngày 1 tháng 8, đến 1 tháng 9 là khai giảng. Cô còn phải lo tiền học phí.

Dương Miên Miên thay bộ quần áo mới, chiếc áo sơ mi màu xanh da trời đậm đã phai màu thành màu xanh nhạt, một chiếc quần lửng (trước đây là quần dài đến gót nhưng giờ thì chỉ đến bắp chân, may mà cô chỉ cao thêm chút không béo ra), đôi giày màu trắng mới mua trong đợt giảm giá còn 30 đồng. Chải đầu, buộc tóc đuôi ngựa phía sau.

Bị kích xảy ra, chiếc thun cột tóc 5 xu màu đen tự xưng “khó” lớn, đứt làm đôi.

Hết cách, Dương Miên Miên tìm tìm trong đồng quần áo cũ được một miếng khăn cũ. Vừa hay lấy nó làm dây cột tóc, phần còn dư làm khăn lau.

Tivi lo lắng: “Chị đi làm công sao? Hãy bán em đi đi!”

“Bán em cũng đâu đủ học phí, đừng quan tâm” Dương Miên Miên mang theo 10 đồng, “Nếu buồn chán thì mấy em xem tivi nhé, chị khuya lắm mới về.”

Cô mau chóng đi xuống lầu, phía dưới là những hàng quán bán điểm tâm náo nhiệt. Bây giờ đang là nghỉ hè, có mấy sạp đóng cửa. Nhưng sau khi nhập học, hầu như cả con đường bị các sạp hàng chiếm hết.

“Bán hai cái bánh màn thầu.” Dương Miên Miên đứng trước sạp bán bánh bao mua đồ ăn sáng. Lúc trước là 1 đồng ba cái, bây giờ đã là 7 xu một cái. Bất quá là hàng xóm láng giềng ưu đãi đặc biệt, bà chủ ưu đãi 1 đồng được hai cái màn thầu.

Bà chủ cho hai bánh màn thầu vào túi nylon, “Miên Miên ăn màn thầu thôi sao, như vậy sẽ không nhanh lớn đâu.”

“Không sao ạ!” Cô nghĩ hôm qua cô đã rất xa xỉ tiêu hết 5 đồng cho món cơm rang chẳng ra gì, thật đúng là không bỏ một chút tâm tư vào nấu nướng. Bây giờ cô buộc phải tiết kiệm.

“Cho cháu một cái bánh bao nhân thịt nè”, bà chủ tặng cho cô thêm một cái bánh bao. 3 xu tiền một cái, bánh bao nhỏ nhỏ trong lòng bàn tay to to.

“Cám ơn!” Cô ngẫu nhiên cho bánh màn thầu và bánh bao bỏ hết vào miệng.

Cô đã chính thức bước vào giai đoạn dậy thì rồi, bây giờ lượng cơm cô ăn so với trước đây nhiều hơn rất nhiều. Đứng với lo lắng của bà chủ bán bánh bao. Cô đành phải gấp rút đi kiếm tiền thôi.

Làm sao để đảm bảo mỗi ngày đều có một ly đậu nành và một trái trứng gà.

“Chị ơi, nhớ cho em vào thùng rác nhé!” Túi nylon màu trắng lao nhao, nhiều lần còn nhảy căng lên: “Nhất định nhớ kỹ, không được vứt em lung tung, không thì em sẽ khóc lớn lên cho mà xem.”

Không hiểu tại sao, tuy là mấy túi nylon hình dạng khác nhau một trời một vực, thế nhưng lúc nào cũng cường điệu không dưới một lần: “Nhớ đem bỏ vào thùng rác!”. Suốt trên đường đi không ngại xấu hổ mà gào thét xin chủ nhân vứt mình vào thùng rác.

Hình như vừa sinh ra chúng đã hiểu chuyện.

Dương Miên Miên ăn hết bánh bao và màn thầu, lấy cái túi nylon lại thắt hình chiếc nơ bướm, nhẹ nhàng đặt vào trong thùng rác.

Túi nylon hài lòng tặng cô một nụ hôn gió: “(づ 3)づ Hẹn gặp lại, kiếp sau gặp lại.”

Ăn sáng hết 1 đồng, đi xe buýt hết 2 đồng. Dương Miên Miên đang đứng tại khu thương mại nhộn nhịp nhất thành phố, lúc bước xuống xe, mục tiêu của cô là cố gắng tìm được một công việc tốt. Hiện tại học sinh đi kiếm việc làm thêm khá phổ biến, các quán cà phê hay nhà hàng đều là lựa chọn tối ưu.

Cô liếc mắt chọn một nhà hàng sang trọng, hoa lệ, bầu không khí tao nhã, có đàn violon và đàn dương cầm tồ đậm bầu không khí. Hơn nữa nghe nói giá cả ở đây rất đắt, các thành phần tri thức muốn đến đây cũng phải cân nhắc một chút.

Bất quá với dạng kinh doanh này, mức lương sẽ không hề thấp, làm tốt có thể có thêm tiền tip.

Bảng quảng cáo trắng lẹ hướng người qua đường hết lớn: “Hôm nay trứng cá muối rất tươi ngon! Đầu bếp danh tiếng của nhà hàng đích thân ra tay, ngày hôm nay chỉ có 30 phần. Có một không hai.”

Là một bảng hiệu của một nhà hàng sang trọng, nhưng cư nhiên nó lại được đặt dưới đất. Thật sự là hiếm có vì thường các nhà hàng cao cấp khác đều treo bảng hiệu của họ rất cao.

Được rồi, nhà hàng này tên là “Thời Quang”.

Bụng của Dương Miên Miên lại réo ùng ục, sau đó nhìn thấy bảo vệ nhìn cô bằng ánh mắt khác thường.

Ngày hôm nay, tuy rằng cô đã chọn lựa bộ quần áo tốt nhất, thế nhưng cũng chỉ có thể dùng hai từ “mộc mạc” để hình dung. Tuy rằng không đến mức không vào được cửa, nhưng bị người khác quan sát bằng ánh mắt khác thường là điều không tránh khỏi.

Cô đẩy cửa bước vào, ngừng đầu quan sát hoàn cảnh của nơi này, mở miệng hỏi: “Quản lý của các anh ở đâu?”

“Bạn học, có phải em đi lộn chỗ hay không?” Một lời nói ôn tồn vang lên.

Dương Miên Miên cũng không trông cậy bọn họ sẽ mở miệng nói với cô. Bất quá đi ngang qua ly rượu đỏ, nó nhiệt tâm nói cho biết: “Trực tiếp đi vào trong, gian phòng cuối cùng.”

Dương Miên Miên trực tiếp đi thẳng bên trong.

Ly rượu đỏ: “Σ(°Д°) Trời ạ, cô ta có thể nghe thấy tiếng tôi nói chuyện?”

Quản lý là người đàn ông khoảng 30 tuổi, nghe có tiếng gọi cửa, anh không ngừng đầu nói: “Vào đi!”

“Xin chào anh!” Dương Miên Miên quét mắt khắp căn phòng làm việc của anh, đại khái đã dàn xếp hết ý muốn nói trong đầu: “Tôi muốn nộp đơn xin việc.”

“Nộp đơn xin việc? Chúng tôi không tuyển người đâu.” Anh ngừng đầu, lúc nhìn rõ dung nhan của cô, có chút hơi sững sốt, vô thức hạ thấp giọng: “Bạn học ơi, em đến nhầm nơi đúng không?”

Dương Miên Miên mở miệng nói bằng thanh âm êm tai nhất: “Không sai, tôi muốn làm việc ở đây.”

Quản lý không khỏi tỉ mỉ quan sát cô, là một cô gái cực kỳ xinh đẹp, mang vẻ đẹp thuần khiết, còn rất trẻ, có thể thấy rõ những sợi lông tơ trên gương mặt cô, da trắng như trứng gà bóc. Trong đám đông, không hề khó khăn để tìm ra cô.

Giọng anh trở nên hòa nhã: “Em muốn ở đây làm việc, ba mẹ của em có biết không?”

“Ba tôi đã mất trong tai nạn giao thông, bây giờ tôi không có tiền đóng học phí.” Dương Miên Miên vừa nói xong, quản lý đối với cô có chút cảm thông: “Em đã đủ tuổi thành niên chưa?”

“Chưa, còn mấy tháng nữa ạ.”

“Như thế này đi, em đầu tiên sẽ tiếp nhận công việc ghi lại các món ăn do thực khách yêu cầu. Làm việc ở đây phải mặc đồng phục, mỗi ngày em được 100 đồng, tiền tips là của em.”

“Cám ơn anh!”

Có điều không phải ai cũng hoan nghênh cô, có mấy người con gái đứng phía sau lưng cô nói: “Không có nghe quản lý nói muốn tuyển dụng, thế nào đột nhiên lại nhảy ra một người?”

Cũng có người đối với cô cũng có chút thiện ý: “Em tên Miên Miên? Nơi này để thay quần áo, kích cỡ có vẻ không lớn lắm, em mặc được không?”

Đồng phục coi như vừa người, áo sơ mi cùng váy ngắn, có điều đôi giày khá lớn.

Quản lý nhìn cô suy tư, cô bé này tám phần là không thể giữ được lâu. Tục ngữ có câu, vĩnh viễn không nên đắc tội với các cô gái xinh đẹp, bởi những cô gái ấy chỉ cần bước đi trên đường, không biết bao nhiêu người muốn giành lấy.

Dương Miên Miên thay xong quần áo, lúc trở ra liền đụng phải một cô gái xinh đẹp. Cô ta liếc nhìn Miên Miên bằng nửa con mắt, vẻ mặt tỏ rõ thái độ khinh thường.

Dương Miên Miên trong vòng 5 phút đã biết toàn bộ thông tin về cô gái này. Cô ta tên Vương Lộ, 23 tuổi, tốt nghiệp đại học Tam Lưu. Ở nơi này làm nhân viên chẳng qua mong muốn “cua” được đại gia. Ngoài gương mặt đẹp, cô còn sở hữu bộ ngực size D.

Vậy cũng không thể trách Vương Lộ có chút thù địch với Miên Miên.

Nhất là ngày hôm nay là ngày đầu tiên Miên Miên đi làm, cô ta vốn dĩ cực kỳ chế nhạo đáng về của Miên Miên, nhưng ai ngờ vượt xa tưởng tượng của cô ta, Miên Miên biểu hiện rất tốt.

Miên Miên không hề có chút luống cuống cho dù là đầu tiên sử dụng ipad. Chỉ cần nghe qua một lần là biết cách sử dụng, trong quá trình khách order món ăn cũng không xuất hiện bất cứ lời phản nản nào.

Lần này, đột nhiên Vương Lộ bước lên giựt lại ipad, mặc kệ Dương Miên Miên đang giới thiệu các món ăn với khách, chỉ buông một câu: “Hết pin!”

Sau khi order món ăn quay về, Vương Lộ nhếch môi, gương mặt không có bất cứ biểu cảm nào nhìn Dương Miên Miên. Cô ta đưa ipad cho người phục vụ tổng đài: “Hết pin!”

“Đợi tôi sạc pin”. Nhân viên phục vụ tổng đài là một thanh niên khá điển trai, không quên hỏi Miên Miên: “Các món em đều viết lại chứ?”

“Không có ...” Dương Miên Miên ngồi xổm trên sàn, lau lau bàn trong thời gian ngồi chờ ipad khởi động. “Có điều em nhớ được!”

“Có lúc sẽ nhớ nhầm.” Vương Lộ giậm giậm đôi giày cao gót, từ trên cao nhìn xuống. “Nếu bị khách trách cứ tất cả mọi người sẽ bị liên lụy.”

Dương Miên Miên giương mắt nhìn cô ta, không nói lời nào, chỉ yên lặng mở phần mềm dùng order thức ăn, xoẹt xoẹt một chuỗi dài các món ăn nhập vào, không sai một ly.

Mục đích không đạt được, sắc mặt Vương Lộ đang rạng rỡ chợt tối xảm, xoay người rời đi.

Chàng thanh niên trực tổng đài không khỏi cảm thán: “Em phải cẩn thận nhé, cô ta đã đuổi mấy nhân viên nữ rồi đó.”

Dương Miên Miên vỗ vỗ vai anh, ý nói anh ta không cần lo lắng.

Cuộc sống có biết bao nhiêu đau khổ, chuyện này đối với cô, thật sự mà nói chẳng là gì.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Kẹp tóc

Buổi trưa lượng khách khá đông, đây cũng là thời gian cao điểm trong ngày của nhà hàng. Dương Miên Miên rất đói bụng, bụng cô sôi ùng ục, nhưng khách hàng đối với cô rất hài lòng, phải lệ hào phóng cho cô thêm tiền tip.

Dương Miên Miên biết rằng làm việc ở đây tiền kiếm được không phải ít, nhưng nhiều như vậy vượt xa tưởng tượng của cô. Còn có khách hàng cho cô ba bốn tờ 100 đồng chỉ để hỏi cô số điện thoại đi động.

Cô nói: “Tôi không có đi động!”

Giờ cơm trưa, cô nghỉ ngơi trong một góc phòng nhân viên. Bữa trưa có thịt, có rau còn có cả canh, tuyệt đối khoảng thời gian này là thời gian sướng nhất. Cô mở máy nghe nhạc, uống hết chén canh.

Có một cô gái than phiền đồ ăn khó nuốt, ngượng ngùng đi ra ngoài.

Nhà hàng vào buổi trưa là đông khách nhất nên thời gian nghỉ ngơi sẽ chia ra sớm hơn hoặc trễ hơn. Đến ca của Dương Miên Miên là đã 2 giờ chiều.

Vậy cũng dễ hiểu, đây chính là điều khiến các cô gái tức giận, rồi cứ bàn tán tới lui, còn khiêu khích gọi Miên Miên là “Quý nghèo”.

Dương Miên Miên ra phía sau rửa chén, vòi nước thấm trầm mờ miệng: “Đôi khi, phụ nữ thật sự rất đố kỵ, họ ghen tức mà chẳng có thể giải thích được nguyên nhân”, sau đó lại tiếp lời: “Có thể ‘tắm’ cho em một chút không? Mấy cô gái kia bôi đầy dầu mỡ lên người em, thật khó chịu (T_T).”

Đến buổi tối, mọi người đã triệt để ý thức được sự lợi hại của cô, liền bắt đầu cùng cô giành giật khách. Mấy nhân viên phục vụ thuộc dạng “mắt kẻ trộm”, chỉ cần liếc mắt là có thể phân loại được khách có tiền hay không, có phóng khoáng cho nhiều tiền tip hay không.

Một người đàn ông đáng đáp anh tuần tiến đến, Vương Lộ mắt sáng rỡ, liền đẩy Dương Miên Miên đi ra ngoài nghênh tiếp.

Dương Miên Miên nghĩ thầm: Cô có thể nhìn thấy anh ta một thân áo quần sạch sẽ, thể nhưng không ngửi thấy trên người hân nhân nhát mùi vị chết chóc và mùi formalin sao?

Không hiểu chỉ số thông minh của mấy cô này ở đâu.

Một đôi tình nhân bước vào, Dương Miên Miên cầm menu tiến đến, sau đó cô chợt phát hiện lại là người quen.

Kính Sở ngàn lần cũng không nghĩ đến sẽ gặp Dương Miên Miên ở nhà hàng cao cấp này. Cô mặc đồng phục phục vụ. Anh cau mày, nghiêm mặt. Gương mặt anh lúc này trông nghiêm túc giống như đang tra hỏi tội phạm: “Tại sao em lại ở đây?”

“Kiếm tiền sinh hoạt phí và học phí.”

Kính Sở nhú chặt mí: “Học phí bao nhiêu, tôi cho em mượn trước.” Anh biết cô có lòng tự trọng nên không dùng từ “cho em” mà là “cho em mượn”.

Dương Miên Miên vốn không muốn nói nhảm nhiều, nhưng nhìn anh đã sửa giúp cô bồn cầu và tivi, nên cô buộc phải nói thêm mấy lời: “Cứu nguy nhưng không thể cứu nghèo.”

Kính Sở sững sờ nhìn Miên Miên ôm thực đơn quay đi.

La Bùi Bùi không nhịn được nói: “Con bé này thật không biết điều.”

“Cô bé là con người họ hàng.” Kính Sở không muốn nhiều lời, “Chỉ có điều tính cách có chút khác thường.”

Nếu như là đầu tiên tiếp xúc còn không thể phát hiện, nhưng trong lần thứ hai anh nhạy bén quan sát được Dương Miên Miên không hề giống với những cô gái trong độ tuổi 17-18 tuổi khác.

Không chỉ là do trưởng thành sớm, mà còn có gì đó mà bây giờ anh không thể giải thích được.

Vì tình cảnh Dương Miên Miên có chút đặc biệt, do đó quản lý đặc biệt chiếu cố thông báo kế toán cho cô lãnh tiền công ngày làm việc hôm nay. Một ngày làm 14 tiếng, tiền lương và tiền tip có được 700-800 đồng, vượt quá dự tính của cô, ngoài ra còn được bao cơm trưa và cơm tối.

Tan ca đã là 10 giờ tối, cô đi về từ phía cửa sau. Vừa đi được vài bước liền ngừng lại. Kính Sở thấy cô biết cảnh giác, liền cảm thấy vui mừng. Nhưng sau đó, lại trông thấy cô tiếp tục bước đến phía cửa xe, gõ một cái.

Anh hạ kiếng xe, gương mặt lại nghiêm túc giống như thầy giáo đang dạy dỗ cô học trò nhỏ: “Không được đi sát bên cạnh xe, rất nguy hiểm.”

“Tôi nhận ra xe của anh”, Dương Miên Miên hiển nhiên có điều không vừa mắt với anh, rốt cục không nhịn được nói, “Anh thật phiền phức!”

Kính Sở khẽ nhú mày, sau khi anh đưa La Bùi Bùi về nhà, anh mau chóng quay về đây đợi cô tan ca. Biết chắc sẽ phải đợi cô đến 12 giờ khuya. Nhưng khi nghĩ đến những người trong độ tuổi của cô, vào thời khắc này còn đang nung nấu bèn cha mẹ, thì cô phải đi buôn chải kiếm tiền đến tận khuya, nên anh hạ con giận, nói: “Lên xe đi, tôi đưa em về.”

Dương Miên Miên bước lên xe.

Trên đường đi, Kính Sở cân nhắc từ ngữ, tuyệt đối không nên dùng bộ dạng tra xét phạm nhân đối xử với cô, mở miệng bằng thanh âm hòa nhã nhất: “Em muốn đi làm thêm cũng không vấn đề, có điều làm đến trễ như vậy, thân con gái đi một mình rất nguy hiểm.”

Dương Miên Miên không đáp lời.

Kính Sở suy nghĩ một chút, hù dọa cô: “Vào thời gian trước, có không ít nữ sinh bị mất tích, tất cả đều là bị lừa bán sang nước ngoài. Giống như em bây giờ, đi nửa đường bị kéo vào trong xe, không ai biết.”

Dương Miên Miên: “...”

“Lúc trước còn có thêm vụ tội phạm giả trang nhân viên phát chuyển nhanh xông vào trong nhà dân, giết chết bốn mạng người. Tin tức vừa đưa tin thôi, em đọc chưa? Bởi vậy ở nhà một mình không được phép tùy tiện mở cửa.”

“À ... có một cô gái tan ca đêm, giữa đường bị cưỡng bạo, lộ ...” nói đến đây anh chợt ý thức nội dung mình vừa nói đối với một cô bé là quá khủng khiếp, anh vội vàng im lặng.

Anh nghiêng đầu nhìn Dương Miên Miên. Khuôn mặt nhỏ nhắn chiếu sáng trong không gian mờ ảo. Trước đây anh có từng đọc qua sách có đoạn viết: “Đơn giản nhưng rực rỡ”, lúc đó anh cho rằng đúng là nói quá. Mặt người chứ nào phải bóng đèn mà phát sáng. Nhưng bây giờ anh lại tin là thật.

Cô “xì” một tiếng, sau đó nở nụ cười, giống như que diêm phát sáng trong bóng tối: “Anh ... người này ...” Cô suy nghĩ một lát: “Tâm lòng rất tốt.”

Kính Sở đang không biết nên khóc hay nên cười, vừa muốn nói gì đó, chợt nghe thấy giọng cô có chút lo lắng hỏi: “Nhất định là rất phiền. Từ trước đến nay tôi chưa từng lo cho ai, và cũng không cần ai lo cho mình”, cô nói, “Tôi không giống những người khác, do đó tôi mong anh đừng làm phiền tôi.”

Kính Sở đều không phải dạng người nóng nảy, nhưng cô không biết tốt xấu như thế, cũng khiến anh không khỏi khó chịu.

Con mưa đến rất nhanh. Mưa lớn khiến tầm nhìn bị ngăn trở, Kính Sở mở radio, đài đang phát chương trình nhạc nhẹ thư giãn.

Mưa to xối xả cộng với âm nhạc trong xe khuấy nhiễu thính giác của Dương Miên Miên. Cô không nghe được bên đường có một chiếc kẹp tóc đang gào khóc xin giúp đỡ.

“Mau cứu người! Mọi người ơi mau cứu người!”

Thế nhưng không ai nghe thấy.

Kính Sở đưa Dương Miên Miên về đến dưới lầu trời vẫn chưa ngớt mưa. Anh nhìn cô giờ cúi lên cao, liền không khỏi mở miệng: “Về nhà nhớ uống rế bản lam, coi chừng cảm lạnh.”

* Rế bản lam là một vị thuốc bắc, dùng để điều trị cảm mạo, sốt, viêm họng.

Dương Miên Miên lười cùng anh giải thích rằng nhà cô ngay cả củ gừng còn không có huống chi là thuốc bản lam, cô chỉ nói cho có lệ: “Đã biết, cảm ơn anh. Hẹn gặp lại.”

Kính Sở nhìn cô lên lầu, đợi cho đến khi nhà cô sáng đèn, anh mới lái xe rời đi.

Mọi người đánh giá: “Vẫn còn có người tốt mà!”

Dương Miên Miên kéo rèm cửa sổ, phớt lời nói: “Cảnh sát là cây cao lương mà, đương nhiên phải có lòng yêu thương cùng lo lắng.”

Mưa như trút nước, máy tiếng đồng hồ mới ngừng, nhưng bây giờ cũng đã nửa đêm, toàn bộ thành phố chìm trong yên tĩnh. Kẹp tóc khóc lóc đã thấm mệt, cúi đầu xuống vùng nước nứt nẻ.

“Bé đừng khóc!” chiếc mini bus ven đường đỗ dành.

“Chị ấy sắp chết!” Chiếc kẹp tóc vốn dĩ là những hạt pha lê lấp lánh, cô gái nào cài lên mái tóc chắc chắn rất tuyệt vời. Nhưng bây giờ trông nó thật nhếch nhác: “Mau cứu chị ấy, ai tới mau cứu chị ấy!”

“Đừng khóc!” Mini-bus suy nghĩ một chút, nhờ giọng nói: “Đợi đến hừng sáng, để anh xem có thể nhờ người nào giúp đỡ không? Thế nhưng, em phải cứu ai?”

“Em cảm ơn!” Kẹp tóc nhỏ giọng, “Hầm Hầm bị người ta bắt đi.”

Hầm Hầm là chủ nhân của nó, là một cô gái trẻ đẹp, kẹp tóc kể lại, đang đi trên đường thì bị người ta bắt đi.

“Bọn em đều gào lên là mau chạy, mau chạy, nhưng Hầm Hầm không nghe được ...”, kẹp tóc nói tiếp, “Bọn em đều cho rằng hẳn ta không phải là người tốt, nhưng chị ấy không nghe được, không nghe được bọn em nói chuyện.”

Đêm khuya dần trôi, ánh bình minh ló dạng.

Dương Miên Miên bình thường thức dậy sớm, nhưng hôm qua do làm việc mệt mỏi, cô vui đầu xuống gối: “Cho chị ngủ thêm một chút nữa đi!”

“Miên Miên, có một cô gái đã mất tích”, chiếc đồng hồ báo thức tí mỉ kể lại với cô câu chuyện vừa nghe được từ cây cột điện bên ngoài cửa sổ, “Hình như là nửa đường bị bắt cóc.”

Dương Miên Miên hé một mắt: “Bắt cóc con nít?”

“Không phải!” cây cột điện phía ngoài cửa sổ thông tin cho cô tin tức mới nhất, “Miên Miên, hình như ... đã chết rồi!”

Dương Miên Miên lập tức tỉnh táo.

Cô ngồi trên giường ngơ ngác vài giây: “Chết người rồi sao?”

“Ừ, trong khu rừng già.”

Dương Miên Miên “ồ” một tiếng, một lần nữa lại thả mình xuống giường: “Nếu đã chết, thì không còn là việc của chúng ta.”

Người chết là việc điều tra của cảnh sát, cô nào có liên quan gì? Vạn vật trên thế gian đều có một chức trách nhất định, xía vào chuyện người khác chắc chắn không có kết quả tốt.

Dương Miên Miên nhủ thầm trong lòng. Tuy nhiên, sau đó đành phải thức dậy. Đánh răng rửa mặt. Cô lấy vài đồng tiền xu cho vào túi, rồi rời khỏi nhà.

Mùa hè ngày dài hơn đêm, lúc này mới hơn 5 giờ sáng nhưng phương Đông đã sáng trắng một vùng. Con đường vẫn còn vắng bóng người, ngay cả các bác bán đồ tạp hóa còn chưa rời giường.

Dương Miên Miên đã tìm thấy chiếc kẹp tóc. Đó là một chiếc kẹp màu hồng nhạt bằng pha lê tuyệt đẹp, đích thị là một cô bé kẹp tóc xinh xắn.

Miên Miên cúi đầu, nhặt chiếc kẹp tóc: “Đừng khóc nữa. Cô ấy chết rồi.”

Chiếc kẹp tóc pha lê òa khóc: “Hàm Hàm ... đã chết?”

Chiếc xe mini bus cũng cúi đầu nức nở, thanh âm chiếc kẹp tóc vang lên sắc nhọn: “Hàm Hàm đã chết?”

“Đã chết!”

Kẹp tóc gào thét: “Không! Em không tin. Hàm Hàm mới 21 tuổi, mới vừa có bạn trai. Em là món quà anh ấy tặng cho Hàm Hàm. Bọn họ hứa hẹn sẽ bên nhau cả đời. Em không tin!”

“... cũng không có cách nào.” Dương Miên Miên đem nó nhét vào túi quần, “Cảnh sát rất nhanh sẽ phát hiện thi thể của cô ấy.”

“Chị dắt em đi xem nhé!”. Kẹp tóc cầu xin, “Hàm Hàm rất thích em, chị đem em về bên Hàm Hàm có được không?”

Dương Miên Miên trầm mặc một lúc, “Hiện tại thì không được!”

“Tại sao?”

“Em sẽ gây trở ngại cho cảnh sát phá án.” Dương Miên Miên tìm được một cửa hàng vừa vặn mở cửa bán đồ ăn sáng. Ngẫm nghĩ, cô gọi một chén hoành thánh lớn giá 4 đồng, nhân làm từ đậu xanh. Chén canh thật lớn, nhìn là thèm.

Cô cho vào chút dấm và ớt, nhấp từng muỗng từng muỗng. Kẹp tóc vẫn năn nỉ mãi không buông: “Chị dắt em đi được không? Chị đã có thể nghe thấy tiếng nói của em, xin hãy mang em đi.”

Nếu những người khác trong quán ăn nhìn thấy cô cứ lăm bắm một mình sẽ rất tức cười, do đó Miên Miên lựa chọn không nói lời nào, mặc cho kẹp tóc huyền ảo. Đến khi kẹp tóc phát hiện Miên Miên thật sự không chú ý đến nó, nó đành rút rút đứng lên.

Dương Miên Miên: “...”.

Cô bé kẹp tóc này đúng là bị tiểu cô nương chiều hư, cũng có thể là tính tình chung của những đồ vật xa xỉ.

Miên Miên trước đây cũng từng có một chiếc kẹp tóc hình con bướm, màu hồng chấm bi đỏ. Tính cách rất nhanh nhẹn, lỗ mãng. Ai đi qua lại không cẩn thận đụng vào là kẹp tóc sẽ la lớn: “Mẹ kiếp! Dám đụng lão nương à, chán sống rồi sao?”

Đáng tiếc hàng ở vỉa hè chất lượng thực sự không tốt lắm, xài vài hôm đã bị hư. Lúc từ biệt, kẹp tóc cũng không bỏ thói hung hăng, nói với Miên Miên: “Không cần phải thương tâm, kiếp sau đâu em sẽ vẫn mong vào nhà chị.”

“Chúc em nhiều may mắn!”

Con người có thể không chọn lựa nơi mình sinh ra, nhưng ít ra cũng có thể chọn lựa cho mình cách sống.

Miên Miên phục hồi tâm trạng, chiếc kẹp tóc pha lê vẫn còn đang khóc lóc. Cô ăn miếng hoành thánh cuối cùng, tính tiền rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Giết người

Trời đã sáng rõ, nhưng còn lâu lắm mới đến giờ làm việc, Dương Miên Miên đành đi dạo hai ba vòng, vô thức rẽ vào một công viên nhỏ.

Khi cô bước chân vào công viên cũng đúng lúc bác lao công đang quét dọn. Xa xa có mấy bác lớn tuổi đang tập dưỡng sinh. Tiến đến phía khu rừng nhỏ, đã nghe thấy tiếng bác lao công la thất thanh: “Có người chết!”

Đồng đảo mọi người vây quanh, cô đương nhiên chẳng tỏ ra sợ hãi, cũng hòa cùng đám người tiến lên xem xét sự việc.

Nạn nhân chết rất thương tâm. Trên cổ bị siết bằng đôi vớ chân, quần lót bị nhét vào trong miệng, hai tay và chân bị trói thành hình chữ X, lộ ra bắp đùi trắng nõn và đương nhiên đã bị xâm hại.

Cũng là lần đầu tiên Dương Miên Miên thấy một nạn nhân chết thảm thương như vậy, cô giật mình, quay đầu bỏ chạy. Một bà cụ lên kinh hãi, bộc phát bệnh tim, hôn mê bất tỉnh. Hiện trường nhất thời trở nên hỗn loạn.

Chạy thật xa, Miên Miên mới phát giác trong đầu nảy sinh một cảm giác mơ mơ hồ hồ, không rõ. Tuy nhiên cái chết của cô gái kia khiến cô hoảng sợ tột độ.

Chiếc kẹp tóc không ngừng kêu gào ầm ĩ đòi đi về, cô không nói tiếng nào đem nó nhét sâu vào trong túi, sau đó lên xe bus.

Cả ngày cô đặc biệt trầm lặng. Giờ trưa, cô nghe hai nhân viên tiếp tân buồn chuyện về cô gái bị giết chết trong công viên, cái chết rất thương tâm...

Thời đại ngày nay hệ thống thông tin liên lạc phát triển không ngừng. Chỉ trong vài giây là cả thành phố đều tường tận sự việc. Cô nghe bọn họ chỉ chỉ trỏ trỏ, suy đoán lung tung nguyên nhân cái chết, tự dung trong lòng cô thấy bức bối, khó chịu.

Duy nhất có người làm cho cô cảm thấy vui vẻ đó chính là vị khách đã tip cho cô rất nhiều ngày hôm nay. Cô cho tiền nhét vào túi, sờ sờ chiếc túi dày cộm cảm giác thật “an toàn”. Thế

nhưng vui vẻ chỉ duy trì trong vài phút ngắn ngủi, bởi cô chợt tính toán lại chỉ tiêu, phát hiện cô còn cách mục tiêu rất xa, còn phải mất khá nhiều thời gian.

Nếu không phải cơ thể cô có tố chất khỏe mạnh thì thật đúng là chịu không nổi. Cô cũng chỉ là con người bình thường, cũng có lười biếng, cũng muốn ở nhà nằm ngủ nướng cho đã. Nhưng bây giờ thì không thể, cô phải làm việc chăm chỉ, kiếm tiền mỗi ngày.

Nếu suy nghĩ một chút, so với cô gái trẻ tuổi chết trong công viên kia thì việc cô chịu khổ chịu cực có đáng là gì.

Mỗi ngày cô đều chứng kiến rất nhiều lần “Sinh ly tử biệt”, nhưng hành hạ cho đến chết lại là một việc khác. Kiếp luân hồi của mọi vật đều theo đạo trời, bởi khổ đau chỉ là khổ đau. Nhưng có điều giết người lại là một chuyện khác, là một chuyện không thể tha thứ.

Kinh Sở nhanh chóng có được thông tin của cô gái vừa bị mưu sát. Nạn nhân tên Lý Hàm, 21 tuổi, gia cảnh bình thường. Sau khi tốt nghiệp trung học thì mở một cửa tiệm nails. Thu nhập khá ổn định. Bạn trai hiện tại của cô ta tên Chu Bằng. Vào thời điểm xảy ra án mạng, anh đang cùng mấy người bạn uống rượu. Có nhân chứng chứng minh, nên được loại khỏi đối tượng tình nghi.

Căn cứ theo lời khai của nhân viên trong tiệm, cô chủ rời đi khoảng 10 giờ. Khi ra về cô mặc bộ đầm màu đỏ, vớ chân màu đen cùng giày cao gót.

Đáng lưu ý là trên đầu có cài một chiếc kẹp tóc do bạn trai tặng, rất đẹp, nghe nói là khá đắt, khoảng vài ngàn đồng. Khắc tên của cô chủ phía sau chiếc kẹp.

Nhưng hiện trường vụ án không tìm thấy chiếc kẹp tóc này.

Pháp y sơ bộ nhận định nạn nhân tử vong do ngạt thở, có dấu hiệu bị xâm hại nhưng không tìm thấy tinh dịch hay mất cứ cọng lông nào. Thủ pháp gây án hết sức gọn gàng.

“Là rất tàn nhẫn mới đúng.”

Tiếng nói vừa phát ra là của thành viên nữ duy nhất trong đội hình cảnh, Liễu Ngọc. Người cũng như tên, hội tù đầy đủ khí chất của một cô gái vùng Giang Nam xinh đẹp. Thật sự, cô ta không hề phù hợp một chút nào với công việc cảnh sát. Cho dù chỉ là ở đội kiểm chức văn thư, hoặc là cho dù cha cô là Cục trưởng.

Liễu Ngọc từ nhỏ khá mê phim Mỹ, tưởng tượng mình một ngày nào đó sẽ là một thành viên trong đội CSI. Nhưng sau này lớn lên, cô mới phát hiện vết tích học, hay những môn học chuyên ngành thực sự khá khó, chỉ số thông minh của cô đuổi theo cũng không kịp. Do đó, chỉ còn cách im lặng nhờ cha cô luồn cửa sau để có một chân thư ký trong đồn cảnh sát.

CSI: Crime Scene Investigation hay CSI là một loạt phim truyền hình trinh thám, tâm lý tội phạm của Mỹ - Canada của đạo diễn Anthony E. Zuiker. "CSI: Crime Scene Investigation" ra mắt vào ngày 06 tháng 10 năm 2000 trên CBS

Đáng tiếc ngày vui nào cũng tàn, những vụ án xảy ra đã chứng minh cho cô thấy thực tế khác xa so với phim ảnh. Làm hình cảnh vừa khổ vừa mệt. Không phải chỉ cần ngồi quán café, rung đùi là có thể phân tích ra được hung thủ.

Có điều cô ta thừa hưởng sự cổ chấp giống như cha mình. Gặp khó khăn nhất quyết bước tới chứ không hề thối lui, sống chết không chịu từ chức. Qua lại riết cũng quen, Kinh Sở cũng chấp nhận sự tồn tại của cô ta.

Không giống như những lần trước, câu của miệng của cô ta sẽ là: “Nhất định đây là tên tội phạm biến thái, giết người hàng loạt”, mà bây giờ lại là “Tàn nhẫn”, coi như cô cũng có chút tiến bộ.

“Có camera giám sát không?”

“Khu thành cổ vốn có nhiều góc khuất, camera phía cổng công viên đã bị phá hư cách đây một tháng.” Cảnh sát Lưu vội vàng trả lời.

Kinh Sở “à” một tiếng, ngón tay gõ gõ lên bàn, phát ra những âm thanh “cộp cộp”. Trong phòng làm việc yên tĩnh, không ai dám quấy rầy suy nghĩ của anh.

Vụ án đã qua 3 ngày nhưng cảnh sát vẫn chưa tìm được một chút manh mối, sự quan tâm của dân chúng đối với vụ án cũng mờ nhạt dần.

Dương Miên Miên vẫn còn cảm thấy buồn bực.

Kẹp tóc pha lê thật phiền phức. Bởi kẹp tóc đích thực làm từ thủy tinh nguyên chất nên khi cắt tiếng khúc phát ra tiếng kêu thật khó chịu, nó khúc suốt suốt có thể so sánh như Lâm Đại Ngọc tái thế. Tựa chừng lại chỉ muốn Dương Miên Miên mang nó về bên cạnh Lý Hàm.

Dương Miên Miên giải thích vô số lần rằng thi thể của Lý Hàm bây giờ ở đồn cảnh sát, không có cách nào vào được. Tại sao nó nhất định vô lý như vậy?

Giống lừa ra nặng, Dương Miên Miên tức giận lôi cây búa dọa nạt: “Im ngay không thì chết chắc, em chọn đi!”

Dưới áp lực đe dọa, kẹp tóc pha lê rốt cục chịu im miệng, để cho cô được yên tĩnh đôi chút.

Ngoài cửa truyền đến tiếng ve kêu râm ran.

Dương Miên Miên đếm lại số tiền kiếm được ngày hôm nay cho vào trong một túi vải nhỏ, giấu phía dưới gối đầu. Có tiền thì lại lo lắng, mặc dù số tiền không lớn, thậm chí còn cách mức học phí khá xa thể nhưng nó vẫn khiến Dương Miên Miên không khỏi lo lắng.

Kiểm tiền rất khó cũng rất dễ, cái cô đang phiền lòng đó chính là có chịu kiểm tiền theo kiểu an nhân đó hay không thôi.

Nếu không phải bởi kẹp tóc suốt ngày i ôi, thì cái chết thảm thương của Lý Hàm cũng không khiến cô bận tâm như vậy. Suy cho cùng, mỗi ngày đều có ít nhất một người lia xa cõi đời, làm sao cô có thể quan hết, cô cũng đâu phải là cảnh sát quốc tế.

Nhưng có đôi lúc, cô nhớ lại bộ phim “Người nhện” cô đã từng xem trong rạp chiếu phim, phần lồng tiếng chẳng ra sao, thể nhưng có một câu cô ghi nhớ trong lòng “Năng lực càng cao, trách nhiệm càng lớn”.

Cô không hiểu tại sao cô có khả năng nghe được âm thanh đó, cô và bọn chúng không giống nhau. Rốt cục đây là chuyện tốt hay chuyện xấu cho đến tận bây giờ cô cũng không tài nào nhận biết.

“Miên Miên, Mưa rồi!”

Những đồ vật trong nhà cô bình thường không bao giờ dài dòng. Khi Dương Miên Miên đang chuyên tâm suy nghĩ, chúng sẽ biết ý giữ yên lặng.

“Trời lại mưa sao?”, để chân trần từ trên giường bước xuống nền nhà bằng gỗ, ghé mắt vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Nam Thành phát triển quá nhanh, khắp nơi đều là những tòa cao ốc san sát, rất nhiều kiểu kiến trúc mới lạ, duy chỉ có khu thành cổ vẫn giữ nguyên được hiện trạng.

Mưa tí tách rơi, Dương Miên Miên đưa tay hứng lấy những hạt mưa, lúc này mới mở miệng: “Bọn em có thấy rõ gương mặt người đó không?”

Cây cột điện phía ngoài cửa sổ: “Để em đi dò la xem sao. Tất cả mọi người rất tức giận về chuyện này. Miên Miên, chị đi đường cũng cẩn thận nhé, hiện tại có rất nhiều kẻ xấu.”

Là khu vực thành cổ nên cũng có nhiều đồ vật đã hàng trăm năm tuổi. Tuổi tác càng cao năng lực biểu đạt càng uyên thâm. Ví như ngoại thành cách đó không xa có một cây cầu đá, nhưng sau này chính phủ đã đập đi xây mới. Phía đầu cầu có tấm bia rùa bằng đá. Nghe nói là một đồ cổ có lịch sử mấy trăm năm, từ đời nhà Minh. Khi ấy, Huyện Thái Gia sai người khắc bia để trấn giữ bốn huyện. Sau này có một trận lũ lớn cuốn bia đá xuống đáy sông. Đến thời thực dân mới tìm thấy.

Trước đây, Miên Miên rất thích đến cửa hàng mua 5 xu tiền kem, sau đó ra bia đá ngồi nghe ông rùa kể chuyện xưa, kể truyện các trang anh hùng hào kiệt, thời thực dân đô hộ, rồi đến giai đoạn cách mạng.

Dương Miên Miên từ nhỏ đến lớn có cha mẹ sinh, nhưng không lại không có cha mẹ dạy bảo. Từ một góc độ nào đó mà nói, thật không quá lời khi cho rằng chính những đồ vật này đã nuôi cô lớn.

“Việc này không cần lo lắng!”, Dương Miên Miên lại liếc mắt nhìn chiếc kẹp tóc pha lê, bất đắc dĩ thờ dài, “Chị sẽ không mạo hiểm.”

Cô lại thấy mình thật giống như chiếc kẹp tóc màu hồng chấm bi đỏ. Mạnh miệng nhưng dễ mềm lòng. Lúc đầu, khi cô ở via hè nhìn thấy cô bé kẹp tóc, cô nhóc đang chửi bới âm ỉ: “Phì, đồ đàn ông cặn bã, dám lên lên lút lút cùng người bạn thân của bạn gái nắm tay nắm chân. Còn tưởng không ai biết sao. Tì tiện! Lão nương không thêm về nhà người! Thật mất mặt.”

Cô liếc mắt, rất thích nó, sau một hồi cô kẻ trà giá với chủ sạp, mới mua được. Mỗi ngày đến trường cô đều kẹp nó trên đầu. Hàng ngày khi đi học nó cũng thì thầm bên tai cô: “Ngày tên nam sinh ngồi sau lưng chị lên nhìn chị hoài hoài nhé. Em nói với chị, bây giờ chị phải lo học hành, không phải xinh đẹp thôi là được đâu. Em trước đây có thấy qua một cô gái xinh đẹp, 18 tuổi, không chịu học hành, rồi chạy đi làm vợ bé người ta. Sau này bị lừa mang thai. Nếu chủ nhân trước đây của em không thương tình giúp cô ta, thì chắc đã chết trong phòng trọ không một người biết!”

Vì vậy, cô lại càng thích nó hơn. Thế nhưng, đã định đoạt cô và nó chẳng ở bên nhau lâu dài. Nó nói kiếp sau nó vẫn muốn làm kẹp tóc của cô. Cô phải cố gắng kiếm tiền để mua nó về.

Hiện tại, giấc mơ đó thành hiện thực rồi sao?

Nếu như lời nó nói là đúng, chắc chắn nó sẽ không khóc lóc như thế, mà sẽ lời 18 đời tổ tông của cô lên mắng chửi một trận.

Nghĩ đến đây, Dương Miên Miên không khỏi mỉm cười thật tươi. Cô nguôi giận: “Đừng khóc nữa, để chị nghĩ biện pháp giúp em về với cô chủ.”

“Thật sao?” Kẹp tóc pha lê kích động

“Chỉ một điều kiện là em đừng khóc nữa.”

Những lời này tuyệt nhiên rất hữu hiệu, kẹp tóc pha lê im thin thút, yên lặng ngồi trong một góc.

Dương Miên Miên nghĩ xem cách nào có thể mở lời với Kinh Sở. Vấn đề còn nằm ở chỗ, cô có cách nào có thể đưa cho anh mà không có bất cứ hoài nghi gì?

Cô vẫn loay hoay chưa tìm ra cách thì vụ án thứ hai lại xảy ra.

Vụ này cô không chính mắt chứng kiến. Nhưng lúc cô đang rửa ba quả táo mua ở sạp trái cây ven đường, cô nghe thấy toàn bộ tin tức.

Vẫn là cô gái trẻ tuổi trong trang phục đỏ, cũng bị sát hại vào đêm mưa gió, cũng bị xâm hại và trở thành một tư thể khá kỳ lạ.

“Giết người liên hoàn à?” Dương Miên Miên nhú chặt mí.

Nam Thành tuy nhiều năm nay vụ án không hề ít, nhưng vụ án đặc biệt nghiêm trọng lại không nhiều. Chỉ là vài vụ buôn bán ma túy, tham nhũng. Vụ án giết người kiểu này là lần đầu tiên cô nghe thấy.

Mọi vật lớn nhỏ trong nhà đều khuyên Dương Miên Miên đi làm nhớ phải chú ý an toàn.

“Chị đâu có quần áo màu đỏ đâu.” Cô thoải mái nói “Hơn nữa hần chưa chắc thắng được chị.”

Giống như những lời cô đã nói với Kinh Sở. Một cô gái một thân một mình, nếu không có bản lĩnh làm sao có khả năng tồn tại. Khi cô tan học đâu phải chỉ một hai lần bị mấy đám thanh niên vô công rồi nghề bám theo. Đôi khi nhận được sự giúp đỡ của người đi đường nhưng vẫn phải dựa vào cô là chính.

Nghe cô nói như vậy, mọi người trong nhà nhao nhao không cho phép cô được xem thường, chỉ có kẹp tóc pha lê là khúm núm, không dám mở miệng chỉ sự cô không giúp nó về bên cạnh Lý Hàm.

Dương Miên Miên không để ý đến tánh khí nhỏ mọn của nó. Cơ hội cô chờ đợi sẽ bắt ngờ đến vào 3 ngày sau.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Phát triển

Ngày hôm đó, vẫn như thường lệ, Miên Miên làm việc ở nhà hàng từ 3 giờ chiều đến 10 giờ tối. Vốn dĩ quản lý cũng không muốn cô làm ca tối. Tuy nhiên, dạo gần đây xuất hiện vụ án giết người nên không ít nhân viên nữ đều muốn chuyển sang làm sa sáng, đá tối đá lui cuối cùng rơi trúng đầu cô.

Cũng may buổi tối khách cũng khá đông và hào phóng, do đó Dương Miên Miên cảm thấy không có vấn đề.

Mùa hè trời mưa như trút nước, cô từ trong mái hiên nhìn ra lại thấy bên ngoài bầu trời vẫn vẫn vũ, lại còn nghe thấy tiếng sấm chớp, cơn mưa chắc không chỉ trong phút chốc.

Một nhân viên phục vụ thấy vậy, cùng cô vừa buồn chuyện vừa thăm dò: “Ngày hôm nay thu được không ít “đanh thiệp” hả?”

Trong lúc dùng bữa tối, không ít kẻ lăm le thấy “nữ phục vụ” thật hợp mắt, liền kín đáo đưa danh thiệp cho cô. Không cần nói, tất cả mọi người đều hiểu ngầm ý tứ trong đó.

Đây được mọi người cho là bắt thành văn, ngay cả Vương Lộ quen “bạn trai” cũng là cách này, và cũng từng huênh hoang với mọi người. Chỉ có điều từ ngày xuất hiện Dương Miên Miên, cô ta giống như từ trên cao bị một cước té xuống đất.

Những người đồ kị cũng không khỏi hiếu kỳ Dương Miên Miên sẽ chọn người nào. Ông giám đốc công ty kia hay là vị nhị thiếu gia nhà giàu có?

Cô coi như không nghe thấy gì, đi vào nhà bếp hỏi chút thức ăn khuya.

“Mi xá xiu có được không?” vừa trả lời đầu bếp vừa múc cho cô một tô.

Cô còn chưa kịp lấy tay nhận lấy, liền có người phía bên kia quát lớn: “Miên Miên mau đến đây, chỗ anh có chè nè. Con gái ai cũng chỉ thích ăn ngọt đúng không?”

Dương Miên Miên: “...”

Tất cả đều do gương mặt này lại gây họa, trong nhà bếp toàn đàn ông từ 20- 50 tuổi. Cô được coi là cô bé nhỏ nhất, khó tránh khỏi bị mọi người trêu chọc. Nhân tiện cũng biến thành đích để mọi người so kè cao thấp.

Trong nhà bếp cũng chia bè chia cánh, cô chỉ một lòng muốn kiếm tiền đóng học phí nên không tiện xen vào, cô thẳng thắn nói: “Tôi ăn cơm nguội là được, chống đói.”

Cô múc một chén cơm nguội, cùng một chén nước tương, cố gắng nuốt vào. Ăn xong cũng chẳng nán lại, rửa chén rồi ra ngoài.

Vừa bước khỏi cửa nhà bếp, đã nghe thấy giọng nói khinh thường nói: “Có chút tướng mạo cũng chỉ muốn trèo cao mà thôi, không biết tự nhìn ra xem mình là thứ người gì”

Những lời này mặc dù cũng chẳng khiến cô tức giận, nhưng có điều lọt vào tai cũng rất khó chịu. Do đó, lúc cô tan ca gương mặt xụ xuống, ngay cả xe của Kinh Sở chào hỏi cô, cô cũng không nghe thấy.

“Miên Miên ... Miên Miên ...”, chiếc Audi nhiệt tình kêu réo, “Chị nhìn em một chút đi, nhìn em một chút đi mà.”

Dương Miên Miên liếc nó một cái, mắt lại để ý thấy mưa đang lớn dần, cô đành phải đứng cùng chiếc xe, phía trước cửa một nhà hàng trú mưa.

Chiếc Audi càng vui mừng hơn: “Miên Miên ơi, thật tình cò, em và Kinh Sở cũng đến đây ăn cơm nè.”

Những lời này nhất thời khiến Dương Miên Miên lại suy nghĩ một chút. Cô lấy trong balo vài một chiếc kẹp pha lê, chải xơ lại mái tóc, cài lên đầu. Kẹp tóc pha lê vốn đang ngủ, bị cô đánh thức liền tỏ ý không hài lòng: “Không muốn cài lên đầu chị, em chỉ muốn Hàm Hàm!”

Nghe những lời này, Miên Miên trừng mắt nhìn nó. Nó tưởng cô muốn cài nó sao. Không biết mở mắt to mà xem, đó là kiểu thẩm mỹ của cô chắc.

Có điều cô cũng đang cảm thấy kỳ lạ. Bây giờ cũng đã sắp nửa đêm, lý ra Kinh Sở đang bận rộn phá án, tại sao lại ở nơi này thư thả dùng cơm?

Cô đương nhiên không hề biết ngày hôm nay có phát sinh tình huống đặc biệt. Đội hình cảnh gia nhập thành viên mới, là một chuyên gia tâm lý tội phạm, cũng là bạn học với Kinh Sở, tên Thường Nhạn.

Thường Nhạn cũng là một người nhanh nhẹn. Vừa đến nhận nhiệm sở đã bắt tay ngay vào vụ án, kết quả kéo dài đến tối mới nhớ ra cả ngày chưa ăn gì. Kinh Sở liền lôi cả đội đi ăn tối, cũng coi như tiệc tẩy trần cho Thường Nhạn.

Mọi người trên bàn ăn chỉ thảo luận vụ án, Thường Nhạn tỉ mỉ phân tích, sau đó đi đến kết luận: “Sợ rằng tên sát thủ giết người liên hoàn này không phải vì tiền không phải vì sắc. Thủ pháp sạch sẽ, nhanh gọn, khiến tôi càng lo lắng.”

Không ai nói lời nào.

Thức ăn trên bàn coi như cũng gần hết, nhưng mọi người chẳng ai bận tâm xem món ăn ngon hay dở, bởi trong lòng ai cũng có một tảng đá đè nặng, nặng đến ngẹt thở.

Bầu không khí ngưng trệ, Kinh Sở liền nói: “Ngày hôm nay cũng đã xong. Mọi người về nghỉ ngơi trước đi”. Anh với tư cách là Đội trưởng, áp lực đương nhiên lớn hơn mọi người rất nhiều. Chỉ có điều anh chỉ muốn động viên tinh thần chứ không hề muốn gây thêm áp lực cho.

Thường Nhạn mở lời: “Tớ ở hơi xa, cậu đưa tớ về nhé!”

“Được!”

Khi Kinh Sở ra lấy xe, không nghĩ sẽ gặp được Miên Miên ở đây. Hôm nay cô chỉ mặc chiếc quần sort, áo thun không tay. Mưa gần như ướt hết người. Đứng trú mưa, hắt hơi liên tục.

“Sao em lại ở đây?” Kinh Sở đi tới, vừa mở lời liền thấy mình đã hỏi một câu dư thừa, không đợi Miên Miên liếc nhìn anh. Anh đã thấy chiếc kẹp tóc trên đầu cô.

Kinh Sở đối với chiếc kẹp tóc pha lê của Lý Hàm đương nhiên vẫn còn nhớ rõ mòn mỏi. Đồ vật của nạn nhân đều có, chỉ thiếu mỗi chiếc kẹp tóc, nhưng anh không hề nghĩ tới sẽ tìm thấy nó ở chỗ Miên Miên.

Chiếc kẹp tóc pha lê này rất đắt. Một chiếc cũng tới hơn 3000 đồng, đương nhiên Dương Miên Miên mua không nổi.

Không nói câu thứ hai, anh liền nhanh chóng gỡ chiếc kẹp tóc xuống, quả nhiên trên đó có khắc chữ: HÀM

Đây chính là chiếc kẹp của Lý Hàm, anh nhất thời nghĩ đến điểm này, liền nắm lấy cổ tay cô: “Vật này từ đâu em có?”

Dương Miên Miên nhú mày: “Nhặt được trên đường.”

“Nhặt ở đâu?”

Cô nói với anh nơi cô nhặt được chiếc kẹp.

Kính Sở cảm lấy chiếc kẹp tóc: “Tôi lấy lại cái này!” Đi được hai bước, anh cảm giác mình cứ xử có phần quá đáng, liền quay đầu giải thích, “Vật này có mối liên quan với vụ án giết người.”

Mở cửa xe, nhìn thấy dáng người nhỏ bé của Dương Miên Miên đứng đó, anh suy nghĩ vài giây, liền quay đầu nói với Thường Nhạn: “Cậu tự về nhé, tớ còn có chút chuyện gấp.”

Thường Nhạn cũng nhìn thấy sự việc, liền hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Có đầu mối mới.” Kính Sở vội vội vàng vàng không kịp giải thích, chỉ quay sang Dương Miên Miên vẫy tay: “Lên xe tôi đưa về.”

Có xe miễn phí ngu sao không đi? Dương Miên Miên khoải chí liền lên xe.

Kính Sở vừa lái xe vừa hỏi: “Chiếc kẹp tóc này là em nhặt được?”

“Đúng vậy!”

“Em nhặt cái này làm gì?” Kính Sở không ý thức được anh đã hỏi một vấn đề rất ngu xuẩn. Từ bé đến lớn, sinh trưởng trong một gia đình giàu khó, nhặt đồ của người khác đem về xài hay lấy cái gì đó, anh chưa từng bao giờ nghĩ đến.

Dương Miên Miên bày ra bộ mặt tự nhiên: “Người khác ném đi, tôi thấy đẹp nên nhặt lên về xài, không thể được sao?”

Kính Sở nhất thời cứng họng.

“Nhưng tại sao anh lại muốn cây kẹp tóc này của tôi?” Dương Miên Miên thừa thắng xông lên.

Kính Sở thật thà: “Là một đồ vật của một người đã chết.”

“Là của cô bé chết trong công viên ngày hôm đó sao?”

“Em nhận ra à?”

“Tất cả mọi người bu đến bu dỡ vào xem, tôi cũng đứng xa xa hóng tin.” Dương Miên Miên hạ thấp giọng nói: “Thế nhưng cái kẹp tóc này có ích gì đâu?”

Chiếc kẹp tóc pha lê cuối cùng không chịu đựng được im lặng, không kiềm chế la toáng: “Em thấy hung thù!”

Dương Miên Miên trừng mắt nhìn nó: Chuyện này sao không chịu nói sớm?

Kính Sở dĩ nhiên không nghe thấy, chỉ trả lời: “Là đầu mối đều không thể bỏ qua.”

“Tôi nhìn thấy mặt sau có một chữ, là tên của cô ta sao?” Dương Miên Miên tận lực dẫn dắt câu chuyện.

Kính Sở gật đầu: “Đúng vậy, là quà tặng của bạn trai cô ta.”

“Khẳng định cô ấy rất xem trọng nó!”

“Ừ!” Kính Sở chợt nghĩ nói quá nhiều chi tiết vụ án cho Dương Miên Miên là không tốt, nên Kính Sở không nói thêm lời nào.

Dương Miên Miên suy nghĩ một chút: “Nếu là vật dụng yêu thích của cô ta, vậy anh có thể đem nó trả về cho cô ta được không?”

“Cái gì?”

“Trả lại cho ba mẹ cô hoặc cho người bạn trai coi như một vật tưởng niệm”, Dương Miên Miên vốn dĩ muốn nói như vậy, ai ngờ đầu kẹp tóc pha lê léo nhéo không ngừng: “Hàm Hàm đã chết, em muốn đi theo chị ấy, muốn chôn cùng chị ấy!”

Nghe những lời này, khó tránh khỏi viên mắt Dương Miên Miên hoe đỏ, lại nghe thấy tiếng kẹp tóc cố gắng nói lớn tiếng, khan cả giọng: “Chị có nghe thấy không, hãy để em và Hàm Hàm bên nhau!”

Trong phút chốc, Miên Miên động lòng, cô ngừng đầu nhìn Kính Sở: “Có lẽ, nếu cô ấy thích chiếc kẹp tóc đến vậy, thì mang nó theo cùng cô ấy luôn có được không?”

Nếu là như vậy, cũng coi như đã thành toàn cho mối duyên phận của chiếc kẹp tóc pha lê và Lý Hàm.

Kính Sở không hề hay biết chuyện gì, chỉ cho rằng cô nhóc này quá đa sầu đa cảm, không biết nên khóc hay nên cười. Đối với anh, tìm được hung thủ mới là cách tốt nhất khiến nạn nhân an nghỉ nơi chín suối.

Nhưng nhìn Dương Miên Miên nghiêm túc như vậy, anh đột nhiên mềm lòng: “Tôi biết rồi!”

“Anh đã đáp ứng, nghĩa là sẽ làm được!”

“Tôi không bao giờ nuốt lời!”

Dương Miên Miên gật đầu: “Vậy cảm ơn anh, coi như tôi nợ anh một ân tình.”

Tuy là trong đầu bao nhiêu chuyện suy nghĩ, nhưng câu nói này của cô cũng khiến Kính Sở bật cười, anh xoa xoa đầu cô: “Chỉ mới còn nhỏ tuổi mà ăn nói như người già rồi vậy!”

Dương Miên Miên cực kỳ không thích, liền đẩy tay anh ra, Kính Sở bị cô đánh vào tay liền nghĩ đến, cô gái nhỏ này lòng tự trọng rất cao, làm vậy là không đúng, anh lập tức thu tay: “Xin lỗi!”

“Hùml!”

Kinh Sở đến nơi, cũng không vội vã quay về làm việc ngay mà vẫn tiễn Dương Miên Miên về đến tận nhà. Chiếc kẹp tóc pha lê cũng biết đến lúc cáo biệt, dùng hết sức rống to: “Người đàn ông đó rất bình thường, khoảng ba mươi mấy tuổi!”

Dương Miên Miên: “...” Cái gì gọi là bình thường? Bình thường rồi cuộc đặc thù như thế nào?

Nửa tháng sau, sóng yên biển lặng.

Dương Miên Miên đã kiếm đủ tiền học phí, bây giờ chỉ cần lo đến sinh hoạt phí. Có điều cô cũng không cần gấp gấp như trước, trước đây cô cũng từng kèm ngoại khóa cho mấy em tiểu học kiếm tiền. Chỉ có khó khăn lúc đóng tiền học phí hàng năm.

“Ôi cuộc đời, không còn cách nào khác sao?” Cô ngồi trên chiếc ghế con giặt quần áo trong phòng tắm nhỏ hẹp.

Bây giờ là lớp 11, chẳng mấy chốc là 12 có biết bao nhiêu phí phát sinh, ngồi trong phòng tắm, cô muốn phát khóc.

“Ôi! Cuộc sống không còn cách nào sao?” Cô ngồi thu mình trên chiếc ghế nhỏ trong phòng tắm chật hẹp giặt đồ, đập đập đầu. “Chị nghe bác đầu bếp trong nhà hàng chị nói. Bác có đứa con năm nay học lớp 12, chỉ mua sách phụ đạo thôi đã lên đến vài trăm. Cuộc sống còn có đường nào cho con lối thoát không?”

Mọi người thốt lên kinh ngạc: “Vài trăm?”

“Không chỉ có vậy!” Dương Miên Miên lắc lắc đầu, “Còn có phí học thêm. Thật ra đọc sách cũng không đủ!”

Tivi nghe câu được câu mất, liền nghiêm giọng: “Chị phải đọc sách, không đọc sách thì làm được gì! Đọc sách sau này mới có tiền đồ. Không phải mấy chương trình trong tivi đều nói như vậy sao?”

“Đọc đọc đọc.” Dương Miên Miên có cảm giác ngoại trừ đọc sách hình như cô cũng không thể làm gì khác. Nếu tất cả mọi người bảo đọc sách, vậy thì phải đọc sách thôi, “Nói chung cũng khá đơn giản.”

“Đúng vậy, Miên Miên nhà ta thông minh như vậy!”, Hộp bút máy chen lời, “Khẳng định sẽ không có vấn đề gì.”

Dương Miên Miên xoa xoa quần áo thờ dãi: “Chị không lo đọc sách, chị chỉ lo nghĩ đến tiền!”

Không tiền khó làm trang anh hùng hảo hán. Không phải cô không có biện pháp kiếm tiền, nhưng những biện pháp kiếm tiền dễ dàng đều có hậu quả khôn lường. Thôi thì đến đâu hay đến đó vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Người chết

Giai đoạn đi làm cũng coi như yên ổn, Miên Miên và tất cả mọi người dần dần quen thuộc. Mọi người phát hiện cô thật lòng chỉ muốn an an ổn ổn đi làm, không có một ý đồ nào khác. Tuy nhiên, cô xinh đẹp như vậy, nên về căn bản mấy cô gái khác đều xa lánh cô.

Dương Miên Miên cũng chẳng để ý, thực sự cô không thể giải thích được tại sao họ lại nhàm chán và ngu xuẩn như vậy.

Thí dụ, ở dưới đế giày thể thao của Dương Miên Miên xuất hiện một cây đinh. Hay là đồng phục của cô bị kéo cắt rách.

Có điều bọn họ không được như ý nguyện. Giày của Dương Miên Miên sẽ là lớn: “... Miên Miên ơi, có người cắm cây đinh vào em nè, khó chịu quá.”

Tù cá nhân của Dương Miên Miên thà chết chứ không chịu khuất phục, nhất quyết không để cánh cửa mở ra, đồng 5 xu bị kẹt cứng trong ổ khóa, cứ thế khiến Vương Lộ không được như ý nguyện.

Kể này không thành lại bảy kể khác, ngày hôm nay Dương Miên Miên cảm tô ăn cơm, liền phát hiện trong nồi chỉ còn mấy miếng thịt mỏng dính, ngay cả một chén canh cũng không còn.

Cô xem xét một lúc, liền bung com đến nhà bếp.

Trong bếp khói lửa mịt mù, mùi hương xông vào mũi, một đám đàn ông mồ hôi đầm đìa, bận rộn nấu nướng. Thấy cô bước vào, bọn họ nở nụ cười: “Miên Miên sao vào đây?”

“Còn gì ăn không?” Cô giờ tô com, cũng không xấu hổ nói, “Cho em xin ít thức ăn.”

Cô bé nhỏ nhất trước mặt bọn họ chẳng cần che giấu, bếp trưởng nấp ú vừa nghe thấy liền cười híp mắt nói: “Đến đây Miên Miên, cho em nếm thử món gan ngỗng nhé!”

Dương Miên Miên nhìn nhìn, sau đó lắc đầu: “Không đâu, có thịt không ạ, thịt kho tàu?”

Món ăn đơn giản như vậy đương nhiên không cần bếp trưởng động tay, một thanh niên đứng bên cạnh cười cười: “Nào qua đây Miên Miên”, anh múc một muỗng canh thịt kho tàu cho cô, hai mắt Miên Miên sáng rỡ: “Cám ơn!”

“Đừng khách sáo!”

Kết quả từ trong nhà bếp đi ra, trong tô com của cô không chỉ có thịt kho tàu, còn có món tôm lột vỏ, gạch cua. Những niềm hạnh phúc nhỏ nhoi khiến cô không hề muốn mất công việc này.

Tuy là ở nhà bếp cũng có chút phức tạp, nhưng có ăn là sướng nhất rồi. Nghĩ xem buôn bán kiếm thật nhiều tiền cũng không phải chỉ để kiếm cái ăn thôi sao? Dương Miên Miên lấy miếng thịt cho vào miệng, tự hỏi mình câu hỏi đó.

Cô ở trong phòng nghỉ ăn trưa. Trong nhà bếp bận bù đầu cũng không quên buồn chuyện về cô.

“Miên Miên này quả thực rất tội nghiệp,” người đầu bếp cho cô thịt kho tàu nói, “Tôi nghe quản lý nói cô bé đi làm để kiếm tiền đóng học phí.”

“Thành tích học tập của nhóc con đó khá tốt”, bếp trưởng xoa xoa tay, chen lời, “Con tôi năm nay học lớp 12, tôi mua cho nó mấy quyển sách bài tập. Hôm đó, Miên Miên nhìn thấy, hỏi tôi có thể xem qua được không. Tôi liền nhìn thấy nó đang giải đề trên khăn giấy, hơn nữa đáp án đều chính xác.”

“Lợi hại vậy sao, lớp 11 mà giải được bài lớp 12?”

“Năm học tới mới là vào lớp 11 thôi. Con bé này vừa xinh đẹp, vừa thông minh, lại còn hiểu chuyện, sau này khẳng định rất thành công.” Bếp trưởng thở dài. Ông bước được đến chức bếp trưởng đương nhiên không phải là không có đầu óc. Không chỉ có mấy người bạn học tranh đấu gay gắt, mà bên ngoài còn có thể nhìn thấy rõ ràng mấy cô gái so kè, đồ kỵ nhau. Chỉ là không muốn nói mà thôi.

Dương Miên Miên kỳ thực đối với việc đọc sách chẳng có chút nào hứng thú, chỉ nghe mọi người khuyên đọc sách, vậy thì cô đọc sách. Có điều sách giáo khoa thật sự đơn giản. Ngày hôm đó thấy quyển sách bài tập làm thêm, nghe nói có mấy đề thi vào trường cao đẳng, cô mới tò mò mượn xem.

Kết quả cũng đơn giản như vậy.

Cô nhất thời mất đi hứng thú.

Thoáng chốc cô đã ăn sạch sẽ tô cơm, cảm thấy cực kỳ thỏa mãn, nhưng ăn no lại khiến cô buồn ngủ.

Bên ngoài trời lại đổ mưa, ánh mắt Dương Miên Miên dừng ở bộ đầm màu đỏ. Đây là chiếc váy mới của Vương Lộ. Là hàng hiệu. Tuy là second-hand, nhưng giá vẫn khá cao.

Váy đỏ lại khiến cho người ta nhớ đến vụ án giết người vào khoảng thời gian trước. Tên sát nhân thích vào đêm mưa giết những cô gái trẻ mặc y phục màu đỏ, được cảnh sát đặc biệt danh “Tên sát thủ đêm mưa”.

Cô thật không ngờ Vương Lộ vẫn còn dám mặc trang phục màu đỏ. Mọi người tuy không đến mức phòng tránh quá cẩn thận, có điều trên cơ bản sẽ cân nhắc khi chọn trang phục đỏ. Nhưng hết lần này tới lần khác Vương Lộ với thân hình quyến rũ vẫn mặc những trang phục đỏ, trông thật thu hút. Cũng khiến mọi người xi xâm to nhỏ.

“Nhìn gì đó?” Vương Lộ đẩy cửa vước vào, cô ta đối với cô không ngừng xem thường “Nghèo vẫn mãi là nghèo thôi”.

Dương Miên Miên liếc mắt, cô thật không hiểu tại sao trong miệng những người này, nghèo lại trở thành một loại tư tưởng lệch lạc như vậy. Nghèo thì nghèo, đây là chuyện bình thường, tại sao cứ phải day nghiền mãi.

Vương Lộ vừa thay quần áo vừa nói: “Biết không? Đây chính là bộ đầm tôi nhờ người từ Hongkong mua về. Do một nhà thiết kế đẳng cấp thế giới thiết kế. Nhìn hộp phấn này đi, cả 1000 đồng đó. Mà quên đi, nhất định cô chưa từng bao giờ nhìn thấy qua. Cho là cô có đi ngang qua cửa hàng, người ta cũng không tặng cho cô bộ sản phẩm mẫu.”

Dương Miên Miên ngẩng đầu không nói chuyện.

Bộ váy màu đỏ có chút then thùng: “Thật ra, đây là kiểu dáng từ năm ngoái rồi ...”

Hộp phấn cũng xấu hổ: “Kỳ thực em cũng là bộ sản phẩm dùng thử thôi ...”

Dương Miên Miên: “...”

Ha ha ha ha ...

Vương Lộ cũng không biết mình bị lộ tẩy, vừa gấn lông mi giả vừa nói: “Còn cô cũng đừng coi nhẹ mình. Trong nhà hàng này, ngoại trừ tôi chỉ còn có mình cô là có chút nhan sắc. Chờ tôi đi rồi, cô cũng có thể chiếm được vị trí đứng đầu, sẽ có tiền boia hoài hoài, không cần mỗi ngày ngồi đây lo bụng bê.”

Trong giọng nói của cô ta có chút không cam lòng cùng oán hận.

Dương Miên Miên kỳ thực có thể hiểu được Vương Lộ. Cô ta bất quá cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường với chút nhan sắc, làm sao can tâm cả đời ở đây bụng bê. Nếu đã như vậy, đương nhiên cũng sẽ không chịu gả cho người đàn ông bình thường, mỗi ngày hầu hạ hần ăn mặc, hần cũng chưa chắc cảm kích, thậm chí còn có khả năng ra ngoài lăng nhăng.

Người phụ nữ cả đời phí thời gian của mình vào con cái và tã sữa, ai sẽ chịu được như vậy?

Hay muốn nói trắng ra, cũng chỉ muốn một bước lên đến trời.

Vương Lộ thấy cô không quan tâm, ít nhiều tức giận, hung hăng gấp lại kính trang điểm, đi vớ, mang giày cao gót.

Dương Miên Miên cuối cùng cũng mở miệng: “Chị ... không sợ sao?”

“Cái gì?” Vương Lộ hỏi lại, thấy cô nhìn vào chiếc váy của mình, liền “hừ” lạnh: “Có gì phải sợ, bất quá cảnh sát cũng chỉ là mượn có mà thôi. Tôi đã sớm nghe được chút tin tức, kỳ thực không hề có chuyện như vậy.”

Dương Miên Miên vừa nghe xong, liền nhớ lại mấy lời đồn trong nhà bếp. Nghe nói người “bao nuôi” Vương Lộ chính là một vị chánh thanh tra, vậy việc cô có chút tin nội bộ cũng không có gì kỳ quái.

Bất quá đã khuyên can nhưng đối phương không nghe thì đành chịu, cô quay ra cửa sổ ngắm mưa rơi.

Vương Lộ hung hăng nện nện giày cao gót xuống sàn, rồi đi.

Khi đó, Dương Miên Miên không biết, đây là lần cuối cùng cô nhìn thấy Vương Lộ.

Ngày hôm sau, khi cô vừa thay đồng phục bước ra, đã nghe thấy tiếng quản lý hỏi mọi người: “Vương Lộ sao không thấy tới làm?”

Mấy người bạn thân của cô ta vội vàng giải vây: “Chắc ngã bệnh rồi!”

“Gọi điện thoại cho cô ta, không đến cũng phải nói xin nghỉ một tiếng.” Quản lý đã hơi tức giận.

Nhà hàng mở cửa lúc 10 giờ sáng, nhưng Dương Miên Miên đến sớm, bảy giờ mới là 9 giờ. Cô đánh lấy chiếc khăn lau bàn giết thời gian.

Bàn số 1 nũng nịu: “Em thích nhất được chị lau. Mỗi ngày dầu mỡ cứ bám đầy, thật khó chịu.”

Bàn số 2 cũng nhón nhào: “Ngày hôm qua sau khi đóng cửa, 'ai đó' với 'ai đó' làm mấy cái điều “đáng xấu hổ” trên người em. Chị lau cho em kĩ kĩ một chút nhé. Cái mùi thật khó ngửi quá.”

Dương Miên Miên sợ ngây người, sừng sốt nửa ngày không nhúc nhích. Con người quả nhiên là một loại sinh vật phức tạp. Một mặt hô hào việc đạo đức, không ngờ mặt khác khó kìm được bản tính động vật.

9 giờ rưỡi, cô lau xong bàn, quản lý liền tán thưởng: “Nếu không phải đi học thì cứ qua chỗ của anh làm việc!” Vừa nói dứt lời, nghĩ có điểm không đúng, liền giải thích thêm: “... vào kỳ nghỉ đông hay nghỉ hè, còn lại phải đi học thật nghiêm túc nhớ chưa?”

“Vâng!”

9 giờ 50 phút, quản lý đang chuẩn bị mở cửa. Thật không ngờ Vương Lộ không đến mà ngược lại là cảnh sát bước vào, anh ta có chút kinh ngạc: “Các anh ...?”

“Chúng tôi muốn biết chuyện về cô Vương Lộ.”

Câu này vừa nói ra, Dương Miên Miên nhất thời ngẩn đầu, ánh mắt nhìn Kinh Sở: “Cô ta đã chết?”

Kinh Sở im lặng vài giây rồi nói: “Đúng vậy!”

Dương Miên Miên đè nén không bật khóc.

Cô đột nhiên cảm thấy hối hận, nếu sớm biết chuyện này xảy ra, cô đã cố gắng khuyên nhủ cô ta, không thì cũng lấy cái đảm phá hư cũng được. Chỉ ít ... cô ta cũng không chết.

Theo Kinh Sở, Vương Lộ là nạn nhân thứ 4. Thời điểm tử vong cũng là hai tay hai chân bị trói, cũng có dấu hiệu bị cưỡng bức. Biểu thái hơn là ngay cửa mình của cô ta hung thủ còn nhét vào mấy quả đào.

Khúc này trong bản raw để dấu **, mình nghĩ là từ bị 'cắm'. Suy luận một chút mình đoán ý đó có thể là dòng chữ mờ mờ. Sau khi edit các chương kế, nếu sai mình sẽ sửa lại sau.

Thật là tên biến thái.

Mọi người bàn luận âm ỉ nhưng cũng không thể cung cấp đầu mối gì. Đến lượt Dương Miên Miên, cô suy nghĩ một chút rồi lắc đầu.

Cả ngày, trong lòng ai nấy đều rất áp lực, Dương Miên Miên ngày hôm nay được phép tan ca sớm. Buổi chiều đã có thể đi về, cô không quay về nhà ngay mà qua nhà bếp gói một phần ăn miễn phí rồi đến đồn cảnh sát.

Đây là lần đầu tiên cô bước chân vào đồn cảnh sát. Vừa vào đến cửa đã nghe thấy mấy âm thanh gào thét muốn rách màng nhĩ: “Mấy người là đồ cảnh sát vô dụng! Đến bây giờ con tôi chết đi mà hung thủ vẫn nhón nhơ ngoài vòng pháp luật!”

“Đều là bọn cảnh sát vô dụng!”

“Đúng là tiền thuế chi để nuôi bọn phé vật! Nuôi không bọn các người!”

Những câu này coi như còn chút văn minh, có người còn nói: “Giết chết mấy người ... #%*%&%%)^”

Dương Miên Miên cảm hộp com lui về sau một bước, trong đầu thấy choáng váng.

Thêm vào đó, cô còn nghe thêm rất nhiều tiếng mắng chửi, ví như: “(‘□’) Mẹ khiếp! Ông nội mấy người chết rồi cũng đến đây làm loạn à, dám ở địa bàn bố mày làm loạn, đúng chán sống.” Câu nói này là của cây côn cảnh sát.

Chiếc còng tay còn châm thêm ngòi nổ: “(‘□’) ㄣ┐ Xứ ngay cái bọn lão toét này đi!”

“...” Dương Miên Miên nghĩ thầm, ở đồn cảnh sát cái tình tình nóng nảy cũng y như nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Kể tình nghi

n dựa sát vào tường, tránh xa đám người thân của nạn nhân đang hung hăng ở đằng kia. Nhìn nhân viên cảnh sát sút đầu mê trán ứng phó với mấy con người đó, chắc cũng không còn thời gian quan tâm đến cô.

May là phía bên cạnh có một tấm bàn đồ chỉ dẫn, cô chắc sẽ nhanh chóng tìm được phòng của đội hình cảnh. Vừa nhắc chân, không biết từ đâu cái ly inox phi tới. “Bang”, nện thẳng vào gáy cô.

Dương Miên Miên bất thành linh bị ám hại, lửa giận bùng bùng. Cô không nói hai lời, lấy hộp com trong tay đập lên đầu mụ ta. Nước canh bên trong sóng sánh, đổ ra ngoài.

“Con ranh này mày từ đâu chui ra”, mụ ta hai tay chống nạnh, tức giận không thể xông đến bóp chết cô.

Dương Miên Miên bao nhiêu năm nay lăn lộn ngoài đời, đã từng gặp không biết bao nhiêu hạng đàn bà chanh chua, cô không hề sợ hãi: “Ra tay trước mà dám lớn lối?”

“Đồ bỉ ổi, con đi này!”; câu nói cửa miệng của mấy mẹ đàn bà gai mắt khi nhìn thấy những cô gái xinh đẹp.

Dương Miên Miên liền lấy túi nylon còn chút nước canh vừa bị đổ, dội thẳng lên đầu mẹ.

Mẹ ta càng thêm tức giận, rống to: “Chúng mày lộng quyền thế à? Còn coi pháp luật ra gì không?”

“Ồn ào gì thế?” Kinh Sở nghe phía dưới ồn ào, anh vội vã chạy xuống lầu. Kết quả nhìn thấy một bên là Dương Miên Miên, một bên là mẹ già chanh chua đang cãi nhau, thu hút ánh nhìn của mọi người trong đồn cảnh sát.

Mẹ ta đang giương móng, muốn nhảy xổ đến cào mặt Dương Miên Miên. Cô né được hai lần, hung hăng đá vào bắp chân mẹ ta. Đau, bà ta té lún xuống đất.

Những lời Kinh Sở dự định nói ra, liền nuốt xuống. Thật không ngờ, cô nhóc này rất “bạo lực”. Ngay lúc mẹ ta tính phản công, anh quát lớn: “Đem tổng hết vào tù?”

Mẹ già biết mình là kẻ chủ mưu gây rối, lại thấy tình huống bất lợi, liền ngồi ăn vạ trên sàn: “Só con gái tôi thật khổ mà ... cũng chỉ bởi bọn cảnh sát vô dụng ...”

Dương Miên Miên: “...”

Mấy người đàn ông kia vốn chỉ là ồn ào, bây giờ xông tới: “Sao nào, cảnh sát muốn đánh người à? Bỏ mày phạm tội gì, sao dám bắt bố mày. Tao sẽ kiện chúng mày.”

Kinh Sở gương mặt không chút cảm xúc, kéo kéo tay áo: “Đánh cảnh sát!”

Anh quát lớn, hai người đàn ông không dám bước tới. Kinh Sở nháy mắt với hai cảnh viên, áp giải bọn người gây rối này đi, lúc này mới quay sang nhìn Dương Miên Miên.

Cô đang ngồi chồm hổm, thu dọn hộp cơm rơi vãi trên nền đất.

“Em tới đây làm gì?” Kinh Sở cau mày, giọng nói có chút tức giận.

Liễu Ngọc nuốt nước miếng, hơi sợ hãi, cô nhanh chóng lên tiếng giải vây cho cô nhóc: “Em đến đây báo án sao? Hay cung cấp đầu mối?”

Dương Miên Miên ngẩng đầu: “Em muốn gặp Vương Lộ một lần.”

Liễu Ngọc sùng sốt: “Vương Lộ?”

“Đúng, em muốn gặp cô ta một lần.”

Liễu Ngọc có chút khó xử, liếc nhìn Kinh Sở, phát hiện ánh mắt của Đội trưởng đã không còn lạnh lùng, có điều thanh âm vẫn khiến người nghe hoảng sợ: “Hai người quen biết sao?”

“Cũng không thân thiết lắm”, thật ra Dương Miên Miên cũng không hiểu hà cớ gì mình lại muốn đi gặp Vương Lộ.

Khi Kinh Sở hỏi câu hỏi đó, cô cũng nhận ra mình và Vương Lộ đâu thân thiết lắm. Vậy tại sao lại đi làm một điều dư thừa như vậy, nên cô cũng dứt khoát: “Nếu không tiện thì thôi.”

“Liễu Ngọc, đất cô ta đi.” Kinh Sở cũng coi như ngầm đồng ý. Không phải là vì Dương Miên Miên mà anh đối xử đặc biệt hơn. Chỉ là anh cảm thấy thương cảm cho cô bé này. Vẫn coi cô là một “đứa trẻ cần được chăm sóc”, nên anh có chút dung túng.

Liễu Ngọc “Vâng!” một tiếng, sau đó đưa Miên Miên đến phòng để từ thi.

“Cô ta vẫn chưa được chôn cất sao?” Trên đường, Dương Miên Miên hỏi.

Liễu Ngọc lắc đầu: “Chưa liên lạc được với người nhà của Vương Lộ, thi thể tạm thời đặt trong nhà xác.”

Trong nhà xác rất lạnh, Dương Miên Miên đi vào run lẩy bẩy. Liễu Ngọc báo nhân viên trông coi mở ngăn tủ chứa thi thể Vương Lộ. Dương Miên Miên chà xát hai tay, bước đến nhìn.

Gương mặt Vương Lộ vốn dĩ hồng hào thì bây giờ trắng bệch, cả người trông như bức tượng sáp. Không tượng sáp it ra còn trông linh hoạt hơn cô ta.

Dương Miên Miên chưa bao giờ có cảm giác chân thật như vậy. Cô ta đã chết.

Người phụ nữ ham hư vinh, lòng dạ hẹp hòi đã chết. Sẽ không còn ai khiêu khích, sẽ không còn ai đồ kị với cô.

Không thể diễn tả trong lòng có bao nhiêu đau xót, bởi Vương Lộ đối với cô cũng chỉ là người xa lạ. Nhưng sâu trong tâm khảm, vẫn dấy lên chút bi thương, cái cảm giác của một người vừa mới gặp nay đã vĩnh viễn ra đi.

Cô yên lặng nhìn Vương Lộ vài phút, đột nhiên quay đầu hỏi Liễu Ngọc: “Nếu như người nhà cô ấy không đến nhận, thì phải làm sao?”

Liễu Ngọc hơi lạnh, nên đứng ngoài cửa chờ Miên Miên. Nghe cô hỏi như vậy, Liễu Ngọc kinh ngạc, sau đó trả lời: “Chính phủ sẽ bỏ tiền hỏa táng.”

Các vấn đề sau này của Vương Lộ coi như không còn rắc rối. Dương Miên Miên suy nghĩ một chút, cũng không còn gì để hỏi, vừa định rời đi, đột nhiên lại nhớ đến chiếc kẹp tóc. Tuy nhiên, cô cho rằng không nên nhiều chuyện thì hơn.

Như vậy cũng rất tốt.

Hôm nay tới đây, xem như đã gặp Vương Lộ, cũng không thẹn với lẽ trời ... cho dù quen biết nhau chẳng mấy vui vẻ.

Nhưng sự tình nào có thuận lợi như vậy. Khi cô vừa mới di chuyển, đã nghe thấy chiếc váy màu đỏ của Vương Lộ khóc lóc: “Tên xấu xa nào! Tại sao hán có thể làm ra chuyện này! Lại giết chết Lộ Lộ.”

Thanh âm đó khiến trái tim Dương Miên Miên vỡ vụn. Cô không muốn nghe nữa, liền mau chóng bước khỏi nhà xác.

Liễu Ngọc cũng thờ phào nhẹ nhõm, cô vẫn là con gái, đương nhiên không tránh khỏi có vài phản cường điệu: “Mỗi lần vào nhà xác đều nghĩ mấy người này chết không nhắm mắt, luôn thúc giục chúng tôi phải mau mau rửa hận cho họ.”

Dương Miên Miên sợ run bắn người, cô thầm nghĩ. Vì cô ta không nghe thấy những âm thanh đặc biệt này thôi, thật sự có khác gì quỷ đến lấy mạng người đâu, nghe cực kỳ thê lương,

sòn hết gai ốc.

Liễu Ngọc cho rằng những lời vừa rồi đã dọa Dương Miên Miên. Sợ Kinh Sờ lại giận chó đánh mèo, liền mau chóng nói thêm mấy câu: “Tôi lại nói bậy rồi, trên thế gian này làm gì có ma quỷ.”

Dương Miên Miên liếc cô ta một cái.

Rời đồn cảnh sát trời cũng đã tối, Dương Miên Miên thở dài, chậm rãi đi bộ về nhà. Dọc đường đi, đèn đường chào hỏi cô: “Khuya lắm rồi, về nhà mau lên, trên đường không an toàn đâu.”

Dương Miên Miên tiện tay xé mấy mẩu rao vặt dán trên cột xuống. Đèn đường ngay lập tức nói lời cảm ơn: “~(^_^)~. Cảm ơn Miên Miên.”

Cô vỗ vỗ vào cây cột, đem mấy tờ quảng cáo vô thành một cục ném vào thùng rác, thùng rác “ợ” một tiếng: “Hix ~o(￣▽￣)o”

Một con mèo hoang từ đầu đường đi tới, nhìn thấy người cũng không sợ. Nhảy xuống, đứng tè dưới ánh đèn đường. Bộ dáng oai phong, thư thái như ngăm khẳng định là bá chủ khu này. Đi ngang qua cô còn hếch đầu, liếc cô một cái.

“...” cô quyết định không thèm chấp nhứt với nó.

Sờ sờ túi tiền, Dương Miên Miên có hơi ân hận bữa cơm tối nay đã “tặng” hết lên đầu mù đàn bà chanh chua kia, bây giờ phải bỏ tiền túi ra mua cơm.

Bên đường có một quán ăn nhỏ, cô ngừng đầu nhìn “Soup cay Trung Khánh” – hai chữ đầu đã khiến cô nuốt nước miếng. Lầm bầm tính toán một chút, sau đó cô ưỡn ngực bước thẳng vào quán ăn.

Rau xanh, tàu hũ, trứng cút, thanh thịt cua ... Nhìn những món này đầy màu sắc cũng không thể áp chế được sức mạnh của con số 15 đồng đang khiến Dương Miên Miên “tê liệt não bộ”.

15 đồng á? Trị giá của ba bữa cơm chiều mà bây giờ cô chỉ ăn được có mỗi một chén soup.

Nhất định chỉ vì cái chết của Vương Lộ khiến tâm tình của cô ra thế này. Bình thường cô đương nhiên sẽ không bao giờ để xảy ra chuyện mất lý trí như vậy.

Coi như phá lệ một lần, Dương Miên Miên móc tiền: “Coi như mua chút niềm vui!”

Cô ngậm ống hút chờ món soup nóng hổi mang đến. Trong góc quán ăn có treo một chiếc tivi. Tivi đang phát bộ phim cổ trang “hot” nhất mùa hè năm nay. Nam chính là người đàn ông tốt, có thể so sánh với Kinh Sờ. Thân là Hoàng Đế nhưng hành vi thì như học sinh tiểu học.

Cô cùng mấy nam sinh trong lớp đều tự hỏi sao mấy bộ phim lại dài lê thê như vậy. Cô coi được 5 phút, đã phát hiện trong phim còn xuất hiện cả cây cột điện, rồi cả máy lạnh chưa được xếp gọn.

Có nhiều người hoài nghi cô có đúng là chỉ trong một giây có thể phân tích toàn bộ hình ảnh nhìn thấy. Nhưng trên thực tế, xem hết 1000 chữ trong vòng một phút cũng không đến nỗi khó.

Đương nhiên Miên Miên có thể làm được, nhưng tại sao lại phí sức để đọc 1000 chữ trong một phút để làm gì, tổn hại não bộ. Cô không thích tự ngược. Bình thường chỉ thích đi nhà sách thuê sách. 1 xu tiền 1 ngày, hiện tại đã tăng thêm là 1 xu rưỡi.

Thật sự, đừng cho rằng những cô gái có chỉ số IQ cao sẽ phải nên cầm trên tay cốc Starbucks, thư thả ngồi trong thư viện nghiên cứu mấy quyển bách khoa toàn thư.

Trên thực tế sẽ là cô gái nghèo chỉ vì hơn 10 đồng tiền ăn soup cay mà phải đau lòng kìm lại ham muốn thuê quyển tiểu thuyết từ từ gặm nhấm.

Vậy thì không còn cách nào khác, xem quá nhanh sẽ không có tiền nào chịu siết.

Tại sao không đi thư viện mượn sách? Muốn lập thẻ thư viện cần đến 200 đồng tiền thế chấp ㄟ ▽ ㄟ

Hiện thực và hư cấu là khác nhau một trời một vực.

Ông chủ mang một chén nóng hổi, khói bốc mù mịt đến trước mặt Dương Miên Miên. Món soup cay nóng hổi, quện cùng mùi hương đặc trưng khiến cô nuốt nước miếng ừng ực. Không còn quan tâm trên tivi đang phát cái gì. Cô gấp một miếng thịt bỏ vào trong miếng.

Ồ! Ngon quá! Đó đó sự khác nhau của bữa cơm nhân viên và món ăn trong nhà hàng là thế này đây!

Quả nhiên 15 đồng có khác, tuyệt vời ㄟ ▽ ㄟ !

Lúc Dương Miên Miên đang vui đầu vào chén, có một vị khách bước vào, khoảng ba mươi mấy tuổi. Mặc bộ quần áo thể thao màu xanh, là một người đàn ông bình thường, không có chút ấn tượng.

Hắn ngồi phía bên tay trái của Miên Miên, từ trong túi quần lôi ra chiếc chìa khóa.

Đáng chú ý, phía mặt trên chìa khóa có mấy vệt màu đỏ.

Nhưng điều khiến Dương Miên Miên rợn tóc gáy chính là nghe thấy thanh âm nứt nẻ của chiếc chìa khóa: “Tôi không muốn giết người, van ông ...”

Người đàn ông kia đương nhiên không nghe thấy, hắn ta ăn như hổ đói, ăn xong chén soup cay liền lấy khăn giấy lau sạch miệng.

Dương Miên Miên đau đầu suy tính. 2 phút sau cô húp nhanh chén soup, đứng dậy đi theo hắn ra ngoài.

Trời vẫn chưa tối hẳn, người qua lại trên đường cũng còn khá đông, Dương Miên Miên cũng không sợ bại lộ, đút hai tay vào túi quần, thong thả theo dõi hắn.

Gương mặt cô không chút biểu cảm, nhưng trong đầu đã nhanh chóng lên kế hoạch. Cô phải đến đồn cảnh sát, lấy bằng được chiếc kẹp tóc pha lê về.

Cô hiện tại không thể xác định được người đàn ông kia có phải tên “Sát thủ đêm mưa” hay không? Tuy rằng vẻ ngoài khá giống như chiếc kẹp tóc miêu tả. Tuy nhiên, trên thế gian này người đàn ông bình thường chiếm đến 99% lận.

Do đó, cô phải cho kẹp tóc quan sát hẳn xem, xác định thực hư.

Đương nhiên, đến lúc phát hiện hẳn chính là tên sát thủ thì sao? Đến lúc đó tính tiếp.

Nói tóm lại, cô tin tưởng vào trí thông minh của mình, có thể giải quyết mọi tình huống.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Tìm chứng cứ

Ông theo dõi người đàn ông kia, Dương Miên Miên đã nghĩ đến các bước kế tiếp cô phải làm. Cô không theo tên đó lên lầu, ngược lại cô sờ sờ chiếc cột điện bên cạnh: “Này gã đàn ông mặc đồ thể thao màu xanh kia ở lầu mấy?”

Cây cột điện ồm ồm giọng đàn ông, lớn tiếng hỏi: “Cô hỏi chuyện này làm gì? Làm chuyện xấu à? À, mà sao cô có thể nói chuyện được với tôi? Lại đang lầu bầu gì trong miệng đó?”

“... là tôi đang hỏi cậu!”

“Cô muốn làm chuyện xấu?”

“Một cô nhóc như tôi, có thể làm gì chuyện xấu gì với người đàn ông đó.” Dương Miên Miên quả thực tức muốn nổ mồm với nó.

Chiếc xe điện chạy ngang qua, dừng bên cạnh cột điện, nhiệt tình nói: “Chị là Miên Miên ở khu Đông đúng không ạ? Nhà bố vợ của ông chủ em cũng ở đó. Em có nghe xe ba bánh nói chị tuyệt đối là người tốt.”

Dương Miên Miên: “...”, lần này phải bầu vùi vào “người quen” cơ đấy.

Cột điện và xe điện cũng là chỗ quen biết. Mỗi ngày nó đậu ở đây, hai bên trò chuyện nhiều khi đến tận nửa đêm. Tin đồn nào cũng biết. Lúc này cột điện cũng không còn hoành hạ, thoải mái trả lời: “Hắn ta ở lầu 3, mà chị tìm Chu Chí Đại làm gì?”

Tên hắn ta là Chu Chí Đại.

Dương Miên Miên nhìn thấy có người đạp xe đến, để tránh bị coi là kẻ mắc bệnh thần kinh, cô không trả lời nó, chỉ khoát tay một cái xem như nói lời tạm biệt.

Cô cần phải mua một chiếc điện thoại di động, như vậy có thể giả bộ đang nghe điện thoại mà không cần lăm bằm một mình.

Thế nhưng điện thoại di động rất là đắt. _(3∠)_

Tại sao cái gì cũng cần đến tiền vậy? Tiền kiếm cỡ nào cũng thấy thiếu, thật là khó chịu.

Vẫn là muốn tìm cách đem chiếc kẹp tóc pha lê lấy ra ngoài. Kẹp tóc là vật chứng. Ước chừng nó sẽ nằm trong ngăn tủ chứa vật chứng, khả năng cũng không được giám sát kỹ càng lắm. Vấn đề làm sao có thể lên đem kẹp tóc ra, rồi sau đó trả về vị trí cũ mà thần không biết quỷ không hay?

Sở cảnh sát cô cũng chưa quen đường đi nước bước. Dương Miên Miên quyết định mấy ngày sau sẽ đi nghiên cứu tình hình.

Nếu để đến quá trưa, sẽ bị lộ, nên cô không tính đi vào ban ngày. Ngoài ra, nếu chẳng may gặp phải Kinh Sở còn một hơn. Cô dự tính đến sở cảnh sát vào tờ mờ sáng.

Lúc đó nhiều người vẫn chưa đi làm.

Điều Dương Miên Miên phân tích là rất chính xác, có điều cô không hề ngờ tới, Kinh Sở thuộc dạng người cuồng tăng ca. 6 giờ sáng, anh thức cả đêm, đang tính chuẩn bị đi ăn sáng. Nhìn thấy Dương Miên Miên, anh kinh ngạc.

“Sao em lại ở đây?” Kinh Sở thấy hơi lạ nhưng cũng không nghĩ quá nhiều.

Dương Miên Miên trả lời nhát gừng: “Đi tìm anh”, Cô nói dối không chớp mắt, “Không biết anh đi làm lúc mấy giờ?”

Kinh Sở khẽ cười: “Tôi bình thường 7 giờ là có mặt ở đây. Giờ còn sớm, em ăn sáng chưa?”

“Cửa hàng bán bánh bao còn chưa mở cửa.”

“Đi thôi”, anh cũng không nói nhiều, trực tiếp dẫn cô đến một tiệm mì quen gần đó. Tiệm mì rất nhỏ, chỉ xếp vài ba cái bàn, trên vách có dán một thực đơn lớn, “Ăn gì?”

Dương Miên Miên nhìn thực đơn trên tường, thấp nhất là Mì Dương Xuân cũng đến 8 đồng, cô liền chọn món này.

“Hai tô mì thịt bò.” Kinh Sở coi như không nghe thấy, anh cúi đầu cau mày, “Em đang trong giai đoạn phát triển, phải ăn nhiều một chút.”

Mì thịt bò 20 đồng 1 tô. Bên trên đầy thịt bò, có mấy cọng rau xanh, nước soup đậm đà, sợi mì dai ngon. Dương Miên Miên suýt chút nữa là cắm mặt vào trong tô mì.

Quán này không có máy lạnh, chỉ có một chiếc quạt điện đảo qua đảo lại. Kinh Sở liền gạt dây để quạt thổi về hướng Miên Miên.

Tóc của cô vừa đen vừa dài, lúc gió thổi, mái tóc tung bay giống trong mấy quảng cáo dầu gội đầu trên tivi. Có điều hiện tại là đang ăn mì, vì lẽ đó ... tóc tung bay ... vào tô nước soup.

Kinh Sở nở nụ cười, cúi đầu ăn mì. Mì thịt bò hương vị thơm ngon, nhưng trong lòng anh có một cảm giác mơ hồ, món ăn vào miệng đều không cảm thấy bất cứ mùi vị gì.

Dove.

Cô vội vàng bóc thanh kẹo socola cho vào miệng. Kẹo socola này rất nổi tiếng, 6 đồng một thanh. Từ nhỏ Dương Miên Miên rất ít cơ hội được ăn vặt. Khi ba cô còn sống, dất cô đi đến nhà mới ở cùng mẹ kế và đứa con riêng của bà.

Cô còn nhớ, khi còn nhỏ nhìn cái gì cũng thèm, không giống như bây giờ, thích thì có thể tự mua. Nhìn thấy trên bàn trà có đặt mấy thanh kẹo socola Dove, cô thò tay lấy. Ai ngờ bị đứa em đẩy mạnh một cái “Ai cho chị đụng vào đồ của tôi, đây là của tôi, không cho chị ăn.”

1 tháng 300 đồng, nửa năm cũng được 1800. Học phí mỗi học kỳ là 1500. Cô có thể xin thêm học bổng dành cho học sinh nghèo. Nhưng ba cô trọng sĩ diện, nhất quyết không chịu ký tên vào tờ đơn. May là Dương Miên Miên có học giỏi, mỗi học kỳ lãnh được học bổng 800 đồng, ngoài ra cô còn giúp mấy kèm mấy em học sinh tiểu học. Cũng kiếm thêm được vài trăm đồng; bằng không chắc tiền điện, nước cũng không trả nổi.

Dương Miên Miên vốn dĩ cũng muốn thử chơi cờ phiếu. Cách này kiếm tiền rất nhanh, nhưng sau này cô phát hiện, quan trọng nhất cô không có tiền vốn. Một cỗ phiếu không ít hơn mấy chục ngàn đồng, cô 1000 đồng còn không có. Thứ hai, cô chưa đủ tuổi, mở tài khoản rất phức tạp.

Vì lẽ đó chỉ còn cách đường hoàng đi làm công kiếm tiền. Luôn phải cân nhắc chi tiêu, hiện tại sinh hoạt phí của Dương Miên Miên cũng vẫn chưa đủ. Do đó, ăn được món ngon như vậy khó tránh khỏi tâm trạng trở nên vui vẻ.

Kính Sở cũng nhìn ra. Anh đột nhiên nghĩ đến cô em họ. Nhà giàu, lại có một cô con gái nên rất cưng chiều. Không phải socola nhập khẩu là không ăn, không phải nước suối Côn Luân là không uống, tính tình như tiểu công chúa.

Cộp cộp cộp.

Dương Miên Miên nghe thấy tiếng giày cao gót. Cô hơi hiếu kỳ, cảnh sát cũng có thể mang giày cao gót sao?

Một cô gái xinh đẹp bước vào, tóc xoắn dài, trang điểm xinh đẹp. Có điều đánh phấn quá đậm, chắc đang muốn che đi đôi mắt thâm quầng.

“Ồ!”, mới sáng sớm đã có một cô gái trong phòng làm việc của Kính Sở, Thường Nhạn thấy có chút kỳ lạ.

Dương Miên Miên nhận ra đây là cơ hội tốt nhất để cô có cơ tránh mặt, mau chóng đứng dậy: “Tôi về trước!”

Thường Nhạn còn chưa kịp phản ứng: “Đây là ai?”

“Đứa em họ”, Kính Sở không nói nhiều, liền thay đổi đề tài, “Cậu tới thật đúng lúc, tớ có việc muốn bàn với cậu.”

Thường Nhạn lập tức mang thức ăn lên chín tầng mây.

Dương Miên Miên liếc nhìn đồng hồ ở đại sảnh, mới hơn 8 giờ, vẫn còn kịp đến nhà Chu Chí Đại trước khi hắn đi làm.

Khi cô đến tiểu khu, xe điện còn đang ba hoa với mấy người bạn. Lúc nó đang nói chuyện, chủ nhân của nó đang mở khóa, là một ông béo cỡ một trăm mấy chục ký, ở trần lộ mớ thịt ngồn ngộn trắng toát, trông rất dữ tợn. Lúc ông ta đặt mông ngồi xuống, Miên Miên cảm thấy lo lắng thay cho chiếc xe điện nhỏ nhắn.

Nhưng trái lại nó chẳng quan tâm, vừa lái xe vừa từ biệt bọn họ: “Tiếp người bạn này giúp tôi nhé, tôi đi trước đây! (^_^) ~ Bye Bye!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Theo dõi

Trích dẫn: Chu Chí Đại bước xuống lầu, Dương Miên Miên làm bộ nhìn mấy tờ quảng cáo dán trên cây cột điện. Chu Chí Đại vẫn chưa đến gần đã nghe thấy tiếng kẹp tóc pha lê thét nẩy tiếng chói tai: “Chính là hắn! Chính là tên khốn kiếp đó! Cho dù hóa thành tro em cũng nhận ra!”

Quả nhiên chính là hắn ta.

Vậy bây giờ cô phải làm sao? Đột nhiên Dương Miên Miên cảm thấy đau đầu.

Giả bộ không biết? Khăng định là không thể, bằng không lại có thêm người chết.

Nhưng làm sao có thể đưa tên này vào trong sở cảnh sát? Đánh hắn một trận? Hay vẫn là tìm cách có được bằng chứng? Hay là cô dụ rắn ra khỏi hang?

Mùi mồ hôi tràn ngập trong không gian chật hẹp trên xe buýt, Dương Miên Miên một tay vừa bám vào vòng tay vịn, một bên vẫn đang suy nghĩ vấn đề nan giải này.

“Đồ cướp! Đồ tên cướp xấu xa!” Thanh âm này kéo cô trở về thực tại, Dương Miên Miên nhìn người đàn ông kia nhẹ nhàng lấy trộm ví tiền của một bác trung niên. Miên Miên xoa xoa mi tâm, cảm thấy đau đầu vô cùng.

Nhưng đã nhìn thấy, không thể làm như không biết. Cô lợi dụng lúc tài xế xe buýt bẻ lái, giả bộ đụng vào tên đàn ông đó, một tay cô lấy túi tiền từ trong túi hắn lòi ra, Dương Miên Miên kêu lớn: “Thím ơi, ví tiền thím rơi kia.”

Kết quả đối phương tròn mắt nhìn cô: “Cô kêu ai là thím?”

Dương Miên Miên: “...”, đứng thật mặt mòi.

Cuối cùng cũng đến giờ tan ca, Dương Miên Miên đặc biệt đi gói gém một phần cơm. Nhưng có điều phần này không dành cho cô. Đây là cái cớ để cô quang minh chính đại đi gặp Kính Sở, sau đó đem vật chứng trả về chỗ cũ.

Không hề biết bên phòng Kính Sở có cuộc họp.

Mục đích cuộc họp là thành lập tổ chuyên án!

Việc này sớm dự đoán được! Kinh Sở sớm biết được tin tức liên quan, không chỉ là vì vụ án “Sát thủ đêm mưa”, mà hầu như những vụ trọng án đều sẽ do tổ chuyên án phụ trách, sẽ lựa chọn nhân tài từ khắp các sở cảnh sát trong toàn quốc.

Đội trưởng đương nhiên không nghi ngờ gì chính là Kinh Sở. Thường Nhận cũng được xác định là thành viên trong tổ từ lâu. Do đó, khi trời vừa sáng cô đã đến Nam Thành, một mặt đã quen thuộc địa hình, mặt khác cô cũng đã sớm liên lạc với Kinh Sở qua.

Thành viên có thêm một cảnh sát xuất phát từ bộ đội đặc công, tên Vũ Đào. Anh có thân hình cường tráng, nhìn rất anh dũng. Một mình anh có thể đấu với 5 người.

Cao thủ máy tính Bạch Bình, là một anh chàng cận thị nặng, đương nhiên thân thể cũng khá yếu ớt.

Bàn làm việc xôn xao bàn tán: “Này ... này mạnh mẽ “công” với yếu ớt được à?”

Dương Miên Miên chấn động, thời đại này không chỉ có con người đều “hủ”, mà ngay cả đồ vật cũng có tư tưởng này sao? Thiên Lý đâu rồi?

Ngoài ra còn có một thành viên rất đẹp trai, chỉ có điều trông rất phốt đời, cô vẻ không chuyên tâm trong công việc, tên Y Vệ Hân. Anh mặc âu phục, nhưng trông cũng không nghiêm túc cho lắm. Nếu như Dương Miên Miên được gặp sẽ nhớ ngay đó là người đàn ông xuất hiện trong nhà hàng mấy tuần trước, trên người tỏa ra mùi formalin nồng đậm.

Thật ra anh ta rất đẹp trai, nếu dùng ngôn ngữ ngôn tình chính xác sẽ là “Tà mị cuồng quyền”, hoặc là có thể nói, thật đúng kiểu đàn ông đẹp không phải của mình.

Mọi người dồn dập: “Không phải là tên côn đồ già danh chứ?”

Ngoài Thường Nhận, còn có Liễu Ngọc nhưng là nhân viên ngoài biên chế, nói trắng ra là vì cô cứ lấy nhảy mồi đòi gia nhập, nên phụ trách mấy công việc lặt vặt.

Buổi họp thành lập tổ chuyên án chưa đến nửa tiếng. Khi Kinh Sở bước ra, Dương Miên Miên đã nghe mấy món đồ vật bên ngoài tám đủ thứ chuyện, thuận tiện mang kẹp tóc trở về phòng vật chứng. Sau đó, cô đặt hộp com lên bàn, rồi rời đi.

Kinh Sở ban đầu còn nghĩ là La Bù Bù mang tới. Cô ấy đúng là một người phụ nữ khôn khéo trong cuộc sống. Là chủ biên của tờ tạp chí Thời Đại, rất thích ở nhà bày biện nấu nướng. Khi rảnh rỗi, sẽ rang cà phê, làm bánh ngọt. Có điều, khi cô cùng Kinh Sở ăn cơm, 10 lần cũng như 10 đều có điện thoại gọi anh thắc mắc về mấy vụ án. Vì lẽ đó, sau này La Bù Bù cũng chẳng còn hứng thú gì.

Thế nhưng bác tạp vụ cả quyết: “Không phải, là một cô gái rất xinh đẹp!”

Kinh Sở nhìn logo trên hộp com, đã đoán ra được là ai. Anh gắt gù: “Vậy mọi người gọi com vào phòng ăn luôn.”

Anh liếc mắt nhìn Liễu Ngọc. Liễu Ngọc lập tức đi gọi điện thoại đặt thức ăn mang tới, trong lòng hơi tủi thân. Rõ ràng là con gái cưng của Cục Trưởng, nay Kinh Sở lại dễ dàng sai khiến cô. Có điều cô đành gạt mọi sự, đã muốn làm Đại tiểu thư thì chui vào nơi này chịu khổ làm gì?

Cô mau chóng vui vẻ trở lại, gọi đặt thức ăn. Gọi khá nhiều món, quay đầu hỏi: “Đội trưởng, anh thanh toán à?”

“Ừ, tôi mời.”

“Ừ ... ừ!”, Liễu Ngọc không hỏi thêm câu nào. Cô gọi thêm một món hải sản. Sau đó nhắm mắt một chút sợ mọi người ăn không đủ no, lại gọi thêm dưa cải, thịt luộc cùng một xúng hĩa cá hấp, thêm mấy phần rau xào.

Bọn họ ăn tối cùng nhau, lúc này Dương Miên Miên cũng đang ngồi trên xe buýt về nhà.

Chuyến xe bus ban đêm không có nhiều người. Cô tìm chỗ ngồi sát cửa sổ, lại nhắm tính số tiền mình kiếm được. Khoảng chừng có 3000 đồng: tiền lương là hơn 2000 đồng, còn lại là tiền tips.

Đối với Dương Miên Miên mà nói đây là một khoản tiền khá lớn, dù cho đóng học phí 1500 đồng, cô vẫn còn dư.

Bây giờ còn 7-8 ngày nữa mới đến ngày khai giảng. Tuy rằng không nỡ, nhưng Dương Miên Miên vẫn quyết định ngày mai sẽ xin nghỉ việc. Cô muốn dành mấy ngày còn lại đi theo dõi Chu Chí Đại.

Cái chính cô vẫn tiếc 1000 đồng kia, cô vốn là có thể kiếm được nhiều hơn 1000 đồng! Nhớ đến cái này, lòng cô đau như dao cắt.

“Hi vọng ngày mai hân sẽ ra tay, để mình có thể đi thu lượm ít ve chai bán lấy tiền!”

Để kiếm thêm tiền, Dương Miên Miên đã từng làm qua rất nhiều nghề, như nhặt rác, trong mỗi lớp học sẽ có mấy chai nhựa, cô thu lại bán cũng kiếm được ít tiền.

Hiện tại vẫn chưa khai giảng, nếu thu lượm ve chai quanh vùng, giống như đoạt mồi làm ăn của đôi vợ chồng già. Cặp vợ chồng ấy nhà cửa chẳng có, ngủ ngoài gầm cầu. Dương Miên Miên cũng không đành tranh giành với mấy người này.

Chỉ có thể là quên đi.

Ngày hôm sau cô xin quản lý nghỉ việc, lý do xin nghỉ cũng đã soạn sẵn: “Sắp khai giảng, em muốn xin nghỉ để ôn tập thêm.”

Quản lý hơi tiếc, nhưng cũng không ngăn cản, thậm chí còn báo phòng tài vụ thêm cho cô 200 đồng tiền thưởng, nói: “Nghỉ đồng, nếu có rảnh thì quay lại làm nhé!”

“Được! Cảm ơn quản lý!” Dương Miên Miên không từ chối, công việc này tuy rằng khá cực nhưng thù lao thật khiến cô thỏa mãn.

Tất cả cũng chỉ do cái tên Chu Chí Đại.

Chu Chí Đại là công nhân sửa xe. Khi còn nhỏ, học hành không tốt, người nhà cho anh học nghề. Tốt nghiệp bắt đầu sửa xe, tay nghề khá thành thạo. Thời nay, làm công nhân lương bổng cũng không thấp. Chu Chí Đại có thể một tháng có thể lãnh 5000 đồng (khiến Dương Miên Miên đỏ kị muốn chết). Là người chất phác, kiệm lời. Xem ra khá hiền lành. Đã có vợ, thế nhưng đã ly hôn, không có con cái. Hiện tại đang sống một mình.

Khúc trên là do cột điện kể cho cô nghe, Dương Miên Miên đâu phải Thường Nhận, phân tích không ra hành vi của hắn. Cô thấy mình thật khổ mà, tự nhiên sáng sớm lại tới đây nằm

vùng, hối hận, thật là hối hận quá đi mất.

“Không xong rồi, chị phải kiếm chỗ ngồi”, Dương Miên Miên nóng muốn chết, đành đi đến bên cạnh một quán nước, có máy điều hòa.

Đó là một quán trà sữa, cũng có bán thêm gà rán, khoai tây chiên. Bên trong có bảy bàn ghế, có thể ngồi ăn tại chỗ.

Nếu ngồi điều hòa mà không gọi gì thì thật ngại, Dương Miên Miên liền gọi một ly trà sữa (không thêm trân châu vì lại mất thêm một 1 đồng). Sau đó giả vờ lúi búi viết ra làm bài tập.

Cô nói cô muốn làm bài tập là không sai, chỉ là bản thân bài tập đối với cô chỉ cần vài giây là xong.

Cô nhận làm bài tập, bài thi, sách luyện tập, dạng nào cũng đồng ý. Xem số lượng tính ra tiền, trên căn bản một quyển sách có thể kiếm hơn 100 đồng. Bây giờ, trong tay mấy đũa nhỏ đều khá nhiều tiền tiêu vặt, nên thả ra gần trăm đồng cũng chẳng quan tâm.

Dương Miên Miên nhận một bọc sách bài tập nghỉ hè, đều không có đáp án. Chỉ còn cách tự mình ra sức. Cô dùng 5 đồng mua bút lông kim màu đen, chất lượng khá tốt. Chỉ có điều làm xong đồng bài tập này chắc nó cũng hư mất.

Bài tập cấp 2 khá đơn giản, có điều sao chép lại khá là phiền phức. Rồi còn phải tìm cách giả giọng điệu “ngây thơ” của hai nhóc này.

Đúng rồi, “khách hàng” của cô đều là những bọn học sinh quanh khu vực cô đang sinh sống. Trong nhiều năm qua, cô nhận làm bài tập đều đã có tiếng, bảo đảm chính xác.

Bài tập trung học cũng khá đơn giản, lớp 11 hơi hơi tốn hại sinh lực. Bởi cô phải tổng kết hết công thức trong sách luyện tập viết hết ra một lần. May là toán học, vật lý hay hóa học toàn bộ dùng công thức, chỉ cần chuyển biến một chút, cô không cảm thấy chút nào khó khăn.

Dương Miên Miên đặc biệt thấy mình “vô liêm sỉ” khi chỉ uống một ly trà sữa mà ngồi cả ngày. Có điều cô ngồi gần cửa sổ, thu hút mấy nam sinh bước vào mua trà sữa, trộm nhìn. Do đó, chủ quán lại không tức giận, thậm chí còn cười híp mắt cho cô thêm một ly.

gương mặt đẹp lúc nào cũng có ưu thế#

Ngày hôm sau, cô lại vẫn ngồi trong quán trà sữa. Vừa hay thấy hần bước ra. Nhưng cô không lập tức rời đi, đợi lấy trà sữa sau đó mới bước theo hần.

Mẹ nó! Cái tên Chu Chí Đại xuống sớm một phút là cô không cần uống tiền bỏ ra mua trà sữa! Dương Miên Miên đau lòng đến chết mất, thật muốn đem cái tên Chu Chí Đại băm vằm trăm mảnh.

Nhưng dù gì cô vẫn phải theo hần.

Hôm qua là ngày hần được nghỉ, hôm nay hần phải đi làm. Xưởng sửa xe cô không thể bước vào, lại phải tìm cách ngồi trước cửa tiệm.

Đáng tiếc xung quanh chỉ có một quán ăn nhỏ, hiện tại vẫn chưa đến giờ cơm, tiệm chưa mở cửa. Dương Miên Miên đành phải vòng cửa sau tìm chỗ ngồi.

Phía cửa sau có ông cụ tàn tật đang sửa xe đạp. Dương Miên Miên xin ông lão một tờ giấy, kê móng ngồi xuống, dứt khoát trốn trong chỗ râm mát để làm bài tập.

Ông lão làm ăn không khá lắm, thế nhưng vẫn rất thân thiện ngồi cười vui vẻ. Không còn gì làm, ông lại lấy đàn nhị ra kéo, tiếng đàn ai oán, nghe thật cảm động. Dương Miên Miên nghe rất nhập tâm, nhanh chóng qua hết một ngày.

Ngày hôm sau nữa, cô thông minh hơn, mua mấy cái bánh bao nhỏ theo Chu Chí Đại đi làm, sau đó cho ông cụ sửa xe một cái bánh bao nhỏ.

Ông lão nói: “Cảm ơn cháu gái!”. Khẩu âm mang đậm giọng địa phương, không rõ là khu vực nào. Dương Miên Miên nghe mãi mới hiểu: “Ông lão, đàn thêm một khúc được không ạ?”

Ông lão thật vui vẻ đáp ứng, ông lấy đàn nhị ra bắt đầu kéo một khúc.

Buổi trưa, ông lão mua một chiếc bánh nướng, bẻ cho cô một nửa. Dương Miên Miên mua hai cây lạc xưởng, lại chia cho ông một cây. Một già một trẻ cùng nhau ăn bữa trưa.

Buổi chiều, bác gái ở nhà xưởng bên cạnh đẩy xe đạp đến nhờ ông bơm giúp bánh xe, nhìn Dương Miên Miên đang ngồi làm bài tập ké bên: “Cháu gái của bác à?”

Ông lão híp mắt: “Đúng đúng!”

“Đáng yêu quá, thật là đẹp!”

“Mẹ của cô bé rất đẹp nhen.”

Đúng là cụ ông thu hết toàn bộ “cua cái” vào mình. Ông không con cái, sống cô độc, làm gì có con có cháu đây?

Nhưng Dương Miên Miên không hề phản bác, chờ bác gái đi rồi mới cất tiếng hỏi: “Ông ơi, ông ở đây có bán xe đạp không. Cháu muốn mua, rẻ rẻ một chút nhé!”

“Đề ông thu mua cho cháu một cái. Có điều phải chờ đến khai giảng nhé. Lúc đó học sinh đổi xe khá nhiều”, ông lão gật gù, “Cháu muốn màu gì?”

Dương Miên Miên ngược lại nờ nự cười: “Màu gì cũng được, có thể đi được là được. Bây giờ cháu đã lên trung học, trường khá xa, ngồi xe buýt tốn tiền quá!”

Mỗi ngày đi xe buýt, đi đi về về cũng hết 4 đồng. Một chiếc xe đạp chỉ cần 100 đồng. Tính toán thế nào, xe đạp vẫn là tốt nhất. Lúc trước không có tiền. Bây giờ có tiền dư, Dương Miên Miên hi vọng có thể tiết kiệm được chi phí đi xe buýt.

Trời sắp tối, ông lão thu dọn đồ đạc, vẫn nhắc cô phải chú ý an toàn, yêu cầu mau sớm sớm quay về.

Dương Miên Miên “Vâng!”, vội vàng theo sát Chú Chí Đại.

Trên đường trời mưa lớn, còn có sấm chớp, lạnh đến thấu xương.

Sau khi Chu Chí Đại trở về, lại khoác lên một chiếc áo mưa màu đen. Lúc này bầu trời đen kịt. Hần ta mặc áo mưa đi trên con đường lớn, thực sự rất khả nghi.

Dương Miên Miên đoán hần ta sẽ ra tay, vì lẽ đó không dám thả lỏng, bám theo.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Viên gạch

, nếu không đi học thêm được coi là khác người, ba mẹ không cho con đi học thêm thật đúng là lạc hậu. Nhà nhà đều cho con đi học thêm.

Trần Duyệt là một cô bé không được may mắn, thành tích học tập của cô luôn ở mức trung bình, ba mẹ cô nôn nóng, sang năm đã lên lớp 12, vậy phải làm sao?

Học thêm, nhất định phải học thêm! Vì lẽ đó suốt mấy tháng hè, cô đều bị thầy giáo lớp học thêm “hành hạ” cho đến chết đi sống lại.

Lúc tan học đã là 8 giờ, nhà cô khá gần trường, chỉ cách vài con đường, nên Trần Duyệt cũng không cần người nhà đến đón.

Cô đi vào một ngõ nhỏ, không phải đây là đường tắt, con đường này thậm chí còn xa hơn. Chỉ có điều cô muốn cùng với cậu bạn trai đi lâu thêm được một chút.

Cậu bạn trai bằng tuổi với cô nhưng không học cùng trường. Trần Duyệt suy nghĩ muốn trước ngày khai giảng sẽ hỏi đối phương số điện thoại.

Nhưng hôm nay không phải ngày lành tháng tốt, cô bị một người đánh một gậy bất tỉnh, không biết trời trăng. Lúc mơ hồ tỉnh lại, cũng còn khá đau, thấy toàn thân bị trói chặt bằng chính quần áo của cô, miệng bị nhét kín bởi chiếc quần lót cũng của cô.

Trần Duyệt cực kỳ sợ hãi, cả người run rẩy, nhưng cô không thể phản kháng, miệng đã bị bịt kín. Chỉ cảm nhận từ sâu trong cơ thể xé rách đau đớn, nước mắt cùng nước mưa hòa lẫn vào nhau!

Àm!

Một tiếng vang thật lớn, Trần Duyệt không hiểu đang xảy ra chuyện gì, nhưng hình như có một người đi đến, cô gắng sức giẫy dụa.

Dương Miên Miên không nghĩ mình đến đã quá trễ. Bởi trên đường không có ai, cô sợ Chu Chí Đại phát hiện nên đành phải cách hẳn một khoảng khá xa. Kết quả, chớp mắt đã không thấy tăm hơi, Dương Miên Miên phải nò nùng rác mới chạy đến được chỗ này.

May là người vẫn còn sống.

Chu Chí Đại sức lực đàn ông, đương nhiên không thể khinh thường, bóp chết một đứa con gái dễ như trò bàn tay, hẳn muốn giết luôn Dương Miên Miên.

Thế nhưng, Dương Miên Miên dám một mình ở lại đây, đương nhiên là đã có chuẩn bị. Tựa vào chiếc thùng rác, cô nhảy vào vách tường cao hai ba mét, đẩy tay, mượn lực búng người, nện thẳng vào lưng hắn. Thùng rác ngã nhào, nhưng vẫn gào lên: “Trong này có chai bia, đánh hắn đi!”

Dương Miên Miên lăn đến, lấy chai bia đập vào đầu Chu Chí Đại, thuận chân nện đầu gối vào đùi quần hắn.

Chu Chí Đại nén cơn đau, dùng sức bóp cổ Miên Miên. Khí quản bị tắc nghẽn, Dương Miên Miên giả bộ ngừng thở, dùng chân đạp vào mu bàn chân hắn, lấy khuỷu tay thúc vào eo.

Chu Chí Đại hơi đau, buông lỏng cánh tay, Dương Miên Miên dùng một cánh tay khác, đâm mạnh vào mũi hắn.

Lần này, Chu Chí Đại biết không gặp may, liền đẩy mạnh Dương Miên Miên, chạy thoát thân.

Chu Chí Đại tin chắc ở đây tối như vậy, sẽ không ai nhận diện được hắn. Hắn cũng không biết, vốn dĩ Dương Miên Miên cũng đâu muốn nhìn thấy mặt hắn.

Cô vốn nghĩ chỉ cần hô lớn, hẳn sẽ sợ hãi bỏ chạy. Ai ngờ hắn lại giết người diệt khẩu, hai người mới đầu đá lâu như vậy.

Đánh lộn đầu phải sở trường của Dương Miên Miên, có thể kiên trì được đến lúc này đã là tốt lắm rồi. Cô dựa vào bờ tường thở hổn hển, sau đó ngồi xỏm xuống tháo bịt miệng của cô gái.

Trần Duyệt òa khóc lớn.

“Có điện thoại di động không? Báo cảnh sát đi!”

Trần Duyệt thấy Dương Miên Miên lục lọi túi xách của mình, đột nhiên như lên cơn điên, đẩy mạnh Dương Miên Miên: “Không được báo cảnh sát, không được báo cảnh sát ... không được ...”. Nếu báo cảnh sát, vậy tất cả mọi người đều biết cô bị cưỡng hiếp hay sao?

Dương Miên Miên tuổi còn nhỏ, đương nhiên sẽ không nghĩ đến vấn đề này. Cô bị người ta không nhìn ra được lòng tốt của mình, hơi tức giận: “Chị điên à, hắn ta là tên giết người đó!”

“Không cho phép cô báo cảnh sát!” Trần Duyệt đã thật sự hoảng sợ, cô chỉ lo việc này bị mọi người biết, nhìn thấy có cục gạch bên đường, nện thẳng vào gáy Miên Miên.

Dương Miên Miên đau muốn nổ đom đóm, Trần Duyệt cũng vội vã lấy túi xách, rồi chạy như bay.

Dương Miên Miên nằm sòng xoài trong lớp nước bùn, tức không chịu được, đâm thỉnh thoảng xuống nền đất: “Tức chết mà!”. Bất cứ một ai lâm vào tình trạng này cũng đều phải nổi nóng. Cô xin nghĩ một công việc kiếm được khá tiền chỉ vì đi theo dõi kẻ giết người. Lúc đó, cô chỉ nghĩ cứu được người, vậy cũng đáng. Nhưng kết quả thế nào? Bị người ta đánh đến như vậy, có còn thiên lý không?

Đầu cô đau dữ dội, cảnh vật xung quanh bắt gặp tối xảm, quệt tay một vệt máu, trời vẫn mưa rất to.

Dương Miên Miên hết cách, may là chiếc điện thoại di động của Trần Duyệt cô vẫn cầm trên tay, cô ta đã quên lấy đi. Cô suy nghĩ một chút, liền gọi cho Kinh Sở.

Sau đó cúp điện, cô lại bấm số 120. Vừa gọi vừa suy nghĩ không biết gọi xe cứu thương phải trả tiền hay không, nếu có, không biết Kinh Sở có thể trả giúp không?

Xe cấp cứu 120 đến liền, mau chóng đưa cô lên cang, đưa đến bệnh viện. Y tá băng bó và truyền dịch. Thật xui xẻo là cô còn bị sốt cao 39.2 độ. Thật sự là quá liều mạng.

Khi Kinh Sở đến, nhìn thấy ngay vài băng quấn trên đầu Dương Miên Miên, cô khó khăn nâng cơ thể, ngồi dậy khỏi giường bệnh.

“Em nằm đi”, Kinh Sở đi đến, ngồi xuống, “Muốn uống nước không? Em ăn cơm chưa?”

Cô gạt đầu, rồi lại lắc đầu.

Liễu Ngọc hiểu chuyện, mau chóng nói: “Chị đi mua cho em, ăn cháo nhé?”

Dương Miên Miên gạt đầu, món gì cũng được, cô không kén chọn.

Kinh Sở rót cho Dương Miên Miên một ly nước ấm: “Từ từ kê, em không cần gấp gáp.”

Dương Miên Miên biết không dễ dàng lừa gạt được bọn họ. Cảnh sát đã từng thẩm tra qua bao nhiêu phạm nhân. Chỉ cần liếc mắt là biết nói thật hay nói dối. Do đó, cô chọn những câu chữ thật đơn giản, không cần quá tỉ mỉ khiến mọi người hoài nghi.

Tuy nhiên ... hoài nghi thì người ta vẫn hoài nghi.

Thường Nhận hỏi cô: “Vừa rồi tôi có đi khảo sát lại hiện trường, khúc đó đường khá tối. Em còn khai hẳn ta có mặc áo mưa. Dưới tình huống như thế, làm sao em có thể nhìn thấy tướng mạo của hắn.”

Dương Miên Miên đang rất tức giận mà chưa có nơi “xả”, liền liếc cô ta một cái: “Tôi đây có một biệt tài chỉ cần nhìn qua là không thể nào quên được, còn nếu không tin tôi thì dẹp đi!”

Thường Nhận cau mày.

Dương Miên Miên chẳng nói nhiều lời, ném điện thoại cho Kinh Sở: “Cô bé kia bỏ lại. Đây nó đập đầu tôi, gia đình nó phải đền tiền thuốc đúng không?”

“Cái này không vội”, Kinh Sở lại ngồi bên chiếc ghế bên cạnh giường của cô, ánh mắt bình tĩnh, “Tôi có mấy câu muốn hỏi em!”

“Anh hỏi đi.”

“Tại sao lúc đó em lại ở đó?”

Dương Miên Miên đã sớm nghĩ ra đáp án: “Gần khu đó có một lớp học thêm, cũng đã thành lập từ lâu. Sắp khai giảng, tôi nghĩ sẽ đến đó xin kèm mấy em học sinh tiểu học làm bài tập. Nên tối nay, muốn đi xem thử.”

Thật ra, cô cũng chẳng biết gần khu vực đó có lớp học thêm, có điều lúc lấy điện thoại trong cặp Trần Duyệt liền trông thấy có sách bài tập làm thêm, liếc một cái là cô nhớ kỹ.

Câu trả lời này đúng là không có kẻ hở.

Kinh Sở lại hỏi: “Người đàn ông đó như thế nào em đều nhớ rõ?”

“Nhớ chứ ... nhớ chứ ... nhớ chứ!” Dương Miên Miên lặp lại ba bốn lần, “Hon nữa tôi còn đoán hẳn ta chính là kẻ giết Vương Lộ. Lúc cô bé đó bị trói với dằng về người chết trong công viên giống nhau như đúc!”

Kinh Sở suy nghĩ một lúc, cảm thấy cũng không có nghi ngờ, liền nói: “Tôi trước tiên sẽ đi xác minh mọi chuyện ngày hôm nay, sau đó sẽ cho người đến đây để phác họa chân dung.”

“Đây ... còn tiền thuốc?” Cô quan tâm chuyện này nhất.

Kinh Sở miễn cưỡng gạt đầu: “Tôi sẽ thanh toán thay cho em!”

Dương Miên Miên yên tâm, đem ly nước uống cạn, ngả người xuống giường ngủ ngay.

Kinh Sở cùng Thường Nhận đi đến nhà Trần Duyệt, có điện thoại di động, việc tìm người dễ như trở bàn tay, do đó họ không nghĩ Dương Miên Miên nói dối.

Có điều sự việc phiền phức ở chỗ, khi cảnh sát đến nhà, cha mẹ Trần Duyệt và cô ta thể sống thể chết phủ nhận mọi việc. Cho rằng đây hoàn toàn là bịa đặt. Con gái họ không xảy ra bất cứ chuyện gì.

Thế nhưng về mặt của bọn họ đã sớm bán đứng họ, dù là Liễu Ngọc cũng có thể nhìn ra bọn họ đang nói dối.

Thường Nhận vỗ vỗ vai Kinh Sở: “Cậu ra ngoài đi!”

Kinh Sở cũng không phản đối: “Tôi xuống lầu hút thuốc.”

Hút hết thuốc, Thường Nhận cũng vừa vịn đi xuống: “Bọn họ thừa nhận, nhưng không muốn đến sở cảnh sát cho lời khai, cũng từ chối làm chứng trên tòa.”

Kinh Sở cũng không cảm thấy lạ. Hầu hết tất cả phụ nữ bị xâm hại đều lựa chọn yên lặng, không dám đứng ra chỉ tội. Nếu như lần này không phải do bị cưỡng bạo, chắc chắn gia đình bọn họ cũng không chịu khai.

Thường Nhận tiếp lời: “À, tớ cũng đã thông báo về tình trạng của Dương Miên Miên, người đã cứu con gái họ. Để họ rảnh sẽ đến bệnh viện thăm hỏi ... nhưng tiền thuốc men thì ...”

Kinh Sở đập thuốc: “Không sao, tớ chi trả.”

Dương Miên Miên đối với chuyện này đương nhiên không biết, cô truyền hai chai nước biển, sau đó lại ngủ quên mất. Nếu như không phải chai nước lớn tiếng gọi, cô cũng không hay.

Y tá đến rút kim châm, Dương Miên Miên bụng đói đến run lẩy bẩy. Chén cháo kia đã sớm tiêu hóa hết, còn muốn đi vệ sinh. Cô đành bước xuống giường.

Lúc này đã hơn nửa đêm, đâu còn ai bán gì. Dương Miên Miên buộc phải đi ra cửa hàng tiện lợi phía cổng bệnh viện mua nước và bánh mì.

Khi quay về phòng, liền nhìn thấy Kinh Sở cùng một túi đồ đang chờ cô: “Cơ thể chưa khỏe, sao lại đi lung tung?”

Gìong nói dĩ nhiên từ trước đến nay vẫn không có chút nào dịu dàng.

“Đói bụng!” Cô xé túi, lấy bánh mì ra gặm, “Sao rồi, tìm người rồi? Không nghỉ ngơi tôi nói dối chứ?”

Kinh Sở lấy từ trong túi một hộp sữa đưa cho Dương Miên Miên, hai mắt cô sáng rõ, không khách sáo, cầm lấy nút chùn chụt, cũng không kịp nói cảm ơn.

Kinh Sở thật ra cũng không nghĩ đến mua đồ cho cô nhóc này. Chỉ là do vừa rồi mẹ anh gọi điện thoại, thuận tiện hỏi anh chuyện của Dương Miên Miên. Kết quả khi Kinh Sở vừa nói xong chuyện cô nhóc bị đập đầu, đang ở bệnh viện, mẹ anh liền mắng xối xà: “Mẹ nói con chăm sóc nó thật tốt, con chăm sóc nó như vậy sao?”

Kinh Sở: “...” làm sao anh có khả năng chăm sóc một đứa nhỏ!

“Vây là bây giờ con bé đang ở một mình trong bệnh viện?” Mẹ anh quả nhiên là đang gằm rú đầu dây bên kia, “Con nhanh mua một ít thức ăn cùng đồ dùng mang đến! Thanh toán hết tiền thuốc thang! Con bé đã ra có sự như vậy mà con suốt ngày chỉ có vụ án, vụ án, vụ án!”

Mẹ mắng cho một trận, không còn cách nào khác, anh đành phải mua đồ vào đây.

Sau khi đến bệnh viện, anh cảm thấy mẹ anh nói đúng. Tất cả mọi người nằm đây, ai cũng có cha mẹ chăm sóc, còn có ông bà nội ngoại thay phiên thăm hỏi. Nhìn lại Dương Miên Miên, lẻ loi, cô độc, muốn uống ly nước nóng cũng không có.

Nghĩ đến đây, lòng anh cũng cảm thấy chua xót.

“Còn muốn ăn gì không, tôi đi mua cho em?”

Dương Miên Miên lại cảm thấy ngượng ngùng: “Không cần!”

Kinh Sở đem đến nào là bánh quy, sữa chua, socola, rau câu trái cây, khoai tây chiên, toàn là món ăn vặt, anh cũng khá hiểu con gái thường thích ăn cái gì.

Dương Miên Miên lung lay ý chí, không thể cự tuyệt đến cùng, liền một hơi nhét hết mấy món đó vào bụng.

Kinh Sở trong lòng cảm thấy khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Khai giảng

ên Miên nằm truyền dịch trong bệnh viện được hai ngày thì bác sĩ cho xuất viện. Bác sĩ kê toa, thay băng. Yêu cầu phải nhớ hằng ngày lau rửa vết thương, uống thuốc.

Thủ tục hoàn tất, cô bắt xe đến sở cảnh sát hỗ trợ phúc họa chân dung của Chu Chí Đại. Người phụ trách công việc này là cao thủ máy tính Bạch Bình.

Cơ thể gầy ốm, đeo một cặp kính to, tóc tai bờm xờm, trên bàn bày đầy tư liệu chuyên ngành. 100% là thanh niên nghiêm túc.

Dương Miên Miên tập trung đánh giá tổ chuyên án. So với trước kia, văn phòng này lớn hơn, độc lập so với các phòng ban khác. Các thành viên khác không có ở đây, chỉ còn Liễu Ngọc và Bạch Bình.

2 tiếng sau, chân dung Chu Chí Đại được phúc họa xong, Liễu Ngọc mời Dương Miên Miên đi ăn trưa, Dương Miên Miên liền đồng ý.

Nhân viên công chức quả nhiên được đãi ngộ cao nhất, đồ ăn thức uống ở căn tin cũng phong phú và đẹp mắt. Dương Miên Miên được một bữa cơm, hài lòng về nhà nghỉ ngơi.

Ngủ ngon nên cơ thể của cô khỏe hơn, nhưng trước ngày nhập học chỉ còn hai ngày. Trước tiên, cô đến ngân hàng chuyển khoản tiền học phí, sau đó dự tính sẽ đi mua ít đồ.

Quần áo cô thực sự rất ít, ngày hôm đó lại còn làm hư mất một bộ. Nếu không mau chóng đi mua sẽ không còn gì để mặc.

Trung tâm thương mại đương nhiên là không bước vào nổi, cửa hàng cũng không dám ghé vô. Do đó Dương Miên Miên đi chợ gần nhà, chuyên bán sỉ, mua một cái áo sơ-mi 10 đồng, quần cũng không quá 50 đồng. Cần nhắc một hồi, lại mua thêm một chiếc áo len loại có mũ.

Sau khi mua quần áo mới, Dương Miên Miên lại cảm thấy xót tiền, nhưng nghĩ mình vẫn còn đang bị thương, nên tự thưởng một chén mì hoành thánh trong quán ăn, thêm đĩa sủi cảo nhân thịt.

Ồi ngon đến phát khóc!

Trước ngày khai giảng một ngày, Kinh Sở báo có chút đồ mang qua. Bây giờ mọi việc đã rõ ràng, trả thù lao đương nhiên Dương Miên Miên sẽ không lấy. Nhưng nếu cho đồ ăn thì cô nhóc này sẽ chịu không nổi mà lấy ngay.

Hôm nay anh cũng muốn qua thông báo với cô việc đã tóm được hung thủ.

Dương Miên Miên vừa ăn rau câu vị cam vừa gặm đầu: “Ồ!”

Cô chẳng có liên quan gì với mấy chuyện đó, điều cô quan tâm nhất đó chính là: “Anh đem kẹp tóc pha lê về bên Lý Hàm rồi chứ?”

Kinh Sở không ngờ cô còn nhớ vấn đề này, anh trả lời: “Có, khi nào làm lễ hòa táng, sẽ mang đến cho cô ta.”

Dương Miên Miên im lặng một lúc, nghĩ thầm chiếc kẹp tóc cuối cùng cũng được toại nguyện, mãi mãi ở bên cạnh cô gái đó.

Kết thúc như vậy đối với nó coi như duyên phận đã xong.

Chuyện đến đây có thể coi như là hoàn toàn kết thúc.

Kính Sở nhìn Dương Miên Miên im lặng không nói, liền chuyển đề tài: “Em sắp khai giảng, tôi có túi sách này tặng em”, anh hôm nay ngoài mang theo một túi lớn đồ ăn vặt, 1 thùng sữa, còn có một chiếc balo rất đẹp.

Dương Miên Miên liếc nhìn anh nghi ngờ: “Tự nhiên cho tôi nhiều đồ như vậy, có mục đích gì? Muốn tôi lên tòa làm chứng?”

“Không cần, chứng cứ đã có đủ”, Kính Sở vội vàng nói, “Lần này em giúp đỡ cảnh sát, coi như là đại ân nhân, đây chỉ là quà cảm ơn.”

“Ồ!”, Dương Miên Miên cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Kính Sở nhìn xung quanh, tiện tay sửa lại vòi nước trong bếp, kiểm tra lại các chốt cửa, làm “mấy người bạn nhỏ” nhón nháo: “Em còn rất chắc chắn nhé! Em sẽ bảo vệ tốt Miên Miên mà! (^ _ ^)”

Kính Sở dĩ nhiên đâu nghe thấy, trước khi ra về còn căn dặn cô: “Nếu tiện thì đi mua chiếc điện thoại di động đi, có chuyện gì thì gọi cho tôi!”

Dương Miên Miên ngẫm nghĩ, khi Kính Sở chạy tới mọi việc cũng đã xong, chỉ bằng cô tìm cách thoát thân còn nhanh hơn. Có điều anh cũng có ý tốt, còn mua đồ ăn cho cô (đây là điểm quan trọng nhất), nên cô vẫn gật đầu ra hiệu đã biết.

Trước khi đi, Kính Sở vô tình hỏi một câu: “Em tình cờ gặp tên đó đúng không? Là trùng hợp đúng không?”

Dương Miên Miên đang kiểm tra “quà” Kính Sở mang đến, nghe hỏi liền thuận miệng nói: “Là à?”

Cô vừa dứt lời liền định thần, tóc gáy dựng đứng, sau đó làm bộ như không có gì xảy ra: “Là anh đang ám chỉ tên giết người kia hả?”

Kính Sở nhìn trong mắt cô không phát hiện bất cứ khả nghi: “Đúng!”

“Dĩ nhiên là trùng hợp! Không, không, là tôi xui xẻo!” Dương Miên Miên dùng ngôn từ chính xác.

Kính Sở không hỏi thêm, xoay người đóng cửa, bước xuống lầu. Vừa đi anh vừa nghĩ, có lẽ là do anh đã suy nghĩ quá nhiều rồi.

Một ngày trước, sau khi cuộc thẩm vấn Chu Chí Đại kết thúc, hẳn ta thừa nhận mọi tội lỗi, nhưng trong lúc ký vào bản ghi chép khẩu cung, Chu Chí Đại đột nhiên hỏi: “Vị cảnh sát xinh đẹp của mấy anh ở đâu?”

“Liễu Ngọc?” Kính Sở không hiểu tại sao hẳn lại hỏi chuyện này.

“Không, không, không. Cũng không phải chuyên gia tâm lý kia”, Chu Chí Đại khoanh tay trước ngực, gương mặt có chút tiết tấu, “Vóc dáng nhỏ nhắn, rất đẹp, rất đẹp, đẹp còn hơn ngồi sao điện ảnh.”

Kính Sở lạnh lùng: “Nơi đây là sở cảnh sát.”

“Ừ! Mà cô ta không phải là cảnh sát à?” Chu Chí Đại dường như hơi kinh ngạc, pha chút thất vọng, “Thôi, coi như tôi nhận lầm đi.”

Hắn ta không còn nhắc thêm lần nào chuyện này nữa. Nhưng không hiểu tại sao, trong lòng anh lại nhớ như in sự việc này.

Bây giờ suy suy nghĩ nghĩ, chắc có lẽ do anh quá đa nghi. Anh tự nhủ.

“Chỉ có kẻ hồ nào sao? Chắc là không?” Dương Miên Miên thầm thì bên chiếc balo. Bên trong balo còn một túi văn phòng phẩm bao gồm: bút máy, mực, thước kẻ, gôm, compa, cùng một quyển vở ghi chú rất đẹp. Chắc Kính Sở nhờ Liễu Ngọc mua giùm, bởi anh sẽ không biết đến mấy thứ linh tinh này.

Một túi quà xinh đẹp bày ra trước mắt, khiến Dương Miên Miên quên luôn chuyện nghi ngờ vừa rồi. Nghĩ nhiều như thế làm gì!

Ngày hôm sau, cô sung sướng đeo balo mới đi học.

Hôm nay là ngày khai giảng chỉ cần đến đăng ký, sau đó nhận sách. Còn có một số học sinh phải mang theo chăn mền. Cô không học nội trú nên cũng đỡ phiền phức.

Bữa sáng cô ăn một trái trứng luộc cùng một hộp sữa, đi ngang qua cửa hàng bán bánh bao mua thêm hai cái bánh cuốn hành, nhưng vẫn cảm thấy chưa no. Đúng là tuổi dậy thì ăn như hổ đói ㄟ ㄎ ㄟ.

Sau khi ghi danh, cô đi vào phòng học, bên trong mọi người đã đến khá đông, mọi người nhìn thấy cô nháo nhào: “Miên Miên, làm bài tập chưa, cho bọn tớ mượn.”

Dương Miên Miên lấy trong balo sách bài tập, đưa cho bọn họ: “Nhớ nộp giúp tớ luôn.”

“Không vấn đề!” Mấy người bạn học thề thốt.

Dương Miên Miên về vị trí ngồi của mình, phát hiện phần lớn bạn học đều thừa lúc thầy giáo chưa vào lớp thu sách bài tập, liền bắt đầu buôn chuyện. Cô học trường cấp 3 Nhất Trung là trường điểm của thành phố, đừng nói chỉ là phạm vi thành phố mà trên toàn quốc cũng có chút tiếng tăm. Hằng năm đều có sinh viên được đỗ vào trường Đại học Bắc Đại hoặc Thanh Hoa.

Dương Miên Miên học lớp nhất, nên bài tập của cô lúc nào cũng rất được mong đợi, độ chính xác cũng tương đối cao. Bình thường các môn thi toán, lý, hóa đều là 10, bên nhóm ngữ văn cũng không hề kém cạnh. Trong các cuộc thi đều đứng trên bảng vàng, là nhân vật nổi tiếng khắp trường.

Đương nhiên, cô cũng là Hoa Khôi của trường Nhất Trung.

Từ nhan sắc đến thành tích học tập đều đứng đầu, đứng ra sẽ phải khiến mọi người ghen tỵ ... nhưng ... cô quá nghèo. Mỗi ngày, mọi người thấy cô ăn mằn thầu kẹp cải bắp, tự dưng sẽ khiến hít hờ không thông.

Nếu muốn đồ kị, xem đi người ta com còn không đủ ăn, mỗi ngày thay đi thay lại hai bộ quần áo, chẳng lẽ không thấy ngượng sao?

Nhưng quả thật, không thể không ghen tị, Dương Miên Miên rất đẹp, nhìn thôi cũng thấy bản thân tự ti. Đã đẹp còn học giỏi, cuộc đời quả không công bằng.

Do đó, Dương Miên Miên dù không phải là ban cán sự lớp, nhưng trước sau cô vẫn như đóa hoa trên núi cao, có thể nhìn nhưng không thể với tới.

Ban cán sự đã mang sách về lớp, để các tổ trưởng phát cho các tổ viên. Lớp 11 đã phân rõ các môn khoa học tự nhiên và xã hội, Dương Miên Miên liền chọn ngay các môn tự nhiên. Không phải yêu thích gì, chỉ vì nó đơn giản. Còn các môn xã hội, như văn học chẳng hạn, cần phải viết về quan điểm cá nhân, dùng nói tồn tại tồn tại, dù cho Dương Miên Miên có biệt tài nhìn thấy là không quên thì cũng vẫn phải xem khá nhiều sách.

Khoa học tự nhiên không phiền như vậy, có công thức áp dụng vào bài tập. Vậy chẳng có vấn đề gì cả, nhắm mắt cũng làm xong.

“Tớ không cần sách”, Dương Miên Miên nói với tổ trưởng, “Có thể hủy không lấy không?”

Tổ trưởng là một nam sinh đeo mắt kiếng, nhìn hiền lành ngoan ngoãn, da trắng, cũng khá đẹp trai, tên Trịnh Gia Dân, vừa nghe thấy cô nói vậy hơi sùng sốt: “Cậu không cần sách?”

“Ừ, tớ có sách rồi.”

Lúc Dương Miên Miên học lớp 10, cô thừa dịp mấy anh chị lớp 12, thi xong đại học, liền qua thu gom sách mang về, loại nào cũng còn mới 90%, rồi còn có thêm mấy quyển tập ghi chép, cô đều giữ lại.

Do đó, cả hai năm học sau, cô đều không tốn tiền mua sách. Ai cũng biết, chi phí phụ thêm phần lớn đều là chi phí sách vở, cũng đến 700-800 đồng.

Trịnh Gia Dân hiểu tình cảnh của cô, suy nghĩ một chút: “Được! Để tớ nói với thầy cho!”

“Cám ơn tổ trưởng.” Dương Miên Miên nở nụ cười với Trịnh Gia Dân. Anh ta đứng sững một lúc, sau đó chạy trốn chết.

Trông thấy tất cả, Tự Tiểu Văn cười lạnh: “Đúng là bọn nghèo mặt rệp!”

Dương Miên Miên nhìn cô ta, không nói một lời.

Tự Tiểu Văn họ Tự, một họ khá hiếm. Vừa nhìn tên đã thấy cô có nhiều thứ hơn người. Cô ta thuộc dạng người mặt xinh, da trắng, gia đình khá giả, cha mẹ đưa đón bằng xe BMW. Bình thường chả bao giờ chọn đi du lịch ở Nhật Bản hay Hàn Quốc. Địa điểm của cô ta luôn là Châu Âu, thích nhất là Dubai. Thành tích học tập của cô ta cũng tốt. Đúng với danh xưng “Tiểu công chúa” trong lòng các cậu học trò.

Dương Miên Miên? Nói chung là cô bé lẹ mồm trong mắt mấy chàng trai ấy ... “Công chúa bị bỏ rơi” thì đúng hơn. ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ۶

Tự Tiểu Văn không thích Dương Miên Miên. Cô ta mến Trịnh Gia Dân đã lâu, do đó đều có chút ghen tị và tranh giành. Dương Miên Miên không thích bon chen mấy chuyện tình cảm. Đối với cô chỉ vì một người đàn ông mà tranh nhau, cô thấy buồn ối.

Do đó, cô chẳng bao giờ để ý đến Tự Tiểu Văn, coi như không nghe không thấy.

Mấy mần giáo viên chủ nhiệm cũng vào lớp, thầy nói sơ công việc: “10 giờ là lễ khai giảng, 6 giờ là giờ tự học ban tối. Học sinh ngoại trú có thể không cần đến. Ngày mai đúng 7 giờ rưỡi là tự học. 8 giờ bắt đầu tiết học.”

Giáo viên chủ nhiệm của bọn họ năm nay cũng là giáo viên dạy Toán năm lớp 10. Mọi người đã biết nhau, nên không dài dòng, nói vài ba câu. Sau đó ra hội trường tham dự lễ khai giảng.

Trong nghi thức khai giảng có đại diện các em học sinh lên phát biểu. Tuy Dương Miên Miên là đứng đầu trong trường, nhưng phát ngôn chủ yếu vẫn là lớp phó học tập, tên Trương Xảo. Là người khá khéo léo, nằm trong ban phát thanh của trường, thuộc Ban Chấp Hành Chi Hội.

Nghe nói, căn bản giáo viên chủ nhiệm muốn đề cử Dương Miên Miên, nhưng sau đó Trương Xảo không biết trước mặt thầy ba hoa gì đó, liền đổi lại cho cô ta.

Chuyện này với Dương Miên Miên: Ha ha ha, cô đâu lạ gì, cô nào giờ có thèm khát mấy chuyện đó.

Nhỏ nhen, ganh đua trong cùng một lớp đều có hết. Trong lúc tất cả các học sinh khác cắm đầu vào học, thì vẫn có vài người đã có con mắt “nhìn xa trông rộng”. Không thể nói ai đúng ai sai, tất cả đều là quan điểm của mỗi người.

Buổi lễ khai giảng kết thúc lúc 12 giờ, Dương Miên Miên đeo balo rời đi. Nhìn cái bóng của chính mình trên kính xe buýt. Vóc dáng thon thả, tóc dài tung bay, tuy chỉ mặc chiếc quần short cùng áo sơ mi, nhưng chiếc balo thì rất đẹp o(*^▽^*)o.

Tâm trạng cô vui vẻ hơn hẳn.

Cô đi tới ông lão sửa xe đạp hôm trước. Ông vừa nhìn thấy Dương Miên Miên đã nở nụ cười tươi: “Đến đúng lúc quá! Ông có một chiếc xe cho cháu đây. Khung xe hơi hư và han rỉ một chút nên cô gái đó không thích. Bác đã sửa cho cháu rồi!”

Xe đạp đã hơi cũ, có lẽ đã khá lâu, nhưng cũng không thấy rỉ sét nhiều. Ông lão chắc đã chà rửa cho cô, phía tay lái cũng rất tốt. Loại xe đạp địa hình cho nữ, rất đẹp, tính cách cũng khá vui vẻ: “~(≥▽≤)~ ngày hôm nay trời thật đẹp, có muốn đi ra ngoài chơi dạo chơi không?”

Âm thanh vang lên có chút lạnh lẽo.

Dương Miên Miên quyết định mua: “Bao nhiêu tiền ạ?”

Chiếc xe nói nhỏ: “~o(*^▽^*)o À ... bác ấy mua em với giá 200 đồng đó!”

Chiếc xe địa hình so với xe đạp thông thường thì đắt hơn. 200 đồng có thể mua chiếc xe đạp mới, nhưng xe này nếu mua mới cả 700-800 đồng.

Nhưng ông lão lại nói: “100 đồng!”

Dương Miên Miên nở nụ cười, lấy 250 đồng đưa cho ông lão: “Xe này nếu dưới 200 đồng người ta sẽ không bán đâu ạ! Bác đừng lừa cháu, 250 đồng, cháu mua thêm chiếc khóa xe!”

“200 thôi, khóa khỏi thêm tiền, được rồi!” Ông lão chọn cái khóa tốt nhất cho cô. Dương Miên Miên nhanh tay lẹ chân lấy tiền nhét vào túi ông lão: “Ông cứ cầm đi, cháu thấy ông ngồi đây sửa xe không đắt hàng cho lắm. Nếu không, ông qua gần trường cháu đi. Năm ngoái, ông lão sửa xe đã về quê an dưỡng tuổi già. Hôm nay cháu thấy không có ai ở đó!”

Ông lão suy nghĩ một chút: “Cháu học ở đâu?”

“Trường Nhất Trung đó ạ. Học sinh cũng khá đông!”

Ông liền gật đầu: “Vây được, để ông dời đến đó!”

“Cháu giúp ông!”, Dương Miên Miên nhanh nhẹn thu dọn đồ đạc, cho lên chiếc xe của ông. Đem thùng dụng cụ nặng nhất để lên xe của mình.

Ông lão nhìn lại: “Gắn cho cháu thêm cái rỏ xe nhé!”

Chiếc xe đạp địa hình có thêm rỏ xe cũng khá tiện lợi. Dương Miên Miên liền đồng ý: “Được ạ, trước tiên chúng ta cứ đến đó trước. Buổi chiều khẳng định sẽ có nhiều “mồi làm ăn” lắm ạ!”

Bọn họ chuyển đồ đạc đến khu vực gần trường Nhất Trung. Quả thực ở đây rất nhiều xe đạp, các học sinh nội trú, ngoại trú đều rất đông. Ngoài ra cũng có các thầy cô giáo đi vào bơm xe, sửa lốp.

Bơm xe không lấy tiền, Dương Miên Miên chống xe của mình sang một bên, giúp cụ ông bơm xe, còn ông lão ngồi một bên sửa bàn đạp cho khách.

Bận bịu một hồi cũng đến chiều tối, ông lão gọi cho cô một bát mì bì, thêm chút dưa chuột và đậu phộng, phía trên chế miếng tương ớt.

Ăn uống no say, Dương Miên Miên đạp xe về nhà, hưởng thụ gió đêm, hải lòng hết sức. Chiếc xe đạp địa hình rỗng cò hát: “Người phụ nữ kiên cường, mau đi lập chiến công ~ ~”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Đi học

sau đã bắt đầu những ngày học chính thức, Dương Miên Miên vẫn dùng quyển tập cũ chỉ thay lại bìa bao, vẫn dùng cây bút mực còn một nửa. Đối với cô những thứ ấy rất đặc biệt, cô chưa bao giờ muốn xé bỏ hay vứt chúng đi.

Chiếc xe đạp địa hình sáng sớm sức lực sung mãn: “Chào ngày mới ~($\geq \nabla \leq$) ~. Ngày mới nhiều niềm vui!”

Thật ra đây là cô bé rất hoạt bát, không hiểu sao chủ nhân cam lòng bán nó đi. Dương Miên Miên ngẫm nghĩ, sau đó cô dừng lại ở xe đẩy bán bánh nướng. Bánh khá đắt, 1 đồng 5 hào chỉ có 1 phần tư cái bánh. Cô do dự một hồi, nhưng cuối cùng “vẫn quệt nước mắt” vào mua, 1 đồng mua vỏ bánh, không nhân, nhưng như thế mới no.

“Sữa đậu nành chỉ 1 đồng thôi, lấy không?” Bác bán bánh nướng hỏi lớn.

Dương Miên Miên trong lòng biết ơn: “Cháu không uống đâu ạ!”. Kinh Sờ có mua cho cô một thùng sữa, uống cả tháng chắc mới hết!

Cân nhắc một chút, cô đi mua thêm mấy cái bánh bao nhét vào balo, sợ lát nữa lại đói. Trong giờ học ăn nửa cái, bữa trưa cũng có cái mà ăn.

Khi cô bước vào lớp vừa đúng 7 giờ rưỡi. Chuông reo, mọi người đã đến đông đủ, đang xem sách hoặc chuẩn bị bài tập. Cô chậm rãi lôi bánh nướng ra ăn, sau đó rót ly nước ấm. Hộp sữa để dành đến khi thật đói mới uống.

7 giờ 40 phút, Tự Tiểu Văn cầm sách Tiếng Anh đứng lên bục giảng đọc sách. Đây là thông lệ của lớp cô, trước giờ học sẽ giành 20 phút để đọc sách môn Anh văn hoặc Ngữ Văn, cứ xoay tua như vậy. Hôm nay là giờ đọc bài tiếng Anh, do Tự Tiểu Văn là đại diện. Cô ta nhanh chóng đọc phần từ vựng và bài khóa.

Dương Miên Miên đứng đúng quyển sách, lấy khăn giấy lau lau bàn. Mặc dù đã có người quét dọn nhưng bàn vẫn bẩn, cô lau mấy lần mới sạch.

Tự Tiểu Văn đương nhiên nhìn thấy Dương Miên Miên mờ mờ ám ám, hơi tức, gõ gõ tay lên bảng: “Dương Miên Miên, cậu làm chuyện riêng à?”

“Mắc mớ gì đến cậu”, Dương Miên Miên thấy cô ta phiền chết đi được, thẳng thắn đóng sách, quang minh chính đại làm việc “trái nội quy”.

Tự Tiểu Văn tức giận, gương mặt trắng bệch: “Tổ trưởng, mau ghi tên cô ta vào sổ đầu bài.”

Trịnh Gia Dân tìm cách cho mọi chuyện êm xuôi: “Thầy gần đến rồi!”

“Cậu không viết vào?” Tự Tiểu Văn nổi nóng, “Muốn bao che cho cô ta à?”

Trịnh Gia Dân bất đắc dĩ, đành đem sổ đầu bài viết một câu: “Ngày 1-9, Dương Miên Miên làm chuyện riêng trong giờ tự học.”

Dương Miên Miên chẳng coi chuyện đó là gì. Mọi người thì sợ thầy cô giáo, rất sợ ghi tên vào sổ đầu bài, rồi bị mời lên phòng Giám thị.

Với cô chẳng thành vấn đề, chỉ cần không phạm sai lầm nghiêm trọng, trường học chẳng bao giờ vô cớ đuổi học học sinh. Đối phó với cô cũng chẳng được gì, thầy giáo có nghiêm khắc với cô cũng vô dụng.

Đọc sách theo kiểu ngu xuẩn như vậy? Tại sao cô phải làm theo?

Tiết 1, giờ Toán học, mơ màng.

Tiết 2, giờ Anh văn, vẫn mơ màng.

Tiết 3, giờ Ngữ Văn, con mắt cô sắp rời ra rồi.

Giữa tiết 3 và 4 có giờ nghỉ giải lao 20 phút, Dương Miên Miên từ từ xoay người, mở hộp sữa, đưa lên miệng uống một hơi. Tận tay mở sách bài tập Toán, xoẹt xoẹt vài đường.

Vừa khai giảng, bài tập cũng chỉ quanh quẩn trong sách bài tập cùng sách luyện tập, đến tiết thứ 4, giờ môn Lý, cô đã làm xong xuôi.

Tiết 5 là môn Hóa học, Dương Miên Miên lúc này đã gà gât.

Cô giáo dạy môn Hóa học Từ, khoảng 30 tuổi, trang phục lúc nào cũng sạch sẽ gọn gàng, giảng bài khá thu hút. Lúc dạy học, cô thường đi tới đi lui. Kết quả khi đi qua Dương Miên Miên thì thấy cô đang như gà mổ thóc, bút thì vẫn cầm trên tay, nhưng cọ quẹt loạn xạ.

Cô giáo gõ gõ bàn, Dương Miên Miên giật mình, mờ mịt mờ mắt. Sau đó cô ngẩng đầu, đáp lại ánh nhìn của cô giáo bằng cặp mắt ngoan hiền, tiếp tục viết bài, nhưng khi cô vừa đi khỏi, lại gà gât gât gât.

Cô giáo Từ cũng đánh “bó tay”, năm ngoái cô đã dạy lớp này. Dương Miên Miên là cô học trò có thành tích rất tốt, người ta đi học thì cố gắng, giờ học chính, tự học buổi tối đều chăm chỉ, còn cô chẳng thấy học hành, nhưng kỳ thi nào cũng được 10.

Cô giáo biết mình đã gặp được một cô học trò thông minh nhất.

Học hết 5 tiết buổi sáng, mọi người rủ nhau xuống căn tin ăn cơm. Dương Miên Miên lôi trong balo chiếc bánh mìn thâu đã khá nguội, thêm một ly nước ấm, cắt bánh thành từng miếng nhỏ ngồi ăn.

Bên người không có tiền không phải là chuyện hay, Dương Miên Miên quyết định sẽ đi kiếm việc làm thêm. Trường cô tan học lúc 5 giờ rưỡi, 6 giờ rưỡi là giờ tự học ban tối. Cô không tham gia giờ tự học, vậy cô có thể tìm công việc từ 7 giờ đến khoảng 10 – 11 giờ tối là được.

Có điều, muốn đi làm phải hoàn tất tất cả bài tập.

11 giờ 40 phút, không phải ai cũng xuống căn tin ăn trưa, vẫn còn có một số học sinh ngồi trong lớp hoàn thành nốt bài tập. Nhuyễn Mạt Từ cũng ở lại, cô dè dặt hỏi: “Bài ghi chép môn vật lý tớ viết chưa kịp, cậu cho tớ mượn xem được không?”

Dương Miên Miên liền đưa vở cho cô ta.

Nhuyễn Mạt Từ nở nụ cười rạng rỡ, nhưng nụ cười sau đó tắt ngấm... với Dương Miên Miên chỉ viết có nửa trang, hai công thức, không có đề bài?

“Không... chưa xong à?” Đối phương cực kỳ ngạc nhiên.

Dương Miên Miên nhét miếng mìn thâu vào miệng, phì phì mấy miếng vụn bánh: “Tớ nhớ được, cậu đưa vở tớ xem”

Nhuyễn Mạt Từ do dự đưa cho cô quyển vở, Dương Miên Miên xoẹt xoẹt vài cái, sau đó trả lại: “Xong!”

Đối phương: “+_+cậu nhớ hết luôn sao?”

Dương Miên Miên không muốn làm cho cô ta sốc, nên nói tránh: “Chỉ cần nhớ những điểm then chốt, là rất dễ dàng”

Nhuyễn Mạt Từ ngây ngốc.

12 giờ rưỡi đến 1 giờ rưỡi là giờ ngủ trưa, Dương Miên Miên gối đầu lên cánh tay ngủ một giấc.

Buổi chiều là các môn chính trị và lịch sử. Sau khi thi hết lớp 11, bọn họ mới thoát được mấy môn này, còn hiện tại cho dù chọn học các môn khoa học tự nhiên, vẫn phải học mấy môn học thuộc nằm lòng này.

Đối với Miên Miên, mấy môn này so với Lý Hóa càng dễ hơn, xem sách sơ qua một lần là thuộc, không cần nhọc công suy nghĩ.

5 giờ rưỡi, tan học, Dương Miên Miên thu dọn hết sách vở trên bàn, chuẩn bị đi về, chợt có một cô bạn lấy bút kêu kêu sau lưng cô: “Miên Miên, lát nữa cho tớ mượn vở bài tập được không?”

Đây là bạn học cũ hồi cấp 2, tên Lục Mỹ Nhân. Thành tích học tập cũng không tốt lắm. Cũng không ưa Tự Tiểu Văn và Trương Xảo, cô ta thường tìm Dương Miên Miên mượn sách và vở bài tập.

Dương Miên Miên không quay đầu lại: “Giữ cẩn thận, đừng làm rách nát.”

“Toán cậu làm xong cả rồi à?” Lục Mỹ Nhân hơi kinh ngạc, “Cả bài tập làm thêm cũng đã xong?”

Bài trong sách luyện tập là khó nhất, chỉ cần nghỉ học hai ba tiết giờ tự học là không sẽ không biết cách làm bài.

“Đã sớm làm xong rồi!”, chẳng có gì là khó, Dương Miên Miên thăm thò dài, vác balo lên vai rồi rời đi.

Lục Mỹ Nhân vội vàng cầm quyển sách bài tập, cùng cô bạn cùng bàn mở ra xem: “Cậu ấy làm xong cả rồi nè!”

Đối với Dương Miên Miên, giải đề thi là đơn giản nhất, chỉ cần viết bài ba cái công thức, chỉ trong một phép toán là có thể tính ra, hoặc lập một chuỗi công thức. Nếu không chịu tư duy, sẽ không hiểu cô đang làm gì.

May là, không phải có ý định sao chép, Lục Mỹ Nhân chỉ muốn sau khi làm xong bài tập có đáp án để đối chiếu, nếu sai sẽ làm lại.

Cô ta coi đáp án của Dương Miên Miên là chính xác nhất, nếu không giống nhau, khẳng định cô ta đã làm sai.

Bạn “thần đồng” Dương Miên Miên sẽ đi thăm hỏi ông lão sửa xe trước, sau đó về nhà cất xe, đi dạo dạo quanh mấy khu vực lân cận, xem có nơi nào tuyển người hay không.

May mắn, cô tìm được một cửa hàng tiện lợi cách nhà hai con đường, vốn dĩ có một sinh viên làm ở đó, nhưng hiện tại cô ta đã tốt nghiệp về quê, nên cửa hàng cần người gấp. Dương Miên Miên rất nhanh cùng chủ tiệm bán bạc xong xuôi. Mỗi ngày sẽ làm từ 7 giờ rưỡi đến 11 giờ đêm.

Làm việc trong cửa hàng tiện lợi cũng khá khổ cực, làm nhiều như lương ít, mỗi ngày chỉ 50 đồng, nhưng đối với Dương Miên Miên mỗi ngày 50 đồng đã quá đủ cho chi phí một ngày.

Trước đây, 10 đồng chỉ vào việc ăn uống đã là xa xỉ, bây giờ có thêm công việc này, mỗi ngày cô lại có thể được uống thêm sữa đậu nành và ăn quả trứng.

Hiện tại, cô chỉ cao 1m6, nếu hết sức chắc cũng được 1m7, không thì cũng 1m68! Chắc lý do dinh dưỡng không đầy đủ, ngực cũng chỉ size A, thật bị thảm.

Ngang qua siêu thị trong tiểu khu, cô nhìn thấy băng hiệu “Siêu Thị Gia Gia” đang gào thét: “Miên Miên, vào xem đi có hàng giảm giá, coi chọn được gì không?”

Dương Miên Miên vội vàng hăm phanh, chiếc xe đạp địa hình cuống quýt: “Miên Miên, khóa!”

Dương Miên Miên lại quay lại khóa xe, nhảy vọt vào siêu thị, mọi người trong siêu thị đã khá quen thân với cô, hăm hồ nói: “Coca Cola và nước chanh mua 1 tặng 1. Mì chân giò, bánh bích quy đều nửa giá.”

1 phút sau, Dương Miên Miên ra ngoài cùng túi đồ to kênh. Đồ uống cô đặt lên rổ xe, còn mấy món khác đều cho vào balo, may là balo của cô hôm nay không có sách, vừa tiện cho đồ vào.

8 giờ, nhà nhà đều đã lên đèn, Dương Miên Miên bắc nước sôi nấu mì, sau đó cho vào lò microwave chân giò xông khói nấu vài phút. Rất là ngon, lại rót thêm ly Coca, ngồi vừa xem phim trên Tivi vừa ăn mì.

Bận cả ngày, bây giờ mới được nghỉ ngơi: “Ngày mai chị về muộn nhé!”. Nhớ tới công việc, Dương Miên Miên liền thông báo với “cả nhà”. Mọi người hỏi thăm, Miên Miên trả lời: “Cũng gần thôi!”

“Chị cẩn thận nhé!”

“Về trễ phải cẩn thận.”

“Miên Miên!”

Dương Miên Miên nghĩ, cuộc sống với cô như thế này vẫn quá tốt, tuy rằng khó khăn, nhưng cũng không đến nỗi quá xấu.

Có điều, cô quá ngây thơ.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Thân thế

y trôi qua của Miên Miên vẫn là buổi sáng đi học, ban đêm đi làm, duy chỉ có một điều cô không hài lòng lắm đó chính là về nhà quá khuya. Đánh răng rửa mặt thì đã 12 giờ đêm, mà cô 6 giờ rưỡi sáng buộc phải thức dậy, nếu không sẽ trễ học.

Giai đoạn trở mã, ai chẳng ham ngủ, Dương Miên Miên tất nhiên không ngoại lệ. Cô mỗi ngày bước chân vào lớp là vừa vắn chuông reo. Ngủ từ tiết một đến hết tiết hai mà vẫn chưa đã.

Thầy giáo Trương vào lớp, nhìn thấy Dương Miên Miên ngủ mê say. Thầy đã giảng bài hơn 5 phút mà vẫn chưa thấy cô tỉnh giấc, liền đi đến gõ gõ vào bàn học. Lớp chuyển tại một ngôi trường điểm của thành phố, không thể chấp nhận chuyện học sinh ngủ gật trong lớp.

Dương Miên Miên cuối cùng cũng mở mắt, lấy hai tay chống đầu, ngồi thẳng lưng.

Ngồi được chừng nửa tiếng, thầy giáo Trương lại bắt gặp Dương Miên Miên tuy chống tay thẳng đầu nhưng hai mắt lại nhắm tịt, khiến thầy cũng đành phải chấp nhận.

Nhìn những đứa học trò khác, gia đình cứ sợ con cái học hành khổ cực, cách vài ba ngày lại mang đồ đến. Nào là thịt ngon cá thơm để bồi bổ. Ngày lễ ngày tết tìm mọi cách để tặng quà cho thầy cô giáo. Tất cả đều là vì con cái, nhưng mấy đứa nhỏ có ai nghĩ cho cha mẹ?

Chúng ngoại trừ việc học, hầu như chẳng quan tâm đến thứ gì. Nói là phải chăm học nhưng nào có vậy, trong giờ học vẫn lén xem tiểu thuyết, rồi thì yêu đương; chúng tưởng thầy cô giáo không biết sao?

Trong khi đó, không cha không mẹ, vì học phí, vì tiền sinh hoạt, Dương Miên Miên phải chạy vạy khắp nơi, thực sự khiến tất cả mọi người đều phải cảm thông.

Nghĩ như vậy, nên thầy Trương mắt nhắm mắt mở cho qua.

Đối với mấy chuyện này cho dù là Tự Tiểu Văn, cũng rất ít khi lời ra để “đấu” với cô. Mọi người đều chú ý vào bài giảng, Học tập mới là điều quan trọng nhất. Tự Tiểu Văn không ưa Dương Miên Miên nhưng chỉ dừng lại ở việc lời kéo đám bạn tránh xa cô, tìm mọi cách để cô bị kỷ luật hoặc là không đến bàn Dương Miên Miên thu vở bài tập sau đó báo cáo thầy là cô không chịu nộp bài. Chỉ có vậy.

Với những khiếu khích đó, Dương Miên Miên thường giả chết, không nghe không thấy.

Thật ra, học trò còn ngồi trên ghế nhà trường, quả thực rất dễ thương.

Có điều, khi mùa thi cử đến, bầu không khí lại trở nên sôi sục lạ thường. Nếu muốn hỏi vì sao mọi người lại lo lắng như thế, Ban cán sự lớp sẽ thay mặt trả lời là vì số điểm và thứ tự xếp hạng trong lớp cực kỳ quan trọng. Nếu xếp hạng thứ 20 thì sẽ bị mời phụ huynh.

Vì lẽ đó nên việc cạnh tranh tương đối kịch liệt, nghe nói từ 6 giờ 50 phút sáng Tự Tiểu Văn và Trương Xảo đã có mặt ở lớp tự học. 9 giờ 30 tối về phòng vẫn cố gắng đọc sách đến 11 - 12 giờ đêm.

Khi bọn họ chong đèn đọc sách, thì Dương Miên Miên vẫn còn đang đi làm ở cửa hàng tiện lợi.

Nam Thành được mệnh danh là thành phố không ngủ, dù là buổi tối, vẫn tấp nập người qua kẻ lại, làm không ngơi tay. Cô chỉ còn cách đợi hơi vắng khách lại lời bài tập ra làm. Đề bài lịch sử và chính trị hôm nay quá dài, phải tranh thủ từng giây từng phút viết vài ba câu.

Bên ngoài trời lại nổi cơn dông, mưa lớn, sấm chớp đi đùng, rất đáng sợ. Làm việc chung với cô còn có một chàng thanh niên tên Triệu Đào: “Trời lại mưa lớn rồi!”

“Ừ!”; Dương Miên Miên đáp đại một tiếng, sau đó vui đầu làm bài tập, một cái liếc mắt cũng chẳng có.

Mà Triệu Đào lại muốn tìm người buồn chuyện: “Này, ngày trước có tên Sát thủ đêm mưa, em nghe qua chưa. Nghe nói đã bị bắt rồi!”

“Ồ!”

Mấy “người bạn nhỏ” trong cửa hàng nhin không nổi, lao nhao:

“Anh ta muốn làm quen với chị đó!”

“Anh ta hình như thích chị rồi!”

“Nhưng nghe nói anh ấy có bạn gái rồi mà, rõ ràng hôm đó tớ nghe được anh ta nói chuyện điện thoại với bạn gái đó nhe!”

“Đàn ông lúc nào cũng vậy, lúc nào cũng thích trò bắt cá hai tay.”

Câu nói sau cùng phát ra bằng giọng điệu lý luận như bà cụ non, Dương Miên Miên chịu không nổi, đành phải ngẩng đầu, liếc mắt nhìn “ai đó” vừa phát biểu. Kết quả ... chính là hộp bao cao su mùi hoa hồng đang ba hoa: “Đàn ông á ... đều không phải người tốt nhé!”

Dương Miên Miên: “Ông trời ơi!”

Đóng cửa, cửa hàng tiện lợi còn một ít Oden, Dương Miên Miên đang chuẩn bị lấy ra ăn, ngon ngọt gì cũng có thêm bữa lót dạ.

Oden: Món ăn cổ truyền của người Nhật Bản. Thành phần chủ yếu là: Củ cải, trứng luộc, thịt bò hay thịt heo xiên thành chuỗi, thịt bọc tàu hũ ... Coi thêm chi tiết tại monnhatban

Triệu Đào đang dọn dẹp quầy hàng: “Anh về trước để kịp bắt chuyến tàu cuối cùng, em về sau nhớ khóa cửa nhé!”

“Ừ!” Dương Miên Miên sống gần đây, nên cô cũng không cần vội vàng.

Cô từ từ khóa cửa, sau đó cầm chén oden lên ăn, chợt nghe thấy có một âm thanh, cô vừa nhai vừa ngẫm nghĩ: Chắc lại là một con chuột cống, thử xem xem thế nào.

Là một con chó con, ở trong thùng rác. Nó còn quá bé, nửa người bị vùi trong đồng rác, chỉ lòi ra hai cái chân ngắn ngắn quấy quấy.

Dương Miên Miên nghĩ chó con bị mắc kẹt, nên tính bước lại giúp, ai ngờ vừa bước tới đã thấy chó con ngậm một túi đồ rồi phóng ra ngoài. Đó là một túi thức ăn, nó dùng chiếc răng sắc nhọn cắn cân viên túi, lòi miếng bánh mì còn sót lại ra ngoài, vừa ăn vừa nhìn Dương Miên Miên bằng ánh mắt đề phòng. Dương Miên Miên biết, nếu cô xông đến, nó cũng sẽ lao đến ăn thua đủ với cô cho dù nó chỉ là một con chó con rất nhỏ.

Cô nhìn nhìn trên nền đất, lòng tốt nổi lên, cô đem mấy viên thịt còn sót lại trong bát, vớt xuống cho nó, còn cô húp hết nước canh: “Coi như số của mày may mắn, cái này cho mày, không cần cảm ơn!”

Nói xong, cô cũng được đi, không cần quan tâm chó con có ăn hay không. Có điều, chắc chắn nó sẽ ăn. Chó hoang cũng cạnh tranh khốc liệt, chỉ vì một mẩu tạp xường cũng giành nhau một mất một còn. Con chó này bé xiu như vậy không biết có tranh nổi với con chó lớn phía đầu đường không?

Dương Miên Miên lại suy nghĩ một chút, chú chó này chưa từng nhìn thấy qua, mới tới à? Cô nhớ không sai, trong khu phố cổ này chỉ có một con chó hoang khá lớn, rất hung dữ. Có một lần có một đứa trẻ lấy đá ném nó, nó xông đến cắn lên đùi đứa nhỏ, sau đó đứa trẻ thiệt mạng.

Cha mẹ thằng bé lúng sục khắp nơi để đánh chết con chó hoang này, nhưng không cách nào tìm thấy. Câu chuyện làm xôn xao khu phố cổ mấy hôm nay.

Câu chuyện này Dương Miên Miên nghe lỏm “mấy người bạn nhỏ” buồn chuyện mới biết

“Mọi người” đều cho rằng:

“Chắc thằng bé đó làm gì Đại Hoàng, chứ nó thấy người là chạy vòng hướng khác.”

“Đúng, Đại Hoàng xưa nay đâu có cắn người.”

“À ... thằng nhóc giẫm lên đuôi, rồi đập vào bụng, Đại Hoàng mới cắn nó, không thể trách A Hoàng”

“Hừ ... Ai bảo Đại Hoàng là chó, còn thằng nhóc kia là người chứ?”

Câu nói sau cùng khiến “mọi người” chìm trong yên lặng, Dương Miên Miên lướt qua chúng, cảm thấy bồng rất nửa bên mặt.

Mất mặt.

Ừ, dù là một con chó, chẳng lẽ không có quyền được sống?

Cô trở về nhà, mọi người trong nhà vẫn như ngày thường hỏi han cô ngày hôm nay thế nào. Cô đóng cửa, ném túi xách, nằm bẹp trên giường, không muốn suy nghĩ bất cứ chuyện gì nữa.

“Mệt mõi, mệt mõi quá, không muốn nghĩ gì nữa, chị ngủ đây”, toàn thân Dương Miên Miên rệu rã, không còn chút khí lực.

Ban ngày đi học, ban đêm đi làm thực sự quá vất vả, cô chịu không nổi nữa rồi. Nhưng hết cách, không làm lấy cái gì mà sống.

Người cha vô tâm đã chết, bà mẹ kể thì đừng trông mong gì, tiền lương trong đợt nghỉ hè đóng xong học phí cũng chẳng còn lại bao nhiêu. Nhưng cũng không bằng chuyện cách đây một năm, đang trong kỳ thi lên cấp 3, cô đột nhiên phát bệnh viêm dạ dày, ngã trên trường thi, ba cô phải trả một khoản tiền viện phí. Sau đó cô không thể tham gia thi môn Văn, tổng điểm cuối cùng vẫn vào được Nhất Trung nhưng lại không thể giành được học bổng miễn phí hoàn toàn học phí.

Có điều mất đi mấy chục điểm mà vẫn vào được Nhất Trung chứng tỏ thành tích học tập của cô khá tốt, bằng không cũng không thể sau khi hồi phục vẫn đuổi kịp chương trình học cùng các bạn.

Viêm dạ dày à ... Từ trước đến nay có bao giờ được ăn uống đầy đủ, không bị ung thư dạ dày là ông trời đã rù lòng thương lắm rồi, viêm dạ dày thì viêm dạ dày.

Câu ca kia sao hợp với tình cảnh của cô như vậy? Con không mẹ như cây không rễ.

Mẹ?

Dương Miên Miên với tay lấy một tấm hình ở chiếc ngăn kéo ở phía tủ đầu giường. Lúc đó, cô còn bé lắm, nhưng đã có thể thấy rõ những đường nét thanh tú, như hoa như ngọc, “mọi người” trong nhà đều kể lúc cô sinh ra, hàng xóm đến thăm rất đông, ai cũng muốn cô gả vào nhà họ.

Cô đẹp như vậy, đương nhiên, công lao cha mẹ không hề ít. Mẹ của cô rất đẹp, gương mặt trái xoan, nước da trắng ngần. Khi chụp tấm ảnh này gia đình cô đang sa sút, do đó gương mặt mẹ có chút tiêu tụy.

Ba của cô cũng không hề kém cạnh, khuôn mặt chữ điền, nam tính, được xem là người thanh niên ưu tú nhất thời đó. Mọi người đều nói ông trông giống Phỉ Tường, có điều cô nhìn thấy thì không được như vậy.

Ba mẹ cô kết hôn do mai mối, hai người đối với đối phương đều là thật tâm. Nhưng sau này cô phát hiện, cha cô yêu đương vụng trộm bên ngoài.

Hai người là thanh mai trúc mã. Sau này, bà ta được gả cho người đàn ông khác, ông ta tự từ sau biến cố phá sản, bà cùng người người con trai sống không nổi, quay lại quyến rũ ba cô.

Lúc đó mẹ cô vẫn chưa lâm trọng bệnh. Sau này khi tình yêu vụng trộm vỡ lỡ, trở thành đề tài bàn tán trong lúc trà dư tửu hậu của mấy bà cô trong xóm, lâu lâu lại còn chỉ chỉ trỏ trỏ như xem kịch vui, khiến mẹ cô không chịu được.

Bà lâm bệnh nặng và qua đời.

An táng mẹ cô chưa được bao lâu, ba cô dắt người đàn bà đó về nhà cùng một đứa em chẳng có máu mủ ruột thịt.

Những ngày chung sống cùng mẹ kế đương nhiên đâu dễ chịu, thằng em trai ăn mì, cô chỉ được húp nước canh. Nó có quần áo mới, cô vẫn là bộ đồ rách. Rồi còn bao nhiêu chuyện nữa.

Dương Miên Miên cũng không phải một cô bé tâm thường, một ngày nọ, cô đem bát mì ném thẳng vào mặt bà mẹ kế, nói với ba cô: “Nhà này là mẹ tôi để lại cho tôi, mấy người mau cuốn xéo!”

Bà mẹ kế gào thét, đòi thắt cổ tự vẫn, nhưng cô vẫn đứng yên đó. Tất cả giấy tờ đất đai cùng sổ tiết kiệm 1 vạn đồng cô đã sớm giấu kỹ.

Đó chính là toàn bộ gia sản mẹ cô để lại cho cô.

Cô dựa vào số tiền đó sống được đến hết năm cấp 2. Thực sự không còn tiền đóng học phí, đành mặt dày đi qua đòi ba cô phí nuôi dưỡng. Vì vậy mỗi tháng cô mới có thêm 200-300 đồng.

Bây giờ mọi việc đã là dĩ vãng.

Cô vui mặt vào gối, cảm thấy lúc đó mẹ cô quá nhu nhược, một lòng yêu người đàn ông phụ tình mà không hay biết ông đã thay lòng đổi dạ.

Bọn họ đã làm cô sợ tình yêu, yêu thương cô đều chẳng phải là loài người.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Thi thể vụn nát

5 giờ sáng, Kinh Sở đã thức giấc, 5 giờ rưỡi sáng anh xuống lầu chạy bộ. Chạy được một vòng liền gặp La Bù Bù trong trang phục thể thao màu trắng, cột tóc đuôi ngựa.

“Chào buổi sáng!” Anh nựng cầm cô.

La Bù Bù cười cười: “Em nghĩ rằng mình là người dậy sớm nhất!”

“Em dậy rất sớm!”

Kinh Sở cùng La Bù Bù chạy một đoạn, được khoảng 5 phút thì tiến đến một công viên rất lớn. Mỗi ngày đều có rất nhiều người đến đây tập thể dục, anh cũng là một trong số đó.

La Bù Bù sau khi quen anh, nghe anh kể chuyện này, liền hiểu chính mình cũng nên bắt chước Kinh Sở, dậy sớm rèn luyện thân thể, duy trì vóc dáng. Kinh Sở mỗi ngày thức dậy lúc 5 giờ, gọi điện thoại cho cô, hai người gặp nhau phía dưới lầu, cùng nhau tập thể dục.

Đối với người cuồng công việc như bọn họ, đây chính là thời gian hai người được bên nhau.

“Em nghe nói vụ Sát thủ đêm mưa đã phá được án?”, La Bù Bù với vụ án này cũng khá tò mò.

Kinh Sở gật đầu: “Có đầu mối quan trọng”. Anh đến bây giờ vẫn nghi ngờ chuyện Dương Miên Miên xuất hiện ở nơi đó.

Trước khi gặp Chu Chí Đại, toàn đội đều cho rằng, hắn ta là một con người cực kỳ kín đáo, có khả năng phân tích sát rất mạnh. Ra tay nhiều lần nhưng cảnh sát vẫn không thu được kết quả gì, là một hung thủ cực kỳ “khó chơi”. Bây giờ bị một cô nữ sinh cấp 3 tóm được, thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng dù gì thì gì, bắt được hung thủ đã là một chuyện tốt nhất.

Công viên rất lớn, La Bù Bù chạy nửa vòng đã không thể chịu nổi, cô chuyển sang đi từng bước thong thả, Kinh Sở giảm theo tốc độ của cô, chạy chậm lại, cùng cô sáng sớm tản bộ trong công viên.

“Dậy sớm quả nhiên là một thói quen tốt!”, La Bùi Bùi mỉm cười với anh, “Xem ra em hôm nay không cần phải uống cà phê để duy trì tỉnh táo.” Cô nói với anh mỗi sáng phải uống cà phê để mình tỉnh, nói rằng cô nghiện cà phê, là già. Cô chỉ muốn cho Kinh Sở quan tâm cô mà thôi.

Kinh Sở nở nụ cười, mua cho cô một chai nước ở ven đường, hông quên mở nắp: “Uống từ từ thôi!”

La Bùi Bùi nghe theo anh, đưa cái miệng nhỏ nhắn uống từng hớp nước, trong lòng suy nghĩ. Một người đàn ông như Kinh Sở thật sự không nên bỏ lỡ. Anh không thuộc dạng người không khéo ăn nói, nhưng lại là một người đàn ông chăm sóc cô rất tốt.

Nếu anh không làm nghề này, cô có thể cho anh 90-100 điểm. Không không, cuộc đời này chẳng có gì là hoàn mỹ. 60 điểm là có khả năng qua lại, 70 điểm khó có thể buông tay, 80 điểm mau mau kết hôn đi, hiếm khi nào gặp được người đàn ông tốt như vậy.

Cô cũng không phải thuộc dạng đàn bà đang cần chồng gấp, dù cho toàn bộ phụ nữ ở Nam Thành đều cho rằng 30 tuổi vẫn chưa kết hôn là rất mất mặt. Phụ nữ không kết hôn, giống như cả đời này sống không còn ý nghĩa, không đáng làm người.

Cô từ bé đến lớn, học giỏi, lúc nào cũng giành học bổng, tốt nghiệp đại học loại ưu, vượt muôn trùng khó khăn để trở thành phó tổng của công ty. Trả giá bằng sức lực, tuổi trẻ không hề kém cạnh đàn ông, nhưng người ta lại cho cô là người phụ nữ thất bại.

Bởi cô không có bạn trai!

Chỉ là cô không muốn tìm bạn trai. Không phải cô không muốn có người chăm sóc. Chỉ là không cho phép mình vì người khác kêu cô đến tuổi phải kết hôn, liền mau mau chóng chóng vội đại một ông để lấy làm chồng rồi sinh con, hoàn thành nhiệm vụ cao cả.

Kinh Sở rất tốt, nhưng bọn họ có hợp nhau không, còn phải cần thời gian. Cô không gấp phải gả đi, một khi cô sốt ruột, nôn nóng, cô sẽ không còn nằm ở thể thượng phong.

Cô rất am hiểu nghệ thuật đàm phán.

Bây giờ, hiếm khi cô và anh bên nhau, cô cần tìm đề tài để nói chuyện. La Bùi Bùi chưa kịp mở lời đã nghe một tiếng thét vang lên chứa đầy nỗi sợ hãi, thu hút tất cả mọi người xung quanh.

Một bác lao công đang ngồi rạp xuống đất, mặt không còn hạt máu, thân thể run lẩy bẩy chỉ chỉ vào chiếc túi đen đặt cạnh thùng rác, khóa kéo dài một nửa, không nhìn rõ bên trong là gì: “Chết! Người chết!”

La Bùi Bùi có thể cảm nhận được ánh mắt Kinh Sở đột ngột thay đổi. Vốn dĩ gương mặt anh đang ôn nhu điềm tĩnh, trái lại bây giờ là sắc bén, cảnh giác, một cái liếc mắt của anh cũng khiến người khác đổ mồ hôi lạnh.

Anh mau chóng bước lên phía trước, phát tay để đám xông tránh ra: “Cảnh sát đây, mau tránh ra, bảo vệ hiện trường”, giọng nói anh nghiêm nghị, anh ngồi xuống kiểm tra tình hình.

Trong chiếc túi xách, có 3 “khối” thịt gọn gàng, trong đó 3 ngón tay nhìn thấy rất rõ.

Anh hít một hơi sâu, lấy điện thoại di động gọi một cuộc: “Liễu Ngọc, thông báo mọi người đến Công viên Nhân Dân, có án mạng”

Tổ chuyên án mau chóng có mặt, hiện trường lập tức được phong tỏa, La Bùi Bùi đứng ngoài dải phân cách một lúc lâu, chỉ đợi Kinh Sở liếc nhìn cô, cô sẽ nói lời chào với anh.

Nhưng không có, tâm tư của anh đã bị vụ án chiếm trọn, không hề giành cho cô dù chỉ là một giây. Cô lẳng lặng xoay người, rời đi.

Kinh Sở vẫn chưa phát hiện, anh đứng đó ra lệnh: “Bạch Bình, Vũ Đào, hai cậu đi điều tra các khu vực lân cận, tìm kiếm xem còn gì khả nghi hay không. Liễu Ngọc cô đi hỏi thăm những người quanh đây xem có phát hiện chuyện gì bất thường không? Vệ Hàn xác định thân phận nạn nhân. Thường Nhạn, cậu cùng các anh em khác đi quanh những thùng rác quanh đây, tìm xem có túi xách nào tương tự như cái này không. Túi này chưa đủ một phần cơ thể người!”

Anh an bài mọi chuyện đâu vào đấy, đến lúc nhớ đến La Bùi Bùi là đã hơn 10 giờ. Điện thoại di động của anh đơn giản một tin nhắn: “Anh đang bận, em đi trước!”

Anh nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại, nhưng chỉ vài giây anh lại quay trở về vụ án, anh không muốn phí thời gian vào tình cảm nam nữ vào lúc này.

Vệ Hàn nhanh chóng đưa ra kết luận ban đầu: “Nạn nhân là nữ, từ 18-20 tuổi, da dẻ trắng hồng. Đây là phần thân thể từ cánh tay đến phần bụng, không thấy bộ phận sinh dục.”

Kinh Sở gật đầu, quay sang Bạch Bình: “Cậu tìm kiếm xem những người mất tích gần đây xem có tra ra những điều kiện tương tự không. Thường Nhạn, bên cậu thế nào rồi?”

“Ồ Công viên Ngô Đồng cũng phát hiện một túi xách như vậy, đã báo anh em bên Sở cảnh sát đến.” Thường Nhạn báo cáo với anh qua điện thoại.

Đến 8 giờ tối, cảnh sát lại tìm thêm được hai túi xách, bên trong đều có chứa mấy khối thịt, nhưng thi thể vẫn thiếu đi phần quan trọng nhất.

Phần đầu.

Dương Miên Miên tan học cũng có cảm giác là lạ, thế nhưng cô vẫn không thể giải thích được cảm giác này, vừa đạp xe vừa lẩm bẩm: “Làm sao cứ nổi da gà lên thế này?”

Chiếc xe địa hình màu hồng: “Σ(°△°)‖ Trời ơi, Dương Miên Miên không biết sao, có người chết đó!”

Dương Miên Miên: “... Ngày nào mà không có người chết, em đâu cần ngạc nhiên như vậy!”

“Không đúng! Không đúng!”, chiếc xe địa hình kích động nói, “Không phải tai nạn, không phải tự sát, không phải bệnh tật, là bị giết chết!”

Dương Miên Miên vẫn bình tĩnh như trước: “Con người chính là loại động vật tự chém giết nhau, không phải sao?”

Chiếc xe địa hình nức nở, vẻ oan ức: “Nhưng, cô ấy bị phân thây, chia thành những đoạn nhỏ. Không, là từng miếng, từng miếng ... thịt! Chứa ở trong bao, bỏ trong thùng rác!”

Lúc nó nói câu này, Dương Miên Miên đang nhìn thềm trường môn sườn chiến giòn bên vệ đường, từng miếng từng miếng, xị thêm chút tương cà, ngon phải biết, cô không có tiền mua, nhìn cũng đã thèm

Nhưng chiếc xe vừa dứt ời, Dương Miên Miên thẳng gấp, xem té: “Em có ý phải không?”

Chiếc xe địa hình: “... Thật mà, từng miếng từng miếng thịt!”

Dương Miên Miên lúc này con thèm nào cũng tan mất.

Đến cửa hàng tiện lợi làm việc, cô đã biết ngọn ngành câu chuyện, chính Triệu Đào nhỏ to cho cô. Điện thoại di động vẫn không rời tay, thỉnh thoảng lại kéo kéo, đọc lên một bài viết: “Mọi người đều nói có chẳng lại xuất hiện thêm một tên sát thủ, chuyên lọc thịt người như vịt nướng!”

“Hahaha!”, Dương Miên Miên cười chế giễu, không thèm đề ý đến anh ta.

Một người đã chết, thế nhưng lại có người say sưa bàn luận, như thể đang nói về một chuyện vui chứ không phải là một vụ án giết người, thật nực cười.

Cũng may nhờ Triệu Đào lái nhái, nên lúc về nhìn thấy mấy con chó cùng chiếc túi xách màu đen giống như miêu tả như trên tin tức, khiến cô lưu ý.

Có điều tình huống lúc này có chút “quái đản”

Con chó con cô đã từng gặp qua bây giờ đang đứng dưới sự uy hiếp của ba con chó lớn hơn, đứng ba con chó lớn ấy cô đều biết.

Chính là Đại Hoàng, lão Hắc và Tiểu Hoa.

Chính cô đã đặt cho chúng những cái tên này.

Chúng được coi là bá chủ giới “chó hoang” trong khu phố cổ này, lúc nào cũng đi dành dặt bàn, mấy chú chó hoang lạ mặt nào xâm phạm, chắc chắn bị chúng nó đuổi đánh. Đáng nhắc đến chính là Tiểu Hoa, chuyên tấn công. Dương Miên Miên đã từng thấy nó đại chiến với chú chó nhà, sau đó chú chó nhà đáng thương phải cong đuôi bỏ chạy, mấy ngày liền không dám lộ diện.

Bây giờ lại muốn ra tay với chú chó con này sao?

Đại Hoàng cẩn thận hơn, để cho lão Hắc tiến lên phía trước, chú cho con gầy yếu, thế nhưng vẫn nhe nanh gầm gừ. Lão Hắc muốn xông đến ngậm cái cổ của nó, nó tránh được, nằm sấp người, cắn ngược lại cổ lão Hắc, chảy máu.

Tiểu Hoa vội vàng giải vây, vòng phía sau chó con, ngoạm thẳng vào mông nó. Chó con giật mình, quay đầu xông vào.

Dương Miên Miên hét to, giải vây chú chó con, dẹp tan “lũ” hung bạo, đến giờ cô cũng buộc phải nhúng tay, được lúc nào hay lúc đó.

“Bên trong em là gì đó?”, bốn bề vắng lặng, cô không cần e ngại, nhìn chăm chăm túi màu đen hơi nhỏ.

Túi xách: “Đầu người.”

Dương Miên Miên: á khẩu.

Lúc này, chú chó con, một mình đánh đuổi ba con chó lớn là Đại Hoàng, Lão Hắc cùng Tiểu Hoa. Đương nhiên cũng không loại trừ khả năng chúng nó thấy người liền bỏ chạy. Lần trước thẳng thóc bị Đại Hoàng cắn chết, nên cô cũng hơi e dè với nó, liền quyết định lấy đồ ăn trong túi, thả cho đám chó hoang.

Chú chó con nhìn thấy Dương Miên Miên đi tới, liền xoay người nhìn chăm chăm cô.

Dương Miên Miên thầm kêu khổ, mấy chú chó hoang ra tay rất tàn nhẫn, vì đồ ăn chúng sẵn sàng liều mạng, chắc nó cũng sẽ không buông tha cho cô.

Cô lui về sau mấy bước thăm dò, con chó không còn cảnh giác cao, nằm rạp xuống đất, đôi mắt vẫn nhìn chòng chọc vào cô.

Dương Miên Miên không dám cử động, cô sợ nó sẽ nhào tới cô, cắn bay mất miếng thịt.

Có điều, nếu nó cần đồ ăn, tại sao không cắn túi xách lấy đồ ra ăn? Chó hoang con nào chẳng ăn ngay thức ăn khi tìm thấy, để tránh bị cướp mất.

Túi xách: “Nó giống như đang bảo vệ tôi, đây là lần thứ ba nó đánh đuổi mấy chú chó hoang lại gần đây!”

Dương Miên Miên cực kỳ kinh ngạc, ngồi chồm hổm nhìn nó: “Mày đang bảo vệ chiếc túi này sao, ai nói mày làm?”

Chó con vẫn bất động.

“Mày nhận ra hung thủ sao, nhận ra ... người chết sao?”

Nó vẫn không đáp lời cô.

Dương Miên Miên rơi vào tình huống khó xử, do dự một lúc, chạy đến buồng điện thoại công cộng gần nhất, gọi điện thoại cho Kinh Sở.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Hải tặc

Phía đầu dây nhanh chóng nhận điện thoại, giọng Kinh Sở khá uể oải: “Alo!”

“Tôi là Dương Miên Miên!”, cô tự giới thiệu.

Kinh Sở đang chìm đắm trong vụ án, giật mình: “Miên Miên? Xảy ra chuyện gì sao? Em không sao chứ?”

Không trách anh khản trương như vậy, Dương Miên Miên quá xinh đẹp, dễ bị trêu ghẹo hoặc gặp phải tên biến thái.

“Anh có thể đến đây một chút được không?” Dương Miên Miên liếc nhìn chiếc túi màu đen, khóa chưa mở ra, cô không thể báo cáo với anh là nhìn thấy thi thể, “Có chút việc a.”

Kinh Sở do dự một chút, sau đó hỏi: “Em ở đâu, tôi lập tức chạy đến đó.” Trực giác của anh cho biết Dương Miên Miên không phải dạng cô gái ẻo lả, lúc nào cũng dựa dẫm người khác, nửa đêm gọi cho anh chắc chắn có chuyện gấp.

Vì lẽ đó anh không chần chừ, anh biết mình cũng cần có trách nhiệm.

Từ xa anh đã nhìn thấy cô cùng một con chó con ngồi chồm hổm ven đường ăn Oden, cô ăn đậu hũ không, còn chú cho con được miếng thịt. Ánh đèn đường mờ mờ, chiếu lên gương mặt của cô, thật đẹp. Đẹp như một bức tranh!

Kinh Sở bước tới, Dương Miên Miên ngẩng đầu nhìn anh, nuốt miếng đậu hũ còn trong miệng: “Anh đến rồi!”

“Có chuyện gì vậy?” Kinh Sở nhìn cô giống như không gặp chút rắc rối nào, hơi nhếch mày.

Dương Miên Miên ném cây tre xiên thịt, quay sang anh, chỉ chỉ vào chiếc túi đen: “Anh xem đi”, rồi lại cúi đầu nhìn chú chó con, “Đây là chú cảnh sát rất tốt, mày cho chú xem cái túi một lát được không?”

Chú chó con đi quanh Kinh Sở hai vòng, ngửi ngửi ống quần anh một cách cẩn thận, sau đó lui lại phía sau, ngóc mỏ nhìn anh. Kinh Sở không biết nên khóc hay cười: “Chuyện gì đây?”

“Nó đang bảo vệ cái túi xách, nếu không nói nó biết, nó cắn anh đó!”, Dương Miên Miên lại quay sang chú chó vẫy tay: “Đi qua đây!”

Chú chó dường như đã đồng ý, chậm chậm rời xa chiếc túi, Kinh Sở cũng không tùy tiện hành động, anh lúi trong túi một đôi bao tay.

Chậm chậm kéo khóa, nhìn rõ mồn một chiếc đầu nằm phía trong.

Anh chấn động, lập tức kéo khóa, ngăn không cho Dương Miên Miên nhìn thấy cảnh tượng kinh khủng này.

Thế nhưng anh chậm một bước, Dương Miên Miên đã tò mò ngóc đầu vào, xem rõ mồn một toàn bộ sự việc. Từ miệng người khác, và tận mắt chứng kiến là một trời một vực, dạ dày cô cuộn lên, cô vội vã che miệng ngăn không để mình ói ra.

Kinh Sở nghiêng người, chặn tầm mắt của cô: “Không sao chứ?”

Cô che miệng, lắc lắc đầu, liếc nhìn chú chó con đang loạng choạng bước tới. Cô muốn ngăn nó nhưng không kịp, chỉ có thể nhìn thấy nó từ trong cổ họng phát ra một âm thanh thê lương, nước mắt nó rơi xuống. Trông cảnh tượng này, bản thân cô cũng không thể kìm lòng.

Cô chạy tới ngồi bên nó, vuốt ve bộ lông. Lông nó rất bần và cứng, bết chặt lại với nhau. Một lúc lâu cô cũng không nói thêm lời nào.

Chú chó con xoay đầu, liếm liếm ngón tay Miên Miên. Dương Miên Miên cứng đờ, muốn thu tay lại, nhưng lại sợ xúc phạm đến tâm linh nhỏ bé của nó, chỉ còn cách nhắm mắt cho qua.

Được một lúc, cô ngẩng đầu nhìn Kinh Sở: “Tôi mang nó đi được không?”

“Đợi một chút nữa!”, Kinh Sở theo thông lệ vẫn phải lấy lời khai của cô.

Vẫn chưa kịp mở miệng hỏi, Dương Miên Miên đã trả lời theo thứ tự:

“Không nhìn thấy kẻ khả nghi, nơi này cũng không lắp camera. Ngay sau khi tôi phát hiện, lập tức gọi điện thoại cho anh. Tôi đã có thể đi rồi chứ?”

Kinh Sở bị cô nói một hơi, bất đắc dĩ, đành nói: “Đi . . . đi được rồi!”

Cô đối với anh không chút khách sáo, thế nhưng với chú chó con lại rất thận trọng, ngồi chồm hổm bắt tay nó: “Đi theo chị nhé, chị đưa em đi bác sĩ”. Chó con đã mù một bên mắt, không biết có thể chữa được hay không, dường như cũng đang bị bệnh, loại chó hoang này không biết ai sẽ quan tâm đây?

Tuy rằng khám bác sĩ mất khá nhiều tiền, rất xót của, nhưng việc này là việc nên làm.

Chú chó quay đầu về chiếc túi như suy nghĩ gì đó, sau đó hướng về phía Dương Miên Miên, cọ cọ vào chân cô.

Dương Miên Miên ôm nó vào lòng, liền biết nó không đủ ăn, gây trơ xương, làm cô cảm thấy đồng cảm.

Kinh Sở nhìn dáng vẻ của Dương Miên Miên, nhẹ giọng: “Trên đường đi nhớ cẩn thận, không được đi vào ngõ nhỏ.”

Dương Miên Miên “hừ” một tiếng: “Phiền phức!”. Nói xong cô hất tóc, mái tóc dài vẽ lên không trung một vòng tròn, rất đẹp.

Kinh Sở ần ần thái dương, cảm giác khó hiểu: Bọn trẻ thời nay đều khó đối phó như vậy sao?

Dương Miên Miên về đến nhà đã quá nửa đêm. Phòng khám thú y 9 giờ mới mở cửa, mà cô 8 giờ lại phải đi thi.

Dương Miên Miên cảm thấy chua xót.

Vấn đề quan trọng là cô không có bạn, có thể làm gì bây giờ?

Dương Miên Miên đun nước ấm, tắm rửa cho chú chó con. Nó cũng ngoan, đứng yên một chỗ không động đậy. Dương Miên Miên liền xoa xà bông lên bộ lông, chưa dám chạm lên đầu, vừa vò vừa nói: “Đứng nhúc nhích nhè, đụng vào vết thương sẽ rất đau. Nếu chị có lỡ tay, em cũng không được cắn chị có biết không?”

Nó phảng phất nghe hiểu tiếng người, đứng yên để cô tắm rửa, không như mấy chú chó khác, lúc tắm một muốn chết.

Tắm xong cho chú chó, cô cũng mệt đến ngất ngư, tắm rửa qua loa một chút, rồi cũng leo lên giường, đặt đồng hồ báo thức lúc 6 giờ.

Đồng hồ báo thức thê thốt: “Miên Miên, chị yên tâm, chị có bị miệng em, em cũng nhất quyết lời chị dậy bằng được!”

Dương Miên Miên: “Ha ha ha...” Chiếc đồng hồ báo thức nhà cô giống như Đường Tăng, mỗi lần reo lên là như đòi mạng, cô chưa bao giờ thành công ngủ nướng với nó.

Lần này dương nhiên cũng không ngoại lệ, 6 giờ thiếu 5 phút, chiếc đồng hồ báo thức ầm ỉ: “Miên Miên ơi! Mau rời giường, Mặt trời chiếu đến mông rồi kìa!”. Dương Miên Miên kéo chăn, nâng hai con mắt gấu trúc lên.

Phòng khám thú y không cùng đường đến trường, cũng đành chịu, cô đi đến nơi cửa vẫn chưa mở. Lấy một túi lilon trong balo, thất trên cổ chú chó, dặn dò: “Bé ngoan ở đây chờ chị. Chị tan học sẽ đến đón em ngay, có biết không?”

Chú chó quấy quấy đuôi, nằm ngoan ngoãn trên bậc thềm.

“Miên Miên, tạm biệt”(￣▽￣)~”, chiếc túi nilon ra sức la lớn, “Cảm ơn chị khoảng thời gian vừa qua đã chăm sóc em. Cảm ơn chị!”

Dương Miên Miên có thói quen thu lượm mấy túi nilon, bình thường không dùng đến cũng không vứt đi, nhưng cũng cần có lúc phải chia tay, điều này không thể tránh được.

9 giờ sáng, phòng khám thú y mở cửa, cậu chủ nhỏ hoảng sợ khi nhìn thấy một chú chó con lông nhám nhở đứng ở đây, sau đó nó dúi dúi bao nilon vào người anh.

Trong túi có 100 đồng cùng một tờ giấy: Xin xem giúp con mắt của chú chó này, đây là tiền đặt cọc, nếu thiếu tôi sẽ bù vào sau. Tan học về tôi sẽ đến đón nó.

Có một tấm thẻ học sinh làm cọc, tấm hình trên thẻ là một cô gái rất xinh đẹp.

Nhưng lúc này cô gái xinh đẹp ấy đang bị cấm không cho vào trường, vì cô không đeo thẻ học sinh. Nộp phạt 10 xu, đội sao đỏ gương mặt nghiêm túc, hiển nhiên sẽ không cho cô thoát. Dương Miên Miên tiện tay nộp phạt, ký tên, liếc một cái sắc nhọn.

Mẹ pà nó! Trường học cũng có cái quy định quái gở này sao. Đúng là tè nhạt!

8 giờ bắt đầu thi, Dương Miên Miên đến sớm, chưa đến 7 giờ, cô sung sướng nằm ườn trên bàn ngủ một giấc, vừa mơ mơ màng màng thi đã đến giờ thi.

Ngày hôm nay thi môn Ngữ Văn, Toán học, Lịch sử, Sinh vật.

Ngày mai thi Anh văn, Chính trị, Vật lý, Hóa học.

Thời gian làm bài vừa khít, thật đúng là giết người mà.

Dương Miên Miên bỏ ra chưa đến 2 tiếng đã làm xong bài thi sinh học, không cần kiểm tra, cô nộp bài ngay, sau đó nhanh chóng lấy túi sách bay khỏi trường.

Cô đến phòng khám thú y Nhạc Nhạc, cậu chủ nhỏ đã nhận ngay ra cô, liền nói: “Chú chó của cô ở đây!”

Chú chó con đang nằm yên lặng trong chiếc lồng tre, nhắm mắt dưỡng thần. Nghe thấy tiếng chân Dương Miên Miên liền mở mắt, quấy đuôi. Xem ra đã khá hơn rồi.

“Con mắt của nó đã mù luôn rồi!” Cậu chủ nhỏ nói bằng giọng tiếc nuối, “Là một chú chó con rất thông minh, nhưng rất hung dữ. Lúc tôi tiêm thuốc mê cho nó, suýt chút nữa nó cắn tôi!”

Dương Miên Miên có chút hối hận. Cô đã biết chú chó này có tính cảnh giác rất cao, lúc bị tiêm thuốc mê có lẽ rất sợ, cô đành lên tiếng: “Xin lỗi anh!”

Chú chó con lại quấy đuôi, Dương Miên Miên dùng ngón tay xoa xoa đầu nó, hỏi: “Có thuốc nước trừ rận không?”

“Có, nơi đây cũng bán thức ăn cho chó!” Cậu chủ nhỏ bắt đầu chào hàng.

Dương Miên Miên thật tâm nói cô mua không nổi, ngay cả bản thân cô ăn còn chưa no, lấy đâu ra tiền mua thức ăn cho chó? Có cái gì ăn cái đó, không cần phải ra dáng tiểu thư.

“Thuốc mắt cho nó và bình thuốc trừ rận là đủ.”

“Vòng cổ có cần không?”

“Không cần!” Cần mới là lạ, mua mấy chỗ khác có mấy đồng, ở đây mấy chục đồng, tiền đâu chịu nổi?

“Tổng cộng 380 đồng, buổi sáng cô đã đặt cọc 100 đồng, bây giờ chỉ cần thanh toán 280 đồng thôi!”

Nghe xong cái giá này khiến trái tim cô vỡ vụn, tan nát cõi lòng.

Dương Miên Miên đeo balo, ôm “Hải tặc” ra ngoài. Chú chó một bên mắt bị băng kín, nhìn cô, Dương Miên Miên cũng nhìn nó chăm chăm một lúc, sau đó nói: “Này, sau này chị gọi em là Hải tặc nhé. Có ý kiến gì không? Không ý kiến là đồng ý. Quyết định vậy đi!”

Chó thì làm sao có thể phát biểu ý kiến, dưới ánh nắng ban chiều, nụ cười cô thật rạng rỡ.

Tạm gác chuyện này sang một bên.

Lúc này, Kinh Sở dựa vào bộ hài cốt đã có thể xác định được thân phận nạn nhân. Là sinh viên trường Đại học Nam Thành, tên Nghiêm Tinh, đã mất tích nhiều ngày nay.

Bạn cùng phòng ký túc khai nhận, trước đó nạn nhân có tranh cãi với quản giáo về việc sử dụng thiết bị điện trong ký túc xá. Sau đó, cô ta ra ngoài giải sấu và không thấy quay trở về.

Nạn nhân là một cô gái bình thường, điềm đạm, yêu âm nhạc, thành tích khá, tính cách cũng hơi kỳ lạ, không có nhiều bạn. Đáng lưu ý một điều, người bạn cùng phòng còn khai thêm Nghiêm Tinh có một người bạn trai thân bí, chưa bao giờ giới thiệu cho đám bạn, nên hầu như không ai biết chuyện này.

Từ trước đến nay, bị giết chết vì quan hệ tình cảm không ít, khi điều tra các mối quan hệ bạn bè của nạn nhân, chuyện trai gái là quan trọng nhất. Do đó, nắm được trọng điểm là phải tìm ra người bạn trai thân bí này.

Nhưng không thu hoạch được gì.

Nghiêm Tinh gia cảnh khá khó khăn, cũng không mua máy vi tính. Vì vậy, cô thường đến những tiệm internet gần trường lên mạng. Trong tất cả những cửa hàng này sẽ tự động xóa hoàn toàn các dữ liệu truy cập của khách hàng trước đó, nên tuy Kinh Sở có sắp xếp Bạch Bình đi điều tra manh mối, nhưng hi vọng cũng mong manh thôi.

Sau đó cũng chứng minh, không có bất cứ đầu mối nào.

Điện thoại di động của Nghiêm Tĩnh cũng được lôi ra để kiểm tra. Cô có một dãy số thường hay liên lạc, nhưng khi tiến hành tra xét thì đây là một số điện thoại không có đăng ký.

Trong cuộc họp, Thường Nhận lôi toàn bộ các manh mối, chứng cứ đem phân tích, sau đó kết luận: “Hung thủ là một người có tâm tư khép kín. Tâm lý cực vững. Hắn ta có thể mang xác nạn nhân cắt thành nhiều mảnh vụn rất gọn gẽ, điều này cũng có thể chứng minh hung thủ có khả năng có kiến thức về y học. Có thể là một bác sĩ.”

Vệ Hàn nghe đến đó liền xua xua tay: “Cũng chưa chắc, bình thường đầu bếp ra tay cũng khá chuẩn xác.”

Thường Nhận ra giấu không được ngắt lời cô: “Tôi cho rằng hung thủ có nghề nghiệp vô cùng tốt. Hẳn ít nhất đã tốt nghiệp đại học. Bề ngoài nếu không điển trai cũng thuộc dạng dễ nhìn, thậm chí còn có sức quyến rũ với phụ nữ. Kinh tế khá ổn định, sống độc thân.

Nạn nhân là một sinh viên của một trường đại học có tiếng trong thành phố, vì vậy cô ta đương nhiên sẽ không tìm người bạn trai có bằng cấp thấp hơn mình, hoặc làm những công việc tay chân. Bạn trai cô ta chọn phải là người đàn ông xuất sắc. Tôi cho rằng, hiện trường mưu sát có thể ở ngay chính ngôi nhà của tên bạn trai này.”

Phân tích của Thường Nhận mặc dù không có bất cứ cơ sở nào, nhưng việc suy luận khá hợp lý, do đó Kinh Sở gật gù: “Quan trọng nhất vẫn là tìm cho được tên bạn trai kia.”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Lễ Truy điệu

Vụ án của Nghiêm Tĩnh, cảnh sát khu vực giống trống đồng tra. Đối với Dương Miên Miên mà nói, cuộc sống của cô không thay đổi, vẫn xoay quanh việc học, hay quan trọng nhất là kỳ thi đang đến.

Thế nhưng, buổi tối đi làm về trễ, sáng hôm sau cô dậy muộn, môn thi tiếng Anh đã bắt đầu. Vừa bước đến cổng trường, môn Tiếng Anh đã bắt đầu phần thi nghe, đợi cô sắp xếp chỗ cho Hải Tặc thì cũng đã kết thúc đoạn hội thoại cuối cùng.

Thời điểm cô cảm đề bài, phần thi nghe đã xong. Phần này chiếm 15 điểm, Dương Miên Miên cầm bút chỉ viết viết. Cô dành ra 5 phút bao quát hết nội dung đề bài, sau đó viết đáp án. Không nghe rõ nhưng lúc “giấu” Hải Tặc cũng nghe được mơ mơ hồ hồ.

Đúng hay sai phần này không quan trọng lắm. Điều chính là cô đã thi xong môn tiếng Anh và rất là đói bụng, liền chạy nhanh xuống căn tin mua một ổ bánh mì cùng nước sốt trứng, nuốt vội, xiu chút nữa là nghẹn chết.

Ai làm học sinh cũng biết, một ngày thi bốn môn, làm bài xong có thể ra về. Bụng Dương Miên Miên lại sôi ùng ục, liền đón Hải Tặc ở chỗ ông lão sửa xe, sau đó uể oải đạp xe đi làm.

Vừa vào đến cửa hàng tiện lợi, lập tức uống một cốc nước lớn, Triệu Đào đưa cho cô cái bánh bao: “Ăn đi!”

Chỗ này làm việc cũng tốt, không có người quản lý bánh bao hay màn thầu cũng có thể lén lút ăn một hai cái, chỉ cần đừng làm quá.

Dương Miên Miên ăn một cái bánh bao thịt, không quên dứt cho Hải Tặc một miếng. Cô nhắm tính một cái bánh bao chắc chắn sẽ không đủ no. Tan ca sẽ đi qua cửa hàng tạp hóa mua một túi lạc xường, loại 5 đồng. Mặc dù hơi nhiều mỡ, có điều Dương Miên Miên ăn xiu cũng không sao.

Một người một chó ăn cùng nhau thật sự rất vui vẻ.

Ngày hôm sau là thứ bảy, không cần phải thức dậy sớm đi học, Dương Miên Miên mặc dù rất mệt nhưng vẫn lọ mọ tìm một cái thùng giấy, trải mấy cái khăn và quần áo cũ làm cho Hải Tặc cái ổ nằm.

Cô còn lấy một cái thau nhỏ bằng inox làm chén ăn cơm cho nó, xoa xoa đầu Hải Tặc: “Chị biết em thông minh, cũng nghe hiểu chị nói chuyện. Từ nay về sau hai chị em mình sống nương tựa nhau, có cháo ăn cháo, có rau ăn rau. Phải nhớ cho kỹ không được ăn đồ người lạ cho, có biết không?”

Hải Tặc quẫy đuôi lia lịa.

Dương Miên Miên yên tâm vào phòng tắm rửa, sau đó mở tivi, được vài phút lăn ra ngủ.

Tivi thấy cô ngủ say, liền tự mình tắt màn hình. Đèn ngủ cũng dần tối ... rồi tắt hẳn.

Căn phòng trở nên cực kỳ yên tĩnh.

Dương Miên Miên mệt mỏi cả ngày, bây giờ đã có thể thoải mái ngủ một giấc. Khi cô tỉnh lại đã là trưa ngày thứ bảy.

Cô bê bánh mì, bỏ thêm mấy miếng lạc xường cho Hải Tặc ăn, sau đó mở máy vi tính lên mạng.

Chiếc máy vi tính này là hàng second-hand, là thằng em của cô dùng đã hư. Cô nhìn nó thấy rất thích, hiếm khi cô mở miệng xin ba cô. Cái máy này đã dùng một năm, cấu hình cũng đã yếu, mấy phím cũng bị liệt, nhưng dù gì vẫn còn dùng được, không cần bỏ phí.

Bằng không không biết đến bao nhiêu tuổi cô mới có một chiếc máy vi tính cho riêng mình.

Tin tức internet vô số tin, cô truy cập vào một có đưa tin vụ án thi thể bị phanh thây. Cảnh sát đã xác định được thân phận, là một cô gái trẻ bất hạnh, sinh viên trường Đại Học Nam Thành.

Đại học Nam Thành là trường đại học đứng đầu trong thành phố, tụ hợp toàn sinh viên ưu tú, vậy mà có một cô gái lại bị sát hại như vậy, khiến mọi người không khỏi đau lòng. Bạn học của cô ta dự định sẽ làm lễ tưởng niệm cho cô, thời gian tổ chức buổi lễ vào lúc 6 giờ tối nay.

“Chuyện này ... cứ có cảm giác là có ý gì đó nhen.” Dương Miên Miên bẩm sinh là một cô gái thông minh, nhìn sơ sự việc có thể hiểu chuyện gì sẽ xảy ra. Có điều cô biết cảnh sát

không ngồi đó đợi hung thủ xuất hiện.

“Hải Tặc a, em có cảm thấy trên thế giới này thật sự có kẻ ngu ngốc không. Giết người xong còn quay lại xem tình hình thế nào?” Cô mở miệng, ngồi chồm hổm nhìn vào mắt Hải Tặc thì thảo.

Ánh mắt nó lúc này có cảm giác rất bị thương, tuy rằng nó không nói được, nhưng Dương Miên Miên biết nó hiểu chuyện.

Nó quen cô gái ấy sao?

“Được rồi! Hôm nay cũng là thứ bảy, trước khi đi làm chúng ta tiện đường ghé vào đó xem thế nào nhé!”

Chưa đến 5 giờ, trường Đại học Nam Thanh đã đầy ắp người, đi ảnh Nghiêm Tĩnh rất lớn xung quanh kết hoa cúc trắng. Trên tấm hình, cô gái vẫn cười rất tươi, nụ cười duyên dáng nhưng người đã không còn, không tránh khỏi những tiếng thờ dài.

Dương Miên Miên ôm Hải Tặc chọn một nơi cao một chút đứng xem, cho dù cô có cao thế này cũng không thể nhìn thấy rõ trong rừng người.

Có mấy nữ sinh đang đứng một góc phát nén, có rất nhiều người không quen biết Nghiêm Tĩnh, nhưng vẫn cầm trên tay những ngọn nến, tham dự lễ tưởng niệm. Xung quanh chỉ là những tiếng thì thầm, bầu không khí rất trang nghiêm.

Dương Miên Miên hòa vào dòng người, cũng đi đến nhận một cây nến ... Hải Tặc nín nín cô, cô quay đầu. Đột nhiên có một nữ sinh nhỏ giọng: “Nhạc Nhạc?”

Dương Miên Miên: “...” là tên thật của nó sao?

Cô cúi đầu, nhìn Hải Tặc cũng nữ sinh kia một lát, cô ta nói như khóc: “Là mày sao Nhạc Nhạc, mày đến thăm Tiểu Tĩnh sao?”

“Chị nhận ra con chó của tôi?”

“Đây là con chó của Tiểu Tĩnh nuôi dưỡng”, Cô nhỏ giọng nói, “Nó vốn là con chó hoang trong trường học. Tiểu Tĩnh thường hay cho nó ăn, đặt tên nó là Nhạc Nhạc. Vốn dĩ cũng muốn ôm nó về ký túc xá nuôi, nhưng quản giáo không cho, nuôi được một ngày, liền phải thả đi.”

Hải Tặc ngồi bên chân Dương Miên Miên, lắc lắc đuôi.

Dương Miên Miên cho nó đến đây, bây giờ đã hiểu vì sao Hải Tặc cứ đứng lặng yên ở nơi đó trông giữ thi thể Nghiêm Tĩnh, tuy rằng cô ta chỉ lượm được nó rồi cũng bắt đắ đi phải vứt bỏ. Thế nhưng chó là loài vật trung thành, nó luôn nhớ đến người đã từng có ơn với nó.

Con người sẽ có rất nhiều bạn bè, con người cũng có cả thế giới, nhưng đối với một con chó, con người là duy nhất, là toàn bộ thế giới của nó.

Chính vì lẽ đó, cho dù bị vứt bỏ nhưng nó vẫn nhớ tới Nghiêm Tĩnh, nhớ tới cô bé kia đã lôi nó từ trong đồng rác, nhớ đã từng cho nó ăn.

Đáng tiếc, chút ấm áp đó rất mong manh, rồi lại khiến nó phải đầu đường xó chợ.

Dương Miên Miên bế Hải Tặc lên, nhìn thẳng vào mắt nó: “Chị sẽ không bao giờ vứt bỏ em.”

Hải Tặc lấy bàn chân cào cào nhẹ vào tay cô, quẫy quẫy đuôi. Dương Miên Miên ôm nó vào trong lồng ngực: “Được rồi! Chúng ta đi thôi!”

Lúc bước qua lại trông thấy chiếc Audi quen thuộc, nó lại sung sướng chào cô: “(• ◡ •*)Miên Miên ơi, chị cũng ở đây sao?”

Cô đi tới gõ gõ vào kiếng xe, không ngờ bên trong lại là Thường Nhạn, cô ta nhìn Dương Miên Miên, ánh mắt nghi ngờ: “Cô là?”

“Gõ nhầm!”, cô vội vã đi vòng qua bên phía tài xế.

Kính Sờ liền hạ kiếng xe: “Sao em lại ở đây?”

“Mấy anh đã tìm được người muốn tìm chưa?”

Kính Sờ nhìn cô, nhú mồm nhưng không trả lời: “Có việc gì không?”

Dương Miên Miên cũng không có ý muốn nhúng tay vào chuyện này. Đã lập lời thề, tuy rằng cô có khả năng đặc biệt, tuy nhiên phá án là chuyện của cảnh sát, lần trước cô tham gia chỉ là do không còn cách nào khác. Hơn nữa, cô không cho rằng cô không lộ sơ hở. Do đó, chuyện này nên cho qua thì tốt hơn.

Thật sự sẽ bị nghi ngờ.

Vì vậy, cô chỉ khoát khoát tay: “Không có gì, muốn chúc các anh may mắn thôi!”

Cô xoay người rồi đi nhưng Kính Sờ vẫn nhìn chăm chú bóng lưng của cô. Thường Nhạn theo dõi ánh mắt của anh, không nhịn được hỏi: “Cô bé này là ...?”

“Không có gì!”, anh thu hồi tầm mắt, nhìn dòng người đến tham gia lễ tưởng niệm, nhưng vẫn chưa thấy người nào khả nghi.

Xem ra người bạn trai thần bí thật sự sẽ không xuất hiện.

Chỉ có điều làm sao Dương Miên Miên có thể phát hiện được cảnh sát bày cái bẫy này. Kế hoạch này quá lộ liễu nên cá sẽ không cắn câu?

Vài ngày sau đó, cảnh sát đã lật tung toàn bộ hiện trường gây án, ngay cả rác rưởi cũng không bỏ qua, chuyện này đã tiêu hao khá nhiều sức lực của họ. Tuy nhiên Kính Sờ vẫn cho rằng mục tiêu điều tra vẫn là người bạn trai thần bí kia, hi vọng tìm được anh ta sẽ có bước chuyển biến trong vụ án.

Nhưng con người này thật giống như là hư cấu, không có bất cứ manh mối nào để lại.

Đào mất đã qua một tuần, ngày hôm nay công bố kết quả thi của tuần trước, tất cả mọi người khá căng thẳng. Lục Mỹ Nhân thì thăm với Dương Miên Miên: “Không biết lần này điểm của tớ thế nào. Nếu rớt hạng, mẹ sẽ đánh chết tớ mất.”

Dương Miên Miên chẳng phản ứng, so với Nghiêm Tĩnh, chỉ vì thi cử mà buồn phiền thật sự có nên chăng?

Lục Mỹ Nhân đã quá quen với tính khí lạnh lùng của Miên Miên, nên cũng không để ý: “Cậu đương nhiên là không cần lo lắng, nếu tớ chỉ cần thông minh bằng nửa cậu đã là tốt lắm rồi!”

“Vậy tớ đổi cho cậu nhé!” Dương Miên Miên quan sát sắc mặt của cô ta.

Lục Mỹ Nhân thảng thốt, gương mặt có phần lúng túng. Hết thầy nữ sinh đều ao ước có một cái đầu thông minh như Dương Miên Miên, nhưng ... thay đổi nghĩa là ganh đua với Tự Tiểu Văn, liệu có được không? Ai muốn hai ngày com không đủ no, cả mùa hè chỉ thay qua thay lại hai bộ quần áo?

Dương Miên Miên lại đứng đứng quyển sách, tiếp tục công khai ngủ trong giờ tự học. Giờ đọc sách Ngữ Văn là một cô bạn khá dễ thương, không khiêu khích như Tự Tiểu Văn, cô ta đứng trên bục đọc sách, làm như không nhìn thấy việc làm của Dương Miên Miên.

Không may, sáng sớm ngày thứ hai là môn của Thầy Trương, năm nay đã hơn 40 tuổi, là thầy giáo có kinh nghiệm dày dặn nhất tại Nhất Trung, dạy học kiêm luôn giáo viên chủ nhiệm. Thầy Trương là người khá cầu nệ tiểu tiết, nếu phát hiện ai ngủ trên lớp, thầy sẽ đập bàn bắt kẻ là nam hay nữ, nếu là nam sinh có thể còn bị nhéo lỗ tai.

Ngày hôm nay, thầy vừa bước vào, sắc mặt đã âm u, đặc biệt thấy trên tay thầy cầm bộ bài thi, không ít người mặt không còn hạt máu.

Àm!

Thầy Trương đem toàn bộ sấp bài thi ném trên bàn, gương mặt tối lại: “Đã lớp 11, khai giảng cũng đã 1 tháng, học lực vẫn đậm chân tại chỗ. Xem xem, thành tích của các trò. Tôi rất hoài nghi không biết các em có muốn học hành nữa không!”

Đây đều là những câu nói cửa miệng của các giáo viên chủ nhiệm, cũng đều là để đe dọa khiến học sinh phải chăm học. Dù đã quá quen nhưng lần nào nghe, đám học trò cũng kinh hồn bạt vía.

Phía dưới không một ai dám lên tiếng.

“Bây giờ tôi gọi đến tên ai, thì người đó bước lên lấy bài thi. Dương Miên Miên!”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Đối trá

Dương Miên Miên bước tới nhận bài thi của mình, nhìn nhìn, điểm tuyệt đối. Thầy Trương lộ ra khuôn mặt tươi cười: “Tiếp tục phát huy.”

“Dạ!”

Cả ngày, mọi người đều bị bài thi làm cho chết đi sống lại, còn Dương Miên Miên ngoại trừ môn tiếng Anh có vài câu sai, còn lại đều là điểm tối đa. Ngay cả thầy Trương gương mặt đang tối sầm cũng nói với cô những lời nhỏ nhẹ.

Ngoại trừ tiết học môn Tiếng Anh. Cô giáo môn tiếng Anh là cô Lý, năm nay 30 tuổi, là người theo phong cách hiện đại, đứng lớp với bộ váy cùng mái tóc xoăn dài. Thường mang đôi giày cao gót màu đen. Học kỳ mới này cô luôn nhìn Dương Miên Miên với con mắt hàm chứa nhiều ẩn ý, bởi ... Dương Miên Miên đã từng nhìn thấy mối quan hệ tình cảm bên ngoài của cô.

Chính là lúc Dương Miên Miên làm việc tại nhà hàng đó, cô Lý cùng bạn trai đến đó ăn com. Hai người ân ái ái ái, khiến người khác không khỏi buồn nôn. Nhưng cô ta tuyệt đối không ngờ rằng Dương Miên Miên làm việc ở đó, lại còn nhìn rõ mồn một.

Tất cả các học sinh đều biết bạn trai của cô Lý là thầy giáo dạy thể dục trong trường. Là một người cũng rất đáng yêu, tuy không đẹp trai nhưng bộ dáng rất đáng tin. Cô Lý thường phải lên lớp trong giờ tự học buổi tối, mọi người đều nhìn thấy mười lần đủ mười thấy thể dục đều đến đón cô. Tất cả những người quen biết đều cho rằng thầy là một người đàn ông tốt.

Bị mọi người biết chuyện, đặc biệt là học sinh của mình bắt gặp, cô Lý thấy không thoải mái, đi học không gọi Dương Miên Miên phát biểu. Hàng ngày cứ lo đầu này, sợ đầu kia, không biết Dương Miên Miên có mang chuyện này đi kể lung tung hay không?

Nhưng lần này vẫn cười cười nói nói với Dương Miên Miên: “Dương Miên Miên lần này thi được 98 điểm, chỉ bị trừ 2 điểm trong phần viết bài luận ...”, cô Lý còn chưa dứt lời, liền nghe thấy một học sinh đột nhiên lên tiếng.

“Thưa cô, Dương Miên Miên trong giờ thi môn tiếng Anh đến muộn 15 phút. Khi bạn ấy nhận bài thi lúc đó phần thi nghe đã hoàn tất, làm sao có khả năng được 10 điểm đây?”

Tự Tiểu Văn nói xong những lời này, cả lớp chìm trong yên tĩnh. Nửa phút sau, mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao.

“Đúng! Ngày đó Dương Miên Miên đến trễ, tớ cũng nhìn thấy.”

“Tớ cũng nhớ rồi, vậy làm sao phần thi nghe có thể dành trọn điểm?”

Kỳ thi hàng tháng không cần xáo trộn các lớp, mọi người thi tại lớp của mình, giám thị coi thi cũng chỉ là thầy cô giáo dạy trong lớp. Do đó, mọi người có thể làm chứng, ngày đó Dương Miên Miên đích thực đến trễ.

Cũng căn cứ vào lẽ đó, mọi người tự động đi đến kết luận:

“Cậu ấy gian dối sao?”

“Hoặc là cậu ấy đã sớm biết đáp án, không phải vậy ...”

“Khó trách bình thường, không cần nghe giảng cũng được 10 điểm ...”

Thế giới này có không ít người coi khinh những nỗ lực của người khác. Một nhóm học sinh gia đình giàu có hoặc khá giả đều giống nhau ở một điểm rất coi trọng thành tích.

Có vài người bề ngoài ra vẻ “Tớ chẳng ôn được chữ nào vào đầu, lần này khẳng định là chết chắc”, thế nhưng sau lưng thức trắng đêm học bài, để kết quả thi được tốt nhất.

Rất nhiều người cảm thấy không công bằng, tại sao mình học gần chết nhưng vẫn không bằng Dương Miên Miên mỗi ngày đi học đều ngủ gục trong lớp, tan học thức dậy đi về?

Bọn họ đâu biết có làm việc đến nửa đêm vì miếng cơm, họ chỉ nhìn thấy cô thật là dễ dàng đạt được thành tích tốt. Đồ kị sao?

Đương nhiên là đồ kị.

Bây giờ đã có sẵn cái cớ, một cái cớ không chút sơ hở, mọi người liền vin vào đó, không tránh khỏi những suy nghĩ lệch lạc.

Vì sao cô có thành tích tốt? Vì cô gian dối.

Cô đương nhiên là dối trá, chứ nếu không làm sao lại có khả năng thông minh như vậy, không cần nghe cũng được điểm tối đa?

Gian dối, giống như mọi người đang cảm thấy bất bình mà lên án, đồng thời lại dễ dàng được người khác tán đồng.

Trương Xảo hiếm khi ở cùng phe với Tự Tiểu Văn: “Thưa cô, chuyện này đối với mọi người là không công bằng.”

“Đúng vậy! Thưa cô, chuyện này phải điều tra thật rõ ràng!” Đám học sinh nhao nhao.

Cô Lý đành phải gờ tay lên trán áp: “Yên lặng nào!”

Học sinh hạnh kiểm tốt lúc nào cũng biết nghe lời thầy cô giáo. Mọi người lập tức yên lặng, giống như đang chờ cô Lý cho ý kiến. Tuy nhiên, cô chỉ cầm bài thi, sau đó bắt đầu giải đề, mãi đến khi tan học: “Dương Miên Miên, xuống dưới văn phòng cho cô!”

Đây là tiết cuối cùng của buổi sáng, tất cả các thầy cô đều đã đi ăn trưa, không có ai trong văn phòng.

Cô Lý ra hiệu cho Dương Miên Miên ngồi xuống, làm ra một dáng vẻ hiền từ, cô hỏi: “Em cũng không cần lo lắng, đây chỉ là kỳ thi hàng tháng, em bình thường thành tích rất tốt. Lần này có phải chưa chuẩn bị kỹ ...”

Cô giáo còn chưa nói hết câu, Dương Miên Miên chậm rãi ngắt lời: “Em không hề gian dối!”

Cô Lý tiếp tục khuyên răn: “Em không cần sợ, cô sẽ giúp em nắn ni thầy Trương!”

“Em quả thật không nói dối!” Dương Miên Miên dùng bộ mặt ngây thơ nhất để đáp lời: “Đề thi đơn giản như vậy, em cần gì phải gian dối?”

Cô Lý lúc này cảm thấy như bị khiêu khích, gương mặt cũng tối xầm. Dương Miên Miên là người bị hãm oan, thái độ cũng không khá hơn là bao: “Nếu như không có chuyện gì, em đi trước!”

Rồi cô mau chóng rời đi, cô Lý vẫn ngồi ở đó tức đến mặt trắng bệch. Thầy Háo vừa dùng xong bữa trưa trở về, nhìn thấy vẻ mặt của cô, liền hỏi: “Có chuyện gì?”

“Tôi chưa từng thấy một đứa học sinh mà không nghe lời giáo viên như vậy!” Cô Lý đập bàn, đứng dậy, “Lại còn gian dối, tôi nhất định phải nói với thầy Trương!”

Thầy giáo vừa nghe xong, đứng sững người: “Gian dối? Cả lớp sao?”

“Không phải!”

Ngay sau đó, thầy Trương dùng xong cơm trưa cũng trở về văn phòng, hầu như mọi giáo viên đều biết học sinh thông minh nhất Dương Miên Miên lần này có gian dối trong kỳ thi tiếng Anh.

Chuyện này nhỏ cũng không nhỏ mà lớn cũng chẳng lớn, thầy Trương đành hi sinh giờ nghỉ trưa, gọi Dương Miên Miên lần nữa vào văn phòng hỏi rõ đầu đuôi.

“Em không gian dối!”, Dương Miên Miên cảm thấy cực kỳ phiền phức, không làm rõ chuyện đơn giản này có lẽ cô sẽ phiền đến chết, “Tại sao em lại làm không được?”

Cô Lý: “Không phải sau khi thi 15 phút em mới vào phòng sao, vậy tại sao em có thể nghe rõ mồn một bài thi nghe?”

Vì có đó, mọi người đều tin chắc đó là nguyên nhân cô gian dối.

Dương Miên Miên nhìn chằm chằm cô Lý: “Sáng sớm cô ra quầy bán bánh bao nói với ông chủ ‘Muốn mua hai cái bánh bao thịt’, ông chủ nói ‘bánh bao nhân thịt đã bán hết, bánh bao nhân cải được không?’, cô đáp ‘Cho hai cái bánh bao nhân cải tổng cộng 1 đồng 5 xu’. Buổi trưa, nếu mọi người hỏi cô bỏ ra bao nhiêu tiền mua đồ ăn sáng. Không lẽ cô không trả lời được là 1 đồng 5 xu sao?”

Thí dụ này của Dương Miên Miên khiến các thầy cô khác phì cười.

Thầy Trương nghe xong cũng nở nụ cười: “Em xem, em nóng nảy như vậy làm gì. Thầy đã nói gì đâu. Mau đến đây ngồi!”

Dương Miên Miên xà xong con tức, nghĩ lại thấy hơi xấu hổ. Thuận thế cô cũng ngồi xuống, lặp lại lần nữa: “Em không hề gian dối!”

“Thầy cũng tin em không nói dối”, Thầy Trương cười híp mắt, “Bình thường em làm bài rất tốt, cần gì phải gian dối. Có điều thầy cũng tò mò, thỉnh lực của em tốt như vậy sao?”

Dương Miên Miên bình tĩnh đáp: “Chuyện này khó lắm sao?”

“Ừ!”. Các thầy cô cô ở đây cũng tự nhận không làm được, có điều trí nhớ cực siêu không phải không có, trên thế giới không thiếu thiên tài.

Dương Miên Miên suy nghĩ một chút, liền đọc nguyên văn bài thi nghe một lần. Đọc xong liếc mắt nhìn cô Lý một cái sắc lẹm.

Cô Lý tức đến đỏ mặt.

Thầy Trương gật gù: “Tôi đã nói lớp của tôi làm gì có học sinh nào có khả năng gian dối chứ. Đây chỉ là hiểu lầm. Em cũng đừng buồn cô Lý, cô cũng chỉ quan tâm em, sợ em đi sai

đường.”

Dương Miên Miên lặp lại hai chữ cuối cùng của thầy, mắt hướng về phía cô Lý: “Sai đường?”

Cô Lý sắc mặt tái nhợt, coi như nghe không hiểu hết nghĩa của hai từ này.

Có điều Dương Miên Miên và cô Lý đầu thù oán gì, cô cũng chưa hề mang sự việc kia ra nói. Chỉ cảnh cáo cô một tiếng, rồi không thèm nhìn. Cô quay sang thầy Trương: “Tự Tiểu Văn đồ oan cho em, em muốn cậu ấy phải xin lỗi!”

Có câu, ngựa hiền thì bị cưỡi, người hiền bị ăn hiếp. Cô ở trong lớp không ngại bị mọi người cô lập, nhưng tuyệt đối không cho phép người khác hăm oan.

Nhiều năm qua, cô học được cách né nhịn được thì nhịn, nhưng không được chịu thua thiệt. Nếu không người xấu sẽ nhân cơ hội đập một cước xuống vực sâu.

Thầy Trương trầm ngâm trong giây lát, thầy biết chuyện này. Nhưng bọn người Tự Tiểu Văn cũng không nói rõ ràng nhất định Dương Miên Miên gian dối, chỉ là đưa ra hoài nghi và đòi công bằng. Điều này cũng không đến nỗi quá đáng.

Thầy lên tiếng giảng hòa: “Đều là bạn học, không cần phải tính toán chi li như vậy!”

Dương Miên Miên không chút biểu cảm: “Vậy thì quên đi!”

Không phải giáo viên nào cũng công chính liêm minh. Ba của Tự Tiểu Văn là ông chủ lớn, là kẻ có tiền. Mà Dương Miên Miên chỉ là một cô nhí, không quyền không thế, suy cho cùng cũng chẳng có khả năng mở miệng.

Còn có thể kỳ vọng điều gì? Chỉ còn cách dựa vào chính mình.

Vào tiết học đầu tiên của buổi chiều, thầy Trương đặc biệt đến lớp giải thích chuyện này, đồng thời phê bình các bạn học sinh: “Là học sinh không đặt tâm trí vào việc học. Lại còn vin có thành tích giảm sút bằng việc hoài nghi bạn bè. Bạn học khác thì không tin tưởng, không biết lên tiếng bảo vệ. Không nên dễ dàng nghi ngờ người khác ...”

Lời nói rất nhẹ nhàng, thế nhưng trong lòng Dương Miên Miên không một chút dao động. Tự Tiểu Văn cúi đầu không dám nói lời nào. Cô ta lần này đứng lên phản ứng gay gắt chuyện của Dương Miên Miên là do cô ta đang đứng vị trí thứ ba xuống thứ tám.

Đối với cô ta mà nói. Đây là chuyện nghiêm trọng nhất.

Trương Xảo vẫn ngồi yên, coi như chuyện này chẳng dính dáng gì đến mình.

Tiết 3 và 4 là giờ tự học, giáo viên không đứng lớp, giao cho Ban cán sự lớp tự trông coi. Dương Miên Miên làm xong một phần bài tập, đi ra bình nước bên cạnh bục giảng lấy nước. Tự Tiểu Văn ngồi phía dãy bàn đầu đang cầm cúi làm bài.

Dương Miên Miên nhẹ nhàng dội thẳng ly nước lên đầu, Tự Tiểu Văn hét lên một tiếng. Tất cả mọi người trong lớp đều ngoảnh đầu nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Giáo y

“Tại sao cậu đổ nước vào đầu tôi?” Tự Tiểu Văn vẫn chú ý hình tượng, không nhào đến đánh Dương Miên Miên.

Dương Miên Miên lạnh lùng nhìn cô ta: “Con mắt nào của cậu thấy tôi đổ?”

“Không phải cậu thì là ai?”

“Rõ ràng trên đầu dột nước á!” Dương Miên Miên mở to mắt, giả bộ ngỡ ngác.

Tự Tiểu Văn bị cô chọc tức, nhưng vẫn nở nụ cười: “Cậu đúng là nói dối không chớp mắt! Đồ điên!”

“Cậu xem, không có chứng cứ có mà nói năng lung tung”, Dương Miên Miên lấy ly nước thứ hai đổ thẳng lên đầu cô ta trước sự chứng kiến của tất cả mọi người, “Để tôi rửa sạch cái miệng thúi của cậu. Chuyện gì cũng nói được. Không làm được bài đừng nghĩ rằng ai cũng như vậy. Nhắm mắt tôi cũng có thể qua tất cả mọi kỳ thi. Cậu ước ao sao, đồ kị sao, ai dạy cậu làm điều ngu ngốc đó!”

Lời nói này thực sự khiến Tự Tiểu Văn mặt mặt, cô ta giận đỏ mặt tía tai: “Tôi đi báo cáo với thầy!”

“Đi đi, đi mà mếu với giáo viên. Cũng chỉ có mỗi cách đó.” Dương Miên Miên cất ly, đi về chỗ ngồi. Tự Tiểu Văn không còn kiểm soát được tâm trạng, nhào tới đánh Dương Miên Miên.

Cô ta làm sao so được với bản lĩnh của Dương Miên Miên. Miên Miên né người, thuận lợi túm lấy quần áo của cô ta, kéo cô ta về phía bên cửa sổ. Dương Miên Miên đem nửa người cô ta đẩy ra phía cửa, Tự Tiểu Văn nửa người trên không, bao nhiêu tức giận tan biến, chỉ còn lại nỗi sợ hãi, liên tục đập đập chân, Dương Miên Miên lại gần thì thào: “Đừng cho rằng tôi dễ bắt nạt, tôi có rất nhiều cách để xử lý cậu. Cậu không đụng vào tôi, tôi mặc kệ. Nhưng đã cố tình gây phiền, thêm một lần nữa xem thế nào.”

Nói xong cô thu tay kéo Tự Tiểu Văn vào, xô xuống nền đất.

“Đừng đánh nhau!” Trịnh Gia Dân cùng các bạn khác chạy đến khuyên can. Dương Miên Miên mau chóng buông tay, về lại vị trí ngồi.

Tự Tiểu Văn bị dọa cho chết khiếp, cô cảm giác vừa rồi Dương Miên Miên muốn đẩy cô xuống lầu, vào thời khắc đó cô cảm giác mình sắp rơi xuống, đặc biệt khi nhìn vào đôi mắt Dương Miên Miên, thật sự rất đáng sợ.

Chỉ là một học sinh trung học, tại sao lại có thể có ánh mắt tràn đầy sát khí như vậy?

“Cậu ấy ... cậu ấy muốn đẩy tớ xuống!” Tự Tiểu Văn hoảng sợ cầm lấy tay Trịnh Gia Dân, “Cô ta điên rồi!”

Đám người Trịnh Gia Dân tuy là nhìn thấy, nhưng không có ai có ý nghĩ gì khác, chỉ cho rằng hai nữ sinh đánh nhau. Tình cảnh đó như là Tự Tiểu Văn nhào tới, nhưng Dương Miên Miên tránh được, sau đó hai người xông vào ẩu đả. Chỉ là trùng khớp, vị trí ẩu đả vô tình sát cửa sổ mà thôi.

Mấy loại đánh nhau kiểu này ở một lớp chuyên tuy rằng hiếm thấy, nhưng chẳng có gì là quá đáng. Đặc biệt sáng nay Tự Tiểu Văn còn vu oan cho Dương Miên Miên, xảy ra tranh chấp cũng không có gì lạ.

Trương Xảo đỡ Tự Tiểu Văn đứng dậy: “Cậu ấy làm sao đẩy cậu xuống được, song cửa cao như vậy!”

Có một cậu bạn trai bổ sung thêm: “Là cậu suýt nữa rơi xuống, chính Dương Miên Miên đã kéo cậu lại.” Lúc Dương Miên Miên kéo tóc cô ta lôi vào, tất cả mọi người đều nhìn rõ mồn một.

Huống chi, mọi người làm sao có khả năng tin ban ngày ban mặt, Dương Miên Miên lại xô Tự Tiểu Văn xuống lầu, cô ấy đâu có điên.

Lần này, đổi lại Tự Tiểu Văn dù có trăm cái miệng cũng không thể bào chữa.

Dương Miên Miên đổ nước lên đầu, hù dọa Tự Tiểu Văn một phen, thấy cũng hả dạ được một chút. Muốn người giận chỉ còn cách tự mình ra tay đừng trông mong vào người khác.

Các giáo viên đều cho rằng phải nhìn nhận cho xong chuyện, nhưng làm sao cô người được con giận này. Phải biết một điều, thế giới này có quá nhiều bất công, nhìn cũng được, không nhìn cũng không xong. Vậy đến tận cùng, con đường nào mới là chính xác, nhất định sẽ không có đáp án, mỗi người lựa chọn những con đường không giống nhau.

Có thể hôm nay Dương Miên Miên bỏ qua chuyện này, sẽ làm tăng thêm thiện cảm trước mặt giáo viên nhưng cũng có thể đối phương lần sau càng lúc càng quá đáng hơn thì sao?

Mà cô xử lý như vậy, tất nhiên trước mặt mọi người đều lưu lại ấn tượng xấu, có thể Tự Tiểu Văn sẽ trả thù, có thể ba mẹ cô ta sẽ ra mặt, tương lai thế nào không thể báo trước.

Thế nhưng trong giây phút đó, Dương Miên Miên nghĩ cô không hề hối hận với hành động này.

Cô đeo balo rời đi.

Chưa đến giờ tan học, đương nhiên bác bảo vệ không cho ra, cô đành đi cửa sau, leo rào. Mới bước tới bờ tường, chưa kịp leo lên đã nghe thấy âm thanh vang lên sau lưng: “Bạn học kia, đang làm gì đó?”

Trong lòng thầm nhủ xui xẻo, bắt đắc dĩ phải quay đầu, nhìn lại thì ra là vị bác sĩ mới vào làm việc tại trường tên Hồ Dật Lâm, một người vừa mới du học về, là nhân tài. Đây là người đứng đầu những nhân vật nổi danh nhất trường Nhất Trung.

Đơn giản mà nói hầu như các nữ sinh đều thầm mến vị bác sĩ này. Cho dù đến kỳ kinh nguyệt hay cảm vặt cũng chạy đến tìm bác sĩ Hồ.

Mà Hồ Dật Lâm đương nhiên cũng nhận ra cô nữ sinh này, chưa đến gần đã nở nụ cười: “Dương Miên Miên, em ở đây làm gì?”

Cô kéo kéo balo, cúi đầu đá cục đá, cục đá nhỏ lăn lăn vài vòng: “~(￣▽￣)~ Lăn lăn tròn, lăn xa xa.”

Cô không trả lời anh, Hồ Dật Lâm lại hỏi: “Tay em bị sao?”

Cô liếc nhìn cánh tay của mình, vừa rồi ẩu đả với Tự Tiểu Văn, móng tay cô ta cào vào tay cô, rách một miếng da, chảy máu, hèn gì cô thấy đau đau.

“Bây giờ vẫn chưa tan học”, Anh đeo một cặp kiếng cận màu vàng, nở nụ cười ôn nhu, “Đến phòng y tế, tôi băng lại cho.”

Dương Miên Miên không muốn, nhưng không ngờ bị thầy bắt buộc, nếu trước mặt anh ta chạy thoát về lớp, lại phải chịu cực hình thêm 12 phút nữa, không còn cách nào khác, đành phải theo anh ta về phòng y tế.

Phòng y tế cũng không khác gì bệnh viện, ngập mùi thuốc sát khuẩn. Mở cửa sổ, mùi thơm của hoa quế tràn vào hương bay thoang thoảng, thơm ngào ngạt.

“Thơm chứ?” Anh ta vẫn thấy Dương Miên Miên nhìn cây hoa quế, cười cười hỏi.

Cô ừ một tiếng, thái độ vẫn lạnh nhạt.

Hồ Dật Lâm nhìn cô đầy hứng thú, anh đương nhiên biết đây là nữ sinh đẹp nhất trường Nhất Trung, rất rất đẹp. Nhưng điều kỳ lạ ở chỗ cô lại không có nhiều người vây quanh như những cô gái xinh đẹp khác, nhân duyên không tốt sao?

Trước đây anh cũng tò mò chuyện này, nhưng rất dễ dàng nhận thấy cô là cô gái có tính cách khác người, không thích nói chuyện giao lưu với người khác.

“Nào đưa tay đây.” Anh cầm chai nước sát khuẩn chuẩn bị bôi vào vết thương cho cô.

Thế nhưng, Dương Miên Miên chỉ liếc một cái rồi nói: “Không cần, tôi không đau.”

A! Khả năng phòng hộ rất cao, thật thú vị! Hồ Dật Lâm nghĩ thầm. Anh không ép buộc cô, anh lấy nước pha trà.

“Có muốn uống ngọt không?” Anh lấy một chai nước soda chanh từ trong tủ lạnh đưa cho cô, “Tôi không uống loại này, nhưng tết Trung Thu được tặng rất nhiều.”

Dương Miên Miên liếc nhìn anh: “Không uống. Cảm ơn!”

Từ lúc bước vào Nhất Trung đến nay, đây là lần đầu tiên Hồ Dật Lâm tiếp xúc loại người “khó nhân” này. Dữ tợn nhất là thầy chủ nhiệm lớp cô nhìn anh cũng vẫn cười vui vẻ chứ đừng nói đến cô giáo hay các nữ sinh của trường này, bọn họ đều nhìn anh bằng con mắt thiện cảm.

“Xem ra tôi làm em thấy khó chịu à? Bạn học không muốn nói chuyện cùng tôi sao?”

Khóe miệng hơi cử động, ý muốn nói gì đó, nhưng khi nghe thấy tiếng chuông tan học reo vang, Dương Miên Miên liền lập tức đứng dậy: “Đã tan học, chào tạm biệt!”

Dứt lời, cô vẫy tay rời đi không chút lưu luyến.

Hồ Dật Lâm bắt giác nở nụ cười.

Trên đường về nhà, balo ba hoa: “Miên Miên, vị bác sĩ đó rất đẹp trai nhen, sao chị không thừa dịp nói chuyện với thầy ấy?”

Các “bạn nhỏ” cũng xúm xít, biểu thị tán đồng: “Đúng! Đúng, Miên Miên ơi đẹp trai thật đó, lâu lắm không nhìn thấy người đẹp trai như vậy a! Đeo mắt kiếng trông thật thư sinh, thật trí thức, rất lễ độ a!”

Hộp bút chì càng ngày em càng mê trai nhe!

Nhưng cũng có ý kiến phản đối: “Em vẫn cảm thấy anh cảnh sát tốt bụng là đẹp trai nhất, lúc nào cũng toát lên một mị lực khó cưỡng!”

Ồ khóa à, từ lúc nào em đã biết cách nhận xét khoa trương như vậy.

Sau đó chúng bắt đầu đua nhau tranh luận xem giữa Kinh Sở và Hồ Dật Lâm ai đẹp trai hơn. Kết luận Kinh Sở dù đẹp nhưng cũng đã có bạn gái, vị bác sĩ còn độc thân, Dương Miên Miên nên nắm bắt người đàn ông này.

“... Thôi đủ rồi nhen!”, Dương Miên Miên không thể chịu nổi, “Các em không thấy anh ta rất kỳ lạ sao?”

Hộp bút chì là fan cuồng của vị bác sĩ, đương nhiên không chịu: “Kỳ lạ chỗ nào á? Các bạn hộp thuốc trong tủ đều khen anh ấy rất tốt nhen nhen!”

Dương Miên Miên mím môi: “Thế nhưng tại sao đồ vật trên người anh ta như kính mắt, đồng hồ đeo tay, quần áo, giày dép lại không nói lời nào?”

Các “bạn nhỏ” sững sờ: “Ủ, đúng! Thật kỳ lạ ...”

“Hon nữa anh ta mang lại cho chị cảm giác rất nguy hiểm, chị không thích anh ta.”

Dương Miên Miên có trực giác khá nhạy bén. Cô quen biết Kinh Sở chưa được bao lâu, chuyện gì của anh cũng không biết. Anh hơi dài dòng, lo lắng những việc không đâu, nhưng cô không ghét anh, ngược lại còn có chút tín nhiệm không thể lý giải.

Nhưng đối với Hồ Dật Lâm thì ngược lại. Tuy bề ngoài nho nhã, hào hoa phong nhã, lễ độ, nhưng cô cảm thấy rợn tóc gáy, luôn ở thế phòng vệ.

Cô muốn tránh xa anh ta càng xa càng tốt.

Ý niệm này thực sự rất rõ rệt.

Vụ án phanh thây đã qua 10 ngày, thi thể Nghiêm Tĩnh cũng được sắp đặt chỉnh tề, thế nhưng cho dù Vệ Hân có điều tra bất kể ngày đêm vẫn chưa tìm thấy bất cứ manh mối có giá trị nào.

Toàn bộ mọi dấu vết đều bị xóa sạch sẽ, hung thủ đang ung dung đứng bên ngoài theo dõi những người cảnh sát không tìm được lối thoát. Vụ án lâm vào bế tắc.

Kinh Sở từ phòng làm việc bước ra, mặc áo khoác, nhìn cấp dưới của mình đang trong tâm trạng bi thảm, liền nở nụ cười: “Nào về thôi!”

“Đội trưởng?” Liễu Ngọc ngẩng đầu.

Kinh Sở từ tốn lặp lại: “Về nghỉ sớm đi, ăn một bữa thật no, xem bộ phim thật hay, ngủ một giấc thật say. Sáng sớm ngày mai vào làm. Tôi đi trước đây!”

Liễu Ngọc há hốc mồm.

Đội trưởng đang nói nghiêm túc sao? Hay đang vội vã đi hẹn hò? Không phù hợp với phong cách làm việc của anh chút xíu nào!

Thế nhưng anh đã làm gương cho nghị lực, mấy cảnh sát khác thấy ở lại cũng bằng thừa. Do đó, ai cũng tự tìm cho mình kế hoạch riêng.

Vệ Hân muốn đi quán bar uống rượu tán gái. Bạch Bình về nhà chơi game. Vũ Đào hẹn bạn bè ăn tối, Liễu Ngọc hỏi Thường Nhạn: “Chị Nhạn, chị dự tính làm gì?”

“Hôm nay có vở ca kịch Turandot, đang muốn đi xem, đi cùng không?” Thường Nhạn hỏi.

Liễu Ngọc do dự một lúc, quyết định không về nhà lại phải nghe Cục trưởng đại nhân tra hỏi, nên kéo kéo: “Được!”

Hai người bọn họ vào nhà hàng ăn một bữa ngon lành, sau đó vui vẻ đi xem ca kịch. Vừa vào chỗ ngồi không bao lâu, Liễu Ngọc đột nhiên khều khều Thường Nhạn, thì thào: “Chị Nhạn, xem có phải Đội trưởng không?”

Vở ca kịch Turandot:

Nội dung Turandot lấy bối cảnh Bắc Kinh thời phong kiến, nàng công chúa Turandot xinh đẹp tuyển phò mã, ai muốn lấy nàng phải trả lời được 3 câu đố, nếu trả lời sai dù chỉ một câu cũng bị chặt đầu. Rất nhiều người đã phải chết, nhưng những kẻ si tình vẫn lao đầu vào ứng thí. Trong số đó có hoàng tử Calaf, người một lần nhìn thấy vẻ đẹp của Turandot đã trúng phải tiếng sét ái tình.

Calaf trả lời đúng cả 3 câu đố hóc búa của Turandot nhưng nàng công chúa này vẫn lạnh lùng không muốn thực hiện lời hứa của mình. Trước tình cảnh đó, Calaf ra lại một câu đố cho Turandot với điều kiện nếu nàng trả lời đúng anh sẽ tự nguyện chặt đầu mình bằng không nàng sẽ phải đồng ý lấy Calaf.

Cốt chuyện mới lạ, với những câu đố thông tuệ đã tạo nên sức hấp dẫn của vở kịch này. Đến năm 1924, vở kịch đã được nhà soạn nhạc Giacomo Puccini (1858 - 1924) chuyển thể thành tác phẩm nhạc kịch (Opera). Giacomo Puccini đã qua đời tại Brussels vì căn bệnh ung thư vòm họng vào cuối năm 1924, ông để lại vở nhạc kịch Turandot vẫn còn dang dở.

Năm 2009, Vở nhạc kịch được đạo diễn Trương Nghệ Mưu dàn dựng theo kịch bản đã chỉnh sửa, để phù hợp với truyền thống văn hóa Trung Quốc và được công diễn tại 3 thành phố lớn là Bắc Kinh, Thượng Hải và Thiên Tân.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Đăng ký

Thường Nhạn định thần, không phải là Kinh Sở đó sao, bên cạnh anh còn có một người phụ nữ cực kỳ xinh đẹp, cùng anh trò chuyện, nhẹ cười, thấp phần ý nhị.

“Là bạn gái của Đội trưởng sao? Sắc, là mỹ nhân đó!”

Thường Nhạn cũng thừa nhận, cô nhưn người nhìn cho rõ, trai tài gái sắc, thật xứng đôi . . . Trong lòng nén tiếng thở dài, cuối cùng vẫn là chậm chân.

Nếu năm đó ở trường đại học, cô đem nỗi lòng bày tỏ, chắc chắn cũng đâu cần chờ đến hôm nay.

Khi ngồi trên ghế giảng đường, anh vẫn chưa có bạn gái, cô thì được coi như là đàn em, biết anh đã nhiều năm

Lúc mới quen anh, cô chỉ là một cô sinh viên chỉ biết học vẹt, giống như một con mọt sách. Áo sơ mi trắng, quần jean, đeo mắt kiếng gọng đen. Niềm vui duy nhất là mỗi ngày trốn trong thư viện đọc sách.

Ngày đó cô muốn lấy một quyển sách tâm lý tội phạm, nhưng nằm ở trên tầng cao, cô nhón chân mãi cũng không lấy được, anh chính vào lúc ấy giúp cô lấy quyển sách kia.

“Văn kiện phân tích tâm lý học tội phạm”, cho đến hôm nay cô vẫn còn nhớ đến tên quyển sách ấy, đến bây giờ cũng không chịu trả sách cho thư viện, chỉ nói với thủ thư là cô đã làm mất sách, xin đền tiền, rồi giữ kỷ cho đến hôm nay.

Bọn họ chưa thân, chỉ là quen biết sơ sơ, cô vẫn chưa biết tên của anh, mà toàn bộ cảm tình dành trọn cho anh vẫn chưa từng nói ra.

Cô tự ti, bởi vậy cô càng cố gắng đọc sách, cố gắng giành được học bổng du học nước ngoài, tự mình mài dũa, để trở nên một cô gái đầy tự tin như hiện tại.

Nhưng lại một lần nữa, khi nhìn thấy anh, cảm giác vẫn như cũ, không chắc chắn, vẫn do dự, ngần ngại không dám chủ động tỏ lộ để tránh phải hối hận về sau. Nhưng đến bây giờ, tất cả đều chẳng còn ý nghĩa.

Tạm biệt Kinh Sở, bỏ lỡ là bỏ lỡ.

Thường Nhạn cũng khó hiểu, trong lòng cô không có cảm giác đau đớn, chỉ cảm thấy mất mát mà thôi.

“Chị Nhạn?” Liễu Ngọc gọi cô một tiếng, cô lấy lại tinh thần, nở nụ cười: “Thật sự rất đẹp!”

Hai người đều cho rằng, hai người bọn họ sẽ ân ái ái nhưng thực tế lại như vậy sao?

Chỉ trừ khi mở màn hai người còn nhỏ to tâm sự, vợ ca kịch vừa bắt đầu, La Bùi Bùi như bị vợ ca kịch thu hút.

Còn Kinh Sở không cần lo sợ lại lạnh nhạt với cô, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm. Mất nhìn vào diễn viên trên sân khấu nhưng tâm trí bay tận chín phương trời.

Anh đang nghĩ đến vụ án, từng chi tiết nhỏ nhất cũng không lược bỏ, cân nhắc cẩn thận xem mình có bỏ sót bất cứ đầu mối nào không?

Cứ như vậy, chớp mắt đã 2 tiếng trôi qua, chờ đến vở kịch kết thúc anh cũng mới bừng tỉnh.

La Bùi Bùi hỏi anh: “Nữ diễn viên hát không sai một lời, đúng là một diễn viên ca kịch nổi danh khắp đất nước Ý!”

“Ừ đúng vậy!” Anh tuy gật đầu đồng tình nhưng trong lòng hơi xấu hổ, cả toàn bộ vở kịch anh chẳng để tâm.

La Bùi Bùi quay đầu nhìn anh, nửa cười nửa không, cũng không nói thêm bất cứ lời nào. Kinh Sở nhìn cô một lúc, khẽ thở dài: “Xin lỗi!”

“Kinh Sở em cảm thấy bây giờ là thời điểm chúng ta cần suy nghĩ thật kỹ. Với em làm việc đương nhiên không thể lơ là nhưng khi bên anh, từ trước đến nay chưa bao giờ em nghĩ đến công việc. Công việc là công việc, chuyện cá nhân là chuyện cá nhân, anh nghĩ đúng không?” La Bùi Bùi nhìn thẳng vào mắt anh, ngữ điệu chậm rãi, cũng không giống như những cô gái khác nổi nóng hay gào khóc.

Bọn họ không phải là trẻ con, khóc lóc không thể giải quyết được việc gì. Cô lựa chọn cách thức lý trí để hai bên cùng nhau giải quyết vấn đề.

“Hôm nay chỉ tới đây thôi, em tự đón xe về, anh không cần tiễn em.”

Cô giẫm đôi giày cao gót xuống nền đất, nhẹ nhàng rời đi, Kinh Sở nhìn bóng lưng của cô, bất giác thở dài.

Công việc là công việc, cuộc sống riêng là cuộc sống riêng? Không không, chỉ cần có vụ án, không được nghĩ đến cuộc sống riêng tư.

Trong lúc Kinh Sở đang bị vụ án phân thân làm rạn nứt tình cảm, thì Dương Miên Miên cũng không khá hơn.

Sau chuyện “dạy dỗ” Tự Tiểu Văn, đã khiến nhiều người sợ Dương Miên Miên, không dám đắc tội với cô. Làm chuyện gì cũng tách riêng, mượn bút cũng hỏi người khác, cô không cảm thấy cô độc, trái lại lại có cảm giác an tĩnh.

Nhưng rất nhanh, mỗi khi vào ngày 10 tháng 11, mùa hoa quế đơm bông, trường học sẽ tổ chức Đại Hội Thể Dục Thể Thao, toàn trường phải tham dự!

Mọi người thích nhất là Đại Hội Thể Dục Thể Thao thì không cần phải học, nhưng đáng buồn là nó tổ chức vào ngày thứ bảy và chủ nhật.

Nhưng nói thế nào, việc đăng ký đã diễn ra rất náo nhiệt, khối khoa học tự nhiên nam nhiều nữ ít, do đó nam sinh nhanh chóng đăng ký đầy đủ. Tổ trưởng Trịnh Gia Dân đau đầu đó chính là quá ít nữ sinh tham gia. Mỗi một phần thi cần hai nữ mới được.

Vì lẽ đó, anh bắt đầu cầu xin hết người này đến người khác.

“Trương Xảo, cậu đăng ký mục nào? 50m, còn gì nữa không? Thêm phần thi 800m nhé!”

Đứng rồi, 800m là hạng mục nằm trong lãnh cung, bởi vì chẳng ai muốn tham gia. Quá sức, thật sự rất quá sức.

“Lục Mỹ Nhân?” Trịnh Gia Dân cầm phiếu đăng ký đến bàn của Lục Mỹ Nhân, “Cậu đăng ký hạng mục nào?”

Lục Mỹ Nhân khá đầy đặn, thích ăn vặt, lười vận động, chính vì lẽ đó, ngay từ lúc xôn xao vụ đăng ký, cô đã tự thu nhỏ chính mình, nhưng không được như ý. Lúc này, chỉ còn cách cô kể mặc cả với Trịnh Gia Dân: “Đội trưởng, tớ vận động rất yếu, có thể không tham gia được không?”

Trịnh Gia Dân cười cười: “Phải tham gia hết mà, chọn đại đi!”, rồi lại nhỏ giọng, “Hiện tại đăng ký còn có thể lựa được hạng mục đơn giản.”

Lục Mỹ Nhân vừa nghe liền thấy có lý, chẳng lẽ chẳng phải đăng ký, chậm chân coi chừng sót lại cái mục thi 800m! Cô mau chóng: “Vây tớ đăng ký nhảy xa!”

“Vẫn thiếu, thêm môn đẩy tạ nhé!” Trịnh Gia Dân dụ dỗ, “Cũng không mệt đâu!”

Lục Mỹ Nhân đành thỏa hiệp: “Được rồi!”

Mục tiêu kế tiếp của Trịnh Gia Dân bây giờ là thần nữ Dương Miên Miên. Trên mặt cô phủ kín bằng quyền sách toán, mái tóc dài xõa trên mặt bàn, ánh mặt trời chiếu vào, càng thêm đen nhánh. Tuyệt đẹp!

“Dương Miên Miên!” Trịnh Gia Dân gọi cô.

Dương Miên Miên không phản ứng.

Dù gì, bạn cứ gọi bạn ấy vẫn cứ giả bộ ngủ à. $\neg (\neg \nabla \neg)$ \neg

“Đại Hội Thể Dục Thể Thao cậu đăng ký hạng mục nào?” Trịnh Gia Dân tự nói, “200m đã đăng ký hết. Cậu đăng ký nhảy xa nhé?”

Anh ta cho rằng Dương Miên Miên sẽ dễ bị dụ như Lục Mỹ Nhân, tuy nhiên Dương Miên Miên vẫn không chịu phản ứng, thờ ơ đều đều, giống như ngủ rất say.

Chuông reo vào học, Trịnh Gia Dân đành quay trở về vị trí.

Dương Miên Miên lúc này mới ngẩng đầu, thờ dãi ngao ngán.

Không muốn tham gia cái Đại Hội Thể Dục Thể Thao này một xíu nào. Tê nhạt, mất thời gian, bình thường cô đều thừa dịp này về nhà ngủ.

Trái lại leo tường không thể nào làm khó được cô.

Vào tiết học Toán, thầy Trương yêu cầu Trịnh Gia Dân mang phiếu đăng ký đến, nhìn các nữ sinh đăng ký tham gia không tích cực, cố tình nói: “Các bạn nữ sinh chỉ cần tham gia hai hạng mục, trùng cũng được mà. Kết quả không quan trọng, quan trọng là quá trình. Huống chi các em cũng không muốn bị các lớp khác hạ thấp danh dự chứ?”

Câu cuối cùng trở nên cực kỳ hữu hiệu, bởi lớp chuyên thường bị các bạn khác trêu chọc là đồ học vẹt, do đó lần này thầy Trương nhắc lại nhằm khích tướng.

Thế mới nói, gừng càng già càng cay, các bạn nhỏ vẫn còn quá ngây thơ.

Lời thầy văng vẳng bên tai nhưng Dương Miên Miên coi như gió thoảng, nghe rồi cho qua, mặc kệ Trịnh Gia Dân dụ dỗ, cô cứ giả ngây giả ngô là xong.

Theo tấm gương của cô, cũng không ít nữ sinh không chịu tham gia, trong đó cũng có một người trong nhóm Tự Tiểu Văn và Trương Xảo bắt đầu khiêu khích: “Các cậu sao phiền tở, sao không bảo Dương Miên Miên đăng ký, cậu ta không phải cũng chưa đăng ký sao?”

Tự Tiểu Văn và Dương Miên Miên là đối thủ cũ, vừa nghe những lời này lập tức cười gằn: “Đăng ký, sao lại không đăng ký. Thầy Trương đã nói, muốn mọi người phải tham gia, có phải nếu tớ viết tên tớ và cậu ấy thì cậu cũng sẽ đăng ký chứ?”

Cô bạn kia chắc như báp: “Đúng, nếu cậu và cậu ấy tham gia, tôi cũng đăng ký ngay lập tức.”

Sau đó, thật sự Tự Tiểu Văn viết tên của cô cùng Dương Miên Miên lên, cảm thấy như giải được mối hận cũ, ngồi về vị trí: “Không phải chỉ một mình cậu ấy đăng ký, tớ cũng đăng ký rồi sao?”

Bạn gái ngồi cùng bàn cùng phe, lập tức tiếp lời: “Hết cách, chỉ vì có người không biết vì vinh dự của đồng đội, thật không có tính đồng đội mà!”

Khi cô bạn vừa dứt lời, cũng là lúc Dương Miên Miên vừa đi WC trở vào, nhìn thấy ánh mắt đó, Dương Miên Miên lờm một cái.

Trịnh Gia Dân cho rằng chưa được sự đồng ý đã viết tên đăng ký là không tốt, đặc biệt là không hề nói một tiếng. Dương Miên Miên phì cười: “Thay tôi đăng ký cơ à? Aida, tôi còn không biết tôi có thêm cái quyền lợi này đâu đó. Ai thích viết thì đi mà tham gia, tôi không thừa nhận.”

Tự Tiểu Văn tức giận, lập tức mang sự việc ra nói: “Cậu không có tính đồng đội à? Thầy đã nói muốn mọi người tích cực tham gia, cậu không muốn giữ thể diện cho lớp chúng ta đúng không?”

Chiều này đúng cao tay, chỉ ít mọi người đều nhen nhóm về bất mãn, Dương Miên Miên từ tốn đáp lời: “Coi cậu kia, tớ rất nỗ lực kéo điểm bình quân xếp hạng cho lớp đó nhen!”

(๑๐๑) Ở ờ... đúng! Mọi người lại không khỏi suy nghĩ, Dương Miên Miên sau mỗi đợt thi đều giữ vững vị trí đầu bảng, chưa từng đánh rớt hạng vào tay ai. Hơn nữa còn kéo điểm bình quân của lớp, khiến lớp luôn duy trì ở thứ hạng tốt nhất.

Dương Miên Miên rất khó đấu, thực đã hết cách. Ban khoa học tự nhiên chỉ có mười mấy nữ sinh, hạng mục thi đấu thì rất nhiều. Ngoại trừ môn đẩy tạ, nhảy xa, chạy tiếp sức; còn có chạy vượt chướng ngại vật, chạy hai người ba chân, kéo co, nhảy bao bố...

Vì vậy, sau khi thầy Trương vận động thêm lần nữa các nữ sinh trong lớp, liền bước đến bàn Dương Miên Miên cười cười. Nhìn thấy cô đang giải đề, đề thi toán cuối cùng trong sách luyện tập. Thật sự bài rất khó, vậy mà cô chỉ cần cắn cắn bút, sau đó cho ra đáp án.

“Miên Miên, tháng sau tham gia thi đấu đi.” Thầy Trương là giáo viên chủ nhiệm, ở trong lớp chỉ nói một lời. Đối với chuyện này phải giải quyết dứt điểm, không cho cô có cơ phản bác, “Thầy tìm cho em mấy bộ đề hiểm.”

Dương Miên Miên há mồm: “Em buổi tối còn đi làm, không thể tham gia.”

Cô không thể từ bỏ kiếm tiền để tham gia khóa huấn luyện được.

Thầy Trương vẫn cười híp mắt: “Giải nhất được thưởng 3000 đồng, nhà trường còn thưởng thêm 1000 đồng.”

Dương Miên Miên lung lay ý chí: “Nếu thầy đã nói, em sẽ tham gia.”

4000 đồng ư, 4000 đồng sao. Thi hai lần đã có tiền trong tay. Cô kích động, hai mắt sáng rỡ, hoàn toàn không biết một chuyện có biết bao nhiêu thí sinh nòng cốt tham gia, đã coi tiền thưởng nằm gọn trong túi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Cấm kỵ

Lúc này, thầy Trương mới từ từ nói: “Đứng rồi! Đại Hội Thể Dục Thể Thao em cũng đăng ký hai hạng mục đi!”

Đăng ký tham gia hội thao là một trong những điều kiện để có bộ đề hiếm, Dương Miên Miên tò ý khinh thường.

“Không phải kéo co cần 50 người sao, kéo co cũng được, em tham gia chơi đồng đội đi.” Lớp tổng cộng có hơn 50 học sinh, nói như vậy là muốn tất cả mọi người đều phải tham gia.

Dương Miên Miên nghe hiểu ý của thầy, liền nói: “Em đăng ký tham gia chạy vượt rào 800m và 400m.”

Hai hạng mục này là ít nữ sinh đăng ký nhất, thế nhưng nếu tham gia chạy 800m, có quyền không tham gia hạng mục dành cho tập thể. Do đó, cô chọn môn thi này.

Thầy Trương lấy lại bảng đăng ký, đi thêm một vòng lớp học, sau đó hài lòng rời đi.

Dương Miên Miên thở dài: đành chịu, đứng dưới mái hiên, không thể không cúi đầu. Việc này cô chỉ còn cách nhận. Một người đã là thầy giáo mấy chục năm làm sao không thể xử lý cô học trò nhỏ này chứ.

Thứ tư đăng ký, thứ sáu đã phát tẩm vải ghi số báo danh. Tẩm vải vừa bản, vừa cũ, có kim băng cài phía sau. Số của Dương Miên Miên là: 444.

Cô lấy hai đầu ngón tay cái nhìn vào ‘tấm giẻ rách’, nó khóc trông thật đáng thương: “Hu hu hu, trên người em toàn là bụi bẩn, có thể tẩm cho em một chút được không? (〒_〒)”

Dương Miên Miên thở dài, ngẫm nghĩ một chút, rốt cục cũng đi vào WC, xoa xoa thêm chút xà bông đem nó giặt sạch dưới vòi nước.

Nó sung sướng phát điên: “(￣▽￣)~ Ôi quần áo em trắng tinh, là là là, tẩm xong tâm hồn thật sáng khoái.”

Giặt xong, tiện thể trời vẫn còn nắng, cô lại cho nó phơi ươm trên bệ cửa sổ, lấy mấy quyển sách để lên phía trên cho gió khô thổi bay mất. Đến tiết Anh văn, cô vẫn nghe thấy tiếng nó ngêu nga: “Tôi yêu tắm rửa, da dẻ sạch sẽ ~ Na Na Na ~ Tắm tắm tắm”

Đến hết tiết, cô cũng không nhớ rõ giai điệu lộn xộn của bài đó là thế nào. _(3∠)_

Thứ bảy, Đại Hội Thể Dục Thể Thao bắt đầu.

Sáng sớm tinh mơ, Dương Miên Miên ngồi trên chiếc xe đạp địa hình, nó cổ vũ cô: “Cổ lên! Miên Miên, cổ lên! Cổ lên!”

Không chỉ có mình nó là hưng phấn, vừa bước vào lớp đã thấy mọi người chìm trong không khí sôi nổi. Các bạn nam đem bàn học chuyển ra sân. Dương Miên Miên đi đến bàn học, lấy ra quyển tiểu thuyết tình cảm, nặc kệ bọn họ trên thao trường, cô đi tìm một vị trí râm mát. Cuối tháng 10, trời vẫn chưa lạnh, sáng sớm mặc chiếc áo khoác mỏng, buổi trưa thì chỉ còn mặc chiếc áo sơ mi ngắn tay.

Cô theo đoàn người, vút quyển truyện lên ghế, sau đó đi xếp hàng.

Ừ! Đứng rồi! Tiết mục đặc sắc nhất trong Đại Hội Thể Dục Thể Thao chính là chào sân. Mỗi ban đều bày ra rất nhiều trò, hô vang khẩu hiệu, diễn tập, đồng phục thống nhất, mỗi tiểu đội là một tiết mục.

Một tốp học sinh cũng mặc trang phục áo trắng có hình trái tim màu đỏ và quần sẫm màu giống hệt nhau. Chỉ riêng Tự Tiểu Văn mặc áo đồng phục, phía dưới là chiếc váy ngắn thể thao màu hồng, cô hôm nay dẫn đầu nên có trang điểm sơ sơ, thu hút nhiều ánh nhìn.

Dương Miên Miên vẫn mặc chiếc áo sơ mi xanh bạc màu cùng quần kaki hồng bạc théch, ngồi trên khán đài già bộ ngủ.

Cô không đóng tiền đồng phục, do đó không có, nên đương nhiên cũng không vào tham gia các nghi thức ngu xuẩn kia.

“Miên Miên...”, chiếc ghế kê gỏi, chỉ sợ mình làm kích động tâm trạng nấn cảm của Dương Miên Miên.

Dương Miên Miên lấy bộ đồng phục học sinh che mặt, cười buồn: “Chị không sao!”

Cô nhớ đến lần đóng phí vào đợt khai giảng lần đó, Tự Tiểu Văn đến thu tiền, cô nói: “Tớ không có tiền!”. Tự Tiểu Văn thiếu kiên nhẫn: “20 đồng tiền phí cũng không bỏ ra được, đây là quỹ lớp!”

“Tớ không có tiền!” Cô bình tĩnh trả lời thêm một lần.

Sau đó, Trịnh Gia Dân bước tới nói nhỏ vào tai Tự Tiểu Văn, chỉ thấy cô ta hừ một tiếng: “Không đóng cũng được, nhưng đừng có đụng vào bất cứ đồ vật gì bỏ ra từ tiền quỹ lớp!”

Lúc ấy, cô không nói lời nào. Nhưng vào Tết Nguyên Đán năm ngoái, trong lớp có làm buổi liên hoan, mua nào là táo, cam, hạt dưa, kẹo đậu phộng. Tự Tiểu Văn cầm túi đồ đi tới, nửa cười nửa không mà nhìn vào Miên Miên, Dương Miên Miên bỏ tập vở vào balo, đeo lên vai rồi rời đi.

Vừa bước ra khỏi công trường, mắt cô ươn ướt, nửa bên mặt rất bóng như vừa bị giáng một bạt tai.

Đây thực sự là hồi ức đang phải quên đi.

Cô ép bản thân không được nghĩ tiếp, vừa đúng lúc nhóm thứ hai đã vào sân. Bọn họ đã trở lại khán đài. Cô đem bộ đồng phục đang che trên đầu lấy xuống, vịn người.

Lúc ấy, ánh mặt trời ảm áp chiếu thẳng vào cô, cô hơi nheo mắt, ánh sáng viền quanh thân người, giống như bức tranh, đôi mắt sáng như mặt hồ lấp lánh, đặc biệt thu hút người khác. Về mặt cô không thể nào không khiến người khác lay động. Một chân còn vắt trên ghế, người vẫn chưa đứng thẳng. Bởi mới nói mỹ nhân là mỹ nhân, cho dù ngồi hay đứng cũng thu hút tất cả mọi ánh nhìn.

Vào lúc này đây, tiểu đội như ong vỡ tổ, tràn lên khu vực khán đài. Cô ngồi trên đây cũng dâng trào cảm xúc mãnh liệt.

Dù cho người kiều ngạo như Tự Tiểu Văn cũng phải ngậm thừa nhận, Dương Miên Miên thật sự rất đẹp. Ở cô có sức hút không thể diễn tả. Nếu trong một rừng hoa, tất cả mọi chú ý sẽ dồn vào cô, cô là tiêu điểm, những bông hoa bên cạnh bị phai mờ.

Dương Miên Miên trông thấy nhiều bước tới, lại vịn mình đứng dậy, hơi lắc đầu, mái tóc dài lại có cơ hội tung bay giống như trong mấy đoạn quảng cáo dầu gội đầu. Cô đứng ở nơi cao nhất, bước chân nhẹ nhàng như mèo con.

Mấy nữ sinh không kim được thắm thì: “Có phải cậu ấy học qua khiêu vũ không, nhịp điệu từng bước khác hẳn chúng ta.”

Một bạn khác lập tức phản bác: “Làm gì bạn ấy có tiền mà học khiêu vũ, trái lại tớ nghe nói Tự Tiểu Văn có học ba lê.”

“Tự Tiểu Văn không được như cậu ấy.”

“Đúng rồi!” Thêm một người xen vào phát biểu ý kiến, “Hon nữa, Tự Tiểu Văn là có trang điểm, Dương Miên Miên làm gì có tiền mua mỹ phẩm. 10 đồng tiền 1 thời son trong cửa hàng cậu ấy cũng không mua nổi!”

Tự Tiểu Văn: “...”

Chính vì lẽ đó, Dương Miên Miên lại càng xinh đẹp hơn, mọi người cũng không cho rằng cô phẫu thuật thẩm mỹ, bởi cô thì làm gì có ㄟ (▽ ㄟ) ㄟ

Buổi sáng chỉ thi hạng mục 50m và 100m, xem như khởi động. Dương Miên Miên phải chờ đến ngày mai, buổi sáng và chiều, cô lại lấy quyền tiểu thuyết che lên mặt ngủ.

Mơ mơ hồ hồ có người nói chuyện với cô: “Em thích xem Lolita*?”

Cô kéo quyền sách xuống, liếc nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh, đưa cho anh ta quyền sách: “Nếu muốn xem, tôi cho mượn.”

Cô cũng đã xem xong quyền này.

“Cảm tình của Humbert dành cho Lolita, em cảm thấy thế nào?”, Hồ Dật Lâm mỉm cười nhìn cô, dưới ánh mặt trời nhẹ dịu. Cô nhìn thấy toàn bộ nữ sinh đều quay đầu về hướng này.

Có một cô bạn lớn mặt trả lời: “Càng xinh đẹp, càng là đồ cấm kỵ, lại càng thu hút con người.”

Câu trả lời này khiến ý cười trên môi Hồ Dật Lâm càng đậm, anh hướng về phía cô gái xinh đẹp, ánh mắt đưa tình: “Tôi cũng cho là như vậy!”

Được nam thần đáp lại bằng một ánh mắt ôn nhu, sắc mặt cô bạn nhất thời ửng đỏ, không thốt nên lời.

“Bạn học, em cảm thấy như thế nào?”, Hồ Dật Lâm lại dòi tầm mắt về phía Dương Miên Miên.

Cô giả là: “Thật xin lỗi! Tôi chẳng có cảm giác gì!”. Cô lấy lại quyền truyện, cất vào trong balo, đứng lên rồi đi, ngay cả tiếng chào hỏi cũng không có.

“Thứ con gái gì, Thầy Hồ nói chuyện mà còn bày đặt ra vẻ!”

“Đẹp là ghê gớm lắm sao?”

Dương Miên Miên nghe mấy lời bàn tán của mấy nữ sinh, thật sự không phải vậy, sự chú ý vừa rồi của cô chỉ đặt vào câu nói của chiếc đồng hồ đeo trên tay anh.

“Mau chạy, chị đã trở thành con mồi của hắn!”

Cô không hiểu, đồ vật này trước nay luôn yên lặng, tại sao lại đột nhiên muốn nói với cô những lời này. Thế nhưng chỉ một câu nói, khiến cô không rét mà run, chớp mắt không muốn nói nhiều.

Con mồi? Là ý gì đây? Chỉ đơn giản là việc theo đuổi, hay có ám chỉ gì khác? Dương Miên Miên đi được nửa đường đột nhiên dừng lại.

Không thể thừa nhận, câu nói này khiến lòng cô nảy sinh cảnh giác, cũng không khỏi hiếu kỳ. Cô cũng không muốn chuốc thêm phiền phức, có điều chuyện này chắc chắn sẽ không để cô yên.

Trực giác báo cho cô biết, con người này còn nguy hiểm hơn Chu Chí Đại gấp nhiều lần. Khi Chu Chí Đại gây án, chiếc chìa khóa còn gào thét. Còn những món đồ bên Hồ Dật Lâm lại chẳng nói đến một câu, quá mức im lặng.

Dương Miên Miên chưa từng bây giờ gặp vấn đề này. Cho tới nay, đã từng thấy qua nhiều dạng đồ vật, nhưng chưa từng gặp những “người” miệng cam như hến thế này.

Thêm vào đó, trong phòng y tế, mấy “bạn” ở đó thì riu ra riu rít, nói chuyện liên hồi, chúng nó khẳng định không biết chuyện.

Chỉ có những đồ vật cá nhân, luôn theo sát bên người mới có khả năng nắm bắt chuyện gì đó, những chuyện khiến chúng không thể nói thành lời.

Cô vừa suy nghĩ vừa đạp xe loanh quanh, đến khi tinh táo thì phát hiện không phải đường về nhà. Vì vậy, cô quyết định đạp xe dạo phố. Nam Thành có nhiều công trình kiến trúc khá đặc sắc. Ví dụ như công chào bằng đá đồng tây kết hợp, là một biểu trưng của Nam Thành; hay là dãy các quán bar, quán cà phê, những cửa hàng bán sản phẩm thủ công.

Đương nhiên, giá cũng rất đắt, cô cũng sẽ không dừng lại; có điều vẫn có chuyện khiến cô phải dừng chân, bởi cô nhìn thấy người quen.

Chính là bạn gái của Kinh Sở, La Bùi Bùi, tuy rằng lần trước chỉ nhìn thấy trong nhà hàng một lần, nhưng Dương Miên Miên nhớ kỹ gương mặt cô.

Là người phụ nữ xinh đẹp, thời thượng. Từ đầu đến chân toàn dùng hàng hiệu, giày cao gót, mái tóc xoắn dài, trang điểm tỉ mỉ, không chê vào đâu được.

Kỳ thực, Dương Miên Miên vẫn rất tò mò về La Bùi Bùi. Nhìn từ bên ngoài, Kinh Sở cùng La Bùi Bùi là một cặp trai tài gái sắc. Có điều, Kinh Sở là cảnh sát, cả ngày đối mặt với hàng tá vụ án hung tàn, nhưng mỗi ngày cũng tiếp xúc với người phụ nữ thời trang và sành điệu này, liệu có hợp chăng?

Cô cũng không biết mình đã đoán đúng.

Lúc này, La Bùi Bùi đang ngồi hưởng thụ tách cà phê trong quán cà phê. Cô mặc bộ vest công sở màu trắng, phối với chiếc quần sẫm màu, trông cô thật chừng chạc và hoạt bát. Trên tóc buộc chiếc khăn lụa màu vàng nhạt, thật nữ tính. Đôi giày cao gót màu đỏ rất thu hút, trên ngón tay cô điểm một chiếc nhẫn kiểu dáng tinh xảo. Có thể nói sự xuất hiện của La Bùi Bùi hôm nay là cực kỳ xinh đẹp, thật xứng với chức danh chủ biên của tờ tạp chí thời trang.

Ngay lúc này, một người đàn ông trang phục lịch sự bước tới, đang khom lưng xin lỗi vì đến trễ. La Bùi Bùi không biết mỉm cười nói với anh ta điều gì, anh liền kéo ghế, hai người vui vẻ trò chuyện.

Dương Miên Miên suy nghĩ vài giây, quyết định án binh bất động. Cô đến quán nhỏ ven đường mua kem, 1 đồng 5 xu. Ôi cái giá quả thực làm tan nát lòng người mà.

Dáng vẻ vừa ăn kem vừa nhìn ngắm phong cảnh, như vậy mới không khiến người khác chú ý.

1. Lolita (1955) là một tiểu thuyết của Vladimir Vladimirovich Nabokov. Tiểu thuyết được viết bằng tiếng Anh và được xuất bản vào năm 1955 ở Paris, sau đó được chính tác giả dịch ra tiếng Nga và được xuất bản vào năm 1967 ở New York. Tiểu thuyết nổi tiếng cả ở phong cách mới lạ lẫn nội dung gây ra các tranh cãi do nhân vật chính của tiểu thuyết tên Humbert Humbert, một người khá nhiều tuổi có sự ám ảnh về tình dục với một cô gái mười hai tuổi tên Dolores Haze.

Sau khi được xuất bản, tiểu thuyết trở thành một tác phẩm kinh điển và là một trong những tác phẩm nổi tiếng nhất và gây ra nhiều tranh cãi nhất trong nền văn chương thế kỷ 20.

Cái tên "Lolita" đã đi vào văn hoá phổ thông như là một từ để mô tả cô gái trẻ phát triển sớm về giới tính. Đây là một tác phẩm hoàn toàn nổi tiếng kể về 1 cô gái trẻ có tuổi 18 mà người ta gọi đó là tuổi Lolita

2. Mọi người trên một số trang bàn luận nói Dương Miên Miên tính toán chi li. Tư nghĩ khác, tớ chỉ thấy Dương Miên Miên phải tính toán chi tiêu, đơn giản cô phải tự nuôi sống bản thân, đương nhiên cô phải cần kiệm, vì cô chưa làm ra được nhiều tiền và còn phải đi học. Nhưng có ai để ý, cô tính toán mua chiếc quần, cái áo mấy chục đồng nhưng không hề ngần ngại khi chi gần 400 đồng chữa bệnh cho Hải Tặc.

3. Dương Miên Miên có khả năng nói chuyện với các bạn đồ vật nên khi tớ dùng từ chỉ người để trong “” là đang nói về các bạn ấy nhé!

4. Cuối chương 19, đoạn cuối khúc đăng ký thi được 4000 đồng ... tớ chưa chắc là đăng ký tham gia Hội thao mà được nhiều đó, nhưng tác giả chỉ ghi là đăng ký nên tớ đang nghi ngờ không biết là còn ký thi nào khác không. Nếu edit mấy chương sau mà sai tớ sẽ chỉnh lại sau nhé!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Bức ảnh

La Bùi Bùi cùng người đàn ông đó nói chuyện một lúc, hai người lại vui vẻ leo lên một chiếc xe hơi kiểu dáng thể thao. Chiếc xe đó tính cách kiêu ngạo, liếc nhìn những chiếc xe bên cạnh bằng ánh mắt khinh thường. giọng lạnh lùng: “Nhìn gì, ông mà chúng mày cũng dám nhìn sao?”

Có câu chủ nào tớ nấy là chẳng sai.

Người đàn ông kia có vẻ là con nhà giàu.

Dương Miên Miên liếm cây kem, lại cảm thấy lo lắng cho Kinh Sở tối ngày cứ lo tăng ca. Cô quyết định sẽ tìm cơ hội để nhắc nhở anh.

Người đàn ông người nước ngoài bước tới, nhìn cô một lúc, sau đó dùng nửa tiếng Anh nửa tiếng Trung hỏi cô: “Tôi có thể ‘đập’ cô không?”

“Hà?”

Đập cái gì, đập ăn mày à? Dương Miên Miên liếc nhìn anh ta. Anh ta chỉ chỉ vào chiếc máy chụp hình đang đeo trên cổ, dùng tiếng Anh hỏi lại.

Dương Miên Miên nghe hiểu. Tiếng Anh cô rất khá, các kỹ năng nghe, đọc, viết đều được điểm cao.

Người đàn ông từ đầu đến chân đều rất tuấn tú, môi hồng hồng, râu quai nón khá gọi cảm, đôi chân thon dài. Anh ta giới thiệu mình là nhiếp ảnh gia. Anh ta ngắm Dương Miên Miên, cảm giác đây chính là hình mẫu điển hình cho vẻ đẹp của người con gái Trung Hoa, nhanh chóng xin được chụp một tấm hình.

Đương nhiên, nếu đồng ý làm người mẫu, anh sẽ trả cô 100 đồng tiền thù lao.

Tuy không nhiều, nhưng có còn hơn không, huống chi Dương Miên Miên nghèo thế này. Cô suy nghĩ một chút, rồi gật đầu đồng ý: “Được!”

Cả buổi chiều, cô đi theo ‘ông chủ đẹp trai’ này làm người mẫu, cô chỉ cần đứng, ngồi, ngồi xổm là xong. Khi kết thúc, anh ta còn mời cô uống trà chiều, bánh tiramisu hương cà phê, mùi vị cực ngon. Trong quán này tất cả đều là các món bánh Tây, mùi bánh mì tràn ngập trong không khí, thoang thoang mùi vị hạnh phúc.

‘Ông chủ đẹp trai’ trước khi rời đi còn đưa cho cô một tấm danh thiếp, hỏi xin email của Dương Miên Miên, để thuận tiện gửi ảnh cho cô.

Quả thực, Dương Miên Miên chỉ quan tâm đến 100 đồng kia mà thôi!

‘Ông chủ đẹp trai’ liền nhún vai, đưa cho cô một tờ 100 Đôla Mỹ, “Thù lao của cô!”

“Cảm ơn!”, Dương Miên Miên cực kỳ hài lòng. Trong một buổi chiều không chỉ kiếm được 100 đồng, mà là 600-700 đồng, đúng là niềm vui bất ngờ mà!

‘Ông chú đẹp trai’ lại ngắm nhìn gương mặt xinh đẹp của Dương Miên Miên, nói một câu mang hàm ý sâu xa: “Như vậy, giữ liên lạc nhé!”

“Bye bye!”

‘Ông chú đẹp trai’ đi trước, bởi ông còn muốn đến Ban biên tập. Anh ta là nhiếp ảnh gia cho tạp chí “Bụi Sắc”, quyển tạp chí khá nổi tiếng trong cả nước. Trang bìa của tạp chí đều là những người nổi tiếng, nội dung bên trong có các thông tin về các ngôi sao, có vài bài phỏng vấn, hình ảnh ...

“Hello, Helen!”, Bill nhẹ bước vào thang máy, cất lời chào La Bùi Bùi.

“Bill!” La Bùi Bùi nhìn anh cũng nở nụ cười, “Xem ra hôm nay có thu hoạch!”

Bill đá lông nheo với cô: “Gặp được thiên thần!”

La Bùi Bùi mỉm cười, rất hiểu cách làm việc của người đàn ông này, nụ cười của anh ta khá ám muội. Bill cười hi hi: “Này, người kia khó hầu hạ lắm à?”

“Anh dạo này rất biết nói đùa đó!”, La Bùi Bùi lại nhớ đến buổi phỏng vấn vào chiều ngày hôm nay, tâm tình cũng vui vẻ. Cùng người đàn ông tuấn tú tán gẫu, đương nhiên sẽ không thiếu tiếng cười. Hôm nay cô không biết mình đã có gặt hái bao nhiêu nụ cười.

Keng. Thang máy xuống đến tầng trệt. Bill làm động tác lịch sự, ưu tiên phụ nữ trước, sau đó hai người chia ra hai hướng.

La Bùi Bùi làm chủ biên, có văn phòng riêng, trên bệ cửa sổ có mấy chậu hoa, trên lá còn đọng mấy giọt nước, vừa nhìn qua là biết trợ lý đã giúp cô tưới cây. Đây là chậu hoa Kinh Sở tặng cô. La Bùi Bùi còn nhớ lúc đó anh lấy ra chậu hoa, trên môi đậm ý cười: “Em ngày nào cũng nhìn chăm chăm vào mấy vì tinh ... lâu lâu nên liếc sang cây hoa lá để dưỡng thần!”

Cô liền đem chậu hoa vào văn phòng, mỗi ngày đều chăm sóc tỉ mỉ.

Thế nhưng, cô và Kinh Sở đã 3 ngày nay không liên lạc. Đây là điều khá hiếm hoi, mấy lần trước, cho dù bận cách mấy cô cũng gọi điện thoại nói vài ba câu. Nhưng suốt 3 ngày trời, cô không gọi cho anh, cũng chẳng quan tâm tin tức của anh.

Thái độ như vậy có quá đáng lắm không? Có những lúc La Bùi Bùi dao động, nhưng rất nhanh, cô kiên định: Không được mềm lòng với đàn ông, nếu như không kiên quyết, anh ta sẽ cho rằng chúng ta nhân nhượng là lẽ đương nhiên.

Cô lần này nhất quyết không nhường anh. Cứ mỗi lần anh rảnh mới được hẹn hò. Không, lần này không thể, cô cần có một bước ngoặt để cho anh thấy tầm quan trọng của cô.

Có điều cô không ngờ, từ hôm qua, Kinh Sở cũng không gửi tin nhắn cho cô.

Điều này khiến La Bùi Bùi cảm thấy khó chịu, cuối cùng cũng đành ngồi xuống ghế, mở laptop bắt đầu làm việc. Cô xem lại nội dung cuộc phỏng vấn ngày hôm nay, cô hiện tại giữ chức vụ cao tại tạp chí Bụi Sắc. Mấy cuộc phỏng vấn không cần cô ra tay, nhưng lần này cô phải ra mặt nhất định không phải nhân vật tầm thường.

Cô đang tập trung viết bài, đột nhiên phía dưới góc màn hình nhảy lên một cửa sổ thông báo có thư, La Bùi Bùi kiểm tra hộp thư, là Bill gửi cho cô một bức ảnh.

Helen,

Đây là thiên thần đẹp nhất hôm nay tôi gặp được, chia sẻ với cô.

Bill.

La Bùi Bùi biết mình sẽ được thưởng thức một tấm ảnh cực kỳ đẹp, nhất định là một mỹ nhân, bởi Bill có cặp mắt nghệ thuật, những bức ảnh của anh ta đều đẹp đến nghẹt thở.

Những bức ảnh của Bill đôi khi là ảnh phong cảnh, nhưng cũng rất đẹp. Những tấm cảnh của anh có một chút gì đó cổ quái. Ví như ở trong góc tường hé ra một đóa hoa. Cũng nhiều khi chỉ là một hồ nước trong veo yên tĩnh. Anh đối với tự nhiên không hà khác như việc chọn lựa người mẫu ảnh.

Mở ra tập tin đính kèm, đập vào mắt La Bùi Bùi là một con hèm hẹp và sâu, từ trong tấm cửa gỗ mục nát, là đôi mắt đen to tròn, chưa lộ ra dáng hình, nhưng nhất định đây là mỹ nhân.

La Bùi Bùi tự đánh giá, bất kể từ góc chụp vẫn đạt được yêu cầu tính thẩm mỹ. Có điều tấm hình này chỉ ở mức bậc trung trung, ý nói, không tệ, nhưng chưa phải là đẹp nhất. Nhưng có lẽ Bill có chỉnh sửa một chút, không hiểu tại sao, nhìn cặp mắt của cô bé ấy, trong lòng lại cảm giác nôn nao, khiến người xem muốn nhìn đi nhìn lại.

Cứ coi như là anh ta có phép thần thông đi. La Bùi Bùi thầm tán thưởng, mở tiếp bức ảnh tiếp theo. Tấm này so với bức ảnh trước còn đẹp hơn.

Ánh nắng ban chiều, ngay ngã rẽ của con hẻm, không nhìn thấy một ai, nhưng trên nền đất in một chiếc bóng dài, là một cô gái có mái tóc dài, dáng hình yếu điệu.

Cô bé đứng lấp ló, tự giấu mình đi, nhưng chiếc bóng đã bán đứng cô.

Chứa đựng thật nhiều cảm xúc!

La Bùi Bùi nhìn tấm hình thêm một lần, nở nụ cười, mở hộp chat với Bill.

Helen: Bức ảnh quá tuyệt, nhưng chưa nhìn thấy thiên thần của anh.

Bill: Ha ha ha [bức ảnh]

Anh ta gửi cho cô một tấm ảnh khác, trong biển người mênh mông, lại có một cô gái ngồi tựa thành lan can ăn kem, không thể diễn tả nét xinh đẹp của cô bé, tương mạo xuất chúng, tràn ngập nét thanh xuân. Giống như trên thảm cỏ xanh biếc, có một bông hoa Mầu Đón, khiến người khác không kim lòng, chỉ muốn đến hái mang về.

Tuyệt đẹp! La Bùi Bùi quan sát thêm lần nữa, chờ một chút, cô bé này có nét quen quen.

Đúng rồi, trong một lần đi ăn tối cùng Kinh Sở, đã gặp cô bé, Kinh Sở nói là đứa em họ, nghe nói gia cảnh nghèo khó.

Thật ra, La Bùi Bùi làm cái nghề này cũng chưa phải chưa nghe qua mấy trường hợp này, giống như anh chàng cô phỏng vấn hôm nay, cũng có không biết bao nhiêu em gái kết nghĩa.

Chuyện này, không biết Kinh Sở có biết chưa? La Bùi Bùi nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là cái có hay nhất để gọi điện cho anh. Cô lấy điện thoại nhắn cho anh một tin.

Kinh Sở đang bận nên hơn 1 tiếng sau mới gọi cho cô: “Xảy ra chuyện gì?”

La Bùi Bùi dùng ngữ điệu khoan thai trả lời anh: “Nhiếp ảnh gia của tạp chí em hôm nay chụp được tấm ảnh, đẹp chứ?”

“Dương Miên Miên làm mẫu?”, trong điện thoại truyền đến giọng nói của anh, có chút khó chịu.

La Bùi Bùi nghĩ dù gì cũng đã mấy ngày không gặp, chẳng lẽ anh ta thấy cô liên lạc mà không có chút nào động lòng sao?

Đúng là người đàn ông vô tâm. Trong lòng cô hơi tức giận nhưng vẫn kiên nhẫn trả lời: “Không phải, trên đường Bill chỉ chụp tùy tiện thôi, không phải là tìm người mẫu.”

“À ra thế!”, giọng anh hòa hoãn.

La Bùi Bùi coi như không có chuyện gì nói thêm một câu: “Anh quên được bây giờ, nhưng có quên được cả đời? Cô bé xinh đẹp như vậy, sớm muộn cũng bay khỏi tầm tay!”

Kinh Sở im lặng một phút, sau đó hỏi một câu không liên quan: “Nhiếp ảnh gia đó tên gì?”

“Bill, Bill Green.”

Tin tức về Bill không khó tra, La Bùi Bùi biết, Kinh Sở đương nhiên cũng biết. Anh ta là một nhiếp ảnh gia hòa hoa, đối với người mẫu cực kỳ nghiêm khắc. Hình của anh đa số là mỹ nhân ..., có điều chụp nhiều nhất vẫn là loại hình khỏa thân.

Điều anh ta thích nhất không chỉ có sự tươi mát của tuổi trẻ, gương mặt đẹp, mà còn ở cơ thể nõn nà mềm mại, cùng nước da trắng thuần khiết.

Đây chính là đam mê của anh ta, có rất nhiều người biết, anh ta cũng dễ dàng lên giường cùng với những cô người mẫu xinh đẹp này. Những nhà nghệ thuật này rất dễ dàng dụ dỗ những cô bé ngây thơ này, chẳng trách có người đem mấy chuyện này làm cái thủ bản luận lúc trà dư tửu hậu.

Nhưng Kinh Sở chẳng lấy gì làm thú vị.

“Anh biết rồi!”

Đây là câu kết thúc cuộc trò chuyện của anh với La Bùi Bùi, La Bùi Bùi nắm chặt điện thoại trong tay một lúc lâu, sau đó tức giận ném mạnh lên bàn.

Cô chính mình còn hoài nghi có phải cô và anh đang yêu nhau không? Nếu không tại sao anh lại có thể cư xử như vậy.

La Bùi Bùi thật tâm muốn gọi ngay điện thoại cho anh nói chia tay.

Cuối cùng cũng có thể kiểm lại, cô nên cho anh chút thời gian. Dù sao điều kiện của người đàn ông này thực sự rất hợp với, cô không muốn giận quá mất khôn.

Chung quy vẫn phải cố gắng thêm lần nữa.

Kinh Sở lúc này cũng đang rất buồn bực, Dương Miên Miên không có điện thoại, anh ngoại trừ biết nhà cô ra thì không còn cách liên lạc nào khác, mà anh lại nhiều lần đi tìm một cô gái cũng không phải là chuyện tốt.

Ở đâu mà chẳng có mấy người nhiều chuyện, nếu anh cứ ra vào nhà cô như vậy, không biết họ thêu dệt lên câu chuyện như thế nào.

Anh lại càng không thể đến trường tìm cô.

Đúng là tiến thoái lưỡng nan, Kinh Sở chợt phát hiện tìm cô cũng vô dụng, anh đâu phải người giám hộ, cũng đâu phải họ hàng thân thích, nói rồi thì sao?

Anh có quyền gì mà giáo huấn cô?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Thứ 1

Dương Miên Miên hoàn toàn không biết cô đã bị La Bùi Bùi mật báo. Cô vẫn rất vui về trở về nhà. Ngày mai cho dù thi đấu có thể nào cũng không hề làm ảnh hưởng đến tâm trạng đang rất tốt của cô, à nếu không phải nhìn thấy mặt của Hồ Dật Lâm còn tốt hơn.

So với hôm qua bầu trời trong xanh ngập tràn ánh nắng, thì hôm nay trời hơi âm u, từng cơn gió lạnh thổi qua, mọi người đều phải mặc thêm chiếc áo khoác đồng phục vừa dày vừa xấu. Thế nhưng chất liệu khá tốt, Dương Miên Miên vẫn thường xuyên mặc chiếc áo này trong suốt mùa đông.

8 giờ, hội thao bắt đầu, đầu tiên là trận chung kết chạy 100m, sau đó mới là 800m. Dương Miên Miên lấy sổ báo danh từ trong balo cài lên áo, rồi bước đến đường chạy.

Thầy Trương bước tới cười ha ha cổ vũ cô: “Cố lên! Thứ hạng không quan trọng. Có đăng ký là tốt lắm rồi!”

“Dạ!”

Dương Miên Miên cùng với các thí sinh khác chuẩn bị chạy, cô lấy tay vuốt tóc, phát hiện mình quên mang theo thun cột tóc, bây giờ vào lấy cũng đâu kịp, chị còn cách lấy tay cuộn cuộn.

“Nè!” Trương Xảo là một thành viên khá năng nổ trong lớp, xung phong đăng ký hạng mục 800m. Cô ta đưa đến một sợi chun.

Dương Miên Miên nhìn cô ta mấy giây, nhận lấy: “Cám ơn!”

“Không cần khách sáo!”, nói xong Trương Xảo cũng quay đầu sang hướng khác, biểu cảm khá lạnh nhạt.

Dương Miên Miên đến bây giờ cũng không thể hiểu nổi nữ sinh trong lớp cô nghĩ gì. Tự Tiểu Văn thì chẳng có lý do gì cũng ghét cô, Trương Xảo thì thái độ mờ mờ ám ám, nhiều khi có tranh cãi cùng Tự Tiểu Văn, có lúc dành cơ hội qua mặt người khác. Nhưng lại không nhắm vào Dương Miên Miên. Đối với chỉ thờ ơ lạnh nhạt, không hề nói một câu.

Nói thẳng ra, so với Tự Tiểu Văn, Trương Xảo càng khó đoán hơn.

Lòng người quả nhiên là khó đoán.

Tiếng súng, xuất phát, chạy.

Dương Miên Miên không nhanh, không chậm, vừa chạy lại vừa nhìn cô bạn kia. Ngực cô ta quá lớn, lại còn chạy như điên, vừa chạy lại vừa phải lấy tay giữ.

Cô nhìn cô ta ít nhiều cũng có ước ao. Nghe nói, ăn nhiều đùi gà sẽ giúp phát triển, ăn vào sẽ làm nó to ra. Tuy rằng không biết thực hư ra sao. Có điều trong thời kỳ dậy thì ăn được càng nhiều đồ bổ càng tốt.

Dương Miên Miên lại càng thêm phiền muộn. Nhìn vào cỡ áo lót thêm muốn, thật là làm người ta tức chết.

Vòng thứ hai, hầu hết tất cả mọi người đã bắt đầu tăng tốc, Dương Miên Miên cũng chạy nhanh hơn, đồng thời vượt xa hơn các thí sinh khác nửa vòng.

Cuối cùng cô là người cán đích đầu tiên. Mấy nữ sinh muốn chạy đến nâng bổng cô lên. Cô sợ mất hồn, vội vàng né tránh. Bọn họ đứng ngây ngốc tại chỗ.

Vài giây lúng túng qua đi, cô nhận từ trong tay bọn họ một chai nước: “Cám ơn!”

Bọn họ chưa kịp nhìn ra người mình muốn nhắc bổng lên là ai, liếc nhìn nhau, tự dưng thấy tay chân luống cuống. Tự Tiểu Văn đã nói: Ai kết bạn với Dương Miên Miên chính là đối đầu với cô. Cô là nữ sinh nổi tiếng nhất trường Nhất Trung, phía sau lại có gia đình hậu thuẫn, nên mọi người không ai dám nói bất cứ điều gì.

Kỷ thực không phải ai cũng ghét Dương Miên Miên, chỉ là tình bạn quá hơi hợt. Lại ẩn tượng bởi hành động của Dương Miên Miên khi vừa nhập học, dưới tình huống như vậy, lại càng không ai vì cô mà dám đắc tội với Tự Tiểu Văn.

Dương Miên Miên có thể lý giải vì sao các bạn ấy cư xử như vậy. Cô cùng các bạn chẳng qua là ngồi trong cùng một lớp, chẳng nói chuyện, như vậy gọi là tình bằng hữu thế nào được? Nên cô cũng không buồn, cũng chẳng thấy khổ.

Trên thế giới này, không ai vô duyên vô cớ đối tốt với một người được. Điều đó đối với cô quá xa xỉ, ngôi trường lớn thế này, ai sẽ đối tốt với cô vô điều kiện?

Cha mẹ còn không có, huống chi là người khác.

Dương Miên Miên đã sớm học được một điều là đừng mơ ước xa xôi.

Thầy Trương chạy đến, hỏi bằng giọng quan tâm “Như thế nào rồi, mệt không, mau đến đây ngồi xuống.”

“Không mệt!”

Dương Miên Miên tiện tay, kéo chun buộc tóc, trả lại cho Trương Xảo. Quay đầu liền nhìn thấy những thí sinh khác đang thở hồng hộc, mặt tái xanh giống như sắp chết, cô quay đầu hỏi: “Có phải là có bánh mì ănkhông ạ?”

Cô hôm qua mới biết 10 giờ sáng và 3 giờ chiều trường học có bánh mì, còn có thêm 1 hộp sữa.

Thầy Trương dờ khóc dờ cười lấy hộp sữa, cùng bánh mì đưa cho cô. Dương Miên Miên nhận lấy, vài ba phút đã ăn hết sạch. Thầy Trương nhìn một hồi, phát hiện đúng là cô mặt không đỏ, tim không đập nhanh, chạy 800m mà như đi chơi, không chút nào cực khổ.

Dương Miên Miên vừa ăn xong bánh mì, chưa kịp nghỉ một chút, đã bắt đầu lễ trao giải 800m.

Cô đứng dưới lá cờ nhận một huy chương vàng cùng một quyển tập khá đẹp. Sau đó lớp cô còn được cộng thêm 10 điểm thi đua. Đúng, giải nhất được cộng thêm 10 điểm còn được trao một chiếc cờ thưởng vĩnh dự.

Vừa lĩnh thưởng xong, cô chạy vào căn tin, bên trong cũng vắng người, chỉ có vài giáo viên. Cô ra quầy mua hai phần bánh củ cải, mùi vị khá ngon.

Ăn trưa xong, Dương Miên Miên lại đi kiểm chỗ ngủ trưa, Dương Miên Miên cảm thấy cuộc sống như thế này là quá tốt. Nếu không phải do tình thế ép buộc, cô cũng không muốn mỗi tối đi làm thêm đến tận khuya.

Cô không cần nhiều tiền, chỉ cần có đủ là tốt, trải qua những tháng ngày thoải mái mới là quan trọng. Đây là nguyên tắc sống của cô, bằng không với bản lĩnh của mình, nếu muốn kiếm tiền thật chẳng có gì là khó.

Nhưng tiền nhiều, cuộc sống sẽ tốt hơn? Vậy cũng chưa chắc.

Bây giờ cô chỉ cần kiếm đủ tiền, sau đó sẽ nghỉ việc ở cửa hàng tiện lợi. Mỗi ngày ăn thật no, mượn hai quyển tiểu thuyết nằm xem, cuộc đời không biết có bao nhiêu thoải mái cùng sung sướng.

Buổi chiều là môn chạy vượt chướng ngại vật, Dương Miên Miên lại ngủ quên mất. Nếu không nhờ chiếc kèn đồng báo hiệu, chắc cô còn chưa tỉnh. Do đó, khi bước đến đường chạy cô vẫn còn dụi dụi mắt.

Chạy vượt chướng ngại vật bao gồm vượt rào cản, nhảy ngựa, lộn nhào, nhảy cao, cái thú vị của môn thi này là thi mà kết hợp nhiều hạng mục.

Trong mắt mọi người, Dương Miên Miên nhanh chóng vượt qua những chướng ngại vật như trò chơi xếp gỗ của trẻ con. Có người bị vấp ngã dập mông, nhưng Dương Miên Miên lại nhẹ nhàng vượt lên, chạy về đích.

Thầy Trương cười tươi như hoa, không ngờ Dương Miên Miên còn có tài năng này, bỏ xa các đội khác. Mấy giáo viên nhìn đến ngây ngốc, giọng chua chát: “Đây là thí sinh lớp chuyên của thầy phải không?”

“Cũng là học sinh giỏi nhất!”, Thầy Trương thừa dịp khoe khoang, “Đưa học trò này học cũng giỏi, mà vận động cũng khỏe.”

Tuyệt đối đã nhất được bảo bối! Thầy Trương cực kỳ sung sướng, đặc biệt đi đến quầy nước mua cho Dương Miên Miên một lon sữa Vượng Từ, giọng nói yêu chiều “Miên Miên, em thật xuất sắc, lại được giải nhất kia!”

Dương Miên Miên: “ Ha ha ha ...”

Cô đương nhiên muốn hạng nhất, cô đã đi thi làm sao có thể đứng thứ hai? Bản thân cô còn thấy kiêu ngạo đây. (ノ^_^)

Chờ môn thi 400m chạy tiếp sức 2 người 3 chân kết thúc, sau đó là đến phần thi của các giáo viên. Đây chính là cao trào của Hội thao, tất cả mọi người đều hô to cổ vũ cho giáo viên của mình.

Dương Miên Miên vừa nhìn thấy không ai chú ý đến mình, liền lấy balo chạy.

Thời điểm cô vừa leo lên, bức tường thờ dài bất đắc dĩ: “Miên Miên à, chị lại trốn học.”

“Ngày hôm nay là chủ nhật mà.” Dương Miên Miên đối với Đại hội Thể dục thể thao này không một chút hứng thú, “Đáng lẽ là chị được ở nhà cơ.”

Cô cả tuần chỉ mong chờ mấy ngày cuối tuần, ban ngày còn được nghỉ ngơi một chút. Vào thời khắc này, đều bị đảo lộn, cô mỗi ngày đều đã mệt muốn chết, cả ngày hôm nay còn vận động như vậy, tối lại lết tẩm thân đi làm. Thật oan uổng quá đi!

Nếu như có thể, ai lại không muốn ngồi thành thoi trên ghế nhà trường, hưởng thụ quãng thời gian thanh xuân. Nhưng số mệnh của cô đã như vậy, không cha không mẹ, ủy khuất gì cũng chỉ mình cô chịu, mệt mỏi cũng phải tự mà bò về thôi.

Nghĩ đến đây, toàn thân cô như bị rút hết sức, dựa hắn vào cổng sau trường học, ôm balo trong ngực, gương mặt dờ ra.

Cổng sau trường khá heo lánh, rất ít người qua lại. Dương Miên Miên ngồi một chút. Ép nước mắt ngược vào trong. Thầm nghĩ, không ai thương cô, vậy khóc có ích lợi chỉ? Khóc có cơm ăn không?

Cô cố gắng kìm nén, nhưng sao vẫn nghe thấy tiếng nức nở, cứ ngỡ mình nhịn không được cất tiếng khóc sao? Cô lau mắt.

“Kỳ lạ ... mình có khóc đâu.”, xoay người tìm kiếm âm thanh phát ra.

Thanh âm từ chiếc Toyota, nó đang khóc không ngừng.

“Em làm sao vậy?” Dương Miên Miên hỏi.

Nó không nói lời nào, cứ khóc mãi, Dương Miên Miên đối xử với đồ vật có chút kiên trì hơn với con người: “Lốp xe chọc em sao? Hay cửa sổ bị người khác đập phá?”

Thế nhưng nó vẫn khóc thút thít, không trả lời một chữ.

Cô hỏi cây cột điện bên cạnh: “Xe của ai đây?”

“Là của một thầy giáo họ Hồ, người mới đến, đáng cao gầy, rất đẹp trai.” Cột điện rất hăng hái trả lời câu hỏi của cô.

Là Hồ Dật Lâm

Dương Miên Miên ngẫm nghĩ, lại dâng lên bản tính hiếu kỳ, cô dứt khoát hỏi: “Tại sao em khóc, xảy ra chuyện gì?”

“Không ... Không sao hết”, chiếc Toyota nhút nhát mở miệng, “Chỉ đừng hỏi, gì hết, chỉ cần tránh xa hấn ta là được rồi.”

Dương Miên Miên nhú mày, cô lần đầu tiên gặp phải tình huống thế này: “Tại sao chị phải tránh xa anh ta, anh ta làm gì sao?”

Chiếc xe nói bừa: “Hấn ta không có ý, chỉ cần chị cách xa hấn ta thôi!”

Mặc kệ Dương Miên Miên hỏi thế nào, nó cũng chỉ trả lời lặp đi lặp lại mấy câu này, nửa chữ cũng không tiết lộ. Cô còn đang nghĩ cách thì Hồ Dật Lâm bước tới, vừa lúc thấy cô đang đứng bên cạnh chiếc xe của mình: “A! Dương Miên Miên!”

Cô giật mình, lập tức nghiêng đầu nhìn chỗ khác. Trong đầu nhanh chóng tính toán, nét mặt vẫn duy trì vẻ ngạc nhiên: “Đây là xe của thầy?”

“Đúng! Có gì không?” Hồ Dật Lâm vẫn nhìn chăm chăm vào gương mặt nhỏ bé của cô.

Dương Miên Miên ngừng một chút, giả bộ như đang lúng túng: “Không có chuyện gì” ... giống như cô bé bị bắt trộm ăn vụng kẹo, mặt từ từ ửng đỏ, “Em chỉ thấy rất đẹp.”

Cô diễn giống thật. Dưới con mắt của Hồ Dật Lâm, cô gái trước mắt thật xinh đẹp, là da trắng hồng, gương mặt từ từ ửng lên, trông lại càng thêm rực rỡ.

Nếu như, trên mặt nhuộm toàn máu tươi, như thế thì tuyệt trần!

Anh ta nghĩ như vậy, khẽ mỉm cười: “Vậy, có muốn lên xe không, tôi đưa em đi một vòng?”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 23: Dụ dỗ

Dương Miên Miên nhìn anh ta, cũng không lên tiếng đồng ý, cô đang muốn suy nghĩ xem mình nên làm gì.

Hồ Dật Lâm mở cửa xe, tay chống lên thành cửa, tư thế lười biếng nhưng lại có chút dọa người, khiến cô cảm thấy sống lưng lạnh toát: “Em thật sự ghét tôi lắm sao?”

Nhìn anh ta lúc này giống như một giáo viên trẻ đang khá bối rối không hiểu lý do vì sao nữ sinh lại chán ghét mình.

Tím đập loạn, Dương Miên Miên không thể giải thích cảm giác như thế nào. Căng thẳng, sợ sệt, nhưng cũng có chút hưng phấn.

Hưng phấn? Đúng! Là hưng phấn.

Loại cảm giác này bắt nguồn từ việc không biết sợ mà dẫn đến kích thích mãnh liệt. Cô ít khi nào có được cảm giác này ... mùi vị đó khiến cô có chút mê đắm.

Điều này cũng chẳng khó lý giải, chỉ những kẻ mạnh gặp nhau mới nảy sinh loại cảm giác này.

Cô từ nhỏ đã biết mình thông minh hơn người khác gấp trăm ngàn lần. Chỉ cần đọc sách một lần, cô nhớ mãi không quên. Cô có thể dễ dàng giải đáp những câu hỏi cực kỳ khó. Cô còn biết mình có nét đẹp hơn người. Cùng lúc đó cô lại có khả năng nghe được những âm thanh của một thế giới khác. Thế giới đơn giản và thuần khiết. Không giống như xã hội phức tạp của loài người. Vì vậy, càng ngày cô càng tránh xa với đám đông.

Nhưng cô biết mình rất kiêu ngạo và tự phụ. Cô vốn dĩ có quyền làm thế. Vì vậy, khi gặp vấn đề càng phức tạp cô lại càng háo hức.

Cảm giác này thực sự mới mẻ.

“Hôm nay tôi xem em thi đấu, thật xuất sắc!”, Hồ Dật Lâm mỉm cười tán thưởng. Anh không thể quên hình ảnh cô trốn về, đáng đáp mềm mại như một chú nai con.

Như vậy càng thêm thú vị không phải sao?

Dương Miên Miên ngẫm nghĩ một hồi: “Lần sau đi!”

Hồ Dật Lâm có chút thất vọng, nhưng cũng không ép buộc cô: “Được rồi! Lần sau.”

Anh ta lái xe rời đi cũng không quên vẫy tay chào cô.

Dương Miên Miên đi về hướng ngược lại, bước từng bước rất chậm, cau mày. Vừa rồi, trong khi cô suy nghĩ để quyết định, chiếc Toyota liền hoảng hốt, thét lên: “Đừng! Chị sẽ chết!”

Cô nghe thấy, liền thay đổi ý định. Sự việc xảy ra trong vụ Chu Chí Đại là hành động trong lúc nhất thời. Hắn ta đột nhiên xuất hiện gây án làm cô khá bất ngờ, nếu cô không ra mặt Trần Duyệt chỉ còn con đường chết. Cô không hối hận khi mình làm điều này, nhưng có điều có vẻ không ổn thỏa cho lắm.

Nói thế nào đây, giống như giải một đề toán lại cần đến ba công thức trong khi đó trên thực tế chỉ cần áp dụng một cái đã ra ngay được đáp án.

Lúc đó, cô rất ân hận chính mình lại tạo ra một sơ sót như vậy.

Do đó, lần này cô không được phép lỗ mãng, cô không được phép để lòng hiếu kỳ của mình lấn lướt, phải biết kiềm chế. Hiện tại cứ thuận theo tự nhiên, có điều mỗi nghi ngờ của cô càng ngày càng lớn.

Sẽ chết? Là có ý gì?

Cô là người đầu tiên?

Không đợi đến khi Dương Miên Miên nghĩ rõ ràng mọi chuyện, Hồ Dật Lâm đã làm ra chuyện khác, mà chuyện này chính là nguyên nhân thúc đẩy cô ra quyết định.

Ngày hôm đó, cô trốn lên sân thượng kiểm chỗ ngủ. Buổi trưa, những cơn gió mát lạnh, nắng chiếu ảm áp, cô không muốn trốn trong phòng học, lãng phí thời khắc sung sướng này, nên lên đây tắm nắng.

Nằm được một lát liền nghe thấy tiếng đẩy cửa, chưa nhìn rõ là có người hay không. Ngay sau đó là tiếng khóc thút thít vang lên trong góc. Dương Miên Miên ló đầu nhìn. Dĩ nhiên là cô nhận ra, sát vách là một cô gái khoa Ngữ Văn, thành tích rất tốt, rất thích đọc sách, lúc nào gặp cô cũng thấy cô cầm trên tay quyển truyện nước ngoài đọc say sưa.

Nếu nhớ không lầm, cô ta chính là người lúc đó đã đáp lời khi Hồ Dật Lâm hỏi về nhân vật Lolita. Một cô gái có khí chất nho nhã điềm đạm.

“Ồ, Ôn Hinh thất tình sao?” câu nói của bể nước, chúng nó là vậy, buồn chuyện ở khắp mọi nơi. Đối với mọi chuyện trong trường đều rõ như lòng bàn tay. Là ai yêu ai, ai cãi nhau với ai đều rõ mồn một.

Lan can: “Đúng, là thầy Hồ đó, trước tớ còn nghe túi nilon nói bọn họ yêu nhau mà. Aizza, thật đáng tiếc, ở bên bọn họ chưa được 5 phút đã bị gió thổi bay mất t^t đến giờ tớ vẫn không quên được bạn í, mà phần hồng tuyệt đẹp! Ừ .. ha ha ha!”

Dương Miên Miên: “...” Sao mau chuyển đề tài vậy nè, hơn nữa là gì? Túi nilon á? Gió thổi túi nilon bay lên sân thượng sao? Tình duyên túi nước à?

Dương Miên Miên suy luận vớ vẩn.

Lan can đứng đó ca hát: “Đêm ấy, em không từ chối tôi ... ~ đêm ấy, em làm tổn thương tôi!”

Thật là ... Được rồi đó nhé!

Ngay lúc Dương Miên Miên bị giọng ca ấy “tàn phá”, lại có người mở cửa đi vào. Là Hồ Dật Lâm. Anh ta bước đến bên Ôn Hinh, nói mấy câu, cô ta mỉm cười, sau đó hai người hôn nhau ở trên sân thượng.

Dương Miên Miên thấy lòng chợt lắng lại, là do ngày đó cô từ chối Hồ Dật Lâm, nên anh ta chuyển mục tiêu sang người khác?

Nhìn dáng vẻ của Ôn Hinh như vậy liền có thể đoán ra câu ấy với Hồ Dật Lâm không chút nào đề phòng. Hơn nữa, ở cái tuổi mê truyện tiểu thuyết tình cảm, quan hệ thầy trò chẳng có gì là cấm kỵ mà ngược lại có chút hấp dẫn và mê hoặc.

“Miên Miên, anh ta phát hiện ra chị rồi.” Bể nước nhắc nhở.

Dương Miên Miên giắt mình, trong chớp mắt liền hiểu, cô biết mình đã làm gì.

Bước chân cô hơi hướng ra bên ngoài, vốn dĩ vị trí của cô nằm ở góc khuất, sẽ không bị họ phát hiện. Có điều hiện tại, cô di chuyển, thân hình chưa lộ ra nhưng bóng cô đã in xuống nền đất đến một nửa.

Ôn Hinh không nhìn thấy, cậu ấy đang nhắm nghiền hai mắt, đắm chìm trong tình yêu ngọt ngào, say đắm. Nhưng Hồ Dật Lâm thì tròn tròn mắt, anh đã nhìn thấy cái bóng bé nhỏ kia, trên môi nở nụ cười.

Đó là nụ cười của kẻ đắc thắng khi thấy con mồi sa bẫy.

Dương Miên Miên nhìn bọn họ rời đi, từ trong bể nước cô bước ra, ánh mắt trầm lắng ... Hồ Dật Lâm biết cô không ở trong phòng học, không biết anh ta dùng cách gì để rồi diễn trò này trước mắt cô.

Vì cái gì, chắc không cần nói cũng biết.

Anh ta muốn cô mắc câu.

Ở cái tuổi này, cho dù chưa muốn có bạn trai, nhưng nếu đối phương nhiều lần theo đuổi, sẽ không tránh khỏi nảy sinh cảm giác. Giống như lúc này, cô kỳ thực biết anh ta muốn xem nếu như nhìn anh mờ ám với người khác, cô sẽ làm gì?

Sẽ ghen? Hay càng ghét anh hơn. Chỉ có thể nói là xác suất 50/50, nhưng hiển nhiên anh ta sẽ nghiêng về về trước nhiều hơn.

Anh ta nhất định vô cùng tự tin, anh ta giống cô đều thuộc loại người kiêu ngạo.

Dương Miên Miên nghĩ thầm trong lòng, nếu cô giả bộ một chút, địch ở ngoài sáng, cô trong tối, khả năng thắng sẽ cao. Có điều ... làm sao để diễn kiểu có tình ý với anh ta đây?

Lần tương kế tựu kế này cô về có chút thù thách.

Nguyên cả buổi trưa, cô chống tay lên đầu nghiên cứu vấn đề nan giải này.

Nghĩ tới nghĩ lui, việc cấp bách nhất vẫn là làm cách nào để Ôn Hinh có thể dứt ra khỏi anh ta. Cô ấy không giống cô. Cô biết đây là chuyện nguy hiểm, dù cho cô có lòng tin đến mức nào, cũng không thể đảm bảo không có sự cố xấu xảy ra. Cần phải tùy cơ ứng biến, cô còn cần phải chuẩn bị hương chỉ mấy cô gái tầm thường này.

Chỉ cần một sơ sót nhỏ, sẽ chết.

Nói thật, Dương Miên Miên đối với những người bạn học này cũng không quá quan tâm. Xưa nay cô không có bạn bè, chính xác hơn bạn bè của cô chưa từng là con người. Nhưng cô không thể nhìn thấy người khác gặp nguy hiểm, có thể sẽ chết mà lại vô tâm, không chút để ý.

Con thiếu thân sống kiếp phù du, con ve cũng chỉ sống được 3 năm, mà còn rất rất nhiều những sự vật, giống như sương sớm, thoáng chốc tan biến.

Ly biệt đã trở nên quá quen thuộc. Cô không coi thường cái chết, mà học cách biết quý trọng.

Có điều ... Nghĩ đến sự việc sẽ phát sinh sau đó Dương Miên Miên cảm thấy phát rầu, vụ Trần Duyệt là đơn cử, đúng là một vỏ thật đau.

“Biết rõ sẽ bị người ta ghét mà vẫn làm, chị thật là ngu ngốc!” IQ cao và thông minh là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Cô đúng ngu ời là ngu.

Rõ là bị thiệt thòi mà không chịu nhớ.

Dương Miên Miên ôm hết nỗi buồn này vào trong lòng, gương mặt trở nên lạnh lùng. Giờ tự học buổi chiều, cô chặn Ôn Hinh trong WC.

Cô vóc dáng đã thấp bé, Ôn Hinh còn thấp bé hơn, chỉ có 1m54. Ôn Hinh bị cô chặn đường, có chút ngạc nhiên: “Dương Miên Miên?”

Dương Miên Miên nhớ lại dáng vẻ của mấy kẻ cũng từng chặn đánh cô ở trong WC hồi học cấp 2, bắt chước bày ra bộ mặt hung ác, thế nhưng không thành công, đành lạnh lùng nói một câu: “Cách xa thầy Hồ ra!”

Nếu có người thứ ba xuất hiện, chắc chắn cô sẽ được cộng điểm diễn xuất, giống kiểu Tổng giám đốc là của chị, mấy em chó được đung vào.

“Nếu không tôi không bỏ qua cho cậu.” Dương Miên Miên nhớ rõ mấy câu thoại này, tự nhiên phun ra một tràng, “Cậu nghĩ sao, cậu và tôi ai đẹp hơn? Cậu nghĩ cậu sẽ thắng sao? Còn không biết tự coi lại bản thân mình.”

Ôn Hinh viền mắt hoe đỏ.

“Nhớ cho kỹ, cách xa anh ta ra cho tôi!”

Đây là bước đầu tiên, làm xong, coi như đã hoàn thành nhiệm vụ, căn bản không cần để ý đến phản ứng của Ôn Hinh.

Bước thứ hai, vào lúc tan học, đứng trước xe của anh ta, không thêm để ý âm thanh la ó của chiếc xe, nhìn thấy anh ta bước tới, cô chỉ nói ngắn gọn: “Câu lần trước, còn tính không?”

Hồ Dật Lâm nở nụ cười: “Đương nhiên là còn!”. Anh nhìn không được tia đắc ý, xem nào, lòng dạ đàn bà anh hiểu rõ trong lòng bàn tay, chỉ cần đơn giản một nước cờ, cô đã cắn câu.

Nhưng có điều anh ta đã quá tự tin.

Trò chơi chỉ mới bắt đầu thôi.

Dương Miên Miên cần phải làm một việc quan trọng nhất, đó chính là mua một chiếc điện thoại di động. Mấy tháng qua cô cũng tích góp được hơn 1000 đồng. Cô đứng trước quầy rất lâu, cuối cùng nhìn đau mua một cái điện thoại smart phone, hơn 300 đồng, có 30.000 pixels, mặc dù chất lượng không tốt, nhưng có cái dùng là được rồi.

Là chiếc smartphone màu vàng óng, khá chói mắt, tính cách cũng hoạt bát: “Xin chào chị, sau này chiếu cổ em nhiều hơn (づ 3 づ) ♡ ~”

“Ừ, chăm sóc lẫn nhau!” Lúc khẩn cấp, có cứu mạng hay không đều dựa cả vào em đó. ㄟ ㄎ ㄟ

Kính Sở nhận được điện thoại của Dương Miên Miên là lúc anh đang làm một công việc khô khan, đó chính là điều tra các mối quan hệ xung quanh Nghiêm Tĩnh.

Nghiêm Tĩnh thường đi đến một nhà sách, chủ tiệm nói rất có ấn tượng với cô. Hình như có một nam sinh vẫn theo đuôi cô. Cô đến anh ta cũng đến, cô đi anh ta cũng đi.

Bọn họ phí công điều tra được người thanh niên kia, nhưng lại chẳng thu hoạch được gì, chỉ là người thầm thương trộm nhớ Nghiêm Tĩnh, muốn bày tỏ cùng cô. Không ngờ thư tình chưa đến tay, gái nhân đã thiệt mạng.

“Dương Miên Miên?”

“Đây là số di động của tôi, anh lưu vào!”, trước tiên cô nói một câu, sau đó ngập ngừng một chút tỏ ý suy tư: “Anh có rảnh không, tôi muốn gặp anh!”

Bốn chữ cuối cùng có chút mờ ám, nhưng trong đầu bọn họ không nghĩ nhiều về nó. Kính Sở chần chừ một lúc, anh sắp xếp công việc tối nay, sau đó nói: “Được, khi nào?”

“Khi nào anh rảnh thì đến đón tôi ở cửa hàng tiện lợi.” Rồi cô đọc địa chỉ cửa hàng.

9 giờ tối Kính Sở nhắn tin nói khoảng nửa tiếng sau anh sẽ đến. Dương Miên Miên nói với Triệu Đào: “Anh về trước đi, tôi đóng cửa cho!”

Triệu Đào đang chơi game, nghe thế liền sáng mắt: “Thật chứ?”

“Ừ, cứ thông thả, muốn đi đón bạn gái chứ gì?” Dương Miên Miên biết anh chàng này bắt cả hai tay, đêm nay lại có hẹn với một cô khác. Nhưng vấn đề đó có can hệ gì, cô chỉ muốn tổng anh ta đi.

Triệu Đào có phước phải hưởng, sung sướng thu dọn đồ đạc rồi đi về.

9 giờ 34 phút, Kính Sở đến.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Khuất phục

Cửa hàng tiện lợi vắng khách, ánh đèn neon chiếu lên gương mặt trắng hồng của cô. Dương Miên Miên nhìn thấy anh bước vào, liền hỏi: “Anh chưa ăn cơm sao?”

“Ừ”, anh tăng ca, chưa kịp ăn, nhưng sao anh cảm thấy ngửi khí của cô có chút kỳ lạ. Nếu là bình thường, người ta sẽ hỏi anh: “Anh ăn cơm chưa?”. Còn đây lại là một câu rất chắc chắn, cho dù đó là câu nghi vấn nhưng đã kết luận anh chưa ăn cơm.

Dương Miên Miên chỉ vào hai hộp cơm trên kệ: “Cari sườn cùng cà chua trứng, anh muốn ăn món nào?”

“Cả hai.” Kính Sở trả tiền, sau đó ra chiếc bàn nhỏ ở cửa hàng ngồi xuống.

Dương Miên Miên mang hai hộp cơm bỏ vào lò microwave hâm nóng, hơi kinh ngạc: “Anh ăn hai phần luôn sao?”

“Em cũng cùng ăn luôn đi!” Ngửi khí anh khá bình tĩnh.

Bàn tay Dương Miên Miên chợt cứng lại. Không ngờ da mặt dày lại có thêm được bữa cơm. Có điều, cứ nhận lòng tốt của người khác nhiều quá, không tốt. Cô không thích nợ ân tình của ai. Vừa muốn mở miệng từ chối, thì cái bụng cô réo ùng ục, không cho cô chút mặt mũi.

Trong cửa hàng yên tĩnh, âm thanh phát ra từ chiếc bụng nhỏ của cô lại rõ mồn một. Dương Miên Miên khóc trong lòng. Bởi mới nói, không sợ thua cuộc, chỉ sợ có đồng đội ngu như heo. ㄟ ㄎ ㄟ

Anh đã nghe, thì cô cũng mặt dày nhận thôi: “Cảm ơn anh!”

Kính Sở đương nhiên tỏ ra lịch sự, làm như không biết gì, gật gù. Cô lấy hộp cari sườn đưa cho anh, nhưng anh lại giằng lấy hộp cà chua trứng: “Tôi không ăn ca-ri.”

Một chuỗi âm thanh lao nhao:

“Anh ấy lừa chị đấy (´ ˘ ˘) ”

“Anh ấy muốn giành cho chị món ngon(◡v◡)”

“Kính Sở nhà chúng ta là người tốt o(*^▽^*)o”

Dương Miên Miên dĩ nhiên là nghe thấy, đang lúng túng không biết xử trí thế nào. Nhưng cô nhanh chóng định thần. Cứ coi như không nghe gì đi, lấy dưa ra ăn cơm.

Thật ra nấy loại cơm tiện lợi như thế này đâu ngon lành gì nhưng cô lại ăn ngấu ngiến, cari dính trên khóe miệng. Tự dưng trong lòng Kính Sở dâng lên chút thương cảm.

Anh chỉ ăn vài miếng, rồi đặt xuống: “Tìm tôi có chuyện gì?”

“Vụ án phanh thây kia, các anh có manh mối gì chưa?”, Dương Miên Miên mở đầu câu chuyện.

Kính Sở trầm giọng: “Vẫn còn đang tiến hành điều tra.”

Dương Miên Miên cân nhắc dùng từ: “Hung thủ ... rất khó tìm!”, cô chú ý quan sát hai hàng lông mày của anh đang cau lại, có chút mệt mỏi, hình như đã lâu không được nghỉ ngơi. Vậy mà khi cô nói có việc, anh liền chạy đến.

Anh là người tốt. Dương Miên Miên lại một lần nữa xác định ý niệm này. Cô cho rằng mình phải ghét anh, bởi anh rất đáng ghét, lúc nào cũng coi cô là con nít. Nhưng khi có chuyện, người cô nhớ đến nhất lại là anh.

Bọn họ thậm chí còn không phải là người thân, chỉ là từng gặp nhau. Anh đã nói có việc thì cô có thể tìm anh. Lúc ấy, cô cũng hơi bực mình, nhưng khi có chuyện vẫn là nghĩ đến anh đầu tiên.

Thật kỳ lạ ... không lẽ cái này gọi là nhân cách mị lực?

Trong nháy mắt, ý nghĩ của cô đã bay đi 18 vạn dặm.

Kinh Sở không biết đến suy nghĩ của cô, đối với cô, thái độ của anh vô cùng thẳng thắn: “Hung thủ rất khôn lỏi, hiện tại bên chúng tôi chẳng có tiến triển gì.” Ngừng lại một chút, “Em đi làm về khuya quá, không phải có nuôi một con chó sao, mang nó đi theo.”

Anh khá có ấn tượng với chú chó con này. Dương Miên Miên sống một mình, trong nhà có nuôi một con chó, cũng an toàn hơn một chút.

“Uhm!” lần này, cô nhất quyết không được trả lời hai chữ phiền phức.

Kinh Sở thấy cô ngoan ngoãn đáp lại, có chút không quen, kinh ngạc nhìn cô một cái: “Em chỉ muốn hỏi tôi chuyện này?”

Dương Miên Miên suy nghĩ một chút, quyết định tìm đề tài để mở đầu câu chuyện: “Bạn gái anh khỏe không?”

Kinh Sở giật mình, không trực tiếp trả lời, chiếc đồng hồ đeo tay đã lẩm chửi: “Anh ấy cùng La Bùi Bùi đang chiến tranh lạnh, mà không biết vì sao ...”

“Anh lúc nào cũng bận bịu công việc, rồi đối xử lạnh nhạt với bạn gái, coi chừng bị cấm sừng.” Cô nghiêm túc nói, “Bạn gái anh rất đẹp, lại bị anh gạt sang một góc, thật đáng tiếc!”

Kinh Sở không biết nên khóc hay cười: “Em quan tâm chuyện này làm gì?”

Dương Miên Miên nghĩ thầm, Nếu không phải có việc nhờ đến anh thì đâu cần thiết phải làm những chuyện này. Cô nói cường điệu: “Quan tâm cô ấy nhiều hơn một chút, nếu không anh sẽ thất tình. Bây giờ, đàn ông rất khó kiếm được cô vợ tốt!”

“... Em đang ám chỉ điều gì?” Kinh Sở là một người nhạy cảm. Câu đầu nghe không thông, nhưng đến câu thứ hai mà còn không hiểu thì thật uổng phí kinh nghiệm sống nhiều năm nay của anh quá.

Dương Miên Miên thoải mái trả lời: “Bạn gái anh hình như cùng với người đàn ông khác hẹn hò nhé!”

Kinh Sở tự dưng cảm thấy nực cười, trong thời gian ngắn, La Bùi Bùi ám chỉ với anh rằng Dương Miên Miên có liên quan đến một nhiếp ảnh gia có danh tiếng không được tốt. Cùng lúc đó Dương Miên Miên lại mặt báo với anh La Bùi Bùi cùng người đàn ông khác hẹn hò.

Một lúc lâu sau anh mới đáp lời: “Cảm ơn em đã nhắc nhở, có điều có nhiều chuyện em không hiểu.”

“Tại sao tôi lại không hiểu?”, cô hỏi ngược lại, “Chuyện tình cảm, người chưa đủ 18 tuổi sẽ ko có tư cách để hiểu?”

Kinh Sở: “Không! tôi không có ý này. Chuyện yêu đương và kết hôn là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Yêu chỉ cần thấy hợp là được, còn khi kết hôn cần phải cân nhắc rất nhiều vấn đề.”

“Anh muốn kết hôn với cô ấy?”, Dương Miên Miên hiếu kỳ hỏi, “Thật sự không phải đang cãi nhau sao?”

Kinh Sở chần chờ một lúc, sau đó nói thật lòng: “Tôi cũng từng nghĩ qua chuyện này, nhưng vẫn nghĩ chưa thông.” Anh lúc nào cũng bận rộn công việc, mặt khác anh cũng suy nghĩ đến tương lai của anh và La Bùi Bùi, trong lòng vẫn lưỡng lự chưa chắc chắn.

“Nếu lớn thật nhanh thì tốt quá, có thể kết hôn.” Dương Miên Miên cũng nói lời thật tâm, cũng khó tránh khỏi giọng điệu của một thiếu nữ mới lớn, “Nếu kết hôn, sẽ có người đối xử tốt với mình.”

Khi câu nói câu này, Kinh Sở thấy lòng mình cay cay, nhưng bề ngoài anh vẫn làm như không có chuyện gì xảy ra: “Em xinh đẹp như vậy, nhất định sẽ tìm được người đàn ông tốt. Có điều, không nên yêu sớm.”

Câu nói này thật tuyệt nhé! Trong lòng cô bất giác khen ngợi Kinh Sở, cô có ý do dự, ấp a ấp úng: “Yêu sớm có gì là không tốt?”

Cô cảm thấy hình như mấy cô gái mới lớn đều có biểu hiện e thẹn như vậy, nhưng trên thực tế nó hoàn toàn không hề phù hợp với tính cách của cô. Cô biết cô là người thẳng tính, mạnh mẽ, không một chút do dự, cô trực tiếp nói: “Pháp luật có quy định người chưa đủ tuổi là không được phép yêu sao?”, làm Kinh Sở không thốt nên lời.

Có điều cô chưa có kinh nghiệm, nên khó tránh khỏi “chuyển hướng”... hơi đột ngột. May là Kinh Sở vẫn chưa hiểu rõ cô, chỉ cảm thấy kỳ lạ. Tuy nhiên, bây giờ mọi sự chú ý của anh vẫn nhắm vào ý nghĩa câu nói kia của cô: “Em ...”

Dương Miên Miên ra bộ khó xử: “Có một việc ... không biết kể cùng ai.”

Kinh Sở quắc mắt, thật lòng không thể tin nổi khi nghe cô nói câu này. Với anh cô luôn là một cô bé kiêu ngạo, đầy tự tin, có lòng tự ái cao, nói chuyện chưa bao giờ nghe lọt tai. Anh thông cảm cho tình cảnh của cô, một lần hai lần, nghe riết thành quen.

Nhưng hôm nay, cô đột nhiên lại tâm sự nhẹ nhàng với anh, khiến anh giật mình. Có điều, anh nghĩ lại, bên cô không có người lớn, nếu gặp chuyện gì khó đi đến hỏi ý của anh là một chuyện tốt, chỉ ít cô sẽ không cư xử tùy tiện.

Có điều nếu đúng là yêu sớm, anh phải khuyên như thế nào?

Dương Miên Miên xâu chuỗi lại mọi việc, bắt đầu sắp xếp các tình tiết, đầu tiên là ca thân việc là một cô nhí, rồi bạn bè cô lập, nói nói một hồi, để khiến anh động lòng.

“Từ nhỏ đến lớn tôi không được mọi người chào đón, tôi không trách bọn họ, ngược lại khi thấy bọn họ ghét tôi, tôi cũng cảm thấy bọn họ rất ngu ngốc. Đúng, tôi đánh cô ấy, ai bảo không ai ra mặt giúp tôi, vậy tôi phải tự tìm cách để người con giận. Bọn họ có lập tôi ư, càng tốt, mỗi lần tìm tôi mượn vở chép bài, tôi cũng đầu muốn cho mượn.”

Kinh Sở nở nụ cười khổ, anh không biết phải an ủi cô bé này thế nào.

Làm sao anh không hiểu những nỗi oan ức của cô? Dương Miên Miên thật sự không cần bạn bè ư? Chưa chắc. Nhưng nếu bọn họ xem thường cô, cô lại càng khinh bọn họ, bởi cô là người cao ngạo.

Loại tâm tư mâu thuẫn thế này, thực sự đâm ba câu nói không thể rõ ràng.

Kinh Sở cho rằng cô cần có bạn bè, nhưng những người cùng tuổi cô không thể kết bạn với cô bởi cô trưởng thành quá sớm, suy nghĩ quá nhiều, kinh nghiệm sống khá phong phú, làm sao phù hợp với bọn họ.

Anh trầm mặc không khiến Dương Miên Miên khó chịu, ngược lại cô cảm thấy hình như mình cư xử quá phận. Cô thu lại mấy lời than vãn, bắt đầu việc ca ngợi một thầy giáo trong trường đang chăm sóc cô rất chu đáo.

Dương Miên Miên lại tiếp tục diễn, tận lực diễn tròn vai một cô gái lúng túng mới biết yêu: “Nghe nói sinh viên sau khi du học trở về đều rất giỏi, học y, không hiểu tại sao lại không làm việc trong bệnh viện mà lại đến trường của tôi làm thầy giáo. Thầy rất đẹp trai, đeo mắt kiếng, đáng vẻ nhã nhặn. Nữ sinh trường tôi ai cũng đều yêu thích thầy ấy. Thầy vẫn luôn quan tâm đến tôi, lúc tôi bị người khác bắt nạt, cũng chính thầy ra mặt bảo vệ.”

Kinh Sở từ đầu đến cuối đều không nghỉ ngơi, anh là người lớn, phải có chút ý kiến: “Tôi thấy em vẫn còn đi học, việc đọc sách vẫn là điều quan trọng nhất, yêu đương sau này nói cũng chưa muộn, tuổi em vẫn còn trẻ ... Em hiểu ý tôi không?”

Đương nhiên anh đâu thể nào có kinh nghiệm của một người phụ nữ, từng câu nói ra đều cân nhắc từng ly từng tí, nhưng xem ra, không có tác dụng.

Người ta là cô gái muốn yêu đương, ai lại muốn nghe mấy lời này a!

Có điều Dương Miên Miên đâu muốn tâm sự chuyện tình cảm với anh, chỉ muốn đem tin tức Hồ Dật Lâm tiết lộ cho anh đôi chút. Đạt được mục đích, cô thoải mái gạt đầu: “Được, để tôi suy nghĩ thật kỹ. Không có vấn đề gì nữa rồi. Tạm biệt!”

Bây giờ lại đột ngột khôi phục lại bản tính, Kinh Sở khóc dở mếu dở, không ngờ nguyên buổi tối anh chỉ đáp lại được bằng câu cuối cùng cụt ngủn thế này. Có điều thuận lợi khuyên được cô là vẫn đáng giá.

Nhưng cảnh sát vẫn là cảnh sát, khi Kinh Sở lái xe về nhà anh tinh táo suy nghĩ, cảm thấy có gì đó không đúng lắm. Nhưng với tâm trạng thiếu nữ trong độ tuổi này anh lại không hiểu nên không có cách nào xác minh.

Do đó, hơn 11 giờ đêm Liễu Ngọc nhận được điện thoại của Đội trưởng: “Đội trưởng! Có chuyện gì sao?”

“Tôi hỏi cô một việc!” Kinh Sở nhú mày, “Khi yêu đương, cô gái thường hỏi ý kiến người khác vấn đề gì quan trọng nhất!”

Liễu Ngọc há hốc mồm: “Hả?” cô thật sự rất ngạc nhiên, “Đội trưởng, anh có chuyện gì sao?”

“Chỉ cần trả lời câu hỏi của tôi thôi!”

“Thì ... sẽ hỏi đối phương có thích hợp với mình không?”

“Ừ!”

“Sẽ hỏi về điều kiện của đối phương, tính cách đối phương, thái độ của đối phương ... sau đó sẽ nói lên suy nghĩ của mình.” Liễu Ngọc không dám chắc chắn.

Kinh Sở đã hiểu, hôm nay Dương Miên Miên liên tiếp miêu tả đối phương ra sao, nhưng cô nghĩ về anh ta thế nào thì nửa chữ cũng không nói, hèn gì anh thấy cứ có điểm là lạ.

Có thể là không có vấn đề, cũng không chắc, hay là cô thẹn thùng không muốn nói? Trong lòng anh rối như tơ vò.

“Đội trưởng?” Liễu Ngọc thật lâu cũng không nghe tiếng anh trả lời, liền gọi nhỏ.

Kinh Sở: “Không vấn đề gì rồi. Cảm ơn!”, rồi mau chóng cúp máy

Anh nghỉ ngơi mục đích của Dương Miên Miên.

Cô thật sự muốn có được ý kiến của trường bồi hay vẫn là có ý nào khác?

Nếu vậy mục đích chính của cô là gì?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Chia tay

Kỳ thực suy nghĩ trong đầu Dương Miên Miên vô cùng đơn giản, không có kế hoạch trước, có thể cho rằng nhất thời kích động, cũng có thể nói đã chuẩn bị từ sớm.

Với cô chuyện tương lai như thế nào không cách nào nắm bắt, chỉ có thể xác định chắc chắn một điều, nếu cô xảy ra chuyện, Hồ Dật Lâm tuyệt đối có bản lĩnh xóa sạch mọi dấu vết.

Giống như đối với Nghiêm Tĩnh vậy.

Đúng, qua mấy lần tiếp xúc, “mấy người bạn” đã nói cho cô biết chân tướng. Hồ Dật Lâm chính là hung thủ sát hại Nghiêm Tĩnh, hẳn ta xóa hết mọi chứng cứ, cảnh sát không cách nào tìm thấy.

Chu Chí Đại sát hại Lý Hàm, Vương Lộ cùng những cô gái khác, đều để lại những vật dụng của nạn nhân. Còn Hồ Dật Lâm đem toàn bộ vật dụng tùy thân xử lý sạch sẽ. Đồng thời cắt nhỏ thi thể của cô ấy, phân xương đầu thì nấu chín, không để lại bất cứ manh mối nào.

Hắn so với Chu Chí Đại còn tàn nhẫn hơn, khó đối phó hơn.

Khi biết rõ vụ việc trong nhất thời cô muốn dừng toàn bộ kế hoạch, cô phải cách xa hắn ta. Không để cho hắn có cơ hội làm tổn thương đến mình. Nhưng nếu làm như vậy, thứ nhất không thể đảm bảo những người con gái khác ví như Ôn Hinh sẽ trở thành Nghiêm Tĩnh thứ hai. Thứ hai, cảnh sát không có bất cứ manh mối, vụ án Nghiêm Tĩnh không thể phá, hung thủ vẫn nhón nhơ ngoài vòng pháp luật.

Trong lòng cô dấy lên chút tinh thần trượng nghĩa. Nếu như ngồi yên coi như không biết chuyện gì xảy ra, lòng cô sẽ bứt rứt không yên.

Thêm vào đó, ngoài nỗi lo sợ phạm pháp, chính là cảm giác hưng phấn không thể nào khống chế. Cô phát hiện mình rất muốn nóng lòng khiêu chiến với sự việc lần này.

Cô biết bản tính mình rất háo thắng, giống như trong lớp mặc dù cô không xem trọng việc đứng đầu, vì có được nó dễ như trở bàn tay. Nhưng với hai từ này cô có chút chấp niệm, cô cho rằng khi tham gia tất cả các cuộc thi, Dương Miên Miên này phải nhất định là “đứng hạng nhất”.

Là cô kiêu căng tự phụ, tại sao lại không được, cô hoàn toàn có tư cách này.

Mà càng những người như vậy, lại càng thích khiêu chiến. Đối thủ dây dưa, khó giải quyết càng kích thích tiềm lực của họ. Từ xưa đến nay, tất cả những kẻ mạnh đều như vậy.

Dương Miên Miên dù sao cũng chỉ là cô gái mới 17 tuổi, cô nóng lòng muốn vượt thử thách nhưng cũng vẫn thấp thòm không yên. Càng thẳng càng kích thích, loại cảm giác phức tạp này làm cho đại não cô cả đêm hưng phấn, ngủ không ngon giấc.

Cuối cùng, cô vẫn đi đến quyết định, phòng trừ trường hợp xấu xảy ra, cô hẹn Kinh Sở đêm nay ra nói chuyện. Cô nói cho anh manh mối này, nếu cô có gặp bất trắc, cô tin Kinh Sở nhất định sẽ nhớ đến lời cô đã kể cho anh ngày hôm nay.

Cô tin nhiệm anh, không thể giải thích.

Những chuyện xảy ra tiếp theo đã chứng minh, trực giác của cô là đúng.

“Nhưng, chị vẫn vững niềm tin, rằng chị sẽ chiến thắng.” Cô quay đầu nói với Hải Tặc, không biết có biết bao nhiêu cao ngạo cùng tự phụ.

Cảm tình giữa cô và Hồ Dật Lâm tiến triển rất nhanh, hai người đối với đối phương đều ôm ấp mục đích riêng. Vì lẽ đó vào tháng 11 khi lá cây ngô đồng rơi rụng đầy đường, Hồ Dật Lâm ngỏ ý muốn mời cô về nhà.

Dương Miên Miên cố ý chần chừ mấy ngày mới đồng ý lời mời của hắn. Cô không cảm thấy quá lo lắng, bởi lần đầu tiên đến nhà, hắn chắc chắn sẽ không dám manh động, hắn sẽ thăm quan sát cô để tìm thời gian động thủ.

Hồ Dật Lâm là người cực kỳ thận trọng, thậm chí thời gian bọn họ yêu đương mờ ám, hắn giấu nhem mối quan hệ khá kỹ lưỡng.

Đối với cô, hắn rất tốt, nhưng đối với những người khác thái độ càng tốt hơn. Nếu cô giả bộ ghen, hắn ta sẽ kiểm soát. Nếu như bị phát hiện, chúng ta sẽ bị chia cắt tình cảm. Tất cả đều vì tương lai của hai người bọn họ mà cân nhắc cẩn thận khiến cô không tài nào tức giận.

Đối với Ôn Hinh, hắn cũng không buông tha. Hôm đó vào giờ thể dục, cô kéo Ôn Hinh ra một góc, nửa khoe khoang, nửa khoe khoang nửa phản kích: “Cậu vẫn còn quán lấy thầy Hồ sao?”. Hai hàng lông mày người con gái mang theo tia mừng rỡ nhưng vẫn lẩn khuất chút chột dạ. Ôn Hinh là loại nữ sinh ngoan hiền, bị người khác uy hiếp như vậy, cũng mềm như bún.

Dương Miên Miên nghe lòng chợt lắng xuống, thanh âm ngọt ngào của Ôn Hinh nay thêm phần lo lắng và hoang mang: “(◕_◕) Thầy Hồ nói, anh ấy chỉ yêu Tiểu Hinh, chỉ vì cậu cứ quán lấy thầy ấy không tha. Chuyện này rốt cuộc là thế nào, chính anh đã nói sẽ không làm tổn thương Tiểu Hinh.”

Con mẹ nó, cô ta đúng là nên im đi! Cái thế giới này cô ta thật sự chưa hiểu hết! Tâm trạng của Dương Miên Miên trở nên xấu đi, cô đã dốc hết sức bày ra kế này, không ngờ Ôn Hinh không dứt ra mà lại còn dính chặt vào hơn.

Cô đúng là đã đánh giá thấp trình độ rù quyền nữ sinh của Hồ Dật Lâm, “đánh giá cao” chỉ số thông minh của thiếu nữ khi yêu. Một cô gái rất thông minh, thành tích học tập cực kỳ tốt, vậy mà khi rơi vào lưới tình, mắt cũng như mù.

Đương nhiên, cô có thể chế nhạo bọn họ là do cô chưa thật tâm thích hắn.

Người trong cuộc lúc nào cũng u mê hơn người ở bên ngoài, trước nay đều thế.

Có điều cũng may, kế hoạch vẫn không bị xáo trộn nhiều. Cô bắt đầu chuẩn bị kế hoạch tác chiến.

Ôn Hinh không còn quan trọng. Cô tin rằng Hồ Dật Lâm vẫn chưa hứng thú lắm với Ôn Hinh. Cô mới là con mồi của anh, chỉ cần cô còn sống, thì Ôn Hinh chắc chắn không gặp nguy hiểm.

Cô cần phải kiên trì, chờ đợi hắn tự đào hố chôn mình, còn cô chớp thời cơ hành động.

Bây giờ xem coi cô diễn cũng đâu có tệ lắm. Dương Miên Miên ngồi trên chiếc sofa rộng lớn ở phòng khách, đang hết sức chăm chú xem sách, nhưng kỳ thực trong đầu cô đang có không biết bao toan tính.

Hồ Dật Lâm ngồi đối diện cô, không đọc sách, chỉ nhìn chăm chăm vào cô. Ánh mặt trời soi chiếu lên gương mặt hắn, càng tăng thêm nét tuấn lãng mẽ người, mắt đầy đưa tình ý.

Dương Miên Miên ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn, xong lại mau chóng cúi đầu, như một cô gái cứ nhìn lên người mình thầm thương, gương mặt ửng đỏ.

Ý cười trên môi hắn càng đậm. Hắn nhìn cô giống như một con thỏ sắp sập bẫy, vẫn đang từ từ thưởng thức hương vị.

Chiếc cổ trắng ngần, tinh tế, chỉ cần đưa tay là có thể cắn đứt, nghĩ đến đây đã khiến lòng hắn nhộn nhạo.

Không, không... bây giờ chưa phải lúc. Phải nhịn, sẽ nhanh thôi. Hắn tự nhủ, chỉ cần đợi con mồi sa bẫy, mới là lúc được ăn một bữa thịnh soạn.

Dương Miên Miên nhìn hắn nở nụ cười, nhưng trong lòng muốn chửi mắng đôi tổ tông nhà hắn. Cô mà thêm thích một tên đàn ông biến thái như thế sao.

Cô sẽ thích một người đàn ông như thế nào? Cùng tuổi đương nhiên là không thể, quá non nớt. Cô biết trong lớp cũng có mấy bạn trai khá thích cô, cũng nói chuyện vài ba câu cùng cô, nhưng với họ cô không có hứng thú.

Cô thích một người đàn ông chín chắn.

Chín chắn, còn gì nữa không? Ngẫm nghĩ một lúc, phát hiện ... chẳng có tí xíu điểm nào nữa. ㄟ (͡ ▽ ͜ ͡) ㄟ

Hiện tại cô cũng chưa hiểu hết, thích là như thế nào, tìm kiếm đối tượng thích hợp giống như Kinh Sở và La Bối Bối sao?

Từ ngày La Bối Bối lấy có việc của Dương Miên Miên gọi cho Kinh Sở, hai người tiếp tục nói chuyện lại với nhau Chỉ là mối quan hệ quay về như ngày mới quen, đang thăm dò suy tính.

Ánh đèn nhu hòa trong phòng ăn, tiếng đàn violon du dương. Đây là nhà hàng nổi tiếng nhất nhì trong thành phố. Nó được biết đến không chỉ bởi các món ăn tinh tế hay ở phương diện giá cả mà ở đó có một phòng ăn đặc biệt “Phòng Tình Nhân”. Bữa tối trong phòng ăn được trang trí ánh nến lung linh, âm nhạc du dương, ánh đèn mờ ảo, mùi hương hoa hồng lan tỏa trong không khí. Thật xứng đáng với hai chữ “Lãng Mạn”.

Nhưng lần này, Kinh Sở cùng La Bối Bối đến đây dùng cơm, hai người chỉ đơn giản hỏi han về tình hình công việc gần đây rồi thôi.

Một lúc lâu, hai người cũng không nói chuyện. Bọn họ đều có cảm giác bầu không khí không được bình thường, ngập tràn sự ngượng ngùng, khách khí.

La Bối Bối nâng ly rượu, nhấp một ngụm rượu vang đỏ, lúc này cô mới có can đảm mở miệng: “Em cho rằng, quan hệ chúng ta nên chấm dứt ở đây!”. Từ xưa đến nay cô là một người phụ nữ thẳng thắn, không quanh co mà trực tiếp nói lên suy nghĩ của mình.

Kinh Sở khá bất ngờ.

“Em thật sự rất có tình cảm với anh, hay nói cách khác, em rất yêu anh. Thế nhưng em xin lỗi, trong suốt quãng thời gian yêu nhau, em không có cảm giác anh yêu em” La Bối Bối cất giọng bình tĩnh, âm thanh cũng không dấu vẻ tự giễu.

Kinh Sở không cho rằng như vậy: “Anh rất yêu em!”. La Bối Bối là một người độc lập, kiên cường, thông minh, xinh đẹp, có chỗ đứng trong xã hội. Cô là một người phụ nữ có rất nhiều ưu điểm. Kinh Sở vẫn cho rằng cô chính là đối tượng anh muốn tiến đến hôn nhân.

La Bối Bối: “Không, anh đối với em không phải là yêu. Anh thích em, tôn trọng em. Từ lúc quen nhau đến nay, anh luôn làm tròn trách nhiệm của người bạn trai. Dịp lễ nào cũng không quên tặng hoa, tặng quà. Khi hẹn hò anh luôn tìm vị trí tốt nhất. Đối với em anh rất hào phóng, lại không thân mật với bất kỳ cô gái nào khác ... Nhưng ... anh có yêu em chăng?”

Kinh Sở ngẩn người.

“Nếu anh không gặp em, anh có nhớ em không? Khi anh vội vội vàng vàng cuốn vào công việc, anh có giây phút nào nhớ đến em không? Tin nhắn của anh vẫn chỉ là nhắc nhở nhớ mang dù khi trời mưa, hỏi xem có cần đón em không. Thế nhưng, anh chưa từng nói với em những lời ngọt ngào.”

La Bối Bối hiểu cũng không nên đòi hỏi quá nhiều ở Kinh Sở. Nếu hai người nên vợ chồng, anh sẽ hoàn toàn tròn chức trách. Cô sẽ không cần lo lắng anh quên mất kỷ niệm ngày cưới, cô biết anh sẽ cùng cô chia sẻ việc nhà, chăm sóc con cái. Anh chính là một người cha tốt, một người chồng tốt, nhưng ... không yêu cô.

Kinh Sở phát hiện anh không tài nào trả lời câu hỏi này của cô. Anh có nghĩ đến cô không, anh đương nhiên muốn gặp cô. Hai ngày không gặp, cũng nên ra ngoài hẹn hò, nhưng trong nháy mắt anh lại nhớ đến một hình bóng khác, một cảm giác anh chưa từng có.

La Bối Bối lại nhấp một ngụm rượu vang đỏ, chậm rãi nói: “Em đã suy nghĩ rất lâu, trước đây em từng do dự có nên tiến thêm một bước hay không, có thể chấp nhận được công việc của anh hay không. Sau đó em tự thuyết phục bản thân mình, em có thể làm được điều đó, dù thế nào em cũng tôn trọng quyết định của anh.”

Kinh Sở thấp giọng: “Em là một người vợ tốt.”

“Vâng, em chịu đựng được tất cả những điều này, bởi nó xuất phát từ tình yêu. Em không phải là người quá cuồng vào chuyện yêu đương. Tuy nhiên trong hôn nhân, nếu không có tình yêu làm sao có thể vượt qua, có thể chịu đựng?” Khoe môi cô hơi nhếch lên, tự hỏi mình bằng giọng lạnh lùng. “Nếu anh không yêu em, em hà tất phải hi sinh vì anh?”

Kinh Sở thờ dãi buồn bã: “Anh hiểu ý của em” Anh gật đầu nhìn vào gương mặt cô: “Anh đồng ý chia tay.”

La Bối Bối bình tĩnh nhìn anh hơn một phút, viên mắt bỗng dưng ửng đỏ: “Anh ...” cô cười chua chát, “Đúng là anh chưa bao giờ thật lòng yêu em.”

Kinh Sở đột nhiên hiểu ý cô, nhưng mọi chuyện đã rõ ràng, bây giờ không biết làm thế nào cho phải.

La Bối Bối rơi lệ: “Em nghĩ rằng anh sẽ níu kéo ... em cho rằng anh sẽ không đồng ý. Chỉ cần như vậy, em có thể tự thuyết phục chính mình thêm lần nữa, anh vẫn còn có cảm giác với em”

Kinh Sở giọng áy náy: “Anh nghĩ rằng đây là quyết định của em”

“Khi người phụ nữ nói lời chia tay, hôn phân nửa ý nghĩa là đều muốn níu giữ, lẽ nào anh chưa từng nghe qua? Là anh tôn trọng ý kiến của em, sẽ không bám chặt lấy em. Trái lại em lại mong anh sẽ hành động như thế, để cho em biết rằng anh còn có chút vương vấn tình cảm chúng ta. Thế nhưng, anh lại không có!”

Anh lại không có 4 chữ này khiến anh cảm thấy nghẹn thở.

“Anh chưa hề yêu em. Anh chỉ cho rằng em là người thích hợp với anh để kết hôn. Em cũng dựa trên cơ sở hôn nhân để cùng anh phát hiện mối quan hệ. Nhưng thích hợp mà không có chút tình cảm thì còn ý nghĩa gì. Hôn nhân không chỉ có yêu, nhưng không thể không yêu, chỉ ít, em không muốn thỏa hiệp.” La Bối Bối đã bình tĩnh hơn, khôi phục lại thần thái.

Đúng cô đã 28 tuổi, người trong gia đình đã giục cô kết hôn. Nhưng đối với cô kết hôn không phải để hoàn thành nhiệm vụ, dù cho đối phương là người có điều kiện cực kỳ thích hợp cô cũng không muốn chấp nhận.

Vì người khác mà phải tiến đến hôn nhân. Sẽ hối hận cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Ý định giết người

Thật đáng tiếc! La Bùi Bùi thờ dài trong lòng. Cô thật sự rất yêu Kinh Sở. Chưa người nào thích hợp hơn anh, hoàn toàn có thể cùng anh tiến đến hôn nhân. Cô đánh giá anh rất cao. Nhưng suy nghĩ một chút, không yêu giống như một cây gai, đâm vào tim cô, rất nhỏ nhưng rất đau.

Kinh Sở trầm mặc, một lúc lâu sau mới mở miệng: “Bùi Bùi, thật ra hôm nay anh muốn cầu hôn với em, anh không muốn lãng phí quá nhiều thời gian. Anh cho rằng em là người thích hợp nhất. Yêu đương có thể dần bồi đắp sau hôn nhân.”

La Bùi Bùi không nghĩ anh sẽ nói những lời này, cô lập tức thấy choáng váng.

Anh lôi ra một hộp băng nhung đặt lên bàn, lẳng lặng nói: “Anh không biết nguyên nhân tại sao em lại nghĩ như vậy. Có thể là do anh sơ sót, sau này anh sẽ nỗ lực sửa đổi.”

La Bùi Bùi hít sâu một hơi.

“Em từ chối!” Cô thẳng thắn cùng dứt khoát, lặp lại thêm một lần, “Em từ chối!”. Cô nhìn anh nở nụ cười phức tạp: “Nói thẳng ra, em rất động lòng, cực kỳ cực kỳ động lòng. Nhưng lý trí mách bảo em không được phép đồng ý. Chúng ta ở cùng với nhau bao lâu nay, cũng đã hiểu nhau nhiều. Nhưng nói đến tình yêu, anh chưa yêu em. Anh chỉ cảm thấy em thích hợp với anh mà thôi. Và với em, hai chuyện này không phải là một.”

Cô gõ gõ tay lên mặt bàn. Móng tay được sơn ti mĩ, có gắn mấy viên pha lê, dưới ngọn đèn ánh lên những tia lấp lánh: “Em không thể liều lĩnh đặt cược vào cuộc phiêu lưu này. Nếu chúng ta kết hôn, rồi sau đó anh yêu người khác thì sao. Có thể anh sẽ không cư xử quá phận, anh có khả năng không chế rất tốt, em tin vào điều này. Nhưng chúng ta sẽ rất đau khổ. Vì lẽ đó, em từ chối.”

Kinh Sở gạt đầu, thu hồi lại chiếc hộp: “Được!”

La Bùi Bùi nâng ly rượu, uống một hơi cạn sạch, rồi thờ dài: “Một lời khuyên, nếu anh cứ tiếp tục như vậy, sẽ không có người phụ nữ nào chấp nhận và sẽ làm cho cả hai mệt mỏi. Chờ khi anh thực sự yêu một ai đó, anh sẽ hiểu.”

Đôi mắt cô lóe lên tia sáng lạ thường, phảng phất nét thần thần bí bí: “Có thể, anh đã yêu một ai đó, có điều anh chưa nhận ra mà thôi.”

Lời cô chính là lời tiên tri.

Bọn họ yên lặng cùng nhau ăn hết bữa tối, thỉnh thoảng chen vào hai ba câu đánh giá tay nghề của đầu bếp. Hoàn toàn không hề giống với một cặp đôi vừa nói lời chia tay mà là bạn hữu cùng nhau ăn bữa cơm.

Bầu không khí căng thẳng chợt lắng xuống, mọi âm mưu cũng tan biến.

La Bùi Bùi uống khá nhiều, khi Kinh Sở đưa cô về, dọc đường đi cô đều dựa vào thành ghế, lầm nhảm hát theo điệu nhạc. Mái tóc xoăn dài che khuất nửa gương mặt, mắt hơi khép, giống như hồn vía đang ở chín tầng mây. Trước khi xuống xe, cô như tỉnh rượu, ngồi thẳng người, nở nụ cười: “Cảm ơn anh đưa em về ... Khoảng thời gian vừa qua, cảm ơn anh đã chăm sóc em.” Cô hôn nhẹ lên má anh.

Kinh Sở cũng ôm cô thật lâu: “Cảm ơn em! Em cũng vậy!”, dừng một chút, anh lại nói thêm, “Anh rất vui vì em đã từng ở bên anh!”

La Bùi Bùi mở cửa xe, quay đầu nở nụ cười: “Như vậy! Chào anh!”

“Chào em!”

“Vẫn là bạn chứ?”

“Chỉ cần em không ngại!”

“Đương nhiên không ngại!”, thậm chí cô còn nháy mắt với anh, “Có người bạn làm cảnh sát, là một chỗ dựa tốt.”

La Bùi Bùi khôi phục tinh thần, thậm chí còn biết nói đùa. Điều này cho thấy cô là người phụ nữ khôn khéo đến mức nào, phải kiên cường thế nào mới có thể có được sự nghiệp vững mạnh như bây giờ. Cô không buông tha bất cứ cơ hội nào có lợi cho mình.

Bạn trai cũ cũng vậy.

Kinh Sở nhìn cô một hồi lâu, với thái độ “cầm lên được thì bỏ xuống được” của cô, khiến anh an tâm, anh gạt đầu: “Bất cứ lúc nào cũng có thể tìm anh!”

“Nhất định!”, cô xoay người, “Vậy ... chào anh!”

“Ừ, chào em!”

Chia tay trong yên bình, nhẹ nhàng bước đi. Kinh Sở chợt phát hiện La Bùi Bùi nói quả không sai. Anh có cảm giác tiếc nuối, có chút ân hận nhưng tuyệt nhiên không thấy đau lòng.

Tận trong sâu thẳm anh cũng không rõ lòng mình, cô cũng không phải người không thể thay thế, cô cũng giống như những người phụ nữ bình thường khác, không hơn không kém.

Chỉ có điều anh lại khiến mẹ của mình thất vọng. Ước mong đứa con trai của mình trước 30 tuổi có thể kết hôn thực sự không khả thi.

Mẹ Kinh Sở đương nhiên mất hết hi vọng, nhưng không nói thêm lời nào: “Khẳng định là con có chỗ không tốt. Con mẹ công việc bỏ bê người ta. Người ta là con gái đương nhiên muốn được yêu chiều. Con làm như vậy đầu phải là tìm bạn gái mà chỉ đơn thuần kiếm thêm đồng bọn mà thôi!”

“Lần sau con nhất định sẽ chú ý!”, anh bảo đảm.

Mẹ Kinh Sở lảng sang chuyện khác: “À! Đúng rồi, dạo này Miên Miên thế nào, không bị bắt nạt chứ?”

“À ...”, hiếm khi nào thấy Kinh Sở do dự thế này, quyết định giấu nhem chuyện cô muốn yêu đương sớm, “Rất tốt, nghe nói thành tích lúc nào cũng đứng đầu lớp.”

Mẹ Kinh Sở rất vui: “Thật giống mẹ con bé như đúc. Mẹ nó lúc còn trẻ cũng được mọi người trong trường rất hoan nghênh. Một cô gái vừa xinh đẹp vừa thông minh ai mà không thích.”

Kinh Sở trầm nghĩ, trái lại, nhân duyên của Dương Miên Miên chẳng sao ra sao.

Vốn dĩ, nhân duyên không như người, hiện tại thật đúng là chẳng ra làm sao. Câu nói nay tuy hơi lòng vòng, nói một cách đơn giản hơn, Hồ Dật Lâm đã làm ra một chuyện cực kỳ tệ hại.

Hắn thường khen cô trước mặt các nữ sinh khác. Trước mặt, mọi người anh luôn bênh vực và bảo vệ cô. Luôn khen cô thông minh, tuy rằng mỗi một câu nói giống như những lời nhận xét khách quan của một người thầy giáo, ví như: “Tôi cho rằng Dương Miên Miên là một học sinh xuất sắc”, đương nhiên không sai, nhưng lọt vào tai các nữ sinh khác đều mang một ý nghĩa khác.

Cô càng ngày càng bị xa lánh, có thể nói là bị cô lập, không chỉ còn trong phạm vi một lớp mà cả các lớp bên cạnh thỉnh thoảng cũng qua gây chuyện.

Tan học, đứng ở hành lang trước cửa lớp cô, mấy nữ sinh thì nhau chỉ chỉ chỏ chỏ, như ăn phải dấm chua.

“Nhìn cậu ta xem. Giống như hồ ly tinh!”

Nhóc con mới là hồ ly tinh.

“Lúc nào cũng quán lấy thầy Hồ.”

Tên này mê gái ý đồ xấu, ai thêm quán quýt với kẻ giết người biến thái.

“Thầy Hồ chắc chắn không thích loại người như cậu ta.”

Cậu không cho rằng lời cậu nói vừa rồi không phải đang ghen sao?

Dương Miên Miên nghe mấy lời bàn tán, muốn nhỏ nước bọt vào mặt bọn họ. Vừa bước đến cửa phòng học, đã thấy Tự Tiểu Văn đứng đứng đập quyển sách vào bệ cửa sổ: “Các cậu phiền quá đi. Muốn nói chuyện, về lớp các cậu mà nói. Bọn tớ muốn học bài!”

Cô ta vừa dứt lời, mấy nữ sinh khác liền dồn dập hòa theo: “Đúng vậy, đừng phiền bọn tớ học bài. Từ sáng đến tối nói mấy chuyện vớ vẩn chẳng liên quan gì đến mấy cậu.”

Dương Miên Miên thật sự kinh ngạc, tròn tròn mắt nhìn Tự Tiểu Văn, cô ta mặt trắng bệch: “Còn cậu nữa, luôn để cho lớp mang tiếng xấu. Đến lúc chào cờ đi rồi xem cậu bị xử phạt thế nào!”

Trường Nhất Trung có quy định, những học sinh bị phạt, ngày thứ hai đầu tuần sẽ bị gọi lên cột cờ nói chuyện. Đứng trước toàn thể giáo viên của trường cùng cả ngàn học sinh đang chú ý ở phía dưới, khóe cần nói cũng biết là mặt mặt cỡ nào

Đã yêu đương sớm, lại còn là tình yêu thầy trò, nhất định sẽ không thoát.

Hành động của Hồ Dật Lâm cũng khiến thầy hiệu trưởng chú ý. Thầy liền mời Hồ Dật Lâm xuống văn phòng uống trà nói chuyện. Sau một hồi, bắt đầu đi vào vấn đề chính: “Thầy Hồ tuổi còn trẻ, thân thiện với các em học sinh là chuyện tốt. Tuy nhiên, đôi khi cũng nên chú ý đến thân phận.”

Hồ Dật Lâm thờ dãi, ra vẻ bất đắc dĩ nói: “Tôi học y ở nước ngoài cũng đã từng học qua môn tâm lý. Học sinh ở lứa tuổi này tâm lý xuất hiện rất nhiều vấn đề, tôi cảm thấy Dương Miên Miên ...”

Hắn có ý dừng một chút, thầy hiệu trưởng đương nhiên trong một ngàn học sinh vẫn rất ấn tượng với cái tên này, liền hỏi ngay: “Làm sao?”

“Tôi luôn cảm thấy cô bé mắc chứng bệnh tâm lý vô cùng nghiêm trọng”, Hồ Dật Lâm chậm rãi nói, “Điều kiện gia đình không tốt, cuộc sống sinh hoạt rất khó khăn. Chính vì thế, cô bé rất tự ti, cảm thấy bạn học luôn xem thường cô, vì vậy cô mới không thể hòa mình vào tập thể. Tôi nghe mọi người trong lớp nói quan hệ giữa cô bé cùng bạn học không tốt. Tôi tìm cách nói chuyện với cô bé, cô bé bài xích, tính tình rất lập dị, có suy nghĩ chán đời, có thể ... còn coi thường mạng sống của bản thân.”

Những chữ cuối cùng hắn rất nhẹ, đôi mắt hơi rừ xuống, như là vì việc này mà cảm thấy lo lắng. Nhưng trên thực tế, khóe mắt của hắn vẫn đang chú ý vào nét mặt của thầy hiệu trưởng.

Đương nhiên với một thầy giáo đã lớn tuổi, chuyện này cũng thường gặp. Rất nhiều học sinh đột nhiên muốn tự sát mà không rõ lý do, chỉ vì họ trải qua mỗi ngày trong bất lực, áp lực quá lớn, mà những lời hắn ta nói về Dương Miên Miên cũng hoàn toàn chính xác.

Cô tính tình lập dị, không thích tiếp xúc với mọi người.

Nhưng chuyện này không thể cho rằng cô coi thường mạng sống của bản thân, cô đang chán đời. Hồ Dật Lâm nói những lời này chỉ một ý nghĩa, hắn gieo hạt để chờ nảy mầm mà thôi.

Chỉ là, hắn không ngờ tới, sau khi nói mấy lời này, câu chuyện đã lọt hết vào tai của Dương Miên Miên không sai nửa chữ.

Đúng là cao thủ trong cao thủ, chỉ cần nghe sơ đã hiểu rõ mục đích của hắn.

“Hắn muốn giết chị, nguy trang thành tự sát ... Sặc, đúng là trăm phương ngàn kế mà!”. Dù cô đã nghe trước chuyện này, đã sớm chuẩn bị kế sách, nhưng không tránh khỏi lạnh sống lưng.

Trong quãng thời gian hẹn hò cùng Hồ Dật Lâm, cô cố gắng tìm cách để tìm ra manh mối sơ hở của hắn, rồi báo cảnh sát, nhưng đáng tiếc, kế hoạch thất bại.

Cô thừa dịp đến nhà của hắn, hỏi qua rất nhiều đồ vật xem có lưu lại dấu vết của Nghiêm Tĩnh hay không. Đặc biệt là phòng vệ sinh, cô đoán đó là chỗ gây án đầu tiên, nhưng đáng tiếc, chẳng có gì.

“Hắn rửa sạch toàn bộ”, bồn tắm chết lặng. “Em nhìn cô gái bị rút hết máu, nhuộm đỏ cả một vùng”

“Không để lại chút manh mối nào sao?”

“Dạ! Hắn dùng nước tẩy, tẩy sạch vách tường, nền đất, ngay cả đường ống nước.”

“Đồ đạc trên người Nghiêm Tĩnh thì sao?”

“Quần áo bị hủy toàn bộ, điện thoại di động bị đập nát, vân tay được lau sạch sẽ. Hẳn bỏ ra hơn nửa tháng để cắt nhỏ toàn bộ thi thể. Không lưu lại bất cứ dấu vết gì!”

“Này, muốn rửa sạch hiện trường khẳng định cần rất nhiều nước đúng không?”

“Chỉ không thấy trong nhà có rất nhiều bồn chứa sao? Hẳn mỗi ngày hứng một ít nước, chuẩn bị hoàn hảo cho ngày tẩy rửa hiện trường. Đồng hồ nước đương nhiên sẽ không có dấu hiệu bất thường.”

“Còn dụng cụ dùng để phanh thây thì sao?”

“Hừ, sau đó mang chôn bên ngoài. Em không biết ở đâu.”

Đến lúc này, Dương Miên Miên đã hoàn toàn hiểu rõ vì sao đội của Kinh Sở không thể có bất cứ thu hoạch gì. Con người này tâm tư quá kín đáo. Cô biết chân tướng vụ việc thì sao, cũng đâu có bằng cớ buộc tội, huống chi là cảnh sát, bọn họ không có cách nào khóa chặt được hắn.

Mà cho dù có nảy sinh hoài nghi với hắn, cũng đâu có bằng chứng chứng minh.

Dương Miên Miên đối với tình hình điều tra của cảnh sát một chữ cũng không biết, nhưng hiểu một chuyện, nếu Hồ Dật Lâm có manh mối sơ hở, cảnh sát dựa vào đâu được phép lục soát nhà của hắn.

Cô chạy đi nói với Kinh Sở về tên biến thái này, cũng được nhưng chứng cứ lấy đâu ra, nhiều khi còn bị cho là kẻ điên.

Tìm kiếm manh mối trong vụ án của Nghiêm Tinh coi như hết cách. Nếu muốn Hồ Dật Lâm lộ đuôi cáo, chỉ còn cách dụ hắn ta lần nữa ra tay, mà bây giờ mục tiêu của hắn chính là cô.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Động thủ

Chỉ vì một kẻ xa lạ mà mất đi một người, lại là chính bản thân mình, liệu có đáng giá hay không? Dương Miên Miên tự hỏi, cô chỉ có một cái mạng, hơn nữa cô không phải là vạn năng. Trong vụ việc Chu Chí Đại là do cô không còn cách nào khác, dựa theo bản năng để tìm ra manh mối.

Cho là đại nạn không chết cũng được, cho là có chỉ số thông minh cao cũng được, dù thế nào đi chăng nữa làm sao có thể hô phong hoán vũ.

Là Chu Chí Đại đen đủi, ngay lúc gây án bị cô bắt gặp nên mọi chuyện mới được thuận lợi như vậy. Nhưng lần đó cũng khá mạo hiểm, may là tên Chu Chí Đại còn sợ chết nên bỏ của chạy lấy người. Trên thực tế nếu hắn quyết tâm giết cô và Trần Duyệt không phải là chuyện khó.

Lúc đó, cô chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, đầu chỉ có hai chữ xông lên. Sau này, nghĩ lại thấy mình giống như đã đặt nửa chân vào Quỷ Môn Quan. Chuyện lỡ mạng như vậy cô tuyệt đối không để xảy ra lần thứ hai.

Chưa nói đến chuyện Trần Duyệt đang yên đang lành không phang cho cô một viên gạch, nếu như Chu Chí Đại quay lại, cô ta thì đã bỏ chạy, Dương Miên Miên coi như chết chắc.

Còn biện pháp nào không? Còn. Đừng xía vào chuyện này, lập tức tránh xa tên Hồ Dật Lâm đó, hắn ta không thể gây tổn hại cho cô.

Thế nhưng ... cô can tâm sao? Không ... không cam tâm.

Còn chưa làm sao biết mình đã thất bại? Bị hắn nhìn chằm chằm coi như là một miếng mồi thơm ngon, cô cũng không chịu được, lại còn muốn chạy trốn? Không ... cô phải chủ động xuất kích, huống hồ chắc gì cô đã thua.

Không thể hèn nhát, địch ngoài sáng cô ở trong tối, ti lệ thắng rất cao. Tại sao không thử đánh cược một lần?

Nghĩ đến đây, Dương Miên Miên vô đầu bút tóc: “Minh thật là ngu ngốc quá đi mà. Mặc dù coi như không hay biết là tốt nhất, nhưng vẫn không nhịn được!”. Cô vỗ vỗ hai má cho tỉnh táo, rõ ràng đây là cơ hội cuối cùng cho cô kết thúc, nhưng sau đó chuyện gì sẽ xảy ra không ai biết được.

Mà Hồ Dật Lâm cũng đã hạ quyết tâm, hắn sẽ ra tay lúc nào đây?

Đến cuối tuần, hắn mời cô về nhà xem phim Hồ Điệp. Cô đồng ý, tuy rằng cô chả hiểu Hồ Điệp là cái quái quỷ gì. Phim điện ảnh không phải là sở thích của cô.

Đương nhiên, cô vẫn tò về rằng cô rất thích xem.

Hồ Dật Lâm sống một mình, tòa nhà này khá vắng vẻ. Nghe nói trong một đợt giao nhà, tài chính công ty địa ốc xảy ra vấn đề. Ba bốn kỳ tiếp theo cũng không cách nào thanh toán, công trình buộc ngừng thi công. Khách hàng đương nhiên không bao giờ chọn mấy loại nhà kiểu này. Do vậy, toàn bộ hai tòa nhà sau đó đều không có người mua. Những hộ gia đình đã lỡ mua trong đợt đầu tiên không còn đường lui, chỉ còn cách bán rẻ, Hồ Dật Lâm chọn trúng thời điểm mua lại căn hộ này.

“Uống nước không?” Hồ Dật Lâm lấy một chai nước suối trong tủ lạnh đưa cho cô, cô quan sát nắp chai vẫn chưa được mở, mới yên tâm uống một ngụm.

Đúng rồi, Hồ Dật Lâm đối với chuyện ăn uống tương đối cầu kỳ. Xưa nay chỉ thấy uống nước suối. Nhìn trong nhà hắn có rất nhiều bình nước suối cỡ lớn, tưởng rằng hắn mắc căn bệnh ưa sạch sẽ, bây giờ mới biết, hắn chuẩn bị tất cả là để tẩy rửa sau khi giết người. Tâm lý biến thái đến đáng sợ.

Xem được một nửa bộ phim, cô lại cảm thêm một chai nước, vừa nâng lên, chai nước đã hết lớn: “Không được uống, hắn bỏ thuốc rồi.”

Dương Miên Miên thấy hắn đang liếc mắt nhìn cô, cô liền giả bộ đặt lại chai nước: “Em muốn đi vệ sinh một chút!”

“Ồ bên kia!”

Dương Miên Miên trong toilet gửi một tin nhắn.

Sau đó cô bước ra ngoài, quay về ngồi trên chiếc sofa, giả bộ cầm chai nước chạm lên môi. Một lát sau, tính toán thời gian một chút, cô vờ té xỉu. Hồ Dật Lâm khá kiên nhẫn, hần ngồi đợi mấy phút mới tiến về phía cô, sờ soạn khắp gương mặt, nhẹ giọng gọi tên cô. Sau khi xác nhận cô đã hôn mê, hần mới lấy băng dính quấn chặt tay chân cô lại.

Cô cảm giác mình được bế lên, mang đặt vào bồn tắm. Hần mở nước, rất nhanh nước thấm ướt quần áo của cô.

Hồ Dật Lâm cũng không vội vì giết chết cô, nhanh quá chẳng có gì thú vị, không phải sao? Hần lấy dao cắt tĩnh mạch ở cổ tay cô. Tĩnh mạch không như động mạch, sẽ không làm máu phun lên, bắn ra tung tóe, đến lúc tẩy rửa rất phiền phức.

Khi lưỡi dao cứa nhẹ lên da cô, Dương Miên Miên phải kiềm nén hết sức mới có thể ngăn mình không bật dậy. Trong giây phút đó cô cảm thấy hơi hối hận, hối hận vì nghĩ mình mạnh. Tuy nhiên, cô mau chóng gạt ý nghĩ đó ra khỏi đầu, chỉ cần Kinh Sở đến kịp, tất cả đều rất đáng giá.

Tháng nào mà chẳng có kinh nguyệt, coi như máu ra sớm một chút. Cô tự an ủi chính mình, hoàn toàn không ý thức rằng cô đang ký thác cả mạng sống của mình vào một người cô không hề quen thuộc.

Hồ Dật Lâm tâm thái vô cùng ung dung, hần thậm chí còn có thời gian bước ra ngoài chuẩn bị đồ dùng. Dương Miên Miên chờ hần ra khỏi cửa, liền lấy đồ cầm máu, thuận tiện tìm vật sắc nhọn cắt mấy miếng băng dán.

Cô dám đi đến nước cờ này, không phải cô ngu ngốc. Trước đó, cô đã dò la mọi chuyện từ bồn tắm, hiểu rõ các bước hành động của hần đã làm với Nghiêm Tĩnh. Đây là một quá trình dài đằng đằng. Thậm chí hần còn đợi cô ta tỉnh dậy, nói chuyện với cô ta, hưởng thụ tâm trạng sợ hãi, kích thích khi nhìn thấy cô ta cận kề cái chết, chết trong tuyệt vọng.

Thật nói không biến thái là không được.

Giết người là giết nhanh và gọn, còn biến thái cần một quá trình để thỏa mãn nhu cầu tâm lý. Giết người được hần chỉ là phụ, nhìn nạn nhân bị hành hạ cho đến chết mới là chính. Vì thế, hần nhất định sẽ lặp lại quá trình này lần thứ hai, chỉ cần hần cảm thấy đủ, hần mới giết chết, do vậy ít ra trong vòng một ngày cô sẽ không nguy hiểm đến tính mạng. Mà trong một ngày, chắc Kinh Sở cũng bỏ tới kịp rồi chứ?

Kế hoạch này của cô tuy mạo hiểm nhưng có thể đạt được kết quả mong muốn. Nhưng chung quy, người tính không bằng trời tính, cả cô cùng Hồ Dật Lâm không ngờ đến tình huống bất ngờ ập đến.

Ôn Hinh tìm đến tận nhà, đang đứng thấp thòm ở cửa xem có nên đi vào hay không? Dương Miên Miên vừa một tay cầm máu, vừa ở trong phòng vệ sinh nghe trộm.

Hai người không biết nói vấn đề gì, cô liền nghe “bịch” một tiếng, rồi không còn nghe thấy tiếng nói của Ôn Hinh.

“Miên Miên, mau đi ngăn hần lại! Hần ta cầm búa!”, không biết là “ai” hô lớn, cô giật nảy mình.

Búa? Đây ... này ... chuyện này không còn đơn giản như vậy. Một người đàn ông sức mạnh đến cỡ nào, hần có thể giết chết Ôn Hinh. Dương Miên Miên vốn dĩ không có ý định liều mạng, nhưng đến lúc này không thể lùi bước, chỉ nhắm mắt xông thẳng về phía trước.

Thật là, tại sao lúc nào cô cũng đều muốn làm mấy chuyện rồi hối như thế này vậy!

“Một mình tôi còn chưa đủ, anh còn muốn luôn cậu ấy sao?” Mất máu không nhiều, nhưng cũng khiến cô xay xảm, trái lại vẻ mặt cô vô cùng trấn tĩnh. Cô từng bước, từng bước đi ra khỏi phòng vệ sinh. Không bỏ qua nét mặt đầy kinh ngạc của tên Hồ Dật Lâm kia.

“Em không sao?”

“Tại sao anh lại muốn đánh ngất tôi?” Cô không trả lời mà hỏi ngược lại hần, dành quyền chủ động về tay mình, “Một mình tôi còn chưa đủ hay sao, còn muốn luôn cả cậu ấy?”

Hồ Dật Lâm nhất thời không đoán được ý của cô, lạnh lùng nhìn cô.

“Anh muốn gì tôi cũng đồng ý với anh”, cô bấm chặt vết thương của mình, đau đến túa nước mắt, “Anh không thể yêu người khác.”

Hồ Dật Lâm nở nụ cười sâu xa: “Em muốn tôi thả cô ta ra?”. Hần đã tỉnh táo trở lại, “Chuyện này không được, cô ta đã nhìn thấy điều không nên thấy.”

Hần đang ở trong phòng khách bày ra mấy dụng cụ để cắt xẻ thi thể, Ôn Hinh nếu nhìn thấy, chắc chắn không có cơ hội thoát thân.

“Có điều, tôi không nghĩ tới em lại có tình cảm sâu nặng với tôi như vậy.” Ý cười trên môi Hồ Dật Lâm càng đậm, nhưng ánh mắt vẫn lạnh lùng, “Thật là tôi bất ngờ, Dương Miên Miên, sao em lại sớm tỉnh lại như vậy, thật là không theo đúng kế hoạch của tôi.”

Nếu vớ kịch đã hạ nạn, Dương Miên Miên cũng lười đóng vai thiếu nữ si tình: “Kế hoạch của anh? Kế hoạch của anh không phải là giết tôi rồi để cho người ta nghĩ rằng tôi tự sát sao? Cũng chỉ nghĩ được đến thế!”

“Sao em biết?”

“Trên thế giới này, trừ anh ra không phải toàn bộ đều là kẻ ngu si.” Dương Miên Miên muốn kéo dài thời gian, “Chỉ là tôi vẫn không hiểu, tại sao anh lại làm vậy?”

Hồ Dật Lâm nở nụ cười ám muội: “Rất nhiều lạc thú, chỉ có người nào đã từng hưởng thụ qua mới hiểu.”

“Có nghĩa rằng ... anh đã giết nhiều người khác nữa?”

“A, cô bé thông minh, Dương Miên Miên! Đến tận hôm nay tôi mới phát hiện em cực kỳ thông minh, nhưng đã quá trễ.” Vừa dứt lời, hần vung búa đánh tới.

Dương Miên Miên né được, tiếng búa nện xuống nền nhà gây tiếng vang lớn. Cô có thể tưởng tượng nhát búa này cô có thể chắc chắn sợ vỡ tan, không chết cũng tổn thương não bộ.

Trong căn phòng nhỏ hẹp, cô liên tục né tránh, Hồ Dật Lâm không tức giận, trái lại hần còn đang rất hứng thú, hưởng thụ quá trình săn mồi. Trong lòng cô liên tục mắng hần biến thái, muốn kêu cứu. Nhưng ở cái nơi quái quỷ này, ai có thể nghe thấy đây. Hai tòa nhà lớn chỉ vài hộ gia đình.

Cô muốn vòng ra hướng cửa chạy trốn. Nhưng phát hiện cửa đã bị khóa, cô đã mất hoàn toàn cơ hội. Hồ Dật Lâm trong tay lăm lăm cây búa sắp qua đến.

“Phang” một tiếng, cánh cửa bị hăm xuống, cô nghe thấy tiếng cửa rên rì: “Miên Miên, chạy mau, em mở cửa cho chị!”

Chạy? Nếu như cô chạy, Ôn Hinh chắc chắn sẽ chết.

Dương Miên Miên lại lần mò né tránh, không ngừng ném sách trên giá về phía hấn, chỉ mong có thể ngăn cản được bước chân của hấn, làm hiện trường trở nên hỗn loạn.

Nếu như cô chỉ có một mình, cô có thể trốn trong phòng, đem cửa khóa chặt lại hoặc trực tiếp trốn thoát. Nhưng bây giờ còn Ôn Hinh, cô thoát, Ôn Hinh lành ít dữ nhiều. Bây giờ chỉ còn cách nhắm mắt xông thẳng đọ sức với hấn, chỉ cảm thấy một giây dài như một năm trôi qua.

“Thật không tệ!” Hồ Dật Lâm nhìn cô đến bây giờ vẫn không run sợ, ngược lại dùng hết sức ném các đồ vật trong nhà tạo thành chướng ngại, so với Nghiêm Tinh bỏ trong bồn tắm đến nỗi không dám đứng lên thì thú vị hơn nhiều.

Thợ săn ưu tú chỉ thích những con mồi thông minh như vậy, khiến bọn họ có cảm giác hưởng thụ cùng sung sướng.

Hai người giằng co hơn 20 phút, Ôn Hinh đã tỉnh lại.

Cô ta chỉ là một cô nữ sinh cấp 3, nhìn cảnh tượng này chỉ biết sững sờ, ngồi chết trân một chỗ. Hồ Dật Lâm nhìn vào cô ta, đột nhiên chuyển hướng, nâng cánh tay trực tiếp nện búa xuống.

Dương Miên Miên lấy một vật trang trí hướng thẳng vào ót hấn, nện mạnh: “Chạy mau!”

Ôn Hinh sợ đến run rẩy, chỉ có thể bò lết dưới nền nhà, dùng nói là chạy, cô ta chỉ biết trốn sau chiếc sofa. Sofa liên tục gào thét: “Chạy chạy chạy! Cửa mở rồi, chạy mau!”

Nhưng làm sao Ôn Hinh có thể nghe được.

Trong lúc Dương Miên Miên cứu Ôn Hinh, Hồ Dật Lâm đã tóm được tóc của cô, kéo lôi xuống nền đất, hấn khóa chặt hai tay của cô, cúi đầu cười cười: “Biểu hiện rất tốt, nhưng đáng tiếc, vẫn bị tôi tóm được!”

Dương Miên Miên có thể cảm nhận dòng máu nóng từ trên đỉnh đầu lan dần xuống một bên mặt, cô thờ hồn hển, nở nụ cười: “Anh đã hết giờ!”

“Cái gì?”

“Tôi đã báo cảnh sát, cảnh sát sẽ lập tức đến đây. Bây giờ anh chỉ có hai lựa chọn, một là giết tôi và Ôn Hinh, hai là mau chạy thoát thân.”

Cô vốn dĩ muốn kéo dài thời gian để Kinh Sở ập vào bắt tại trận, nhưng đáng tiếc không còn kịp.

Việc khẩn cấp lúc này là bảo vệ cô và Ôn Hinh, chạy được thì chạy.

Hồ Dật Lâm tức muốn nổ phổi, thả cô ra, chạy vào phòng vệ sinh tìm điện thoại di động của cô. Quả nhiên cô đã nhấn tin ra ngoài.

Tòa nhà Thiên Xa, khu 1, tầng 7b, mau cứu tôi.

Hấn đem đi động cô ném xuống đất, nổi giận dùng dùng, đi ra ngoài, tát cô một bạt tai thật mạnh. Dương Miên Miên rất đau nhưng không chịu thua, đập mạnh lên đùi hấn.

Hồ Dật Lâm biết nếu cứ giằng co thế này e rằng còn tồn nhiều thời gian, đối với hấn bây giờ từng giây từng phút rất quý báu, hấn chỉ còn cách bỏ mặc cô ở đó.

Hấn mau chóng thu dọn đồ đạc thoát ra ngoài, lúc đeo balo chuẩn bị rời khỏi, hấn nhìn thấy Dương Miên Miên một bên đầy máu ra sức kéo Ôn Hinh, mà Ôn Hinh sợ đến xụi lơ, chết trân một chỗ, kéo thế nào cũng không đi.

Hồ Dật Lâm thay đổi chủ ý, hấn nhặt chiếc cờ lê, phang mạnh vào gáy Dương Miên Miên. Trong chớp mắt cô liền ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Gần chết

Con người trước khi chết sẽ nhìn thấy cái gì? Có người nói sẽ nhìn thấy cuộc đời như một thước phim quay lại toàn bộ, trong nháy mắt nghĩ đến những việc tốt, những chuyện xấu mình đã làm.

Cô nhớ tới việc gì đây? Đó là lúc cô học tiểu học. Tiểu học thì không giống như cấp 3, phân chia theo khu vực sinh sống. Cô không có tiền không được học trường tư, cơ sở tốt, chỉ có thể vào trường tiểu học công lập. Trong một lớp học sinh vàng thau lẫn lộn, ngoan thì ít, mà học theo tính côn đồ thì nhiều.

Đó là năm học lớp 3, trong lớp có 6 nữ sinh, xông đến, túm lấy tóc cô tổng cổ vào toilet đánh. Dùng cây lau nhà đâm thẳng vào bụng cô, còn một nữ sinh khác tát cô một bạt tai, sau đó dìm đầu cô vào bể nước.

Chính vào lúc ấy, cô nghe được “các bạn nhỏ” nói chuyện, tiếng cây lau nhà gào khóc, bể nước cũng rầm rức, chúng nó tự trách mình. Chúng không cố ý làm như vậy, nhưng đâu còn cách nào chống trả lại hành động của con người.

Mà lúc đó so với bây giờ, cô nhỏ bé hơn rất rất nhiều. Bọn họ ngâm cô trong nước lạnh, nhốt cô vào toilet. Cô chỉ ở biết đó khóc lóc, không dám bước ra ngoài. Chỉ đợi trời tối, mọi người về hết, lúc này mới dám đẩy cửa đi về.

Gió lạnh thổi qua, buốt đến tận xương tủy.

Là giống như bây giờ phải không? Lạnh quá, lạnh quá!

Mình sẽ chết đúng không, rất nhanh thôi đúng không? Rất nhanh Dương Miên Miên rơi vào trạng thái mơ hồ. Cô nghe thấy có người gọi tên cô. Cô dùng hết sức mở mắt, là Kinh Sở.

Anh ôm nửa người cô vào lòng, trên đầu cô toàn là máu: “Miên Miên?”

“Lạnh quá!”, cô biết mình mất rất nhiều máu, cả người lạnh run. Kinh Sở cởi áo khoác, ủ ấm cho cô. Cô vẫn nói rất lạnh, anh chỉ còn cách ôm chặt cô vào ngực, nhẹ giọng: “Tôi đã gọi cấp cứu, em cố gắng kiên trì một chút nữa thôi!”

Cô tựa vào lồng ngực anh, rất ấm áp. Cô quệt tay, cảm thấy người tỉnh táo được một chút: “Anh tới trễ rồi!”. Toàn thân cô buốt lạnh, chỉ có tựa vào ngực anh, trái tim cô mới nhận được chút hơi ấm.

Cô thờ hất ra, cắn răng nghĩ: Mình sẽ không chết, chết ngay lúc này thật không can tâm.

Kinh Sở ôm chặt cô, muốn nói gì đó, nhưng cổ họng nghẹn lại, chỉ thốt lên được hai chữ: “Xin lỗi!”.

Khi nhận được tin, anh lập tức chạy đến, ai ngờ nửa đường gặp tai nạn xe, các xe nối đuôi nhau thành một hàng dài, không còn cách nào khác, anh đành mượn chiếc xe mô-tô của cảnh sát giao thông chạy vội đến đây, nhưng vẫn chậm một bước.

Ngay lúc vừa vào phòng, tìm anh như ngừng đập.

Có đôi khi, chỉ chậm một giây, người và người sẽ cách xa nhau mãi mãi.

“Ôn Hinh chết rồi sao?”, cô không thể mở mắt được nữa, chỉ là muốn trò chuyện, cô sợ mình sẽ ngủ mất.

Cô nói hết sức, nhưng thanh âm vẫn chỉ là thì thào, Kinh Sở phải ghé sát đầu vào mới có thể nghe rõ, anh xoa nhẹ lưng cô: “Nơi này không còn có ai khác!”

“Cậu ấy khẳng định vẫn chưa chết, hãy đi tìm cậu ấy ... Đúng rồi! Hồ Dật Lâm đã giết Nghiêm Tinh.” Cô mê mê tỉnh tỉnh, kéo áo anh, “Không có bằng chứng ... mất hết rồi ... tôi không tìm thấy ... hết cách ... hân muốn giết tôi ... Tôi không muốn chết!”

“Em sẽ không sao!”

Dương Miên Miên túm chặt áo sơ mi của anh, mê man: “Không! Tôi không muốn chết ... tôi chết đi ... không ai nhận xác tôi ... không có ai!”

Cô không thể chết, cô không muốn như Vương Lộ nằm lê loi trong nhà xác, ngay cả người thân đến nhận xác mang đi hỏa táng cũng không có. Như vậy rất thâm, cô không muốn.

Kinh Sở nghe những lời này, anh muốn rơi nước mắt, gất gao ôm Dương Miên Miên chặt trong lòng: “Ngoan ... ngoan ... em sẽ không sao, tôi sẽ không để cho em xảy ra chuyện!”

Khi xe cứu thương đến, cô cũng rơi vào hôn mê, nhưng bàn tay vẫn túm chặt cổ áo của anh, giống như kẻ chết đuối cô gắng bám vào tấm gỗ, chỉ mong có thể thoát thân.

Kinh Sở đưa cô vào phòng giải phẫu, anh đã điều động nhân viên đến hiện trường phía bên kia. Giải phẫu hơn ba bốn tiếng, bác sĩ mới bước ra: “Yên tâm, phẫu thuật rất thành công, thể nhưng vẫn phải quan sát thêm để xem có di chứng về sau hay không?”

Dương Miên Miên ngủ say, rờn rã hai ngày trời. Mỗi lần Kinh Sở đến thăm đều rất sợ, anh liên tục hỏi bác sĩ: “Cô ấy sẽ tỉnh lại chứ?”

Bác sĩ lâm sao dám nói chết, chỉ một câu duy nhất: “Phải xem ý chí của bệnh nhân!”

Nếu đúng là như vậy thì tốt, Kinh Sở nghĩ thầm, chỉ cần quan sát lúc cô ở hiện trường. Nửa chân đã vào địa ngục, cũng ráng lết ra ngoài. Cô rất quật cường, cô sẽ không đầu hàng, không chịu thua cuộc.

Thật sự, Dương Miên Miên chỉ muốn ngủ thêm, đáng tiếc, cơn đau làm cô thức giấc. Mở mắt, chuyện đầu tiên cô tự hỏi: Mình chưa chết đúng không? Sau một giây xác định, à ... chưa chết, chỉ thấy đau đau muốn vỡ ra.

“Miên Miên?”, Kinh Sở nhìn thấy cô đã tỉnh, nhẹ giọng gọi một tiếng.

Cô nhú mày: “Tôi chưa chết, đầu rất đau, rất muốn ới.”

“Đầu em bị va chạm mạnh, phản ứng này là khó tránh khỏi.” Anh rót ly nước ấm, “Có muốn uống nước không?”

Cô gật đầu, kết quả vừa uống hai ba ngụm đã ới sạch, ới hết lên người Kinh Sở. Kinh Sở không ngại, lấy khăn giấy lau cho cô: “Chỉ cần qua vài hôm là sẽ đỡ hơn, cố gắng nghỉ ngơi.”

Dương Miên Miên nhắm hai mắt, trong đầu nghĩ đến chuyện gần đây nhất, phát hiện mình chưa phải đầu heo mà bị mất hết trí nhớ, thật tạ ơn trời đất: “Ôn Hinh đâu?”

“Tại hiện trường, ngoài em ra, không còn ai khác.” Kinh Sở không muốn ngay bây giờ lấy lời khai của cô, chỉ muốn cô nghỉ ngơi. Nhưng Dương Miên Miên lại không cho rằng như vậy: “Tôi hôn mê mấy ngày?”

“Hai ngày!”

“Cậu ấy còn chưa chết!”, cô dục vào vết thương, đau quá! Nhú chặt mí, chỉ cần cử động nhẹ, đầu óc cô cũng quay cuồng: “Hắn ta không có hứng thú với cậu ấy, chỉ muốn bắt cậu ấy làm con tin.”

Vì cô đã nhắc đến, Kinh Sở liền trực tiếp hỏi: “Rốt cục chuyện này là sao?”

Dương Miên Miên đã soạn sẵn khẩu cung từ trước, bình thần trả lời. Đơn giản cô cùng Hồ Dật Lâm có qua lại, hôm đó qua nhà hắn liền bị chuốc thuốc mê, khi tỉnh lại nhìn thấy hắn đánh Ôn Hinh, còn thừa nhận mình là hung thủ giết hại Nghiêm Tinh.

Đầu đuôi sự việc rõ ràng, quá đơn giản, đừng nói là Kinh Sở, chỉ cần một cảnh sát có chút kinh nghiệm cũng có thể phát hiện ra cô nói dối.

Những câu nói của cô chọc Kinh Sở tức điên, muốn mắng cô một trận, nhưng cô đã thành ra như thế này, làm sao có thể trút giận đây, đành ngồi xuống nói nhẹ nhàng: “Dương Miên Miên, em có biết trong câu nói của em có biết bao nhiêu sơ hở không?”

“Có sao?”

“Nơi này không có một ai khác, em hãy nói thật cho tôi biết, cuối cùng là chuyện gì đã xảy ra?”

Khi ngàn cân treo sợi tóc, cô lại ý vào anh. Nhưng hiện tại, đã sống sót, một chút cũng không muốn dựa vào anh, rằm rì rằm rì kêu nhưc đầu, muốn nghỉ ngơi.

Kinh Sở không còn cách nào đành nói: “Em lợi dụng tôi xong liền muốn qua cầu rút ván đúng không? Ngày đó em cất công mời tôi đến nói chuyện chỉ đơn giản nói cho tôi biết em muốn sớm yêu đương? Chỉ đơn giản như thế?”

Dương Miên Miên nói thầm trong lòng. Tôi đâu thể đến tiết lộ cho anh rằng hắn là hung thủ, rồi sau đó anh hỏi làm sao tôi biết chuyện đó, tôi trả lời thế nào? Nói rằng tôi nghe thấy đồ vật nói chuyện chắc?

Cô không lên tiếng, Kinh Sở nhìn chăm chăm vào cô, gương mặt nhỏ nhắn, trắng bệch không còn chút máu, trên đầu còn quấn mấy vòng băng vải, trông còn tội nghiệp hơn. Mặc kệ cô vì lý do gì, đến cuối cùng vẫn phải chịu tai nạn lớn như thế này, anh không muốn bức ép cô: “Miên Miên, em nghe cho kỹ, trong lúc ấy em lựa chọn tin tưởng tôi, vậy tại sao bây giờ em không tin nhiệm tôi thêm một lần, nói cho tôi biết chuyện này là thế nào?”

Dương Miên Miên nhắm hai mắt vờ ngủ.

“Dương Miên Miên em nghĩ mọi chuyện từ đầu đến cuối em giải quyết rất gọn ghẽ sao. Em nói với tôi vụ án lần trước em xuất hiện dưới lầu của Chu Chí Đại chỉ là tình cò mà thôi sao?”

Dương Miên Miên mở mắt, cô nghiêng đầu nhìn Kinh Sở. Anh cũng bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt cô.

Ngày Chu Chí Đại bị bắt, anh cũng ở đó, lúc áp giải hắn lên xe tạm giam, Chu Chí Đại nhìn vào anh lăm lăm: Vậy thì ... quả thật là một cô gái xinh đẹp!

Hàm ý mơ hồ, người bên ngoài thật sự không hiểu hắn ta đang nói gì, nhưng trong lòng anh rất hồi hộp. Trước mặt hắn, anh làm như không nghe thấy, nhưng trên thực tế câu nói này như ma chú, lớn vòn trong đầu anh. Anh liền dứt khoát đi điều tra sự việc. Anh xem camera quanh hiện trường hắn gây án, nhưng không có đầu mối, tuy nhiên từ trong camera của quán nước anh lại trông thấy Dương Miên Miên.

Xác định Dương Miên Miên xuất hiện ở đây quá nhiều lần.

Giống như đang theo dõi Chu Chí Đại.

Tuy nhiên, trước sau anh vẫn cho rằng đây là tình cò, chỉ là trùng hợp mà thôi. Dương Miên Miên làm sao biết hắn là hung thủ, hay cô đã gặp qua hắn?

Có thể, có thể ... trong vụ án Lý Hàm. Nếu không thì làm sao có thể giải thích cô có chiếc kẹp tóc pha lê, thậm chí còn có tình đưa nó cho anh.

Cô cảm thấy hổ thẹn, nên khi Trần Duyệt bị hại, cô dừng cảm bước ra, vạch mặt hung thủ?

Tuy rằng mọi lý luận khá logic, nhưng từ đầu chí cuối anh vẫn cảm thấy thật nực cười. Anh đã từng gắng hỏi Dương Miên Miên, cô phủ nhận. Tiếp theo sau lại phát sinh quá nhiều sự việc nên chuyện này anh dần quên mất.

Thế nhưng sự việc lần này, anh không thể tự thuyết phục mình chỉ là một sự trùng hợp được nữa.

Dương Miên Miên cân nhắc một lúc lâu, cô thầm nghĩ nếu như hôm nay cô không khai rõ chân tướng vụ việc cho anh, e rằng chuyện này sẽ không qua đi dễ dàng vậy. Vì vậy, cô mím mím môi nói: “Tôi có thể kể cho anh, nhưng tôi có một điều kiện.”

“Em nói đi!”

“Anh không được phép kể cho bất cứ người nào khác, anh nên che giấu giúp tôi. Tôi không muốn phí nhiều công sức như vậy mà vẫn khiến người khác hoài nghi.”

“Tôi muốn nghe trước rồi mới có thể kết luận!”

“Sau khi hồi phục, tôi còn muốn anh giúp tôi một chuyện.”

“Gấp gáp cái gì?”

“Tôi muốn ... học võ.” Cô đưa mắt nhìn mây trắng trôi ngoài cửa sổ, cô vẫn quá yếu, “Tôi không có năng lực tự vệ. Nếu như có võ, lần này sẽ không dễ xảy ra chuyện như vậy.”

“Được!”

Dương Miên Miên không ngờ đến nỗi kể cho anh nghe cô có năng lực nghe thấy tiếng nói đồ vật, cô chỉ tìm cách hợp lý hóa toàn bộ câu chuyện.

“Có thể anh không tin, nhưng khi tôi nhìn thấy Hồ Dật Lâm liền cảm thấy hắn rất nguy hiểm. Ánh mắt hắn nhìn tôi ... giống như đang nhìn một con mồi.” Đây là lời nói thật. Khi lần đầu tiên Hồ Dật Lâm nhìn cô, cô đã ngửi thấy mùi nguy hiểm.

“Hắn cố ý nói với nữ sinh mấy lời ca tụng tôi, làm bọn họ càng ghét tôi thêm. Sau đó, hắn lại đứng lên bảo vệ tôi, đại khái hắn muốn tôi phải cảm kích hắn. Có thể anh không hiểu. Khi anh bị mọi người xa lánh, nhưng lại có một người dám đứng ra bảo vệ anh, thương yêu anh, anh cũng tự nhiên cũng muốn tiếp cận người đó. Tôi cũng vậy nếu như tôi không tình cờ phát hiện hắn cố ý gây ra chuyện này.”

Kinh Sở im lặng nghe cô kể, trong lòng anh không rõ ràng cảm giác của mình lúc này, là đau thương hay tội nghiệp.

“Cho rằng tôi vọng tưởng cũng được, tôi cũng muốn được yêu thương, nếu không phải ngày hôm đó tôi nghe trộm cuộc nói chuyện của hắn cùng thầy hiệu trưởng. Hắn nói tôi xem thường mạng sống bản thân, vì người khác không thích mình nên chỉ muốn tìm đến cái chết. Nực cười, bọn họ không thích tôi, có quan hệ gì nhau, tôi không bao giờ nghĩ đến mấy chuyện điên rồ đó. Nhưng tại sao hắn lại nói như vậy?”

“Hắn muốn giết tôi, điều này tôi đã xác định!”

Kinh Sở hỏi cô: “Vậy ngay thời điểm đó, sao em không kể cho tôi nghe, trái lại còn lấy cái cớ ấy để lừa tôi?”

“Tôi là ai, anh sẽ tin tôi ư?” Cô bĩu môi, giọng nói có chút châm biếm, “Nếu như không phải tôi bị thương, nằm vật ở đây, liệu anh có tin tôi không? Là không đúng không?”

Cô nói đúng.

“Tôi không còn cách nào khác, chỉ còn cách dựa vào chính mình. Từ trước đến nay làm việc gì tôi cũng chỉ dựa vào chính mình, lần này cũng không ngoại lệ.” Cô không có ai để cậy nhờ, vậy thì chỉ còn cách trông vào chính bản thân của mình.

Chỉ có cô mới bảo vệ được cô.

“Mọi chuyện tôi nói đều thật. Nước tôi chỉ uống một ít, vì vậy rất nhanh tỉnh lại. Cho đến bây giờ tôi vẫn không biết bằng cách nào hắn có thể cho thuốc vào được, rõ ràng tôi luôn ở bên cạnh hắn.”

Cô nói như vậy, nhưng thật ra cô biết. Thuốc đương nhiên không thể cho trực tiếp vào chai nước. Thuốc đã được bôi sẵn trên nắp bình, chờ khi cô vận nắp, thuốc sẽ rớt xuống nước, hòa tan vào bên trong.

Nhưng mấy cái này, không cần nói quá kỹ với Kinh Sở.

Đương nhiên, anh tin cô, giọng nói có chút trách cứ: “Em có biết chuyện này nguy hiểm cỡ nào không? Nếu như tôi đến trễ, em sẽ chết, sao em lại tự tin như vậy?”

“Các anh không bắt được hắn, ngay cả một manh mối nhỏ nhất cũng đều không có, không phải sao? Nhưng tôi biết!”, giọng cô có chút giận hờn, “Nếu không phải vì Ôn Hinh, chắc chắn tôi cũng không thể thăm đến mức này.”

Kinh Sở thật đã bị cô chọc tức chết: “Em hiện tại còn ăn to nói lớn được như vậy sao, em cho rằng mình giỏi lắm đúng không?”

“Chẳng lẽ lại không phải như vậy?”

Kinh Sở dĩ nhiên hiểu cô rất thông minh. Không có một ai gặp phải tình huống này có thể xử lý tốt hơn cô. Từ những lời kể của cô có thể đoán được tên Hồ Dật Lâm nguy hiểm đến mức nào, bằng hết khả năng của mình, cô đã làm rất tốt. Cô chỉ là một cô nữ sinh cấp 3. Ngay cả một người bạn cũng không có, một thân một mình, làm sao có thể quá nghiêm khắc với cô đây.

Chỉ có điều, cần phải nói để cô không còn to gan như thế nữa.

Người khác gặp phải chuyện này chỉ vài lấy, tránh xa được chừng nào tốt chừng ấy, bị hại chết thì làm thế nào? Có giữ lại được cái mạng hay không?

Cô thì ngược lại, dám đấu với một phần tử nguy hiểm như vậy. Cũng may mạng cô lớn, chứ nếu không, e rằng lần này cái anh nhìn thấy chính là thi thể của cô.

Càng nguy hiểm, nếu cô không được khuyên răn, ngược lại cô sẽ càng kiêu ngạo hơn, cho rằng mình thông minh, có thể mạo hiểm. Không phải lần nào cô cũng gặp may. Nói không chừng lần sau, cô phải trả giá không phải chỉ là cái đầu mà là tính mạng.

Vì lẽ đó, Kinh Sở không thể khen cô, thậm chí cần phải giáo huấn cô một trận, gõ vào cái đầu ngu xuẩn kia xem có phải chứa não hay không. Nhưng không hiểu sao, anh không thể mở miệng, một chữ cũng không thể nói.

Anh cảm giác nếu anh nói nặng một câu, trong lòng anh rất khó chịu.

Một lúc lâu sau, Dương Miên Miên mới nghe thấy anh cất lời: “Lần sau đừng có ngốc như vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Bất hạnh

Lần sau đừng có ngốc như vậy? Cô nguyền anh một cái, nhắm nghiền hai mắt, mặc kệ anh ngồi đó. Anh nói đúng, nếu có lần sau, cô nhất định sẽ không tốt bụng đến mức ngốc nghếch như vậy.

Việc sống chết của người khác liên quan gì đến cô?

Sẽ không lo chuyện bao đồng nữa!

Cô nghĩ lại thấy hơi hối hận, cũng thấy mất mặt. Chính mình cam đoan phần thắng trong tay, vậy mà bây giờ thế nào đây. Bản thân nằm trong bệnh viện, Ôn Hinh không rõ tung tích, Hồ Dật Lâm ẩn trốn bên ngoài. Quả là đi buồn không có lãi mà!

Đầu cô rối tinh rối mù, muốn nôn hết tim phổi ra ngoài. Không ... không ... thật ra bây giờ cũng muốn nôn thật. Cô nhàoai người ra khỏi giường, quay về phía thùng rác nôn thốc nôn tháo.

Bao nhiêu tức giận của Kinh Sở cũng tan biến. Rót cho cô ly nước, xúc miệng, lại vỗ nhẹ lưng cô, chờ cô đỡ hơn mới nói: “Tôi đi một lát, sau đó quay lại thăm em!”

Dương Miên Miên không giận: “Các anh có thể bắt hắn sao?”

Kinh Sở nhìn cô một lúc, nở nụ cười, nụ cười ấy âm áp như nắng mùa thu: “Chuyện tiếp theo em cứ để cảnh sát lo, em hãy cố gắng nghỉ ngơi.”

Dương Miên Miên ngơ ngác nhìn anh, “Ừ” nhỏ.

“Lão quần áo bệnh nhân” bắt đầu không khách khí, liền giáo huấn: “ ‘(□)’ có biết không, cô là bệnh nhân, nhanh nằm xuống nghỉ ngơi, tôi đây cũng muốn nằm xuống đây nè!”

= □ =! Lại là một đồ vật cá tính, Dương Miên Miên cũng cho rằng mình nên nghỉ ngơi, không được phép nhắc tới chết chóc cùng hiểm nguy, ngoan ngoãn nhắm mắt ngủ.

Cảnh sát rất nhanh điều tra ra thông tin của tên Hồ Dật Lâm, Kinh Sở lấy lời khai từ bạn học cùng với các giáo viên của cô đã xác nhận những sự việc Dương Miên Miên cung cấp. Mà Hồ Dật Lâm mang Ôn Hinh trốn bên ngoài đến bây giờ cũng không có tin tức, cảnh sát đã ra lệnh truy bắt.

Dương Miên Miên nằm trong bệnh viện thêm hai ngày, ngoại trừ Kinh Sở và bác sĩ, không có ai đến quấy rầy cô, có thể coi là tĩnh dưỡng.

Nhưng bản thân cô vẫn không kiềm chế nổi, muốn ra hiện trường xem xét, Kinh Sở nhìn cô: “Em muốn đến đó làm gì?”

Hỏi “mọi người” xem hấn trốn đi đâu. Cô thầm oán trong lòng, nhưng ngoài miệng vẫn trả lời: “Tìm điện thoại di động của tôi ...”

Lúc giăng co, cô nghe tiếng Hồ Dật Lâm quảng điện thoại cô xuống, trời ơi cái điện thoại di động cô mua biết bao nhiêu tiền. Nghĩ đến là thấy đau lòng.

“Là màu vàng đúng không, đã thu hồi thành vật chứng!”

“Có thể trả lại cho tôi không?”

Kinh Sở suy nghĩ một chút, đầu vắn tay cũng đã khám nghiệm xong xuôi, trả lại cô cũng không có vấn đề gì, liền gật đầu đồng ý. Đây ít ra cũng coi là chuyện tốt, Dương Miên Miên cảm thấy cực kỳ sung sướng, có điều vẫn muốn đến hiện trường: “Anh đưa tôi đến hiện trường một lần thôi, không được sao?”

Ánh mắt anh kì lạ nhìn cô, nhưng cũng không phản đối. Anh hỏi sơ qua bác sĩ xem tình hình cô có được phép ra ngoài hay không? Bác sĩ đồng ý nhưng không được quá sức, đi nhanh về nhanh.

“Tôi sẽ đưa cô bé về ngay.” Kinh Sở đảm bảo.

Nơi ở của Hồ Dật Lâm vốn là có thang máy, có điều hôm nay thang máy hư rồi Khu này ít người sinh sống nên cũng không có ai quan tâm gọi nhân viên đến bảo trì. Tầng 7 cũng không cao lắm, nhưng sức khỏe hiện tại của Dương Miên Miên vẫn không cho phép.

Cuối cùng Kinh Sở đành ôm cô, bế lên lầu, giống như đang bế một công chúa. Đương nhiên sẽ lắc lư, làm cô chỉ muốn nôn, mà Kinh Sở cũng không để ý đến chuyện đó. Lần trước cũng chính anh ôm cô ra xe cấp cứu, lần này cũng không khác nhau. Trong mắt anh, cô vẫn là một đứa trẻ.

Dương Miên Miên ... dù gì cũng mang tâm trạng của một thiếu nữ. Mặc dù Kinh Sở ôm ấp rất tốt, nhưng vẫn bị lắc, mà cô hiện tại, chỉ cần động đưa nhẹ đều cảm thấy buồn nôn.

Mấy người bạn nhỏ đều rất cố gắng:

“~(≥▽≤)~Miên Miên ơi, mau dựa vào, lồng ngực Kinh Sở nhà chúng ta rất có cảm giác an toàn.” Áo sơ mi nhiệt tình cổ vũ

Dương Miên Miên: “...” giọng điệu thế sao, chị đây da mặt mỏng nhe!

Vẫn không thấy Dương Miên Miên động tĩnh, áo sơ mi háng giọng thêm lần nữa: “Tôi đang được một người đàn ông ôm ấp trong lòng ...”

Đệt!

Câu tiếp theo đã nghe tiếng cầu thang cùng tay vịn hợp ca: “Em nguyện hòa tan trong vòm ngực ấm áp của anh.”

Mau cảm miệng, chị đây nghe muốn ói đây. ㄟ ㄎ ㄟ

Vắt và mới lên được đến lầu 7, cô cuộn mình trên chiếc sofa không động đậy, cố gắng đừng để mình rơi vào hôn mê. Khi mở mắt đã thấy Kinh Sở ngồi bên cạnh cô, nhều mày dường như đang suy tư điều gì đó.

Cô đã từng cùng Hồ Dật Lâm ngồi ở đây nhiều lần. Khi đó, mỗi cơ bắp của cô đều căng cứng, cô không dám thả lỏng. Nhưng sao lúc này đây cô lại cảm thấy cực kỳ thư thái.

Cô ... cô vẫn rất tin tưởng anh.

Kinh Sở là người tốt. Dương Miên Miên lần thứ n tặng thêm cho anh một bằng khen cảnh sát ưu tú vì nhân dân phục vụ.

Nghi ngại một chút thấy đã đỡ hơn, Dương Miên Miên liền đứng lên cùng anh xác nhận một số vị trí. Vị trí cô bị đánh, vị trí anh ra tay với Ôn Hinh, chờ khi cô đi qua đến phòng ngủ, nghe thấp thoáng một thanh âm: “Miên Miên, nếu cháu muốn biết chân tướng vụ việc, hãy mang bác theo!”

Nói chuyện với cô là một cây bút máy, cây bút máy Hero.

Cô lấy chiếc bút máy từ trong ngăn kéo. Lén thấy Kinh Sở đang ở trong phòng khách nghe điện thoại, liền mau chóng nhét vào túi áo bệnh nhân như không có chuyện gì xảy ra.

“Miên Miên, tôi có manh mối mới. Bây giờ tôi đưa em về lại bệnh viện.”

“Mục đích cô đã đạt được, nên rất thoải mái đồng ý: “Được!”

Bên phía tổ Kinh Sở đã điều tra được thân thế của Hồ Dật Lâm, Liễu Ngọc báo cáo: “Mẹ của Hồ Dật Lâm bị bạo lực gia đình dẫn đến cái chết năm hấn được 7 tuổi. Chuyện này cả vùng đều biết.

Mẹ của Hồ Dật Lâm tên Đông San, ba hấn tên Hồ Vũ. Ba hấn là người mang khuynh hướng bạo lực gia đình vô cùng nghiêm trọng. Sau khi kết hôn, Đông San nhiều lần bị hấn đánh đập, đôi lúc phải nhờ đến cảnh sát can thiệp. Năm Hồ Dật Lâm lên 7, mẹ hấn bị đánh đến mức nội tạng suy kiệt trầm trọng, nên tử vong. Hồ Vũ bị khép tội ngược đãi người tù 6 năm 6 tháng.”

Tư liệu của cảnh sát đơn giản nhưng trực tiếp, tuy nhiên dưới lời kể của bút máy thì tỉ mỉ hơn rất nhiều. Ở trong phòng bệnh không một bóng người, bút máy đem toàn bộ câu chuyện mình biết kể cho Dương Miên Miên.

“Tiểu Lâm thật sự là một đứa trẻ đáng thương. Bác biết trong lòng cháu không phục, nhưng bản thân bác luôn nghĩ Hồ Dật Lâm cũng không muốn đi đến bước đường này. Bác là món quà sinh nhật mà mẹ Tiểu Lâm tặng cho thằng bé năm nó lên 7.

Từ nhỏ, Tiểu Lâm đã rất hiểu chuyện. Mỗi ngày đều chứng kiến mẹ mình bị cha hành hạ. Mẹ hấn muốn trốn chạy. Có thể là chạy không thoát, cũng có thể không yên tâm với hấn. Hồ Vũ càng về sau càng ra tay thô bạo.

Bác nhớ có một lần bà mang theo Tiểu Lâm chạy trốn, cũng không dám trốn về nhà mẹ ruột, chỉ tìm cách thuê nhà bên ngoài. Chưa đến nửa tháng, Hồ Vũ đã tìm ra bọn họ, lão ta quý xuống van xin bà quay về, hứa sẽ không đánh bà nữa. Nhưng bà rất sợ, liền báo cảnh sát, cảnh sát đến khuyên can. Bà không muốn quay về vì bà hiểu hấn bây giờ thái độ tốt bao nhiêu, khi về nhà bà sẽ bị đánh đến đã man bầy nhiều.

Bà muốn ly hôn. Nhưng Hồ Vũ không đồng ý, vẫn tiếp tục đánh bà, lão ta đánh bà ngay trước mặt Tiểu Lâm, trước mặt hấn mắng mẹ của hấn là người đàn bà dâm dăng, đàn bà lăng loạn. Cũng chính vì lẽ đó, Tiểu Lâm trở nên một trẻ hướng nội lập dị.

Sinh nhật năm hấn 7 tuổi, vốn đang rất yên lành. Nhưng ăn được nửa bữa cơm, lão lại bắt đầu ra tay đấm bà, đá bà văng đến cửa phòng ngủ. Đánh, đá liên tục cho đến khi bà ngã ngất trên giường mới ngừng, không biết bà nhận bao nhiêu cú đấm cú đá, cả người bà toàn là máu ... Bà muốn báo cảnh sát nhưng điện thoại bị Hồ Vũ đập ta nát. Sau đó, Tiểu Lâm trốn khỏi nhà tìm bà ngoại, nói với bà ngoại mẹ sắp chết. Lúc này, mọi người mới cứu bà ra ngoài, nhưng vẫn chậm một bước.

Mẹ hấn chết, Hồ Vũ ngồi tù. Tiểu Lâm theo cậu ra nước ngoài sinh sống. Hấn không mang theo bất cứ đồ vật nào, ngoại trừ bác. Chỗ ở mới, bác nhìn hấn ngày càng tốt hơn, nụ cười tươi hơn, cùng bạn bè giao thiệp, bác rất vui. Rồi khỏi căn nhà đó, đối với hấn hoàn toàn là một chuyện tốt.

Năm nay hấn về nước, ở nước ngoài hấn có quen một người bạn qua mạng. Hai người hẹn nhau gặp mặt. Đúng ... chính là nữ sinh kia, bác nhớ cô bé tên là Nghiêm Tĩnh. Cô ta đến nhà mấy lần, hai người không lâu sau chính thức quan hệ.

Thời gian đầu rất tốt, hai người ăn ở với nhau, rất hòa hợp ... Nhưng không hiểu sao, vào một ngày nọ, không biết có chuyện gì xảy ra, Tiểu Lâm bắt đầu ra tay đánh cô ta. Giống như không thể khống chế, liên tục đánh người. Bác rất sợ, cô ta cũng vậy. Sau khi hấn đánh xong, lại nói rằng rất hối hận, không thể khống chế mình.

Quả thực bác đã từng nghe qua, khi còn nhỏ sống trong môi trường bạo lực gia đình, hấn cũng sẽ ảnh hưởng khuynh hướng đó.

Có điều bác không nghĩ đến Tiểu Lâm cũng bị mắc phải. Ngày hôm đó, hấn trốn trong phòng ngủ khóc lóc, hấn nói không hiểu sao hấn lại bị di truyền ghen cầm thú kia ... Hấn một lần, hai lần nhưng vẫn không thể khống chế được chính mình. Mỗi khi đánh người là mất đi qua toàn bộ lý trí. Đánh xong liền cảm thấy cực kỳ hối hận.

Nghiêm Tĩnh càng ngày càng sợ, cô ta muốn rời khỏi hấn, muốn chia tay ... Giống như đêm hôm ấy, mẹ hấn muốn rời khỏi Hồ Vũ. Tiểu Lâm cũng giống như Hồ Vũ, hấn giết Nghiêm Tĩnh.

Hấn khác cha hấn. Vì hấn có học y, tâm lý giết người cực kỳ tinh táo. Bác tận mắt chứng kiến hấn xử lý hoàn hảo xác chết, không xảy ra bất cứ vấn đề gì. Bác cho rằng hấn đang hưởng thụ quá trình này.

“Mọi người” trong nhà bị dọa sợ, không ai dám nói lời nào. Bên ngoài hấn nguy trang rất giỏi. Ngay chính cả bản thân bác chỉ nghĩ hấn ra tay một lần thôi, điều này không trách hấn, ai bảo hấn có người cha như vậy.

Chi là, bác không nghĩ đến, hấn lại bị nghiện, nhìn hấn đề lên cháu, muốn ra tay với cháu.

Không khác cha hấn ngày xưa.”

Dương Miên Miên vẫn im lặng lắng nghe, trong lòng cô dâng lên những cảm xúc phức tạp. Đây có thể là chân tướng của câu chuyện.

“Cháu cho rằng đây chỉ là cái cớ của hấn. Biến thái là biến thái, giết người mà còn có lý sao? Cháu từ nhỏ có biết bao oan ức. Mẹ cháu mất sớm, ba cháu bỏ mặc. Chỉ còn vài đồng tiền cũng bị tên côn đồ oắt con cướp mất. Đi học tiểu học được hai ba hôm lại bị đánh đập trong toilet, cháu còn chưa oán trách đây”, Dương Miên Miên nói trong uất ức, “Hấn chính là tên biến thái!”

Bút máy không nói lời nào.

Sở cảnh sát.

Thường Nhận đứng trước chiếc bảng trắng, chỉ vào bức ảnh của Hồ Dật Lâm và Đông San: “Có nhiều chứng cứ cho thấy, khi còn bé hấn đã tận mắt chứng kiến người cha có hành vi bạo lực gia đình. Đối với con trai, khả năng hấn sẽ nghiêng về phương thức giống nhau để giải quyết vấn đề với mẹ hoặc là người bạn đời, bởi theo hấn bạo lực chính là cách thức chính phục người khác.

Nếu là con gái, sau khi chứng kiến cảnh tượng mẹ mình bị đánh đập, trong lòng sẽ ghê sợ, bài xích hành động này.

Tôi nghĩ Hồ Dật Lâm đương nhiên là dạng người đầu tiên. Tuổi thơ luôn chứng kiến cảnh tượng cha hấn đối xử với mẹ, lặp đi lặp lại đã hấn sâu trong tiềm thức của hấn. Vì vậy, khi bắt đầu mối quan hệ với Nghiêm Tĩnh, hấn sẽ chọn cách thức của cha mình ... thông qua bạo lực hướng đến mục đích.”

Nói xong đoạn này, Thường Nhận quay sang Kinh Sở như muốn hỏi ý kiến anh, anh khẽ gật đầu ra hiệu cô nói tiếp.

“Khi Hồ Dật Lâm sát hại Nghiêm Tĩnh, nội tâm ác ma của hấn thức tỉnh. Hấn không cách nào ngăn trở loại thương tổn này. Thông qua hành vi bạo lực để được vui vẻ, thâm tâm được thỏa mãn. Vì vậy, hấn phải tìm thêm ứng viên.” Thường Nhận sau khi nói đến đây, lại quay sang tấm bảng trắng chỉ vào tấm ảnh của Dương Miên Miên, “Đây chính là mục tiêu mới của hấn, càng trẻ trung, càng xinh đẹp, càng có tính khiêu chiến.

Điều này dễ hiểu, khuynh hướng bạo lực của hấn khác hấn ba mình. Thông qua nền giáo dục cao, Hồ Dật Lâm có nhu cầu lớn hơn, hấn không đơn giản dừng lại hành vi bạo lực. Điều hấn muốn là hưởng thụ quá trình làm nhục. Muốn nhìn gương mặt các cô gái chìm trong vận vẹo, đau đớn khổ sở. Điều này giúp hấn thỏa mãn tâm lý. Tuyệt đại đa số đối với những đứa con sống trong gia đình bạo lực đều có cảm giác không an toàn. Khi hấn có thể nắm gọn và tùy ý xử trí tính mạng của các cô gái, thì cảm giác an toàn của hấn được trung hòa.”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Gào khóc

Tất cả các phân tích của Thường Nhận đều hợp lý, Kinh Sở hỏi một câu mấu chốt: “Như vậy, hiện tại Hồ Dật Lâm sẽ ở đâu?”

Thường Nhận còn đang trầm ngâm suy nghĩ, Liễu Ngọc đã giơ tay có ý kiến: “Tôi cho rằng hấn sẽ tìm Hồ Vũ báo thù. Cô lật tư liệu, giải thích, “Hồ Vũ nấy năm trước đã mãn hạn tù, hiện tại đã kết hôn, còn sinh một đứa con trai.”

Vũ Đào không thể tin nổi, thốt lên: “Con mẹ nó! Giết chết vợ mình mà chỉ ngồi tù sáu năm?”

“Không sai!”, Liễu Ngọc trả lời, “Bởi theo pháp luật, ngược đãi không nằm trong tội cố ý giết người, tội phạm ngược đãi chỉ nhận khung hình phạt cao nhất là bảy năm.”

Lời nói này vừa kết thúc, không gian chìm trong yên tĩnh, cửa sổ phòng làm việc bật tung, ngọn gió thu ập vào, mọi người không hẹn mà gặp bắt gặp rừng mình.

Bạch Bình đứng lên đóng cửa sổ.

Kinh Sở: “Nếu Vũ Hồ sớm đã mất hạn tù, tại sao Hồ Dật Lâm vẫn không tìm lão ta?”

Liễu Ngọc trả lời: “Hồ Dật Lâm năm 12 tuổi được một người cậu đưa ra nước ngoài sống và học tập. Năm ngoài mới về nước.”, rồi sau đó cô đưa ý kiến cá nhân, “Theo tôi, có thể lý giải như thế này, mẹ của hắn bị đánh chết, mẹ của hắn dưới tuổi vàng kháng định không muốn hắn có chút quan hệ gì với Hồ Vũ.”

Thường Nhạn cắn môi: “Tôi lại cho rằng, Hồ Dật Lâm không dám phản kháng cha hắn. Tuy bây giờ hắn có thể dễ dàng khống chế cha mình, báo thù cho mẹ. Tuy nhiên bóng đen của tuổi thơ khiến cho hắn rất sợ cha mình. Khoảng tối tâm lý này qua thời gian cũng không thể phai mờ. Cho dù bây giờ hắn đã lớn, nhưng trong lòng hắn, hắn vẫn là đứa trẻ con bị cha mình khống chế.”

“Không loại trừ khả năng này.” Kinh Sở trầm ngâm nói, “Thường Nhạn, cậu cùng mọi người đến nhà Hồ Vũ điều tra một chút.”

Liễu Ngọc không nén nổi tò mò, hỏi rằng rọt một câu: “Đội trưởng không cùng đi sao?”

“Tôi đến bệnh viện, bác sĩ nói bố mẹ Ôn Hinh đến bệnh viện tìm Dương Miên Miên.”

Dương Miên Miên vốn dĩ vẫn nằm trong bệnh viện dưỡng bệnh. Cô vẫn chưa ăn được, ăn vào là ói. Bác sĩ chỉ còn cách truyền nước, y tá vừa thay cho cô chai nước khác. Vừa nhắm mắt dưỡng thần vừa nghe “mọi người” ở đây buồn chuyện. Ví như sản phụ phòng sát vách là Tiểu Tam, vợ cả không thể sinh nở, do vậy cô ta kiên trì vác bụng mang dạ chứa vào nhà người đàn ông kia. Cha mẹ tên đàn ông cũng thuộc loại người xấu xa, chỉ chăm chăm lo đứa cháu đích tôn, chỉ sợ xảy ra chuyện, day nghiêng chúi rùa cô vợ cả không tiếc lời.

Hay phòng bên có cặp chị em song sinh, người chị đang mang thai, còn đứa em trai sinh đôi thì bị ung thư máu, cần chị mình hiến tủy. Nhưng nếu như vậy phải nạo thai. Cha mẹ cùng tất cả mọi người đều khuyên cô, nói với cô em trai cô là độc tôn, là người nối dõi duy nhất của dòng họ, cô ta phải cứu em trai của mình.

Người chị bị thuyết phục, đang chuẩn bị nạo thai để cứu em

Mà chuyện tương tự như vậy, nhưng chỉ khác phòng. Lúc này, ngược lại đến phiên người chị bị bệnh, cần em trai hiến tủy. Tuy nhiên nếu hiến tủy, người em trai lại sợ ảnh hưởng đến năng lực sinh sản sau này, nên từ chối. Cha mẹ bọn họ lại giải thích với chị gái của anh ta: Con à! Em trai còn là dòng giống duy nhất của họ tộc, làm sao có thể đoạn hậu?

Bệnh viện là như vậy, muôn hình vạn trạng, loại người cực phẩm nào cũng có, cô cũng không ngờ rằng chính mình cũng gặp điều này.

Cô muốn đi vệ sinh, cô đau đớn nhấc cây truyền nước biển, đang loạng choạng từ trong toilet bước ra, liền nghe thấy tiếng ngoài cửa phòng có người đang khóc.

Cô mơ mơ hồ hồ thì thấy cánh cửa bật mở, một người phụ nữ khoảng ba bốn mươi tuổi xông vào, đột nhiên bám lấy quần áo cô, rên rì: “Cháu à, cháu nói bác biết Ôn Hinh đang ở đâu, không phải cháu ở cùng với nó lúc đó sao? Tại sao chỉ có mình cháu trở về, Ôn Hinh đâu rồi?”

Dương Miên Miên bị bà ta lôi kéo, nhất thời choáng váng, hoa mắt, lại thấy muốn ói, đứng không vững, cô ngã xuống đất, chai nước biển vỡ tan, chất lỏng bên trong tí tách tí tách rơi xuống.

Người phụ nữ không ngờ chỉ đẩy một cái cô bé đã ngã, ngược lại khiến bà luống cuống, nói với người bên cạnh: “Tôi không đẩy con bé, tự nó ngã.”

Y tá trước sau không thêm quan tâm chỉ nói: “Xin tránh ra một chút!”, cô y tá ngay lập tức rút kim trên tay Dương Miên Miên tránh để không khí lọt vào. Nhưng máu đã chảy ra, đau cô lại va xuống nền nhà. Cô rất đau, muốn ngất đi, chỉ thấy trời đất quay cuồng.

“Xin tránh ra một chút!” Kinh Sở đẩy đám người đang vây quanh, xen vào, quỳ dưới sàn, “Miên Miên?”

“Đau!” cô ôm đầu, nước mắt giàn dụa, “Đau quá!”

Y tá chạy vội đi gọi bác sĩ, Kinh Sở nhẹ nhàng, cẩn thận từng chút một ôm lấy cô, cánh tay vững vàng nâng cô, chỉ sợ lại lắc nhẹ khiến cô đau. Khoảng cách từ đó đến giường bệnh tuy rất gần nhưng anh chỉ dám bước từng bước nhỏ, nhẹ nhàng đặt cô lên giường, kê gối: “Đừng dè lên vết thương!”

“Muốn ói!” cô cảm thấy dạ dày cuộn trào, muốn ói nhưng khoang miệng ngoài vị chưa chẳng có thứ gì.

Kinh Sở xoa nhẹ lưng cô, một lúc lâu sau cô mới thở ra một hơi.

Y tá cùng bác sĩ đã đến, theo lời dặn bác sĩ, cô được tiêm một mũi giảm đau. Lúc này mới cảm thấy đỡ hơn một chút, khép hờ mắt.

Kinh Sở đóng cửa, nhẹ nhàng nói với cha mẹ Ôn Hinh: “Tôi đã nói, không được phép đến quấy rối cô bé.”

Mẹ của Ôn Hinh nhìn khá gầy yếu nhưng lại là người phụ nữ rất có khí chất, bà ta đáp lại Kinh Sở: “Các cậu chưa tìm được con tôi, con bé này là người cuối cùng nhìn thấy Tiểu Hinh, tại sao lúc đó chỉ mình con bé sống sót, Tiểu Hinh nhà chúng tôi ...” Tiếng nói chuyện của bà ta bị một âm thanh lớn cắt ngang.

Dương Miên Miên gạt mạnh tay đánh đổ bình nước ấm ở từ đầu giường. Cô vẫn nằm trên giường nhưng ánh mắt giận dữ đến đáng sợ: “Bà trách tôi không cứu con gái bà? Bà có biết hay không, nếu không nhờ tôi, con gái bà đã chết từ lâu. Nếu như lúc đó tôi tháo chạy, cũng không phải nằm liệt ở chỗ này! Tôi ngăn cản tên đó, để cho cô ta chạy, vậy mà đứng cô ta còn không đứng lên nói! Đầu tôi máu là máu, vẫn liều mạng kéo cô ta đi, cô ta chỉ biết ở đó mà khóc! Tôi cho mấy người biết, tôi không nợ mấy người! Mau cút!”

“Mọi mọi người ra ngoài, tôi không muốn mọi người lại tới quấy rầy cô bé!” Kinh Sở nghiêm giọng, mở cửa.

Lúc này đây anh thật sự tức giận, cha mẹ Ôn Hinh còn muốn nói gì đó, nhưng căn bản một chữ cũng không dám mở miệng, mau mau chóng chóng rời đi.

Nhưng con tức của Dương Miên Miên không dần được, cô muốn phát điên, cô chỉ muốn đem tất cả mọi thứ đập tan nát nhưng không làm được. Cô không làm được, không nở đập tan chiếc bình thủy, không nở làm đau chiếc giường bệnh, chỉ còn cách dùng chính cánh tay mình cắn cho hả giận.

Kinh Sở sợ hoảng hồn, vội vã kéo cánh tay cô ra khỏi miệng: “Sao lại làm đau chính mình, đã chảy máu rồi kia!”

Dương Miên Miên đẩy anh ra: “Anh đừng làm phiền tôi.” Rồi cô lại tiếp tục cắn mạnh vào cổ tay, mạnh đến nỗi “mấy người bạn” đều khóc lớn

Chiếc giường bệnh nấn nì: “(〒_〒) Miên Miên, chị đá em đi, em không sợ đau!”

Chấn nức nở: “(〒_〒)... chị cắn em cũng được, em không đau đâu mà!”

Ga trải giường lên tiếng: “(ㄒ_ㄒ)... chị có thể xé em ra, bọn em không đau, chị đừng làm tổn thương chính mình.”

Kính Sở vẫn dùng hết sức kéo tay cô ra khỏi miệng, sức anh mạnh như vậy, đương nhiên cô không thể cưỡng lại nổi. Anh đang loay hoay tìm một vật khác thay thế. Chấn nệm bệnh viện lại sợ có vi trùng, anh sợ không sạch sẽ. Đầu giường ngoại trừ một chiếc ly thủy tinh cùng bình nước, thì chẳng còn gì, không phải ... còn có quả táo, quả táo được không, lấy quả táo cho cô cắn.

Hết cách, anh bắt đầu đi dùng cánh tay của mình thế cho cô. Cô cũng không khách khí, cắn mạnh xuống, không đau, chỉ thấy vài giây sau có mấy giọt nước nhỏ xuống.

Cô thả lỏng miệng, đôi môi mềm mại lướt qua mu bàn tay của anh: “Anh nhắm mắt lại!”

“Hả?”

“Tôi không muốn người khác nhìn thấy tôi khóc.” Trên thực tế âm thanh cô đã không giấu nổi nghẹn ngào.

“Khóc đi! Tôi không nhìn em đâu!”, anh nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Bầu trời vào thu, bên đường lá cây ngô đồng đã rơi đầy đường, chỉ còn vài chiếc lá cố gắng bám trụ trên thân cây khẳng khiu, cô đơn, run mình trong làn gió, không biết lúc nào mình sẽ rời cành.

Cô như một con mèo nhỏ, cúi mình lặng lẽ, khóc không thành tiếng. Trẻ con khóc lúc còn có kẹo ăn, còn cô khóc thì được lợi ích gì, ngược lại cũng đâu ai tiếc thương. Khóc chỉ làm tổn sức, không cần thiết.

Chờ khi thanh âm nức nở nhỏ dần, Kính Sở nói giọng ôn nhu: “Miên Miên, em làm rất tốt, không ai có quyền lên án em!”

Dưới tình huống nguy hiểm như vậy, nhưng cô chưa từng có ý nghĩ bỏ chạy, lại còn cố gắng hết sức cứu người khác. So với về ngoài, cô thật sự rất tốt bụng và dũng cảm.

Cái vẻ kiêu ngạo cùng tự phụ của cô cũng có nét đáng yêu.

Khóc đã thôi, bây giờ Miên Miên mới cảm thấy mắt mệt.

Nghe những lời anh nói, như có một nỗi buồn len sâu trong tim. Không phải lần đầu tiên bị người ta mắng oan, cũng không phải lần đầu tiên biết thế giới này không công bằng, người ta có cha mẹ, cha mẹ người ta xót. Còn cô thì không, không phải cô đã quá quen rồi sao?

Sẽ không có ai quan tâm cô đau ốm bệnh tật, điều này không phải rất bình thường sao?

Vậy sao lần này cô lại khóc như vậy cơ chứ?

“Cái gì anh cũng chưa nhìn thấy!” cô hung hăng nhìn vào Kính Sở, “Mau quên đi!”

Kính Sở nhìn cô bằng ánh mắt ôn nhu, đôi mắt cũng lộ ra ý cười. Anh thật muốn hiểu được suy nghĩ của cô, cũng chấp nhận hành động xả giận của cô.

Dương Miên Miên lần đầu tiên trong đời cảm thấy lúng túng, cô quay đầu sang hướng khác, chuyển đề tài: “Anh thật nhàn rồi, tìm thấy Hồ Dật Lâm rồi sao?”

“Vẫn chưa!”

“Đi! Tôi biết hắn ở đâu!”

Khi Kính Sở đưa cô lên xe, vẫn còn chút lo lắng: “Em có thể chịu đựng nổi không?”

“Được!”. Đã khóc một trận, cô cảm thấy khỏe hơn nhiều, đã không còn khó chịu. Nghi ngơi được thì tốt, cô được nghỉ ngơi nhưng Ôn Hình thì sao?

Vừa rời khỏi bệnh viện không được bao lâu, Thường Nhạn gọi điện thoại đến: “Đã tra hỏi Hồ Vũ, hắn nói đã hơn 10 năm nay hắn chưa gặp đứa con trai này. Sau khi ra tù, hắn chuyển nhà, cũng không liên lạc bên phía gia đình Đông San.”

Dương Miên Miên nghe được những lời này, cô quay sang anh: “Hắn đang ở quê hắn!”

“Khẳng định?”

“Hắn là một kẻ nhu nhược.” Dương Miên Miên không giấu được vẻ xem thường, cười gằn, “Hắn không dám tìm Hồ Vũ báo thù đâu!”

Bút máy nói, Hồ Dật Lâm lúc nhỏ thường trốn trong một hầm trú ẩn chơi đùa. Đó chính là căn cứ bí mật của hắn. Chỉ cần Hồ Vũ bắt đầu ra tay, Đông San sẽ tìm cách để hắn trốn đi. Đối với hắn, đây chính là nơi bảo vệ hắn.

Kính Sở lái xe cẩn thận, chỉ sợ lại làm đau cô. Dương Miên Miên ngồi được một lúc, liền ngủ, trong giấc ngủ xuất hiện nhiều cơn mơ cổ quái. Khi cô tỉnh lại, trời đã tối. Cô mở mắt, có chút mơ hồ: “Xa như vậy sao?”

“Quê nhà của hắn ở trong một huyện nhỏ của Nam Thành.” Kính Sở nhìn cô, “Em không biết?”

Dương Miên Miên hiểu anh đang hoài nghi chuyện gì, cô ôm trán ngồi thẳng người, ánh đèn trong xe rất mờ, cô không nhìn rõ gương mặt anh: “Trên thế giới này, có mấy người có IQ rất cao.”

“Vi lẽ đó?”

“Vi lẽ đó, anh không thể theo kịp suy nghĩ của tôi là điều rất bình thường!”

Kính Sở bị cô chọc, cười lớn, thật là một cô bé kiêu ngạo, làm cho anh phải á khẩu.

“Sắp đến nơi rồi!”

“Tôi đói, có thể ăn cơm trước không?”

Kính Sở tìm một quán ăn sạch sẽ, rồi ngừng lại. Gọi thêm mấy món rau xào cùng nước nóng, trong lòng vẫn hơi lo lắng: “Em đã ăn được chưa?”

“Đói!”, truyền nước biển làm sao có thể sánh với ăn uống, mặc dù cô nhịn cũng quen bụng, có điều không chịu được.

Quán cơm làm món canh cá trích đậu hũ cực ngon, nước canh màu trắng, vừa nhìn là đã muốn ăn, Kinh Sở múc cho cô chén canh: “Uống từ từ thôi, nếu thấy khó chịu thì dừng ép mình.”

Dương Miên Miên uống hết chén canh cá, ăn mấy miếng cơm, mùi thức ăn thơm nức, nhưng vừa ăn vào đã cảm thấy khó chịu.

Đều là do Hồ Dật Lâm tặng cho cô, món nợ này cô nhất quyết đòi cho bằng được.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Thắng bại

No bụng, tinh thần Dương Miên Miên phấn chấn hơn hẳn: “Chỉ có chúng ta đến đây thôi sao?”

“Những người khác cũng vừa đến!”, vì lo cho sức khỏe Miên Miên mà anh lái xe khá chậm. Tổ của bọn họ cũng mau chóng điều tra ra quê quán của Hồ Dật Lâm, cũng đã lái xe đến. Bọn họ đã lục soát hết một vòng, mấy người hàng xóm cũng có ấn tượng với Hồ Dật Lâm, nhưng họ đều nói gần đây không gặp hắn.

Liễu Ngọc ở trong đồn cảnh sát huyện uống trà, tiện thể dò la thêm tin tức trong vụ án Hồ Vũ: “... Vụ án này tôi nhớ rất rõ, người phụ nữ ấy đến đây báo án mấy lần. Nhưng không tìm được nhân chứng, nên đành chịu. Lần cuối cùng, khi tôi đến bệnh viện bà ta giống như đã gần chết. Tôi hỏi bà ta phải làm thế nào đây? Bà nói bà sẽ không tố cáo, nếu bà tố cáo hẳn sẽ giết chết con và cha mẹ của bà. Cuối cùng chỉ có thể nhìn hắn bị phán có sáu năm tù. Rất thất vọng!”

Kinh Sở dừng xe trước đồn cảnh sát. Dương Miên Miên xuống xe, sờ sờ túi áo, Kinh Sở nhìn cô liền hỏi: “Sao vậy?”

“Tôi muốn ăn kẹo.” Cô chỉ quầy bán tạp hóa phía đối diện.

Kinh Sở xoa xoa đầu cô: “Để tôi đi, em đứng đây đợi tôi!”

Quá 5 phút, anh cầm túi kẹo sữa Đại Bạch Thỏ, Dương Miên Miên nhét một viên kẹo cho vào miệng, nói lấp lửng: “Đi thôi! Không cần vào trong!”

Cô đã hỏi được chỗ của hắn.

Bên cạnh nhà Hồ Dật Lâm là một trường tiểu học, hầm trú ẩn của hắn ngay phía cổng sau trường, trong một rặng cây nhỏ. Bức tường ở cổng sau khá cao để tránh học sinh leo tường nhảy ra.

Bức tường cao khoảng 3 mét. Kinh Sở dự định để Vũ Đào leo lên trước. Thấy không ai để ý, Dương Miên Miên thoát cái nhảy đến.

Liễu Ngọc há hốc mồm, quả thực bị dọa sợ đến phát khóc: “Cô bé ... cô bé chỉ cần một bước đã qua, không phải trâu bò quá sao?”

Dương Miên Miên chạy lấy đà vài bước, sau đó dùng một chân làm điểm tựa, đạp lên tường, phóng qua phía bên kia, động tác nhanh đến nỗi những người khác chưa kịp chú ý.

Vũ Đào thốt lên: “Có tập luyện qua sao?”

Kinh Sở biết Thường Nhạn cùng Liễu Ngọc không thể trèo qua, vì thế anh dặn dò: “Hai cô đi vòng hướng khác đi!”. Dứt lời, cùng Vũ Đào nhảy sang phía bên kia bờ tường.

Liễu Ngọc: “... Chị Nhạn, chúng ta giống như bị vút bỏ vậy!”

Thường Nhạn: “Chúng ta nên đi vòng lối khác.” Cô mặc trang phục thể này, leo tường không thích hợp.

Khi Kinh Sở leo sang, liền trông thấy Dương Miên Miên ngồi xồm một góc, đang nôn xanh mặt, tất cả những gì vừa ăn vào bụng đều cho ra hết, anh tức giận: “Lúc nào cũng ý mạnh, đáng đời!”

“Hử!”, Dương Miên Miên quay đầu, không thèm nhìn anh.

Đầu cô lần này không chịu nổi, quay mòng mòng, chỉ muốn nôn ... muốn nôn.

Nôn hết, cô lau miệng: “Đi thôi! Đến rồi!”

Vũ Đào lần đầu tiên gặp cô, đối với cô khó tránh khỏi hiếu kỳ, liếc trộm vài lần, không kìm được đành mở miệng hỏi: “Làm sao cô biết hắn ở chỗ này?”

“Thực giác!”

“Thực giác?”

Đại khái đáp án này thực sự không dễ thuyết phục, Dương Miên Miên nghĩ nghĩ một chút, miễn cưỡng nói thêm: “Anh không hiểu suy nghĩ của người có IQ cao đâu!”

Kinh Sở vừa nghe xong, từ trên cao nói với xuống: “Em ...”

“IQ bao nhiêu? Không cần làm bài kiểm tra, cũng biết tôi cao hơn anh!”

Vũ Đào yên lặng suy nghĩ, không cần kiểm tra mà dám nói như vậy. Con nít bây giờ đều như vậy sao ... Thật khác nhau một trời một vực, nhưng sao đứa em gái của anh lại vừa ngoan ngoãn vừa vâng lời.

“Đi thôi”, Kinh Sở cắt ngang đoạn đối thoại của bọn họ.

Dương Miên Miên thờ gấp, nhìn bọn họ cứ đứng một chỗ mà không vào, ngơ ngác hỏi: “Không đi vào sao?”

Vũ Đào nhìn chăm chăm cô, tựa như đang suy nghĩ IQ của cô đang là mức “+” hay “-“: “Cô vẫn còn dám vô sao?”

Dương Miên Miên từ trước đến nay chưa biết quy trình phá án của cảnh sát, không biết bọn họ tiếp theo làm gì, cô đành hỏi: “Các anh muốn xông vào hay lên lút đi vô. Vô dụng! Hắn ta có Ôn Hinh trong tay!”

“Đội Thường Nhạn đây!”

Liễu Ngọc cùng Thường Nhạn đi đường vòng, mất hơn 20 phút mới tới được đây. Bọn họ dự tính sẽ đàm phán với hắn.

Hồ Dật Lâm đứng là đang ở bên trong.

Sau khi nghe xong, hắn chỉ nói: “Tôi từ chối!”.

Hắn lôi Ôn Hinh ra ngoài, dưới ánh đèn pha, có thể thấy rõ hắn dùng chiếc súng tự chế, chĩa thẳng vào đầu Ôn Hinh.

Sắc mặt mọi người thay đổi, Thường Nhạn thì thảo với Kinh Sở: “Chúng ta phải kêu thêm tri viện, đối phương nguy hiểm hơn nhiều so với tưởng tượng của chúng ta.”

Mấy người trong tổ Kinh Sở còn đang thảo luận đối sách, Dương Miên Miên không chịu nổi, trong đầu cô giờ phút này chỉ là mối hận với Hồ Dật Lâm.

Thù này không thể không báo.

Cô phui mông, đứng dậy, xuyên qua đám người, bước lên phía trước: “Nào xem nào, thầy Hồ của chúng ta, tôi đã nói anh chỉ có thể làm được đến thế này thôi!”

Hồ Dật Lâm đã nhìn thấy cô, ánh mắt trở nên lạnh lẽo: “Em quả nhiên không chết!”

“Anh thả cậu ta ra, tôi sẽ thay cậu ấy làm con tin.” Cô nở nụ cười lạnh tanh, “Từ đầu đến giờ, việc này chỉ có anh và tôi, anh chưa bao giờ xem trọng cậu ta, để tôi chơi cùng anh!”

Kinh Sở nhú mày, anh muốn nói gì đó, nhưng Dương Miên Miên quay đầu nhìn anh: “Tôi sẽ thắng!”

“Đây không phải đánh nhau vì thể diện, quá nguy hiểm, tôi không đồng ý điều kiện này.”

“Tôi cũng không phải đang hỏi ý kiến của anh.”

Dương Miên Miên chậm rãi bước vào bên trong, cô vẫn còn mặc trên người bộ đồ bệnh nhân, đáng vẻ trông thật cô liêu. Thường Nhạn quay sang nhìn Kinh Sở, định nói với anh mấy câu. Tuy nhiên, anh trầm mặc, sau đó lắc đầu.

Chờ đến khi Dương Miên Miên đi tới trước mặt hắn, hắn giơ tay đẩy mạnh Ôn Hinh, lấy súng chĩa vào cô, đem hai tay cô ngoặt ra phía sau: “Tự em muốn tìm đến cái chết!”

“Biết tại sao tôi xem thường anh không?” Cô bị Hồ Dật Lâm kẹp chặt, nhưng không sợ một chút nào, “Anh có cái đầu rất thông minh, tuy nhiên, thật đáng tiếc, anh quá nhu nhược.”

Giương mặt Hồ Dật Lâm biến sắc, hắn ta càng tăng thêm lực, lắc mạnh tay cô: “Em thì biết cái gì?”

Dương Miên Miên lau khước miệng, tuy rằng không nói thêm lời nào, nhưng vẫn nhìn hắn với vẻ khinh thường.

Nghe những lời này, Thường Nhạn lo lắng: “Cô bé dám chọc giận hắn, cô bé điên rồi?”, quay sang Kinh Sở, “Làm sao bây giờ?”

“Chờ một chút!”

Kinh Sở không biết nhiều về Dương Miên Miên nhưng có một chuyện anh hiểu rõ. Ngày Miên Miên một thân đầy máu tựa vào ngực anh lập đi lập lại nói cô sẽ không chết, mạng của cô không thể chết như vậy. Vậy thì làm sao bắn tên không đích đây?

Thế nhưng cô muốn làm gì, hiện tại tính mạng của cô nằm trong tay hắn, làm hắn tức giận, rất có thể sẽ chết.

Hồ Dật Lâm kéo Dương Miên Miên vào sâu bên trong, bọn họ dần dần không nghe thấy tiếng nói chuyện.

Điện thoại của Kinh Sở rung lên, giọng “điện thoại” kích động: “(๖o๖)! Mau lên đi, là điện thoại Miên Miên, mau nhận điện thoại!”

Anh cầm lên, nhận điện thoại, bên kia mơ hồ truyền đến tiếng nói

“Qua bên kia ngồi xuống! Mặc cái này vào!”

Hắn bắt Dương Miên Miên mặc cái gì? Kinh Sở im bật, đứng thủ thế, chăm chú lắng nghe âm thanh ở đầu dây bên kia.

Bên kia có tiếng động, hình như Dương Miên Miên mặc cái gì đó vào, giọng cô xem thường: “Cái gì đây, à ... áo bom à. Đã có súng, còn phải cần thêm bom mới an tâm? Nhu nhược vẫn là nhu nhược.”

Kinh Sở nghe đến đây, quay sang Liễu Ngọc: “Mau gọi đội tháo bom, hắn có bom.”

Liễu Ngọc giật mình, lập tức đánh điện.

Đầu dây vẫn vang lên tiếng nói chuyện.

“Được thôi! Tính mạng của em bây giờ đếm ngược. Em muốn thoát cũng vô dụng. Nào, mau hướng thụ từng bước từng bước tiến đến cái chết.”

Kinh Sở nhớ lại những lời phân tích của Thường Nhạn. Cô ta nói Hồ Dật Lâm rất thích nhìn đối phương chìm trong tuyệt vọng. Quan sát vẻ mặt của đối phương khi cận kề cái chết, khiến hắn thỏa mãn.

Hắn muốn nhìn Dương Miên Miên từ từ rơi vào cái chết sao?

Hơn nữa, nếu hấn làm như vậy chứng minh trong hầm trú ẩn vẫn còn một lối thoát khác? Anh quay sang Vũ Đào: “Nơi này chắc chắn còn một lối vào, cậu cho người đi rà soát, chặn ở đó!”

“Vâng!”

Đầu Kinh Sở căng như dây đàn, anh muốn biết kế hoạch của Dương Miên Miên là gì, cô phải mau tìm cách thoát khỏi Hồ Dật Lâm, như vậy bọn họ mới có thể xông vào cứu cô.

Hoặc cô không có kế hoạch.

“Biết không, tôi rất xem thường anh. Anh bất hạnh như tôi. Mẹ kẻ đánh đập tôi, bắt tôi ăn thứ đồ ăn còn tệ hơn thức ăn chó. Mùa đông cho tôi ngủ hành lang, đêm xuống thấm gió lạnh. Ngày hôm sau tôi sốt hơn 39 độ. Bọn họ cũng để mặc tôi, thiếu một chút nữa tôi chết ở nhà. Vậy thì tôi phải làm sao. Tôi tổng cổ bọn họ ra khỏi nhà. Anh có dám làm như vậy không? Kháng định anh không dám! Anh chỉ có thể trơ mắt nhìn mẹ anh bị đánh đến chết, cả đống khí để báo thù cho bà cũng không có!”

“Em câm miệng!”

“Anh có bản lĩnh giết chết Nghiêm Tĩnh, muốn giết chết luôn tôi, nhưng lại không đủ dũng khí đi giết Hồ Vũ. Hấn ta đã biến thành lão già vậy mà anh cũng không dám. Thật hối hận khi mẹ anh sinh ra một đứa con vô dụng như anh!”

“Em nói thêm câu nữa, không cần chờ đếm ngược, tôi sẽ cho em một phát súng ngay. Em có tin hay không?”

“Không tin! Bởi anh rất vô dụng. Lúc Hồ Vũ đánh mẹ anh, anh ở đâu. À, trốn dưới gầm giường không dám bước ra. Nào xem coi, anh coi mình là một người nguy hiểm sao, anh cho rằng anh có thể đem người khác ra đùa giỡn. Đừng ngu ngốc. Ngay từ đầu, tôi đã biết anh muốn giết tôi. Hôm đó, trên sân thượng là anh cố ý để tôi nhìn thấy. Anh cho rằng kế hoạch anh đã thành công, tôi đã ghen sao? Vì người đàn ông như anh mà ghen, anh đã quá đề cao mình rồi.

Anh gạt tôi tôi biết, vậy mà tôi lừa anh anh lại không hay. Anh cố ý nói mấy lời tăng bốc tôi để mọi người xa lánh tôi, cô lập tôi. Anh cho rằng sau đó tôi sẽ đến gần anh bởi anh là người duy nhất thương yêu tôi? Anh dám nói với thầy hiệu trưởng là tôi muốn tự sát, anh tưởng tôi không biết?

Anh cho rằng mọi chuyện nằm trong lòng bàn tay anh? Không không ... tôi mới làm chủ cuộc chơi này, tôi muốn xem tên hề như anh diễn trò.”

Dương Miên Miên tuy rằng bị trói chặt trên ghế, cô không thể phản kháng, nhưng từng câu từng chữ như gai nhọn đâm vào lồng ngực Hồ Dật Lâm. Hấn tự cho là mình ghê gớm, nhưng toàn bộ kế hoạch đã bị cô nắm rõ. Hấn nghĩ mình là người điều khiển cuộc chơi, vậy mà chỉ là một tên hề mua vui.

Bóng đèn mờ ảo, trên đường nét trên gương mặt hấn đang run rẩy, trông rất hung dữ.

Dương Miên Miên lại nở nụ cười châm biếm: “Đúng rồi! Để tôi đoán xem nào, đoán xem anh lại bị Nghiêm Tĩnh từ chối ... bởi vì ... giới tính của anh ...! Không! ... À ... cũng có thể ... Ha ha ha!” Tiếng cười của cô vang lên như chiếc chuông bạc, “Trong trường học có quá nhiều người thâm thương trộm nhớ thầy Hồ, ai lại có thể ngờ rằng thầy ấy lại kiếm khuyết như vậy!”

Hồ Dật Lâm nhìn một chút, dần lòng không tiến đến bắn chết cô. Một khi có tiếng súng, cảnh sát nhất định sẽ xông vào, vậy hấn không còn thời gian thoát thân. Mạng của Dương Miên Miên cùng mạng của hấn, đương nhiên mạng của hấn quan trọng hơn.

“Đúng rồi! Muốn biết tôi làm sao ...” giọng cô trầm thấp đầy mê hoặc, “Qua đây, qua đây tôi nói cho anh biết anh sai ở điểm nào.”

Cô biết Hồ Dật Lâm chắc chắn không thể nào kiềm chế được lý do này. Hấn tự cho là mình giải quyết mọi việc gọn gàng sạch sẽ, đương nhiên muốn biết mình lộ sơ hở ở chỗ nào.

Vừa nghe dứt câu nói sau cùng của cô, đầu dây bên kia Kinh Sở nghe thấy một tiếng rên. Sau đó, có tiếng vật nặng rơi xuống. Trong lòng anh cực lý hồi hộp. Không còn giữ được kiên nhẫn, tri viện cũng đã đến, có thể xông thẳng vào bên trong. Nhóm cầm súng dẫn đầu, tất cả đều mang một cảm giác hồi hộp.

Hầm trú ẩn dài khoảng 50m, khi bọn họ bước vào chính là lúc nhìn thấy Dương Miên Miên đang đá mạnh tên Hồ Dật Lâm.

Vũ Đào cùng các cảnh sát khác há hốc mồm.

Kinh Sở ngẩn người, sau đó phản ứng, anh ba chân bốn cẳng chạy đến trước mặt cô: “Em không sao chứ?”

Cô háng giọng: “Không có chuyện gì, tôi đã nói, tôi sẽ thắng.” Cô mím chặt môi, đôi mắt mở to, lấp lánh ánh sáng.

Kinh Sở ngồi chồm hồm nhìn tên Hồ Dật Lâm đang tê liệt nằm dưới nền đất. Trên cánh tay hấn cầm một ống tiêm: “Thuốc mê?”

Dương Miên Miên ho hai tiếng: “Trước khi đi thuận tay mượn!”. Trước khi rời khỏi bệnh viện, cô viện cớ đi toilet, liền đi lấy một ống thuốc mê.

Ông tiêm “Cho nên mới nói, thời khắc mấu chốt, hãy dựa vào em mà ٩(^ ٓ)٩ ”

Kinh Sở phục cô sát đất. Cô bé này đâu chỉ có gan to bằng trời, coi thường cái chết!

“Đội trưởng! Bom bắt đầu tính giờ!” Vũ Đào đã bắt gọn tên Hồ Dật Lâm, nhưng trái bom vẫn chưa được gỡ.

Thời gian đếm ngược còn hơn 30 phút.

“Không kịp nữa rồi, tôi làm!” Kinh Sở nửa ngồi nửa quỳ trước mặt cô: “Có sợ hay không?”

Dương Miên Miên nhìn anh, quan sát một lúc, nở nụ cười: “Tháo đi! Không sợ!”

Cô thật sự không sợ. Tuy nhiên, không hiểu tại sao, khi nhìn vào mắt Kinh Sở, khi anh nói những lời này với cô, trái tim cô như bị có một cọng lông vũ quét nhẹ. Cảm giác ngứa ngáy không thể diễn tả, trong lòng tràn ngập hương vị ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Bom

Dương Miên Miên ngồi ở đó cười, nhưng Kinh Sở thì không cười nổi. Anh ra lệnh Vũ Đào sắp xếp cho mọi người đi tản, tránh thương vong khi bom nổ. Một mình anh ngồi chồm hổm trên nền đất tháo bom cho cô. Tay anh rất kiên định không cho thấy anh có mấy may lo lắng.

Nói cho cùng, phá dỡ bom mìn mãi mãi là phía trước đơn giản, phía sau khó vô cùng. Bằng không, tại sao trong mỗi vở kịch truyền hình đến thời điểm máu chốt lại ca thán một đồng tình cảm?

Dương Miên Miên tự nhiên nảy ra ý nghĩ xấu: Nếu đến lúc đó, anh sẽ nói với cô điều gì đây?

Kinh Sở hỏi nhanh một câu: “Cắt sợi nào?”

“... Anh hỏi tôi?”

“Ừ!”

“...” Sặc, tại sao anh không phản ứng theo lẽ thường, cô đang chờ mong điều đó mà, “Anh cho rằng tôi sẽ biết?”

Kinh Sở liếc cô một chút: “Không chắc, tuy rằng tôi không biết em đang giờ trò quỷ gì, nhưng có một điều tôi chắc chắn, em không muốn chết. Nói nhanh, là cái nào?”

“... Đò!” Dương Miên Miên liếc nhìn xuống đồng bom, mở miệng nói.

Bom rơi nước mắt lã chã: “(T_T)Thật là, người ta rất muốn được nổ tung nhưng cũng không muốn giết người, thật đáng ghét mà! Hix hix”

Áo bệnh nhân nghiêm mặt giáo huấn nó: “Em muốn nổ tung thì tìm nơi hữu ích mà nổ, ví như khai phá đường hầm này nọ! Giết người tuyệt đối không được!”

Bom: “o(∩_∩)o Nhưng em được làm ra để nổ tung mà! Nếu em không tan tành, nghĩa là em sẽ chết! Là cuộc đời không viên mãn! Không muốn như thế! Không muốn như thế! Chỉ muốn nổ tung! Chỉ muốn nổ tung!”

Dương Miên Miên đột nhiên quay xuống hỏi Kinh Sở: “Bom sau khi tháo ra sẽ xử lý thế nào? Chôn? Hay vứt đi như rác rưởi?”

Kinh Sở ngạc nhiên nhìn cô: “Tìm một nơi an toàn sau đó kích hoạt nó!”

Bom: “..(°▽°) Thật không? Vậy thì tốt quá! Muốn nổ tung, muốn nổ thật lớn...” Lời cuối cùng còn chưa dứt, đã bị Kinh Sở cắt đứt, rơi vào trạng thái hôn mê.

Kinh Sở giúp cô cởi áo bom ra: “Hiện tại, đến lượt tôi tính sổ với em...”

Dương Miên Miên đương nhiên đã chuẩn bị qua, lập tức ôm đầu, giả bộ bất tỉnh: “Đau đầu quá! Đau đầu quá!”

“... Em cứ giả vờ đi!”

Mặc kệ thế nào, vụ việc lần này coi như là một kết thúc có hậu. Ôn Hinh bình yên vô sự, Hồ Dật Lâm bị bắt chờ đợi sự trừng phạt của pháp luật.

Dương Miên Miên nằm viện thêm nửa tháng, bác sĩ vẫn yêu cầu cô phải nghỉ ngơi thật tốt, không được suy nghĩ quá nhiều. Lợi dụng cơ hội, cô xin trường nghỉ thêm để ở nhà tĩnh dưỡng, suy nghĩ xem đi kiếm việc làm thêm ở đâu.

Hết cách rồi, mấy ngày nằm viện, công việc bên cửa hàng tiện lợi cũng mất. ㄟ_ㄟ

Cô một tay cầm điện thoại di động chat với Liễu Ngọc, một tay vuốt đầu Hải Tặc, những ngày tháng được nghỉ ngơi vẫn là sung sướng nhất!

Dương Mị Mị: Xem xong tiểu thuyết rồi ... Lại đối sách.

Xin hãy gọi tôi nữ hoàng tấn công: ... Hôm qua chị mới đưa cho em 10 quyền đó! 8 triệu từ a!

Dương Mị Mị: Không còn cách nào khác, 1 phút em xem 3000 từ đó! Tốc độ đã chậm lắm rồi!

Xin hãy gọi tôi nữ hoàng tấn công: Trâu bò!

Dương Mị Mị: Là người chứ không phải trâu bò!

Liễu Ngọc cười ha hả, quay sang nói chuyện với Kinh Sở: “Đội trưởng, chơi với Miên Miên rất vui!”

“Cô viết báo cáo xong rồi?” Kinh Sở liếc cô một cái, Liễu Ngọc rụt cổ: “Vẫn chưa!”

“Vây còn không mau viết!” Kinh Sở lần tìm bao thuốc lá, rồi ra khu vực hút thuốc. Anh không nghiện thuốc lá, nhưng thỉnh thoảng cũng hút vài ba điếu.

Dương Miên Miên vừa xem tivi, vừa xem tiểu thuyết. Đột nhiên nhảy ra một tin nhắn mới.

Kinh Sở: Sức khỏe khá hơn chưa?

Dương Mị Mị: Choáng váng, buồn nôn, muốn ói, cảm thấy giống như mất hết trí nhớ.

Kinh Sở: Vẫn còn đóng kịch sao?

Dương Mị Mị: Là não của tôi bị chấn động! Chấn động anh có hiểu không. Trong phim truyền hình, chấn động não là mất trí nhớ!

Kinh Sở: Mau sớm khỏe còn đi học. Đừng lơ là bài tập.

Dương Mị Mị: Tôi không cần đi học văn hơn bọn họ. Nè! Bên cạnh sát cần tạp vụ đúng không?

Kính Sờ: ... Đừng lộn xộn ... lo học đi!

Dương Mị Mị: Tôi đây có thể nấu nướng, quét dọn ... Có cần người không? Bây giờ nếu không tìm được việc là không có cơm ăn!

Kính Sờ ngẩn người, nhớ lại cô đêm hôm khuya khoắt vẫn làm việc trong cửa hàng tiện lợi. Cô đứng ở quầy thu ngân làm bài tập. Đèn neon phản chiếu gương mặt của cô, trắng không còn hạt máu.

Thẳng thắn mà nói, anh cũng có chút chút lòng thương hại. Nhìn thấy nạn nhân thể thảm trong các vụ án. Những người bị hại đó không có lỗi, chỉ là do số mệnh của bọn họ đến lúc phải gặp họa.

Đối với phụ nữ, loại cảm xúc này rất nhỏ, khi anh quen bạn gái có thể tính cách mỗi người mỗi khác, nhưng tất cả anh đều hướng đến chuyện kết hôn sau này. Do vậy, anh luôn mong muốn người bạn đời của mình có thể độc lập và kiên cường. Dù sao trong một thời điểm nào đó họ xảy ra chuyện nhưng anh lại không thể ở bên cạnh họ.

Nhưng đối với Dương Miên Miên, cảm giác thương tiếc này lại hoàn toàn khác, không rõ ràng. Chỉ là anh rất muốn quan tâm cô, cho dù tính của cô rất xấu nhưng anh vẫn kiên nhẫn, nhường nhịn cô.

Có thể do tuổi cô còn quá nhỏ. Kính Sờ tự nói với bản thân, vì vậy anh luôn nghĩ cách giúp đỡ mà không làm tổn thương lòng tự trọng của cô.

Kính Sờ: Biết dọn dẹp vệ sinh không?

Dương Mị Mị: A! Anh muốn thuê giúp việc theo giờ sao, theo giá thị trường nhé, 30 đồng một giờ.

Kính Sờ: Đã từng làm qua sao?

Dương Mị Mị: Chỉ làm có một ngày. ㄟ ㄎ ㄟ. Bà chủ nhà đó thấy tôi xinh đẹp, sợ tôi rù quẩy chồng bà ta nên ngay sau đó cho tôi nghỉ việc.

Kính Sờ không nhịn được cười. Nghĩ lại dáng vẻ của cô, nhan sắc của Dương Miên Miên thật sự ít ai dám đặt cô để ở trong nhà.

Dương Miên Miên vẫn còn đang kể lể những “bất bình” mà cô gặp phải.

Dương Mị Mị: Làm giáo viên dạy kèm cũng vậy, tôi cũng bị cho nghỉ việc mấy lần. Không phải tôi dạy không tốt, chỉ bởi vì ba của cô học sinh cứ tặng tôi trái cây, đồ dùng này nọ. Sa thải!

Vất vả lắm mới tìm được bà mẹ độc thân. Vậy mà vẫn bị cho nghỉ việc, bà ta sợ câu dẫn con trai bà ta, làm cho nó sớm dính vào chuyện yêu đương.

Vì vậy, tôi chỉ còn cách làm bài tập giúp người ta thôi!

Người quá xinh đẹp rất khó anh có hiểu không?

Kính Sờ: Em nói cũng có lý, tôi cũng đâu dám để em vào nhà tôi. Lỡ mọi người nhìn thấy, hiểu lầm đều không tốt!

Dương Mị Mị: Nè nè! Tôi tuyệt đối tin rằng bạn gái anh là người thấu tình đạt lý. Cô ấy lại còn xinh đẹp như vậy! Không có gì để lo lắng! Tôi chỉ mới 17 tuổi! Ngực phẳng a!

Kính Sờ: Không phải chuyện này, chúng tôi đã chia tay rồi.

Dương Mị Mị: Đừng buồn! Thế gian này nơi nào không có hoa thơm cỏ lạ. Tôi đã nói với anh phải quan tâm bạn gái của mình hơn, vậy mà vẫn bị người khác cướp mất.

Kính Sờ dờ khóc dờ cười, giải thích với cô: Chúng tôi chia tay là chia tay, không bởi vì có người khác xen vào. Chỉ là không hợp nhau mà thôi!

Dương Mị Mị: Cái gì gọi là không hợp?

Kính Sờ: Quan điểm của chúng tôi trên phương diện hôn nhân không có cách nào thỏa hiệp, nên chia tay.

Dương Mị Mị: Vẫn không hiểu. Nếu yêu nhau, chia tay không phải rất đáng tiếc sao?

Kính Sờ: Đúng, rất đáng tiếc.

Anh cho rằng vấn đề này không cần thảo luận quá sâu với Dương Miên Miên, nên anh chuyển đề tài, nói vào chuyện chính.

Kính Sờ: Mỗi ngày em tan học lúc 5 giờ, tôi thường 7 giờ hơn mới tan sở. Vậy em giúp tôi dọn dẹp nhà cửa, tưới cây ngoài ban công, đi siêu thị mua thức ăn. Tiền lẻ tôi để trong ngăn tủ đặt ở gần cửa ra vào.

Khi tôi về sẽ đưa em đi học, 10 giờ học xong em có thể đi tàu điện ngầm trở về. Nếu phải tăng ca, tôi sẽ báo em, xong việc là có thể về nhà.

Mỗi ngày 50 đồng, một tuần làm 5 ngày, cuối tuần không cần làm.

Dương Mị Mị:

Kính Sờ: Ngày hôm nay tan sở sẽ đưa em chìa khóa nhà tôi.

Dương Mị Mị: Được! Có điều ... khi nào anh dạy tôi học vỡ?

Kính Sờ: Lúc này em không mất trí nhớ à? Ha Ha Ha.

Vào lúc ấy, Kính Sờ hoàn toàn không hề nghĩ đến, anh quyết định việc này đồng nghĩa với chuyện cho phép một người có thể can dự vào cuộc sống riêng tư của anh. Hơn nữa điều này vốn dĩ không gọi là làm công, cái này gọi là bạn gái. _(3∠)_

Dù sao, lúc đó nhà anh cũng có một thím giúp việc, mỗi ngày phụ trách dọn dẹp, một tuần chỉ làm ba ngày.

Sống nhàn rỗi thì sẽ không có cơm ăn, Dương Miên Miên chỉ còn cách mau mau chóng chóng nhận phần công việc này. Kinh Sở đưa cô địa chỉ cùng chìa khóa nhà, tan học cô đến nhà anh dọn vệ sinh.

Đến nhà Kinh Sở là đúng 5 giờ rưỡi, khi cô mở cửa vào nhà, tay nắm ổ khóa cực kỳ ngạc nhiên: “Σ(°Δ°) ㄿ chị là ai! Làm sao cô lại có chìa khóa nhà chúng tôi?”

“Đương nhiên là người khác đưa!”

Khóa: “Σ(⌒Д⌒;) ㄿ... Mau mau mau đến đây! Chuyện lớn rồi!”

“Chuyện gì xảy ra?” Nghe thấy tiếng khóa cửa kêu lên sợ hãi, “mấy bạn nhỏ” trong nhà, dồn dập ló đầu ra.

Dương Miên Miên chống nạnh: “Không có gì! Kinh Sở thuê chị qua đây quét dọn nhà cửa, có chỗ nào không thoải mái, mau mau nói chị nghe!”

“Trời! Là thật hay đùa! Chị còn chưa trưởng thành đó! Kinh Sở bóc lột sức lao động sao?”

“Quan trọng là, Thật là đẹp nhe! Xinh đẹp hơn La Bùi Bùi nhiều!”

“Chờ đã! Mọi người đi lịch hướng rồi! Then chốt là, tại sao chị ta có thể nghe tiếng chúng ta nói chuyện?”

Bình tướng ồn ào một thôi một hồi, Dương Miên Miên thật sự đang dần mất kiên nhẫn, chúng nói mới cho ra đáp án: “Kinh Sở thuê một cô bé quái dị à! Người xấu a!”

“Cuối cùng bọn em có muốn dọn dẹp không?”

“Muốn muốn muốn!”

“A! Chỗ này thật dơ dáy quá, lau rửa cho em đi!” Tiếng la từ trong bệ gạch men phía nhà bếp.

“Hoa muốn uống nước chị oi!”, chậu hoa trên ban công không chịu lép vế.

“Quần áo! Quần áo! Quần áo bỏ hết vào đây!” Máy giặt van xin.

“Đừng gấp gấp, từng em từng em, đầu tiên chị giặt quần áo trước!”

Giặt xong quần áo, quét nhà, lau nhà. Sau đó, xuống lầu mua thức ăn. Trong tòa nhà này có một siêu thị khá lớn, Kinh Sở thường đến đó mua thức ăn.

Dương Miên Miên cảm tò ghì chú Kinh Sở để trên tủ lạnh, cứ như thế mà làm theo. Tờ ghì chú xúc động: “Aizza, Kinh Sở nhà chúng em là người tốt nhất. Bây giờ lại đang độc thân. Bọn em vẫn buồn vì anh chưa lấy được vợ. Miên Miên, hay chị suy nghĩ việc này một chút đi.”

“Hả?”, Dương Miên Miên cười phun nước miếng, “Bọn em nhiều chuyện thật.”

Vừa nghĩ Kinh Sở mỗi ngày bị đám nhỏ này thảo luận việc cưới vợ. Hình ảnh thật mỹ lệ mà!

Có điều ... “Bọn em cho chị biết xem có gì đáng để chị cân nhắc đây?”

Vừa dọn dẹp, vừa tám chuyện với đồng đồ trong nhà Kinh Sở.

Tấm gương: “Anh ấy rất đẹp trai (◡‿◡)”. Chị đẹp hơn đây!

Tạ tay: “Anh ấy có vóc dáng rất chuẩn (◡‿◡)” Cô ngực phẳng.

Bóp tiền: “Anh ấy có rất nhiều tiền(◡‿◡)” Cô nghèo rớt mòng tơi.

Sofa: “Anh ấy sẽ chăm sóc cho chị rất tốt (◡‿◡)” Vấn đề này đáng để suy nghĩ.

Nồi cơm điện: “Anh ấy sẽ nấu cơm cho chị (◡‿◡)” Cái này là rất tốt nhe!

Giường: “Tóm lại, sức khỏe phi thường, vóc dáng đẹp trai, ôn nhu hiền lành, sẽ chăm sóc chị, đủ chưa?”

Lời vừa dứt, tất cả đều chìm trong yên tĩnh.

Dương Miên Miên: “Hả?” Cô cảm thấy gương mặt mình nóng bừng, qua một lúc lâu, làm như không có chuyện gì xảy ra, “Chị vẫn là vị thành niên, bọn em không nể mặt sao?”

“Nể mặt thì coi như ăn cơm không chắc luôn!”

“Bọn em ủng hộ chị!”

“Độc thân lâu như vậy, bọn em cũng lo lắng anh ấy sinh ra suy nghĩ lệch lạc!”

“Anh ấy thật sự rất tốt, Miên Miên chị thật sự không động lòng sao?”

Dương Miên Miên lấy quần áo ra khỏi máy giặt: “Bọn em phản chiến nhanh thật, anh ấy mới chia tay bạn gái.”

Câu nói này khiến cả nhà yên lặng một hồi, hơn nửa ngày mới nói:

“Bọn em không cho rằng anh ấy yêu La Bùi Bùi.”

“Lúc gọi điện thoại, bọn em cũng nghe được!”

“Có thích hay không, bọn em là người biết rõ nhất!”

“Lúc chia tay em không thấy anh ấy đau khổ quá!”

Dương Miên Miên hừ một tiếng: “Vây chứm tỏ anh ấy bạc tình!”

“Thế nhưng lúc anh ấy cứu chị, ánh mắt của anh ấy nhìn chị rất ấm áp đó.” Lên tiếng lúc này chính là chiếc áo sơ mi của anh, nó tung bay ở ban công, âm thanh nhỏ bé.

Dương Miên Miên tức không nói được lời nào.

“Tách tách tách.” Tiếng chiếc điện thoại di động vàng óng vừa mới được sửa, vui sướng gọi cô: “Miên Miên ơi! Kinh Sở gửi tin nhắn!”

Cô thả xuống miếng rửa chén, mở ra đọc tin. Kinh Sở hỏi cô có muốn đến dùng bữa tiệc chúc mừng cùng tổ anh không?

Có thể được bữa cơm miễn phí, cô chớp ngay thời cơ trả lời: “Nói với anh ấy là được!”

Điện thoại tự nhảy ra ký tự, gửi tin nhắn: “Miên Miên, ở trước mặt chị em mới dám làm như vậy thôi nhé! Tuyệt đối không dám làm chuyện bất quá sau lưng chị.”

“Bọn em dám sao?”

“Trong tình huống bình thường, bọn em không bao giờ làm trái ý chủ nhân.” Điện thoại di động gửi tin nhắn, lại vui vẻ nói. “Miên Miên, Kinh Sở gửi tin nhắn báo anh ấy sẽ đến đón chị.”

Dương Miên Miên đột nhiên thấy tâm trạng của mình bay bổng lạ thường.

Địa điểm tổ chức bữa tiệc do Liễu Ngọc cùng Thường Nhạn sắp xếp, Kinh Sở chỉ quan tâm việc thanh toán.

Anh để bọn họ đến đó trước, còn anh quay về nhà đón Miên Miên, cô mặc bộ đồng phục Nhất Trung khá rộng, rõ ràng là không vừa người. Trên trán cô vẫn còn tẩm gạc băng vết thương: “Đi đâu ăn cơm?”

“Để tôi xem xem ... Đường Nhất Phẩm” Liễu Ngọc vừa gửi tin nhắn qua, Kinh Sở lái xe đến khu vực gần đó, “Bên kia là đường dành riêng cho người đi bộ, không đậu xe được. Chúng ta đi bộ qua đó.”

Dương Miên Miên không có ý kiến.

Đường dành riêng cho người đi bộ khá đông đúc, dòng người chen lấn nhau. Kinh Sở nhường cô đi chếch vào phía bên trong: “Lại đây, cẩn thận không bị người khác đẩy ra.”

Dương Miên Miên sống đôi đi bên anh, anh cao hơn cô rất nhiều, vì vậy, một bên có anh chống đỡ, sẽ không có tên lưu manh dám cố ý suýt qua sầm sờ cô.

Trước đây chưa từng có ai quan tâm không sao, bây giờ lại xuất hiện người chăm sóc cô tỉ mỉ như vậy, cô cảm thấy là lạ, ngẩng đầu nhìn vào gương mặt anh.

Gương mặt góc cạnh, vô cùng anh tuấn, đường nét rõ ràng, cô không thể diễn tả được nét đẹp của anh, nhưng lương tâm không kìm được phải thốt lên, anh thật sự rất hấp dẫn.

Chú ý tầm mắt của cô, Kinh Sở cúi đầu nhìn: “Choáng váng sao?”

“Một chút thôi!”

Kinh Sở suy nghĩ một chút, đỡ cánh tay của cô, giống như dắt một bà lão qua đường: “Vây đi chậm chậm một chút!”

“...” cô không ngắt chứ!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 33: Động lòng

Nhà hàng này món ăn thật ngon! Đây là ấn tượng duy nhất của cô trong tối hôm nay, bởi toàn bộ quá trình cô đều dồn sức vào việc ăn uống, hết sức chuyên chú, không nói hai lời.

Bọn họ ngồi bàn luận với nhau vụ án lần này, rồi hàn huyên qua mấy vụ lần trước. Dương Miên Miên không hứng thú cho lắm. Hơn nữa, với bọn họ ăn hay không không quan trọng, cái họ quan tâm chính là tăng hai đi hát karaoke.

Liễu Ngọc: “Đội trưởng! Anh có đi không?”

“Tôi còn chút việc, không đi!”

Liễu Ngọc nghệt mặt: “Lần nào cũng như vậy. Vẫn quy định cũ, anh trả tiền.”

Kinh Sở mở bóp lấy tiền dúm vào tay cô: “Như vậy được rồi chứ?”

“Tạ ơn Đội trưởng!” Đường đường là thiên kim của Cục Trưởng, đương nhiên đâu thiếu tiền. Trên người cô từ đầu đến cuối đều là hàng hiệu, nhưng thời điểm này, dĩ nhiên nên trấn lột vị ‘sếp’ của cô.

Mấy việc này, Kinh Sở không có ý kiến. Bữa ăn hôm nay anh thanh toán hết 5000 đồng mà mặt vẫn không biến sắc, chỉ có Dương Miên Miên chỉ lăm lăm một ý nghĩ: Bữa ăn chẳng có tìm rồng gan phượng ... vậy mà lại đắt như vậy, quá đắt, quá tốn kém.

Xong bữa tối, Kinh Sở đưa Dương Miên Miên về nhà. Vẫn là chiếc xe Audi như thường lệ, nhìn thấy cô liền rạng rỡ hơn hẳn: “Miên Miên ơi (づ 3 づ)”

Dương Miên Miên không nhịn được cười, không hiểu sao lại quay sang anh nói một câu: “Chiếc xe này của anh cực kỳ đáng yêu!”

Xe Audi phấn khích tột độ: “Miên Miên cũng rất đáng yêu!”

Kính Sở: “...”.

Chiếc xe của anh màu đen, hình dáng bình thường như những chiếc khác, đáng yêu ở chỗ nào? Thảm mỷ của cô?

Nhưng có phải là anh đang gặp ảo giác hay không, chiếc xe ngày hôm nay thật dễ dàng mắt không chế, sao tốc độ lại cực nhanh như vậy nè?

Khi về đến dưới lầu nhà cô, vẫn còn khá sớm, Dương Miên Miên chuẩn bị xuống xe. Kính Sở không mở cửa, quay sang cô: “Hiện tại không có ai, tôi muốn nói chuyện với em!”

“... tâm sự cuộc đời sao?” Dương Miên Miên mất tập trung.

Kính Sở thanh âm trầm thấp: “Sự việc lần này may mắn không gặp nguy hiểm. Những việc có thể giấu, tôi đã giấu giúp em. Thế nhưng, Dương Miên Miên, lần sau không được viện cớ này nữa. Lần sau không được hành động như vậy!”

Dương Miên Miên trong lòng dâng lên một luồng khí nóng: “Ý anh muốn nói tôi quản việc không đâu?”

Anh ngừng lại một chút: “Tôi không có ý này, nhưng thật sự quá nguy hiểm, lần này là em gặp may, nhưng lần sau được như vậy nữa không?”

Cô không hé răng, lắc lắc đầu, dĩ nhiên là không đồng ý.

“Em không biết bản thân mình tự phụ đến mức nào đâu!”

Thử nghĩ xem, một cô gái ở lứa tuổi này gặp phải tên giết người biến thái, không chịu đi báo cảnh sát, rồi chạy thật xa mà dám cư nhiên đối mặt. Lòng kiêu ngạo của cô sớm muộn cũng đánh chết cô.

Anh ép mình nghĩ cô là một cô gái nhỏ vì hoàn cảnh gia đình nên sớm trưởng thành, nhưng anh không thể tự lừa gạt bản thân.

Dương Miên Miên là người cực kỳ to gan. Cô quá thông minh, thông minh đến mức xem thường xung quanh mình đều là những kẻ ngu xuẩn, tự coi mình là nhất. Thực tế như vậy cô đang rất nguy hiểm.

Cô không phải là cô gái thông minh và gan dạ đầu tiên anh gặp. Những người như vậy dễ bị làm đường lạc lối. Họ coi thường nguyên tắc, tùy ý xử trí, coi thường đối thủ. Rồi sau đó càng đi càng sai, đến giai đoạn không thể nào kiểm soát.

Anh không bao giờ hi vọng cô đi đến mức này. Thậm chí cũng có thể cho rằng anh đang thương xót cô, chỉ mong cô có thể đi trên một con đường bình thường, yên ả.

Bằng không, ngày hôm nay anh phí lời như thế làm gì.

Dương Miên Miên nghe anh nói mình tự phụ, không giận, cũng không phủ nhận: “Chẳng lẽ tôi không được phép kiêu ngạo sao?”

Cô ngẩng đầu lên, đôi mắt lấp lánh ánh sáng chiếu rọi trong không gian nhỏ hẹp tăm tối. Anh nhìn cô, thật sự không thể dời được tầm mắt.

“Em có quyền!” Kính Sở thừa nhận, so với tất cả những người bạn cùng tuổi, cô quá xuất sắc. Cô có quyền kiêu ngạo.

Nhưng xưa đã có câu nói khôn quá hóa ngu. Nghĩ mình thông minh mà lấy dây tự buộc mình cũng không phải là số ít.

“Tuy nhiên, có những việc rất nguy hiểm, là em đang đi xiếc trên dây.” Kính Sở nghiêm giọng, “Một khi rơi xuống sẽ hối hận cả đời.”

Dương Miên Miên chống tay lên trán, lười biếng đáp lời: “Tại sao anh nghĩ tôi sẽ xảy ra chuyện? Tôi không phải là Hồ Dật Lâm, anh đừng khinh thường tôi quá!”

Kính Sở cho rằng chuyện này không thể tiếp tục nói được nữa. Anh cảm thấy Dương Miên Miên giống như đứa em họ của anh, đang tuổi trưởng thành, chẳng coi ai ra gì. Lúc nào cũng nghĩ mình là trung tâm, là vũ trụ của thế giới. Nhưng loại hành vi thế này trước những người trưởng thành thì vô cùng nực cười.

Đặc biệt lần này cô còn thành công vang dội, lại càng cổ vũ cho thói kiêu căng vốn có của cô. Lần sau nếu gặp thất bại sẽ càng thê thảm hơn.

Mà với những chuyện như vậy không được phép sai lầm.

Bởi chỉ cần một lần đã đủ mất tính mạng.

“Trên thế giới này, mỗi người có số phận không giống nhau.” Dương Miên Miên ngẩng đầu, “Người số mệnh tốt sẽ có cha mẹ thương yêu, không bận tâm tiền bạc. Nhưng tôi thì khác, từ còn nhỏ đã phải lượm từng cái chai, cái lọ để bán kiếm tiền, kiếm từng đồng từng cắc. Anh có hiểu được không? Chỉ cần anh mạng số tốt, vậy nên chuyên tâm vào học tập. Trong lớp tôi, các bạn gái đua nhau bàn tán về bạn trai, về chuyện giảm cân, về ngôi sao này ca sĩ kia. Còn tôi, Kính Sở, tôi không có phúc này. Từ xưa đến nay không có ai bận tâm giúp tôi và tôi cũng không muốn ai bận tâm về mình.”

Ngữ khí của cô rất bình tĩnh. Bình tĩnh đến mức Kính Sở còn lầm tưởng cô đang kể về câu chuyện chẳng hề có chút liên quan đến mình.

“Tôi làm việc của tôi, con đường tôi đi do tôi chọn. Có ngã chết cũng là tự tôi chuốc lấy. Tôi không muốn ai quan tâm, anh cũng đừng mong có thể quản được tôi.” Lấy lấy một hơi thật sâu, “Anh xem anh là ai có thể quản được tôi, anh có tư cách này sao?”

Kính Sở á khẩu, không thốt nên lời. Anh đương nhiên làm gì có tư cách gì, anh đứng trên lập trường nào đây. Hay chẳng lẽ muốn anh trả lời rằng anh không nỡ hay sao?

Cái ý niệm này vừa xuất hiện, chính bản thân anh cũng gạt mình. Cái gì mà không nỡ, anh điên rồi.

Anh cảm giác mình có thể nói mấy lời xấu xa như: Vậy thì sau này không thêm chú ý đến cô, sau này đừng bao giờ tìm anh giúp đỡ.

Nhưng sao anh không thể thốt lên lời, vừa nghĩ đến vào khoảnh khắc ấy cô đặt hết kỳ vọng vào anh, trong lòng nặng trĩu: “Nếu em nghĩ như vậy ... Tôi cũng không còn cách nào khác. Đúng, tôi và em số mệnh khác nhau.”

Dương Miên Miên lẳng lặng nhìn anh. Cô gặp chuyện lớn thế này, càng ngày trông càng gầy, khuôn mặt của cô có thể nằm trọn trong lòng bàn tay anh.

Kính Sở nói mấy câu cuối cùng: “Mặc kệ em chọn đi con đường nào, đi ra sao, nhưng hãy nhớ cho kỹ, trên thế gian này người thông minh không chỉ có mình em. Người có năng lực cũng không chỉ có mình em. Nam Thành lớn như vậy không biết có bao nhiêu dạng người, em ...”, anh chợt thấy lòng nghẹn lại, “Tôi không biết biết khuyên em thế nào. Nhưng đến khi

em gặp chuyện sẽ không kịp cứu vãn. Bây giờ chỉ biết nói với em. Sau này phạm làm chuyện gì phải suy nghĩ chín chắn, không được kích động. Vô quyết dày có móng tay nhọn, đến khi em thật sự xảy ra chuyện, hối hận cũng không kịp.”

Dương Miên Miên muốn nói gì đó, nhưng lời nói chưa kịp bật khỏi miệng, liền nhịn xuống, cắn cắn ngón tay của mình. Thật không thể tưởng tượng nổi, suýt chút nữa là cô nói với anh: Nếu như tôi té ngã, anh có thể nâng tôi dậy mà!.

May mà cô không nói ra.

Khăng định hôm nay bị “bọn nhỏ” nói cho mê muội thần trí rồi.

Đúng đúng, khăng định là đi chứng sau khi va chạm não rồi, cô điên rồi.

Kính Sở thấy cô không nói lời nào cho rằng cô đã biết hiểu, liền nhỏ giọng nói: “Được rồi! Đã trễ, em về nhà nghỉ ngơi đi!”

Dương Miên Miên mở cửa xe, vừa bước một chân xuống, liền nhớ đến một chuyện, quay đầu nói với anh: “Nè anh say rượu lái xe sao?”

Kính Sở: “... Hôm nay tôi chỉ uống một chai.” Anh vẫn khắc chế, mọi người đều uống, nhưng anh chỉ uống nước, uống một chai bia cũng coi như không.

Nhưng trước mặt vị thành niên đây cũng là tấm gương xấu a.

“Tạm biệt!” Mặc dù biết Kính Sở uống rượu không nhiều, lái xe không có vấn đề gì, có điều thân là cảnh sát luôn là tấm gương sáng cho mọi người, lần này lại thế này, có vẻ không đúng đắn lắm.

Trời! Vậy mà cứ tỏ vẻ với mình!

Dương Miên Miên vô cùng vui vẻ bước lên lầu.

Đèn hành lang kiểm soát bằng âm thanh, nó mỗi ngày đều nghe bác quảng trường phía bên kia phát mấy loại nhạc khiêu vũ, bên này cũng phụ họa theo: “Em là đường chân trời của anh, là đám mây đẹp nhất, trời chặt con tim anh. Hey, hãy ở lại đây!”

Dương Miên Miên: “...” Im ngay! Cô cũng muốn hát ㄟ ㄎ ㄟ!

Dương Miên Miên quay về trường sinh hoạt như bình thường. Việc Hồ Dật Lâm biến mất khỏi trường cũng không có chuyện gì lớn. Trường ra thông báo thầy Hồ xin nghỉ, đi tu nghiệp nước ngoài. Thay hẳn là một thầy giáo khá lớn tuổi.

Thình thoảng cũng có vài nữ sinh vẫn mơ tưởng đến người thầy phong độ, đẹp trai Hồ Dật Lâm, nhưng đối với học sinh mà nói, học tập vẫn chiếm suy nghĩ của họ nhiều nhất.

Hồ Dật Lâm coi như là giấc mộng của bọn họ đi. Ngoài trừ cô và Ôn Hinh.

Ôn Hinh xin nghỉ rất lâu, sau khi quay lại trường thì nghe nói cô sẽ đi du học.

Nhất Trung có không ít học sinh đi du học, nên mọi người cũng không cảm thấy kỳ lạ. Mọi người trong lớp tổ chức tiệc chia tay cho cô, cực kỳ náo nhiệt.

Dương Miên Miên không ngờ đến cô ta tìm đến cô nói lời chào tạm biệt. Cô ấy gầy đi khá nhiều, sắc mặt tiêu tụy: “Tất cả mọi chuyện tớ đã nghe cảnh sát kể lại. Cảm ơn cậu đã cứu tớ!”. Cô cúi đầu.

“Không có gì”, Dương Miên Miên mím môi, giọng nói bình thường như không quen biết, nghiêng người đứng tách ra.

Ôn Hinh viên mắt ửng đỏ: “Còn ... mẹ tôi ... bà ấy ... đã nói với cậu mấy lời quá đáng, tớ xin lỗi.” Cô ta lại cúi đầu lần thứ hai.

“Quên đi!”, Dương Miên Miên giậm chân. Tháng 12 trời se lạnh, đứng trên hành lang chân tay cô tê cứng, “Nếu không có chuyện gì tôi về lớp.”

Cô xoay người rời đi, dáng vẻ khá lạnh nhạt. Nhưng có trời mới biết cô đang tủm tỉm cười, trời lạnh sao lòng cô lại ấm áp thế này.

Giữa tháng 12, trời đã lát phát tuyết, cô đã nói vô số lần với Kính Sở, nhắc lại chuyện anh hứa dạy võ cho cô, nhưng anh vẫn chưa thực hiện. Mỗi ngày Kính Sở về nhà liền nhìn thấy nấy tờ ghi chú trên cánh cửa tủ lạnh, không phải “Đàn ông không giữ lời” thì lại là “Anh lừa tôi”, rất nhiều câu không hề lặp lại, làm anh khá thích thú.

Có điều cũng không chịu nổi cô lái nhái, chắc phải làm thôi!

Hôm đó, anh được nghỉ. Buổi chiều đi chợ mua thức ăn về nấu cơm.

Ngày hôm đó, mặt trời đỏ rực đang dần lặn về phía Tây, nhà nhà đều đã lên đèn. Khi Dương Miên Miên mở cửa, đập vào mắt mình chính là gian phòng rộng rãi, trên bàn ăn bày một tô canh gà lớn, một đĩa rau xào, đĩa cà chua xào trứng. Xanh, đỏ, vàng trông thật đẹp mắt. Trên người anh vẫn đeo chiếc tạp dề từ trong bếp bước ra, trên tay là đĩa sườn xào chua ngọt: “Ăn cơm chung luôn chứ?”

Nếu như trên thế giới có kiểu tìm đập tình thích, nếu như trên thế giới thật sự có tiếng sét ái tình, thì trong giờ phút này đây, có cảm giác mình đang trong mộng, tim loạn nhịp.

“Làm sao vẫn còn đứng đó! Vào đi!” Anh đặt đĩa sườn xuống, vào nhà bếp lấy nồi cơm, “Mau rửa tay, ngồi xuống ăn cơm!”

Dương Miên Miên chậm rãi bước đến, cầm theo balo, cứ đứng ngơ ngẩn một hồi lâu mới ngồi xuống, đầu óc trống rỗng.

Kính Sở đưa chén cơm đến trước mặt cô, rồi đôi đũa. Cô yên lặng cầm lấy, khảy khảy từng hạt cơm. Kính Sở trông thấy cô vẻ khác thường, không khỏi hỏi: “Làm sao vậy? Lại buồn nôn sao, không ăn được sao?”. Cô bé này bình thường ăn như hùm như sói, sao hôm nay lại nhẹ nhàng thế này.

“Không!” Cô mím môi, gấp miếng sườn, mùi hương thơm phức, chua chua ngọt ngọt, rất ngon.

Đôi đũa lú rú: “Ăn ngon lắm đúng không, tài nghệ bếp núc nhà Kính Sở chúng ta là nhất!”

Kính Sở nhìn cô ăn lại cảm thấy đáng thương. Gần đây, không hiểu sao cứ khi nào nhìn thấy cô là chỉ muốn quan tâm cô thêm một chút.

Ngày đó, cô máu me đầy người, cuộn mình trong lòng anh, đáng về ấy anh không quên được. Còn có một ngày cô nằm trong bệnh viện, ôm đầu gối, nhưng không hề có một giọt nước

mắt, quả thực cảnh tượng ấy đắm sâu vào lòng anh, không thờ nổi.

Anh vô thức múc cho cô chén canh. Cô ngẩng đầu liếc nhìn anh, đôi mắt to tròn, hàng mi cong vút, da mặt trắng hồng, còn ánh mắt kia ... hàm ý ẩn sâu trong đó ... Anh cảm thấy quay cuồng, trong đầu anh bây giờ chỉ còn duy nhất một ý nghĩ ... “Nhóc con quả thực rất xinh đẹp!”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Dì cả

Bữa cơm hôm nay đặc biệt kỳ lạ, hai người ngồi trên bàn cơm không nói một câu, ngọn đèn pha lê trên đỉnh đầu thu mọi cử động vào đáy mắt, nói ra một câu mang hàm ý sâu xa: “Có hi vọng.”

Cũng không biết đang nói ai, thế nhưng mọi người trong nhà đều rất hưng phấn, nhỏ giọng xì xào bàn tán.

Kính Sở rửa chén trong bếp, Dương Miên Miên chạy vào: “Để đó tôi làm cho!”

“Không cần!” Kính Sở liếc nhìn cô, “Em không nên đụng vào nước lạnh, ra ngoài ngồi đi.”

Vội nước ra về hiểu biết: “Bên trong có vòi nước nóng nhé ... Anh ấy nói dối chị đó!”

Dương Miên Miên vẫn đi về ghế salon ngồi, salon rất êm ái, cô ôm ôm chiếc gối một chút, cảm thấy hơi choáng váng.

Thật ra, cô vẫn lừa Kính Sở, cô chỉ muốn nhanh chóng học các phương pháp tự vệ. Hiện tại, đôi khi cô cũng vẫn có cảm giác đầu óc quay cuồng, không phải lúc nào cũng bị nhưng có đôi lần chỉ muốn ngất lịm.

Bản thân cô chưa kịp ý thức, người liền ngã xuống chiếc ghế salon, nhìn trần nhà đang quay vòng vòng. Không biết qua bao lâu, Kính Sở đi ra, trông thấy sắc mặt của cô, lập tức hỏi: “Em sao vậy?”

Cô nhìn anh, cảm giác giọng anh thật xa xôi, mấy phút sau mới có thể trả lời: “Không, không có chuyện gì, tôi chỉ muốn ngủ.”

Kính Sở không dám đụng vào cô. Anh vào phòng ngủ, lấy mền đắp cho cô, lại lấy thêm một chiếc khăn mềm kê sau gáy cho, vuốt trán: “Nếu em cảm thấy không khỏe, nói với tôi, tôi đưa em đi bệnh viện.”

“Không sao đâu”, cô mơ mơ màng màng, “Chỉ một lúc là khỏe thôi.”

Sau đó, cô thật sự chìm vào giấc ngủ, Kính Sở cũng không dám gọi cô, thỉnh thoảng chỉ ghé qua xem cô thế nào. Khi ngủ Dương Miên Miên xem ra yên tĩnh hơn bình thường nhiều. Hàng lông mày thanh tú hơi nhũn lại, cảm giác không thoải mái sao? Cô muốn vươn mình, nhưng bộ salon quá nhỏ, nửa chân của cô thò ra bên ngoài, rồi đến một bên tay, tưởng ngủ thật xấu!

Kính Sở không dám di chuyển cô, chỉ còn cách kéo chiếc bàn trà xích ra một chút, chính mình ngồi trên thảm, bên cạnh chiếc sofa, ngăn không cho cô rớt xuống đất lại đụng trúng đầu.

Nha đầu này, thông minh thì thật sự rất thông minh, nhưng xui xẻo thì cũng cực kỳ xui xẻo. Vụ án Trần Duyệt lúc trước, chỉ là một viên gạch, dù sao là con gái thì sức cũng yếu. Thế nhưng, cái tên Hồ Dật Lâm kia thật sự ra tay rất mạnh, mấy lần muốn lấy mạng cô.

Anh nhắm nghiền một lát, không kim được, xoa xoa đầu cô. Cô dường như cảm nhận được, hướng lòng bàn tay anh, cạ cạ, trong lòng anh đột nhiên dâng lên một cảm giác mềm mại.

Loại cảm giác này là gì, anh không thể giải thích được, từ trước đến nay, anh chưa từng có.

Nửa đêm, ngoài trời bắt đầu mưa, anh tỉnh giấc. Chiếc chăn trên người Miên Miên đã rơi quá nửa, vừa khít đắp lên người anh, mà anh ngay lúc này đang ngồi trên sàn nhà, đầu dựa vào tay vịn, tròng khít tựa đầu vào cô.

Anh muốn đứng lên, nhưng trong không khí mơ hồ người thấy mùi máu tanh, anh liền tỉnh táo.

“Miên Miên!” Anh gọi nhỏ.

Cô từ từ mở mắt, đau đến nhủu chân mày: “Đau quá!”

“Đau ở đâu?”

“Ở bụng!”

Kính Sở sững sờ, anh lấy tay sờ vào, quả nhiên ướt nhẹp. Anh mau chóng mở đèn, một tay anh toàn là máu.

Dương Miên Miên mơ mơ màng màng, chưa kịp phản ứng, chiếc quần của cô đã phản ứng mau lẹ: “Miên Miên ơi, chị đến kỳ rồi ...”

“A ...”, cô không đầy đủ chất, nên phát triển khá chậm, kinh nguyệt không đều, dăm ba tháng mới có. Nhưng mỗi lần có là mỗi lần đau đến chết đi sống lại, không tài nào chịu đựng.

Kính Sở cũng hiểu ra, thở phào nhẹ nhõm, đắp chăn lại cho cô: “Không sao đâu, tôi đi mua đồ cho em, em cố gắng đợi một chút!”

Nhà anh ở khu căn hộ cao cấp, bên cạnh có Cửa hàng tiện lợi 24h, băng vệ sinh, trong cửa hàng chắc cũng có đủ.

Anh không hề ngưng ngừng, đi thẳng đến khu bày bán, nhanh tay lấy mấy bao, tiện thể bỏ vào một hộp quần lót, cũng không quên mua thêm túi đường đỏ.

Cô bé thu ngân nhìn anh từ từ cười: “Anh mua cho bạn gái a?”

Kinh Sở: “... Đúng!” ... chẳng lẽ anh lại nói mua cho em gái, hay là mua cho mẹ anh sao?

Ví tiền của anh: “...~(≥ ∇ ≤) ~.. ngại quá!”

Dương Miên Miên thay quần lót mới cùng miếng băng trắng nhỏ xinh. Kinh Sở buộc cô lên giường nghỉ ngơi. Nhà Kinh Sở có phòng cho khách nhưng lại không có giường, vì lẽ đó cô vào nằm trên giường của anh.

Kinh Sở ở trong bếp nấu chén nước gừng đường đỏ, mang vào cho cô: “Uống ngay khi còn nóng đi!”

Dương Miên Miên nhìn chén canh, viền mắt lập tức hoe đỏ, cô không nói gì, nâng chén uống cạn sạch.

Kinh Sở vỗ nhẹ lên chân: “Ngủ đi!”

Cô gật đầu, nhắm mắt lại.

Ngủ được một giấc dài, nhưng thức dậy cảm giác bụng vẫn còn rất đau, giống như có ai lấy dao chọc ngoáy hết ổ bụng. Tay chân cô lạnh buốt, người không còn chút khí lực, vén chăn bước xuống giường, bắp chân run lẩy bẩy, tựa như bị băng huyết.

Băng vệ sinh cực kỳ bình tĩnh: “Miên Miên, trần rồi!”

“Vậy chị đi thay.” Cô cắn răng, bước từng bước vào phòng tắm, thời điểm đó cái mới phát hiện quần lót có chút kỳ lạ.

Không phải là loại cô thường hay mặc, rất nhỏ, rất sát, lót miếng băng vào cũng bị lộ hết một nửa, cô nhìn nhìn một chút: “Sao trông em khác lạ vậy?”

Chiếc quần lót màu đen ngại ngùng trả lời: “Em là loại nội y gọi cảm a o(#――∇――#)o”

Dương Miên Miên: “Sặc ...”

Thật ra Kinh Sở nhìn thấy là của phụ nữ thì anh tiện tay mua về chứ cũng không hề để ý đến kiểu dáng.

Cô thay băng xong xuôi rồi bước ra ngoài, Kinh Sở lúc đó cũng vừa vặn bước vào, đối mặt với cô. Dương Miên Miên hôm qua quần dính đầy máu, do vậy trên người chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, phía trên áo là phù hiệu đã phai màu, không nhìn rõ. Hơn nữa nó lại quá ngắn, ngắn đến mức sắp lộ rốn, chứ đừng nói là quần lót.

Kinh Sở cũng nhìn thấy là chiếc quần lót hoàn toàn không vừa người, lộ ra đôi chân trắng ngần, tuy rằng khá gầy nhưng rất trắng, đứng khép chân lại một chút khe hở cũng không có.

Anh nghĩ lung tung gì đấy, giặt mình, quay đầu nhìn đi nơi khác: “Mau về giường đi!”

Dương Miên Miên lại trèo lên giường, sờ sờ ga trải giường: “Anh mua sai loại, cái đó không phải loại hàng ngày, tôi sợ nó sẽ thấm ra ngoài”

Ga trải giường màu tím nhẹ an ủi cô: “Không sao, giặt một chút là sạch.”

Kinh Sở hắng giọng: “Vậy để tôi đi mua lại.”

“Không cần đâu.” Ngón tay trắng trẻo của cô vẽ vẽ trên chiếc giường, “Tôi nên về rồi, quần áo của tôi?”

Kinh Sở ngừng một lát: “Đã giặt sạch.”

Dương Miên Miên: “...”, cô dè dặt hỏi: “Còn đồ trong?”

“Vứt rồi!”, chẳng biết cái quần ấy mua từ lúc nào, tẩy đến không còn biết là màu gì, hôm qua lại dính đầy máu, anh đương nhiên vứt đi.

Dương Miên Miên cảm thấy tim như tắc nghẹn, mê mẩn nằm xuống.

Kinh Sở không biết cô đang buồn tủi, lại nghĩ rằng cô còn đau. Anh bước ra bếp nấu cho cô thêm chén gừng đỏ. Uống được một lúc, cô thấy toàn thân tứa mồ hôi. Kinh Sở lại đưa cho cô một túi chườm nóng, chườm quanh bụng thấy thật dễ chịu.

Cô lại mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

Tỉnh dậy muốn ra ngoài kiểm gì ăn. Kinh Sở không ở nhà, có viết tờ giấy lại cho cô. Món gì cũng không muốn ăn, bèn lấy một ly sữa uống.

Được một lúc, cô nghe có tiếng ồn ào, cánh cửa đang lớn giọng: “Thang máy nói La Bùi Bùi đến rồi. Cô ta gặp Kinh Sở ở dưới lầu, hình như có việc muốn lên đây.”

“Chết! Miên Miên vẫn còn trong nhà mà!”

“Sẽ bắt gian tại trận sao?”

...

Àm ĩ, cô suy đoán: “La Bùi Bùi muốn tìm đến Kinh Sở nói lại tình xưa sao?”

Cô đột nhiên buồn ly xuống, nếu La Bùi Bùi đến đây vì mục đích đó, vậy cô ở đây ... thật không tiện.

Trong khoảnh khắc, cô tự dung có ý nghĩ, cứ làm như không biết chuyện gì, cứ ngồi ở đây xem kịch vui. Nhưng chỉ vài giây, cô đã bóp chết ý nghĩ xấu xa này.

Cuối cùng, cô nhanh chóng thu vén balo cùng quần áo, không kịp thu dọn chăn gối, chỉ mau mau ra khỏi nhà. Nhưng không kịp, tiếng bước chân đã rất gần, cô còn nghe thấy tiếng mở cửa. Hết cách, cô đành trốn trong nhà vệ sinh.

Đúng là thanh âm của La Bùi Bùi: “Thật là ngại quá, em vẫn không tìm thấy, sau đó suy nghĩ một chút, chắc chỉ có để ở nhà anh thôi.”

“Là anh quên đưa cho em”, lúc chia tay anh đang bận túi bụi chuyện vụ án, về nhà là ngã người ra ngủ, chẳng nhớ đến việc này.

Từ chiếc bàn trà, La Bùi Bùi đã tìm thấy quyển sách của mình: “Bìa trước có ký tên, làm mất rồi thì em sẽ buồn đến chết mất.” Cô nở nụ cười với Kinh Sở, còn muốn nói gì đó, nhưng điện thoại chợt reo vang: “Alo! Là Tổng Giám Đốc Hoàng, chào ông Bây giờ sao? Được, tôi cũng đang rảnh ... Ok ... tôi lập tức đến ngay!”

Cô cúp điện thoại , quay đầu nói với Kinh Sở: “Em có cuộc hẹn gấp, không quấy rầy anh nữa, nhưng có thể mượn nhà vệ sinh của anh một chút được không?”

Kinh Sở gật đầu: “Em cứ tự nhiên.”

La Bùi Bùi tiến vào phòng vệ sinh trong phòng khách, chỉnh trang lại y phục. Kinh Sở cảm giác trong nhà có chút kỳ lạ, ngấm lại, balo của Dương Miên Miên đâu rồi.

Anh khề cau mày, tiến vào phòng ngủ, chăn mền vẫn loạn xạ, không thấy dép đi trong nhà, cửa ra vào vẫn còn đôi dép của cô, chứng tỏ người vẫn còn trong nhà.

Đẩy cửa phòng tắm trong phòng ngủ, nhìn nhìn, cũng không có ở đây.

Chẳng lẽ ... anh chợt nghĩ đến một khả năng thật hoang đường.

La Bùi Bùi bước ra, cũng không có gì bất thường, chào tạm biệt. Tiến La Bùi Bùi ra khỏi cửa, Kinh Sở mới quay trở lại phòng vệ sinh cho khách, phát hiện cô đang loay hoay từ trong ngăn tủ bỏ ra ngoài. Đập vào mắt anh lúc này là cặp đùi trắng như tuyết, mông tròn tròn, còn có miếng băng trắng lộ ra khỏi quần lót.

Kinh Sở thấy đầu óc trống rỗng, buồn cười nhưng không hiểu vì sao.

Không nghĩ ngợi nhiều nữa, anh đưa tay kéo cô ra ngoài: “Em trốn trong này làm gì?”

Cô nhỏ như vậy thôi sao, hay cô quá dẻo dai. Cô tuy gầy một chút nhưng vẫn là thân thể của một thiếu nữ, vậy mà vẫn nằm gọn trong ngăn tủ.

“Tôi cho rằng nếu La Bùi Bùi bước vào nhìn thấy tôi ở đây thì không được tốt cho lắm.” Dương Miên Miên dựa vào cánh tay của anh đứng dậy, lấy tay vén tóc ra sau tai, lộ ra lỗ tai trắng nõn, nhỏ nhỏ, khiến người khác chỉ muốn chạm vào, “Nếu như cô ấy muốn đến cùng anh hàn gắn lại tình cảm còn nhìn thấy tôi, đừng đùa nhé! Là tôi đang suy nghĩ cho anh, anh còn trách tôi sao?”

Trong chớp mắt, Kinh Sở không biết nói sao cho đúng, đưa cô trở lại phòng ngủ, anh mới mở miệng nói: “Chúng tôi không thể!”

“Tại sao, tan tan hợp hợp là lẽ thường mà. Cãi nhau thì đòi chia tay, thể nhưng rất nhanh lại trở về bên nhau thôi!”

Kinh Sở bình tĩnh nói: “Em xem quá nhiều phim truyền hình rồi. Tất cả đều là người lớn, không lấy chuyện chia tay làm cái cớ cho hả giận, chia tay là chia tay!”

Dương Miên Miên cảm thấy không thể tin nổi, cặp tình nhân trong lớp cô cũng chia tay, không phải do người bạn trai quen cô gái khác, mà là cô bạn gái đi du học nước ngoài, ép nưgu lang chức nữ phải chịu cảnh chia lìa.

Nhưng chia tay bình thân đến mức này là lần đầu tiên cô gặp: “Tôi vẫn chưa hiểu lắm.”

“Rất đơn giản, chúng tôi quen và yêu nhau đến mục đích cuối cùng chính là kết hôn. Nếu như đồng thuận cùng tình cảm tốt đẹp, như vậy chúng tôi sẽ đi đến hôn nhân. Còn nếu cảm thấy không cách nào kết hợp, như vậy chia tay là chuyện dĩ nhiên. Tôi và cô ấy sớm nhất trí quan điểm này, để không mất quá nhiều thời gian vào đối phương.”

Dương Miên Miên: “Yêu không phải là cho dù không hợp cũng vẫn muốn bên nhau sao, không bao giờ nói không được, nguyện sẽ thay đổi vì nhau sao?”

Kinh Sở im lặng vài giây mới đáp lời: “Em nói rất đúng, nhưng hiện thực cuộc sống có quá nhiều mối bận tâm lo lắng. Nhưng không có nghĩa là không cần tình yêu, thông thường sau khi chia tay lâu dần cũng nảy sinh tình cảm mới.”

Dương Miên Miên ồ một tiếng: “Vậy anh đã có khởi đầu mới rồi sao?”

“Tôi tạm thời không muốn quan tâm vấn đề này”, Kinh Sở không muốn bàn luận sâu thêm nữa, lảng sang chuyện khác, “Em nghỉ ngơi cho khỏe đi!”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Tuyết rơi

Kinh Sở lấy cớ chuyện xảy ra ngày hôm đó, lần thứ hai từ chối đề nghị của cô, cho rằng cô vẫn chưa thật khỏe, đem chuyện dạy võ dời lại kỳ sau.

Chớp mắt đã cuối tháng 12, trời càng ngày càng lạnh, bộ đồng phục học sinh không tài nào chống chọi được cái giá rét ngày đông, chỉ còn cách thêm cái áo bông khoác ra phía ngoài. Là chiếc áo bông năm cô học cấp 2, thắng em trai khác mẹ khác cha vứt cho cô.

Mau xanh đậm, may là khá lớn, thân hình cô lại gầy gò, đem nhét vào cỡ nào cũng vừa. Có điều, chiếc áo đã quá cũ, giặt đi giặt lại nên lớp bông cũng nhão, khả năng giữ ấm cũng có hạn.

Vừa bước khỏi cửa, cô đã hắt xì mấy cái, gió lạnh đến thấu xương.

Chiếc giày bằng bông vải kiểu cũ, khá xấu, nhưng giữ ấm tốt, là do một bà cụ trong tiểu khu tự may, bán ngay trước cửa ngõ, 10 đồng một đôi, khá rẻ. Nhưng nhược điểm duy nhất là thấm nước, trời mưa thì coi như đi giày cũng như không.

Ngày hôm nay chính là như vậy, vừa nhìn ra ngoài trời đổ tuyết, cô quay vào nhà đi thêm đôi vớ, hai đôi vớ khiến đôi chân to kềnh, thiếu chút nữa là mang ủng không vừa.

“Miên Miên, mua một đôi giày đi!” Chiếc giày đi mưa màu đen thờ ải, “Bây giờ cô gái toàn là mang giày bằng vải dạ, rất đẹp!”

Dương Miên Miên cứ nhét chân vào, lăm bầm nói: “Không phải em còn rất chắc chắn sao, theo chị nam chinh bắc chiến thêm 100 năm đi!”

“Em trái lại rất tình nguyện”, đôi giày đi mưa lo lắng, nó đã hơn 10 năm tuổi, là loại giày đi mưa trước đây mọi người hay dùng, rất bền, “Có điều, bây giờ con gái ai cũng mê cái đẹp, chị

cũng nên thế đi!”

Dương Miên Miên bung dù, nói một câu: “Không cần chú trọng trang phục, chị vẫn rất xinh đẹp đúng không?”

Cây dù gập đầu: “Miên Miên là đẹp nhất, $\sim(\geq \nabla \leq) \sim$ là bông hoa đẹp nhất Nhất Trung, không không, là bông hoa đẹp nhất Nam Thành.”

“...”

Sao mấy câu nghe sến vậy nè!

Vẫn là một ngày như mọi ngày, cô vẫn khệnh khạng một mình đến lớp. Bởi vì chỗ ngồi sát cửa sổ, thỉnh thoảng có con gió lùa vào, bắt gặp lạnh run. Chỉ còn cách cảm ly nước nóng, ừ ầm đôi tay, nhưng vẫn không đỡ chút nào.

Bên ngoài một mảng mây đen kịt che phủ bầu trời, bão tuyết lại sắp ập đến.

Buổi trưa, tuyết rơi, mọi người đều bu quanh cửa sổ ngắm tuyết, tuyết rơi khá nặng hạt, buổi sáng chỉ là một lớp mỏng manh thì giờ đây đã phủ dày cả vài cm.

Học sinh vừa hưng phấn, vừa lo âu.

Ngày hôm nay 24 tháng 12, Đêm Giáng Sinh, lại trùng vào thứ sáu, học 4 tiết là được nghỉ.

Phần lớn học sinh đã hẹn nhau xem pháo hoa ở quảng trường hoặc đi ăn lẩu, mấy cặp tình nhân thì lén lút hẹn hò.

Mọi người bàn tán sôi nổi, chỉ mong mau mau hết giờ để được đi chơi, nguyên các tiết học buổi chiều chẳng còn ai có tâm trí nghe giảng.

Chỉ có một mình Dương Miên Miên mặt lạnh như băng tì vào bàn học, buồn buồn nhìn ra phía cửa sổ.

Bàn học: “(◕_◕) Bên ngoài tuyết rơi nhiều quá, đường chắc chắn sẽ rất khó đi!”

Ghế: “(◕o◕)Đúng vậy, thật nặng hạt, làm sao đi được!”

Cửa sổ thêm lời: “ $\Sigma(\pi^*/\text{J})$ Gió lớn lắm, nhiệt độ đang xuống rất thấp, tớ còn muốn nứt ra đây nè!”

Bây giờ là tiết 3, vốn còn hai tiết, nhưng vì gió tuyết quá lớn, thầy Trương báo nhà trường cho phép tan học sớm, mọi người mau chóng về nhà cho kịp trước khi trời đổ bão tuyết.

Được về sớm khiến tất cả mọi người ai nấy rất hưng phấn, chưa đến 10 phút mọi người đã ra về gần hết. Trịnh Gia Dân ở lại đóng cửa, chợt nhìn thấy Dương Miên Miên vẫn ngồi đó không nhúc nhích, đến hỏi cô: “Cậu không về sao?”

“Tớ còn bài tập chưa viết xong, viết xong sẽ về.” Dương Miên Miên nói muốn làm bài tập, vậy mà vẫn nằm dài trên bàn không động đậy, “Tớ đóng cửa cho, cậu về đi.”

Trịnh Gia Dân cùng mấy đám bạn học, Trương Xảo và Tự Tiểu Văn rủ nhau đi hát karaoke không đi ăn, nên cũng không nói nhiều, mau mau chóng chóng nhấc cô nhớ đóng cửa rồi ra về.

Dương Miên Miên nhìn xuống sân trường chật kín học sinh, bạn nào cũng được người nhà đến đón, vừa chạy vừa nói cười, âm thanh rộn ràng vang lên tận lâu trên.

Cô rất ghét những ngày trời đổ mưa tuyết, từ nhỏ đến lớn sẽ chẳng có ai đón cô tan học.

Trời mưa lớn không mang theo dù? Vậy thì một mình ngồi đó đợi đến khi mưa tạnh; nếu mưa không ngừng rơi, vậy đợi mưa mà về.

Bởi không có một ai đến đón cô.

Không có ai vì cô mà đem dù đến trường.

Ngôi trường lớn như vậy, sớm đã trở nên quen thuộc. Dương Miên Miên buồn bã, vùi mặt vào trong khuỷu tay.

Nửa giờ sau, trường học trở nên yên tĩnh cực kỳ, tuyết rơi rất nhiều, gió lớn gào thét, hoa tuyết bay ngợp trời, Dương Miên Miên thu sách vở vào cặp, nhưng vẫn chần chừ chưa đi.

Bàn học lo lắng: “Miên Miên ơi, bên ngoài mưa tuyết bão bùng thế kia, chị đi về rất nguy hiểm.”

Cửa sổ tán thành: “Đúng, gió lớn lắm, chị nhìn xem, cây lớn mà cũng ngã nghiêng thế kia.”

Dương Miên Miên sờ sờ cái bụng đói, cúi đầu ủ rũ: “Chị đói lắm, ở đây cũng rất lạnh, biết thế vừa rồi về cùng lúc với mọi người.”

Kiểu thời tiết này có mang dù cũng vô dụng, chỉ còn cách chống đỡ, nhưng thân thể gầy yếu này của cô có thể bám trụ được không?

Đáp án: Có chút nguy hiểm.

Vừa mới bước ra khỏi cửa lớp, cô đã bị gió thổi đến mức lao đảo, vội vàng chạy trở vào, đem cửa đóng thật kín, nhưng gió vẫn luồn qua khe cửa, khiến hai hàm răng cô va vào nhau kêu lộp cộp.

“Chân chị tê cứng rồi”, Dương Miên Miên khóc không thành tiếng, chiếc giày bằng bông cũng không được, giày đi mưa lại quá mỏng, đã có ba lớp vở mà vẫn không hữu dụng.

Tách tách tách. Điện thoại di động báo tin nhắn đến.

Dương Miên Miên tháo chiếc giày tay cồng kềnh, lôi chiếc điện thoại khỏi túi áo, là Kinh Sở nhắn tin: Tuyết lớn như vậy, em về nhà chưa?

Bị kẹt ở trường học, cô nhấn trong tâm trạng buồn khổ, mặc kệ đang giận vì anh không chịu dạy võ, kẻ lè thêm, Vừa lạnh vừa đói.

Nửa phút sau một tin nhắn nữa được gửi đến: Chờ đó!

Kinh Sở cầm chìa khóa, Liễu Ngọc ló đầu hỏi anh: “Đội trưởng về sao, bên ngoài tuyết đang rơi, cha tôi mời mọi người ăn lẩu nè!”

“Tôi có chút việc.”

Kính Sở cũng biết khả năng bị kẹt trên đường là khá cao, tuy nhiên cũng vẫn phải lái xe đi. Đúng như dự đoán, xe bị chặn ở trên đường, phía trước là cả đoàn xe, động cơ bị đóng băng, tắt máy, loạn hết cả lên.

Anh bước xuống xe, khóa lại, trực tiếp đi bộ.

Gió tuyết bão bùng, mái tóc anh phủ tuyết trắng, may là trên đường chỉ có lớp tuyết mỏng, đến trường Nhất Trung tuy hơi khó khăn nhưng cũng không chậm lắm.

Bước vào lớp nhất, nơi đó có một bóng hình gầy gò, đang ngồi xỏm giày sau tấm cửa kính, từ cửa trường học đến đại sảnh đã phủ một lớp tuyết mỏng.

Đến gần mới phát hiện là do cô đang buồn ngủ, trên người chỉ mặc một chiếc áo bông, dưới chân là đôi giày vải, bên cạnh là đôi giày đi mưa, không đông chết cô mới là lạ.

“Em điên rồi sao!” Kính Sở cởi áo khoác phủ lên người cô, “Chỉ mặc như thế này, muốn cảm chết à?”

Dương Miên Miên được áo khoác lên người, cảm thấy cả người thấy ấm áp hẳn: “Tôi đã mặc hết quần áo vào rồi đó!”

Kính Sở không nói lời nào, nhìn xuống đôi giày của cô, thờ dãi: “Nào, lên đi!”. Anh ngồi xỏm xuống, ra hiệu cô leo lên lưng mình.

Cô nhảy lên, ôm cổ anh, vừa cúi đầu nhìn, nước mắt rơi đầy gương mặt, trong lòng cô sao đau như thế này.

Kính Sở công cô đi ra, từng bước từng bước. Dương Miên Miên dựa vào lưng anh, dĩ nhiên không còn cảm thấy lạnh: “Tôi không nặng chứ?”

“Em 45kg?”

“Có 41kg thôi!” , vẫn là một nhóc con chưa phát triển được chưa, “Anh muốn đưa tôi đi đâu?”

“Đưa em về nhà!”

“Ừ! Anh đi lối bên kia, đường tắt rất gần!”

Đi bộ đã không chịu nổi, bây giờ còn công thêm một người, Dương Miên Miên cũng hơi áy ngại: “Ồ đây ít tuyết, tôi đi bộ được rồi!”

“Lúc tôi luyện tập gian khổ trong quân đội không biết em sinh ra đời chưa nữa.” Kính Sở công cô lâu như vậy nhưng trông bộ dáng rất thành thạo, “Nhìn kỹ đường đi!”

Dương Miên Miên ở trên lưng anh, một cảm giác ấm áp dễ chịu lan tỏa, khiến cô không nhịn được muốn rúc vào sát thêm một chút nữa.

Một lúc lâu sau, cô vô thức hỏi: “Hôm nay là đêm Giáng Sinh, anh không hẹn hò sao?”

“Đợi sau đi!”

“... Đợi sau đi”, Dương Miên Miên tròn tròn hai mắt, “Đừng đùa, không phải vì tôi chứ. Tuy rằng tôi rất xinh đẹp, có điều tôi là thiếu nữ chưa trưởng thành nhen!”

“Đẹp!” Kính Sở không kiềm được, nở nụ cười, “Tình công sở à?”

“Ừ!”, gương mặt cô không biến sắc, “Thật lòng tôi thấy trong đồn cảnh sát của anh có không ít người đẹp nhé! Thường Nhận là đơn cử, anh không suy nghĩ một chút sao?”

Kính Sở không thể đỡ nổi lòng hiếu kỳ của cô: “Đó là đồng nghiệp của tôi, đừng đoán mò.”

“Đồng nghiệp thì sao, lớp chúng tôi cũng có bạn học nè. Có thi tốt, hôm nay lại được hẹn hò.”

“Chuyện yêu đương của người trưởng thành và của học trò các cô không giống nhau.” Kính Sở nói đến đây, vỗ mông cô một cái, “Lại muốn yêu đương sớm sao?”

Dương Miên Miên hung hăng: “Anh quán được sao?”

Đi hơn nửa tiếng, dặm đường khổ đau như chinh chiến, khi hai chân Dương Miên Miên chạm đất cô chợt thở phào nhẹ nhõm: “Lạnh quá!”

Vừa nói cô vừa đẩy cửa vào, Kính Sở: “... bình thường em không khóa cửa sao?”

“Khóa?”, Dương Miên Miên trấn định, trong lòng nghĩ, nhà tôi nhìn một cái là thông từ trước ra sau, khóa làm gì a? Sau đó cô nhanh chóng tìm cái có, “Nhà tôi có Hải Tặc trông nhà rồi!”

Hải Tặc vẫn đứng đó, chả hiểu át giáp, đứng đó ngoác ngoác đuôi, tha chén com của mình đến trước mặt cô.

“A ... com sao?” Dương Miên Miên la lên một tiếng. Nhìn túi đồ ăn vặt của cô, bánh mì cùng thịt nguội cũng đã ăn hết.

Cô ù rừ: “Mi cũng hết rồi!”

Kính Sở không nói lời nào, xoay người xuống lầu mua đồ, thực phẩm khô cùng sữa. Ngoài ra còn thêm hai phần com, trở về nhà Miên Miên.

Bước vào cửa, áo trên người anh bị tuyết làm thấm ướt.

Dương Miên Miên đưa cho anh một cái khăn: “Là của tôi, anh đừng lo.”

Chiếc khăn màu hồng phấn đã bạc màu, gương mặt u ám “Miên Miên ~(^ _ ^)b em không ngại, cơ mà như vậy có được không?”

Không tốt thì biết làm sao, trong nhà cô chỉ có mỗi chiếc khăn mặt này, đâu có tiền nhân rồi mà đi mua!

Kính Sở không nhận, lấy khăn tay của mình lau lau bà vai. Liếc thấy phần com đã nguội, anh lập tức đặt vào trong lò vi sóng hâm nóng.

Nhà cô thật sự rất nhỏ, hơn nữa lại không sáng sủa, cảm giác khá tối. Hiện tại, trời mưa bão trông càng âm u, bóng đèn cũng chỉ sáng mờ mờ.

Trong phòng chen chúc hai người cảm giác thật chật chội, Dương Miên Miên lắc lắc bình thủy, còn chút nước ấm, cô rót một ly nước, sau đó chạy ra lấy com lấy nước cho Hải Tặc.

“Có xem tivi không?”, không có điều khiển, cô trực tiếp nhấn nút mở tivi, màn hình phát lên ánh sáng, là bộ phim thần tượng, đang chiếu đến cảnh nam chính công nữ chính đi dưới mưa, cảnh tượng thật nên thơ.

“Em hi vọng con đường này, không có điểm tận cùng thì tốt quá!” Cô nữ chính nói một câu động lòng người.

Dương Miên Miên cười lẩn: “Chưa đi, chỉ mới nghĩ đến thôi đã thấy hai chân mỏi nhừ. Ha ha ha!”

Kính Sở: “...”

Tivi: “...”

Ghế: “...”

Giường: “...”

Ngăn tủ: “...”

Miên Miên à, có nên nói cho chị biết là câu của chị vừa nói ra có hàm ý sâu xa đến nhường nào không?

Như muốn che đi phần lúng túng, Kính Sở lấy hộp com: “Mau đến ăn com đi!”

“Ờ!”

Hộp com thứ 1: “Thịt hôm nay rất ngon, Miên Miên ăn nhiều một chút!”

Hộp com thứ 2: “~(^_^)~ Miên Miên, em là cà chua xào trứng, trứng gà ta, rất tươi ngon!”

Hộp com thứ ba: “!~o(=nwn=)m Xem này xem này, hải sản cũng tươi lắm đây!”

Kính Sở nhìn Dương Miên Miên dưới ánh đèn tờ mờ, cứ tùm tùm cười, không biết có chuyện gì vui vẻ, giống như sắp không nhịn được cười, bả vai rung lên. Sát vách truyền đến tiếng trẻ con khóc, tiếng vợ chồng cãi nhau, tiếng ông già ho khan, tất cả đều nghe rõ mồn một.

Dương Miên Miên giải thích: “Nơi này có nhiều hộ gia đình, sát vách có cặp vợ chồng mới cưới, ngày nào cũng biến cả khu này như kịch trường.”

“Khụ khụ”, Kính Sở đang húp chén canh cà chua trứng.

Dương Miên Miên liếc mắt nhìn anh châm chọc: “Cứ từ từ!”

Ăn com xong, ngoài trời tuyết vẫn chưa ngừng rơi, Dương Miên Miên đưa anh một cái ghế, hai người ngồi trước màn hình tivi.

Kính Sở nhìn cô mắt thì dán vào màn hình, tay thì xoạt xoạt bút lia lịa làm bài tập: “Em không cần nhìn đề bài sao?”

“Bài tập quá đơn giản, đâu có gì đáng để xem.” Cô vẫn đang tập trung thần theo dõi bộ phim, đang đến cảnh đôi nam nữ diễn viên chính đang hôn nhau đắm thiết.

Kính Sở ho khan một tiếng, quay sang nhìn cô, cô đang rất chăm chú, anh nói lảng sang chuyện khác: “Cho em!”

Dương Miên Miên đành phải cam lòng chuyển tầm mắt từ đoạn phim đang ôm hôn gay cấn dời sang người anh: “Cho tôi quả táo làm gì?”

“Hôm nay là đêm Giáng Sinh!”, Kính Sở bỏ vào tay cô một quả táo được gói rất đẹp, “Không phải nữ sinh bọn em đều muốn ăn táo sao?”

Dương Miên Miên lại càng kinh ngạc: “Tại sao Đêm Giáng Sinh muốn ăn táo?”

Laptop chỉ tiếc ‘rèn sắt chưa thành kim’: “Miên Miên, Quả táo Bình an!”

Hộp bút thờ dài: “Không nên trách Miên Miên, chị ấy chưa bao giờ trải qua đêm Giáng Sinh!”

Dương Miên Miên: “...”

x=x=x=x=x=x=x=x=x=x

– Táo: 苹果 (Píngguǒ) – Apple

– Bình yên: 平安 (Píng'ān) – Peaceful

Do đều bắt đầu bằng chữ 平 – BÌNH (Píng), tặng nhau táo cũng như chúc nhau có một đêm giáng sinh an lành vậy!

Trong thời khắc của ngày giáng sinh mà người ta được tặng Táo thì biểu thị họ nhận được sự chúc phúc, 1 năm với đầy niềm vui, chúc phúc quanh năm an bình, quanh năm vui vẻ.

Trong ngày lễ giáng sinh mà dùng 24 đồng tiền xu mua lấy 1 quả Táo tặng cho người mình thích thì sẽ nhận được tình yêu chân thật.

Vậy chắc Giáng sinh năm nay, Queenie phải đứng bán táo ở chân cầu Sài Gòn. Dự tính bán 240.000/quả nhen ...

Nào cả nhà mau đến, mau mua, nhanh chân mua quà tặng người êu để nhận được tình cảm chân thật.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Món quà

Dương Miên Miên nhận món quà, mang rửa dưới vòi nước, lấy tay xoa xoa một chút cho khô, cắn cái rột: “(๑๐๑) Ngọt quá!”

Kinh Sở vốn dĩ đang muốn đi tìm dao để gọt vỏ, đúng lúc này chỉ còn cách nhìn cô cười cười.

Dương Miên Miên một bên gặm táo, một bên làm bài tập, ăn hết quả táo, bài tập cũng làm xong, vui vẻ cắt vỏ vào balo, ngồi bên cạnh anh xem tivi.

Trong căn nhà nhỏ bé rất chật chội, Kinh Sở ngồi ở một góc, chân cũng không thể duỗi thẳng nhưng khắp người anh dâng lên một cảm giác ngọt ngào.

Không thể nào diễn tả được: một không gian ấm áp, cùng yên bình.

10 giờ rưỡi, cuối cùng tuyết cũng ngừng rơi, Kinh Sở chào tạm biệt, không quên hỏi cô: “Tết Nguyên Đán cũng được nghỉ chứ?”

“Tất nhiên, ngày quốc lễ mà, đương nhiên được nghỉ.”

“Vậy vào lúc đó, tôi sẽ khảo sát thể năng của em trước, để nghiên cứu xem nên dạy em loại nào.”

Lời đã nói ra, Kinh Sở không có ý định quyệt nợ. Dương Miên Miên đứng đó nghe xong hai mắt sáng rỡ.

Giáng Sinh qua đi, Tết Nguyên Đán cũng gần kề, về trường học thêm mấy ngày sẽ được nghỉ, đám học sinh tâm trí đều lơ là, ai cũng không chịu tập trung. Bất chấp giáo viên tung chiêu nào là bài tập, nào là bài kiểm tra cuối khóa liên tục.

Ngay cả Dương Miên Miên mà cũng mất trên một hai tiếng làm bài hướng chỉ các bạn khác, quả thực là chìm trong đồng sách vở. Không những thế, Dương Miên Miên còn được thầy Trương chiếu cố tặng thêm cho cô quyển sách luyện tập đầy cộm, giọng nhẹ như tơ: “Ráng thi qua vòng hai sang năm, cố gắng lên!”

Vòng sơ khảo tổ chức thi tại trường, khi ấy Dương Miên Miên còn đang dồn toàn bộ tâm trí lên tên Hồ Dật Lâm, không học tiết học phụ đạo nào. Do đó, hôm mở bài thi cũng giống các bạn khác, khá hồi hộp, nhưng cảm giác ấy rồi cũng qua đi thay vào tâm trạng mừng mừng rỡ rỡ, viết hết câu trả lời, trong lòng còn tự nhủ: Chơi rất vui!

Cô đạt điểm tối đa, vì lẽ đó, đương nhiên vòng hai thầy Trương rất tin tưởng gửi gắm niềm hi vọng lên cô.

Dương Miên Miên: “...”

Đúng là tự đào hố chôn mình, có điều vì tiền thưởng, phải nhịn, không được tức, là vài ngàn đồng đó ㄟ ㄎ ㄟ

Chỉ là ngày cô đến nhà Kinh Sở, vẫn không quên nửa phần nản, nửa làm nũng nói với anh: “Chưa gì đã được nghỉ đông, tôi rất ghét nghỉ đông. Tết, không cửa hàng nào, ngày nào cũng ăn mì, cũng không nơi nào cần người làm. Thế nhưng nghĩ xem, vừa vào học là phải đóng tiền học phí, anh thấy trời có chiều lòng người không?”

Tết đến là ngày đoàn viên, nhưng Dương Miên Miên lại ghét nhất ngày này, phải ăn mì mấy ngày liên tục, sống không bằng chết.

“Trước tiên qua bên máy chạy bộ bên kia!”, nhà Kinh Sở là một căn hộ rộng khoảng 300-400 met vuông, nhưng một nửa diện tích được dùng làm phòng tập, bên trong chứa đầy dụng cụ thể thao. Lúc này trên tay anh đang cầm bảng số liệu để có thể khảo sát thể trạng của cô.

Đầu tiên là chạy bộ, rồi đến đứng lên ngồi xuống, hít đất, nâng tạ, Dương Miên Miên thở hổn hển.

Kinh Sở đưa cô chai nước, tay không ngừng viết viết trên tờ ghi chú: “Thể lực của em tốt hơn nhiều so với suy nghĩ của tôi, có điều vẫn chưa biết cách điều tiết. Em nghỉ ngơi một chút, sau đó tôi sẽ thử đánh với em vài chiêu.”

Dương Miên Miên chu miệng nhỏ, tu chai nước, thành thật nói: “Em chỉ đánh được thôi, không được xem là có nghề.”

Cái cô gọi là đánh được chính là tự vệ trước mấy tên côn đồ cắc kè, hoặc mấy tên đánh lén, bắm đuôi. Nhưng đường đường chính chính thì cô thua chắc, đến thời khắc nguy hiểm cô dựa vào khả năng linh hoạt cùng nhạy bén, dĩ nhiên, cũng phải có hiểu biết một chút để ra đòn mạnh tay.

Lúc cô giao đấu với tên Chu Chí Đại, tất thấy chỉ dựa vào sự nhanh nhẹn để thắng, nếu Chu Chí Đại biết võ, vậy khả năng cô thua là chắc như bấp.

Kinh Sở không có ý kiến: “Trước tiên thử xem em có khả năng công kích tôi không đã!”

Vừa dứt lời,Dương Miên Miên ném thẳng chai nước lên trán anh, anh ung dung bắt được, tốc độ phản ứng này của cô khiến anh tán thưởng: “Rất tốt, tiếp đi!”

Dương Miên Miên lần nữa cảm thấy thất bại, cô phát hiện mình hoàn toàn đấu không lại Kinh Sở, phản ứng cùng sức mạnh của anh đều ở mức hoàn hảo. Anh vật cô ngã xuống đất không chút nương tay, đau muốn bẻ nát cặp móng ㄟ ㄎ ㄟ !

Có điều lần nào cô cũng ngồi dậy, rất dũng cảm, lúc thắng lúc bại. Thêm một lần nữa Dương Miên Miên lại bị Kinh Sở vật ngã xuống sàn, cô liền nảy ra ý định chơi xấu, nhảy trên lưng anh, hai chân hai tay quăn chặt người anh. Kinh Sở cười cười: “Dương Miên Miên! Cái này gọi là vô lại biết không?”

“Thích! Miến sao tôi không bị anh vật xuống tức là chưa thua, nhiều nhất là hòa thôi.” Cô cực kỳ đắc chí.

Kinh Sở bắt đầu dùng sức: “Em thật sự nghĩ như vậy tôi không có thể làm gì được em đúng không?”, anh đưa tay cạy cổ tay của cô, muốn vật cô xuống lần nữa, nhưng Dương Miên Miên thả chết không buông, cùng anh ra đòn.

“Có xuống không?”

“Không!”

Kinh Sở hù cô: “Vậy thì lát nữa đừng kêu gào tôi bắt nạt em!”

Dương Miên Miên xem thường: “Thua là thua, không bao giờ lèo nhèo!”

Kính Sở có 180 cách để “gỡ” cô ra, cách đơn giản nhất chính là nằm xuống, cô không muốn bị đè lên, đương nhiên sẽ ngoan ngoãn nhảy xuống, hoặc nếu không cũng có thể kéo mất cả chân, rồi kéo cô xuống đất.

Nhưng anh lại chọn cách ngu ngốc nhất ... túm cánh tay của cô, kéo cô, Dương Miên Miên lại càng ra sức, như con bạch tuộc bám chặt không buông.

Hai người giằng co qua lại. Kính Sở khóc dở mếu dở, nhưng bên ngoài anh vẫn im lặng, coi như mình đã nguy trang rất khéo, thế nhưng khi vừa nhìn lên tấm kiếng, toàn thân anh cứng đờ.

Anh cho rằng gương mặt mình lúc này là rất nghiêm khắc, nhưng không, ánh mắt của anh tràn ý cười, khoe miệng nhếch thành một đường, tâm trạng vui vẻ không thể che giấu.

Còn Dương Miên Miên ở trên lưng anh, cười rất thỏa mãn, giống như mèo ăn vụng cá.

Trống ngực đập thình thịch, sau đó anh buộc dùng lực thật mạnh, kéo cánh tay của cô, Dương Miên Miên không cách nào đành phải buông tay, cả người muốn ngã xuống. Có điều cô khá có bản lĩnh, hai chân quặt chặt vào eo anh, không nhúc nhích, nửa người cô vòng ra phía trước mặt Kính Sở, dùng tay đẩy một cái, lúc này mới nói lông đõi chân, hai người lộn một vòng đẹp mắt.

Kính Sở xụ mặt: “Cả gan làm loạn, cho rằng không ai đấu lại em đúng không?”, cô nhóc con này, tùy tùy tiện tiện nằm xoài lên người đàn ông mà không biết cảnh giác gì hết.

“Đùa một chút thôi mà, đâu cần tức giận như thế làm gì?”, Dương Miên Miên không hiểu sao anh lại đột nhiên phát hỏa, trong lòng cô cũng chẳng còn vui thú, không thềm nói chuyện với anh, xoay người vào phòng vệ sinh, đóng mạnh cánh cửa.

Kính Sở đứng một mình trong phòng tập một lúc lâu, cuối cùng nói ra một câu: “Mình thật sự là bị điên mất rồi!”

Máy chạy bộ: “... Trâu già gặm cỏ non, không biết xấu hổ!”

Tạ tay: “... Trọng trách thì nặng mà đường thì còn xa!”

Bao cát: “... Thật cảm thú!”

Máy gấp bụng: “... lâu 1”

Cánh cửa: “VẬY TÔI ĐI LẤY GIẤY CĂN CƯỚC!”

Dương Miên Miên hoàn toàn không hiểu vì sao Kính Sở lại tức giận. Cô tắm rửa thay quần áo, rồi ngồi trước bàn ăn im im không nói tiếng nào. Kính Sở vừa chuẩn bị ngồi xuống thì nhận được điện thoại.

Là điện thoại của Thường Nhạn: “Bọn tớ đang cùng nhau tham gia Bữa tiệc Countdown, cậu tới không?”

*Countdown: Đếm ngược những giây cuối trước khi bước sang năm mới

Ngày hôm nay là giao thừa, nhà Kính Sở cách Quảng trường thành phố Nam Thành không xa, từ cửa sổ phòng khách có thể nhìn thấy chiếc đồng hồ rất to đang đếm ngược từng giờ, có người còn nói đúng 12 giờ sẽ bắn pháo hoa.

“Không đi!”, anh trả lời, “Tớ còn chút việc.”

Thường Nhạn khá thất vọng: “Cậu có hẹn với bạn gái sao?”

“... Không, chỉ muốn xem lại mấy vụ án cũ.”, Kính Sở không biết mà xui quẻ khiến thế nào lại bịa ra cái lý do đó.

Thường Nhạn ừ một tiếng: “VẬY CŨNG ĐƯỢC, KHÔNG QUẤY RẦY CẬU. CHÚ Ý SỨC KHỎE, ĐỪNG LÀM VIỆC KHUYA QUÁ!”

Điện thoại nhỏ nước miếng, líu ríu: “Anh ấy có bận bịu gì đâu, đang tiếp cô bé nhỏ ăn com đây. Bởi tôi nói rồi, cô nên bỏ ý nghĩ đó đi. Kính Sở thật sự không thích cô đâu. Mọi người bọn tôi chỉ thích Dương Miên Miên.”

“Đúng đấy! Đúng đấy!”

Dương Miên Miên: “Sặc!”

Bọn em nhiều chuyện như vậy có nghĩ đến tâm trạng của chị đây hay không?

Sau khi cúp điện thoại, Kính Sở quay về bàn: “Là điện thoại của đồng nghiệp, không có chuyện gì.”

Dương Miên Miên: “...”, tôi có hỏi đâu, anh giải thích làm gì?

Hai người ăn bữa tối trong im lặng, mọi chú ý của Dương Miên Miên dồn lên màn hình tivi. Chương trình đón chào năm mới thật hay, vừa nhìn thấy một ngôi sao nữ xuất hiện, cô tự đắc: “Còn không đẹp bằng tôi a!”

Kính Sở không nhận được nói một câu: “Sàn sàn như nhau!”

“Anh cho rằng, gương mặt trét đầy son phấn và gương mặt thuần khiết này là sàn sàn như nhau?”, Dương Miên Miên hung hăng, tiến đến sát mặt anh, ngửa đầu lên, chỉ vào gò má của mình, “Mô to mắt nhìn cho rõ đi!”

Kính Sở ngửa đầu ra sau, cố gắng giữ khoảng cách với gương mặt của Miên Miên, có chút lúng túng: “Em đẹp, em rất đẹp, được chưa?”

Dương Miên Miên cười gằn: “Nhìn cho kỹ vào, nhìn thật rõ ràng gương mặt của tôi xem!”

Một cô gái, 17 tuổi, tuổi xuân phơi phới, lại còn xinh đẹp, Dương Miên Miên mọi tổ chất đều hội đủ, gương mặt đến lỗ chân lông cũng không nhìn thấy, da mặt trơn nhẵn như trứng gà bóc, đôi mắt đen láy to tròn, đôi môi mọng đỏ, thực sự không chút tí vết.

Kính Sở đầu hàng, chân thành nói: “Em rất đẹp!”

“Mới nói rồi!”

Com tối xong, Dương Miên Miên cất sách vở vào balo: “Tôi về đây!”

“Tôi đưa em về!”

“Không cần, hôm nay trời đẹp, tôi tự về được!”

Kính Sở cau mày: “Nhưng trễ lắm rồi ...”

“Anh bị nóng đầu à, bây giờ mới 8 giờ thôi, tàu điện ngầm còn đầy áp người”, Dương Miên Miên bắt bẻ, đi giày vẩy tay chào anh: “Về nhé! Cảm ơn bữa com!”

Bằng không cái đêm giao thừa năm nay, cô vẫn một mình ở nhà ăn mì, đối với cô, mì dù sao cũng là một bữa tiệc lớn.

“Chờ chút!”, Kính Sở gọi cô, đưa ra một cái túi, “Quà năm mới!”

Quà năm mới là một đôi giày boot rất đẹp, cao gót, Dương Miên Miên cầm món quà sừng sốt hơn nửa ngày, Kính Sở vỗ vỗ đầu cô: “Thay đôi giày vải của em đi, bên ngoài trời tuyết, đường rất trơn.”

Dương Miên Miên đứng ở cửa, ngồi xuống thay giày, đôi giày boot thật đẹp, rất ấm, mang vào chân cực kỳ thoải mái, Dương Miên Miên không giấu vẻ mừng rỡ: “A, o(≥v≤)o~~ đã quá!”

Kính Sở ngồi xổm xuống hỏi cô: “Có thích không, vừa không?”

“Vừa khít!”, cô gật gù, vui vẻ ra mặt, “Rất ấm nữa.”

Đôi giày da cũng hướng cô chào hỏi: “Miên Miên, sau này chiều cổ em nhiều một chút~o(*▽*)o~

“Thích là được rồi!”

Dương Miên Miên liền tinh táo trở lại: “Tôi lại không chuẩn bị quà cho anh.”. Cô làm gì có tiền mà mua quà?

“Đây là món quà cho kỳ thi cuối kỳ của em, thưởng sớm, nhớ phải đứng đầu đó!”

“Nhận nhiều đồ của anh lắm rồi, thật ngại.” Bao nhiêu lần ăn com chùa đã không biết xấu hổ, giờ còn nhận thêm món quà này, cô không khỏi băn khoăn, “Qua đây chút!”.

Cô ngoắc ngoắc tay ra hiệu với anh.

Kính Sở nghĩ cô muốn nói gì đó, nên cũng phối hợp cúi đầu xuống.

Dương Miên Miên “chụt” lên má anh một cái.

“Tê!”

“Mẹ ơi!”

“Ôi thánh thần!”

“Ôi! Chà chà chà!”

“Aizza, còn con nít, như vậy không được!”

Kính Sở cũng hoàn toàn bối rối, Dương Miên Miên trái lại cực kỳ bình tĩnh: “Quà năm mới, được một cô bé thân thiết như vậy anh sẽ có số đào hoa cả năm!”

“...”

“Đi nhé! Năm mới vui về! Bye bye!”

Cho đến khi cô khuất bóng Kính Sở vẫn đờ người ngồi ở đó, một lúc lâu sau mới lẩm bầm “Có phải mình điên rồi không?”

Nếu không tại sao bây giờ tìm anh lại đập nhanh như thế này?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Kiếm tiền

Cùng lúc ấy, Dương Miên Miên cũng bị ‘bức cung’: “Miên Miên, chị thân mật với anh ấy rồi à? Chị thích anh ấy?”

“Cái này ... cũng khó nói”, cô bước chầm chậm trên đôi ủng da mới về nhà. Ngày hôm nay trời rất đẹp, chỉ còn đọng một chút tuyết, chất đóng ở ven đường chưa tan, ánh trăng rất sáng: “Trái lại, các em nên nghĩ là đây chỉ là lời cảm ơn thông thường là được rồi.”

Cô cũng không biết xảy ra chuyện gì, mà xui quý khiến lại hôn anh.

Có điều hôn thì hôn, cũng chỉ là miếng dán lên má thôi sao, kích động như vậy làm gì?

Đi được nửa đường, cô nhìn thấy Hải Tặc đang ngồi bên cây cột điện đợi cô. Điều này làm cô hơi ngạc nhiên, Hải Tặc tuy là con vật cưng của cô, nhưng chưa bao giờ đeo bám lấy cô, tự mình mở cửa ra ngoài. Chẳng biết cả ngày bận rộn điều gì, nghe ‘mọi người’ nói nó đánh bại hết mấy con chó trong vùng, trở thành lão đại của khu phố cổ.

Thùng rác còn kể mấy ngày trước Hải Tặc còn mang theo một đám chó hoang đến xù mấy bọn chó khác dám đến chiếm địa bàn, trải qua một trận sống chết, bọn kia cúp đuôi bỏ chạy.

“Đợi chị?”, cô đứng trước mặt Hải Tặc, hỏi nó.

Hải Tặc vẫn đứng yên, nhấc chân sau tề bệ lên cây cột điện. Cột điện là oai oái, một lúc sau mới quay sang cô nói: “Miên Miên, xem tờ giấy dán trên người em!”

Trên cây cột điện có dán tờ giấy. Tìm chó con đi lạc, nếu như gặp xin vui lòng mang về địa chỉ sau, chú chó con tên Cát Oa Oa, sẽ hậu tạ.

“Vi lẽ đó?” Dương Miên Miên vẫn ngu ngơ chưa hiểu.

Hải Tặc đứng lên, bình tĩnh đi trước dẫn đường, Miên Miên quỳnh quáng chạy theo sau.

Đi qua khoảng bảy tám khúc rẽ đến một phân xưởng xử lý rác thải, Hải Tặc làm như khách quen ở đây, thông thạo mọi chỗ, đi đến một đồng rác, dùng chân gầy gầy, đẩy ra một thùng giấy, bên trong là một con chó con đang nằm cuộn mình, vô cùng đáng thương.

Nó nhìn Hải Tặc như thấy người thân, liên tục lấy lưỡi liếm liếm, tựa như đang làm nũng.

Dương Miên Miên ngây người: “Cái này ... ạch ...”. Cô đã rất nghèo rồi, bây giờ còn có thêm một con chó con nữa là thế nào đây. Hải Tặc hóa thân anh hùng cứu mỹ nhân, à không, là cứu chó con cho ‘mỹ cầu’.

Hải Tặc này, đã trưởng thành rồi.

Hải Tặc giờ chân, làm điệu bộ xoa xoa đầu chó con, như an ủi. Chó con như được động viên, liếm liếm móng vuốt của Hải Tặc.

Hải Tặc nhìn về phía Dương Miên Miên, ghé đầu nhìn.

Dương Miên Miên cười ha ha, đem con chó con ôm vào lòng: “Đi, chị đưa em về nhà!”

Vừa đi vừa trêu Hải Tặc: “Em đó, lén lút lút đi tìm bạn gái, rồi làm ra cái trò gì đây, thực sự chị rất ngạc nhiên đó!”

Hải Tặc cực kỳ bình tĩnh, bước chân vững vàng.

Dương Miên Miên tiếp tục lải nhải: “Đã vậy chị sẽ không đi tiễn em, có điều nếu làm người ta có bầu là do em chịu trách nhiệm a. Chị nuôi em đã không đủ, còn nuôi một gia đình nhà em là giết chị đó có biết chưa?”

Cô đem Cát Oa Oa về nhà, người trong nhà đang xem tivi, một đứa bé thấy cô ôm chó con trả lại, nó ôm ấp trong lòng không chịu buông tay. Một bác lớn tuổi vội vội vã vã chạy vào bếp lấy đồ ăn cho nó, nghiêm nhiên đây chính là con vật cưng của cả gia đình.

Ông chủ nhà cảm ơn rối rít, đưa cô 1000 đồng tiền thù lao.

Dương Miên Miên cực kỳ bối rối, ngây ngất suốt đường về nhà, trong đầu nảy ra ý nghĩ: “Con đường kiếm tiền ngon lành, vậy mà mình không nghĩ ra!”

Cô cảm cảm chân Hải Tặc: “Ngày mai chúng ta bắt đầu làm giàu, làm giàu!”

Nhưng ngày hôm sau, cô phát hiện mọi chuyện không hề đơn giản như vậy. Không, cũng không phải không có, trái lại, còn có rất nhiều, nhưng tuyệt đại đa số không phải là chó.

Là người.

Hàng năm trong toàn quốc có mấy trăm ngàn phụ nữ cùng trẻ em bị lừa bán, con số này vượt qua tưởng tượng của Dương Miên Miên.

Trong một thành phố, tốt xấu đan xen, thế lực ngang dọc, tựa như những mảng tranh châm biếm, dưới ánh mặt trời vĩnh viễn tồn tại bóng đêm.

Nam Thành có mấy trăm ngàn người thuộc giới cổ cồn trắng, sáng 9 giờ đi làm, chiều 5 giờ tan sở, ngoài ra còn có vô số đại gia giới kinh doanh, ngày ngày biết bao nhiêu dòng tiền ra ra vào vào, khiến Nam Thành trở thành thành phố giữ địa vị tài chính có một không hai trong cả nước.

Nhưng bên cạnh đó, cũng có rất nhiều người làm giàu bằng cách khác.

Thế giới này có biết bao loại người, vậy sẽ có bao nhiêu cách kiếm tiền? Tiền tài vật chất thường động lòng người. Có người vì lợi ích, vì vật chất mà bị mờ mắt, hoặc bị lâm vào thế bí hóa liễu, khiêu chiến pháp luật, tự thiết lập cho mình một quy tắc ngầm.

Buôn bán người là một trong những số đó. Càng về sau, lợi nhuận càng cao, lại càng thúc giục con người ta kiếm tiền theo cách này, nhưng cũng càng ngày càng hoạt động tinh vi.

Nhiều nhất mất tích vẫn là phụ nữ và trẻ em, đều không tìm về được, cảnh sát không cách nào tập trung đủ nhân lực đi điều tra rõ vụ việc, một khi bọn họ biến khỏi Nam Thành, thế giới lớn như vậy biết tìm nơi nào?

Mấy chương trình “Con đường tìm người thân” đầy rẫy kia, nhưng trên thực tế có bao nhiêu trường hợp có kết thúc đại đoàn viên?

Dương Miên Miên trước đây không phải không nghĩ đến những cách kiếm tiền dễ dàng, nhanh chóng, chỉ ít cô sẽ không khổ cực như bây giờ, nhưng các có một số việc thâm sâu như đây biến, nếu cô ra tay, hậu họa về sau đều rất khó ngờ.

Thà rằng cứ an phận, tìm được ít tiền nhưng đêm về nằm ngủ cũng không mơ thấy ác mộng.

Dương Miên Miên bây giờ chỉ hướng đến việc kiếm tiền từ các mục tìm người; dù sao sang năm lại phải đóng tiền học phí, mà bây giờ cô đang không còn đồng bạc nào.

Thế nhưng, khi cô nhìn người phụ nữ trung niên ôm đứa nhỏ đi ăn xin thì thật sự rất tức giận.

Đứa nhóc là một bé gái mới ba bốn tuổi, trắng trẻo, hơn nữa nhìn có vẻ được ăn uống đầy đủ hơn cô, khẳng định là được cha mẹ nuôi dưỡng tốt, có điều ánh mắt của bé con lại ngây ngây dại dại.

Dương Miên Miên dựa vào cây cột ở tàu điện ngầm rất lâu, hạ giọng: “Bọn em xác định sao?”

“Chắc chắn!”, tay vịn thang cuốn mau chóng trả lời, chắc một trăm phần trăm, “Bà ta không phải là mẹ của đứa nhỏ, lúc nào cũng đánh cô bé, không tin chị có thể hỏi camera.”

Camera cũng khẳng định: “Bọn họ là một nhóm người, đến đây xin tiền, không hoàn thành nhiệm vụ sẽ bị đánh đập. Có điều khi ra khỏi tàu điện ngầm lại không biết bọn họ đi đâu. Chị ra hỏi thử mấy cột mốc đường xem sao.”

Đây là tàu điện ngầm số 1, tuyến công viên Ngô Đồng, đây là trạm dừng lớn nhất vào trung tâm thành phố, lượng người tập trung đông đúc, có khá nhiều tuyến xe lửa phân đi các hướng khác nhau trong thành phố.

Dương Miên Miên lấy điện thoại di động, chụp cô bé một tấm hình.

“Chị không ra tay sao?”

“Đánh rần động cơ”, Dương Miên Miên cực kỳ bình tĩnh đem đi động cật lại vào túi, “Nếu chị ra dất con bé, người ta nghĩ chị là bọn buôn người, thêm vào đó, xung quanh đây chắc chắn có tai mắt của bọn chúng, không an toàn.”

Cô cũng biết mình không thể động thủ, chuyện như thế này nên để cha mẹ bọn chúng ra tay sẽ tốt hơn, cô biết bọn người này khá nguy hiểm, động vào là tự chuốc lấy phiền phức.

Cô quay về nhà, dùng bức ảnh tra cứu trên internet. Chuyện này không khó, cha mẹ nào bị lạc mất con cũng đều ra rất nhiều thông báo trên báo, internet. Đáng tiếc như đá chìm đáy bể, chẳng ai có mấy may tin tức.

Cô mở ra thông báo tìm trẻ lạc, đã là tin của một năm trước.

Một năm, không tính là quá lâu, nhưng đối với một gia đình mà nói không biết đã có chuyện gì xảy ra.

Cô bấm số, nhá máy. Điện thoại mau chóng gọi lại, cô ấn từ chối, Dương Miên Miên không dự định nhận cuộc gọi. Gửi đi một tin.

Tin nhắn mau chóng hồi đáp: Cảm ơn anh/chị. Thật lòng cảm ơn, chúng tôi lập tức đi Nam Thành.

Dương Miên Miên nhìn chăm chăm vào tin nhắn một lúc lâu: “Chị có nên nhắn một tin đòi tiền không, hình như không được hay cho lắm?”

Điện thoại di động thâm trầm: “... Dương Miên Miên, cuối cùng chị vẫn rất tốt bụng!”

Laptop xụ mặt: “= □ = Miên Miên, muốn tổng tiền, chị chỉ nên gửi bức ảnh, không được gửi địa chỉ, người ta tự nhiên sẽ phải dùng tiền mua. Bây giờ chị nhấn rõ ràng thế, phải coi người ta như thế nào, nhưng chẳng ai sẽ hậu tạ chị đâu.”

Dương Miên Miên: “Nhưng chị luôn cảm thấy họ sẽ gửi tiền cảm ơn chị.”

Chiếc bàn thờ dài đi đến kết luận: “Miên Miên, em vẫn cho rằng chị không có cái khiếu làm ăn theo kiểu này đâu. Da mặt chị không đủ dày, tâm không đủ xấu. Thôi chị bỏ ý nghĩ này đi!”

Dương Miên Miên: qap

Đành bó tay cách kiếm tiền này thôi.

Hai ngày sau, khi ở trên trường cô nhận được tin nhắn, bên trong là bức ảnh cặp vợ chồng ôm đứa bé, cùng với lời nhắn: Vô cùng cảm tạ, không biết làm sao để cảm ơn sự giúp đỡ của anh/chị. Cần gì xin anh/chị cứ nói.

Nón tay Dương Miên Miên đặt trên phím rất lâu, câu “Cho tôi thù lao” ở đầu lười mải không thể thốt ra, không thể nào viết xuống.

“Quên đi!”, cô chán chường nhét điện thoại vào túi quần, nghĩ đến đúng là mình không có tiềm chất làm giàu.

May mà còn có 1000 đồng kia ... Nhưng 1000 đồng có thể dùng vào việc gì! Còn phải đóng tiền học phí, nội tiền này cũng không đủ, còn muốn mua thêm mấy bộ quần áo mới thật là mơ ước viễn vông.

“Muốn mua quần áo mới!”, cô vui mặt vào cánh tay, thanh âm rầu rĩ.

Người xưa có câu, đại ý đã có quần áo đẹp, một đôi giày đẹp, liền muốn có ngay một chiếc kẹp tóc đẹp đi kèm.

Dương Miên Miên cân bản ăn mặc không lời thôi, ngược lại cô cho rằng rất gọn gàng, nhưng hiện tại, cô muốn mình đẹp hơn một chút.

Bằng không cũng không muốn đi kiếm tiền đến vậy.

Đôi giày vải thối mắc: “Miên Miên, chị có giày mới sao không mang, em xấu rồi, không hợp với chị nữa.”

“Cậu không hiểu”, quần bông rộng thùng thình lên tiếng, “Chỉ đi một đôi giày đẹp thì sao, phải mặc cả bộ từ trên xuống dưới, như vậy anh ấy mới chú ý, đúng không Miên Miên.”

Dương Miên Miên cắn môi không nói lời nào.

Mấy “người bạn nhỏ” giật dây: “Miên Miên, đi mua đi, đi mua trang phục thật xinh đẹp vào.”

Cái này ... gò má cô tự dưng nóng bừng.

Xoắn xuýt một hồi rất lâu, vẫn là ranh giới cái nghèo khiến Dương Miên Miên ngại ngùng không muốn vọng tưởng mấy thứ đồ xa xỉ này, chỉ còn cách nỗ lực kiếm tiền.

Có cách gì kiếm tiền nhanh mà không hề bị áp lực đây?

Đáp án là chơi bạc lận, hoặc là săn tiền thưởng.

Cô gạt bỏ cách thứ nhất ra khỏi đầu, cò gian bạc lận tuy là kiếm tiền nhanh, nhưng hậu quả khôn lường, ai biết chuyện thế nào, nếu Kinh Sở biết được thì chắc chắn không yên.

Vẫn là quang minh chính đại nhằm vào tiền thưởng thôi.

Hằng năm có mấy tên có lệnh truy nã, chỉ cần đưa chút manh mối là nắm được từ một ngàn đồng đến một trăm ngàn đồng tiền thưởng, Dương Miên Miên nghĩ nên thử cái này.

Từ internet, có có rất nhiều tư liệu, tội phạm không ít, nhưng có tiền thưởng đều là loại cực kỳ nguy hiểm, nhìn vài tin, hầu hết ‘mọi người’ trong nhà đều cực liệt phản đối.

Dương Miên Miên mặt mày ù rừ: “Vậy bây giờ phải làm sao, không có tiền tiêu.”

Laptop hỏi một câu nghi ngờ: “Miên Miên, chị xinh đẹp thế này, sao không đi đóng quảng cáo?”

“À!”

Cô hoàn toàn không nghĩ đến điều này.

“Rất nhiều người mẫu quảng cáo chụp ảnh bìa cho các tạp chí. Chị xem, giống như trong quyển tạp chí Bụi Sắc này đây.”

Dương Miên Miên nhớ đến Bụi Sắc là tạp chí La Bụi Bụi làm chủ biên, rất có tiếng. Cô hơi do dự.

“Làm đi, làm đi Miên Miên”, chiếc bút tò vò hiểu biết, “Đây là tạp chí chính thống đó chị.”

Dương Miên Miên khinh bỉ nhìn mấy bạn nhò: “Bọn em rất dễ bị lừa, giới ngôi sao đều có quy tắc ngầm, mấy ngôi sao đó chả lẽ không xuất phát từ công ty chính thức.”

“(◕◕) ... cũng đúng!”

Thực sự đồng bọn của cô rất mạnh động.

Tuy rằng Dương Miên Miên không quyết định đi đăng ký, nhưng khi cô làm mẫu chụp hình cho Bill, anh ta trực tiếp gửi cho cô một bưu kiện mời cô tham gia làm người mẫu chụp ảnh đợt này cùng lời thề hứa sẽ đề cử cô, cô có thể trực tiếp lọt vào vòng trong.

Loại ưu đãi này khiến cô không khỏi đau đầu suy nghĩ, cuối cùng cô quyết định thử một chút.

Vừa vào đến cửa đã nhìn thấy La Bụi Bụi đang cùng một tên đàn ông anh tuấn cười cười nói nói, Dương Miên Miên nhìn gã đó đánh giá bằng ánh mắt hà khắc: quá lêu lợt, quá giả tạo. Lại còn sực nức mùi nước hoa, thật giống đàn bà! Nói bốc phét, nông cạn! Thân hình quá gầy, yếu đuối!

Quá tệ!

Ánh mắt của La Bụi Bụi sao thế này, càng ngày càng nguy rồi, Kinh Sở tuy là có đông dài, lái nhái có điều là người đáng chọn nhất. Cao lớn, vạm vỡ, kiếm tiền giỏi, có cảm giác an toàn (không biết điều này La Bụi Bụi có biết không?). Ngoại trừ hơi lớn tuổi (nhưng anh với La Bụi Bụi coi như cùng tương đương), còn ngoài ra cô không tìm ra lý do hai người chia tay.

Đúng là thế giới của những người trưởng thành quá phức tạp, cô không hiểu.

“Dương Miên Miên?” La Bụi Bụi cũng phát hiện ra cô, chào tạm biệt người đàn ông kia rồi tiến về phía cô, “Sao em lại đến đây?”

Dương Miên Miên lấy lại tinh thần: “Tôi đến tham gia tuyển ... cái quảng cáo gì đó.”

“Ừ, em đi theo chị!”, La Bụi Bụi dẫn cô lên lầu, vừa đi vừa giải thích nội dung, “Tạp chí bọn chị cần tuyển hai cô gái làm mẫu cho một series quảng cáo ‘Hoa lưỡng sinh’.”

Cô tỉ mỉ quan sát ngoại hình của Dương Miên Miên, không khỏi cảm thán: “Em là đẹp nhất, ngoài em ra chị không thấy ai nổi trội hơn.”

Ngày hôm nay ngoài những người mẫu đăng ký tự do, có không ít các công ty giải trí cũng đề cử người mẫu của họ đến, có điều cô là chủ biên, đã xem qua rất nhiều bức ảnh, phát hiện Dương Miên Miên là nổi bật nhất.

Hèn gì Bill một mực thề thốt, khẳng khái nếu thiên thần của anh không đến, anh sẽ không chụp.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Người mẫu

“Em là do Bill đề cử, nên có thể trực tiếp vào vòng trong, có điều em vẫn phải điền thông tin vào phiếu này, nếu trúng tuyển chị sẽ gọi điện thoại cho em, đến lúc đó em đến đây ký hợp đồng là xong!”. La Bụi Bụi thuộc tuýp người phụ nữ thành đạt, làm việc nhanh chóng mau lẹ, lên lầu chỉ vài phút đã dần xếp ổn thỏa mọi việc. Cô yêu cầu trợ lý đưa phiếu để Dương Miên Miên điền thông tin vào.

Vừa cùng Dương Miên Miên nói vài ba câu, có người đi vào tìm La Bụi Bụi có việc, cô mỉm cười xin lỗi đi ra ngoài. Quay người bước đi trên đôi giày cao gót, cừ chi uyển chuyển, thoang thoảng mùi nước hoa thơm phức.

“Chủ biên La là người phụ nữ cực kỳ hấp dẫn.” Cô trợ lý đang rót trà cho Miên Miên, mở miệng nói với giọng điệu tôn sùng, “Một người phụ nữ thành đạt, không biết bao giờ tôi mới được như chị ấy.”

Dương Miên Miên cảm ly nước, nhìn bố trí xung quanh văn phòng, trong lòng không giấu nổi ước mơ.

“Này!”, có người gõ cửa, Dương Miên Miên ngẩng đầu liền nhìn thấy Bill với mái tóc màu bạch kim đứng ở đó, anh ta nét mặt rạng rỡ, cười cười: “Angela!”

Cái gì gì đây? Dương Miên Miên nhướn mày, nhưng không nói câu tiếp theo, chỉ cúi đầu điên cuồng đủ thông tin rồi đưa cho trợ lý: “Tôi đi đây!”

“Tiện lúc, cùng ăn một bữa cơm nhé!”, vừa nói câu này, tay của anh ta cũng đặt trên bả vai cô, cô nghiêng người tách ra, cũng không quay đầu: “Khó!”

Trợ lý bật cười, Bill trái lại không hề tức giận, nhún vai mở miệng nói: “Mỹ nữ đều có quyền làm thế!”

“Không cho phép cậu ‘xuống tay’ với cô bé”, La Bùi Bùi cầm trên tay một xấp văn bản quay về, trừng mắt, “Cô bé là người thân của Kinh Sở, xảy ra chuyện tôi không biết ăn nói với anh ấy ra sao.”

Bill bật cười lớn: “Helen, không phải cậu đã chia tay với anh cánh sát đẹp trai đó rồi sao?”

“Chia tay không thể là bạn sao?”, La Bùi Bùi ngồi trên chiếc ghế giám đốc bù đầu giải quyết công việc, “Cậu ra ngoài được chưa, tôi muốn làm việc.”

Series ảnh “Hoa Lưỡng Sinh” lần này là do La Bùi Bùi lên ý tưởng, do vậy cô dồn hết 100 phần công lực vào dự án này, tăng ca đến tận khuya, cuối cùng cũng chọn ra được hai người: Một người đương nhiên là Dương Miên Miên, còn người khác là một cô gái nét đẹp cá tính, 19 tuổi, tóc cắt ngắn.

Cô gõ gõ ngón tay được sơn giữa tình tế lên hai tấm hình, dù rất mệt nhưng cô cực kỳ thỏa mãn.

Ngay ngày hôm sau, Dương Miên Miên nhận được thông báo đến ký hợp đồng. Cô đọc hợp đồng qua một lần, không phát hiện vấn đề, thù lao khoảng hơn 10 ngàn đồng.

Với cái giá này, cô cực kỳ hài lòng, nhẹ nhàng ký tên.

La Bùi Bùi đích thân dắt cô đến phòng chụp hình, bên trong đã có một cô gái đang thay quần áo, dáng người cao cao, khoảng 1m7, tóc tím, trên trán cột một băng vải sọc, ăn mặc theo kiểu punk*.

La Bùi Bùi giới thiệu hai người với nhau: “Hai em chính là nhân vật chính của series ảnh lần này. Đây là Ngô Du, đây là Dương Miên Miên, làm quen với nhau đi!”

“Chào cậu! Cậu thật xinh đẹp!” Ngô Du cười híp mắt chào Dương Miên Miên.

Dương Miên Miên lạnh nhạt đáp lời: “Cậu cũng vậy!”

La Bùi Bùi nhìn hai cô gái vẻ mặt hài lòng, vỗ tay một cái: “Được rồi! Trước tiên hai em trang điểm, rồi thử xem cảm giác lần đầu tiên thế nào.”

Dương Miên Miên ngồi ở đó, mặc cho chuyên viên trang điểm nhào nặn, trong lòng hơi buồn một chút. Nếu không phải vì mười ngàn đồng, cô cũng chẳng muốn mình làm con khi cho mọi người nhìn tới nhìn lui.

Đặc biệt bên kia là La Bùi Bùi cùng lão tổng giám đốc tạp chí Bụi Sắc đang soi mói bình phẩm: “Lần này tuyển được hai cô người mẫu tuyệt đẹp, là ở công ty nào?”

“Đều không xuất thân lò đào tạo chính quy, một người vẫn đang là học sinh, còn người kia làm ca sĩ quán bar. Như thế nào, mắt nhìn người của tôi không tồi chứ?”

“Cô gái cao cao kia mang vẻ đẹp hoang dã, giống như là con lai; cô bé còn lại có vẻ đẹp hiện thực kiểu Khâu Thục Trinh hay Vương Tô Hiền, gương mặt tình tế. Rất mềm mại, rất thanh tú.”

La Bùi Bùi thán phục: “Vẫn là ông tinh mắt nhất!”

“Thật không tệ, cái ý tưởng này của cô rất hay!”

Lúc ông ta vừa nói dứt câu, trùng hợp Dương Miên Miên cũng thay y phục bước ra, gương mặt nghiêm túc, đối với bộ váy không có ý kiến.

Chiếc váy khá đẹp, may bằng vải ren trắng, nhẹ nhàng, trên đầu cô đội vòng hoa bách hợp, tượng trưng cho thuần khiết. Do đó, cô được trang điểm rất nhẹ, vừa trẻ vừa đẹp, thật sự không chút tí vết.

Ngược lại, Ngô Du mặc một chiếc váy ngắn màu đen, trang điểm đậm, đặc biệt lông mày được tô vẽ rậm và dày, khóe mắt hơi nhíu, vô cùng hoang dã.

Buổi chụp hình hôm nay là quảng cáo sản phẩm nước hoa: một dòng mang tên “Nụ hôn của Satan”, còn lại lấy tên “Nước mắt thiên sứ”.

Thật ra series ảnh “Hoa Lưỡng Sinh” mà La Bùi Bùi đặt tên là một dự án nhằm quảng cáo 9 loại sản phẩm, dùng hai người mẫu có khí chất trái ngược để đánh mạnh vào tính chất sản phẩm.

Lần này là nước hoa, sau đó có thể là dòng xe thể thao, ... tổng cộng còn 7 nhóm sản phẩm, xong một sản phẩm là nhận tiền, khoảng chừng hơn 1000 đồng.

Toàn bộ buổi chụp hình Dương Miên Miên chỉ việc ngồi ở trong bụi hoa, mỉm cười, tạo các dáng vẻ thơ ngây là được.

Quá trình này đối với cô cũng không coi là tệ nhạt:

Camera: “Ừ ừ ừ, nhìn vào đây, không tồi, không tồi, tuyệt lắm!”

Bóng đèn: “Ủầy, hôm nay người mẫu trẻ trung nè, hai ngày trước chụp ảnh bà là bà già được mệnh danh ‘Nữ cường nhân’ gì đó, không biết chuyên viên hậu kỳ xử lý photoshop thế nào.”

Quần áo: “Miên Miên thật xinh đẹp, không tính đến bộ ngực thì vóc dáng khỏi cần bàn cãi, rất đẹp!”

Bộ ngực Dương Miên Miên: “...” ... Đừng bọn lảm chuyện, đợi Miên Miên có nhiều tiền, ăn nhiều đậu tương cùng canh bở, xem ta đây lớn cỡ nào.

Vất vả, cuối cùng buổi chụp cũng kết thúc, Dương Miên Miên thay quần áo, tẩy trang. Nhìn trái nhìn phải gương mặt của chính mình, cô kết luận cứ mặt mộc là đẹp nhất. Ngô Du cũng vừa thay quần áo bước ra, đang lấy nước rửa mặt, nhìn Dương Miên Miên thốt lên: “Cậu đẹp thật!”

Đã tán dương như vậy, Dương Miên Miên cũng không thể keo kiệt một câu khen ngợi: “Cậu cũng vậy!”

Hai người nhìn nhau nở nụ cười, cảm thấy cũng bớt xa lạ hơn.

Ngô Du nhìn đồng hồ đeo tay, đem vật dụng cho vào túi xách, vội vã nói: “Tớ có việc, về trước Lần sau gặp!”

Cô ta vừa đi khỏi, La Bùi Bùi bước vào. Dương Miên Miên nhìn thấy cô, liền xoay người nhỏ giọng: “Chuyện này, có thể giúp tôi giữ bí mật với Kinh Sở không?”

La Bùi Bùi khá ngạc nhiên: “Em vẫn chưa thành niên, ký hợp đồng cần người giám hộ ký tên.”

“Tôi không có người giám hộ!”, Dương Miên Miên không muốn nhiều lời, trực tiếp hỏi, “Có được không?”

La Bùi Bùi đắn đo một chút, thấy sự việc cũng không có gì ghê gớm, gật đầu đồng ý: “Được!”

Dương Miên Miên phát hiện, La Bùi Bùi quả thực cũng rất đáng yêu, chỉ tiếc cô ta quá lý trí, cô biết loại người nào thích hợp với mình. Làm chuyện gì cũng cân nhắc thiệt hơn, cân nhắc lợi ích tốt nhất để có được kết quả hoàn hảo, vậy thì cuối cùng cô nhận được gì?

Cuộc sống đôi khi có chút rắc rối, một chút thử thách, như vậy mới kích thích.

Mấy ngày tiếp theo của Dương Miên Miên cực kỳ bận rộn, bình thường chỉ đi học rồi về, nay thì khác.

Ngoài kỳ thi cuối kỳ sắp tới còn có kỳ thi lấy học bổng cuối năm lớp 11, hơn 800 đồng!”

Cô tuyệt đối không được bỏ lỡ.

Nhưng bên cạnh đó, chụp ảnh quảng cáo cũng vô cùng căng thẳng, cần phải hoàn thành nửa công đoạn chụp trước tết Nguyên Đán. Vì vậy, vừa học xong, cô mau mau chóng chóng đi đến studio, chụp hình đến tận khuya.

Điều Dương Miên Miên nề phục đó là, khi bọn cô tăng ca, La Bùi Bùi cũng tăng ca, không nỡ lời oán trách. Chỉ cần có một điểm không phù hợp, là bắt làm lại đến khi hoàn chỉnh. Tác phong làm việc cực kỳ nghiêm khắc.

Cường độ làm việc cao, Dương Miên Miên chịu không nổi, buổi tối thường ngủ gật trên xe buýt Nếu không nhờ ‘các bạn’ đánh thức, chắc ngủ hết tuyến.

Khi cô quay cuồng trong kỳ thi cuối kỳ cùng các buổi chụp ảnh quảng cáo thì Kinh Sở cũng bị một chuyện quán lấy, nên cũng không quan tâm cô gần đây đang làm gì.

Chuyện là thế này, mấy ngày trước Tùng Tuấn đến Nam Thành. Đây chính là người bạn gia nhập quân ngũ cùng thời điểm với anh. Khi bọn họ xuất ngũ, Kinh Sở vẫn làm cảnh sát coi như vẫn ăn cơm nhà nước, còn Tùng Tuấn về khu Nội Móng Cỏ làm ăn buôn bán nhỏ.

Có điều vùng Tây Bắc có khá nhiều ông trùm, Tùng Tuấn ở nơi đó làm ăn cũng có chút tiếng tăm chứng tỏ năng lực không tồi, tin tức anh ta nắm được còn nhiều hơn tin chính thống gấp nhiều lần.

Lần này anh ta đến Nam Thành, một là ôn chuyện, hai là muốn tìm Kinh Sở hỗ trợ, nên đặc biệt mời Kinh Sở ra dùng cơm.

Hai người tìm một quán lẩu bình thường ăn tối.

Uống mấy chai rượu, sau khi ôn chuyện cũ, Tùng Tuấn bắt đầu nói rõ mục đích đến Nam Thành lần này: “Ông chủ lớn của tớ có một cô con gái, bị mất tích mấy ngày nay, nghi ngờ là bị bắt cóc, theo như manh mối tớ điều tra được, hang ổ bọn chúng bên Quảng Đông, đường xuất ‘hàng’ nhiều nhất là ở thành phố Nam Thành này.”

Kinh Sở vừa nghe xong, nhũn mảy: “Cái này ... hơi khó!”

“Chuyện này tớ hiểu cũng không muốn gây phiền phức cho cậu.”, Tùng Tuấn cụng nhẹ vào ly của Kinh Sở, nhẹ giọng nói: “Cậu không biết bọn này ngày nay biến tướng như thế nào đâu, bắt con nít đi ăn xin, đàn bà bị bán, đến chết rồi cũng không buông tha, tớ hỏi cậu mỗ lấy thận bán được bao nhiêu tiền?”

Trong lòng Kinh Sở chợt trùng xuống, chuyện lừa bán mấy năm gần đây cũng khá được quan tâm, nhưng ở mức độ thấp. Người cũng không dễ tra, hình phạt còn chưa nặng, do đó phát triển nhanh như thác lũ, càng ngày càng có quy mô, lợi nhuận thu được không hề thua kém với bọn buôn bán ma túy.

Hơn nữa làm nghề này không chỉ một hai nơi, Nam Thành lớn như vậy, mấy kiểu giao dịch này không gặp được anh, nhưng tìm cách nào cũng không ra đầu mối.

Tùng Tuấn cạn chén rượu, nói thêm: “Tớ cũng biết, không thể có bản lĩnh một lần bắt gọn, cũng không có biện pháp nào, chỉ cần đem đứa nhóc trở về là được, Quang Định Kim sẽ cho tớ 200.000 đồng.”

“Nam Thành cậu rành rẽ, cậu xem có thể có tớ được tin gì hay không?”

Kinh Sở thờ dãi: “Không gặp cậu, đây chính là vụ án tớ đang theo dõi gần đây. Hai ngày trước có hai người đoạt lại đứa trẻ từ trong tay của một bà ăn xin. Quân chúng báo cảnh sát, còn cho rằng hai người đó bị điên. Kết quả điều tra, cậu đoán được không, đó đích thực là đứa con đã mất tích cách đây 1 năm của họ. Bà ăn xin kia chính là bọn buôn người, cởi bỏ quần áo trên người đứa nhỏ, toàn thân đầy vết thương.”

Lúc đó, Kinh Sở cũng ở đó, nhìn thấy một nhà ba người ôm nhau khóc, trong lòng không khỏi căm thù bọn con buôn.

“Có chuyện đó sao?” Tùng Tuấn thốt lên, “Không bị bán đi nơi khác sao?”

Kinh Sở nhấp chén rượu: “Bán rồi đó chứ, quê của mấy người đó là ở Cam Túc, cha mẹ đứa nhỏ khai vào mấy ngày trước có nhận được một tin nhắn gửi đến cho họ bức ảnh, nội dung là trên tàu điện ngầm thành phố Nam Thành. Bọn họ vượt ngàn dặm xa xôi đến đây tìm con.”

Tùng Tuấn kinh ngạc: “Một người tốt a? Có báo danh tính không?”

“Không biết!”, Kinh Sở cũng thấy có điểm kỳ lạ, suy nghĩ một lúc lâu sau cũng không thể nghĩ ra, đành kết luận đó là người hảo tâm không mong muốn hỏi đáp mà thôi.

Anh vĩnh viễn không ngờ đến đó chính là Dương Miên Miên, cũng không ngờ đến chỉ vì cô ngại mở miệng đòi tiền.

Tùng Tuấn suy nghĩ phức tạp hơn Kinh Sở một chút: “Nói không chừng là có người muốn xử bọn họ. Cậu cũng biết bọn này đâu chỉ một nhánh nhỏ, kiểu này tớ nghĩ là mượn dao giết người thôi.”

Kính Sở cười cười: “Mượn dao giết người thì sao, miễn là cứu được một người là được!”

Tội ác mãi mãi là vô tận, đối với cảnh sát bọn họ, cứu được dù chỉ là một người, dù cho rằng là muối bỏ bể cũng đã là rất tốt.

Nhiều nhân viên cảnh sát liều mạng như vậy không phải vì sứ mệnh này hay sao?

Qua tết Nguyên Đán, chỉ còn ba ngày nữa là kỳ thi cuối kỳ diễn, trong lớp bầu không khí căng thẳng, lớp tự học ngay cả một tiếng ho khan cũng không có, chỉ có tiếng bút viết xột soạt.

Dưới bầu khí học tập nghiêm túc như vậy, Tự Tiểu Văn cũng ngưng chiến, mỗi ngày chỉ quan tâm đến thứ tự thành tích sắp tới. Riêng Dương Miên Miên đột nhiên được mọi người hoan nghênh hơn hẳn, Lục Mỹ Nhân hỏi cô một bài toán, bên cạnh sẽ có một nhóm người vây quanh nghe cô giải thích.

Dương Miên Miên cũng không ngại, có người hỏi thì trả lời, không ai phiền thì nằm úp mặt xuống bàn ngủ.

Bọn họ thích cô cũng được, ghét cô cũng được, cô không quan tâm. Những người bạn này từ trước đến nay vẫn chưa hiểu Dương Miên Miên là người như thế nào.

Cô cũng đâu phải Mary Sue** – vạn người mê, cô chỉ mong một người yêu thích cô là tốt rồi.

Có thể người đó ... người đó cũng thích cô.

* Thời trang Punk (Punk fashion): xuất hiện vào khoảng giữa thập niên 1970, tại London (Anh), xuất phát từ những thanh niên muốn chống lại các xu hướng thời trang “nghiêm chỉnh”. Những thứ quần áo cũ dùng làm từ thiện hoặc bỏ đi được họ “hồi sinh” trong một diện mạo hoàn toàn mới, toát ra hơn và kết hợp với những phụ kiện hand-made để thu hút sự chú ý.

Ngày nay punk fashion đã mở rộng thành không ít dòng thời trang như Anarcho-punk, crust punk, gothic punk, cowpunk, skate punk v.v... Không tìm về ấu thơ ngọt ngào, punk là khát vọng thể hiện cái tôi nổi loạn, độc nhất vô nhị của tuổi trẻ.

Chất liệu chủ đạo của Punk fashion chính là da và giả da, cùng với combat boots, ripped jeans hay ripped stockings, tóc được sơn dựng đứng, xích sắt quanh cổ và cổ tay.

** Mary Sue: Mary Sue là thuật ngữ mà người viết fanfic sử dụng để nói về một nhân vật, thường là một cô gái, hoàn hảo về mọi mặt.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Gay

Dương Miên Miên phải thi, vì vậy La Bù Bù sắp xếp cho cô chụp hình vào buổi tối, ban ngày chụp nội dung của Ngô Du.

Khi cô núp lặn trong mới bài thi cuối kỳ, rồi lao đảo bước ra từ studio, cô nhìn thấy một gã đàn ông đang đứng cùng với La Bù Bù, có chút hơi hướm ‘đàn bà’, nói chuyện khá hung hăng: “Chủ biên La, Tiểu Du của công ty chúng tôi hiện tại đã là nghệ sỹ được ký hợp đồng, cô cũng không thể chỉ nói một đằng làm một nẻo, dù sao đâu phải ai cũng dễ có được hợp đồng của công ty chúng tôi, cô nói có đúng không đây?”

La Bù Bù duy trì nụ cười đúng mực: “Anh Chu à, đây đâu phải lần đầu tiên hợp tác cùng công ty của anh, trang bìa số trước không phải là chụp cho Sầm Oanh Oanh sao?”

Sầm Oanh Oanh là Tiểu Hoa đán đang rất nổi tiếng, hàm ý ẩn sâu trong câu nói này của cô chính là: Loại ngôi sao nào cũng đã gặp, người bên anh chỉ mới ký hợp đồng, còn không biết ngày tháng năm nào trở thành nghệ sỹ đã muốn đối xử đặc biệt, vuốt mặt cũng nể mũi chứ?

Chu Dịch không phải tay môi giới mới ra đời làm ăn, hẳn dám làm can, đầu khẩu với La Bù Bù chứng tỏ hẳn cũng có năng lực, đã nâng đỡ không biết bao nhiêu người mẫu, đặc biệt hẳn luôn vì nghệ sỹ của mình mà tìm cơ hội, do đó rất nhiều ngôi sao đều đặc biệt đồng ý đi theo hẳn.

Hiện tại, Ngô Du mới ký hợp đồng với hẳn, hẳn cực kỳ coi trọng sự phát triển tương lai của Ngô Du, đương nhiên sẽ phải tranh thủ vì cô ta mà tìm thêm nhiều cơ hội tốt, ví dụ như lên trang bìa nhiều một chút, trang điểm cho gương mặt đẹp một chút ...

Chu Dịch chỉ vì một câu nói của La Bù Bù liền đề yện mọi chuyện thì đâu phải là hẳn. Hẳn nhẹ giọng nói tiếp: “Chủ biên La, tôi nghe nói cô muốn mời ‘Ảnh Đế’ Tiết đến chụp hình ảnh bìa đúng không, cô cũng biết từ ngày nhận giải, anh ấy cực kỳ bận rộn nhưng mà không phải không có cách.”

*Ảnh đế: một giải thưởng của các nhà phê bình điện ảnh Hongkong để tôn vinh những nam diễn viên xuất sắc của năm.

Có mối tốt, La Bù Bù chần chừ suy nghĩ một chút, cô xét thấy Kính Sở cũng không muốn Dương Miên Miên làm việc này, thêm vào đó ‘Ảnh Đế’ Tiết là người từ trước đến nay cô rất muốn mời, nếu anh ta chịu chụp ảnh bìa, thì cô càng có thêm điểm trước mặt lão tổng giám đốc.

Chu Dịch không vội vàng, chân đánh nhịp, nhìn Ngô Du dưới ánh đèn, cô nhóc thực sự là hạt giống tốt, nếu không phải nhất thời hứng chí sang đây thăm người bạn, hẳn ta cũng không biết nơi này cất giấu một bảo bối.

“Anh Chu, anh cũng chưa thấy qua người mẫu khác nữa của chúng tôi đúng không?” La Bù Bù đúng lúc cũng trông thấy Dương Miên Miên, liền ra hiệu cô đi đến, “Đề tôi giới thiệu với anh.”

Chu Dịch liếc mắt hững hờ nhìn qua, nhưng ngay lập tức mờ to mắt, như tia X-quang quét Dương Miên Miên từ trên xuống dưới.

Dương Miên Miên không chịu yếu thế, cũng dùng ánh mắt tương tự nhìn hẳn trừng trừng.

Hai người mở miệng cùng một lúc:

“Có triển vọng.”

“Đồ gay!”

La Bù Bù: “...”

Chu Dịch biến sắc: “Cô nói ai?”

“Ông, gay, ok?”, Dương Miên Miên chỉ nói ba từ, cô đã biết hắn ta là ai, “Ông là người môi giới của Ngô Du, chỉ muốn chụp cô ấy thật đẹp, còn tôi coi như là tắm phòng nền.”

Cô nói chuyện quá thẳng thắn, ấn tượng tốt của Chu Dịch đối với cô đã giảm đi rất nhiều: “Thì sao, cô không chịu?”

“Tôi không có vấn đề!”, Dương Miên Miên nghiêng đầu nhìn sang hướng khác, “Ngày hôm nay là ngày cuối cùng phải không?”

Chụp xong, nhận thù lao là được, Dương Miên Miên không có ý định dấn thân vào giới giải trí, vì vậy đắc tội với tên cô môi giới thì có tính là gì.

Có điều ... khi cô liếc vào sợi dây chuyền trên cổ hắn, nó đang gào khóc: “Chị có thể nghe tiếng của tôi đúng không? Chị nói cho Tiểu Dịch được không, bạn của Tiểu Dịch nói là đi công tác, nhưng thực ra là về quê kết hôn. Bọn tôi đều nghe rõ mồn một, nhưng Tiểu Dịch vẫn chờ hắn trở về, hắn sẽ mãi mãi không về.”

Đồng hồ đeo tay, điện thoại di động dồn dập nói theo, âm thanh nhồn nháo:

“Tiểu Dịch bản thân bình thường độc miệng nhưng hắn là người cực kỳ tốt bụng, chưa từng quấy rầy nghệ sĩ. Điều rất tận tình hướng dẫn cho bọn họ, khi Tiểu Dịch 30 tuổi, mới thấy hắn yêu một người đàn ông, nhưng tên đó là kiểu ngôi sao lều lổng, cãi nhau rất nhiều lần. Lần này lừa nói với Tiểu Dịch đi công tác, thật ra là kết hôn. Còn nữa, than thở với Tiểu Dịch là làm ăn thất bại rồi hỏi mượn một đồng tiền đây, tên đó đúng là rác rưởi mà.”

“Nếu Tiểu Dịch biết chắc chắn sẽ rất buồn, nhưng chúng tôi cho rằng hắn phải biết sự thật, không muốn hắn bị lừa.”

“Đúng! Tiểu Dịch rất tốt, yêu đàn ông thì có gì sai, giới tính đã là như vậy không được hay sao? Thật đáng ghét.”

Dương Miên Miên nghếch mặt, ấn tượng đầu tiên của cô đối với Trư Dịch là chẳng sao ra sao, chỉ vì muốn nâng đỡ Ngô Du mà coi cô làm giá kê chân, đúng là không biết xấu hổ. Tuy nhiên, cũng có thể lý giải thủ đoạn làm ăn của hắn, nhưng trên phương diện tình cảm không thể nào đồng tình, vì vậy đối với cô hắn là người không tốt.

Chỉ là lúc này ‘chúng nó’ khóc rống như vậy, thật là mất tập trung.

Đám người đó sử dụng mọi thủ đoạn để đạt đến cánh cửa danh vọng, Dương Miên Miên thì khác, từ trước đến nay không bao giờ nắm giữ điều gì quá sức.

Lần này cũng không ngoại lệ.

Dương Miên Miên đứng dưới ánh đèn, duy trì vẻ mặt không quan tâm, nhưng khóa miệng chỉ hận không thể thét lên một câu: “Biết rồi! Biết rồi!”

La Bù Bù cũng vì Dương Miên Miên, nói đỡ mấy câu: “Cô bé này so với Ngô Du có triển vọng hơn.”

“Đẹp thì có đẹp, nhưng trong cái ngành này có quy tắc riêng của nó, đẹp chưa chắc đã là yếu tố quan trọng, cô nhóc này không có đầu óc”, Chu Dịch giễu cợt, “Mặt không đẹp còn có thể trang điểm, phẫu thuật, còn không có đầu óc có thể nấu lên rồi đúc lại được không?”, hắn từ trước đến nay không hề keo kiệt phun nọc độc vào người khác, đặc biệt đối với loại người chỉ có mặt, không có đầu óc này.

Phải có cái đầu nhạy bén như Ngô Du, thấy cơ hội là phải nắm chắc lấy, hắn không ngại khi những người mới kiêu ngạo, ngông cuồng nhưng không hi vọng làm việc với kẻ ngốc.

La Bù Bù lặng im không nói tiếng nào, lời cần nói cô đã nói, sau này mọi việc tiến triển ra sao là ở bọn họ.

Dương Miên Miên đứng chụp hình hơn nửa ngày trời, đôi chân nhỏ tê cứng, vậy mà bây giờ vẫn phải theo lời “bạn nhỏ” đi theo hắn, chặn hắn ở cửa toilet: “Tôi có chuyện muốn nói với ông.”

“Tôi sẽ không chọn cô!” Chu Dịch nói thẳng, từ chối là từ chối, không thêm liếc mắt.

Dương Miên Miên sắc mặt càng khó coi: “Tôi đâu có khùng lại muốn đi nịnh bợ làm lành với ông, chỉ là muốn cho ông biết ... Bạn trai ông đã về quê kết hôn ... chỉ vậy thôi. Bye!”

Chu Dịch ngăn người, đột nhiên động tay: “Cô nói những nói cuối cái gì?”. Hắn kéo mạnh tay làm Dương Miên Miên hơi đau, theo bản năng cô xoay cổ tay Chu Dịch một cái, dùng một chân đạp hắn ngã xuống đất. Chu Dịch bị một cú, thật sự mất mặt, liền nổi trận lôi đình: “Cái đồ ...”

Dương Miên Miên không muốn đòi co, nhanh nhanh chóng chóng: “Bạn trai ông đã về quê kết hôn đây là sự thật, tên đó lừa ông nói là đi công tác. Tôi biết ông tính tình tốt nên nói cho ông, còn ông tin hay không thì tùy. Người bên gối đương nhiên tránh không khỏi có mắt như mù, ai bảo ông ngu ngốc tin thôi.”

Cô quay người tiến vào WC, đóng sầm cửa.

Tâm trạng Trư Dịch trong phút chốc trở nên cực kỳ tồi tệ, hắn ngồi rạp xuống đất, hơi lạnh từ chân lan nhanh hết toàn thân, lục tìm di động, mấy lần cũng không thể lấy điện thoại ra, đôi tay run lấy bậy.

Một phút sau, từ sau cánh cửa toilet, Dương Miên Miên có thể nghe thấy tiếng gào thét của Chu Dịch, cõi lòng tan nát: “Anh là cái đồ khốn! Bà đây có mắt như mù mới coi trọng anh, đồ cầm thú, anh chờ đó!”

Tiếp theo sau, cô nghe một thanh âm âm ỉ, tấm gương tắm thiết rít gào: “Sao lại đánh tôi?”

Dương Miên Miên giật mình, kéo quần, vội vội vàng vàng bước ra ngoài, Chu Dịch đứng đó đấm mạnh vào tấm gương trước mặt, tấm gương vỡ nát, máu từ tay hắn nhỏ xuống tong tong.

Nhưng tấm gương so với hắn càng thảm hại hơn, thanh âm đứt quãng: “Đừng đánh tôi ... Đau quá ... (ㄟ_ㄟ) ... Đừng khóc ... không đáng ... đàn ông không được khóc. Tôi đau quá! Có phải tôi sắp chết rồi không ... Đau quá, tôi nứt ra hết rồi, vỡ rụng rồi ...”

Viên mắt Dương Miên Miên hoe đỏ, tóm cổ áo Chu Dịch kéo về phía sau, không cho hắn dám tiếp lên tấm gương: “Ông điên rồi!”

Cô đã nổi giận, thật sự nổi giận, đang yên đang lành, sao lại trút giận lên gương, tấm gương vỡ ra thì như thế nào, khẳng định chịu số phận nằm trong sọt rác.

“Mắc mớ gì đến cô!” Chu Dịch xô mạnh cô, “Cút ngay!”

“Đồ thần kinh!”, Dương Miên Miên bị hắn đẩy, đầu cô va vào bồn rửa tay, lần tổn thương trước chưa lành hẳn, nên lần này cô đau đến hoa mắt choáng váng: “A! Đau quá!”

Đầu cô chịu số kiếp gì, lần nào cũng đứng mũi chịu sào.

Bồn rửa tay: “(ㄒ_ㄒ) ... Xin lỗi Miên Miên, em làm đau chị rồi!”

Dương Miên Miên tức giận cho Chu Dịch một cước: “Đáng đời nhà ông bị vứt bỏ, cái tính xấu như vậy. Đầu phải tất cả mọi người thiếu nợ ông. Chia tay thì chia tay, sao lại muốn sống muốn chết là thế nào, ông có phải là đàn ông không?”

“Cút ngay!” Chu Dịch biết bộc lộ cảm xúc thất thố như thế này trước mặt người xa lạ là không tốt, nhưng đã như vậy hán chẳng còn thiết tha gì nữa: “Cô cái gì cũng không hiểu!”

Dương Miên Miên cười nhạo: “Tôi đoán được toàn bộ sự việc, gặp dịp thì chơi, điều này ông cũng không hiểu sao?”

Chu Dịch trong lòng cảm giác khó chịu. Là đàn ông mà lúc này đây nước mắt nước mũi rơi lã chã, trái lại không làm cho ‘người khác’ ghét bỏ.

“Tiểu Dịch không khóc! Bỏ đi!”

“Tiểu Dịch là người đàn ông tốt, nhất định tìm được tình yêu chân thành!”

“Tiểu Dịch cố lên! Tiểu Dịch không được khóc!”

“Tiểu Dịch ngoan ngoan!”

Dương Miên Miên nghĩ thầm, người này hiện tại cho rằng người hán yêu thương nhất đã vứt bỏ hán, bây giờ không còn ai yêu thương hán. Không, không, không, những người yêu thương hán thật sự vẫn đang bên cạnh hán, có điều hán không nghe thấy mà thôi.

Bạn có biết, khi bạn thương tâm khổ sở, bạn cho rằng cả thế giới ruồng bỏ bạn. Thật ra, đang có rất nhiều người âm thầm bên cạnh bạn, cổ vũ bạn, cầu mong bạn cố gắng vượt qua.

Từ trước đến hiện tại bạn không hề đơn độc.

Dương Miên Miên ngồi chồm hổm, đưa cho hán một tờ khăn giấy: “Đàn ông mà khóc lóc thế này, thật sự trông rất buồn nôn!”

Chu Dịch gạt lấy lau nước mắt: “Là ai nói cho cô biết hán ta về quê lấy vợ?”

“Bạn của ông, chúng nó nói tôi nghe!”

“Bạn?”, Chu Dịch hồ nghi, “Bạn nào, bạn nào của tôi?”

“Vậy ông cứ coi như vị thiên sứ này đến đây cứu vớt ông thoát khỏi khổ ai đi. Thật không muốn nói cho ông biết, cái đầu ngu xuẩn này còn thông minh hơn ông gấp n lần, ông coi khinh tôi là kẻ có IQ thấp như ông sao, không cần so sánh, cảm ơn!”

Chu Dịch tức đến nổi đom đóm.

Khi đi đến cửa toilet, cô đột nhiên dừng bước: “Có lúc, chúng ta cho rằng vận mệnh của chúng ta quá khác nghiệt, bao nhiêu cực khổ chúng ta đều phải gánh chịu. Nhưng hãy suy nghĩ thử một chút xem, cái này có đáng là gì, ông có tài năng hơn người, ông còn có tương lai, không nghĩ đến có một số người thậm chí còn không có cả ngày mai.”

Cô vẫn cho rằng mình là người cực kỳ bất hạnh, tuổi thơ không có mẹ, cha ruột vứt bỏ, sống trong nghèo khổ, chưa từng có một ngày ăn ngon. Chuyện đói ăn mặc rách là thường tình, nhưng trên thế giới này đâu chỉ có mình cô bất hạnh, chẳng lẽ Hồ Dật Lâm không bị thảm sao, Nghiêm Tình không thảm thương sao?

Vận mệnh của cô thật sự không may mắn, nhưng ít ra cô còn sống, sau này cố gắng làm cho cuộc đời mình tốt đẹp hơn.

Chu Dịch sực sật, nói trong mơ hồ: “Tuổi còn nhỏ mà đã bày đặt giảng đạo lý.”

“Tôi thông minh hơn ông nhiều!”, Dương Miên Miên hừ một tiếng “Còn chuyện này, đừng tưởng tôi muốn tiến vào thế giới giải trí, bước vào vòng điều khiển của các ông ... Hừ!”

Nếu không phải thiếu tiền, cô cũng không cần ở đây chụp hình quảng cáo. Nghĩ đến sau này nếu ký hợp đồng, mỗi ngày tay trong tay kẻ A người B, rồi cùng người khác hôn môi, yêu đương. Thịnh thoảng trong các bữa tiệc lại phải mặc kệ cho kẻ khác sờ đùi, chạm eo, quả thực nghĩ đến mà rét run.

Ngô sao nghe thì êm tai, nhưng có bao nhiêu người biết rằng họ chỉ là đồ chơi, phía trước là hào quang ánh sáng, sau lưng không biết bao tối tăm cùng xấu xa đâu?

Cô không ép mình vào cái thế giới ngấm đố, trừ khi có một ngày cô không bị những quy tắc ấy ràng buộc, lúc ấy may ra còn suy nghĩ một chút.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 40: Đột kích

Đợt thi cuối cùng đã kết thúc, qua mấy ngày nữa đến trường lấy phiếu nhận xét và bài tập nghỉ đông là xong. Ngày cuối cùng, bên công ty cũng yêu cầu Dương Miên Miên lên chụp thêm mấy tấm ảnh bổ sung, hoàn tất là có thể lĩnh tiền.

Nghỉ đến năm sau đã có đủ tiền đóng học phí cùng sinh hoạt phí, cô cực kỳ thỏa mãn. Tám ngàn đồng là cô có thể sống thoải mái suốt kỳ nghỉ đông, không cần phải đi làm thêm.

Sao với ánh mặt trời ấm áp bên Dương Miên Miên, thì Kinh Sở chỉ có một bầu trời u ám, bi thảm.

Tên buồn người đó tên là Miêu Phương, năm nay 36 tuổi, quê Hà Nam, theo lời khai cô ta đến Nam Thành làm công, đứa bé đó không phải con gái cô, là do cô nhặt được ở ven đường.

Nhưng sự thật không phải vậy, căn cứ theo lời đứa bé gái 4 tuổi, nó mỗi ngày được giam chung cùng rất nhiều đứa trẻ khác, ăn bánh bao cùng nước lạnh, nhiều khi còn bị đánh đập, có một đứa bé 7 tuổi dám cầu cứu người qua đường đã bị chúng bắt lại và đánh chết tại chỗ.

Đây là tin tức duy nhất bọn họ nắm được, nhưng đứa bé còn quá nhỏ, thêm vào đó cha mẹ cô bé không muốn nó tiếp tục nhớ lại khoảng thời gian kinh hoàng ấy, nhanh chóng đưa về quê.

Miêu Phương không chịu nhận tội, manh mối bị đứt đoạn.

Kinh Sở đương nhiên không dễ dàng từ bỏ, anh hoạt động ở Nam Thành đã nhiều năm, tự nhiên sẽ có những nguồn tin riêng. Nhưng gần đây, anh nhận được vài món quà khá thú vị.

Liễu Ngọc cầm một lá thư gỗ cửa phòng làm việc của anh: “Đội trưởng, lại có người gửi thư hăm dọa!”

“Vứt đi!”, Kinh Sở nhận mấy thư hăm dọa kiểu này có thể chất đầy một bao tải, mỗi lần hăm dọa chúng nghĩ rằng sẽ có tác dụng gì hay sao?

Liễu Ngọc ném phong thư vào thùng rác, quay hỏi Kinh Sở: “Đội trưởng không lo lắng sao?”

“Có gì phải lo lắng?”, Kinh Sở không biết nên khóc hay cười, anh hiện tại sống độc thân, không vợ không con, cha mẹ anh thì sống cách xa anh ngàn dặm, vậy còn gì phải bận tâm.

Liễu Ngọc xen lời: “Còn bạn gái anh thì sao?”

Kinh Sở sững người, lúc này mới nhớ đến anh cùng La Bùi Bùi chia tay đã lâu nhưng những người bên cạnh còn chưa biết: “Chia tay rồi!”

“Chia tay?”, Liễu Ngọc nhiều chuyện, mặc kệ tính tình nghiêm khắc của Kinh Sở, không giấu nổi tò mò hỏi: “Vì sao lại chia tay?”

Kinh Sở và La Bùi Bùi chia tay là chuyện quá đỗi bình thường, nhưng giờ đây Liễu Ngọc lại hỏi anh câu này, anh nhớ lại hình như trước đây Miên Miên cũng hỏi anh: Không phải là không có ai là không được sao?

Tại sao lại không thể được? Không có ... xưa nay anh vẫn vậy không phải sao?

Liễu Ngọc còn không biết chuyện anh cùng La Bùi Bùi chia tay, vậy người ngoài chắc chắn cũng chưa biết!

Sự việc phát sinh trong ngày chụp mấy phân cảnh cuối cùng. Phần của Ngô Du đã hoàn tất, nghe nói Chu Dịch đã giúp cô liên hệ thêm nhiều mối quảng cáo mới. Mà hôm nay Dương Miên Miên cũng có thể lãnh được tiền, nói lời chào tạm biệt cái vùng sâu thẳm này.

Không nghĩ đến La Bùi Bùi lại gọi cô vào phòng làm việc, rót cho cô ly nước, chân chừ như có điều muốn nói.

Dương Miên Miên đang đói bụng, không muốn vòng vo: “Có chuyện gì chị nói đi!”

La Bùi Bùi trực tiếp vào vấn đề: “Phần lương bổng ghi trên hợp đồng vẫn là của em, nhưng em có điều em cũng phải biết, trong hợp đồng không hề đề cập việc những bức ảnh của em bắt buộc phải được đăng báo.”

Dương Miên Miên ngừng vài giây, sau đó nói: “Tôi chỉ cần tiền, mấy chuyện khác không quan tâm.”

La Bùi Bùi thờ dãi một cái, vốn dĩ Chu Dịch không muốn tuyệt tình như vậy, anh ta chỉ muốn nâng đỡ Ngô Du. Nhưng hầu hết series ảnh đều là ảnh chụp chung với Dương Miên Miên. Nếu đăng báo tất cả độc giả chỉ dồn mọi chú ý qua Dương Miên Miên chứ không còn là Ngô Du.

Cân nhắc đến tình huống xấu xảy ra, Chu Dịch chỉ còn cách nhẫn tâm gạt Dương Miên Miên ra, để Ngô Du chụp lại toàn bộ, đương nhiên trong việc này cũng đã thỏa thuận ngầm cùng bên tạp chí Bụi Sắc.

Dương Miên Miên không có chỗ dựa, đương nhiên phải chịu hi sinh, La Bùi Bùi mở miệng nói với cô cũng coi như còn có chút tình cảm.

Bây giờ La Bùi Bùi nhìn Dương Miên Miên không chút nào để tâm cùng thờ phào nhẹ nhõm: “Chu Dịch nhờ chị gửi một phong li xi cho em.” Đá người ta xuống, rồi cho cái kẹo. Vừa dấm vừa xoa tuy dễ tiện, có điều Dương Miên Miên cũng chỉ cần tiền, có tiền là được rồi.

Cô và La Bùi Bùi ra khỏi công ty cùng một lúc, bên ngoài tuyết rơi, trời lạnh lạnh, hơn nửa đã hơn 11 giờ khuya, đường phố cũng vắng người.

Dương Miên Miên vội vã đi đón chuyến xe bus cuối cùng, hiếm thấy La Bùi Bùi cũng mặc áo khoác đi bộ theo hướng ngược lại. Xe của cô ta bị hỏng, mang đến xưởng sửa chữa vẫn chưa xong, hôm nay đành đi tàu điện ngầm về nhà.

Có điều, Dương Miên Miên phát hiện có một kẻ lẹ lẹ ẩn mình trong một góc vắng lẽ bám theo.

Cô cảm thấy kỳ lạ: “Cái tên kia không phải là tên lang thang mỗi ngày đều ở đây sao? Chị thấy hắn ta mấy lần rồi.”

Bồn hoa: “Người này giống như đang muốn theo dõi La Bùi Bùi!”

Theo dõi La Bùi Bùi? Trồng cây si? Cướp? Trong đầu Dương Miên Miên nảy ra một loạt ý nghĩ, nhưng mãi vẫn không ra đáp án, chân cô vô thức bước theo.

La Bùi Bùi không phải người xấu, Dương Miên Miên không thể thấy người chết không cứu, dù sao đây cũng là bạn gái cũ của Kinh Sở.

5 phút sau, cô vui mừng khi mình đã có một quyết định đúng đắn, khi Dương Miên Miên chạy tới, trông thấy gã lang thang bị miệng La Bùi Bùi, đang chuẩn bị nhét cô vào xe.

Dương Miên Miên trong tình huống cấp bách, liền ném balo về phía hắn, trong xe nảy ra một tên đàn ông cao lớn khác, muốn ngăn chân cô.

Dương Miên Miên dựa thể vào tay lái, đẩy mạnh, lộn một vòng nhảy lên nóc xe, hai tên không ngờ Dương Miên Miên lại linh hoạt như vật, nhất thời không dám xông lên, cô la lớn: “Cứu mạng, cứu mạng, cháy!”

Hai gã nghe cô kêu cứu, liền lúng túng, mặc kệ La Bùi Bùi, ném cô ta trở lại trên nền đất, leo lên xe bỏ chạy. Dương Miên Miên nhanh tay lẹ chân từ trên xe nhảy xuống đất.

La Bùi Bùi ngồi bệt dưới nền đất, ho khan liên tục, cô vừa bị chúng bịt miệng, khí quản không thông, hơi thở khó nhọc. Dương Miên Miên kéo tay La Bùi Bùi: “Chạy mau!”

La Bùi Bùi vẫn chưa hoảng hồn, cứ nương theo Dương Miên Miên mà chạy, Dương Miên Miên lôi cô ta đến con đường lớn náo nhiệt, lúc này mới dừng lại thở hổn hển.

“Bên này!” La Bùi Bùi kéo Dương Miên Miên vào một quán bar, ánh đèn nhấp nháy cộng thêm âm nhạc xập khiến Dương Miên Miên cảm thấy không thích ứng.

Nơi này chắc chắn là địa điểm quen thuộc của La Bùi Bùi, một nhân viên phục vụ chào cô: “Hi, Helen!”

“Còn phòng riêng không?”, La Bùi Bùi dùng khăn quàng che đi chiếc cổ của mình, thanh âm khàn khàn, “Cho tôi chai Whiskey, còn đồ ăn thì tùy ý!”

Nói xong, cô kéo Dương Miên Miên lên lầu trên, cô vẫn chưa hết hoảng sợ, nắm ngón tay Dương Miên Miên rất chặt.

Chờ đến khi vào phòng, chân cô mới mềm nhũn, thả người xuống sofa, gương mặt trắng bệch không còn hạt máu, ngơ ngẩn ngẩn ngẩn một lúc lâu, sau đó mới luống cuống lấy điện thoại di động từ trong túi xách.

Dương Miên Miên nghe thấy giọng nói của Kinh Sở: “Bùi Bùi, chuyện gì vậy?”

“Em ở quán bar Lan Phi, anh có thể đến đây không?” Thanh âm La Bùi Bùi khô khốc.

Kinh Sở rất nhanh trả lời: “Anh lập tức đến ngay.”

Dương Miên Miên hơi khó chịu, nhưng không biểu hiện ra mặt, chỉ có thể giả bộ nhìn chăm chăm vào đĩa khoai tây chiên, bánh sandwich. Cô không khách sáo cầm miếng bánh ăn trước.

Kinh Sở mau chóng cũng đến, đẩy cửa bước vào, trước mắt anh lúc này là Dương Miên Miên đang ngồi một góc ăn uống ngon lành, còn La Bùi Bùi mặt trắng bệch trên tay cầm ly rượu: “Sao hai em ở cùng nhau?”

“Tôi cứu cô ấy!”, Dương Miên Miên tìm cách nhanh nhất giải quyết sự việc, chỉ nói câu then chốt: “Có người muốn bắt cóc cô ấy!”

Kinh Sở gương mặt trở nên nghiêm túc: “Bắt cóc?”, anh nhìn chăm chăm La Bùi Bùi: “Xảy ra chuyện gì?”

La Bùi Bùi cắn môi, lắc lắc đầu: “Em không biết, một gã đột nhiên xông lên bịt miệng em, muốn lôi em đi. Em không quen hắn!”

“Hai người đàn ông, một tên lái xe, một tên đóng giả gã lang thang theo dõi cô ấy, bảng số xe của chúng là ...”, cô đọc rành mạch bảng số.

Kinh Sở rất vui, Dương Miên Miên lúc quan trọng luôn cho những tin tức cực kỳ đáng tin cậy: “Để anh cho người điều tra!”

Dương Miên Miên liếc anh một cái, đem miếng khoai tây chiên cuối cùng nhét vào miệng.

Kinh Sở đi gọi điện thoại, sai người điều tra bảng số xe, sau đó lại ngồi xuống hỏi chuyện: “Nói anh nghe xem chuyện gì?”

La Bùi Bùi mờ mịt: “Em không biết!”. Tuy rằng trong công ty cũng có đối thủ, nhưng chỉ là tranh giành mỗi làm ăn, còn đối phó kiểu muốn đoạt mạng thể này là ai đây?

Kinh Sở liếc nhìn Dương Miên Miên, cô lắc đầu: “Không biết! Đoán không ra, có điều ... không phải là tên côn đồ các ké bình thường.”

La Bùi Bùi lên tiếng: “Em vẫn chưa nghĩ ra ai muốn đối phó với em.”

Kinh Sở cũng cảm thấy kỳ lạ, La Bùi Bùi trước nay làm việc cũng thận trọng, khả năng đắc tội với người khác là rất thấp, vậy ai muốn hại cô?

Bầu không khí trở nên nặng nề, Dương Miên Miên cầm ly rượu trái cây liếc nhìn La Bùi Bùi sang Kinh Sở, rồi từ Kinh Sở qua La Bùi Bùi. Sau đó, cô hạ ly rượu, hắng giọng: “Thời gian không còn sớm, tôi phải về nhà.”

Kinh Sở lúc này mới nói: “Để tôi đưa hai em về.”

Dương Miên Miên không phản đối, La Bùi Bùi dĩ nhiên là không. Kinh Sở đưa hai cô xuống lầu, ra khỏi cửa quán, đột nhiên kéo tay Dương Miên Miên cảnh cáo: “Em chưa thành niên, không được vào quán bar.”

“Phi!”, Dương Miên Miên bĩu môi.

La Bùi Bùi rất muốn cười, nhưng nổi lo lắng đè ép, thực sự không cười nổi, trên cần cổ trắng nõn hằn đỏ vết thương, nói chuyện vẫn cảm thấy yết hầu rất đau.

“Ngày mai em đi bệnh viện khám, nhớ bôi thuốc mỡ!”. Kinh Sở đưa cô về đến dưới lầu, La Bùi Bùi do dự không muốn xuống, “Anh đưa em lên!”

Không phải lần đầu tiên Kinh Sở đến nhà La Bùi Bùi, anh quen thuộc vị trí, đi đến tủ thuốc lấy tuýp thuốc đưa cho cô: “Mấy ngày nay em nhớ chú ý an toàn, xe của em đâu?”

“Đi sửa!” La Bùi Bùi nói một cách khó khăn.

“Đừng nói nữa!”, Kinh Sở kiểm tra cửa một lần nữa: “Em nghỉ ngơi đi, anh điều tra mạnh mẽ, có tin gì sẽ cho em hay, em phải cẩn thận.”

La Bùi Bùi ánh mắt sòng sánh: “Anh hôm nay ...”

Kinh Sở ngắt lời cô: “Anh về đây, em nhớ phải khóa cửa.”

Cô cắn cắn môi, âm thanh nhẹ nhàng, đèn trong phòng khách tỏa ánh sáng dịu dịu, cô nhìn yếu đuối hơn hẳn so với thường ngày, khiến người khác không khỏi thương tiếc: “Em hơi sợ!”

Kinh Sở hiểu ý của cô, hai người đã chia tay nhưng vẫn chưa có đối tượng mới, đêm nay nếu lưu lại đây, chắc chắn ngày mai sẽ hòa hợp trở lại.

Thế nhưng, anh lại nói: “Bùi Bùi, chia tay là chia tay.”

La Bùi Bùi hơi kinh ngạc: “Anh có ...”

Anh lập tức phủ nhận: “Không có chuyện như vậy, chỉ là nếu có lần thứ 1, sẽ có lần thứ hai, như vậy không tốt.”

La Bùi Bùi hiểu ý anh, ngày hôm nay cô thể tìm đến anh, tự nhiên lần thứ hai sẽ thành thói quen. Sau này, khi hai người có đối tượng mới, cứ gặp rắc rối lại đi tìm người yêu cũ, như vậy

sẽ loạn.

Muốn đoạn tuyệt, phải cắt đứt mọi chuyện gọn gàng, như vậy sẽ tốt cho cả hai.

Cô khẽ thở dài, trong lòng cuộn trào một cảm xúc không thể diễn tả.

“Anh về trước!” Kinh Sở nhẹ giọng, “Em nhớ khóa cửa, buổi tối đừng tăng ca quá khuya, có chuyện thì gọi ngay cho anh.”

La Bùi Bùi gật đầu, muốn nói gì đó rồi lại thôi.

Kinh Sở không cho cô cơ hội nói tiếp, nhanh chóng đi xuống lầu.

Vừa bước xuống đã phát hiện Dương Miên Miên không ngồi trong xe hơi, mà cứ đi loay quanh khắp nơi: “Em không lạnh sao?”

“Lạnh!”, cô dậm dậm chân, tuyết đọng bị dẫm kêu cọt cọt kệt kệt, “Tôi hỏi anh gần đây anh có đặc tội với ai không?”

Kinh Sở vẫn chưa hiểu ý, nên hơi tức giận: “Hận tôi còn nhiều hơn...”, chợt anh khựng lại, “Chờ, ý của em là?”

Dương Miên Miên vẫy vẫy tay.

Kinh Sở chấn động, anh đột nhiên nhớ tới những bức thư hăm dọa, mà anh không hề để ý, không chừng bọn đó chuyển hướng đánh vào người bên cạnh anh, bọn họ muốn hù dọa La Bùi Bùi, từ đó buộc anh phải ngừng tay.

Gần đây anh đang theo vụ án nào? Buồn người. Mấy cái này không chỉ là một tên tội phạm giết người mà là một tổ chức tội phạm.

Bọn chúng điều gì cũng dám làm.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Tìm kiếm

Nghĩ đến đây, Kinh Sở ngay lập tức quay người chạy lên lầu, nhấn chuông cửa dồn dập, La Bùi Bùi ra mở cửa, hai mắt cô mờ to kinh ngạc, chưa kịp nở nụ cười đã thấy anh nghiêm giọng nói: “Em mau chóng rời khỏi Nam Thành.”

“Sao?”

“Chuyện này có thể là không phải muốn đối phó em, bọn chúng muốn đấu với anh. Anh nhớ tết âm lịch sẽ thường đi du lịch nước ngoài đúng không? Vậy đi ngay bây giờ, đi ngay ngày mai.”

La Bùi Bùi vẫn chưa biết trả lời anh thế nào.

Kinh Sở nở nụ cười chua chát: “Bùi Bùi, chuyện này là anh làm liên lụy em, bọn người đó ra tay rất tàn ác, em sẽ rất nguy hiểm.”

“Anh không thể bảo vệ em sao?”, Cô nhẹ giọng hỏi.

“Anh không thể nắm chắc điều này.” Kinh Sở trầm giọng, “Hon nữa, anh không biết em sẽ phải sống trong nỗi lo sợ cùng lo lắng trong bao nhiêu lâu.”

La Bùi Bùi mím chặt môi, không biết ngay lúc này mình nên nói gì, câu nói cứ nghẹn ngay cổ họng, không cách nào thoát nên lời.

“Không phải em vẫn muốn đi Provence* sao, đi ngay đi, anh mua vé cho em!”

“Không cần đâu!”, La Bùi Bùi cuối cùng cũng mở miệng: “Ngày ngày mai em lập tức xin nghỉ đi nước ngoài.”

Kinh Sở thờ phào nhẹ nhõm: “Em sắp xếp ngày xong xuôi, gọi cho anh, anh đưa em ra sân bay.”

Cô khẽ vuốt cằm, ngày thời khắc anh xoay người rời đi, tất cả các ý nghĩ còn sót lại đều xóa sạch.

Chấm dứt! Mọi chuyện sẽ chấm dứt ngay tại thời điểm này, chính cô đã lựa chọn, cô không được phép hối hận... từ trước đến nay cô chưa từng hối hận với quyết định của mình.

Dưới lầu, Dương Miên Miên đang hỏi chuyện thùng rác: “Bọn chúng có đúng là đối phó với La Bùi Bùi vì Kinh Sở không?”

Thùng rác ra sức gật đầu xác nhận: “Đúng! Đúng! Rõ ràng em nghe chúng nói chuyện điện thoại với nhau, nói phải cho Kinh Sở một bài học mà! Aizza, anh ấy đã chia tay với La Bùi Bùi, bọn em cũng rất xốc, họ rất xứng đôi!”

Dương Miên Miên không muốn bàn luận tiếp về sau.

Kinh Sở từ trên lầu đi xuống, vẫy tay ra hiệu cô lên xe: “Tôi đưa em về!”

“Cô ấy khá hơn rồi chứ?”

“Ngày mai đi nước ngoài, hi vọng có thể tạm thời lánh nạn”. Trong lòng Kinh Sở rất khó chịu.

Dương Miên Miên vỗ vỗ bờ vai anh, vì anh quá cao, nên cô phải nhón chân mới chạm vào được: “Anh yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Kinh Sở dừng bước, chợt thấy trong lòng ấm áp, để nhóc con nói ra câu này không phải là việc đơn giản.

Nhưng câu tiếp theo anh lại muốn bóp chết cô: “La Bù Bù đi rồi, anh không cần người phối hợp dụ rấn khỏi hang sao?”

Kinh Sở nghiêm mặt: “Dương Miên Miên, tôi cho em hay, nhất quyết tôi không để em nhúng tay vào việc này. Đây là việc của cảnh sát, hãy đóng vai một bé ngoan, mau về nhà!”

Anh không hiểu hết ý nghĩa trong câu nói của Dương Miên Miên, chỉ nghĩ cô lại muốn tham gia trò vui nhưng làm sao anh có thể để cô bước vào đầm lầy này đây. Chỉ mong cô bé tránh càng xa càng tốt.

Nhưng ‘đồng bọn’ của cô nghe sơ là hiểu, ‘tùng tên tùng tên’ cười thầm nhưng không dám hó hé, cái này đâu thể coi là quân việc không đâu, rõ ràng là muốn cùng anh diễn vở ‘Giả tình nhân thành thật’ mà.

Dương Miên Miên hung hăng đáp lời anh: “Coi như anh lợi hại!”

Anh đã không cho phép thì bỏ luôn sao, chẳng lẽ cô không có cách nào khác?

Ý kiến của cô đưa ra không sai, ngay ngày hôm sau khi Kinh Sở về tổ chuyên án bàn luận với mọi người, họ đều tán thành ý kiến này, Liễu Ngọc nhiều chuyện:

“Đội trưởng, anh đã tìm được người chưa?”

Cô chỉ muốn hỏi là có chọn Thường Nhạn hay không? Dù sao Thường Nhạn cặp với Kinh Sở khá hợp, còn cô thì khỏi nghĩ, Kinh Sở sẽ không để cô mạo hiểm, Cục Trưởng đại nhân, cha cô chắc chắn cũng không.

“Tôi kiếm được người rồi!”, anh bình tĩnh nói.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, Kinh Sở nhìn đồng hồ, phát hiện hình như đến sớm hơn 5 phút, anh quay sang Liễu Ngọc: “Tôi cảm thấy tôi với cô ta khá thích hợp.”

Liễu Ngọc: “Σ(°△°) Đội trưởng! Anh chắc chắn chứ?”

“Thích hợp cái gì?”

Là giọng nói ngọt ngào của một thiếu nữ, Kinh Sở sững sờ, anh ngẩng đầu nhìn. Là Dương Miên Miên đang đứng ở đó nở nụ cười thật tươi. Cô đội chiếc mũ màu đỏ, trên mũ đính một vòng lông xù trắng tinh, đôi vớ dài màu đen kết hợp với đôi giày anh tặng cô đêm Giáng sinh. Thật hoàn hảo!

Bình thường cô ăn mặc đã cuốn hút người khác bởi cô sở hữu một gương mặt đẹp, bây giờ còn sửa soạn, trên người khoác bộ quần áo trẻ trung hoạt bát thế này, cả người cô như bừng sức sống, khiến mấy người trong sở cảnh sát cứ đứng lắp lắp lơ nhìn vào.

“Sao em lại ở đây?” Giọng anh có chút lo lắng.

Dương Miên Miên cực kỳ bình tĩnh: “Tìm anh để mong bồi đáp ân tình.”

Kinh Sở: “... Há?”

Nhóc con muốn đại náo chốn này sao?

“Ngày hôm qua là tôi cứu anh ... à ... là bạn gái cũ của anh đúng không?”, Cô có tình nhấn giọng vào ba chữ cuối Bạn gái cũ, “Về tình về lý không phải anh nên giúp tôi một việc sao.”

Kinh Sở dờ khóc dờ cười, giọng nói nhẹ nhàng hơn: “Em muốn gây họa?”

“Đầu óc anh có vấn đề sao, tôi chỉ muốn biết, anh chọn ai để người ta đối phó với bạn gái của anh thôi?”

Kinh Sở liếc nhìn bên ngoài, hình như Liễu Ngọc đang nghe trộm, cắt ngang lời Dương Miên Miên, anh đứng dậy. Liễu Ngọc làm như không có việc gì xảy ra, đi về chỗ ngồi.

Anh đóng cửa phòng làm việc.

Liễu Ngọc: “.. Hừ!”. Dám đóng cửa phòng, giấu đầu lòi đuôi!

Kinh Sở thì không có ý gì, anh chỉ đơn thuần nghĩ những việc tiếp theo sẽ không hợp với điều lệ, quy định trong sở, vậy cứ nên che giấu vẫn tốt hơn: “Xem đi!”

Anh đưa cho cô tập tài liệu điều tra vụ lừa buôn bán người, Dương Miên Miên đọc cực nhanh, lật mấy trang giấy như đang đùa, sau đó thốt ra một câu: “Đã xem xong, cảm ơn, tôi về đây!”

Kinh Sở chưa kịp nói lời nào, thì cô đã mở cửa ra ngoài, đến khi anh bừng tỉnh thì bóng dáng cũng không thấy.

Lúc ra về, Dương Miên Miên gặp thoáng qua một nữ cảnh sát, dáng cao gầy, khoảng 1m8, bước vào, giơ tay chào theo đúng quân lệnh: “Hứa Ly Lâm, phòng thông tin!”

“Xin chào, mời vào!”, Kinh Sở phục hồi lại tinh thần, “Đây là Hứa Ly Lâm, bộ đội đặc chủng, cô biết nội dung nhiệm vụ lần này rồi chứ?”

Hứa Ly Lâm không phải là một người phụ nữ xinh đẹp nhưng cũng khá có khí chất, dáng vẻ kiên cường, hiên ngang, không thua gì đàn ông: “Đã rồi!”

“Bắt đầu ngay ngày hôm nay được chứ?”

“Không có vấn đề!”

Liễu Ngọc liếc mắt nhìn cô ta một chút, quay sang Kinh Sở quỳnh quáng: “Không phải tôi chê mắt nhìn người của anh, có điều anh không cảm thấy là như vậy thật không ...”

Vừa nhìn sơ là đã thấy không giống tình nhân. Bọn chúng cũng đâu phải kẻ ngốc, tính lừa ai đây.

Kinh Sở cũng không muốn cùng Hứa Ly Lâm đóng giả tình nhân trong giai đoạn mặn nồng, chỉ là đơn thuần coi nhau như là đối tượng hẹn hò mà thôi, như vậy sẽ không ai hoài nghi, thậm chí trong sở khi thấy bọn họ tan sở cùng nhau còn buột miệng hỏi: “Hai người quả thật đang hẹn hò sao?”

Liễu Ngọc kinh ngạc đến ngây người, chạy đi hỏi mẹ, Cục Trưởng phu nhân thường phụ trách vai mai mối trong sở, nơi đây không biết bao nhiêu cặp đôi là do bà tác thành. Nghe

chuyện con gái, bà đương nhiên trả lời ngay: “Cuộc họp lần trước có mặt cả Kinh Sở cùng tiểu Hứa, mẹ liền nói hai đứa tiến đến đi.”

Liễu Ngọc tròn mắt: “Tiến đến đâu đây hả trời!”.

Khác phái tình yêu sinh sôi nảy nở là chuyện đương nhiên. Nhưng nhìn hai người bọn họ kiểu gì cũng không giống, có một bức tường ngăn cách không thể vượt qua.

Tuy nhiên, ở trong đôi mắt nhiều người, bọn họ vẫn xứng đôi, trai tài gái sắc, có tiếng nói chung. Kinh Sở mỗi ngày tan sở sẽ đón cô về nhà, hai người ở sở cảnh sát cũng ra về khá quan tâm nhau.

Liễu Ngọc phát hiện mấy người trong tổ cô cũng chẳng có ai thêm quan tâm. Cô buồn chuyện cùng Vệ Hân, Vệ Hân ra về tiếc rề: “Tôi đang muốn theo đuổi cô ấy!”

Quay sang hỏi Bạch Bình, thanh niên nghiêm túc đang chuyên chú chơi game Nông trại.

Tiến đến hỏi Vũ Đào, anh ta trả lời cứng nhắc: “Tổ chất của Lỵ Lâm khá tốt, lần trước đứng đầu trong kỳ thi đấu võ toàn ngành.”

“...”, Liễu Ngọc chỉ còn cách lúi quẩy tiểu thuyết tự an ủi chính mình.

Kinh Sở bên này thì ngồi yên chờ cá cắn câu, trong khi đó Dương Miên Miên đã lên kế hoạch chuẩn bị tấn công.

Cái gì gọi là tai mắt khắp thiên hạ? Đó chính là trong cái thành phố rộng lớn này, mỗi một chiếc taxi, mỗi một thùng rác, mỗi một cột mốc chỉ đường đều chính là nội gián.

Dưới lầu nhà cô có một tài xế taxi, lúc giao ban hay đậu xe dưới lầu. Các chiếc taxi cùng những người bạn ráp nối các thông tin lại với nhau, bí mật của cả thành phố này cô đều có thể nắm rõ.

Trong tình huống thông thường, chúng sẽ từ chối tiết lộ tin tức nhưng lần này đồng ý tiết lộ để chung tay giúp đỡ bọn nhỏ.

Bọn tội phạm có thể ẩn nấp được cảnh sát, nhưng lại không cách nào gạt được vạn vật.

Tin tức của Dương Miên Miên đến rất nhanh, buổi sáng sau khi thức dậy, cột điện ngoài cửa sổ đã có thông tin. Cô nằm bò bên cửa sổ vừa hong tóc vừa nghe.

Kết quả thật không ngờ, bọn già ăn xin này đích thức là có một hang ổ lớn, sào huyệt ở thôn Thành Trung.

Mỗi một thành phố lớn sẽ tồn tại một khu vực nhỏ như Thôn Thành Trung. Nơi này thuộc về biên giới giữa các tỉnh thành, không có đặc thù phát triển rõ ràng, dựa lưng vào thành phố lớn nhưng đời sống cư dân vô cùng phức tạp.

Nhân khẩu hỗn loạn, tỉ lệ tội phạm cao, cơ sở hạ tầng thiếu thốn rất nhiều.

Nơi đây so với khu thành cổ nơi cô đang sống còn tệ hơn gấp mấy lần.

Suy nghĩ này càng được khắc họa đậm nét khi cô bước chân đến vùng đất này. Bây giờ là mùa đông khắc nghiệt, nơi đây tuyết đóng thành từng đụn, từng đụn, đầu đầu cũng nhìn thấy những ngôi nhà được xây dựng bất hợp pháp, chả có kiểu cọ, có nhà bốn năm người sinh hoạt trong tám bạt rộng chừng 10 mét vuông.

Có người đặt lò bếp nấu nước phía ngoài lối đi, là bà lão cuộn mình trong chiếc áo bông rách nát, thân thể già yếu co ro, cảm giác chỉ vài giây thôi bà sẽ trượt chân, ngã xuống.

Bà lão không mua nổi lò than, chỉ còn cách dùng báo cũ châm lửa nhưng gió lớn, không cách nào bắt lửa.

Cây cột điện bên cạnh cô ừ rừ kè: “Bà lão này bị con trai và con dâu đuổi ra khỏi nhà, ché bà lão vô dụng, không chịu nuôi bà. Bà không còn nhà để về. Ngày ngày ra ngoài xin cơm ăn, đi nhặt mấy chai lọ kiếm thêm.”

Dương Miên Miên đứng bên cột điện một lúc lâu, cuối cùng cũng không bước đến làm phiền bà lão kia.

Có thể bà không sống qua khỏi mùa đông năm nay.

Người già và trẻ em không phải đều rất khó vượt qua mùa đông, không phải sao?

Trong giây phút ấy, cô phát hiện chính mình vẫn chưa quên mùa đông năm ấy.

Cô quay đầu, chụp một tấm ảnh bóng lưng của bà lão, đăng nhập một trang web khá nổi tiếng ở Nam Thành, gửi đi tấm hình cùng với nội dung sơ lược.

Có được việc hay không không biết, thế nhưng ... giúp được đến đâu thì giúp.

Thời khắc cô đi ngang qua bà lão, đột nhiên cô nhớ đến ngày cô còn bé. Vào một ngày mùa đông, cô chợt ước mơ sau khi cô thức dậy, ba cô sẽ gõ cửa, nói với cô: “Miên Miên, mau đến đây, ba đã mua cho con rất nhiều quần áo mới, con muốn ăn gì ba đây đều mua hết cho con.”

Người bạn của cô thường hay mơ mộng: “Tớ ước có một ngày có một người đàn ông bước ra từ ánh cầu vồng, kết hôn cùng tớ.”, ngay lúc ấy, Dương Miên Miên lại ước mong có một ngày sẽ người gõ cửa nhà cô mang theo một túi đồ ăn vặt cùng quần áo.

Chỉ là cô không thể chờ được cha của mình. Mang một túi đầy đồ ăn đến tìm cô lại là một người đàn ông khác.

Anh có gì tốt? Cô nghĩ mãi không thông, chẳng qua khi ở bên cạnh anh, không biết tại sao luôn có cảm giác được chăm sóc. Bên anh, cô cảm giác mình là chính là một cô bé thật sự, có thể làm nũng với anh, còn anh mãi mãi sẽ bao dung và che chở cô.

Như vậy đã đủ chưa?

Động lòng đầu cần quá nhiều lý do đúng không?

=Q=Q=Q=Q=Q=Q=Q=

Provence: là một vùng đất thanh bình, nên thơ nằm ở Đông Nam nước Pháp, bên bờ biển Địa Trung Hải, gần nước Ý.

Đây là một vùng sản xuất rượu lâu đời, nhưng chính những cánh đồng hoa oải hương tím ngắt, tím tấp tận chân trời đã làm nên tên tuổi của Provence.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Thuê trẻ em

Suy nghĩ vẫn vơ cũng không chi phối được bước chân Miên Miên đang tiến về phía trước, cô đi nhanh đến trước một gian nhà cho thuê giá rẻ. Có mấy tên côn đồ phát hiện ra cô, liếc nhìn, sau đó vây quanh Miên Miên.

“Uầy, cô em thật đúng giờ!”. Một người trong nhóm nhìn rõ gương mặt Dương Miên Miên, đưa tay móc túi quần, nơi đó đã nhô lên ‘một khối’, khối ngửi cũng biết ý nghĩ xấu xa đang nhen nhóm trong đầu gã.

Dương Miên Miên ngoẹo đầu: “Muốn chết à?”

“Đáng yêu, tính khí mạnh mẽ”, gã bên trái giờ tay muốn chạm vào mặt cô, cô xoay cổ tay, đá hất một cước.

Kinh Sở mới dạy võ cho cô chưa được bao lâu, cô vẫn chưa đánh lại anh, nhưng có một chút nghề trong tay cũng tốt, nếu cô đánh không lại, ít ra cũng có thể chạy thoát thân.

Đâu ai ngờ bọn chúng lại không đánh lại cô, cô nhanh chóng đẩy ngã mấy tên mặc toi này, dùng chân giẫm lên mặt một tên, gã bị đập nước bắn lên con diên: “Bỏ nó! Hiếp nó cho tao!”

Dương Miên Miên chuẩn xác đá mạnh vào đùi quần hần, “Mày có tin tao phét cái của quý này của mày không?”

Đau đến thấu trời, gã cuộn người, miệng chửi một tràng mấy từ thô tục.

Dương Miên Miên tuy miệng nói mấy câu hung hăng như vậy, nhưng thật ra cô biết chỉ có thể đánh chúng một trận, không còn cách nào khác.

Hay là báo cảnh sát? Không, không, nếu báo cảnh sát sẽ đánh rần động cô, đối với mấy tên côn đồ này ra vào sờ cảnh sát như cơm bữa. Chúng không giết người phóng hỏa, bị giam một thời gian cũng sẽ được thả ra thôi.

Thành thật mà nói, nếu như hôm nay là một cô gái yếu đuối bị chúng ức hiếp, thì Dương Miên Miên tin chắc sẽ không có ai đứng ra chỉ trích mấy tên lưu manh này, ngược lại đám đông sẽ trách cô gái ấy sao đi vào chốn phức tạp này, tự mình làm mình chịu còn trách ai?

Nghĩ xem, cái xã hội này nực cười đến mức nào.

Cô thở ra một hơi, đột nhiên không muốn tiếp tục ‘dạy dỗ’ đám côn đồ này, gằn giọng: “Cút ngay!”

‘Mọi người’ đều nói mấy đứa trẻ bị giam ở đây, có điều cô cần phải đi xác nhận thực hư.

Cô sẽ giả bộ là người đi lạc, đi ngang gõ cửa để hỏi đường. Tuy nhiên, cô chưa kịp hành động đã thấy có một người vội vã bước vào, cô theo bản năng rẽ vào hẻm nhỏ kế bên quan sát.

Cách khá xa nên cô không nghe rõ bọn họ chúng nói gì, có điều cô không cần lo lắng vì cột điện sẽ trực tiếp lại toàn bộ câu chuyện đến tai cô:

“Chết tiệt, bọn mày lại làm mất một đứa, chúng mày có biết thuê một đứa giá bao nhiêu không? 30.000 đồng.”

“Vậy thì bồi thường.”

“Thường cái đầu mày, nếu con nhóc đó khai ra sự thật, chết không chỉ có chúng mày, mà là cả nhóm ‘bọn họ’ nữa, mày hiểu không? Miêu Phương đâu?”

“Còn chưa mò ra nó!”

“Tổ cha nó, con mụ này mà bị ép cung, khai ra, coi như chết cả nút. Nghĩ cách đi, để mấy tay cảnh sát đừng nhúng mò vào chuyện này!”

“Đã thử qua rồi, tên Kinh Sở là tay cóm đáng gờm, sự việc rơi vào tay nó, đừng mong thoát. Bọn em tính xử đứa bạn gái của nó, ai ngờ lại xuất hiện một tên Trình Giáo Kim...”

“Đừng viện cớ! Tao không muốn nghe giải thích, bất kể dùng cách nào, phải chấm dứt chuyện này ngay tại đây! Còn nữa, không được cho bên kia biết chúng ta làm mất một đứa trẻ, bằng không chết hết!”

Cuộc đối thoại gần như kết thúc tại đây, Dương Miên Miên ngồi đó ngẫm nghĩ rất lâu, tự hỏi: “Bên kia là bên nào?”

“Những đứa trẻ không phải do bọn chúng bắt được, chúng chỉ phụ trách tìm địa bàn. Mấy đứa trẻ đều được thuê về, qua một khoảng thời gian, sẽ đổi một nhóm khác.”, Cột điện nói.

“Thuê ...?”

Mẹ bà nó, trẻ con mà có thể thuê sao?

Cô muốn hỏi Kinh Sở vấn đề này.

Kinh Sở một mặt vẫn đang phối hợp cùng Hứa Ly Lâm dụ rắn, mặt khác vẫn tiếp tục tra hỏi Miêu Phương, hi vọng cạy miệng được mụ ta để có chút manh mối.

Anh đang xét hỏi thì Dương Miên Miên điện thoại đến, nghe Miên Miên hỏi câu đó, anh đáp: “Đương nhiên được, bởi mua trẻ em rất đắt, vậy chúng sẽ đến mấy khu vực thừa dân thuê trẻ em.”, anh trả lời cho cô, liền ngay sau đó lại thấy nghi ngờ, “Tại sao em hỏi vấn đề này?”

Dương Miên Miên từ tốn đáp lời: “Tôi tình cờ gặp được bà ăn xin, tiện đường theo dõi về sào huyệt bà ta, tiện đường nghe bọn chúng thảo luận kế sách muốn đối phó anh. Có điều chúng căn bản vẫn chưa biết anh đã có người bạn gái mới. Bởi vậy anh nên kết thúc cái kế hoạch xuân ngốc ấy đi.”

“... nói vào chuyện chính.”

Anh có bạn gái mới hay không đâu có liên quan đến cô, cô đâu cần nói nhiều như vậy làm gì.

Điện thoại di động của anh bữu môi: “Cái vấn đề cốt lõi là Dương Miên Miên không thích nhìn anh đóng giả tình nhân với Hứa Ly Lâm, lại không chịu chọn cô, đúng là đồ ngốc!”

Kinh Sở hoàn toàn không nghĩ đến chuyện sẽ ghép cặp với cô. Cô vẫn còn là một cô nhóc, còn anh đã lớn tuổi, hơn nữa tính tình cô cũng lạnh lùng cao ngạo.

Dương Miên Miên nói hết mọi chuyện, Kinh Sở ngắt điện thoại, đi vào phòng thẩm vấn. Anh bình tĩnh ngồi trước mặt Miêu Phương: “Bây giờ, chúng ta nói đến chuyện khác đi, cô làm mất một đứa bé, điều này cho thấy không phải chỉ mất đi 30.000 đồng, mà vấn đề lớn hơn là làm cách nào để ăn nói với đám người bên kia.”

Miêu Phương tròn mắt nhìn anh, ánh mắt có chút sợ hãi.

Sau 3 tiếng tra hỏi, thông qua tâm lý chiến, Miêu Phương cuối cùng cũng khai rõ mọi việc. Anh cùng các đồng nghiệp mau chóng tới thôn Thành Trung.

Trong thời gian ấy, Dương Miên Miên nhanh hơn anh một bước. Cô đã thăm dò được nhóm người cho thuê trẻ em.

Nhóm này thuê hơn 10 đứa trẻ, bọn chúng chỉ chọn những đứa trẻ nhìn gầy yếu không đủ dinh dưỡng, tàn tật càng tốt, coi như chúng không cần phải cải trang.

May là chúng thuê trẻ em nên không dám mạnh tay, chỉ dám tạo những vết thương nhẹ. Chúng chỉ mua duy nhất một đứa nhưng là gãy tay hoặc gãy chân. Đó là át chủ bài của chúng, mỗi lần ra ngoài xin ăn cũng kiếm nhiều tiền hơn.

Hiện tại chúng làm mất đi một đứa trẻ, nhìn thì nghĩ là chuyện nhỏ, nhưng hậu quả về sau thì không ai biết được. Nhóm này thuê trẻ em trong vòng một năm, bây giờ chưa tới thời điểm giao người, bọn chúng nhất định sẽ không nói ra việc mất một đứa bằng không rắc rối lớn.

Khi đến kỳ giao nộp, chúng sẽ viện cớ một đứa bệnh chết, bồi thường một khoản là xong.

Hay nói cách khác, ‘bên kia’ vẫn chưa nhận được tin cảnh sát đã tra ra đường dây, nhưng còn có thể giữ kín trong bao lâu, khó mà biết được.

Nhất định phải tìm ra sào huyệt, cứu tất cả bọn trẻ thì may ra mới được.

Cảnh sát không biết còn cần bao lâu mới ra manh mối, nhưng Dương Miên Miên có thể nhanh hơn họ một khắc, chỉ cần sớm một giây một phút nhưng lại quyết định được cả vận mệnh của đám nhóc.

“Chị không chờ được nữa.”, cô xoa xoa cây cột điện, “Bọn em nói cho chị biết, cuối cùng mấy đứa nhỏ được giấu ở đâu!”

Cột điện trải dài trong mỗi góc ngách của thành phố, trên thế gian này chẳng có gì có thể qua mắt được tai mắt của chúng, chỉ cần chúng đồng ý giúp đỡ, cô sẽ mau chóng có tin tức chính xác.

“Chúng em sẽ báo lại chị ngay!”

7 giờ 30 phút tối, Sở cảnh sát đèn đuốc sáng trưng.

Đã thuận lợi tóm trọn hang ổ ở bọn mua bán trẻ em, Kinh Sở tăng ca thẩm vấn. Liễu Ngọc, Thường Nhạn và Hứa Ly Lâm, ba người ở bên ngoài chăm sóc đám trẻ.

Liễu Ngọc mua cơm cho chúng ăn, lấy thuốc bôi cho chúng. Trên người chúng đâu đâu cũng là vết thương. Mấy bé trai còn bị bẻ gãy tay, mấy ngón tay tất cả đều nứt toác, có đứa còn bị mất một mắt.

Bé gái tay chân còn lạnh lặn nhưng co rúm người, ngồi một góc. Thường Nhạn nhẹ nhàng hỏi một cô bé lớn nhất, hỏi nhà cô bé ở đâu, cô bé tên gì, còn nhớ vì sao bị đưa đến đây hay không?

Bé gái đó được 9 tuổi nhưng có thể nhìn ra là một bé gái được gia đình chăm sóc kỹ lưỡng. Cô bé rất thông minh, cũng là đứa duy nhất có thể giỡn dặc trả lời câu hỏi của người khác: “Em tên Mộng Khiết, Mộng trong mơ mộng, Khiết trong trắng tinh khiết. Em là người Bắc Kinh, ba thường hay dắt em đi coi lễ kéo cờ ở quảng trường.”

Thường Nhạn gật đầu, ngữ khí nhẹ dịu: “Mộng Khiết, em có thể nói cho chị biết vì sao em lại đến đây không?”

“Mẹ đưa em đi về thăm ngoại, lúc xuống xe lửa có một dì ôm em đi mất, nói em là con bà ta ...”, Mộng Khiết vẫn nhớ như in cảnh tượng ngày hôm đó.

Cô cùng mẹ ngồi xe lửa đi thăm bà ngoại. Trên xe có một bà trò chuyện với mẹ cô khá thân thiện, cùng chia đồ ăn ăn chung với bọn họ, bà ta biết tên cô là Mộng Khiết, sau đó lại đưa thêm cho cô một quả táo.

Lúc sắp xuống xe, bà ta cướp lấy Mộng Khiết, mẹ cô liên tục gào thét gọi tên cô, nhưng bà ta vẫn nói cô là con của bà ta.

Những sự việc kể tiếp cô bé không nhớ rõ. Cô chỉ nhớ mình bị một tên đàn ông mang qua một chuyến xe khác, cô bé sợ sệt liên tục gào khóc, bọn chúng cho cô một cái tát tai hăm dọa sẽ đánh nếu cô còn khóc.

Cô bé ngưng bật.

“Sau đó thì sao?”, Thường Nhạn kỳ thực cũng không muốn hỏi tiếp, sợ chạm tới nỗi đau của cô nhóc. Nhưng với tư cách là một cảnh sát, cô cần có càng nhiều manh mối càng tốt.

May là đối với Mộng Khiết nỗi đau cũng không đến nỗi kinh khủng, cô bé lau nước mắt, kể tiếp: “Sau đó bọn em được đưa đến một gian phòng rất lớn, không biết mình đang ở đâu, nhưng bên trong có khá nhiều trẻ em. Chị Tiểu Kỳ cùng thím Triệu là người chăm sóc chúng em, rất tốt ... nhưng ...”, trong con mắt cô bé ánh lên tia sợ hãi, “Cứ qua một khoảng thời gian lại có mấy bạn bị đem đi, Tiểu Kỳ nói bọn họ mãi mãi sẽ không trở về, chị còn hỏi em có muốn bị như vậy không, em trả lời em không muốn.”

Kinh Sở bước ra từ phòng thẩm vấn, nhưng anh không cất ngang, mà đứng sang một bên nghe tiếp câu chuyện: “Chị Tiểu Kỳ nói cho dù các chị lớn thế này cũng chạy không thoát hướng chỉ em nhỏ như vậy. Chị còn nói cho dù em có muốn hay không cũng không được. Mỗi ngày bọn em chỉ được ăn nửa chén cơm, không được tắm rửa, sau một thời gian sẽ có người mang bọn em đi!”

“Chị Tiểu Kỳ nói bọn em sẽ sống rất cực khổ, nhưng dặn dò, nếu có cơ hội tìm được người cứu, nhất định phải chạy đến, cố gắng chạy càng xa càng tốt.” Câu chuyện của Mộng Khiết kể không liên tục, còn nhiều chỗ mơ hồ, “... chúng em phải đi xin ăn mỗi ngày.”

Liễu Ngọc không kìm được hỏi: “Bọn chúng có đánh em không?”

“Không xin được tiền là bị đòn, bị bỏ đói, còn phải gọi người đàn bà kia là mẹ.” Mộng Khiết hiểu chuyện nói, “Nhưng chị Tiểu Kỳ nói còn sống là tốt rồi.”

Tiểu Kỳ, thím Triệu, Kinh Sở nhớ kỹ hai tên này.

“Sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho mấy đứa trẻ, tìm cách liên hệ với người nhà.” Kinh Sở liếc mắt ra hiệu cho Thường Nhạn. Cô hiểu ý, gật đầu, cùng Liễu Ngọc dắt bọn chúng đi.

Kinh Sở quay sang Hứa Ly Lâm cười cười: “Lần này thật cảm ơn sự giúp đỡ của cô.”

“Không! Tôi đâu có giúp được gì”, Hứa Ly Lâm nghĩ đến chuyện ngày hôm nay có chút xúc động, “Nếu như sau này cần trợ giúp, xin cứ nói!”

“Nhất định như vậy!”

Nhiệm vụ của Hứa Ly Lâm là phối hợp cùng Kinh Sở để tra ra hang ổ của nhóm người này. Bây giờ đã bắt được bọn chúng, đương nhiên nhiệm vụ cũng hoàn tất.

Khoảng hơn 10 giờ đêm, Thường Nhạn quay trở về văn phòng, gương mặt nghiêm túc: “Kinh Sở, mấy cô gái kia tất cả đều bị đâm rách màng trinh.”

Kinh Sở suýt làm rơi chén trà: “Mấy đứa đó còn nhỏ mà?”

“Tớ vừa rồi cùng Liễu Ngọc phối hợp để lấy thông tin, mấy cô bé nói chúng không biết điều này có ý gì, chỉ nghe Tiểu Kỳ nói làm như vậy để chúng không phản kháng, như vậy sẽ không phải chịu đòn, cũng may chuyện này không diễn ra nhiều, mấy lần sau đó bị bọn thuê người dắt đi!”

Thường Nhạn nói đến đây không khỏi tức giận: “Một đám cầm thú, trẻ nhỏ cũng không tha.”

Kinh Sở hỏi phục tâm trạng, bây giờ mới hỏi: “Tiểu Kỳ và thím Triệu là người như thế nào?”

“Tiểu Kỳ là đứa trẻ lớn tuổi nhất trong đám, cũng là đứa trẻ bị bắt cóc. Còn Thím Triệu hình như là một người câm, phụ trách việc bếp núc.”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Đi đêm

Sau khi nghe những lời này, Kinh Sở trầm giọng: “Nhất định phải mau chóng cạy miệng bọn chúng, biết vị trí cùng cách thức giao dịch cụ thể, thời gian của chúng ta không còn nhiều.”

Thường Nhạn có hiểu biết về tâm lý tội phạm, cùng các thủ thuật tâm lý chiến, có thể phối hợp cùng anh để mang lại hiệu quả cao hơn.

Tuy nhiên, bọn người kia không chút nào sót ruột, nguyên nhân căn bản chúng biết mua bán trẻ em không phải là tội nặng, nhiều nhất chỉ ngồi mấy năm tù. Trong nước có không biết bao nhiêu gia đình vì không sinh được con cũng phải mua trẻ em, vậy ngồi tù hết à? Lừa bán mới là tội nặng, còn mua thì chưa chắc.

Bọn chúng mua mấy đứa trẻ này để đi xin ăn thì sao, không được à? Nhiều nhất bị buộc tội ngược đãi trẻ em, nhưng cũng không nặng.

Vì lẽ đó bọn chúng chẳng có tên nào thấy căng thẳng.

Còn nếu khai ra đường dây mua bán, vậy chúng chắc chắn sẽ không thể nào sống nổi ở cái đất Nam Thành này nữa.

Miêu Phụng tại sao chỉ một mực nhận tội? Không phải vì sợ mấy tên đó trả thù hay sao?

Bởi vậy, vì tính mạng chúng chắc chắn sẽ không khai.

Buổi thăm vấn kéo dài đến hơn 12 giờ đêm vẫn không có chút manh mối. Vũ Đào tức giận muốn đánh bọn chúng, nhưngn được mọi người ngăn lại.

Kinh Sở ngồi một mình trong phòng hút thuốc, đốt thuốc liên tục.

Anh nghĩ, đây không phải là biện pháp tốt, anh nên tìm một phương hướng điều tra khác.

Anh bấm số điện thoại của Tùng Tuấn: “Bên cậu có tin gì mới không?”

“Tớ đã hỏi mấy người bạn, nhưng cũng chẳng có gì, thành phố Nam Thành không chỉ có một đường dây mua bán, tớ đến bây giờ cũng chưa tra ra được manh mối chính xác.”

“Cậu thử dò la cách thức chúng mua bán không?”, Kinh Sở kể lại tình huống hiện tại bên sở cảnh sát, rồi nói: “Muốn bọn chúng mở miệng rất khó, tớ nghĩ chúng ta phải tự tìm cách.”

Tùng Tuấn lập tức trả lời: “Vậy để tớ hỏi mấy tên nội gián chuyên bán tin tức xem có khả quan hơn không?”

Nam Thành mặc dù không phải là địa bàn của Tùng Tuấn, tuy nhiên bạn bè của anh ở đây không thiếu, ngoài ra còn có tiền, tiền có thể sai được quý khiến được ma mà. Chân lý này chẳng có ngoại lệ,

Tin tức gửi đi, một lúc lâu sau Tùng Tuấn mới nhận được tin nhắn khiến anh hưng phấn: Anh muốn giao dịch thể nào?

Tùng Tuấn lập tức tỉnh táo hẳn.

Dương Miên Miên cũng không nhàn rãi, cô tìm đến được tòa nhà trước mắt, tay chân cô cứng đờ, không thể nhúc nhích.

Nửa tiếng trước, có tin mật báo, cô đạp xe đến đây, không ngờ rằng lại thấy cảnh tượng này.

Đây là tòa nhà cũ kỹ ba tầng, bên ngoài có một khoảng sân nho nhỏ, phòng ốc tồi tàn không được tu sửa vừa nhìn có thể đoán đã được xây dựng từ rất lâu, nhưng vấn đề then chốt là cái bảng hiệu nhỏ nhỏ phía ngoài cửa: Viện mồ côi Ái Tâm

Những gì nhìn thấy đã phá hủy toàn bộ mọi tưởng tượng trong đầu của Dương Miên Miên trước đó, cô đứng như trời trồng không thốt nên lời: “Thực sự là ...”, cô muốn xác nhận một lần nữa, “.. thực sự là mấy đứa trẻ ... bị bắt đến đây sao?”

Cột điện nói thêm: “Đúng, mọi người đều biết, nhưng hoạt động bí mật lắm, lại biết dùng tiền che đậy, nên đến giờ vẫn chưa bị phát hiện.”

Thành phố Nam Thành, cơ sở kinh doanh nào mà không phải dựa lưng một băng đảng nào đó, nếu không có chúng dẹp đường vậy làm sao có thể đứng vững

Nam Thành có không ít trại mồ côi, trong đó phần lớn là của tư nhân, tốt có xấu có. Tài chính thường được quyên góp và cứu trợ từ những nhà hảo tâm trong xã hội. Viện mồ côi Ái Tâm là một trong số đó.

Viện mồ côi này cũng chẳng có gì đáng chú ý, có người nói năm ngoái có một đại gia mau căn nhà này tặng lại cho viện mồ côi. Kiến trúc cổ xưa, bên ngoài có mảnh sân trồng các loại rau củ, bao bọc bởi hàng rào sắt cao hơn nửa người. Thỉnh thoảng có thể thấy mấy đứa trẻ đang đứng ngoài sân hái rau. Nhưng bọn trẻ đặc biệt hướng nội, không cùng người khác nói chuyện.

Ít người biết đến sự tồn tại của viện mồ côi Ái Tâm, nó không quảng cáo rầm rộ trên tivi, thu nhận chừng mười mấy đứa trẻ, ngày ngày có một bà thím đi mua thức ăn ra ra vào vào. Bà thím này là người câm, không biết quê ở đâu, cũng chưa từng nói chuyện với ai.

“Xem ra có khả năng!”, Dương Miên Miên cảm thấy bên trong khẳng định là manh mối quan trọng.

Theo lý thuyết, kinh phí của viện mồ côi có được từ sự quyên góp hoặc nguồn chi từ chính phủ. Vì vậy, nhất định sẽ có những đợt kiểm tra, danh sách trẻ em phải rõ ràng.

Nhưng, Viện mồ côi Ái Tâm quá nhỏ, quá thực chẳng đáng chú ý.

“Hát xi!”, Dương Miên Miên rùng mình, mùa đông gió lớn đứng ngoài đường như chịu tội, đặc biệt lúc này, tuyết bắt đầu rơi, làm cô nước mũi tèm lem.

Cô dậm chân, quyết định tìm chỗ nấp, sau đó tìm hiểu thực hư.

“Chào ‘mọi người’, mong các em chiêu cổ”, cô xoa xoa miệng cổng phía ngoài, “Chị không phải người xấu!”

Cửa sắt trầm tĩnh nói: “Đã biết, chị đến cứu người, bọn em sẽ giúp chị!”

Vóc dáng linh hoạt, Dương Miên Miên leo tường dễ như chơi, sau đó bước vào bên trong. Cánh cửa đã khóa, nhưng ‘mọi người’ đã nhất trí cứu giúp mấy bé gái, vì lẽ đó, khóa cửa cũng tự động bật chốt.

Cánh cửa nhẹ nhàng mở ra, cô nghiêng người bước vào, sau đó nó từ từ khép lại.

Trong bóng tối, Dương Miên Miên chỉ nghe thấy tiếng nói thì thào: “Bọn chúng đang ở dưới tầng hầm, mấy đứa trẻ thì trên lầu hai, thím Triệu đang trông chừng chúng nó.”

Dương Miên Miên suy nghĩ một lúc, quyết định không tiếp xúc với nhóm người kia, cần đi thăm dò tình hình trước đã.

Lầu một coi như được dùng để che mắt, bài trí như một viện mồ côi bình thường. Có nhà bếp, phòng ăn, phòng học, thậm chí trên bức tường còn có vẽ mấy bức tranh nguyệt ngọc của trẻ con.

Cô đi hết một vòng lầu một, đúng là chẳng có chút giá trị. Bước tiếp lên lầu, hầu như các cánh cửa đều khóa chặt, trên cửa đã được khóa bằng ổ khóa bằng sắt.

“Nơi này là chỗ ngủ”, ổ khóa nhẹ giọng nói, “Bọn em không phải không muốn thả mấy đứa nhỏ, nhưng có thả chúng cũng không chạy thoát.”

Dương Miên Miên gật đầu, đầu đó vang lên một âm thanh mơ mơ hồ hồ, cô tò mò bước đến gần. Cửa không khóa, từ trong khe hở cô nhìn thấy cảnh tượng dâm loạn.

Bọn đàn ông giống như một pit-tông, không ngừng luận động, chứng kiến mà phải hoảng sợ, kinh hãi.

Mấy đứa trẻ như bị mất hết cảm giác, hoặc có thể chúng không dám bộc lộ, không một tiếng khóc, chỉ thì thoảng nghe thấy tiếng xẹt xẹt.

Một tên khốn đã xong việc, đá mạnh vào bụng bé gái: “Tiên sư cha mày, khóc cái gì, khóc lóc làm ông mày điên hết người.”

Một tên khác cũng gần xong, đang chuẩn bị đốt điếu thuốc: “Chơi đùa thì chơi đùa, đừng làm ‘hồng’ chúng, bán không được nhiều tiền đâu.”

“Bố mày không được chơi đùa hàng thật, vậy lấy cái này ‘hạ hòa’ không được sao!”, gã đặt mông ngồi xuống, uống hớp rượu.

“Tật xấu này của mày phải bỏ đi, ‘cái đó’ còn quá nhỏ, lỡ xảy ra chuyện mày tính thế nào?”

“Bố mày thích thế được không, nhìn thấy của tao muốn dựng cứng cả lên rồi.”

Câu nói này khiến cô bé nhỏ nhất không chịu nổi, giật bắn người, một bé lớn hơn bám vào tay nó, ra hiệu không được khóc, nếu không sẽ chọc điên bọn chúng.

Một gã quay sang một cô bé lớn tuổi nhất: “Tiểu Kỳ, mang chúng ra ngoài.”

Cô bé tên gọi Tiểu Kỳ khoảng chừng 15 tuổi, cũng khá xinh, đặc biệt trông rất ngoan, nghe hẳn nói cô bé liền mau mau chóng chóng đưa chúng ra ngoài.

Mấy đứa bé đã gần giữa nước mắt, nhưng vẫn không dám khóc lớn, hai chân run lẩy bẩy, chỉ có thể vịn vào Tiểu Kỳ mà bước ra ngoài.

Vừa bước ra khỏi cánh cửa, cô bé như chiếc gương vỡ tan, muốn khóc nhưng chẳng còn sức, chỉ nghe thấy thanh âm thút thít.

Tiểu Kỳ một bên đỡ bé, xoa xoa lưng: “Không sao rồi, không sao rồi, đi ra bà bôi thuốc, em cố chịu một chút.”

“Chị Tiểu Kỳ, bọn em sau này đều phải như vậy đúng không?,” Cô gái bị đập vào bụng nhìn Tiểu Kỳ nói, trên mặt vẫn còn nét hoảng sợ, mắt đỏ ngầu: “Em muốn về nhà, em nhớ ba mẹ!”

Tiểu Kỳ trầm mặc nhìn chúng. Không còn cách nào, thật sự không còn cách nào.

Mấy đứa trẻ đã đi xa, Dương Miên Miên từ trong khúc quanh lối đầu ra ngoài, ngẫm nghĩ một chút, cô xoay người bước lên lầu ba.

Lầu ba có thể được coi là khu làm việc, hiện tại không có ai. Dương Miên Miên đường đường chính chính đẩy cửa bước vào, cũng không có quá nhiều đồ đạc.

Trên bàn dài là một chiếc máy vi tính, nó thành thực nói: “Em chỉ để trang trí, bọn chúng rất ít khi dùng vi tính.”

“Vậy chúng liên lạc bằng gì?”, Dương Miên Miên nghĩ đến tin nhắn của Tùng Tuấn, liền bổ sung thêm, “Nếu như người khác muốn liên lạc mua người thì phải làm sao?”

Máy vi tính do dự một chút, không dám xác định: “Hay hỏi đồ bên người Lão Tam thử xem!”

“Lão tam?”

“Dạ, lão Đại ít khi lộ diện, lão Nhị nhập hàng, lão Tam liên hệ, lão Tứ canh người. Đó chính là cái gã tóc ngắn dưới lầu, tóc dài là tên ấu dâm.”

Dương Miên Miên: “... Vậy ở đây có tổng cộng bao nhiêu đứa trẻ?”

“19 đứa, hai ngày nữa hình như có người đến mang đi.” Máy vi tính ảo não trả lời, “Nghe nói bán sang nước ngoài làm nô lệ tình dục, sẽ không bao giờ trở về được nữa.”

Ngăn tù bất thành linh lên tiếng: “Đó là gã biến thái, sở thích ngược đãi trẻ con. Năm ngoái mua vài đứa, nhưng tất cả chết hết rồi, nên năm nay quay lại. Em muốn trước khi hắn đến chị hãy cứu nấy đứa trẻ ra ngoài.”

Dương Miên Miên ở trong phòng làm việc đầu óc quay mòng mòng, lần này khác với chuyện Hồ Dật Lâm, cô phải cẩn thận, nếu không tính mạng của mấy đứa nhỏ sẽ bị đe dọa.

“Trước tiên chị muốn biết số điện thoại lão Tam, bọn chúng bình thường đều dùng số này liên hệ sao?”

“Đúng!”, ‘mọi người’ gật đầu khẳng định, “Hắn thường gọi điện thoại ngay trong phòng này.”

Nhưng số điện thoại thì hơi khó, xì xào bàn tán một lúc lâu sau, mới nói: “Chúng em không biết số, chị phải hỏi Di động lão Tam.”

“Điện thoại di động đâu.”

“Bên ngoài, hay chị hỏi thử của Lão Tứ xem sao.”

Điện thoại Lão Tứ, cái này hơi khó một chút, cô không thể tiếp xúc chúng quá gần, nếu không sẽ bị phát hiện, “Có thể chuyển lời giúp không?”

“Có thể!”, vách tường nhẹ đáp lời, “Chị chờ một chút!”

Một lát sau, vách tường đọc vanh vách số điện thoại di động lão Tam.

Dương Miên Miên nhớ kỹ, sau đó lại hỏi: “Sắp tới đây sẽ không còn cuộc giao dịch nào khác chứ?”

“Mấy ngày nay không có, duy nhất trong buổi tối vào hai ngày sau, chúng sẽ bán gần hết các bé gái ở đây!” Mọi người cẩn thận dặn dò, “Chị phải nghĩ cách thật nhanh, cần bọn em trợ giúp, xin cứ nói!”

Dương Miên Miên phát phát tay: “Đề chị suy nghĩ xem bây giờ phải làm thế nào đã.”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Không bán

Hôm nay đã rất trễ nhưng Dương Miên Miên cũng thu được không ít tin tức, bây giờ cần phải nghĩ cách ‘tiêu hóa’ chúng, phải tìm được một kẻ lưỡng toàn kỳ mỹ.

Cô rời khỏi Viện mồ côi Ái Tâm đã là 3 giờ sáng, toàn bộ Nam Thành đã chìm trong màn đêm yên tĩnh, ngoại trừ mấy kẻ vẫn vui chơi đầu đêm, còn không tất cả đều đã say giấc.

Dương Miên Miên cũng rất buồn ngủ, nhưng cô không thể nào về nhà, đầu cô căng như dây đàn, hiếm khi nào đến giờ này mà đầu óc cô vẫn còn tính tính toán toán.

Vượt qua gió rét, cô đi đến sở cảnh sát.

Bảo vệ trực công ngủ gà ngủ gật, nên cũng không thấy cô. Cô đã quen thuộc vị trí, liền đi nhanh đến phòng làm việc của Kinh Sở, quả nhiên anh vẫn còn ở đây.

“... Tôi đói quá!”

Kinh Sở cũng không ngờ đêm hôm khuya khoắt Dương Miên Miên lại chạy đến nơi này. Vừa bước vào đã than đói bụng, lại còn nghĩ cô bị ai ức hiếp: “Giờ này không còn ai bán, ăn mì gói được không?”

“Ăn!”

Anh đi nấu cho cô một tô mì ăn liền, Dương Miên Miên nằm dài trên bàn làm việc nhìn anh làm, không chớp mắt, giống như con mèo nhỏ đang ngóng cổ chờ ăn. Giọng của anh vang lên trầm ấm: “Nửa đêm nửa hôm đến đây làm gì a?”

“Tiện đường!”

Đi ngang qua cái mốc xì, từ bên viện mồ côi về đến nhà mất có bao nhiêu lâu, lại đi tốn công đạp xe đến tận đây, gió thổi mờ cả mắt.

“Em hà, không có chuyện đâu đến kìa Phật, nếu không có vấn đề thì sẽ không vác mặt đến đây tìm tôi”, Kinh Sở đưa cô tô mì, “Ăn đi, có muốn uống nước không?”, vừa hỏi vừa rót cho cô ly nước.

Dương Miên Miên dùng nửa cuộn cuộn sợi mì, đút vào miệng. Kinh Sở nhìn cô bật cười. Động tác này của cô như trẻ con, vừa tỉnh mở miệng nói, điện thoại reo vang.

Là Tùng Tuấn gọi đến, đang chửi rủa xối xả: “Tiền sư nhà nó, chỉ một cú điện thoại đòi hơn 1000 đồng, đây là đục nước béo cò chứ còn gì nữa!”

Kinh Sở còn chưa đáp lời, Dương Miên Miên đã phì cười.

Tại Tùng Tuấn khá thính, tiếng cười tuy nhỏ nhưng anh ta vẫn nghe rõ mồn một, nói một câu mờ ám: “Aizza! Quấy rối cậu ‘làm việc’ à ... thật có lỗi, tại tôi, không để ý bây giờ đã 3 giờ sáng ...”

“Im ngay!”, anh không muốn Dương Miên Miên nghe mấy câu này, liền cắt ngang lời Tùng Tuấn, “chuyện này tớ nhắn tin sau!”

Nhưng đương nhiên Dương Miên Miên đều đã nghe hết, thấy anh đang bầm bầm tin nhắn, liền chậm rãi nói: “Khỏi, tôi nghe thấy rồi, người ta bán 1000 đồng, tôi lấy 100 đồng thôi!”

Cô dùng cây bút gỗ gõ lên màn hình tin nhắn.

Kinh Sở nhìn bàn tay của cô, bàn tay trắng trẻo mềm mại như đóa hoa lan trắng, anh lắc đầu một cái để tỉnh táo, dẹp ý nghĩ này ra khỏi đầu, mau chóng rút ví, lấy ra 100 đồng.

Dương Miên Miên lấy ngón tay dè lên tay anh, ngăn lại.

Kinh Sở liếc cô: “Sao muốn tăng giá à?”

“Là bạn anh mua thì 100 đồng, còn anh ...”, cô ngân giọng, lấy một tay chống cằm, “... không bán!”

Dùng hai giấy, sau đó cô nở nụ cười tươi rói: “Cho anh luôn, được không?”

Nụ cười của cô làm gian phòng như bừng sức sống. Kinh Sở nhìn vào gương mặt ấy, một cảm xúc vừa mềm mại vừa thương xót thoáng qua: “Không cần!”

“Tôi nói chuyện với ai cũng phải tiền bạc rõ ràng, nhưng anh thì không, nếu như vậy sẽ làm sút mẻ tình cảm”, cô vẫn duy trì tư thế một tay chống cằm.

Kinh Sở cùng cô đối mặt, trong một giây phút nào đó, tim anh đập lỡ một nhịp. Anh thật muốn trốn tránh ánh mắt này của cô, nhưng anh làm không được, đôi mắt ấy như cuốn anh vào thật sâu, anh không muốn bỏ lỡ dù là nhỏ nhất.

Dương Miên Miên lại nghe tiếng tranh cãi ầm ĩ của ‘đồng bọn’ trong phòng:

“A a a đừng nhiều nữa, hãy thú nhận đi, em xin anh, có được không?”

“Nào nào nào, đêm đã khuya, chó cũng ngủ say, hãy thú nhận đi, hãy thú nhận đi.”

“Dương Miên Miên, Kinh Sở của chúng em chết cũng sẽ không nói nhưng em phải nói cho chị biết, anh ấy có ý với chị đó!”

“Kìa xem ánh mắt của anh hoàn toàn không giống, không hề giống mấy lần trước đây!”

“Dương Miên Miên em ủng hộ chị! Cưa đồ, cưa đồ, cưa đồ!”

Phải qua mấy phút, Kinh Sở mới nói được một câu: “Không còn sớm, tôi đưa em về!”

Dương Miên Miên tiện tay ghi trên quyển sổ tay của anh: “Không cần, tôi tự về được, tôi viết cho anh địa chỉ này, sáng mai khi nào anh đến nhắn cho tôi”

‘Đồng bọn’ há hốc mồm: “ $\Sigma(^{\circ}\Delta^{\circ})$ Hẹn hò à?”

Không phải, là đi theo dõi.

Ngày hôm sau, tuyết rơi trắng xóa, Dương Miên Miên vừa bước ra ngoài, toàn thân muốn đông cứng như đá, đạp xe thật sự không nổi, cô đành ngồi xe bus để đến đó.

Sau tết, xe buýt cũng vắng khách, không phải chen chúc. Cô mua ly sữa đậu nành nóng hổi, ăn một cái bánh bao nhân thịt thật lớn.

Cái này phải cảm ơn Chu Dịch ngày hôm đó gửi cho cô thêm một bao lì xì rất dày, cô tạm thời vượt qua cơn đói nghèo một thời gian, có điều vẫn phải đi kiếm thêm.

Khi cô xuống xe, đến trước cổng viện mồ côi cũng chưa nhìn thấy Kinh Sở. Tuy nhiên, anh có báo sáng nay bên sở cảnh sát có tiệc, chắc phải đến giữa trưa, nên cô cũng không vội, đi tìm một nơi gần đó đợi anh.

Ban ngày Viện Ái Tâm không có động tĩnh gì, giống như những viện mồ côi bình thường.

Đúng lúc này, có một bà khoảng 60 tuổi, mở khóa run rẩy bước ra ngoài, người khá gầy gò và nhỏ bé, mặc một chiếc áo len khá rộng.

Dương Miên Miên suy nghĩ một chút, liền đi theo bà ta. Bà bước vào một ngôi nhà rất nhỏ, hình như là tiệm thuốc tư nhân để mua thuốc. Bà ta bước ra với cái túi nilon rất mỏng, cô không có cơ hội để hỏi nó, chỉ còn cách đẩy cửa bước vào.

Bên trong có một người phụ nữ trung niên, nhìn thấy cô liền liếc nhìn bằng ánh mắt khinh thường: “Bệnh gì?”

“... Có rẽ bán lam không?”, rẽ bán lam là rẽ nhất, Dương Miên Miên nghĩ.

Mụ ta lười biếng trả lời: “8 đồng”

Dương Miên Miên há miệng, gì vậy, đắt vậy sao?

Cô cầm trên tay hộp rẽ bán lam ra về mà lòng ‘đau đóm’ khôn nguôi, nhưng tự an ủi, ít ra lúc cảm lạnh, còn có thể lấy nó uống, thuốc để lâu cũng chẳng hư.

Đẹp nổi buồn sang một bên, cô hỏi: “Bà già kia vừa đến mua cái gì?”

Hộp thuốc rẻ bán lam: “Hà ... chị nói chuyện với tôi a?”

“Ừ!”

Mỗi một lần như vậy, chúng nó đều kinh ngạc một thôi một hồi, cô cũng quen rồi.

Bà ta sau khi rời khỏi tiệm thuốc, đi chợ mua thức ăn gồm rau và cá. Nhưng có nhiều đồ, mấy đứa trẻ ăn làm sao no, hay muốn đề phòng chúng bỏ trốn mà phải làm như vậy.

Dương Miên Miên theo bà lão đi một vòng, khi quay trở về Viện mồ côi thì Kinh Sở cũng vừa đến. Ngày hôm nay anh không đi chiếc xe Audi, mà thay một chiếc xe hơi kiểu dáng phổ thông, đã tắt máy đậu ở ven đường.

Dương Miên Miên mở cửa xe, nhảy vào: “Hắt xì! Lạnh quá!”, cô cúi người, đem mặt kề sát vào chiếc điều hòa, hơi gió tỏa ra sượt ẩm gương mặt cô.

Kinh Sở đưa cho cô một ly trà sữa chân châu nóng: “Làm sao lại hẹn ở đây, có việc gì sao?”

“Anh đoán đi!”, cô vẫn dán nửa gương mặt vào đầu hướng gió, nửa mặt quay sang nhìn anh, gương mặt nhỏ nhắn trắng mịn như hạt tuyết đang rơi ngoài trời.

Anh không tài nào buông được một câu trách móc, chỉ muốn lấy tay chạm vào gò má của cô, nhưng anh không dám, chỉ thờ dãi: “Nói thẳng đi!”

Mặt và tay đã ấm hơn, cô liền cởi giày, ghé sát miệng thổi. Là một đôi vợ màu hồng phấn, rất đáng yêu nhưng cứ nhìn cái vào nó, anh lại suy nghĩ lung tung, thật xấu hổ.

“Thì chuyện của anh a. Giả dụ, anh muốn lừa bán trẻ em, nhiều trẻ em như vậy, anh phải giam chúng ở đâu để không bị nghi ngờ.” Dương Miên Miên vừa hóp một ngụm trà sữa vừa nói.

Kinh Sở trầm ngâm: “Đương nhiên chỗ càng bình thường càng tốt, tốt nhất là nơi hẻo lánh, hoặc là ...”. Ánh mắt của anh dừng ở Viện mồ côi Ái Tâm, lẩm bẫm: “Người khác sẽ không hoài nghi.”

Anh nhìn sang Dương Miên Miên, đôi mắt cực kỳ sắc bén: “Ví như bệnh viện nhi, hay ...”

“Viện mồ côi”, Dương Miên Miên nói thay anh.

Kinh Sở im lặng một lúc lâu không lên tiếng, sau đó mới hỏi: “Em có chứng cứ sao?”

“Không có.”

“Ai cho em tin?”

Dương Miên Miên nhìn anh bằng ánh mắt khinh thường: “Nếu tôi có chứng cứ, tôi gọi anh đến theo dõi làm gì.”

‘Theo dõi’ cách này rất hay. Theo dõi nghĩa là phải ở đó đến hơn nửa ngày, thậm chí sẽ mất cả buổi tối, thời gian càng lâu, càng có nhiều đề tài để nói. Chính là tăng thêm mức độ hiểu nhau lại càng tốt.

Có điều, cô đau đầu suy nghĩ, có khi nào anh vẫn coi cô là con nít không, có khi nào anh nghĩ cô còn quá nhỏ, không muốn tiến tới không?

Trong khi đó, cô không hề biết, Kinh Sở lại nghĩ hoàn toàn trái ngược. Anh nghĩ cô lúc nào cũng tin tưởng anh. Cô đối với anh không một chút phòng bị, luôn trợ giúp anh. Nhưng anh nhiều khi lại không tin tưởng cô. Anh luôn có cảm giác ngại ngùng khi gặp cô.

Dương Miên Miên đá đá chân anh, chiếc bút tất hồng phấn sượt qua quần tây của anh vang lên tiếng kêu nhỏ: “Meooooow ...”

Cô hát hăm, đôi mắt sáng lấp lánh: “Hôm qua, bọn anh có thu hoạch không?”

Kinh Sở lắc đầu: “Quá gấp, thông tin không còn chút hữu dụng, có điều cứu ra không ít bọn trẻ, cũng đáng!”

“Ừ!”, cô làm như không có chuyện gì xảy ra hỏi tiếp, “Vậy anh không cần đóng giả tình nhân với nữ cảnh sát kia nữa đúng không?”

“Đúng!”, anh cũng đáp lời cô, ngữ khí bình thản.

“Tại sao anh lại muốn cùng cô ta đóng giả?”

“Là ý của Cục Trưởng, có điều cũng không tồi”, anh hoàn toàn không hay biết là do Cục Trưởng phụ nhân muốn cho anh cơ hội mau có vợ.

Dương Miên Miên hết hồn: “Cũng không tồi?”, cô trừng mắt nhìn Kinh Sở, ngạc nhiên cực độ.

Mấy phút sau Kinh Sở mới hiểu được hàm ý của cô, anh nghiêm mặt: “... em đang suy nghĩ cái gì?”

Cô nháy mắt vờ vô tội: “Đâu có ý gì?”

Kinh Sở nhìn cô một lúc lâu, vẫn không thể bắt bí cô: “Sao lại rảnh rỗi ở chỗ này, đã thi xong rồi sao?”

“Đúng nhất!”, cô cười híp mắt, “Sang năm có thể nhận được học bổng rồi, 800 đồng đó, thật là tuyệt!”

“Bồi bổ cho mình nhiều một chút!”, anh không tìm được cớ để tặng quà cho cô, chỉ mong cô đối xử với bản thân thật tốt, “Hôm nay mặc quần áo rất đẹp!”

Cô quả nhiên cao hứng: “Thật không?”

“Thật!”, cô mặc chiếc áo khoác ngắn màu đỏ, càng làm tôn thêm nước da trắng ngần, từ đằng xa anh đã có thể nhìn thấy cô.

Dương Miên Miên ôm đầu gối, nghiêng đầu nhìn anh, trong lúc Kinh Sở đang tìm đề tài để nói chuyện với cô, cô lại đột nhiên mở miệng: “Trước khi anh đến, tôi có đi theo bà bếp ở

trong đó, bà ta đi mua thuốc Metronidazole và Azithromycin, anh có biết là trị bệnh gì không?”

Cô không thể nói rõ ràng là hôm qua cô đã đi theo dõi, biết hết chân tướng, chỉ còn cách nói bóng nói gió. Lúc này cô mới thấu hiểu tâm trạng đau đầu của Conan khi phải dùng hết cách nói xa nói gần để cho lão thám tử Maori Kogoro hiểu mà phá án.

Kinh Sở ngập ngừng hồi lâu, sau đó mới trả lời: “Dùng trị bệnh phụ khoa”, anh đại khái cũng hiểu chuyện những đứa bé gái ấy phải trải qua.

“Mấy đứa đó hiện tại đang sống rất cực khổ.”

Kinh Sở trầm mặc một lúc lâu nhưng không có như trước mà trốn tránh đoạn hội thoại này, anh thẳng thắn nói với cô: “Những cô gái bị lừa bán sẽ không tài nào thoát khỏi hành vi bị xâm phạm.”

Dương Miên Miên không lên tiếng.

Hai người ở trong xe, cực kỳ yên tĩnh, chỉ còn nghe thấy tiếng gió tuyết thổi ngoài kia.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Âm mưu

Một lúc lâu sau, Kinh Sở mới nói tiếp: “Nơi này có thể chỉ là nơi trung chuyển mà thôi. Ngụy trang rất tốt, có đầy đủ giấy tờ pháp lý, căn bản cũng không dễ để điều tra.”

“Trạm trung chuyển?”

“Công việc bọn chúng sẽ là lừa, trung chuyển, mang bán, sau đó tìm đến con buôn trước, lại mua.”

Dương Miên Miên suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Chúng sẽ mua những loại nào?”

“Con trai càng nhỏ càng có giá, đặc biệt là trẻ sơ sinh. Mấy đứa bé trai luôn được chào đón ở chợ đen, nếu lớn một chút thì đánh cho tàn tật rồi làm ăn xin. Con gái thì giá cả rẻ hơn một chút, có điều phải xem thương lượng thế nào. Nhỏ thì cho đi xin ăn, lớn khoảng hơn 10 tuổi thì bị bán ra nước ngoài, nhiều khi cũng bị bán đến nơi rừng rú. Có điều sẽ không bán tại Nam Thành, Nam Thành thông thường đóng vai trò làm trạm xuất khẩu thôi. Bán đi nước ngoài có lợi nhuận rất cao.”

Nghĩ kỹ mà xem, thị trường lớn như vậy, như cầu nhiều như thế, cũng không thể trách con người bí quá hóa liều. Hiện tại, việc lừa đảo bắt cóc không chỉ còn diễn ra ở mấy vùng xa xôi hẻo lánh, cũng không còn đơn thuần lừa bán phụ nữ hoặc trẻ em. Cứ lừa được, bắt được không phải lo không bán được, con đường làm giàu quá dễ dàng.

“Di nhiên, thị trường lớn như thế, không phải chỉ có một đường dây. Có điều chúng hoạt động rất cẩn thận. Sẽ không có tên nào tham đến độ muốn chiếm toàn bộ hết tất cả con đường làm ăn, đường dây nào làm thì làm, ngầm hiểu và không liên quan đến nhau. Thí dụ như đường dây chỉ mua bán con nít, hoặc nội tạng, hoặc phụ nữ. Nhìn vào viện mồ côi này chắc là đường dây mua bán trẻ em.

“Có bán được đi nước ngoài không?”

“Không biết trước được, cũng có thể, nhưng tôi vẫn hi vọng là không bởi nếu chúng xuất cảnh, rất khó tìm về.”

Dương Miên Miên nghĩ thầm, anh đúng là đoán được tới tám chín phần, vậy không cần rào trước đón sau: “Đúng như lo nghĩ của anh, chúng ta chỉ có ba ngày, sau ba ngày sẽ có không ít các bé gái ở đây bị bán đi nước ngoài.”

“Em lại có tin mật báo?”

“Đúng!”

Kinh Sở trầm mặc một lúc lâu sau, mới nói: “Tôi không quản được em, cũng không biết em lấy tin từ đâu, nhưng Dương Miên Miên, người cho em những tin này cũng không phải hạng tầm thường. Trên thế gian này đâu phải ai cho không ai cái gì, lỡ xảy ra chuyện gì em ứng phó nổi không?”

“Sao anh không nghĩ những tin này chính do tôi tìm được!”, Dương Miên Miên gác chân lên miệng thổi của máy điều hòa, bít tất hồng phấn sung sướng hát: “o(≥v≤)o~~ gió thật mạnh thật mạnh, âm áp quá đi! Âm áp quá đi!”

Kinh Sở không nói thêm câu nào nữa.

Dương Miên Miên lấy di động từ trong túi ra xem, lâu lâu lại cười cười, Kinh Sở liếc nhìn, thấy máy từ như: “Bé cưng ... thờ”, “Ngổ ngang”, “Khê nhếch đôi môi mọng đỏ”, “Nào ... đến đi ... trên thân đầy mồ hôi” ... trong đầu anh không khỏi suy nghĩ: Suy cho cùng mấy cô gái thời nay đang suy nghĩ cái thứ quý gì đây.

Chờ chút!

Anh giục điện thoại của cô: “Không cho phép em xem máy thứ này!”

“Tại sao?”, cô tròn tròn mắt, muốn lấy lại di động.

“Trời! Là mấy cái tiểu thuyết truyền bá tư tưởng đồi trụy trá hình!”

Dương Miên Miên: “... Mốc xì!”

“Không cần nói mấy lời đó!”

“Đưa đây!”

Cô còn chưa xem hết quyển tiểu thuyết: “Nơi nào là đòi trụ, từ cái cổ trở xuống có miêu tả đầu, muốn ‘ăn thịt’ cũng không được! Đàn ông còn có phụ nữ giải quyết vấn đề, tôi xem một chút thì sao?”

“Nghe lời!”, Anh lấy một tay giữ sau gáy của cô, một tay giờ điện thoại lên cao, nhanh tay xóa truyện này đi.

Dương Miên Miên đầu phải là người dễ chịu lép vế. Từ ghế phụ trong không gian chật hẹp, cô nhảy lên, hướng đứng quần anh, hạ chân xuống. Kinh Sở vội vàng lôi tay cô kéo về phía mình, chân cô không còn cách nào hất lên. Cô không còn cách nào khác, đành chuyển hướng cả thân người về phía anh.

Cô ngồi lên đùi Kinh Sở, sát đến mức không có khe hở nhỏ.

Kinh Sở biến sắc.

Nói chung là động tĩnh bọn họ gây ra quá lớn, đến mức bên ngoài có một đôi tình nhân đi ngang qua, cũng phải thốt lên: “Ôi ôi, ban ngày ban mặt mà xe rung lắc thế này ... Thật kích thích quá đi!”

Dương Miên Miên cảm giác ngồi tại vị trí này không hề giống như chỗ khác. Nơi đây vừa vững chãi nhưng mềm mại, đặc biệt ấm áp, thật khó diễn tả.

Cô ngồi yên hưởng thụ.

Đây là lần đầu tiên Kinh Sở được một ‘người’ ngồi trong tư thế này. Từ trước đến nay ‘đưa’ thích ngồi trên đùi anh nhất là ‘con mèo’ cưng của anh. Cứ khi nào không có chuyện gì làm, nó lại lười biếng, nhón chân nhảy lên đùi anh, căn bản anh cũng thấy dễ chịu.

Nhưng là con gái ... đây là lần đầu tiên, hơn nữa sao lại sát thế này, tay của anh cứng đờ một chỗ, vẫn không biết nên đặt ở đâu cho đúng.

Chiếc xe: “Ôi bé cưng, làm sao càng ngày càng yêu em thế này!”

Dương Miên Miên: “...” ... chúng nó lại nói vớ vẩn rồi.

Phải hơn một phút, Kinh Sở mới đẩy cô ra: “Đã ngồi xong?”

Dương Miên Miên tức đến không nói được lời nào, giục lại điện thoại nhắn tin cho Liễu Ngọc.

Dương mị mị: ‘Tổng tài bá đạo không yêu tôi’ đã bị Đội trưởng nhà chị xóa mất rồi. ㄟ ㄎ ㄟ

Xin hãy gọi tôi nữ hoàng tấn công: (◡◡) ... Há! Đội trưởng biết rồi sao??? Chết cha!

Icon xoa xoa Dương Miên Miên

Liễu Ngọc lại gửi cho cô một tập tin là tất cả tiểu thuyết đã được cô lựa chọn tỉ mỉ.

Lần này, ‘Chú cảnh sát’ tốt bụng không thêm quan tâm.

Chờ Dương Miên Miên tải xong bộ tiểu thuyết, Kinh Sở mới mở miệng nói: “Tôi tìm cho em một giáo viên!”

“A?”

“Tôi không rành dạy em, em theo cô ấy học, cô ấy là truyền nhân của môn võ Vịnh Xuân Quyền.”

Dương Miên Miên mặc kệ mấy thứ này, cô khẳng khái: “Tôi không muốn, anh dạy được rồi!”

“Tôi không rành!”

“Vậy chờ khi nào anh rành thì học!”

Thật ra không phải là anh không rành, có điều trước nay anh vẫn xem cô là một cô nhóc, vậy chẳng có chuyện gì. Nhưng bây giờ tâm tư có chút xáo trộn, anh lại nghĩ ‘cô nam quả nữ’ tiếp xúc nhiều như vậy không tốt.

Dương Miên Miên tức giận đá vào bắp đùi anh, càng ngày càng mạnh: “Anh lừa người ta! Anh lừa người ta.”

Trong giây phút ấy, không biết mà xui quẻ khiến thế nào anh lại nói: “Rồi rồi ... sau này nghĩ tôi sẽ dạy em.” Nói xong, bản thân anh càng nghĩ càng hối hận, nhưng ánh mắt sáng ngời của cô khiến anh chỉ có thể nói tiếp: “Hơn nữa, phải nộp học phí, không được quýt, đi lại tốn kém lắm a!”

Dương Miên Miên đau lòng, xoắn xuýt một lúc lấy mới nói: “Nè .. cái vụ tiền á Tôi cũng kiếm tiền cực lắm đó!”

Đã chiếm được lợi ích còn ra về. Anh nhìn cô, trong đầu lại nảy sinh một cảm giác, cảm giác càng ngày càng rõ ràng.

Thôi coi như anh tiêu rồi!

Cái này trong tiểu thuyết ngôn tình đã nói bao nhiêu lần. Nhưng đến giờ này anh mới thấu hiểu “nó” nghĩa là gì. Anh hít một hơi thật sâu, chỉ cảm giác tim anh đập quá nhanh.

Theo dõi là một công việc cũng không có gì thích thú lắm. Thời gian đợi chờ rất lâu, trong một không gian chật hẹp, cảm giác toàn bộ bầu không khí đều nhem nhóm đốm lửa ái muội.

Dương Miên Miên ngồi một lúc lâu, nhích tới nhích lui, một lát sau lấy trong balo hai viên kẹo: “Tay!”

Anh xòe tay, cô đặt vào lòng bàn tay một viên kẹo Đại bạch thỏ, cũng có chút tiếc nuối: “Còn hai viên cuối cùng thôi!”

Anh nhận ra đây là túi kẹo anh mua cho cô trong lúc theo dõi tên Hồ Dật Lâm, túi kẹo không nhiều, cô ăn đến giờ vẫn chưa hết: “Tôi không thích ăn ngọt, em ăn hết đi!”

Dương Miên Miên lột vỏ kẹo, nhét vào miệng anh: “Tôi không thích có người từ chối tôi!”

Thật bá đạo! Anh cũng không chịu thua, nhanh chóng lấy viên kẹo còn lại, nhét vào miệng cô: “Ăn kẹo của em đi!”

Động tác của anh rất nhanh, không nghĩ đến phản ứng của Miên Miên cũng không chậm, há miệng cắn vào ngón tay anh.

“Chớ cung, mau há miệng.”

Đầu lưỡi cô vô tình, lướt qua đầu ngón tay anh, hơi nóng truyền thẳng lên đại não, anh hoảng hốt thu tay về, cô cũng bắt giác mở miệng.

Kính Sở cảm thấy trong lòng ngứa ngáy, căng thẳng nhưng không lộ ra ngoài, giả vờ tự nhiên rút ngón tay ra.

Loại cảm giác này nếu tiếp tục thì không hay, Kính Sở vội vàng chuyển đề tài: “Em cứ ở đây theo dõi?”

“Tôi đang nghỉ đông, vốn dĩ cũng rảnh.”

Căn bản là cô đã kiếm đủ tiền học phí, giờ muốn làm gì thì làm.

“Làm bài tập xong chưa?”

“Anh phiền quá!”

Qua 2 tiếng đồng hồ, cô đọc gần hết quyển tiểu thuyết, từ từ xoay người, bắt đầu hỏi: “Cảnh sát làm việc lễ mễ quá, vẫn phải đợi hay sao?”

Kính Sở không biết nên khóc hay cười: “Bắt người cần chứng cứ!”

“Tôi biết, nếu không thì tôi và anh ngồi từ mốc meo đến giờ làm gì, tôi tự mình đem đốt cái viện mồ côi này, rồi giải thoát mọi người là xong.” Cô tức giận, “Thế nhưng nếu làm thế sẽ đánh răn động cô.”

Kính Sở xoa xoa đầu cô: “Cần kiên nhẫn, muốn câu được cá lớn phải học được tính kiên nhẫn!”

“Bên các anh những loại vụ án thông thường thế nào điều tra trong bao lâu?”, không phải cô không có kiên nhẫn, mà thời gian không chờ đợi ai.

“Ít nhất ba tháng, còn không cả hơn nửa năm.” Kính Sở nghe Dương Miên Miên muốn trong vòng ba ngày phải ra tay, quả thực không dễ. Theo quy trình bình thường phải điều tra thăm dò tỉ mỉ, quan sát hành động, hoạt động của đường dây, rồi mới tiến hành truy bắt. Cần hơn mấy tháng sắp xếp. Bây giờ gấp như thế này, có chút khó khăn.”

Dương Miên Miên đương nhiên đâu biết quy trình làm việc của cảnh sát, cô nghĩ chỉ cần vài ngày là đủ, ai ngờ lại phiền như vậy. Một tuần cô còn không chờ được hưởng chi là mấy tháng rỗng rã.

“Vậy bây giờ phải làm sao?”

Kính Sở im lặng nói: “Cấp bách thì cứu nhóm người này trước.”

Nếu như tại thời điểm giao dịch có thể bắt trọn ổ đương nhiên là tốt nhất, nếu như không thể, ít ra cũng cứu được bọn trẻ.

Dương Miên Miên ngẫm nghĩ đáp: “Chúng mất đi đám trẻ này, như vậy nếu chúng vẫn có nhu cầu sẽ nhất định đi tìm một nhóm khác. Đến lúc đó chúng ta sẽ tra ra sào huyệt của bọn chúng.”

Kính Sở nói tiếp: “Vậy thì quá tốt, tôi sẽ nói Tùng Tuấn giả là người mua hàng.”

Dương Miên Miên thấy kỳ lạ hỏi: “Sao lần này lại không tìm đồng nghiệp của anh?”

“Nếu như vậy sẽ bị lộ sơ hở, tổ của tôi không ai thích hợp.”

Bạch Bình nhìn là biết tên một sách, Vệ Hân giống một tên công tử nhà giàu, muốn làm chủ tình thế, Tùng Tuấn là thích hợp nhất. Anh có sẵn lai lịch kinh doanh, cũng không sợ bị mọi người phát hiện.

“Đề tôi gọi cậu ấy lại đây, chúng ta cùng bàn bạc.”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Bán manh mối

Chưa đến 1 tiếng Tùng Tuấn đã có mặt, tiện đường anh mua một phần Hamburger, cà phê và khoai tây chiên. Anh dĩ nhiên sẽ ngồi ghế phụ lái, không nghĩ đến bây giờ chỗ ấy là của một cô gái xinh đẹp, Tùng Tuấn giật mình: “Mẹ ơi! Tại sao cậu không nói cho tớ biết ở đây có cô em gái nhỏ dễ thương nữa chứ?”

Kính Sở không nhịn được cười, vừa định giới thiệu, liền nhìn thấy Dương Miên Miên không khách sáo xòe tay: “Tiền!”

“Là sao?”, Tùng Tuấn chưa kịp phản ứng

“100 đồng, đưa ngay lập tức, cảm ơn!”

Tùng Tuấn từ bộ dạng mờ mịt không hiểu chuyện gì đang xảy ra biến thành á khẩu = □ =, anh nuốt nước miếng cái ực: “Ý của em ... 100 đồng là ...”

“Lệ phí cung cấp số điện thoại, anh không đồng ý?” Dương Miên Miên trừng mắt nhìn anh ta.

Tùng Tuấn sắc mặt trắng bệch: “Không làm chứ?”

Kính Sờ không nhịn được cười: “Không phải nói tặng hay sao, bây giờ lại muốn thu phí rồi à?”

Dương Miên Miên hừ hừ hai tiếng: “Tôi đổi ý rồi!”

Ai bảo anh ta dám đến đây làm kỷ đà cản mũi, thu phí 100 đồng cho bố tức.

Tùng Tuấn cũng không quan tâm 100 đồng kia, chỉ có điều phản ứng của Dương Miên Miên làm anh hơi ngạc nhiên, một lúc lâu sau mới rút một tờ đỏ đưa cho cô: “Đây!”

Có tiền trong tay khiến Dương Miên Miên phấn chấn hơn hẳn, lấy một phần bánh Hamburger cắn một miếng lớn. Kính Sờ mở lon coca, cầm ống hút đưa cho cô: “Uống ít thôi! Lạnh lắm!”

Dương Miên Miên không để ý, miệng vừa ăn Hamburger vừa nhón mấy miếng khoai tây chiên.

Tùng Tuấn háy mắt nhìn cô, tra vấn Kính Sờ: “Cậu gọi tớ tới làm gì?”

Kính Sờ quay sang Dương Miên Miên miệng đang đầy thức ăn, sau đó kể lại toàn bộ sự việc cho Tùng Tuấn. Tùng Tuấn không ngạc nhiên cho lắm, anh ta xoa xoa cằm rồi kết luận: “Chuyện này có thể hiểu được!”

“Nói chung bọn này vì tiền chuyện gì chúng nó cũng dám làm.” Dương Miên Miên vừa nói vừa lấy lưỡi liếm đầu ngón tay dính đầy tương cà chua. Kính Sờ nhìn không vừa mắt, liền rút tờ khăn giấy đưa cho cô lau tay.

Dương Miên Miên ngoan ngoãn cầm lấy tờ giấy lau lau. Tùng Tuấn liếc Kính Sờ với ánh mắt đầy nghi hoặc, nhưng miệng vẫn nói chuyện công việc: “Nếu là như vậy, có một vấn đề rất quan trọng!”

“Tiền!”, Dương Miên Miên nhấn mạnh nói ra từ này, “Tôi tìm cách cho!”

Kính Sờ: “... Em lại muốn chơi trò gì đây?”

“Ha ha ha o(*^▽^*)o”, xe hơi cười lớn, “Miên Miên, chị học ai lại đi bán manh mối thế này ... xấu hổ quá đi(〃_〃)”

Ghế xe: “Bán manh mối là phạm quy đó, (〃▽〃)”

Điện thoại di động: “Em cũng nghĩ như vậy! (◕v◕)”

Dương Miên Miên: ... Ai cho phép các em ăn nói với chị như vậy hả ㄟ(ˊˋ^ ˊˋ)ㄏ

Tùng Tuấn a một tiếng: “Vậy đề tôi đi liên hệ tên Lão Tam kia, nói chúng ta đang cần người rất gấp, nhưng nếu làm kế hoạch này có thể mọi người không được về quê đón tết đó!”

Dương Miên Miên bình tĩnh nói: “Từ trước đến nay nghĩ đồng đối với tôi đều rất buồn chán, có chuyện để làm cũng vui. Tôi có việc, đi trước đây.”

Balo đang khoác trên vai cô ngạc nhiên Σ(°Д°): “Miên Miên, không phải chị muốn ở đây tăng thêm tình cảm với anh Kính Sờ sao?”

“Hiện tại đặt anh ta sang một bên, chị có chuyện quan trọng hơn cần làm.”

Đầu tiên phải tìm hiểu xem người đến mua vào ba ngày sau là ai. Là hạng người dễ hay khó đối phó. Nếu đơn giản, từ trên tay hắn sẽ cướp người, còn khó phải tìm cách khác.

Mấy ‘bạn nhỏ’ cũng ra sức giúp đỡ cô, cô không phải đợi lâu đã có từng tin từng tin gửi về. Tuy rằng có tin này tin kia lộn xộn, nhưng sắp xếp một chút vẫn có thể đưa ra một kết luận khả quan.

Kết luận cô có được là: Gã mua trẻ em là một tên nhà giàu, có sở thích quái dị, có người nói hắn không chỉ mua trẻ em châu Á, mà là mua đủ mọi loại màu da từ trẻ con da trắng đến da đen, ở nhà mở những bữa tiệc phóng đảng. Nếu như cần một từ để hình dung, có thể nói là kẻ bị thối.

Đã ngốc mà còn nhiều tiền, đúng là miếng mồi béo bở.

Dương Miên Miên nghĩ thầm trong lòng, quả thực ông trời cũng giúp cô, khả năng cô có thể cứu được mấy bé gái kia là khá cao.

Vào lúc này, Kính Sờ lại không được thư thả như cô.

Tùng Tuấn liếc Kính Sờ bằng ánh mắt gian xảo, hỏi: “Mau khai thật, cô bé kia chỉ là do khuôn mặt vóc dáng trẻ trung thôi đúng không, cô bé đã thành niên?”

“Chưa, vẫn đang là học sinh lớp 11.” Kính Sờ bình tĩnh trả lời.

Tùng Tuấn im lặng một lúc lâu sau mới nói: “Vậy cậu nói cho tớ biết, cậu đối với cô bé không có ý gì hết đúng không?”

“...”, Kính Sờ trầm mặc, hỏi ngược lại, “Rõ ràng như vậy sao?”

Tùng Tuấn muốn nổi điên: “Tớ cũng là đàn ông! Chẳng lẽ không hiểu ánh mắt một người đàn ông nhìn người phụ nữ là như nào sao? Phỉ lòi. Cậu đừng cho tớ biết, cậu ... Mẹ nó, thôi quên đi. Tớ đã biết câu trả lời!”

Anh ta lăm bằm một câu, rồi phun nước miếng, sau đó bình tĩnh lại: “Cô bé ấy bao lớn, giờ cậu tính sao?”

“Tớ còn có thể làm thế nào đây?”

Anh lớn hơn cô nhiều như vậy. Cô đối với thế giới này ngập tràn cảm giác mới mẻ, tình cảm đối với cô là trắng trong và thuần khiết, nhưng anh thì sao? Quá chênh lệch, không nói ra là quyết định sáng suốt nhất.

Tùng Tuấn tiếp lời: “Thật ra, về phía tớ, tớ thấy chuyện này cũng chẳng có gì là to tát. Bây giờ đàn ông lớn tuổi lấy vợ trẻ đâu phải không có, hai người đâu có hơn nhau bao nhiêu đâu?”

“Mười năm mà không nhiều sao?”

“Đó là bởi vì cậu bây giờ mới 27 còn cô nhóc 17, đợi được đến khi cậu 80 cô bé 70 đi, 10 năm à chả là cái khi gió gì.” Tùng Tuấn khoanh tay, lý luận thêm mấy câu, “Bây giờ chưa đủ

tuổi nhưng không phải năm sau là được rồi sao, cậu chờ một chút là xong?”

Kính Sở đúng là chưa hề nghĩ đến cái chuyện ‘sau đó’, ngăn người một lát rồi cười khỏ: “Hay là thôi đi!”

Chuyện này, mới nghĩ thôi đã thấy tội lỗi, huống chi là biến nó thành hành động đây.

Tùng Tuấn lục điều thuốc, châm lửa, nghĩ thầm: Cậu không có ý này, người ta thì chưa chắc à, chỉ cần nhìn vào đôi mắt cô bé, anh đã có thể nhìn ra.

‘Đồng bọn’ cũng buồn không ít chuyện:

Xe hơi: “(◕v◕) Các cậu nghĩ Dương Miên Miên và Kính Sở ai sẽ thổ lộ trước đây?”

Điện thoại đi động: “(◕v◕) Tổ cho rằng chị Miên Miên, anh Kính Sở thấy dè dặt quá!”

Kính chiếu hậu: “ Miên Miên là số 1, chính tứ trực tiếp cảnh ‘rung xe’ lúc đó mà.”

Xe: “... Xe rung lắc ~(^__^)b Ôi hai người không để ý đến tâm trạng của tớ, thật là chờ mong quá đi!”

Nếu như Dương Miên Miên nghe thấy mấy lời này, nhất định sẽ là ó ăm ỉ. Thẹn thùng cái quỷ gì nữa. Thẹn thùng sao, chị ấy là người thuộc dạng này à?

Thoáng chốc đã qua 3 ngày, tối đó mây đen ùn ùn kéo đến, gió lớn không ngừng thổi, trời đổ cơn mưa tuyết thật lớn, là thời gian thích hợp để làm chuyện xấu.

Cái gã con nhà giàu tên Grey, mắt xanh da trắng chưa kịp sung sướng nghiệm hàng đã bị cảnh sát ập vào hốt trọn ổ.

Quá trình cũng khá đơn giản, đã được bố trí kỹ càng, đầy đủ chứng cứ, có điều do gã là người nước ngoài, nên thủ tục có chút phức tạp, nhưng tội danh mua bán trái phép chắc chắn trốn không khỏi.

Tùng Tuấn ngay lập tức chạy đến, hi vọng có thể tìm thấy con gái của ông chủ lớn nhưng đáng tiếc cô bé không ở trong nhóm người này.

“Tớ biết không đơn giản mà kiếm được 200.000 mà.” Tùng Tuấn tức giận nói.

Anh ta phui mộng rồi đi, Dương Miên Miên có thể về nhà ngủ ngon. Nhưng Kính Sở thì không, anh phải thăm vấn bọn người vừa bị bắt về, đồng thời từ trong khẩu cung của bọn chúng anh cũng có thêm vài thông tin thú vị.

Cái gã mặt trắng nhò thó này nhìn mặt rất gian trá, nhưng trên thực tế lại là kẻ vô dụng, luôn mồm la hét đòi gặp luật sư, nhưng đến khi người bên Lãnh sự quán đến nói chuyện không được bao lâu thì mềm nhũn như cọng bún, thành thực khai báo mọi chuyện.

Điều đáng tiếc là những tin tức hẩn cung cấp cũng có hạn. Cách thức liên lạc với bọn người này là do hẩn ta ngẫu nhiên có được, mà hẩn cũng chỉ biết tên kẻ liên lạc là lão Tam, lúc gặp mặt lấy hàng có nhìn thấy lão Tử.

Manh mối tuy rằng không nhiều nhưng hẩn ta đã từng mua qua khá nhiều trẻ em nên sẽ biết tông tích của bọn chúng. Không lâu sau đó thông qua Lãnh sự quán đã đón toàn bộ mấy đứa trẻ ấy về.

Đương nhiên Grey còn phải hầu tòa dài dài. Luật sư của hẩn cũng từ nước ngoài bay sang nhưng những chuyện tiếp sau không còn liên quan nữa.

Từ trong thông tin Grey cung cấp đã tra ra được một nhóm người, khiến Dương Miên Miên cũng không cần gấp gáp phải đi thăm dò. Tuy nhiên, chuyện này không thể đợi. Vì vậy, Tùng Tuấn phải nhanh chóng nghĩ biện pháp liên lạc với lão Tam, báo cho chúng biết anh cần ‘hàng’.

Bọn chúng làm ăn vô cùng cảnh giác, để đặt hàng yêu cầu phải đặt cọc trước 1 khoản tiền, không nhiều khoảng 100.000 đồng. Bên đó hứa sẽ tìm cho Tùng Tuấn món hàng giá trị hơn 200.000, bé gái giá 50.000, còn thường thưởng thì 30.000, tất cả đều là giả trên trời.

Tùng Tuấn đang nghĩ đến chuyện mình phải ứng trước, không ngờ lúc này Dương Miên Miên thờ hồn hà hồn hẩn công một bao lớn đến: “Tiền cho anh!”

Anh ta mở bao vải, bên trong là những xấp tiền mặt đều được sắp xếp gọn gàng: “Em đi cướp ngân hàng à?”

“Đương nhiên không phải!”, Dương Miên Miên rất không vừa ý anh chàng này, “Bọn chúng có một tật xấu là tiền bạc không gửi ngân hàng, mà trữ toàn bộ tiền trong cái giếng cạn phía sân sau. Tội nhắm tính cả mấy triệu, các anh cần bắt người không cần phải đi vòng vèo.”

Câu nói sau cùng thốt ra từ miệng Kính Sở, giọng nghèn nghẹn: “Em một mình đi vào?”

“Hừ Hừ!”, nhờ ‘đồng bọn’ tiếp ứng, Dương Miên Miên mới có thể xuất sắc hoàn thành nhiệm vụ này, leo xuống giếng tha bao tiền lên không thành vấn đề.

Cô chỉ tay vào balo: “Trong này có 150.000 ngàn, chẳng may không có cách nào cứu được mọi người về, ít ra dùng để mua lại cũng đỡ. Nếu không sự việc cứ lần quần càng ngày càng xấu thêm.”

Có câu nói thật đúng. Nếu không có giao dịch mua bán, sẽ không giết được người. Nhu cầu thị trường càng lớn lại càng cổ vũ bọn chúng, khiến chúng càng ngày càng kiêu ngạo. Do vậy việc quan trọng nhất bây giờ là tìm ra sào huyệt của bọn chúng, lời tên cần đầu, dùng lưới tóm gọn sạch.

Tùng Tuấn lấy ra điều thuốc, nhưng trước mặt vẫn là cô nữ sinh không thể hút thuốc, đành dập lửa nói lảng sang chuyện khác: “Lần này tớ báo chúng là cần rất nhiều hàng, chúng hẹn cho chúng một khoảng thời gian nữa. Tớ không chịu, giá tiền đưa ra cũng không thấp, vậy nhất định chúng sẽ hành động.”

Kính Sở gật đầu: “Vậy tớ theo dõi hành động của bọn chúng.”

Dương Miên Miên cũng tích cực không kém: “Đề tôi đi cùng anh!”

Tùng Tuấn: “Hic, tớ ... tớ không đi cùng hai người!”. Anh nên yên lặng ngồi ở đây, không nên đu theo. Anh cần biết tức thời, theo dõi là thời gian tốt nhất để bồi dưỡng tình cảm, anh không nên làm kỷ đà cản mũi.

Kính Sở: “... Em đừng lo, đây không phải là chuyện đơn giản.”

Thời gian theo dõi là rất dài, thể lực cùng tinh thần luôn duy trì ở mức cao. Anh có thể chịu được, còn Dương Miên Miên anh không muốn.

Anh không muốn cô chịu khổ.

Dương Miên Miên vẫn khẳng khái ý của mình: “Nếu anh không cho tôi theo, sau này có tin gì cũng không báo cho anh. Anh tự quyết định đi!”

Kinh Sở trầm nghĩ trong lòng hi vọng cô đừng bao giờ có ý gì với anh. Tuy nhiên, anh ngẫm nghĩ chắc có lẽ cô cũng chẳng có suy nghĩ nghĩ gì bậy bạ, chẳng qua là do anh cứ nghĩ ngợi quá nhiều thôi!

“Vậy em sẽ nghe lời chứ?”

“Ha Ha Ha, anh nằm mơ à?” Cô bác bỏ thẳng thừng.

Tùng Tuấn bật cười ha ha.

Sau này có một ngày Tùng Tuấn nói với Kinh Sở: “Từ ngày đầu tiên nhìn thấy cậu và cô nhóc ấy tớ đã cảm thấy ‘vướng tay vướng chân’ rồi. Cô em gái này vừa mạnh mẽ vừa cay độc. Tuyệt đối không dễ quy phục.”

Quả nhiên không phụ lòng mong mỏi của mọi người, ngay tại thời điểm này cũng đã có thể nhìn thấy rõ ràng ràng.

Khi ấy, Kinh Sở chỉ thờ dài, không nói được lời nào. Đúng vậy! Nên lúc nào cô cũng thay anh ra quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Diễn kịch

Ngay hôm sau, xe của Lão Tam bắt đầu xuất phát, một mình hấn lái một xe bán tải chạy ra phía đường trường, lâu lâu gặp mấy tên tài xế trên đường huyền thuyên nói chuyện, cũng chưa phát giác ra điều gì bất ổn.

Kinh Sở giữ khoảng cách với hấn. Anh biết nếu đi quá gần, sẽ bị hấn phát hiện, còn xa thì đương nhiên mất dấu, Kinh Sở tập trung cao độ lái xe.

Dương Miên Miên ôm một túi khoai tây chiên thật lớn, hết ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, trên đường đi đánh được vài giấc. Lúc cô tỉnh lại thì đang trên đường cao tốc.

Cô tè nhọt hỏi anh: “Chúng ta cứ đi theo như vậy thôi à?”

“Thấy hơi hận rồi sao?” Kinh Sở nhìn cô, có chút tức giận.

Phía trước Lão Tam đã lái vào trạm dừng xe bên đường, Dương Miên Miên lắc lắc anh: “Hấn ta dừng xe, chúng ta cũng dừng thôi, tôi đói quá!”

Kinh Sở không thể tin vào tai mình: “Em lại đói bụng?”

Anh quay sang nhìn một túi nilon to, bây giờ đã trống rỗng mà không thể thốt nên lời. Trong đó vốn dĩ có hai túi khoai tây chiên lớn, một túi khô bò, 2 túi rau câu, 1 thanh socola, 2 chai Coke, đều đã được cô ‘xử lý’ gọn ghẽ.

“Đói lắm!”, cô gật đầu lia lịa, “Còn nữa, anh dừng xe sát bên cạnh xe của lão ta đi, rồi anh đi mua com cho tôi!”

Kinh Sở nhìn cô: “Em chắc chứ?”. Nếu đậu sát như vậy sẽ dễ bị phát hiện. Mặc dù lần này anh đã thay bằng một chiếc xe thông dụng nhưng đối phương tính cảnh giác cũng khá cao.

“Tôi chắc chắn!”, đề tăng thêm độ tin cậy, cô còn gật đầu thêm mấy cái.

Kinh Sở quyết định tin tưởng cô.

Khi anh mua com quay trở về thì Lão Tam đang đứng dựa vào xe hút thuốc. Nhìn sơ hấn ta, đúng thật là một tay làm ăn khá khôn khéo, vóc người to con, trắng trẻo, nhìn không thể nào nghĩ đây là một tên tội phạm.

Hấn đối mặt với Kinh Sở, nhếch mép cười với Kinh Sở một cái, Kinh Sở cũng nờ nụ cười đáp lễ nhưng trong lòng anh rất căng thẳng.

Anh đưa hộp com cho Dương Miên Miên, cô cầm ném xuống đất: “Không ăn! Nói không ăn là không ăn, em muốn về nhà, về ngay bây giờ!”

Cô lớn tiếng, giọng nói đầy tức giận, đừng nói Lão Tam tò mò bắt buộc phải liếc sang mà ngay cả Kinh Sở cũng khá bối rối.

Dương Miên Miên nhảy xuống xe, lấy chân đá mạnh vào đầu xe ầm ầm, ‘mọi người’ đều sợ cô đau, chiếc xe lên tiếng trước tiên: “Miên Miên à, chị diễn kịch cũng đừng liều mạng quá, em thì không đau nhưng chân chị sẽ rất đau!”

Chị đương nhiên đau rồi.

Dương Miên Miên vẫn lấy chân đá đá, trên mặt vẫn còn nét tức giận: “Em không nên đi cùng anh đến cái thôn Đại Đường gì đó, đúng là nơi hoang vu hẻo lánh. Em không đi, không đi! Em muốn về nhà.”

Kinh Sở cuối cùng cũng bắt kịp suy nghĩ của cô nhưng trong lòng vẫn còn chút kinh ngạc, tuy nhiên anh không lộ ra: “Chúng ta đã đồng ý cùng nhau ...”

“Không! Em đổi ý rồi! Em gả cho anh chứ không gả cho cái làng quê của anh! Em không đi, em không muốn sống ở quê!”

Trống ngực đập thình thịch, Dương Miên Miên này thật là, trực tiếp đòi nhập vai tình nhân, cái thể loại gì đây. Nhưng lời cô đã nói ra khỏi miệng, anh đâu còn cách nào, chỉ biết cùng cô tung hứng: “Chỉ mấy ngày thôi, rồi về mà ...”

“Không đi!”, cô phát điên, sau đó ầm một tiếng, đóng cửa xe trốn bên trong giả bộ khóc lóc, còn không quên khóa cửa để anh khỏi bước vào.

Kính Sờ: “...”

Lão Tam cười ha hả, tiện tay đưa anh điều thuốc: “Làm sao? Vợ không nghe lời à?”

Kính Sờ nhận lấy, mặt không chút biến sắc: “Đã cùng cô ấy thương lượng là về quê, lúc mới đi còn rất vui vẻ, bây giờ lại chẳng hiểu sao lại nổi điên như vậy.”

Lão Tam mời lửa cho anh, làm như vô tình hỏi thăm: “Quê của ông anh đây ở đâu?”

“Là một thôn rất nhỏ không đáng nhắc tới.” Kính Sờ phối hợp diễn cũng không tồi, bắt đầu kể khổ: “Nếu không phải vậy chúng tôi cũng không vì chuyện này mà cãi nhau.”

“Vợ của anh là người thành phố, nhìn đáng yêu kiều, khẳng định là người không quen chịu khổ”, lão Tam cười híp mắt, “Có điều cô ấy thật xinh đẹp, anh đây quả nhiên có phúc!”

Kính Sờ cười cười: “Cô ấy được mọi người chiều riết hư, bây giờ đã lớn như thế này mà cư xử như con nít.”

Hai câu này anh nói ra khỏi miệng nhưng trong lòng lại thờ một hơi dài.

Nếu quả thực Dương Miên Miên có người cưng chiều đến mức ngang ngược không biết lý lẽ như vậy thì tốt quá, phải có người thương yêu thì mới được cưng chiều.

Lão Tam cười cười, ném tàn thuốc xuống đất, dùng chân tắt tàn thuốc, sau đó quay sang Kính Sờ vẫy tay, lái xe rời đi.

Kính Sờ ngược lại không gấp gáp, anh trở lại cửa hàng mua hộp com rồi quay lại xe. Dương Miên Miên đang đói muốn mờ mắt: “Ăn com thôi!”

“Sao không tức giận nữa đi!” Kính Sờ gõ nhẹ lên trán của cô: “Giờ trò quý gì, khiến tôi giật mình!”

Dương Miên Miên cười hi hi: “Anh phản ứng cũng không tồi, lại còn biết tiếp theo phải diễn thế nào nữa chứ!”

Kính Sờ nghiêm mặt: “Nói, đang có ý định quý quái gì đây?”

“Không, vừa rồi nghe được mục đích chính của hắn mà thôi!”. Cô thừa dịp Kính Sờ cùng Lão Tam đi ăn com, cô nói chuyện với chiếc xe bán tải, sau đó đã nắm được địa điểm cần đến.

“Thôn Đại Đường?”

“Đương nhiên không phải, nếu là nơi này sẽ làm cho hắn hoài nghi. Bọn chúng giấu người trong một ngôi làng bên cạnh thôn Đại Đường, là một ngôi làng không lớn lắm, mọi người ở đó không có công ăn việc làm. Qua khỏi thôn Đại Đường chính là vùng núi sâu hẻo lánh, chúng giấu người chính là ở đó.

Đây là một tin cực kỳ quan trọng, Kính Sờ phải ngẫm nghĩ một hồi mới tiêu hóa hết: “Vậy chúng ta không cần quá gấp gáp, có thể đến nơi theo dõi, sau đó nhờ đến sự hỗ trợ của cảnh sát địa phương.”

“Hỗ trợ, hỗ trợ, nếu là được, đã không phải diễn kịch.” Dương Miên Miên nháy mắt với anh, “Ngôi làng đó tên gọi Tào Gia Câu, người dân không hề tiếp xúc với người ngoài, anh chưa kịp bước vào làng nửa bước, thì đã có người mật báo. Bọn họ lui hết vào núi, anh mà có tìm đường trời.”

Kính Sờ vừa nghe đã biết cô đã có sẵn quý kế, đầu đầu hỏi cô: “Em lại muốn gì nữa đây?”

“Ha ha ha o(*^▽^*)o”

Hết cách rồi.

Cái này phải gọi là Kính Sờ bị ép lên thuyền giặc, không muốn diễn cũng không được!

“Sao em biết thôn Đại Đường.”

“Tôi là người có IQ cao nhất thế giới, anh không hiểu được đâu.”

Kính Sờ đương nhiên biết cô đang có ý muốn che giấu, nhưng không vạch trần cô. Anh không hiểu tại sao anh luôn tin tưởng nơi cô, và nguyện chờ chờ cho cô.

“Miên Miên, bây giờ em có thể đổi ý, tôi mới vừa kiểm tra, phía trước đường cao tốc tuyệt đã che phủ rất dày, không thể di chuyển bằng xe hơi, phải chuyển sang đi xe lửa.”

“Ồ!”

“Xe lửa dịp cận tết rất đông đúc, đi là coi như mất nửa mạng vì chen lấn.”

“Nhưng tôi chưa bao giờ được đi tàu lửa.”

Thôn Đại Đường là một thôn khá nhỏ, dĩ nhiên không có máy bay đến đó, may là còn có xe lửa. Nửa tháng nữa là đến tết, cũng may chưa phải dịp cao điểm, họ mua được hai vé.

Hai người mua vé khởi hành sau đó mười mấy phút, Kính Sờ chạy đi mua ít trái cây cùng đồ ăn vặt. Trong khoang xe lửa chật cứng người, hành lý lớn nhỏ, rất cồng kềnh. Chỉ riêng Kính Sờ và Dương Miên Miên thì không.

Anh dĩ nhiên không mang theo gì, Dương Miên Miên đeo một chiếc balo. Trong lúc này cô đang bám ống tay áo của anh kéo về phía trước. Vé của cô là giường nằm phía dưới, cũng không tệ lắm. Dương Miên Miên ngồi trên giường, cảm giác thật mới mẻ.

Cô gõ gõ vào bên hông xe lửa, đây là trạm xe lửa Phong Sương đã hoạt động khá lâu, giọng xe lửa vang lên trầm ấm: “Xin chào, chào mừng mọi người, chúc mọi người lên đường bình an.”

Cô nở nụ cười, quay đầu nhìn Kính Sờ. Anh đang giúp hai mẹ con nhà họ chuyển hành lý, đối phương mờ miệng cảm ơn anh lia lịa. Có một đôi vợ chồng cũng bước tàu, ông chồng liếc nhìn phía giường dưới. Một bên đã có một bà lão nằm ngủ, một bên chính là Dương Miên Miên.

Hắn ta đi đến: “Nhuông giường đi, vợ tôi có thai. Cô nằm giường trên.”

Dương Miên Miên là điển hình cho loại người ưa mềm mòng không thích kiểu tỏ vẻ ra oai, vì vậy cô nguyệt hấn một cái, sau đó không thèm để ý hấn ta.

Tên đàn ông đó thấy cô không chịu xuy chuyển, liền xỉ mặt cô mắng: “Cô không tìm không phôi à, vợ tôi mang thai!”

Dương Miên Miên ung dung đáp trả lại hấn: “Vợ ông mang thai, trách tôi sao? Trách tôi làm cho bà ấy có thai?”

“Tôi nằm giường trên thấy không thoải mái, đối với cô không được à?”, bà vợ cũng thuộc dạng người không biết điều. “Có hiểu cạm từ mền già yêu trẻ không?”

“Tôi cũng là trẻ em đây, vậy làm gì đến lượt bà?”, Dương Miên Miên vẫn ngồi đó, duỗi hai chân, chiếm toàn bộ giường. “Không cho!”

Kính Sở đi tới: “Có chuyện gì ồn ào vậy?”, anh nhìn sang Dương Miên Miên, “Sao vậy?”

Gã đàn ông không khách khí, hung hăng: “Nói vợ anh nhường giường cho vợ tôi, vợ tôi mang thai. Nằm bên trên không được.”

“Không nằm được thì đừng mua!”, sau đó Dương Miên Miên quay sang trừng mắt nhìn Kính Sở: “Anh dám thử khuyên tôi xem.”

Kính Sở cười khổ: “Là ghế của em, do em quyết định!”

Vị trí của anh là giường khác, nếu muốn anh nhường anh sẽ nhường nhưng đây là chỗ của Dương Miên Miên, dĩ nhiên anh không thể thay cô quyết định.

Mà đối phương hành xử cũng quá kém.

Dương Miên Miên quá ‘khó chơi’, khiến tên đàn ông rất tức tối, hấn ở đó quát tháo ầm ĩ, mấy giường bên cạnh cũng ngoài đầu sang nhìn. Dương Miên Miên về mặt tự đắc, nhìn về nơi xa xăm buông ra một câu: “Nhìn anh sốt ruột thế kia. Đứa con trong bụng là của anh? Anh chắc chưa?”

Người đàn bà kia cuống quýt: “Ông xã, anh đừng nghe cô ta nói bậy, con đương nhiên là của anh.”

“Có chút khác thường đây. Sao cô kích động vậy, chột dạ?” Dương Miên Miên cười gằn, “Đừng ý mình có thai là ghê gớm. Có bản lĩnh cũng đừng ngồi tàu lừa. Ông chồng có tiền cũng không mua cho cô về máy bay, để mang thai mà ngồi xe lừa cũng chưa chắc gì đã yêu cô. Haizza ... Đàn ông xấu xa, phụ nữ để tiện thật họ mà.”

Người đàn ông kia muốn tiến lên đánh cô, bị Kính Sở nắm phía sau cổ: “Anh muốn làm gì?”

Hấn ta đương nhiên cũng không yếu, thân hình cũng khá cao to nhưng bị Kính Sở chế trụ, không thể phản kháng. Hấn cố gắng giãy dụa nhưng vẫn không thoát khỏi tay anh, đành ngậm miệng.

“Ông xã!”, người đàn bà mang thai tỏ vẻ không vui, lắc lắc cánh tay anh ta làm nũng, “Em ngủ bên trên Bảo Bảo sẽ không thoải mái.”

Dung mạo cô ta cũng có vài phần xinh đẹp, hơn nữa bụng chưa lớn chưa lộ ra ngoài nhiều, vóc dáng vẫn còn thon thả, quay sang Kính Sở giả bộ van xin: “Anh chàng đẹp trai, có thể giúp đỡ một chút, tôi đang mang thai ...” thanh âm có vài phần oan ức.

Kính Sở còn chưa kịp trả lời, Dương Miên Miên liền gõ gõ vào hông tàu lừa, dùng ngón tay bình tĩnh nhưng mờ ám nhìn cô ta: “Nếu cô còn lải nhải, tôi sẽ không khách khí nữa đâu!”. Rồi ngay sau đó, Dương Miên Miên nhào người đứng sát bên tai người đàn bà thì thào: “Nói nhảm một câu nữa, tôi sẽ nói cho chồng cô biết đứa con trong bụng cô là chính là con của người bạn thân ngồi cùng bàn với hấn năm học cấp 3. Hai người ba tháng trước đã gặp nhau, uống say, mà điều này diễn ra không chỉ một lần.”

Người đàn bà nhất thời kinh hãi, một câu cũng không dám hó hé, liền kéo mạnh tay ông chồng: “Chúng ta đi chỗ khác thôi!”

Sau đó, có một người đàn ông trung niên đồng ý đổi chỗ với hai người bọn họ.

Kính Sở lắc đầu nhìn cô: “Em đó!”

Trong lòng anh bỗng dưng dâng lên cảm giác chua xót. Rất nhiều cô gái được sinh ra trong một gia đình tốt, được mọi người chăm sóc nuôi dưỡng kỹ lưỡng, sẽ không bao giờ chọn cách gây xung đột với người khác, có oan ức cũng tình nguyện nuốt xuống.

Nhưng những đứa trẻ bất hạnh, lại biết bảo vệ mình từ rất sớm. Chỉ cần có người xâm phạm ‘địa bàn’ của họ, họ lập tức biến thành sói con ra sức chống đỡ, không chút nương tay.

Con gái gặp chuyện phải tỏ ra chút yếu đuối trước mặt người khác, làm nũng khóc lóc mới được coi là có phúc phận.

Có thể cô sợ, cô sợ anh không giúp cô, không đứng về phía cô. Chưa bao giờ cô nghĩ tới kỳ thực cô có thể hướng về anh, nhờ anh trợ giúp.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 48: Dừng chân

Sắc trời ngoài cửa tối đen, Dương Miên Miên vừa ăn bánh mì bơ, vừa nằm trên giường ngó trừng trừng lên khoảng không xa xăm. Kính Sở đứng phía ngoài toa nằm, dường như đang nhắn tin cho ai, từ phía màn hình điện thoại có thể nhìn thấy anh đang bắt gác cau mày.

Chỗ của anh bây giờ là của một nữ sinh đang mang rất nhiều hành lý. Cô gái này không đặt được chỗ, đành phải chịu đứng tạm chung với đám đàn ông. Kính Sở thấy không tiện, bèn nhường giường nằm của anh cho cô.

Dương Miên Miên ngủ không được, cô đứng lên thò đầu ra ngoài. Kính Sở nhìn thấy cô nhỏ giọng hỏi: “Sao vậy?”

Cô lôi tay anh kéo vào bên trong, ấn hấn ngồi ở đầu giường: “Bên kia chói mắt quá, anh ngồi đây chán sáng cho tôi.”

Balo: 丷 (ˊ ▽ ˋ) 丷 Chị muốn anh ấy ngồi đây thì nói thẳng, còn kiểm cớ.

Cô oán thầm: Lấy có gì bây giờ, hai người còn chưa phải là cái quan hệ kia kia, nói thẳng ra làm sao?

Kính Sở cũng đoán ra được ý của anh, có điều không thêm vạch trần. Trên xe lửa buổi tối chắc chắn có kẻ xấu, anh ngồi ở đây cũng an toàn hơn một chút.

Dương Miên Miên vui mặt sau lưng anh, trên người anh tỏa ra một mùi hương thoang thoảng, không phải mùi khói thuốc, không thể biết được đó là hương gì, những khi hít vào cảm thấy rất thoải mái, cô lấy tay kéo kéo áo anh.

Kính Sở cởi áo khoác, đắp lên người cô: “Lạnh không? Uống nước nóng không?”

Anh nghĩ cô lạnh.

Cô lắc đầu một cái, lấy áo khoác của anh che mặt lại, một lúc lâu sau lặng lẽ vòng tay ôm lấy thắt lưng anh, cảm giác thật an toàn, trong chốc lát đã ngủ say.

Xe lửa vẫn xình xịch tiến về phía trước, Kính Sở ngồi ở trong không gian chật hẹp ấy, lòng chợt bình yên. Lúc trước khi nhìn những biểu hiện ấy, anh đều nghĩ người ta làm quá lên, nhưng tự mình trải qua mới biết tất cả đều là thật lòng.

Trong đêm tối, anh cầm lấy tay cô lên nói khẽ: “Đừng lo lắng, tôi sẽ không bỏ lại em. Đừng sợ, có tôi ở đây.”

Dây lưng: (￣▽￣)Miên Miên rõ ràng là ôm em, anh ở đây lại tranh giành được yêu thương, tranh giành người đẹp với người ta.

Sau hành trình sóng yên biển lặng, bọn họ xuống tàu, lại đón thêm một chặng xe buýt để đến thị trấn. Trước khi đến, anh đã liên lạc bên đồn cảnh sát, tìm hiểu rõ tình hình địa phương. Bên phía cảnh sát địa phương cũng đã sắp xếp xong xuôi, chỉ đợi anh đến thôi.

Duy nhất một chuyện không may xảy ra đó chính là khi bọn họ đi tìm nhà trọ, tìm đâu không tìm, trọ đâu không trọ, lại chọn ngay nhà trọ cùng Lão Tam.

Đây là con đường tiến vào thôn Đại Đường và thị trấn nhỏ Tào Gia Câu, dân cư thưa thớt, nhà trọ đều không có được mấy cái. Kính Sở kể từ khi biết được địa điểm cũng đã ra sức kéo giãn khoảng cách với hắn, không nghĩ bây giờ lại tình cờ gặp nhau ở đây.

Lão Tam ngay lập tức nhận ra hai người, hai người nay gương mặt rất thu hút, thực sự không muốn chú ý cũng không được.

Hắn quan sát một hồi lâu, lại nhìn thấy Dương Miên Miên ở đó nổi nóng.

“Ăn cà chua xào trứng?”

“Không ăn!” Ha ha ăn ăn!

“Đầu cá nhé?”

“Ai ăn cái thể loại đồ ăn buồn nôn như vậy?” Ha ha ha, cho nhiều nhiều ớt vào.

“Vậy em muốn ăn gì?”

“Gì cũng được!” Lèo nhèo thể nào cũng chết đói!

Vì để tránh cho chính mình không giữ được hình tượng đã nhào nặn mấy ngày nay rồi nhảy xổ vào đám đồ ăn trước mắt, Dương Miên Miên đành giả bộ lạnh lùng quay về phòng.

Kính Sở nhìn qua Lão Tam, cười với hắn một cái, sau đó quay sang hỏi chủ quán còn quán cơm nào tốt hơn không. Lão Tam vỗ đùi: “Tôi biết, để tôi đưa ông anh đi.”

Hắn đương nhiên đâu phải tốt lành gì, sắp đến sào huyết của hắn. Đối với bất cứ đối tượng nào khả nghi hắn cũng không bỏ qua, đặc biệt Kính Sở và Dương Miên Miên, là trai tài gái sắc, một chút cũng không giống là người được sinh ra trong nơi khi ho có gậy này.

Tuy nhiên Kính Sở mấy ngày qua không phải ngồi ôm cây đợi thỏ mà không làm chuyện gì. Anh đã nhờ bên đồn cảnh sát sắp xếp cho anh một thân phận. Hiện tại, anh đóng vai là con của trưởng thôn. Con trai của trưởng thôn này lớn hơn anh một tuổi, sau khi học hết cấp 3 trường làng thì đi biệt tăm, đến giờ cũng chưa quay về.

Lão Tam nghe Kính Sở có thể kể tường tận chuyện ‘gia đình’ trưởng thôn, trong lòng hắn cũng giảm bớt mấy phần hoài nghi: “Vậy anh đã rất lâu chưa về nhà?”

“Bà xã không cho. Nếu không phải vì chuyện hôn sự, cô ấy khẳng định chắc chắn không muốn về cùng tôi.” Kính Sở mở miệng nói hai từ ‘bà xã’ mà ngại ngùng khôn tả.

Lão Tam ca ngợi vài câu, Kính Sở trái lại hỏi thăm hắn vài câu. Tuy nhiên tên này rất cẩn thận, chỉ cười cười không nói. Anh cũng không hỏi nhiều tránh hoài nghi.

Khi quay trở về nhà trọ, Lão Tam nói với anh một câu: “Thời nay đàn ông khó cưới vợ lắm, anh cố gắng chịu đựng một chút.”

Kính Sở bật cười lớn, rồi đi. Vừa chạm vào cánh cửa mới nhớ ra ... Chết! Lúc thuê phòng vì để che mắt Lão Tam chỉ thuê có một phòng.

Anh bây giờ viện cớ cãi nhau với vợ, đi thuê thêm một phòng nữa được không?

Không kịp!

Dương Miên Miên mở cửa phòng, sau đó kéo anh vào, ầm một cái đóng cửa lại.

Xây nên một hình tượng bà xã đang còn rất tức giận.

Kính Sở cùng cô trọ chung một phòng, cảm giác không tự nhiên. Đặc biệt là trong phòng trọ nhỏ hẹp này chỉ có một giường đơn, một phòng vệ sinh, một cái tivi, một cái tủ đầu giường đã xục xịch một chân.

Cô xem ra đang rất thoải mái, đầu tiên mở tivi, lấy hộp cơm vừa ăn vừa say sưa xem bộ phim truyền hình.

Kính Sở ngồi xuống chiếc ghế duy nhất trong phòng: “Người ta đã chào hỏi, bây giờ em có thể nói cho tôi biết cái kế hoạch quỷ quái của em được chưa?”

“Rất đơn giản, đến tối anh chạy đi nói với bọn họ, tôi đã bỏ trốn.”

Kế hoạch của cô vô cùng đơn giản nhưng hiệu quả cực cao.

Chờ khi Lão Tam tiến vào Tào Gia Câu, Kinh Sở liền chạy vào đó, mang theo cảnh sát địa phương nói với chúng Dương Miên Miên mất tích nên muốn tìm kiếm. Mặc kệ phản ứng của đối phương thế nào, nói chung là chỉ muốn tìm người.

Bọn họ không đoán được ý đồ, đương nhiên buộc phải đồng ý, không đồng ý cũng không còn cách nào khác. Một mặt, Dương Miên Miên sẽ tìm ra được nơi nhóm người bị bắt, sau đó nội ứng ngoại hợp.

Có thể gọi đơn giản đây là kế điệu hổ ly sơn, giương đông kích tây.

Nghe thì đơn giản nhưng khi hành động thì không. Vì vậy, Kinh Sở không lập tức đồng ý: “Kế hoạch này muốn thành công phải lưu ý điểm quan trọng nhất đó là em phải biết rõ địa hình của nơi đó. Em chưa vào núi chưa biết khi lên núi chỗ nào cũng đều giống nhau, nếu em không quen thuộc em sẽ bị lạc.”

“Vây nhờ người bản xứ dẫn đường.”, Dương Miên Miên quả thực chưa bao giờ rời khỏi Nam Thành, đối với núi non trùng điệp thế này cũng chưa hiểu rõ nên cô cần người hỗ trợ, “Chỉ cần tôi lọt vào được ngôi làng ấy, chắc chắn tôi sẽ kiếm được người chỉ đường.”

“Điều này cũng khá mạo hiểm, nếu em bị bọn chúng phát hiện thì phải làm sao?”

“... vậy thì cứ nói tôi lạc đường, nói không chắc chúng cũng bắt tôi cùng với nhóm người đó.”, Dương Miên Miên nhún vai, từ trong túi lấy ra một vật: “Để cho an toàn, tôi mang theo cái này.”

Kinh Sở: “... em lấy ở đâu?”

“Mua nha ... tôi cảm thấy rất cần thiết!”, cô vui vẻ vuốt ve nó, “Lúc mấu chốt có thể lấy ra dùng”

Dao găm: “A ~o(*^▽^*)o em nhất định sẽ bảo vệ Dương Miên Miên!”

“Coi chừng làm tổn thương chính mình.”

“Không biết!”

Nói xong việc chính, Kinh Sở đột nhiên cảm thấy chẳng có chuyện gì để nói, cùng cô ở chung một phòng anh cảm giác không thoải mái.

Dương Miên Miên vào phòng tắm, thử nước, nhiệt độ khá nóng: “Tôi đi tắm!”, cô từ phòng tắm lộ đầu ra, “Then cái hông rồi, anh đừng vào nhé!”

Kinh Sở giả điếc chăm chú nhìn vào màn hình tivi.

Dương Miên Miên một bên tắm rửa, một bên hỏi vói hoa sen: “Em nghỉ ngay bây giờ chị là lớn có giận thì thế nào?”

“Đây là mùa đông, không có giận.” Vội hoa sen đáng yêu trả lời, “Hơn nữa là con gái đang tắm không được để con trai nhìn thấy.”

Dương Miên Miên cúi đầu ủ rũ nói: “Chị gần dậm xa xôi theo anh ấy đến đây, chẳng phải mong muốn tìm được cơ hội để nói rõ sao, nhưng bây giờ lại cảm thấy sao sao á.”

Hai má cô đột nhiên nóng bừng bừng, không hiểu tại sao trong lòng cô lại thấy rất ngại ngùng, là sao đây, cô không thể giải thích được.

Cô tắm rửa sạch sẽ, chỉ mặc chiếc áo thun lót, cùng chiếc quần bó.

“Nghỉ sớm đi.” Kinh Sở tắt tivi.

Dương Miên Miên nằm trên giường, lấy chăn đắp kín, cảm thấy rất lạnh: “Tại sao nơi này không có điều hòa?”

“Điều hòa hông rồi.” Kinh Sở mới vừa phát hiện, gọi chủ phòng trọ họ nói đã kêu người sửa nhưng hôm nay chưa thấy đến, hỏi anh có muốn đổi phòng khác không? Cũng được, nhưng phòng nào cũng tệ.

Thị trấn nhỏ, nhà trọ nhỏ, đòi hỏi cũng vô ích.

“Lạnh?”

“Lạnh!”, cô co người.

Kinh Sở lại cởi áo khoác đắp thêm lên người cô, trách nhẹ: “Cố gắng một chút, ai kêu em cứ đòi đi theo!”

Dương Miên Miên rên hừ hừ, sao không giống trong tiểu thuyết thế này. Chán chết!

“Anh kể chuyện đi, ví dụ như mấy chuyện anh phá án, tôi chưa ngủ được, anh nói làm nhảm một hồi để ru giấc ngủ.”

Kinh Sở không phản đối chuyện này, chỉ là anh có chút bất đắc dĩ: “Em thích nghe mấy loại chuyện này trước khi đi ngủ sao?”

“Không được sao?”

Kinh Sở nghĩ từ nhỏ cô không có ai ở bên, cũng chẳng có ai đêm đêm kể chuyện cổ tích cho cô nghe, lòng thương cảm lại dâng lên trong lòng anh, anh ngẫm nghĩ một chút, chọn một vụ án đã từ khá lâu: “Chuyện này kể về một cô bé đạp xe một mình trên cánh đồng vắng...”

“Anh ngồi xích vào đây, ngồi xa như vậy, tôi phải đóng tai lên nghe rất mệt.” Cô bám vào tay anh, kéo anh ngồi về phía đầu giường.

Kinh Sở liền dựa người vào tường, nửa nằm nửa ngồi kể cho cô nghe mấy vụ án cũ.

Đương nhiên anh luôn nghĩ chẳng có ai kể chuyện cho Dương Miên Miên trước khi đi ngủ, nhưng trên thực tế, cô mỗi đêm không biết nghe được bao nhiêu chuyện thú vị.

Là ai kể: là những người bạn nhỏ của cô.

Nói nói một lúc, thanh âm đột nhiên ngừng hẳn, Dương Miên Miên ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện anh đã dựa vào gối ngủ. Trong bóng tối, gương mặt anh tuấn, chỉ có điều đang cau mày dường như trong giấc mơ anh cũng không an giấc.

Dĩ nhiên anh phải lo lắng, ngày mai là ngày cực kỳ quan trọng, trong những ngày vừa qua anh vẫn liên tục lái xe, cả người rất mệt, vào lúc này ngủ thiếp đi cũng không có gì lạ.

Trong bóng tối, cô kéo mền, đắp kín lên người anh. Nhiệt độ ngoài trời đang là âm độ, nhưng Dương Miên Miên nằm trong “ổ chăn” lại rất ấm áp, được mấy phút cũng lăn ra ngủ say như chết.

Kinh Sở ngủ chưa đến 10 phút, anh ngủ gật, nằm quên mất, nhưng cũng nhanh chóng tỉnh táo. Vừa tỉnh đứng lên, chợt nhận ra người anh đã được đắp chăn cẩn thận, cái này cũng không vấn đề. Vấn đề lớn nằm ở chỗ, tư thế ngủ của Dương Miên Miên lúc này thật không dám khen ngợi. Có gối đầu không gối, lại nằm trên cánh tay của anh, một chân vắt ngang qua đùi anh, ngửa mặt lên trần, một tay một chân thì dang rộng sang phía bên kia.

Mũi len màu đỏ: $\sim(\geq \nabla \leq) \sim$ Dương Miên Miên nhà em có tư thế ngủ buông thả như vậy quen rồi.

Áo gió màu đen: Kinh Sở nhà tớ chắc chắn sẽ gọi Dương Miên Miên dậy, chắc chắn sẽ gọi Dương Miên Miên dậy, chắc chắn.

Chiếc điện thoại smart phone màu đen: Đánh cược 5 xu, anh ấy không đánh thức Miên Miên.

Điện thoại di động màu vàng: Tở cược 1 đồng, Kinh Sở không nở đánh thức Dương Miên Miên.

5 xu và 1 đồng: Mấy người đánh cược có nghĩ đến tôi không? Thật không chịu nổi áp lực mà!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Thôn trên núi

Cuối cùng Kinh Sở cũng không đánh thức Dương Miên Miên, chỉ kê đầu cô sang chiếc gối bên cạnh để ngủ cho thoải mái, nhưng gối của nhà trọ khá cao, cô ngủ cũng không yên, chưa được hai phút lại lật đầu xuống giường.

Kinh Sở chỉ còn cách cẩn thận từng li từng tí, đặt cô quay trở lại tư thế ‘đau khổ’, đảm bảo chính mình sẽ không chạm vào bất cứ bộ phận nào khác trên cơ thể cô, nhưng việc này quá khó.

Ngày hôm sau bởi vì có cơ thể người nào đó thật ấm áp nên dán Miên Miên cả nửa người trong lòng ngực của anh. Kinh Sở thử nhấc chân, chân không thể duỗi thẳng, muốn gơ cánh tay, cánh tay anh không nhấc lên nổi, khiến anh thật sự lúng túng.

Tuy nhiên bây giờ trời đã sáng, không thể cứ mãi tư thế này, Kinh Sở chỉ còn cách mở mắt sau đó đẩy người cô ra, có mấy động tác mà cả người anh ướt đầm mồ hôi.

“Anh không thể nằm yên được một chút sao?” Dương Miên Miên buồn bực kéo kéo tóc, nhào người lên lại kéo anh nằm xuống, “Chăn hở ra hết rồi?”

Kinh Sở: “...” Cô ấy đã tỉnh?!

Không đúng, đây không phải là điều quan trọng.

“Khụ khụ!” Anh ho khan vài tiếng, ra hiệu cô bỏ chân và tay ra, lúc này không còn là nửa người mà là cả người, đúng là hết cả toàn thân cô.

Cô nhắm mắt có chút bực dọc: “Đã nói anh đừng cử động, muốn cảm lạnh cũng đừng truyền qua cho tôi.” Cô lấy đầu mình cụng vào đầu anh.

Kinh Sở nổi con thịnh nộ: “Em mau đi ra cho tôi đứng lên, đừng dựa lên người tôi, mau ngủ đi!”

“Tôi lạnh!”, Dương Miên Miên cũng tức giận không kém, “Anh bủn xỉn vậy, để tôi dựa vào một chút thì chết sao?”

“Em đi ra cho tôi đứng lên!”, anh nói gằn từng chữ, “Ngay lập tức!”

Dương Miên Miên mờ mắt, cười cười: “Không! Anh làm gì được tôi?”

“Em thật sự nghĩ tôi không đầu lại em đúng không?” anh cũng nở nụ cười gian trá, “Em không hối hận chứ?”

Dương Miên Miên bĩu môi, ngáp một cái, nháy mắt nói với anh: “Có bản lĩnh, anh đánh tôi sao?”

Kinh Sở thực sự bị cô chọc cho tức chết, nhanh chóng lật người đè lên cô, sau đó kéo hai tay cô lên cao: “Em đừng hối hận!”

“Không hối hận!”

Cạch.

Một âm thanh vang lên lanh lảnh, cô chưa kịp phản ứng, một tay của cô đã bị khóa trên đầu giường: “Anh! Anh phạm quy!”

“Đề em khỏi làm loạn”, Kinh Sở bước xuống giường, lấy chăn đắp kín người cô: “Đừng động đây, chăn rơi xuống, bị đông cứng như đá thì không phải tại tôi!”

Dương Miên Miên giận đến mức nghiêng răng ken két: “Anh chờ đó!”

Thù này không báo không phải là quân tử, cô tuyệt đối sẽ không quên một ngày bị mất mặt như hôm nay.

“Tôi chờ!”, Kinh Sở quăng lại một câu, sau đó mở cửa ra ngoài.

Dương Miên Miên then quá hóa giận: “Không được cười! Mau thả chị ra!”

Còng tay: “(◕_◕) Miên Miên, thả ra rồi em ăn nói với Kinh Sở thế nào?”

“Em không thả ra đúng không?” Dương Miên Miên nói trong oán giận, “Đều muốn bắt nạt chị đúng không?”

Còng tay: “(ノ_ノ) Kinh Sở nhà em là người tốt, sẽ không làm tổn hại đến chị. Nếu như chị muốn gì, trước tiên hãy hợp thức hóa việc là bạn gái của anh đi.”

Dương Miên Miên thờ dài ngao ngán: “Em biến đi. Hừ! Chị với anh ấy chưa được!”

Cô đành ở trong phòng đợi anh mua điểm tâm quay trở lại, sau đó mới thả cô ra. Còng tay vừa tháo, cô liền nhào tới cắn mạnh vào cổ anh.

“Em tuổi Tuất à?”, Kinh Sở gỡ cô ra, cổ anh rướm máu, “Thật ác, cắn chảy cả máu!”

“Hừ!” cô tròn tròn mắt nhìn anh, “Anh đợi đấy!”

Kinh Sở không biết đã nghe mấy lời cảnh cáo kiểu như thế này, anh bắt đầu dĩ nói: “Tôi vẫn chờ ở đây, em tính làm gì?”

Dương Miên Miên từ trước đến nay chưa từng mất mặt như vậy, trong lòng cô oán hận không nguôi: Ngày hôm nay anh đối xử với tôi thế này, lần sau tôi không báo thù tôi không mang họ Dương!

Cô hoàn toàn không hiểu nỗi lòng Kinh Sở. Anh tuyệt đối không để xảy ra chuyện như thế này lần thứ hai, bởi anh biết rõ sẽ anh sẽ không còn giữ được ý chí sắt đá và tính quyết đoán để đẩy được cô ra như lần này.

Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, thật là muốn lấy mạng người ta.

Chỉ vì một chuyện bé xiu này mà trong suốt hành trình lên núi hai người sắc mặt cô nhăn nhúm, nếu không vì chuyện đại sự chắc có lẽ cô đã tìm cách rửa hận.

Càng đi sâu vào núi, đường càng khó đi, thôn Đại Đường đang cho tu sửa con đường chính nên mặt đường nhấp nhô, ổ gà ổ vịt, may mắn đây là chiếc xe chuyên dụng chứ nếu là chiếc Audi thì chắc lúc này sẽ là ổ ảm ỉ.

Kinh Sở lựa xe vẫn là tính mất nhất.

Dương Miên Miên không phải chưa từng gặp qua người nghèo, Nam Thành cũng có những người sống dưới tầng lớp đáy xã hội. Nhưng cô chưa từng đi đến những ngôi làng trong miền núi lần nào.

Nơi đây thật hoang tàn và vắng vẻ, núi non trùng điệp. Nếu không phải là một trấn nằm ở phương Nam, thì chắc tuyết cũng đã phủ kín đường đi, muốn lên núi cũng ko lên được.

Một thôn miền núi xa xôi, hẻo lánh, thật sự khá nghèo nàn. Cho dù là nhà giàu nhất ở đây là nhà của trưởng thôn cũng không khá gì, chỉ là một ngôi nhà xây bằng gạch sơ sài. Trước cửa nhà trưởng thôn đã có mấy anh dân phòng đứng đợi, đứng đầu là một người khá cao to và nghiêm túc, vừa trông thấy Kinh Sở anh đã gào: “Xin chào! Tôi là Lôi Bàn!”

“Chào anh!”

Bọn họ ở trong một gian phòng của trưởng thôn bàn tính kế hoạch, thật ra Lôi Bàn cũng không biết chính xác đích xác việc này, chỉ biết có mấy cuộc ẩu đả đã xảy ra. Kinh Sở hỏi han qua tình hình cuộc sống nơi đây, Lôi Bàn nói thành thật không giấu giếm: “Những nơi như thế này, chuyện lừa bán là điều bình thường, tuy nhiên mấy năm gần đây việc mua bán diễn ra càng ngày càng lớn. Nhớ những năm 90, trai tráng trong thôn Tào Gia Cầu và thôn Vương Gia đều không thể lấy được vợ, do vậy phụ nữ thường là từ nơi khác mua về. Đã vào thì không thể chạy thoát. Ngay cả chúng tôi quen thuộc còn thấy khó khăn huống chi là phụ nữ, lạ nước lạ cái. Thêm vào đó, mấy ngôi làng lân cận đều cũng không muốn nhúng tay, cũng chẳng ai giúp đỡ, bởi có muốn cứu cũng không có cách nào cứu.”

Nói đến đây, mấy viên cảnh sát cũng nghẹn ngào: “Tôi nhớ đó là năm 1997, tôi vẫn còn là một anh thanh niên ít kinh nghiệm, được phân phó nhiệm vụ đến trấn đó làm dân phòng. Có một đứa bé đến báo án, muốn nhờ anh gọi cho một người phụ nữ. Tôi ấn số điện thoại tìm đến nhà bọn họ, cha mẹ cô bé ngăn chặn xa xôi, ngồi xe lừa đến đây. Tôi và sự phụ cùng mấy người nữa trực tiếp tiến vào thôn. Vừa tiến đến Tào Gia Cầu đã bị người dân tiến đến ngăn cản, mấy tên trong thôn cầm dao cầm cuốc chặn không cho chúng tôi bước vào. Xe cảnh sát bị bọn chúng đập nát. Cha mẹ cô bé không chịu từ bỏ ý định, nhất quyết phải vào bằng được. Vất vả một lúc lâu mới thấy được con gái. Con gái không thể cứu thoát mà còn bị bọn chúng chặt mất đầu ngón tay. Sau đó, bên phía cảnh sát cử người đứng ra khuyên can rằng đây là chuyện phạm pháp. Cuối cùng bọn họ cũng chịu thả người, cô bé được cứu đi.

Đây vẫn được coi là chuyện may mắn, điều không may đó chính là chết ở chỗ này cũng không một ai biết. Không phải chúng tôi mặc kệ không thêm điều tra, có điều muốn tra cũng không tra được. Nhưng bây giờ cũng đã đỡ hơn bởi phần lớn thanh niên chưa vợ cũng đã đi làm ăn trù xù. Có điều nếu anh đi đến Tào Gia Cầu có lẽ vẫn còn nhìn thấy những người đàn bà đã bị bán trước đây!”

Kinh Sở trầm ngâm một lúc mới nói: “Từ đây đến Tào Gia Cầu mất bao lâu?”

“Thôn Đại Đường là con đường duy nhất, cuối đường xe không thể đi vào, chỉ có cách đi bộ, mất khoảng ba bốn tiếng.”

Kinh Sở liếc nhìn Dương Miên Miên: “Vậy ngày mai chúng ta xuất phát.”

Dương Miên Miên cũng biết buổi tối thực hiện kế hoạch là không an toàn, nên cô cũng không phản đối, bây giờ cô phát hiện ra một vấn đề còn nghiêm trọng hơn.

Bất đồng ngôn ngữ ở đâu cũng có tồn tại, cô và đồ vật ở đây cũng vậy.

Đơn giản mà nói, thật tức chết! Đồ vật ở đây khẩu âm quá nặng, cô nghe mãi không hiểu. Σ(°Д°)

Lần này gay go.

Nhưng cung đã giương tên không thể không bắn, vào lúc này cô không thể nói là cô không làm. May là cô cũng không phải dựa hoàn toàn vào chúng để ‘kiếm cơm’, bằng không lúc này chỉ còn cách há hốc mồm mà khóc lớn,

Cho nên mới nói, phổ cập tiếng phổ thông là cực kỳ quan trọng.

Sáng sớm, ở trên núi cực kỳ lạnh, nhưng đi bộ một lúc mồ hôi tuôn ra như tắm, Lôi Bàn mới đầu còn lo lắng Dương Miên Miên không thể chịu nổi, nhưng càng về sau anh càng phát hiện thể lực của cô cực kỳ tốt, anh nói đùa với Kinh Sở: “Nữ đồng nghiệp của anh nhìn thật nhỏ con a, giống như con nít vậy!”

Kinh Sở cười ha ha, không dám nói nha đầu này chính là một học sinh cấp ba, là hàng thật đúng giá, là người chưa đủ tuổi vị thành niên.

Đường đến Tào Gia Câu tương đối vất vả, Dương Miên Miên tức giận nói: “Bây giờ tôi đã tin vì sao mấy cô gái không thể thoát thân, quá xa, lại không thể tìm đường ra, bốn phía núi non nhìn giống hệt nhau.”

Kinh Sở vội vàng hỏi cô: “Em có thể nhớ đường không?”

“Nhớ được!”

Cô bây giờ chỉ còn cách quan sát thật kỹ, cũng không đơn giản chỉ dựa vào phương hướng Đông Bắc Tây Nam. Hơn nữa, đồ vật ở đây dùng toàn tiếng địa phương, dựa vào chúng là không thể.

Dương Miên Miên ngồi nghỉ ngơi một chút, sau đó quay sang Kinh Sở vẫy vẫy tay: “Vây tôi đi trước!”

Kinh Sở dường như có lời muốn nói, ngoắc ngoắc tay cô: “Miên Miên!”

“Hả?”

“Cho dù xảy ra chuyện gì, phải bảo vệ cho mình trước tiên”, Kinh Sở nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Dương Miên Miên, “Không được ý mình mạnh, em theo được tôi đến đây đã chứng tỏ em có khả năng, nếu như em làm không được, cũng không cần tự trách mình, mọi chuyện lấy tự vệ làm đầu, em phải đồng ý với tôi.”

Dương Miên Miên nhìn anh một lúc lâu sau không lên tiếng.

Kinh Sở vỗ vỗ vai cô: “Mau hứa!”

“Nếu như ...”, lời Dương Miên Miên chưa kịp nói ra đã bị Kinh Sở cắt ngang: “Không có hai từ nếu như, làm sao tôi có thể mang em đến mà không mang được em về.”

Dương Miên Miên bĩu môi, nuốt lại lời muốn nói: “Được rồi!”

Cô đi rồi.

Ba tiếng sau trời đã sáng rõ, người dân Tào Gia Câu cũng đã rời giường chuẩn bị một ngày mới. Kinh Sở lúc này mới cùng mấy người dân phòng già bộ xuất hiện trong tâm trạng hốt ha hốt hải.

Lôi Bân thì thầm nói với Kinh Sở: “Thôn Tào Gia Câu này có chút quái lạ.”

Kinh Sở gạt đầu, bọn họ xuất hiện chưa đầy 5 phút, anh liền nhìn thấy người dân vội vã tản đi, không lâu sau đó Lão Tam xuất hiện, nhìn Kinh Sở kinh ngạc nói: “Sao lại là anh?”

Tuy hấn ngạc nhiên, nhưng thực chất trong đôi mắt kia ánh lên những tia đề phòng, lần thứ ba gặp cùng một người, đối với hấn đây là sự việc phải hết sức cẩn thận, dù sao trên thế giới này không có sự trùng hợp đến mức như vậy.

Kinh Sở tạm thời chưa muốn trở mặt, vẫn phải tiếp tục vai diễn, câu nói đầu tiên của anh: “Anh có thấy bà xã tôi không?”

Lão Tam cười cười: “Sao rồi, chạy mất sao?”

“Sáng sớm nay đã không thấy tăm hơi, ngày hôm qua nổi giận dửng dưng, cô ấy chưa bao giờ lên núi, tôi sợ cô ấy bị lạc mất”, Kinh Sở giả bộ rất gấp gáp và lo lắng, bên cạnh Lôi Bân cũng phụ họa: “Cho nên mới nói, con gái thành phố vẫn là yếu ớt nhất. Người ở thôn chúng ta chỉ cần lời ra đánh một trận, bà nào dám quậy tung trời đây?”

Lôi Bân phối hợp diễn cũng khá tốt, thao thao bất tuyệt kể chuyện ngày hôm qua hai người cãi nhau ra sao: “Ồ đây ai mà không ngồi cầu toilet, kiếm đầu ra toilet để ngồi, thế là nổi giận, la lớn tiếng. Lúc ăn cơm thì mặt mày méo mó, đã cho vào bàn ngồi ăn cơm đã tốt rồi, nơi này đàn bà đâu được phép ngồi cùng bàn với đàn ông?”

Mặc dù là đang diễn kịch, nhưng nghe đến đây Kinh Sở cũng bất giác thờ dãi: Ở thôn Đại Đường đàn bà không được ngồi vào bàn ăn cơm, đây là vị trí của đàn ông, đàn bà và trẻ con ăn trong bếp.

Ngày hôm qua lúc mới đến đây còn nghe sát vách có người hùng hùng hổ hổ đánh vợ. Dương Miên Miên nhin không được, ném đá vào hấn.

Đáng tiếc, người phụ nữ bị đánh bầm dập kia nhìn thấy chồng mình tảng đá ném bur đầu, suýt chút nữa xông lên đánh Dương Miên Miên, lại còn chửi bới loạn xạ, mặc dù cô ta dùng tiếng địa phương nhưng vừa nghe là biết toàn lời thô tục.

Dương Miên Miên vẫn đứng đó mắng xa xa: “Bà nó! Tôi đang ở cái nơi quý quái gì đây, sao lại thế này, phụ nữ bị hông nào à, hay bị điên?”

Nhưng cho dù cô có mắng chửi đến thế nào cũng không có cách thay đổi được quan niệm lạc hậu, mu muội của những thôn dân nơi đây. Đối với họ nam nữ không bình đẳng, phụ nữ chưa bao giờ được phép ngang hàng với đàn ông.

Xót xa đến mức nào đây, nhưng ai có năng lực có thể thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Cứu viện

Nghe Lôi Bân nói một thôi một hồi, Lão Tam cũng chưa tin tưởng hoàn toàn, có điều hấn cũng không trở mặt, chỉ mở miệng nói: “Mấy người có thấy ai lạ mặt không?”

Mấy thôn dân lắc đầu: “Không gặp người nào lạ.”

“Xem ra không chạy về hướng này rồi.” Lão Tam ra về ấy này, có ý muốn đuổi bọn người Kinh Sở đi, “Mọi người tìm hướng khác thử xem.”

Lôi Bân ra hiệu với Kinh Sở, ngay lập tức Kinh Sở bày ra vẻ mặt cực kỳ lo lắng và gấp gáp: “Vây ... vây ... chúng ta báo cảnh sát nhé? Cô ấy từ trước đến nay chưa bao giờ lên núi, lạc đường thì phải làm sao bây giờ?”

Lôi Bân vỗ vai Kinh Sở an ủi: “Người anh em, anh yên tâm, tôi nhất định sẽ giúp anh. Tôi có một người anh họ làm trong Cục Công An, cũng có chút vai vế. Để tôi gọi anh ta nhờ giúp đỡ.”

Lão Tam vừa nghe ba chữ “báo cảnh sát” trong lòng đánh thịch một cái, nếu như cảnh sát đến mọi chuyện có thể vờ lờ. Hắn cân nhắc một chút, sau đó nở nụ cười: “Như vậy đi, thời tiết thế này đợi cảnh sát đến cũng lâu, chúng ta coi như cũng có duyên, để tôi giúp anh tìm.”

Sau đó hắn nháy mắt ra hiệu với người đàn ông bên cạnh, thôn dân kia liền hiểu ý: “Được! Vây mọi người cùng giúp một tay.”

Hắn đưa nhóm người của Kinh Sở vào nhà trưởng thôn, vợ của trưởng thôn là một người đàn bà chất phát. Có lẽ do làm lụng cực khổ nên bề ngoài trông già trước tuổi, ước chừng bà ta chỉ tầm 50 hoặc 60 tuổi.

Kinh Sở, Lôi Bân, Lão Tam cùng Trưởng thôn nói chuyện. Được vài phút, một anh dân phòng trẻ tuổi già bộ muốn đi vệ sinh, hỏi hổ xí. Trưởng thôn gọi con trai mình dắt anh ta ra sau nhà. Tầm hơn 10 phút, anh ta quay về hướng về Kinh Sở khẽ lắc đầu.

Trưởng thôn nói một tràng thổ ngữ là tiếng địa phương. Kinh Sở nghe cũng hiểu đại khái. Nhưng bây giờ anh đang cài trang, Lôi Bân sợ anh lòi đuôi nên cứ liếc nhìn sang anh. Tuy nhiên, Kinh Sở rất bình tĩnh, trên căn bản anh chỉ nói “ừ, a, a”, sau đó ra về lóng ngóng, rồi lóng lo lắng như lửa đốt: “Thế nào rồi, đã tìm thấy người chưa?”

Kinh Sở đứng ngồi không yên, được mấy phút lại lật đặt hỏi, Lão Tam nở nụ cười: “Cãi nhau là thời điểm chỉ mong đối phương biến mất, nhưng đến khi không gặp người thì lòng lại đầy lo âu đúng không?”

Kinh Sở thấp giọng nói: “Cãi nhau là cãi nhau, nhưng cô ấy đồng ý theo tôi đến đây, là tôi đã không chăm sóc tốt cho cô ấy.”

“Nơi này và Nam Thành không thể so sánh, nếu như cô ấy trở về, việc hôn sự có hủy bỏ không? Nếu cho tôi nói, cứ nên cưới người bản địa, thật sự, nghe tôi đi, con gái bên ngoài gian xảo hơn nhiều”, Lão Tam bắt đầu thăm dò.

Kinh Sở nở nụ cười: “Không nói dối anh, tôi từ nhỏ đã quyết tìm vợ bên ngoài. Thôn của tôi cũng có không ít phụ nữ. Trước đây, trong thôn có chú Đường cũng đi ‘mua’ vợ ở bên ngoài, thật hơn hẳn mấy cô trong thôn.”

Anh nên tên chú Đường, đây chính là em trai của trưởng thôn, sự thật ông ta cũng mua vợ, bà ta chạy trốn mấy lần, đến khi có con đành chấp nhận số phận ở lại trong thôn. Tất cả những tin này là ngày hôm qua anh điều tra mãi mới ra, ngay lúc này lấy ra đúng thật thích hợp.

Lão Tam cười cười: “Ừ, mấy cô gái bên ngoài đáng đáp thật tuyệt vời, khiến ai nhìn thấy cũng thích. Bà xã của anh cũng rất xinh đẹp, chắc lúc theo đuổi cô ấy không hề đơn giản?”

“Tất nhiên là không, lần này cũng là do ba cô ấy ép phải về cùng tôi, nếu như bây giờ lạc mất, tôi không biết ăn nói với họ thế nào!”

Nhiệm vụ Kinh Sở ở đây là để kéo dài thời gian, trong đầu anh cứ lần lượt suy nghĩ không biết Dương Miên Miên đã thực hiện được đến đâu, tại sao đến giờ này vẫn chưa thấy tăm hơi?

Không phải là đã bị tóm rồi chứ?

Cách đó không xa, vợ trưởng thôn đang đứng trước mặt cô gái gầy trơ xương mắng chửi âm ỉ: “Nuôi gà không biết nuôi, cho heo ăn cũng làm nó chạy mất, mất mày bị mù rồi à?”

Kinh Sở quay đầu nhìn, chỉ thấy cô gái kia cúi thấp đầu nhưng hai bàn tay cuộn chặt, bà ta vớ cây chổi đánh túi bụi vào lưng cô gái. Kinh Sở liền lập tức đi tới, bà trưởng thôn vội vàng kéo cô ta vào bên trong.

“Làm sao, cảm thấy tội nghiệp?” Lão Tam hỏi.

Kinh Sở rút điều thuốc đưa cho hắn: “Tôi chỉ muốn hỏi cô ta có nhìn thấy người lạ không?”

“Lão Tào đã dẫn người đi tìm, ông anh kiên trì đợi một chút.”

Được một lát, một người nông dân trông bề ngoài chất phát cùng mấy người đàn ông tiến về phía họ, sau đó đưa ra một bao tay: “Nhặt được ở sau núi, ngay ở lưng chừng đường hướng lên núi.”

Đó là một chiếc bao tay bằng len màu phấn hồng, là của Kinh Sở mua cho cô khi họ vừa xuống xe lửa.

Là Dương Miên Miên đã rơi vào tay bọn họ, để lại vật này để báo hiệu cho anh?

“Có thể dẫn tôi lên đó tìm không?”

Về chuyện này Lão Tam không cự tuyệt, hắn nháy mắt ra hiệu với Lão Tào, Lão Tào liền đưa mọi người trở lại con đường nhỏ dẫn lên núi, vừa đi vừa nói: “Đi theo con đường này không cần phải quay ngược trở lại thôn, mà có thể trực tiếp lên núi.”

Kinh Sở quay đầu lại nhìn, nơi đây đã cách làng một khoảng khá xa. Bọn họ vừa báo đã phát hiện thêm chiếc bao tay còn lại.

Dương Miên Miên cố ý bỏ lại, tại sao? Nơi này là đường về phía sau núi ... Chẳng lẽ ... Kinh Sở vừa nghĩ đến kế hoạch của cô bất giác rung mình, đầu anh bất giác nổi tung.

Nếu đúng là như vậy, lá gan của cô quả không nhỏ, cả gan đi đến cả bước này. Chuyện đến mức này đành phải tát nước theo mưa để không làm hỏng mất kế hoạch của cô.

“Người của chúng ta quá ít, hơn nữa không quen địa hình đồi núi, có thể mượn bên anh hai người không?”, Kinh Sở thành khẩn hỏi Lão Tam, “Coi như là giúp chúng tôi, trời càng tối càng nguy hiểm”

Lão Tam ngẫm nghĩ một lát, nếu theo hướng này sẽ không dẫn vào thôn trên núi mà hướng về phía đỉnh núi. Cái này không phải anh cố ý kêu người sắp xếp, do vậy hắn thoải mái trả lời: “Được, chuyện nhỏ thế này mà không giúp được anh sao?”

Hắn ý tứ chọn người ra hai người, thầm nghĩ: Chờ đến tối không tìm được người thì mọi chuyện cũng đã xong.

Lôi Bân thật sự không hiểu ý định của Kinh Sở, nhưng vẫn theo sự sắp xếp của anh hướng lên phía đỉnh núi. Kinh Sở nghĩ thầm: Dương Miên Miên em dám đi đến bước này, đến cùng là em chắc chắn bao nhiêu phần trăm đấy.

Thật sự, trong khoảnh khắc ấy bản thân Dương Miên Miên cũng không dám cả quyết, mãi cho đến khi cô nhìn thấy Kinh Sở giải thoát nhóm người bị bán ra, cô mới có cảm giác mình có 100% tự tin.

“Thiên biến vạn hóa, cho nên, bây giờ là thời khắc mảy được chui vào trong hầm ử”. Cô lấy báng súng, không chút nào nương tay, đập mạnh cho gã đàn ông ngã bất tỉnh. Sau đó cô trối chết hẳn ta ở trên giường, tiện tay thu toàn bộ những vật dụng sắc nhọn, rồi lấy băng dính dán miệng hẳn lại.

Sau khi xử lý xong xuôi, Dương Miên Miên quay sang nói với cô gái trong phòng: “Chúng ta ra ngoài thôi.”

Cô chạy đi tìm một ổ khóa, khóa chặt cửa phòng ngủ rồi quay sang cô gái vừa bị cưỡng bạo: “Cậu đợi ở đây, đừng đi đâu hết nhé!”

Cô gái kia gật đầu, song không nhìn được lại hỏi: “Cậu đi đâu vậy?”

“Đi giải quyết trước mấy chuyện phiền phức. Quá nhiều người, chúng ta cam đoan chạy không thoát, nếu lát bọn chúng phát hiện chúng ta chết chắc.”

Đã từng vớ phải hai ‘đồng đội heo’, nên lần này cô không tin tưởng ai hết, “Cậu ở đây canh chừng hẳn, nếu hẳn thoát được, cậu phải kêu cứu thật lớn, không được tùy tiện đánh trả, nếu không cậu chỉ có một con đường chết.”

Cô gái kia vẫn còn sợ hãi, nhưng vẫn gật đầu: “Được!”

“Yên tâm! Sẽ không sao, mọi người sẽ không có chuyện gì.”

Dương Miên Miên đi trên con đường đất vào làng, cô bắt đầu tính toán xem trong thôn sẽ còn bao nhiêu người mang tính uy hiếp cao? Đáp án chắc chắn không nhiều. Bởi thanh niên trai tráng vốn dĩ đã không nhiều, Kinh Sở dẫn đi một phần, còn lại có lẽ sẽ đang làm ruộng chưa thể về nhà ngay lập tức.

Đúng, là cô cố tình để Kinh Sở mang người đi, nguyên nhân đơn giản vì thôn dân nơi đây đã cấu kết với nhau làm việc xấu, nói theo một cách nào đó bọn chúng chính là đồng bọn của Lão Tam.

Ba tiếng trước.

Thôn miền núi và thành thị không hề giống nhau, nơi đây không dễ ẩn náu, tầm nhìn thoáng nên rất dễ bị phát hiện. Dương Miên Miên vì cẩn thận nên dù đường đi khá ngắn nhưng tốn không ít thời gian.

Lúc đó trời mới tờ mờ sáng, có điều đã thấy thấp thoáng bóng người. Dương Miên Miên trốn sau đụn cỏ nhìn cô gái gầy gò đang đi qua đi lại bên giếng múc nước, đang suy nghĩ không biết có nên vịn cô ta để tra hỏi tung tích tên Lão Tam hay không.

Trong lúc cô đang suy xét nên làm gì thì chợt nghe thấy một giọng nói tiếng phổ thông, bắt nguồn từ cội đá trong sân: “Na Na, không nên như vậy ...”

Không nên gì? Dương Miên Miên đi nép nép men theo bờ tường.

Cô gái đứng đó gương mặt cực kỳ bình tĩnh, đem thuốc diệt cỏ đổ vào trong lu nước.

Cô ta muốn hạ độc cả gia đình hay sao, đây là oán thù sâu tới mức nào ... đợi một chút ...

“A a...”, cô gái giật nảy mình khi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Dương Miên Miên hiện ngang từ trong cửa sổ bước vào nhà, đi thẳng vào chuyện chính: “Cô có thể nói tiếng phổ thông, cô bị bán đến đây sao?”

Leng keng!

Chiếc chén trong tay cô rớt xuống đất: “Cô ...”

“Tôi là đến cứu cô, nhưng hiện tại tôi cần cô giúp.” Dương Miên Miên không khách sáo đưa ra yêu cầu.

Cô bé kia đột nhiên nước mắt tuôn trào.

Trò chuyện với cô ta mấy phút, Dương Miên Miên đã rõ ràng mọi chuyện của thôn này.

Tào Gia Câu chính là sào huyệt của bọn họ, bởi bọn họ chính là người được sinh ra và lớn lên ở đây, vì quá nghèo nên mới phải xuống núi kiếm sống.

Sau khi xuống núi lại phát hiện thế giới này rất tàn nhẫn, bọn họ sống trên núi, không có kinh nghiệm, không có bằng cấp chỉ có thể làm mấy công việc lao động tay chân.

Ba anh em họ Tào sau bao nhiêu năm làm việc cực nhọc mới cảm thấy không thể sống mãi như thế này. Bọn họ ra ngoài làm công chẳng phải là vì để có cơm ăn áo mặc có vợ đẹp sao. Bây giờ thì sao tiền lương thì bị quịt, ông chủ bỏ chạy, do đó anh em nhà này quyết định tìm một con đường khác.

Ban đầu chỉ giờ mảy trò cướp vặt, Lão đại bị cảnh sát tổng giam một thời gian. Trong ngục, hẳn ta gặp được một người bị tổng giam vì tội buôn người.

Từ đây đã mở ra cho chúng một cánh cửa lớn. Sau khi ra ngục hẳn cùng hai người em trai và một người quen biết khi còn làm việc chung, chính là lão Tứ. Bọn chúng quyết định cùng nhau bắt tay vào buôn người.

Giống như gặp thời, chuyện làm ăn càng ngày càng phát đạt, tiền kiếm được càng ngày càng nhiều. Nhưng để cẩn thận bọn chúng chỉ tín nhiệm anh em ruột thịt của mình. Lão Tứ đóng quân ở Nam Thành, phụ trách chuyển người.

Tào Gia Câu chính là trạm dừng đầu tiên của bọn buôn người. Đây là nơi hoang vu hẻo lánh, trước đây lại đã từng có vài vụ buôn bán người, mọi người ở đây riết cũng thành quen nên cảm thấy không kỳ lạ, thậm chí còn khen bọn chúng biết nhìn ra trông rộng. Đôi khi thông qua chúng cũng mua được vài cô gái tốt. Vì vậy, thôn dân ở đây không báo cảnh sát, mà còn yểm trợ cho bọn chúng.

Vương Na chính là một trong số đó, cô là sinh viên năm nhất, đang trên đường ngồi xe lửa về quê nghỉ. Kết quả bị bắt đến nơi này. Bọn thôn dân ở đây vừa mắt, nên mua lại.

Trong vòng ba tháng cô ta trải qua không biết bao nhiêu đòn roi, giam cầm, cường bạo. Sau đó cô học cách ngoan ngoãn, không phản kháng, lão “Bà bà” mới đồng ý thả cô ra ngoài mà không cần giam trong tầng hầm.

Sau khi suy nghĩ một thời gian, cô ta quyết định dùng thuốc diệt cỏ hạ sát cả gia đình. Kế hoạch này cô ta đã nhen nhóm từ rất lâu, mỗi ngày đều lăm nhăm trước cái cối xay bằng đá, vì lẽ đó ... Cối đá đã biết được kế hoạch này và biết nói bằng tiếng phổ thông.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Đánh tan

“Giết người không có tác dụng, bởi cô có chạy cũng không thoát”, Dương Miên Miên đập tan mọi ảo tưởng của cô ta, “Cô vốn dĩ không biết đường thoát thân.”

Tâm trạng Vương Na trở nên kích động: “Vậy tôi phải làm sao đây? Chấp nhận cuộc sống nô lệ đến cuối đời sao?”

Nếu có kinh nghiệm, Dương Miên Miên sẽ hiểu tuyệt đối không nên kích động họ vào lúc này, nhưng phương diện này Dương Miên Miên chưa từng trải qua.

Cô chọn cách im lặng, một lúc lâu sau nhanh trí chuyển đề tài: “Vậy những người khác đều ở trong thôn Tào Gia Cầu?”

“Bị bọn chúng nhốt trong hầm”, Vương Na cắn môi, “Tôi rất muốn chém đám khốn khiếp ấy thành trăm mảnh.”

Cô chỉ mới bị bắt đi có ba tháng, do đó tinh thần và sức phản kháng vẫn còn mãnh liệt. Nhưng nếu là ba năm, ba mươi năm, có lẽ những sức mạnh ấy cũng sẽ dần bị mài mòn.

“Tôi đi tìm đám khốn khiếp ấy, cô ở đây đợi tôi.”

“Tôi cũng muốn đi!”

Dương Miên Miên rất muốn nói “Cô chỉ chuốc thêm phiền phức cho tôi, hơn nữa tôi không thể bảo vệ cho cô.”. Nhưng ngay trong giây phút ấy, cô tự dưng nhớ đến lời của Kinh Sở, do đó cô nói: “Nhưng tôi có việc khác muốn nhờ cô giúp đỡ.”

Vương Na không yên tâm, nhắc cô: “Tất cả thôn dân ở đây đều là đồng bọn của lũ khốn đó, nếu như cô bị bọn chúng phát hiện, thật sự rất nguy hiểm. Hơn nữa, bọn chúng còn có súng.”

Dương Miên Miên đẹp hơn cô ta rất nhiều, một khi bị thôn dân bắt gặp, chắc chắn cô sẽ không có kết thúc tốt đẹp.

Dương Miên Miên trầm tư suy nghĩ một lúc, rồi gật đầu: “Tôi biết rồi, tôi sẽ tìm cách phân tán sự chú ý của bọn chúng.”

Cô không có sức mạnh chỉ còn cách dùng mưu vạch ra kế hoạch vẹn toàn.

Từ lúc lên núi, điện thoại di động không có sóng, không có cách nào liên lạc với Kinh Sở, cô bèn dùng ám hiệu. Cô lấy bao tay của mình ném lại trên con đường nhỏ phía sau núi, dựa vào nó Kinh Sở sẽ lôi kéo được một đám người, cô tin với bản lĩnh của Kinh Sở chắc chắn sẽ xử lý được bọn chúng.

Cố gắng hết sức Dương Miên Miên mới tìm được một nơi để ẩn náu. May thay ở gần được Lão Nhị, hẳn đang giờ trò với một cô gái. Trong phòng vang lên những tiếng gào thét chói tai. Cửa bị khóa, cô lấy chiếc kẹp tóc cạy ổ khóa. Mọi chuyện coi như êm xuôi.

Cô mò vào trong phòng. Lão Nhị vẫn chưa phát hiện ra cô. Nấp trong tủ áo cô lại vớ được cây súng. Cơ hội ngàn năm có một, bỏ qua thì cô sẽ bị tóm. Dương Miên Miên không chút do dự, trực tiếp rút súng điện dí thẳng vào cổ hắn.

Lão Nhị co giật, rồi nhanh chóng ngất đi.

Dương Miên Miên thốt lên khen ngợi: “Hiệu quả tốt hơn hẳn so với tưởng tượng của chị nhé!”

Súng chính điện: “(^ ^)_ em là đồ vật phòng thân tốt nhất đó!”

Dương Miên Miên nhét nó vào thắt lưng, quay sang cô gái đang trợn tròn mắt vì kinh ngạc: “Mau tìm cho tôi dây thừng, tôi trói hắn lại.”

Gặp may nên cô giải quyết tên Lão Nhị không chút khó khăn, nhưng nếu một đám thôn dân ủa vào, chắc chắn cô đâu không lại. Vương Na đã nói, nơi đây toàn bộ đều là tai mắt của bọn chúng. Biết sức yếu, không nên chống với bọn chúng thì hơn.

Vẫn phải nghĩ cách khác.

-x-x-x-x-x-x-x-

Ở trên núi, Lão Tam ra đề nghị: “Không xong rồi, trời sắp tối, quá nguy hiểm, chúng ta phải trở về ngay thôi.”

Kinh Sở ngẫm nghĩ một chút, thời gian chắc cũng đã đủ, do vậy anh ngoác tay Lão Tam: “Hút thuốc?”

“Được! Chúng ta nghỉ một lát, tôi mệt chết đi được!” Hắn nhận thuốc từ tay Kinh Sở.

Kinh Sở ra hiệu cho hắn đi cùng anh tiến lên phía trước một chút.

Lão Tam hơi nghi ngờ nhưng vẫn cùng anh đi sâu vào phía trong: “Sao?”

“Anh hãy thành thật nói cho tôi biết”, gương mặt Kinh Sở trở nên nghiêm túc, “Có phải là đã hết hi vọng ...”

Lão Tam chưa kịp trả lời, liền thấy lóe sáng trên đỉnh đầu. Trong nháy mắt hắn bị Kinh Sở bịt miệng, tay bị còng lại. Anh nhanh tay lấy chiếc bao tay nhét vào miệng hắn, đồng thời nói vọng ra: “Lôi Bân có mang theo giấy vệ sinh không?”

Lôi Bân tuy chưa biết kế hoạch của Kinh Sở nhưng thân là cảnh sát bao nhiêu năm, nhiều khi chỉ cần nghe sơ là hiểu vấn đề, liền lập tức đáp lời: “Có, để mang đến”. Sau đó, anh ta đi vào bên trong. Vừa bước vào đã thấy Lão Tam đang vịn vịn vẹo vẹo, anh ta giật mình, Kinh Sở thì thào: “Giao cho anh.”

“Được!”

Kinh Sở làm như không có chuyện gì xảy ra, bên cạnh ra ngoài, vỗ vỗ vai Lão Tào: “Hút thuốc không?”

“Hút không quen thuốc của các anh”, Lão Tào từ chối, Kinh Sở cũng không ép, lấy ví tiền từ trong túi, rút một tờ sau đó lại giả bộ đi sâu vào bên trong. Lão Tào nhìn tờ tiền trong lòng cũng thấy ngứa ngáy, liền bước theo sau Kinh Sở.

Kinh Sở đi được tầm khoảng mười mấy mét, đứng sau thân cây đại thụ để che bớt tầm mắt. Sau đó anh cố ý ra vẻ thần thần bí bí sợ người khác nhìn thấy, thì thầm “Tôi biết trời tối rất nguy hiểm, nhưng tôi không thể nào về tay không. Tim cô ấy giúp tôi, 100 đồng 1 tiếng.”

Lão Tào tròn mắt: “100 đồng 1 tiếng?”

“Ừ!” Kinh Sở ngừng một chút, nói tiếp: “Anh giúp tôi thuyết phục mọi người, tôi cho riêng anh 200 đồng 1 tiếng.”

Lão Tào nuốt nước bọt cái ực, không thể thoát khỏi sức hút của đồng tiền, ngay lập tức đồng ý. Hắn vừa xoay người đã bị Kinh Sở khống chế, nhét vào miệng hắn chiếc găng tay còn lại.

Găng tay: “(＃”) Tức chết mà, anh không để ý đến tâm trạng của em sao. Em đi méc Miên Miên! Đồ xấu xa! Xấu xa!”

Lão Tam và Lão Tào đã bị khống chế, còn đám thôn dân kia thì dễ như trở bàn tay, khi bọn họ không còn nhìn thấy Lão Tam và Lão Tào thì nhanh chóng quy hàng cảnh sát.

Trời dần dần tối, một làn khói đen bốc lên từ phương hướng phía thôn Tào Gia Câu.

Kinh Sở cuối cùng cũng không giấu được ý cười, giỡn mĩ: “Xem ra ‘bên đó’ cũng thuận lợi.”

Anh cũng không ngờ anh và Dương Miên Miên dùng cách thức như nhau, đều dụ người ra góc khuất, sau đó đánh lén. Khi bọn họ quay về Tào Gia Câu thì mặt trời đã khuất bóng về hướng Tây, Dương Miên Miên chỉ huy Vương Na cùng mấy cô gái khác làm bữa tối, rồi nói lớn: “Từ trước đến nay vẫn là các cô bị bỏ đói, lần này đến lượt bọn họ.”

“Mẹ kiếp! Con tiện nhân!”, vợ lão trưởng thôn chửi đồng, “Mau thả bọn tao ra!”

“Tôi không đồng ý”, Dương Miên Miên bắt chéo chân, cười như không. “Bà thì được phép trói người, còn tôi thì không? Cho bà biết, tôi không phải cảnh sát, bà kiện cáo cũng vô dụng. Tôi chỉ thích ăn miếng trả miếng. Bà vừa đánh Vương Na thế nào, tôi sẽ xử bà như thế.”

Dương Miên Miên hắng giọng: “Nào! Thừa dịp cảnh sát chưa đến, chúng ta có thù báo thù, có oán báo oán!”

Vừa nghe xong những lời này, Vương Na là người đầu tiên xông tới dùng hai tay đánh liên tục vào mặt ta, đau tay lại vớ cây chổi quật liên hồi.

Dương Miên Miên nói nhẹ như không: “Đừng đánh chết lại mang tội ngộ sát, chúng ta chỉ là đang tự vệ.”

Nếu nghe thấy những lời này Kinh Sở chắc tức chết.

Lão Nhị đã tỉnh, bị trói nằm đó ánh mắt nham hiểm nhìn chằm chằm vào Dương Miên Miên mà không dám phản kháng. Không phải lão sợ Dương Miên Miên, mà là cây súng trong tay cô.

Nhiều người như vậy nhưng lại như những đứa trẻ vâng lời răm rắp, tất cả đều do khẩu súng trong tay Dương Miên Miên đang chĩa thẳng vào đầu bọn chúng, bằng không bảy tám tên đàn ông cũng không bị mấy đứa con gái liễu yếu đào tơ trói chặt nằm một đồng ở đây.

Có một cô gái cũng bị Lão Nhị cường bạo, đi thẳng về phía hắn đá mạnh một cái, không ngờ hắn bật dậy, dù hai tay đã bị trói rất chặt nhưng vẫn có khả năng áp chế cô gái. Hắn thoi mạnh vào bụng cô ta. Cô ta không cách nào phản kháng

Dương Miên Miên chạy tới dí súng vào hắn: “Thả cô ta ra!”

Lão Nhị cứng đờ người, ngay khi Dương Miên Miên vừa quay lưng, hắn nhắm thẳng hướng tay cô bật mạnh thân người. Dương Miên Miên dĩ nhiên không đỡ nổi cú huyếch mạnh này liền ngã xuống đất, súng cũng bị văng ra.

Lão Nhị quét chân, kéo khẩu súng về phía mình.

Ngay lúc này không biết từ đâu xuất hiện một gã đàn ông trung niên gầy gò, tiến đến cời trói cho hắn, hắn đứng phắt dậy, chĩa thẳng súng về phía Dương Miên Miên.

Hắn cười lạnh: “Oát con, mày quá khinh thường tao đó!”

Dương Miên Miên vừa té ngã, tay bị xước mất miếng da, cô đứng dậy, phui phui quần áo, lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Ngay bây giờ...”, hắn khàn giọng, chậm rãi lên tiếng: “Mày cời hết quần áo ra cho tao.”

Dương Miên Miên thối thối bàn tay đang bị thương rồi nhìn hắn nở nụ cười xinh đẹp: “Biết không? Tao rất thích đấu với những đứa tự cho mình là thông minh.”

Tiếng bước chân dồn dập.

“Cảnh sát đây! Mau bỏ súng xuống.” Kinh Sở đứng đối diện cũng chĩa súng về phía hắn.

Dương Miên Miên đi đến khoác vai hắn, nghiêng đầu giọng châm biếm: “Mày có bản lĩnh thì ngay lập tức nổ súng đi.” Gương mặt cô tràn đầy ý khiêu khích.

Lão Nhị mặt không biến sắc, từ từ giờ tay như muốn đầu hàng, nhưng trong nháy mắt hắn xoay người rồi bóp cò.

Nhưng không có tiếng súng nổ.

Dương Miên Miên cười khẩy: “Bối vậy tao đã nói, tao rất thích đấu với mấy kẻ tự cho mình là thông minh.”

Bởi những người ấy chẳng cần biết cũng chẳng quan tâm kẻ khác đang làm gì, luôn tự cho mình là đúng, vậy dĩ nhiên cũng có lúc sẽ tự đào hố chôn mình.

Lão Nhị mặt mày đen kịt.

Khi Kinh Sở cùng những cảnh sát khác đã giải thoát hết tất cả các thiếu nữ bị lừa bán thì trời đã khuya. Lão Tam và Lão Nhị đã bị bắt, không chỉ bị buộc tội buôn bán người mà còn thêm tội danh tàng trữ vũ khí phi pháp.

Tuy nhiên những thôn dân trong làng thì không, bởi mua người không là tội nặng, đặc biệt ở nơi đây cũng hình thành tập quán mua vợ nên việc này không có gì là to tát.

Đối với những thôn dân ở đây, đây không phải là việc làm trái pháp luật. Mu muội mới là điều cốt lõi.

Vương Na là cô gái mới bị bán đi chưa lâu, chỉ muốn nhanh nhanh chóng chóng trốn khỏi nơi đầy ác mộng này. Trong mấy cô gái, có một cô đang mang thai ba tháng, dù cho bà mẹ chồng cùng ông chồng quý xuông van xin, cô vẫn muốn rời đi. Đồng thời kiên quyết phá thai.

“Tôi không muốn sinh đứa bé này.” Tuy nó là con nít nhưng đối với cô nó biểu trưng cho tội ác.

Nhưng có những người lại không muốn rời đi, ví dụ như vợ ông trưởng thôn. Trước đây bà ta cũng bị lừa bán rồi được mua về, sinh con đẻ cái, không cách nào trốn thoát. Dần dần bị vùng đất này đồng hóa, bà lại biến thành kẻ đầu sỏ trong các vụ đánh đập.

Ngoài ra còn một việc quan trọng hơn, Lão Đại và Lão Từ còn chưa sa lưới.

-x-x-x-x-x-x-x-

“Đội trưởng, anh thật không có nghĩa khí. Lén lút lút đi điều tra, lại hốt được một mẻ quá lớn. Quá đáng quá!” Liễu Ngọc lái nhai trong điện thoại.

Kinh Sở không đủ kiên nhẫn nghe cô ta dài dòng: “Thường Nhạn đâu?”

“Tôi đây!”, Thường Nhạn bình tĩnh đáp lời, “Cậu ở bên đó sao rồi?”

“Tất cả mọi việc đều thuận lợi. Tôi giao cho mọi người giám sát bên viện mồ côi có động tĩnh gì không?”

“Vẫn chưa thấy động tĩnh gì, có lẽ bọn chúng chưa nhận được tin.”

“Chờ tôi quay lại, chờ mạnh động.”

Liễu Ngọc mới nghe đến câu đó, đầu óc như được khai sáng, vội vàng hỏi: “Ừ không phải anh đã quay về ngay ngày hôm sau rồi sao? Theo tính toán bây giờ anh đã phải có mặt rồi chứ? Vậy hiện tại, Đội trưởng đang ở đâu?”

Kinh Sở không trả lời, trực tiếp cúp điện thoại, sau đó quay sang nhìn người đang vô cùng đáng thương nằm ôm túi chườm nóng trên giường kia: “Đáng đời!”

Dương Miên Miên không còn sức chống cự, chỉ còn cách trừng mắt nhìn anh.

Ngay sau khi rời thôn Tào Gia Câu, cô lại đến kỳ kinh nguyệt. Tháng này vì lo lắng nên kinh nguyệt không đều, đến sớm, bởi vậy ngày hôm nay ngoan ngoãn nằm bẹp dí một chỗ.

“Tôi đau quá!”

Kinh Sở không còn cách nào khác cũng không nỡ đuổi cô về vì nhà cô không có máy điều hòa. Cũng may, cô đã đến đây dọn dẹp vài lần nên cũng đã quen, không còn thấy ngại ngùng.

“Tôi ra ngoài một lát, em nằm ở đây nghỉ ngơi.” Sau đó anh đi thay túi chườm nóng cho cô. “Nhớ nằm yên!”

“Được rồi!”, cô mệt mỏi, gất đầu, chôn cả người vào trong chăn, tâm trạng cực kỳ thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Lùng bắt

Kinh Sở quay trở về sở cảnh sát.

Anh bắt tay ngay vào kế hoạch lùng bắt Lão Tứ và Tào lão đại.

Còn đối với Tiểu Kỳ mà nói, đó là một ngày rất bình thường như bao năm qua, không có gì khác. Khi trời sáng giúp bà Triệu rửa rau, làm bữa sáng, đương nhiên không phải để cho đám trẻ ăn mà là cho nhóm người của Lão Tứ.

Chờ bọn chúng ăn uống xong xuôi, cô mới bắt tay nấu một nồi cháo loãng. Ở nơi này trẻ em bị giam cầm chỉ được ăn một bữa. Sợ chúng ăn no, lại chạy mất nên buộc phải để bụng rỗng.

Chỉ có Tiểu Kỳ là ngoại lệ bởi cô rất biết nghe lời. Cô đánh đổi một năm để chiếm được lòng tin của bọn chúng, để chúng cho phép cô ở lại trong viện mồ côi giúp việc.

Tiểu Kỳ đóng vai trò là người che mắt trông coi trong viện mồ côi, cô được học một số câu để đối phó với những người ghé thăm cô nhi viện.

Đến bây giờ cô cũng chưa từng lên tiếng cầu cứu ai hay có ý định bỏ trốn, chính vì điều này làm cho Lão Tứ cực kỳ hài lòng. Thật ra, cô không cầu cứu là bởi vì cô biết chưa đến thời điểm. Cô chạy thoát, còn những người khác thì sao? Do vậy, cô không được hồ đồ, phải biết kiên nhẫn.

Nhấn nhện thì còn đường sống, bằng không, nếu bọn chúng tức giận thì chỉ còn một con đường chết.

Tiểu Kỳ khác những đứa trẻ khác, cô trông nhỏ con nhưng thật ra đã tròn 18 tuổi vào tháng trước, chỉ có điều không được ăn uống đầy đủ nên trông như một bé gái chỉ mười bốn mười lăm tuổi. Lão Tứ, Lão Ngũ luôn hài lòng về cô. Trên thực tế cô tìm cho mình một kế hoạch thoát thân.

Mỗi tối chính là lúc bị kịch của lũ nhỏ bắt đầu.

Lão Tứ không có khuynh hướng bạo lực, nhưng tên còn lại thì không phải vậy. Tuy gọi gã là Lão Ngũ nhưng thực chất hắn chưa được gặp Lão Đại, cũng chưa từng được coi là người trong nhóm. Từ trước đến nay chỉ theo đuôi Lão Tứ. Hắn ta có một tật xấu là đánh đập người khác, còn không cho phép được khóc.

Tiểu Kỳ đứng cản trước mặt một cô bé, khép nép nói: “Con bé đang sốt.”

“Sốt?”, Lão Ngũ lôi con bé ra ngoài, sờ lên trán, nhưng tất thấy chỉ đều là mồ hôi lạnh, mặt hắn lạnh tanh, cười gằn: “Mày lừa bố mày à?”, vừa nói vừa giơ chân muốn đá vào bụng cô.

“Thôi!”, Lão Tứ vẫn rất coi trọng Tiểu Kỳ, “Bọn nhóc này còn nhỏ, lỡ đồ bệnh lại phải bồi thường, mày đừng cứ lao vào như một thằng điên vậy, lần trước đưa một đứa vào bệnh viện thiếu chút nữa lộ tẩy không nhớ sao?”

Lão Ngũ bị la có chút bất mãn nhưng cũng không dám nói lại, con mắt lại nhìn chăm chăm vào Tiểu Kỳ: “Ngày hôm nay cho em mượn con Tiểu Kỳ này chơi một chút!”

Tiểu Kỳ giật bắn người, nhưng không dám hó hé, chỉ biết cuộn chặt tay thành nắm đấm.

Lão Tứ không lên tiếng. Trước nay, Tiểu Kỳ luôn được hắn coi trọng không đơn giản vì biết nghe lời mà đôi khi còn giúp hắn giải quyết vấn đề sinh lý, chính là như vậy nên Lão Ngũ mới không dám tùy tiện đụng vào cô.

Nhưng bây giờ, Lão Ngũ muốn thoát khỏi sự kìm kẹp của Lão Tứ, hắn khiêu chiến bằng cách đề nghị được ‘chơi đùa’ Tiểu Kỳ. Thật ra, cô chỉ đóng vai trò là kẻ thăm dò ý tứ của Lão Tứ.

Lần này Lão Tứ sẽ trả lời thế nào?

Hắn ta chỉ rút điều thuốc, lãnh đạm nói: “Tùy mày.”

Lão Ngũ cực kỳ hưng phấn, con mắt tràn đầy dục vọng. Tiểu Kỳ chỉ cảm thấy trái tim như bị đóng băng, chưa khi nào cảm thấy tuyệt vọng như giây phút này.

Coi như cô là món đồ chơi, đá qua đá lại.

Ngay trong lúc quan trọng nhất, cửa bị phá, Tiểu Kỳ tro tro nhìn một nhóm người lạ xông vào, cô ngạc nhiên đến nỗi quên mất che đi thân thể đang lỏa lồ của mình.

Cô nhìn trân trân vào đám người đang đứng ở cửa, một lúc sau cô nghe người dẫn đầu nói: “Đừng sợ, Chúng tôi là cảnh sát!”

Ngay lập tức, nước mắt cô tuôn rơi như dòng suối, cô kéo ống tay áo của người đàn ông đứng bên cạnh mình gào khóc không ngừng, muốn nói nhưng không thể thốt thành lời.

Kinh Sở cúi áo khoác, đắp lên người cô ta, ra hiệu cho Liễu Ngọc đến gần an ủi.

Liễu Ngọc đỏ mắt: “Không sao rồi, không sao nữa rồi!”

Kinh Sở chạy ra bên ngoài quan sát tình hình, Vũ Đào đi đến: “Đội trưởng! Không tìm thấy Lão Đại!”

Anh cau mày nhưng chỉ nói: “Mang bọn trẻ ra ngoài trước!”

Quay về sở cảnh sát, Kinh Sở nhanh chóng căn dặn Bạch Bình: “Cậu mau điều tra những khu vực lân cận xem có nhìn thấy Lão Đại hay không?”

Ngày hôm nay, để dụ được Lão Đại vào bẫy, anh đã đặc biệt sắp xếp cho tên Lão Tam gọi điện thoại cho Lão Đại thông báo hàng đã đến. Trên lý thuyết, lý ra Lão Đại phải đang ở trong viện mở còi để nghiệm hàng mới đúng chứ?

Hơn nữa, rõ ràng bọn họ nhìn thấy tên Lão Đại lái xe vào viện, lúc này anh mới lệnh cho cả nhóm xông vào bắt trọn ổ, vậy tại sao bây giờ hắn ta lại biến mất?

Thường Nhạn là người đưa ra ý kiến đầu tiên: “E là hắn đã phát hiện ra điều khác thường, trốn thoát từ lâu.”

Kinh Sở gác tay lên trán, không nói lời nào. Xe của Lão Đại là loại xe lớn, lúc Lão Tam gọi cho hắn chính anh ở bên cạnh, không thể nào chúng nó ra ám hiệu mà anh không biết.

Như vậy bây giờ tại sao không thấy người đâu?

Bạch Bình nhanh chóng đưa cho anh hình ảnh thu được từ camera: “Hắn đã thoát từ phía cổng sau!”

Thường Nhạn nghi ngờ: “Không thể nào, đằng sau chúng ta cũng bố trí người canh gác.”

Kinh Sở đi đến kết luận: “Vậy chúng tôi trong viện còn một đường hầm, tho không thì đào ba hang, không có gì là không thể.”

Anh gọi điện thoại cho Vũ Đào đang ở hiện trường, thông báo anh ta mau chóng tìm ra con đường hầm bí mật.

Nửa tiếng sau, Vũ Đào báo tin về: “Ồ trong nhà bếp có một cánh cửa nhỏ thông ra con hẻm phía sau.”

Liễu Ngọc bắt ngờ: “Tên này quá thâm hiểm!”

“Không nhiều mưu mẹo thì làm sao chúng có thể tồn tại đến tận bây giờ?” Bạch Bình liếc Liễu Ngọc, “Không thể so sánh chúng với cái tên kém cỏi Hồ Dật Lâm được!”

Đừng nghĩ anh em họ Tào là dân rừng rú, không bằng cấp, không học vấn. Bọn chúng tuy không có có thủ pháp ra tay gọn gàng, sạch sẽ như tên Hồ Dật Lâm, nhưng trong giới tội phạm có thể nói là đa mưu túc trí.

“Vậy tại sao tên Lão Đại lại thay đổi kế hoạch không đi sâu vào trong viện?” Thường Nhạn vẫn còn thắc mắc.

Kinh Sở nhướn mày: “Hắn có mặt báo.”

“Là ai?” Liễu Ngọc tròn tròn mắt. “Chúng ta liên tục theo dõi bọn chúng, làm sao chúng có thể nhận được mặt báo đây?”

Kinh Sở: “Mọi người nghĩ bên trong mồ côi còn có ai?”

“Mấy đứa trẻ cùng bà ...”, Liễu Ngọc cả kinh, nói lấp bắp, “... là bà Triệu sao?”

Kinh Sở gật đầu: “Mau mời bà ta qua đây.”

Liễu Ngọc mờ mờ: “Tại sao bà ta lại mặt báo, không phải bà ta đối xử mấy đứa trẻ rất tốt sao? Tiểu Kỳ và đám nhóc đều nói là do một tay bà Triệu chăm sóc chúng!”

Cô nghĩ không ra, Thường Nhạn nghi ngờ hỏi: “Dựa vào tuổi tác, chẳng lẽ là ...”

Kinh Sở gật đầu: “Đúng! Bà ta chính là mẹ ruột của anh em nhà họ Tào.”

Lúc ở trong thôn Đại Đường, anh đã dò la được thân thế của anh em nhà họ Tào này. Được biết cha của chúng mất sớm, một tay người mẹ nuôi chúng khôn lớn. Có điều vì bà Triệu là người cầm, do vậy ngay từ khi còn nhỏ anh em nhà này luôn sống trong sự khinh thường cùng khó nghèo.

Vũ Đào đưa bà Triệu đến phòng khách, Kinh Sở chưa kịp nói lời nào đã thấy bà xua tay liên tục, ú ớ ớ ớ, không hiểu bà ta muốn nói gì.

Mọi người quay sang nhìn nhau, không hiểu bà ta muốn gì. Bà Triệu là người câm lại không được học hành do vậy bây giờ bà có ra dấu cũng không ai hiểu.

Kinh Sở im lặng một chút rồi nói: “Xin lỗi! Con của bà vi phạm pháp luật, chúng tôi không thể nương tay.”

Sau đó anh quay sang Thường Nhạn, “Chúng ta qua phòng thăm vấn Lão Tứ.”

Việc cấp bách nhất lúc này là nhanh chóng tìm ra được Lão Đại, nếu để hắn trốn khỏi thành phố Nam Thành thì coi như chỉ còn cách mò kim đáy biển.

Lão Tứ mau chóng thừa nhận tội trạng, tuy nhiên khi hỏi đến Lão Đại hắn cũng không biết: “Bọn này ngoài mặt xưng anh anh em em nhưng thực chất chưa từng tín nhiệm tôi, do vậy tôi không hề biết bất cứ thông tin nào từ họ.”

Kinh Sở không lãng phí nhiều thời gian với hắn, khi anh bước ra khỏi vòng thẩm vấn liền nghe bên phía phòng khách rất ồn ào, giọng Tiểu Kỳ khóc lóc: “Bà Triệu, tại sao bà lại để cho hắn chạy thoát? Hắn hại chúng ta như vậy?”

Bà Triệu kéo kéo cánh tay cô bé, nước mắt rơi là chảy, giống như đang van xin. Liễu Ngọc đứng một bên khuyên răn, đang không biết xử lý ra sao, vừa nhìn thấy Kinh Sở như vớ được cứu tinh: “Đội trưởng!”

“Làm loạn à?”

Liễu Ngọc vội vàng vàng nói: “Đội trưởng!, Tiểu Kỳ nói cô ấy biết Tào Lão Đại ở đâu, sau đó ...”

Bà Triệu đột nhiên hét lớn.

Kinh Sở nhìn Tiểu Kỳ: “Cô là ...”

“Tôi tên Nghê Ngữ Kỳ”, Tiểu Kỳ cũng lau nước mắt, nhìn sơ có thể thấy cô là một cô bé khá điềm đạm và nhu mì.

Anh chợt nhớ ra đây chính là cô gái đã níu ống tay áo của anh bật khóc trong viện mồ côi. Anh cũng có chút ấn tượng với tên Tiểu Kỳ. Theo lời khác của đứa bé được cứu ra lần trước, nghe nói chính chị Tiểu Kỳ đã chăm sóc chúng nó. Hơn nữa, hình như cô ta rất được Lão Tứ tin tưởng nên là người duy nhất trong viện mồ côi được tự phép tự do ra vào.

Chỉ bằng một điểm duy nhất này đã khiến Kinh Sở có phần nể phục cô bé.

“Em biết Lão Đại ở đâu?”

Tiểu Kỳ cắn cắn môi, sau đó gật đầu: “Đúng!”

Cô vừa dứt lời, bà Triệu quỳ sấp trên nền đất như van xin Tiểu Kỳ đừng nói.

Nước mắt Tiểu Kỳ giàn giụa: “Bà Triệu, xin bà đừng làm vậy, cháu phải nói, hắn là người xấu, phải để cảnh sát bắt hắn! Bà Triệu sau này cháu sẽ coi bà là bà nội, sẽ lo lắng cho bà, khi bà chết con sẽ là người để tang, là người lo ma chay cho bà.

Bà Triệu khóc đến ngất lịm, nhưng tay vẫn nắm chặt cô không buông, như van xin cô cho con bà một con đường sống.

“Đem bà ta qua phòng nghỉ.” Tuy rằng Kinh Sở thấy bà ta rất đáng thương, nhưng Tiểu Kỳ nói đúng, Lão Đại vi phạm pháp luật, chỉ vì người mẹ ra sức van xin thì không bắt hắn sao?

Kinh Sở đưa cô đến phòng họp, rót cho cô một ly nước ấm: “Em có manh mối nào sao?”

Tiểu Kỳ lấy hai tay ôm ly nước, uống một ngụm nhỏ, ánh mắt có chút sợ hãi: “Em có biết một nơi, có thể hắn trốn ở đó, nhưng không biết anh có tin hay không?”

Kinh Sở hơi ngạc nhiên, nhưng rất nhanh đáp lời: “Tôi đương nhiên tin em.” Giọng nói của anh trầm ấm, ánh mắt ôn nhu khiến cô yên lòng, đợi cô bình tĩnh, anh mới hỏi tiếp: “Theo em, Lão Đại sẽ trốn ở đâu? Tại sao em cho rằng hắn ta sẽ ở đó?”

Tiểu Kỳ khá lo lắng nhưng vẫn lấy hết dũng khí nói: “Có một hôm hắn gọi điện thoại, em thoáng nghe thấy là giọng của một người phụ nữ. Hơn nữa, trong thùng rác tôi đã từng nhiều lần nhìn thấy hóa đơn của cùng một địa điểm”

Kinh Sở lần này thật sự kinh ngạc, anh quay sang nhìn Thường Nhạn, cô ta cũng khá bất ngờ: “Hóa đơn?”

“Đại!”, Tiểu Kỳ vẫn rất sợ hãi, bàn tay cô vò vào gấu áo, “Quần áo của họ đều là do một tay em thu lại rồi giặt giũ, chính vì vậy ...”

Kinh Sở dường như hiểu được nỗi lo sợ của Tiểu Kỳ, anh mở miệng giọng hòa nhã: “Tiểu Kỳ, chúng tôi tin tưởng em. Em đừng lo lắng, nếu biết được chuyện gì mau nói ra.”

Tiểu Kỳ nhỏ giọng: “Mỗi tháng em đều thấy trong túi hân có một tờ hóa đơn của một nhà trọ ...”

Kinh Sở trò chuyện với Tiểu Kỳ khá lâu, từ trong lời khai của cô anh đã biết được nhiều chuyện. Thì ra Lão Đại có tình nhân, cứ cách một khoảng thời gian hân lại đi gặp cô ta.

Nhưng nếu là như vậy, tại sao không hẹn hò trong nhà cô gái mà lại ở trong khách sạn.

Thường Nhạn nêu lên suy nghĩ cá nhân: “Vậy chỉ có một lời giải đáp, chính là người phụ nữ ấy đã có chồng.”

“Rất có thể như vậy! Bạch Bình, cậu cùng Liễu Ngọc đến nhà trọ này điều tra, xem lại camera, tìm ra người phụ nữ này cho tôi.”

Đầu tiên Bạch Bình lên mạng tra địa chỉ của nhà trọ này. Màn hình xuất hiện hình một người đàn bà bán khóa thân cùng người đàn ông đang ôm ấp.

Liễu Ngọc liếc mắt nhìn, thốt lên: “Là khách sạn tình nhân sao?”

“Như vậy chưa chắc là có lắp camera!” Bạch Bình do dự nói.

Kinh Sở ra lệnh: “Chạy đi điều tra camera của các cửa hàng lân cận, hỏi người phục vụ phòng hoặc tiếp tân của nhà trọ, chắc chắn họ sẽ có chút ấn tượng.”

Anh nhìn chằm chằm Bạch Bình, bắt gác thờ dài. Trong tổ chuyên án đều lựa chọn những người có bản lĩnh, Bạch Bình cũng không nằm ngoài số đó, chỉ có điều anh ta chỉ có năng lực trong lĩnh vực công nghệ thông tin, ru rú trong văn phòng tìm tòi, tra cứu, chưa từng xông pha phá cửa cứu người chứ đừng nhắc đến kinh nghiệm tra án.

Thôi, coi như cho anh ta một cơ hội rèn luyện, ngày nào cũng ở trong sở cảnh sát, ôm khư khư cái máy vi tính có ngày cũng mọc meo.

“Đội trưởng cứ yên tâm, em ít ra cũng là cảnh sát đạt tiêu chuẩn.” Liễu Ngọc vỗ ngực tràn đầy tự tin.

Cô cũng không khác gì cậu ta đâu. Kinh Sở trầm nghĩ.

Thường Nhạn bước ra từ trong phòng nghỉ, không nên nổi xúc động nói: “Cô bé khiến tớ cảm thấy thật nể phục, ở trong hoàn cảnh như vậy, vẫn không lùi bước, từng bước từng bước thu thập manh mối, thực sự giúp đỡ chúng ta khá nhiều.”

Kinh Sở đã từng chứng kiến qua hành động của Dương Miên Miên, anh cảm thán: “Mấy cô bé bây giờ lợi hại hơn ngày xưa rất nhiều.”

Vương Na dám lấy thuốc diệt cỏ, chuẩn bị đầu độc cả gia đình, rồi Tiểu Kỳ ngoài mặt tuy là nhẫn nhịn nhưng âm thầm từng bước từng bước thu thập manh mối không phải là ghê gớm lắm sao? Anh thốt lên khen ngợi: “Cô bé là một cô gái tốt!”

Vừa ra ngoài rót nước, nghe thấy lời tán dương của Kinh Sở, cô bé chột đỏ mặt tá tai, quên mất mình phải ra uống nước, chạy một mạch trở vào phòng.

Manh mối của cô cung cấp cực kỳ hữu ích. Liễu Ngọc cùng Bạch Bình đi điều tra có chút khó khăn nhưng kết quả thu về cũng không tệ.

Người phụ nữ thường xuyên ra vào cùng Lão Đại tên Từ Hồng.

Cô ta cũng không phải là người đàn bà may mắn. Sau khi kết hôn được vài năm, chồng cô ta do chơi cờ phiêu bị thua lỗ, tán gia bại sản. Sau đó mỗi ngày hân chỉ biết chìm trong rượu chè rồi đánh đập cô ta. Tất cả mọi khoản chi tiêu trong gia đình đều đổ dồn lên người Từ Hồng.

Từ Hồng là người phụ nữ có nhan sắc, vì muốn kiếm tiền nên cô ta làm việc trong một quán karaoke, rồi gặp được Lão Đại. Hai người bắt đầu qua lại, sở dĩ mối quan hệ của bọn họ kéo dài cho đến tận bây giờ là do đứa con của Từ Hồng và hân.

Đối với Lão Đại, có một đứa con không phải là chuyện đơn giản, sau này lỡ hân có chuyện gì còn có nó, vì vậy hân không ngại mỗi tháng chu cấp cho Từ Hồng một khoản tiền để đảm bảo con của hân có một cuộc sống thoải mái và sung sướng.

Chồng của Từ Hồng cũng nhận ra đứa trẻ này có vấn đề, có điều hân chẳng cần quan tâm, chỉ cần mỗi ngày hân có tiền uống rượu, đánh bạc chọi là đủ.

Lần này, Lão Đại gặp phải chuyện lớn, vì vậy hân qua nhà Từ Hồng muốn đưa đứa bé cùng hân trốn ra nước ngoài. Từ Hồng nhất quyết không đồng ý.

Khi nhóm người của Kinh Sở ập tới cũng là lúc Lão Đại đang ném cái ghế lên đầu Từ Hồng, khiến đứa bé hoảng sợ khóc lớn.

Cho dù thế nào chăng nữa, nhóm người Lão Đại đã quy án cũng coi như là một kết thúc viên mãn.

Nhưng chỉ là tạm thời.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Làm chứng

Tuy cảnh sát có đầy đủ chứng cứ buộc tội bọn chúng, nhưng khẩu cung của nạn nhân mới là chứng cứ quan trọng nhất, thậm chí phán quyết cuối cùng của tòa án cũng dựa vào những lời khai, bởi nhóm người này ngoài tội lừa gạt buôn bán người trái phép ra nước ngoài, chúng còn tội cưỡng bức và ngược đãi.

Không có cha mẹ nào đồng ý cho con của mình đứng ra làm chứng, ngay cả ông chủ của Tùng Tuấn sau khi biết tin đã vội vàng đáp chuyến bay sớm nhất đến Nam Thành, nhanh nhanh chóng chóng đón con mình về. Sau đó ông còn cảnh cáo mọi người không được phép lan truyền chuyện của con gái mình bị bán ra ngoài.

Hành động của cha mẹ mấy đứa trẻ đều giống như nhau, đều dùng tốc độ nhanh nhất để đưa con mình về nhà.

Chuyện này khiến Liễu Ngọc khá bức mình: “Rõ ràng chúng ta đã thuyết phục bọn họ là không cần ra tòa, chỉ cần cho lời khai, vậy mà cũng không chịu là sao?”

“Đều là tình thương của cha mẹ dành cho con cái”, Thường Nhận thờ dài, “Cũng không thể ép buộc được họ.”

Vũ Đào thường ngày không thích tám chuyện, nhưng lần này lại phá lệ mở miệng: “Tôi nghe nói bên bọn chúng đã mời một luật sư rất nổi tiếng?”

Thường Nhận gật đầu: “Đúng! Cực kỳ nổi tiếng, vì tiền mà tay luật sư này có thể nói được từ đen thành trắng.”

Bạch Bình dừng tay đang gõ trên bàn phím: “Vậy chúng ta không còn cách nào khác sao?”

“Tất cả tài liệu đều đã chuyển lên cho tòa án.” Thường Nhận thờ hất ra một hơi, “Bây giờ chẳng còn dính dáng gì đến chúng ta nữa.”

Liễu Ngọc vẫn chờ đợi một kỳ tích có thể xảy ra, cô quay sang tìm Kinh Sở: “Ừa, Đội trưởng đâu?”

Kinh Sở lúc này đang nói chuyện với Tiểu Kỳ.

Tiểu Kỳ có hoàn cảnh khác với những đứa trẻ bị bắt kia. Cô là cô nhi. Lúc nhỏ do bà nội nuôi dưỡng, năm cô 15 tuổi, bà nội mất, cô một mình bươn chải, kiếm sống. Sau này bị lừa gạt rồi bị bán đến viện mồ côi Ái Tâm. Bởi cô không có ai nên mấy ngày nay ở tạm bên nhà Thường Nhận.

Hôm nay cô bé mặc chiếc áo bông dày cộm, trốn ở phía cửa thang bộ thoát hiểm, sau đó lén nhón Kinh Sở ra ngoài.

Hai người ở trong phòng họp cùng nhau nói chuyện.

Kinh Sở nghe xong ý định của cô bé, ánh mắt có chút phức tạp: “Đây là quyết định của em?”

“Đúng! Ngày hôm qua em tình cờ nghe được chị Thường Nhận nói chuyện với anh”, giọng nói có chút ngượng ngùng, “Là do em tự quyết định làm như vậy.”

Kinh Sở giải thích: “Em biết em sẽ phải đối mặt những vấn đề gì không?”. Anh nhìn cô bé gầy yếu trước mặt, chậm rãi nói, “Em sẽ đứng trước rất nhiều người nói toàn bộ sự thật. Luật sư biện hộ sẽ đưa ra những câu hỏi sắc bén, ngay cả những câu hỏi mang tính nhạy cảm hoặc chính anh ta cũng có thể vu khống nói em tất cả là do em tự nguyện, thân chủ của anh là do em dụ dỗ, em có hiểu không?”

Kinh Sở quá rõ chuyện trên tòa án, đã từng có một cô bé cũng rất dũng cảm đứng ra chỉ tội hung thủ, thế nhưng luật sư của anh hỏi những câu sắc bén và chối tai đến mức đến bây giờ anh vẫn nhớ rõ mòn một:

“Là thân chủ của tôi cời y phục trên người cô hay cô tự cời?”

“Không phải là cô đang dụ dỗ thân chủ tôi sao?”

“Là cô tự nguyện, tự nguyện lên giường cùng thân chủ tôi.”

Rõ ràng từ lời khai trước tòa của cô gái là vi sự tên tội phạm giết mới không dám phản kháng, vậy mà qua miệng luật sư lại biến thành chính cô tự nguyện cùng anh phát sinh quan hệ.

Cô gái kia vô cùng khốn khổ, chịu miệng lưỡi người đời, còn tên tội phạm cực kỳ đắc ý vì anh không chịu bất cứ hình phạt gì.

Cuối cùng do không chịu nổi áp lực, cô bé tự sát.

Tiểu Kỳ sợ hãi nhìn Kinh Sở: “... là thật sao?”

“Đúng! Em còn phải gánh chịu tổn thương gấp trăm ngàn lần, chính vì lẽ đó tôi đã không đề nghị em ra tòa làm chứng.”

Tiểu Kỳ cuộn chặt hai tay, bẻ bẻ ngón tay của mình: “Nhưng nếu em không ra tòa làm chứng, có thể bọn chúng không bị phán quyết hình phạt cao nhất?”

“Đó là quyết định của tòa án, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức. Tôi rất vui khi em dám đứng ra chỉ tội bọn chúng”, giọng anh nhẹ nhàng, “Nhưng cá nhân tôi không muốn em làm chuyện này. Lời khuyên này với tư cách là một cảnh sát có chút không hợp lý, nhưng tôi vẫn muốn nói. Em là một cô gái kiên cường, em còn tương lai rất dài ở phía trước, tôi chỉ mong em mau chóng quên đi quá khứ đau buồn này, bắt đầu một cuộc sống mới.”

Tiểu Kỳ lấy hết can đảm: “Em không sợ, em muốn thấy đám người đó bị trừng phạt, vì lẽ đó em nghĩ mình nên làm gì đó, em không muốn thấy chúng nhón nhơ ngoài vòng pháp luật.”

Kinh Sở im lặng một lúc lâu sau mới nói: “Tôi vẫn cho rằng em nên suy nghĩ thật kỹ.”

Tuy nhiên Tiểu Kỳ đã hạ quyết tâm: “Em hiểu đây không phải là một chuyện đơn giản, thế nhưng trong khoảng thời gian ấy em đều nung nấu một ý nghĩ, nếu như có thể báo thù, em có thể làm được gì. Mỗi ngày em đều muốn lấy dao đâm chết bọn chúng, nhưng em vẫn sợ, em không dám”, nói đến đây cô khẽ run, “Bây giờ em chỉ có việc đứng ra làm chứng, vậy tại sao lại không được, em muốn nói cho mọi người biết chúng đã từng đối xử với mấy đứa trẻ chúng em như thế nào. Đội trưởng! Em không sợ, em cũng không sợ bị mất mặt, em chỉ có một mình, không đáng lo.”

Nhìn cô bé giả vờ kiên cường mà lòng Kinh Sở cảm thấy chua xót, bỗng chốc anh lại nhớ đến Dương Miên Miên.

“Nếu như em đã quyết định, vậy tôi sẽ tìm người mô phỏng những câu hỏi luật sư biện hộ sẽ hỏi em. Khi nào em cảm thấy không chịu nổi có thể kêu dừng lại. Tiểu Kỳ, em đã rất dũng cảm, nếu như em có đổi ý, chúng tôi cũng không trách em.”

“Không! Em đã suy nghĩ kỹ rồi!”

Mọi người trong tổ chuyên án nghe quyết định của Tiểu Kỳ, ai nấy đều rất kinh ngạc cùng cảm động. Thường Nhận đồng ý kiến với Kinh Sở, không muốn cô bé đứng ra làm chứng. Cuộc đời của cô bé đã đủ bất hạnh, họ chỉ muốn cô bé có thể yên yên bình bình bắt đầu cuộc đời mới.

Ở trên tòa án, tất cả sẽ giết chết trái tim của cô bé.

Nhưng Tiểu Kỳ rất dũng cảm: “Em không sợ!”, cô lặp lại câu nói nhiều lần để bọn họ tin tưởng vào cô.

Kinh Sở cùng Thường Nhận tốn khá nhiều tâm huyết cùng thời gian để mô phỏng những câu đối đáp sẽ xảy ra trên tòa. Mỗi câu hỏi cay độc được đề ra chính bản thân Kinh Sở cũng

lúng túng. Thường Nhận ngồi một bên nắm chặt tay Tiểu Kỳ, nhiều lần muốn rơi nước mắt, cô quay sang Kinh Sở nói: “Tớ vẫn hi vọng Tiểu Kỳ có thể từ bỏ ý định này, ở đây chỉ có chúng ta, nhưng khi ra tòa làm chứng có rất nhiều người, tớ không dám tưởng tượng phải có bao nhiêu can đảm mới có thể bình tĩnh nói rõ toàn bộ sự việc, tớ không có được có thể đảm như cô bé.”

Thế nhưng, Tiểu Kỳ lại vượt qua được nỗi sợ hãi, mọi người đều lo chỉ trong một giây cô không chịu nổi rồi buông tay, nhưng không.

“Cô có thể thuật lại tình cảnh lúc đó không?”

“Tôi bị hấn kéo vào trong phòng, rồi hấn cưỡng hiếp tôi.”

“Cô xác định đó là cưỡng hiếp sao? Cô không hề phản kháng?”

“Hấn uy hiếp tôi, hấn nói nếu tôi dám phản kháng, hấn sẽ đánh tôi chết.”

“Hấn đánh cô sao?”

“Đánh!”

“Đánh thế nào?”

“Hấn túm tóc tôi, đá mạnh vào bụng, tôi cầu xin hấn đừng đánh, hấn lại giáng cho tôi một bạt tai, sau đó đá văng tôi ra, dùng tay dấm mạnh lên đầu tôi.”

Tiểu Kỳ ngồi tại trên ghế nhàn chứng, bình tĩnh và lạnh lùng mở miệng nói tất cả những đau đớn cô đã phải gánh chịu suốt một năm qua. Những hồi ức đau đớn như thước phim tua lại, từng cảnh từng cảnh như hiện ra trước mắt mọi người.

Cô bé ngay cả một tia ngại ngùng hay xấu hổ cũng không có.

Cô giống như con khi đang bị ánh mắt người đời soi mói.

Liễu Ngọc rơi nước mắt, chịu không nổi, cô đành bước ra khỏi tòa án. Thường Nhận thì cắn chặt môi, sống lưng lạnh toát.

Tới lượt Lão Ngũ trả lời thẩm vấn: “Không! Tôi không làm chuyện đó, chính nó cởi quần áo, rồi cầu xin tôi!”

“Tên cặn bã!” Thường Nhận đá mạnh vào cái ghế bên cạnh.

“Bình tĩnh!”, Kinh Sở thấp giọng nói, “Mới chỉ là bắt đầu thôi!”

Đây là một cuộc chiến đầy gian khổ, mặc dù luật sư bên biện khá dẻo miệng, điêu đảo thị phi, có điều chứng cứ của bên nguyên khá đầy đủ, thêm vào đó tâm lý Tiểu Kỳ vô cùng ổn định, có thể trả lời rõ ràng tất cả mọi câu hỏi được đặt ra.

Cuối cùng, nhóm người của tên Tào Lão Đại bị buộc các tội danh lừa bán, cưỡng hiếp và bạo lực, bị phán tội tử hình, những kẻ liên quan bị phạt từ 15 đến 20 năm tù.

Kết quả khiến tất cả mọi người cảm thấy thỏa mãn, thở phào nhẹ nhõm.

Bước khỏi cửa tòa án, Thường Nhận chạy lại ôm chầm Tiểu Kỳ: “Chị rất tự hào về em, em làm rất tốt!”

“Chúng tôi tự hào về em, em quá dũng cảm!”, viên mất Liễu Ngọc vẫn hoe đỏ, “Không được! Đội trưởng, anh nhất định phải khao một bữa thật lớn. Chúng ta phải ăn một bữa no say!”

Tiểu Kỳ đang khóc cũng phải nở nụ cười, vì những câu nói của họ mà nở nụ cười, cô bé quay sang nhìn Kinh Sở như đang mong chờ lời đánh giá của anh.

Kinh Sở cười với cô: “Em đúng là một cô gái kiên cường.”

Tiểu Kỳ ôm Thường Nhận: “Em cảm ơn chị Thường Nhận!”, rồi lại quay sang ôm Kinh Sở : “Em cảm ơn Đội trưởng!”

Kinh Sở bị cô bé ôm, gạt mình, lùi về sau nửa bước, Liễu Ngọc cười lớn trêu anh: “Sao em có cảm giác kể từ sau khi Đội trưởng gặp Dương Miên Miên, hình như anh rất được các nữ sinh ưu ái ... Miên Miên?”

Kinh Sở vừa định nói một câu Đùng đoán mò, liền nghe thấy cô ta gọi tên Dương Miên Miên. Theo phản xạ, anh nghiêng đầu, đúng là Dương Miên Miên đứng trên bậc thềm, cách họ không xa.

Anh còn nhìn thấy rõ hốc mắt đỏ ửng của cô, tay chân anh trở nên luống cuống, rất muốn chạy tới nhưng lại cảm thấy đó là hành động lỗ mãng.

Dương Miên Miên không nói một lời, xoay người rồi đi. Bóng lưng cô độc, trong lòng anh lại xuất hiện một nỗi đau vô cớ, anh cảm nhận được dường như cô tủi thân, anh không đành lòng.

“Tôi có chút việc!”, rồi nhanh chóng chạy về hướng Dương Miên Miên.

Liễu Ngọc mơ mơ hồ hồ: “Là sao đây?”

Dương Miên Miên chạy khá nhanh nhưng chân ngắn làm sao so sánh được với Kinh Sở, cô mau chóng bị anh chặn lại: “Miên Miên?”

“Không được nói chuyện với tôi, nếu không tôi sẽ không giữ được bình tĩnh, sẽ giết chết anh!”, cô nghiêm rắng nói.

Kinh Sở hoàn toàn không biết mình thế nào lại chọc giận cô: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Tôi đã nói không muốn nói chuyện với anh.” Dương Miên Miên đẩy mạnh anh một cái, nghiêng đầu nhìn hướng khác.

Kinh Sở chưa từng thấy cô hành động như vậy bao giờ, tim anh như có tảng đá đè nặng.

Dương Miên Miên dần lòng không được rơi nước mắt, cô chạy vượt qua anh, không theo hướng cổng mà thoát cái leo lên tường, nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Trong lòng cô có một cục nghẹn nhưng không thể nói ra, cũng không hiểu tại sao tâm trạng cô lại thay đổi như vậy, chỉ là nhìn thấy cảnh Tiểu Kỳ chạy đến ôm anh, trái tim cô như vỡ vụn.

Tức chết! Đứng là tức chết.

Cô về đến nhà như kẻ vô hồn, nhào lên giường, nước mắt thi nhau rơi xuống.

Chiếc gối bị nước mắt cô thấm ướt, nhưng cũng không dám nói, ‘mọi người’ trong nhà không ai dám hó hé một câu.

Cuối cùng không nhịn được, gối thô thề hỏi: “Miên Miên, ㄟ ㄟ ㄟ đừng khóc, chị khóc làm em cũng muốn khóc theo!”

“... chị nghĩ rằng anh ấy thích chị.” Dương Miên Miên mếu máo, mắt thấm đẫm lệ.

Cô cho rằng anh thích cô, nhưng trong giây phút ấy cô không còn dám khẳng định.

Kinh Sở tại sao lại đối xử với cô tốt như vậy? Ngay từ ngày đầu gặp gỡ cô đã cho rằng anh có ý với cô. Vậy ... chuyện ngày hôm nay đã chứng tỏ đó không phải là tình yêu của người đàn ông dành cho một người phụ nữ, mà chỉ là hành động anh quan tâm đến người yếu thế, tôn trọng và chăm sóc phụ nữ và trẻ em.

Đây là đức tính tốt của anh, nếu không anh sẽ không một lòng dốc sức giúp đỡ Tiểu Kỳ.

Vậy anh quan tâm cô, chăm sóc cô, tất cả những điều Dương Miên Miên ghi sâu tận trong đáy lòng bỗng chốc tan vỡ.

Trên thế gian này vẫn chưa có một người thực sự yêu thương Dương Miên Miên, chưa từng có đến một người.

Cô vẫn là đứa trẻ bị bỏ rơi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Tổ tình

“Đừng khóc nữa Miên Miên ơi!”, cả nhà xúm vào an ủi cô, giọng ai cũng có chút nghẹn ngào.

Giường là đau xót nhất, bởi nó là người chứng kiến Dương Miên Miên lớn từng ngày. Cô chưa từng khóc, cũng chưa bao giờ buồn quá lâu. Đối với nó, ký ức khó quên nhất là lần mẹ Dương Miên Miên qua đời, ba cô liên tục mau mau chóng chóng tặc huyền. Lúc ấy cô như một đứa trẻ bị cả thế giới vứt bỏ, chỉ biết cuộn người trên giường khóc lóc.

Mẹ mất, người cha không chút lưu luyến lấy vợ khác, không cần để tâm đến đứa con gái này. Cô bỗng chốc trở nên lẻ loi và cô độc, không người quan tâm, không ai chăm sóc.

Cũng chính từ năm đó, cô bắt đầu nghe được tiếng nói của ‘bọn họ’, nhờ có họ mà cô đã thoát khỏi nơi tận cùng của nỗi đau, quay về cuộc sống hiện tại.

“Miên Miên?”.

Có tiếng gõ cửa, đây là căn hộ kiểu cũ, đương nhiên cách âm không được tốt, đứng bên ngoài nghe thấy tiếng khóc nức nở của Dương Miên Miên, Kinh Sở không chịu nổi, lòng anh như lửa đốt, vô thức đẩy mạnh cửa.

Cửa mở toang.

Nó vờ hốt hoảng: “Chết! Em quên khóa cửa.”

Tất cả mọi người trong nhà liếc nó: “Ai tin →_→”

Kinh Sở bước vào, Dương Miên Miên cũng phát hiện ra. Cô bật dậy vừa đẩy anh vừa khóc lớn: “Ai cho anh đến đây, mau đi ra ngoài, mau!”

“Miên Miên!”, Kinh Sở nhẹ giọng, nắm cánh tay của cô: “Đừng khóc nữa, nói xem có chuyện gì?”

Dương Miên Miên trừng mắt nhìn anh: “Chuyện không liên quan đến anh. Từ bây giờ tôi muốn tuyệt giao với anh. Mau bước ra ngoài cho tôi, ở đây không hoan nghênh anh!”

“Dương Miên Miên!”, Kinh Sở gần nhẹ, đóng sầm cửa, siết thêm lực ở cổ tay không cho cô làm loạn, “Đừng nhúc nhích!”. Nhìn vào đôi mắt đỏ ửng, nước mắt tuôn rơi, đột nhiên cơn giận của anh mau chóng tiêu tan, đây gọi là đau lòng có đúng không.

“Không sao nữa, có chuyện gì mau nói cho anh, đừng khóc!”

Anh càng nói cô càng cảm thấy tủi thân: “Kể cho anh nghe thì được ích gì, anh không cần lo chuyện bao đồng, chuyện này chẳng mắc mớ gì đến anh cả. Anh mau đi quan tâm người nào đó đi, tôi không muốn gặp anh nữa.”

Kinh Sở đã hiểu được ý tứ trong câu trách mắng của cô. Anh từ từ thả lỏng cánh tay, Dương Miên Miên ngẩng đầu lên nhìn anh.

Anh cũng cúi đầu xuống nhìn cô.

Người đẹp là đây sao? Khóc sao cũng đẹp thế này, Dương Miên Miên khóc đến mức tóc tai bù xù, nước mắt vẫn tèm nhem trên gương mặt, mấy sợi tóc bết chặt vào má, nhưng không khó coi một chút nào, lại khiến người khác càng nhìn càng thấy đau lòng.

Kinh Sở đưa tay vuốt nhẹ tóc cô: “Ngốc quá!”. Anh nhìn chăm chăm vào gương mặt của cô, muốn thay cô lau những giọt nước mắt, những anh không dám, chỉ dám chạm nhẹ lên hàng tóc mai bên thái dương, nhẹ giọng nói: “Miên Miên, em còn quá nhỏ. Em chỉ mới 18 tuổi, còn anh lớn hơn em đến 10 tuổi. Anh quá lỗi đời, còn em lại thuần khiết trắng trong. Chỉ cần biểu hiện một chút tình ý với em, bản thân anh cũng cảm thấy xấu hổ.”

Dương Miên Miên nhìn anh một lúc lâu sau, nở nụ cười, chậm rãi nói: “Anh nói nghe thật tức cười. Anh chưa từng yêu sao, yêu một người không phải là bất chấp tất cả sao, không phải muốn ngừng là được. Anh nói xem, việc tôi yêu một người có gì là sai? Tại sao anh lại cho rằng không được?”

Kính Sở không tài nào trả lời cho cô câu hỏi này.

Dương Miên Miên kim cho giọt nước mắt tuôn rơi: “Tôi vẫn luôn nghĩ anh cũng thích tôi, nhưng qua chuyện ngày hôm nay tôi mới biết chỉ là do tôi tự mình đa tình. Không phải anh chỉ đối xử tốt với riêng mình tôi, mà với ai anh cũng chu đáo như thế!”

Không phải! Anh muốn đáp trả cô bằng hai chữ này, nhưng nó vẫn lẩn chần trong miệng anh, không thể thốt ra. Anh sợ, sợ rằng chỉ cần nói được hai từ này, anh sẽ không thể kiểm soát nổi chính mình mà nói những lời thật sâu từ tận đáy lòng.

Dương Miên Miên ngẩng đầu, cô chỉ mới đứng đến ngực anh, cho dù bây giờ cô nhón chân, rồi ngẩng cao đầu, môi của cô cũng chỉ phớt qua cằm anh.

Kính Sở cúi xuống nhìn vào gương mặt cô, nước mắt vẫn không ngừng rơi, đầu óc anh đột nhiên trở nên mụ mị, rối tuếch, tất cả dựa theo bản năng, thấp đầu, hướng đến môi cô.

Đôi môi thiếu nữ như nụ hoa mùa xuân mới chớm, lại giống như quả ngọt quả thực khiến người khác say đắm.

Chỉ là một cái chạm môi, chỉ trong một hai giây ngắn ngủi, cũng chẳng có bất cứ đụng chạm nào thân mật nhưng sao tim anh lại đập nhanh thế này, anh bây giờ đã không thể điều khiển được nó.

“Anh...” anh muốn nói gì đó, nhưng nghẹn nơi cổ họng, nửa chữ cũng không thành lời.

Dương Miên Miên nhìn vào mắt anh, dường như không can tâm, tiến sát vào anh thêm một chút, cô giẫm chân lên đôi giày của anh, kiễng cao chân, vẫn chưa đủ cao. Cô mạnh dạn vòng tay ôm lấy cổ anh, cuối cùng cũng thuận lợi áp sát bờ môi anh.

Cô người thấy mùi thuốc lá nhân nhạ, quyến luyến hơi thở của anh.

Trong nháy mắt, cả hai như quên hết đất trời.

Kính Sở ôm lấy eo cô, tăng thêm chút sức, khiến nụ hôn sâu hơn. Anh cảm nhận được thân thể mềm mại của cô, một mùi hương thơm ngát đặc trưng của riêng cô, hương thơm thoang thoảng từ mái tóc cô, rất dịu nhẹ cũng khiến anh lưu luyến không quên.

Thời gian như ngừng trôi, trái tim như ngừng đập, tất cả vạn vật tĩnh lặng, nhường không gian cho riêng mình anh, để anh được tan chảy trong nụ hôn của cô, chỉ dành riêng cho cô.

Nụ hôn ấy kéo dài rất lâu, lâu đến mức ngay chính bản thân anh sau khi buông cô ra cũng còn thấy choáng váng. Anh nhìn sâu vào mắt cô, đôi mắt ấy sáng lấp lánh.

Kính Sở ghì chặt cô vào lòng. Dương Miên Miên nhẹ giãy giụa, từ trong ngực anh phát ra tiếng thì thầm: “Anh thích em không?”

“Thích em!” anh cười cười, “Đừng khóc nữa, tính em thật nóng nảy.”

Rõ ràng là anh đang trách cứ cô, sao mà lại ôn nhu nhẹ nhàng đến thế.

Dương Miên Miên nhìn thật lâu vào gương mặt anh.

Hai người mặt đối mặt, mắt đối mắt, cuối cùng chính anh phải chịu thua trước: “Em á...” chưa tròn câu, lại nở nụ cười, “... thật to gan!”

“Hôn cũng đã hôn rồi, anh không được phép từ chối đâu.” Giọng nói của cô có chút khoa trương.

Kính Sở vuốt má cô: “Không, sẽ không từ chối. Chờ đến khi em tốt nghiệp, chúng ta bắt đầu mối quan hệ này có được hay không?”

“... Không được!”, cô tối xầm mặt, “Lại phải đợi, ai chờ được anh, không muốn thì thôi!”

Kính Sở kéo tay cô ngồi xuống bên cạnh anh, một cảm giác không chân thực, anh nghĩ mình đang nằm mơ: “Em vẫn chưa tốt nghiệp!”

“Chỉ cần nửa năm nữa là em sẽ lên đại học”, giọng cô có chút tức giận, “Hôn nữa em đã lớn rồi, em đã thành niên.”

Kính Sở trầm nghĩ, anh biết cô đã thành niên, đã đủ tuổi, nhưng anh thì... Anh biết mình không thể nào không chế được trái tim mình yêu thích cô, nhưng trong lòng vẫn chưa vượt qua được cửa ải ấy.

Cô còn quá nhỏ, anh luôn cho rằng việc mình yêu cô có chút tội lỗi.

“Miên Miên, hãy nghe anh nói.” Anh đặt hai tay lên bả vai cô, ánh mắt ôn nhu, ánh mắt ấy cũng khiến cô mê đắm, “Anh thật sự rất thích em, nhưng anh lớn hơn em quá nhiều. Dương Miên Miên, nếu em đơn giản chỉ muốn có người bên cạnh, vậy chúng ta tốt nhất không nên bắt đầu.”

Dương Miên Miên vẫn chưa hiểu ý anh: “Em thích anh, anh cũng thích em, vậy còn chưa đủ sao?”

Anh cười cười nhìn cô: “Chưa đủ, mỗi một mối tình đều bắt đầu từ việc cảm mến, nhưng còn có thể bền nhau dài lâu hay không đều dựa vào sự đồng cảm của cả hai bên. Anh không muốn phát sinh một mối quan hệ qua loa, tiện thì chơi đùa một chút rồi chia tay. Chuyện này đối với cả anh và em đều sẽ chịu nhiều thương tổn.”

“Vậy anh muốn thế nào?” Dương Miên Miên nhìn thẳng vào mắt anh, nháy mắt một cái, “Chúng ta sẽ thảo luận việc kết hôn luôn sao?”

Kính Sở đã thông suy nghĩ của cô: “Em cảm thấy quá xa vời đúng không?”. Cô chỉ mới 18 tuổi đã cùng anh nói chuyện kết hôn, chuyện thật nực cười trong thời đại này.

Ai đảm bảo được đây.

Dương Miên Miên miễn cưỡng nói: “Chỉ cần đến năm em 21 tuổi, em chỉ còn thiếu mấy năm nữa.”

Cô chưa đủ tuổi được kết hôn theo pháp luật quy định, thời gian không phải là ngắn.

“Có thể đối với anh mà nói, kết hôn là chuyện gần trong gang tấc”, anh nhẹ nhàng nói tiếp, “Anh có thể chờ em, nhưng em có thể đảm bảo chúng ta sẽ đi cùng nhau đến ngày đó sao?”

Dương Miên Miên quả quyết: “Có thể chứ!” Cô ôm chặt cánh tay anh, tựa đầu vào vai anh, “Anh không muốn qua lại với em sao?”

Kinh Sở vuốt ve gò má cô, nhẹ giọng: “Muốn, nhưng đầu phải muốn là được, ngày từ ban đầu anh cũng tự hỏi, mình có thể dựa vào điều gì đây?”

“Anh nghĩ quá nhiều, đầu ai biết ngày mai chuyện gì sẽ xảy ra, có ai nắm chắc được tương lai?”, Dương Miên Miên chỉ cho rằng anh quá lo xa, rung rung chân, “anh tự chuốc thêm phiền phức cho mình làm gì.”

Kinh Sở thành thực nói: “Đừng là anh lo nghĩ, nhưng làm sao anh có thể không suy nghĩ, anh buộc phải có trách nhiệm với em. Em hiện tại là bao nhiêu tuổi, tương lai vẫn chỉ mới bắt đầu, có thể một ngày nào đó em sẽ hối hận.”

“Hối hận khi ở bên anh?”, cô vẫn chưa hiểu, “Dĩ nhiên sẽ không, thích anh và muốn được ở bên anh là không bao giờ hối hận.”

Kinh Sở ôm chặt cô, thở dài, đây, còn chưa thật sự bắt đầu mà suy nghĩ đã khác nhau nhiều như vậy, vậy sau đó thì sao. Nếu nói thẳng ra một bên thì vô ầu vô lo, còn một bên lại là lo được lo mất.

Dương Miên Miên lấy hai tay chống đầu, suy nghĩ một chút, sau đó nói: “Được! Nếu anh nói không qua lại, vậy thì không qua lại. Bây giờ anh có thể đi, tôi không muốn có người đàn ông lạ mặt ở nhà mình lâu như vậy.”

Dương Miên Miên đã khiến Kinh Sở hiểu thật rõ ràng thế nào “Trở mặt vô tình”.

“Đi đi đi, anh có thể đi ngay lập tức.” Dương Miên Miên kéo tay anh, lôi ra phía cửa, vài giây trước đây còn ôm ấp thân thiết, nay thì làm như không quen biết.

Kinh Sở cũng không nói gì thêm, chỉ quay sang xoa đầu cô: “Mai anh đến thăm em!”

“Không cần!”, cô từ chối, “nhìn anh là thấy phiền, anh mau về đi!”

Cô đóng sầm cửa.

Kinh Sở ngồi trong xe ở dưới lầu nhà cô rất lâu, tâm trạng anh cho đến giờ vẫn chưa thể bình tĩnh.

Chuyện xảy ra quá bất ngờ, anh tuy rằng ý thức được mình thích Dương Miên Miên, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy nó thật quá hoang đường

Cô còn quá trẻ con, nhỏ hơn anh rất rất nhiều, chỉ cần nghĩ đến vấn đề này anh lại thấy mình là một tên xấu xa.

Nhưng anh thật sự rất thích cô, tuy rằng ngoài vẻ đẹp khuynh nước khuynh thành, thì cô chẳng có đến một ưu điểm gì, không dịu dàng, tình tình thì háo thắng, luôn tự cho mình là đúng, kiêu căng tự phụ.

Đối với anh, dù chỉ là một ngọn gió thổi khẽ tung bay mái tóc của cô anh cũng để tâm, anh không muốn bỏ lỡ dù chỉ là một hành động nhỏ nhất. Anh chỉ muốn quan tâm cô, yêu chiều cô, không muốn cô chịu nhiều oan ức.

Khi anh gặp được cô, trong anh giống như gặp được ánh mặt trời ngày đông giá rét. Lúc nào cũng nhẹ nhàng đến khó tin, đôi mắt anh luôn đậm ý cười, cảm thấy tâm trạng luôn luôn được thoải mái, ngay chính bản thân anh cũng không thể nghĩ rằng mình có lúc được vui vẻ như thế.

Chỉ cần cô khẽ nhún mày, chỉ cần cô mỉm cười cũng khiến anh xao xuyến.

Anh chỉ muốn mỗi ngày đối xử tốt với cô hơn, dốc hết sức mình làm cho cô vui vẻ, chứ không phải như bây giờ, cứ ngày ngày nom nớp lo sợ mình vượt quá giới hạn. Nếu anh dám vượt qua, anh thật đúng là người đàn ông hèn hạ.

Anh suy nghĩ một lúc lâu, sau đó anh gọi một cuộc điện thoại.

Mọi chuyện đã được sắp xếp ổn thỏa, ngày mai Tùng Tuấn sẽ quay về Nội Mông. Vừa trải qua một trận hoan ái, anh đang tắm.

“Alo, Kinh Sở có chuyện gì sao?”, anh vẫn đang trần như nhộng, chưa kịp lau khô người, vội vội vàng vàng bắt máy.

Kinh Sở nói ngay: “Nếu như cậu thích một người, mà người đó cũng thích cậu, tuy rằng hai người có chút không hợp nhưng có thể bắt chấp tất cả để đến với nhau chứ?”

Tùng Tuấn lập tức a một tiếng: “Đó là điều đương nhiên!”, sau đó anh hét lớn, “Sao, cậu cùng Dương Miên Miên ... hai người ... tỏ tình rồi sao?”

Kinh Sở im lặng một lúc lâu sau mới nói: “Cô bé còn nhỏ quá, tớ sẽ đợi.”

“... người anh em à, cô bé vừa xinh đẹp, lại vừa thông minh, cậu không thích thì sẽ có người khác chiếm mất.” Tùng Tuấn vừa trả lời vừa rút tiền đưa cho người phụ nữ rồi ra hiệu cho cô ta cuốn đi, “Người ta sẽ chờ cậu sao? Cậu đừng đánh giá mình cao quá, không chừng sáng ngày mai người ta đã tay trong tay với cậu thanh niên khác tung tăng dạo phố, thôi coi như xong!”

Kinh Sở ngẫm nghĩ, chuyện này hoàn toàn có thể xảy ra, anh không muốn như vậy!

“Tớ liên lạc với cậu sau.”, anh lập tức ngắt máy, rồi phóng thẳng lên nhà Dương Miên Miên.

Dương Miên Miên vẫn đang nằm cuộn trên giường như một chú mèo còn lười biếng.

Anh hít sâu một hơi, không để mình có một giây do dự: “Miên Miên, anh đổi ý.”

“A?”

“Hãy để anh chăm sóc cho em.”

“Hả?”

“Xuống lầu nhanh lên, anh đưa em đi ăn tối!”

“Tối liền!”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Ghen

Kính Sở chờ chưa đến nửa phút đã nhìn thấy cô nhảy chân sáo bước xuống giường, ăn mặc chỉnh tề, đội chiếc mũ len màu đỏ, gương mặt cô như ánh trăng chiếu sáng đêm đen.

Anh nín cười, mở cửa xe cho cô. Dương Miên Miên ngồi vào trong đang chuẩn bị thắt dây an toàn, anh liền gạt tay, tự tay mình làm, rồi anh hôn nhẹ lên gò má cô, dặn dò: “Nghe nè, người đàn ông phải mở cửa xe cho em, đưa em đến nhà hàng phải kéo ghế em ngồi, buổi tối phải đưa em về, tất cả những điều này em không cần cảm ơn.”

“... cho nên?”

Xe Audi cướp lời: “Anh Kính Sở nói đó là biểu hiện của người đàn ông có nhân cách tốt, nếu không làm vậy chứng tỏ là người đàn ông không có phong độ. Anh muốn nói để chị biết đó là nhiệm vụ, chị không cần cảm động rồi bị người ta lừa mất.”

Ghế phụ: “o(# ▽ #)o Chị Miên Miên, bây giờ chỗ ngồi này là của chị, nếu anh Kính Sở dám quấy phạm bọn em sẽ nói cho chị biết.”

Dương Miên Miên: “... Sặc!”

“Cười cái gì?”, anh liếc cô, đôi mắt anh ngập ý cười, “Em có lạnh không? Cần điều chỉnh điều hòa cao thêm một chút không?”

“Không lạnh!”, cô cảm thấy toàn thân bây giờ rất rất ấm áp, nhưng anh vẫn nhất định cầm bàn tay cô, xoa xoa lòng bàn tay cô mới yên tâm, “Bây giờ em muốn đi đâu?”

Vừa dứt lời, điện thoại Kính Sở vang lên, nhận điện thoại, là giọng Liễu Ngọc ở đầu dây bên kia: “Đội trưởng! Bọn em gọi món rồi!! Chỉ chờ anh đến trả tiền! Anh không thể nào không đến đó chứ?”

Kính Sở liếc sang nhìn Dương Miên Miên, cô đang lắc đầu nguây nguẩy, anh mỉm cười: “Mang hóa đơn tôi thanh toán cho, còn bây giờ tôi có việc không thể đến được rồi!”

“Có việc?” điện thoại Liễu Ngọc giống như bị ai đó lấy đi, một lát sau Kính Sở nghe giọng Tiểu Kỳ nhẹ nhàng vang lên: “Anh Kính Sở, anh không đến ăn cơm sao?”

Kính Sở cảm giác được Dương Miên Miên ra sức bấm mạnh tay anh một cái, mặt anh không biến sắc, nắm ngược lấy tay cô, trả lời: “Ừ! Tôi có chút việc không đến được!”

“Đội trưởng à, anh thật là làm mất hứng quá đi!”, Liễu Ngọc lầm bầm, “Mặc kệ anh, hôm nay bọn em ra sức anh, lúc thanh toán anh đừng có trốn nhé!”

“Bao nhiêu cũng được!”

Sau khi dàn xếp xong xuôi, Kính Sở kéo tay cô: “Em muốn ăn gì?”

“Ăn anh!”, cô trả lời thẳng thừng.

Kính Sở: “...”, anh lấy tay ghì quai hàm cô, “Muốn tạo phản sao?”

Dương Miên Miên cắn tay anh một cái thật mạnh.

“Còn lộn xộn, em không đói bụng sao?”

“Muốn ăn lẩu!”

Kính Sở ngẫm nghĩ một chút, hai người mới quen nhau, nếu đi ăn riêng sẽ có chút lúng túng, vì vậy anh lên tiếng đề nghị: “Anh muốn gọi Tùng Tuấn đi ăn cùng chúng ta, ý em thế nào?”

“Không có ý kiến a!” Có ăn là được rồi, bao nhiêu người đều không có vấn đề.

Mùa đông, gió lạnh, ăn lẩu mới tuyệt vời làm sao.

Tùng Tuấn nhận điện thoại, liền vui vẻ đồng ý, thuận tiện cũng muốn xem cô bạn gái nhỏ của Kính Sở: “Haizza, Miên Miên, chúng ta lại gặp nhau!”

“Chào anh ...!”, Dương Miên Miên uống một ngụm coca, tầm mắt trước sau vẫn nhìn chăm chăm vào nồi lẩu, thọc thọc người Kính Sở: “Đã ăn được hay chưa?”

“Chờ một chút!”, anh lấy một đĩa đậu phộng đặt trước mắt cô, cô nhón tay ăn, âm thanh giòn giã. Kính Sở bắt chuyện: “Mau ngồi xuống đi!”

Tùng Tuấn kẻ mỏng ngồi, nhìn bọn họ lại nở nụ cười gian xảo.

Kính Sở liếc nhìn anh ta một cái, không thêm đề ý, nồi lẩu đã sôi, liền nhanh chóng múc miếng thịt vào chén của Dương Miên Miên.

Trước mặt Dương Miên Miên là năm đĩa thức ăn, cô vui đầu ăn, cũng không bỏ lỡ câu chuyện của hai người bạn họ.

Tùng Tuấn hỏi Kính Sở về vụ án buồn người, nghe thấy phán quyết là từ hình thi thử phảo nhẹ nhõm: “Nói chứ, cô bé đó cũng rất dũng cảm, nếu không nhờ cô bé, sự việc sẽ rất rắc rối.”

Người anh ta đề cập chính là Tiểu Kỳ, nhưng Dương Miên Miên ngày hôm nay tâm trạng đang buồn bực, nghe chuyện này lại thấy không lọt tai, buông đũa nói một chập: “Có thể có chút lương tâm được không, là nhờ ai mới có thể cứu được đám người đó ra, là ai nói cho anh biết sào huyệt ở Tào Gia Cầu, là ai nói cho anh biết hang ổ ở viện mở cõi Ái Tâm!”

Tùng Tuấn bị Dương Miên Miên dọa hết hồn, nhìn cô một lúc lâu sau mới nói: “Chuyện này là sao?”

“Dựa vào em!”, Kính Sở mau chóng xoa dịu cô, gương mặt cô vẫn rất nghiêm túc, anh biết chuyện này hẳn là vì Tiểu Kỳ, đơn giản là cô đang ghen.

Tùng Tuấn vội vàng đứng dậy: “Tôi đi vệ sinh!”

Lúc ra đến cửa anh ta vẫn còn nghe thấy giọng Dương Miên Miên tra vấn: “So với cô ấy, em có công lớn hơn, em thông minh hơn, em đẹp hơn cô ấy, tại sao mọi người chỉ khen cô ấy mà không khen em?”, càng nói càng thấy tủi thân, “Trần Duyệt cho em một gạch vào đầu, suýt chút nữa phải bỏ thi, rồi tên Hồ Dật Lâm làm em tổn thương nào, nhưng được gì đây?”

Kinh Sở ôm cô vào lòng, vỗ vai cô nhẹ giọng nói: “Miên Miên nhà chúng ta là ngoan nhất, giỏi nhất!”

“Không muốn dùng cách đối xử với trẻ con để dỗ dành em!”, cô đẩy anh ra, “Anh đi dỗ dành người khác đi!”, con nít, con nít, lúc nào cũng coi là con nít.

Chà, xem ra con giận vẫn chưa tan.

Kinh Sở hôn nhẹ lên môi cô: “Đừng giận nữa có được hay không?”

Dương Miên Miên tức giận quay mặt đi, mím chặt môi nhưng cũng đã trấn tĩnh được phần nào, Kinh Sở lại xoa mặt cô nhìn mình, đặt lên môi cô thêm một nụ hôn thật sâu: “Hôm nay là ngày đầu tiên chúng ta qua lại, không nên tức giận được không? Hôm đó Tiểu Kỳ ôm cảm ơn tất cả mọi người, chỉ đơn giản là thay lời cảm ơn thôi.”

Dương Miên Miên than thở: “Cô ấy ngoan hơn em, nghe lời hơn em, suy nghĩ đơn giản hơn em...”

Kinh Sở nghiêm mặt: “Dương Miên Miên, anh nói cho em biết, nếu không phải vì em, con gái dưới 25 tuổi anh đều không chú ý tới, Tiểu Kỳ mới có bao nhiêu tuổi đâu!”

Giống như chạm vào ngòi nổ, Dương Miên Miên suy nghĩ một chút, cuối cùng làm hòa với anh: “Vây cũng được!”

“Không còn giận nữa?”

“Cá viên chín rồi kia!”, cô vụng về lảng sang chuyện khác.

Tùng Tuấn quay trở lại đúng lúc nhìn thấy Kinh Sở đang mò mò móc mấy miếng cá viên cho Dương Miên Miên, anh ta lẩm bẩm: “Đúng là tình yêu chà lý giải nổi, thế nào đây? Đây gọi là đầu giường cãi nhau, cuối giường hóa à? Tốc độ còn nhanh hơn mình đi tè!”

Kinh Sở ném cho anh ta tia cảnh cáo: “Có muốn ăn không?”

“Lấy tờ cái óc heo!”, Tùng Tuấn khui chai bia, chuẩn bị ăn một bữa thỏa thích.

Bữa cơm kéo dài đến hơn 10 giờ, Tùng Tuấn sắp phải rời thành phố Nam Thành, những ngày tháng trước đây hai người gặp nhau thì ít, xa nhau thì nhiều, đã rất lâu không ngồi bên nhau ăn bữa cơm.

Trong lúc rượu say cao hứng, Tùng Tuấn nhất thời kích động: “Tớ ở cái xứ khi ho cò gáy đó cũng chẳng có gì, hay tớ quay về thành phố Nam Thành sống.”

“Được! Như vậy chúng ta mỗi ngày đều có thể gặp mặt, uống ly bia!” Kinh Sở cũng cao hứng, hai người lại tiếp tục cụng ly. Dương Miên Miên đếm đếm mấy chai bia trên bàn, lẳng lặng gấp cho anh miếng thịt.

Anh cũng quên mất Dương Miên Miên, nhìn thấy cô vẫn còn đang ăn, có chút lo lắng: “Muốn ăn nữa sao, ăn nổi thì ăn nhé, hay ăn chút trái cây được không?”, anh đưa cho cô trái táo xanh.

Dương Miên Miên gặm miếng táo, lẩm bẩm: “Chịu đựng!”

“Có mệt không?”

“Mệt!”

Kinh Sở uống hết ly bia, đặt xuống, rồi nói với Tùng Tuấn: “Lần sau cậu quay lại Nam Thành tớ lại mời cơm, hôm nay tớ đưa Dương Miên Miên về trước!”

Tùng Tuấn: Bỏ nhà cậu! Gọi người ta ra ăn cơm, ăn xong phải đi ra về, coi vậy xem có được không? Kinh Sở à, chúng ta dù sao cũng là bạn bè bao năm, vậy mà ... không thể ngồi uống với tớ đến sáng sao.

Đúng là không coi kẻ độc thân này ra gì mà!

Tùng Tuấn nhìn Kinh Sở, gương mặt u ám: “Đồ trọng sắc khinh bạn!”

“Dương Miên Miên nhà tớ còn phải về nghỉ ngơi.”, lúc nói câu này, sắc mặt Kinh Sở rất nghiêm túc.

Tùng Tuấn bị anh đánh bại: “Thôi tớ chả còn gì để nói!”

Vừa bước ra khỏi cửa quán, nhớ ra mình có uống bia, vì vậy phải gọi taxi, lại phải chờ thêm một chút. Leo lên xe, Dương Miên Miên đã bắt đầu buồn ngủ, đầu tiên thì như gà mổ thóc, một phút sau đầu tựa thẳng lên thành ghế ngủ say mất.

Đến dưới lầu, Kinh Sở gọi cô mấy lần cũng không tỉnh. Ở cái tuổi này, ai chẳng ham ăn mê ngủ, bây giờ cũng đã hơn 11 giờ, cũng khó trách cô bé.

May là cô quá nhẹ, anh thoát cái ôm cô vào lòng, tay chân chẳng thấy miếng thịt nào, chiếc cằm nhỏ nhỏ, chặc từ nhỏ đến lớn cũng chưa được ăn no.

Đặt cô lên giường, ngay lập tức cô cuộn tròn, giống như là rất lạnh. Kinh Sở hơi ngạc nhiên, trời tuy lạnh, nhưng trên giường chăn trùm kín mít thế này sao lại lạnh như vậy.

Anh sờ lên giường, sờ vào chân, một chút chua xót.

Đệm giường mỏng manh, phía dưới lót ít quần áo mùa hè của cô, từng xấp từng xấp được xếp rất gọn gàng. Chiếc mền mỏng tang, sợi bông chắc cũng đã rất cũ, một chút ẩm áp cũng không có.

Anh tìm tìm một chút, thấy có một chiếc túi chườm nóng, anh vội đun nước cho vào túi chườm, rồi nhẹ nhàng đưa cho cô, cô liền ôm vào lòng, lúc này mới giấc ngủ mới an ổn.

Bây giờ Kinh Sở lại không nỡ rời đi, liền lấy ghế ngồi bên cạnh giường, thỉnh thoảng lại lấy tay sờ vào trong chăn kiểm tra nhiệt độ.

Dương Miên Miên đương nhiên không vì lạnh mà tỉnh, mà do bởi cô đói bụng. Lúc thức dậy phát hiện, trong chăn thật ấm áp, không hề lạnh lẽo như thường ngày, một cảm giác thoải mái mà cô không ngờ đến.

“Tỉnh rồi?” Kinh Sở từ trong nhà tắm bước ra, anh đã cởi áo khoác cùng áo len, trên người chỉ còn chiếc áo sơ mi xám, ông tay áo xắn lên tới khuỷu tay, lộ ra cơ bắp rắn chắc, trên tay cầm chiếc khăn bông hơi ẩm.

Dương Miên Miên không nghĩ đến anh vẫn còn ở đây, cô chớp mắt. Kinh Sở tiến đến sát bên cô, lấy khăn giúp cô lau mặt, cô cảm thấy sung sướng đến mức không muốn ngẩng đầu lên.

“Mau đi đánh răng!”, anh cười cười, véo nhẹ má cô, rất tự nhiên, không giống như họ mới bắt đầu mối quan hệ vào tối qua, “sau đó chúng ta ăn sáng!”

Dương Miên Miên bay vèo vào nhà tắm, trong vòng 3 phút hoàn tất vệ sinh cá nhân, rồi lại bằng tốc độ ánh sáng phi thẳng lên giường. Kinh Sở thấy cô chỉ mặc chiếc váy trắng: “Sao em không mặc thêm quần dài vào?”

“Không!”, cô lạnh đến hàm răng va vào nhau, ngồi thu lu một góc.

Hải Tặc từ trong bếp bước ra, miệng đang gặm cái gì đó, chậm chậm nhảy lên giường, rồi ngoan ngoãn nằm yên ở cuối giường.

Dương Miên Miên kéo chăn, bây giờ mới phát hiện nhà mình xuất hiện rất nhiều đồ vật mới, đầu tiên phải kể đến chiếc chăn mới màu xanh da trời, vừa dày vừa ấm, có chút thẹn thùng: “Em chào chị Miên Miên o(# ▽ #)o”

“Chăn mới ở đâu ra đây?” Cô tròn tròn mắt.

Kinh Sở trong bếp bước ra, lấy chiếc bàn nhỏ rồi đặt lên giường cho cô: “Anh mua, chăn của em mỏng như vậy, mùa đông lạnh chết!”, giọng anh có chút tức giận, rồi lại vào bếp lấy ra một đĩa sủi cào, “Mau ăn đi nào!”

Anh lấy chiếc túi nilon bên cạnh giường đưa ra cho cô một chiếc áo khoác ngủ màu hồng đậm, bằng nhung thật dày, rồi khoác lên người cho cô: “Có xem tivi không, nhà em ngay cả chiếc điều khiển tivi cũng không có pin”, anh cũng không thể tưởng tượng nổi, “Em xem kênh nào, anh mở cho.”

Dương Miên Miên chớp chớp mắt, ánh mắt vô tội nhìn anh, làm sao có thể nói cho anh biết từ trước đến nay muốn xem tivi cô đều ra lệnh cho nó, từ trước đến nay đâu cần đến chiếc điều khiển từ xa: “Em muốn xem Tây Du Ký!”

Đây là bộ phim truyền hình lâu như năm nào cũng chiếu suốt kỳ nghỉ hè và nghỉ đông, nhà nhà từ trẻ đến già đều xem đi xem lại mà không chán.

Trên màn hình tivi đã là bộ phim Tây Du Ký.

Dương Miên Miên vừa ăn sủi cào, vừa xem tivi, viên sủi cào trắng trắng tròn tròn, rất đáng yêu, mùi vị khỏi nói, rất tuyệt vời, trong chớp mắt đã ăn sạch sành sanh.

“Anh đang làm gì đó?”

“Thu dọn một chút!”, Kinh Sở thu dọn từng cái hộp giấy chất lên, không gian rộng thêm một chút.

Nhà Dương Miên Miên vốn dĩ đã nhỏ, lại còn nhồi nhét bao nhiêu thứ linh tinh, trong nhà càng thêm tối tăm và chật chội. Có thể do cô yêu thương đồ vật, không nỡ ném chúng đi, tất cả đều dọn lại, chất thành đống, lâu dần chỗ trống càng ngày càng ít dần.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 56: Cảm động

Sau khi mua đồ cho cô về, Kinh Sở lại xoay qua giúp cô thu dọn nhà cửa một chút. Thật ra nhà Dương Miên Miên đã rất gọn gàng, nhưng do thấp bé nên không thể chất đồ vật được lên cao, anh tiện tay sắp xếp lại, trong thoáng chốc căn nhà trở nên sáng sủa.

Trong khi dọn dẹp, anh nhìn những món đồ cũ anh mỉm cười mãi. Nào là sách vở đã dùng, hộp bút cũ, bút bi đã hết mực, mấy miếng vải cũ ... chẳng biết cô cất chúng để làm gì.

Thu thu dọn dẹp một hồi mới nhận ra, trong nhà cô chẳng có gì, đồ điện máy đếm được trên đầu ngón tay, tủ chén thì chỉ có hai cái, ba đôi đĩa, thật sự cuộc sống của cô rất chật vật.

Dương Miên Miên nhìn bóng lưng Kinh Sở loay hoay, cảm giác như đang ngẫm mình trong dòng suối ấm áp, nước mát cô đáng đầy khóe mi, chực tuôn trào.

Kinh Sở dĩ nhiên không nhìn ra cảm xúc của cô, vừa cầm chổi quét nhà vừa nói: “Anh có mua cho em một cái chăn điện, buổi tối em đắp cho ấm. Em không cần nấu cơm, anh đã mua sủi cào và bánh trôi làm sẵn để trong tủ lạnh, lúc nào đói em chỉ cần hấp sơ là có thể ăn được! Anh không muốn thấy em ăn mì nữa, ăn như vậy làm sao khỏe được!”

Anh vẫn như trước đây, dồng dãi, lải nhải, nhưng sao lần này cô chẳng thấy phiền chút nào trái lại lại cảm thấy ngập tràn hạnh phúc.

Từ nhỏ đến lớn chưa có ai quan tâm cô như vậy.

Cô tung chăn, nhảy khỏi giường, chạy vọt sang ôm chầm lấy Kinh Sở, cô quá nhỏ bé, chỉ có thể ôm được eo của anh, Kinh Sở mắng yêu: “Đã nói đừng làm vậy, mau thả tay ra nào”. Anh quảng tay, bẻ bông cô trở về giường.

Dương Miên Miên bĩu môi tỏ vẻ không vui, giọng anh mềm nhũn: “Để anh đi rửa tay đã, rồi qua với em!”

Anh làm nốt nấy việc dở dang, rửa sạch tay rồi mới qua ôm cô, cô nằm gọn trong lòng anh như một con mèo con.

Trái tim anh cảm thấy ngọt ngào.

Còn hai ngày nữa là đêm 30, những người dân làm việc tại thành phố Nam Thành rục rịch chuẩn bị về quê ăn tết. Càng gần đến tết giao thông càng đông đúc, trạm xe lửa càng sân bay người người qua lại tấp nập.

Trong lúc Kinh Sở đang do dự không biết có nên mua vé về nhà hay không, đã lâu lắm rồi anh chưa về thăm mẹ, nhưng lại không an tâm bỏ rơi người bạn gái mới.

Ngược lại mẹ anh lại vui vẻ đồng ý: “Con muốn đón tết ở thành phố Nam Thành à? Vậy cũng được, ba muốn mời mẹ ra nước ngoài đón tết, con ở Nam Thành càng tốt.”

“Ba mời mẹ ra nước ngoài sao?”

“Ừ! Ông ấy mới mua được một trang trại nằm phía Nam nước Pháp, trồng rất nhiều loại nho, hỏi mẹ có muốn đi đến đó không. Bên đó bây giờ khí hậu cũng tốt, mẹ đi đổi gió cũng là ý kiến hay a!”

“Vâng!”, Kinh Sở không thể nào lý giải nổi tình cảm của ba mẹ mình, hai người ly hôn đã lâu nhưng vẫn giữ được mối quan hệ bạn bè, thậm chí là còn rất tốt. Thật sự rất hiếm thấy!

Gia đình anh vốn dĩ cũng xếp vào dạng gia đình ‘đặc biệt’.

Dù thế nào chăng nữa, năm nay anh có thể ở lại Nam Thành đón tết, dĩ nhiên muốn ở bên Dương Miên Miên, nhưng với cô điều này rất mờ mịt: “Đón Tết? Đón Tết là sao?”

Kinh Sở im lặng một lúc, sau đó hỏi ngược lại cô: “Trước đây mấy ngày Tết em làm gì?”

“Thì em cả ngày ở nhà xem tivi, rồi ngủ thôi!”

Cô trả lời một cách rất tự nhiên, khiến Kinh Sở đau lòng thay cô, anh vuốt nhẹ tóc cô: “Năm nay ăn tết bên nhà anh nhé!”

“Được!”

Ngày 29 tết, cô ngủ thẳng đến trưa mới lò dò thức dậy, liếc điện thoại thấy tin nhắn Kinh Sở, tỉnh ngủ hửn, hôm nay cô qua nhà anh.

Dương Miên Miên dụi mắt: “Hải Tặc đâu rồi?”

“Ra ngoài chơi rồi!”

Cô bò xuống giường đi đánh răng rửa mặt. Thay quần áo xong xuôi thì Hải Tặc cũng vừa vận lù lù về nhà, chân sau đạp cửa một cái.

“Mấy ngày nay em đi đâu, sao không về nhà!”, Dương Miên Miên ngồi chồm hồm xuống hỏi nó, “Đi cua gái à?”

Hải Tặc nhìn chằm chằm vào cô.

“Chị sẽ qua nhà anh Kinh Sở đón Tết, em đi không?”

Hải Tặc không nhúc nhích.

Dương Miên Miên: “Em không đi? Vì sao?”

Hải Tặc khoan thai về lại ổ của mình, nằm yên thín thít.

“Thật lòng không đi đúng không, chị hai ngày không về nhà đó nhe!”

Ồ chó trả lời thay: “Miên Miên à, Hải Tặc muốn làm chút chuyện riêng. Vội lại đi tàu điện ngầm đâu được mang chó theo đâu.”

“Ồ, đúng!”

Hải Tặc thấy mọi chuyện cũng bình thường, nó từng được người nuôi dưỡng, rồi vứt bỏ, tính cách đương nhiên sẽ không giống những con vật nuôi khác mà cứ bám riết lấy chủ. Dương Miên Miên và Hải Tặc tuy là sống chung, nhưng Hải Tặc không coi cô là chủ nhân mà Dương Miên Miên cũng không xem nó như thú cưng. Bọn họ giống như hai cá thể độc lập.

Khi Dương Miên Miên ra ngoài, nó cũng không ngáy giấc ở nhà chờ cô về, thậm chí nhiều lúc Dương Miên Miên thức giấc đã thấy nó ra ngoài từ lúc nào, nó có cuộc sống riêng của nó, bạn bè của nó, thế giới của nó.

Sâu trong đáy lòng, Dương Miên Miên rất vui vì người bạn nhỏ này của cô là ‘người’ độc lập, vì vậy cô không muốn áp đặt nó, nó muốn làm gì cô đều sẽ tôn trọng quyết định của nó.

Cô chỉ cần nó nhớ nơi đây là nhà của nó, bất cứ lúc nào cũng có thể về nhà, là được rồi.

“Vậy cũng được!”, Dương Miên Miên không ép, “Ồ nhà nhớ cẩn thận, đồ ăn ở đâu thì biết rồi đúng không? Chị đi đây!”

Hải Tặc vẫy vẫy đuôi như muốn chào tạm biệt Miên Miên.

Đến nhà Kinh Sở đã là một giờ chiều, Kinh Sở vừa mở cửa, cô đã xông đến ôm chặt anh: “Em đói!”

“..”, Kinh Sở kéo cô vào nhà, đầu tiên là xoa xoa lòng bàn tay cô cho ấm dần lên, một lúc sau mới nói: “Sao không chịu ăn cơm rồi đến.”

“Quán mì dưới lầu đóng cửa nghỉ tết rồi a!”

Kinh Sở hết cách, cô bé này không biết tự chăm sóc cho mình, anh mở tủ lạnh, trong nhà cũng không còn nhiều thức ăn: “Em muốn ăn cơm rang hay ăn mì?”

“Cơm đi!”, cô là người phương Nam, rất thích ăn cơm.

Kinh Sở cắt cho cô miếng chân giò hun khói, nắm hương và dưa leo, một chén cơm chiên trứng, phía trên có xịt chút tương cà. Mùi vị tuyệt vời, cô cầm cùi ăn quên cả trời đất.

Anh cầm khăn giấy trên tay, cẩn thận lau nước sốt tương cà dính trên khóe miệng cô, ánh mắt dịu dàng. Dương Miên Miên im im chờ ngay lúc Kinh Sở cúi đầu xuống nhìn vào cô, cô bắt ngờ dán lên môi anh một nụ hôn, rồi bình thản như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục món cơm chiên của mình.

Ăn no, đáng người gầy gầy bây giờ đã thấy rõ cái bụng tròn to. Kinh Sở ôm lấy nửa người cô kéo vào lòng: “Nào bây giờ thì vận động một chút!”

Dương Miên Miên ăn no, không muốn nhúc nhích, liền lấy tay khoác qua vai anh, giữ nguyên tư thế này anh đưa cô sang phòng dành cho khách: “Nhìn xem thích không?”

“Đỉnh! Surprise!”

“Xin chào Miên Miên!”

“Đẹp không, ngạc nhiên lắm đúng không?”

“Hahaha! Thích không?”

“Em nghĩ chắc chắn chị sẽ rất thích em!”

“Không không, là tốt là tốt!”

“Tranh nhau cái gì, thật xấu hổ! Nhưng chỉ cần nghĩ đến Dương Miên Miên ngủ trên người tớ là sung sướng muốn chết!”

Hết thấy những món đồ quen thuộc vào giờ phút này đồng loạt gào thét, trong nháy mắt tất cả âm thanh lao xao của ‘bọn họ’ như muốn nhấn chìm cô.

Chiếc bàn học màu hồng phấn, chiếc giường lớn màu trắng cùng chiếc đèn bàn được chạm trổ tinh xảo, giá sách, trên giường biết bao là gối ôm. Căn phòng dành cho khách không lớn, lại trang trí bao nhiêu là thứ thế này, nhìn sơ là biết phòng dành cho con gái.

Mỗi một cô gái đều đã từng ước mơ mình sẽ có một căn phòng riêng, màu phấn hồng, giống như lời Từ Lăng năm đó nói với cô có được một phòng ngủ màu hồng phấn, giống như Từ Lăng nói với cô năm đó: Tớ ước có một gian phòng màu phấn hồng, có những tấm màn voan mỏng tung bay, chính mình ở đó chìm đắm trong những giấc mộng của thời thiếu nữ.

“Gấp quá nên anh chỉ mới sắp xếp được nhiều đây thôi!” Kinh Sở vẫn còn hơi áy náy, anh đã từng thấy qua gian phòng ngủ của mấy cô em họ, đó mới đúng là phòng ngủ dành cho con gái, cái này của anh vẫn còn quá sơ sài.

Dương Miên Miên ngồi lên giường, kéo kéo cánh tay anh, cắn môi không nói lời nào, Kinh Sở ngồi chồm hóm xuống nhìn vào mắt cô, giọng nói có chút lo lắng: “Sao vậy? Em không thích sao?”

“Anh thật đáng ghét!”, viên mắt cô ửng đỏ, “Ai kêu anh làm vậy làm gì, như trước đây không được sao?”

Cô thấy mình càng ngày càng ủy mị, càng ngày càng dễ khóc, không hề giống như cô trước đây.

Từ lúc quen cô, Kinh Sở đã ý thức Dương Miên Miên là một cô gái mạnh mẽ, vậy mà gần đây cô đặc biệt rất dễ xúc động, anh không còn cách nào khác, chỉ biết ôm chặt cô vào ngực rồi dỗ dành.

Dương Miên Miên đập đập cho dếp rơi xuống đất, sau đó dụi dụi đầu trong ngực anh, Kinh Sở bị cô làm nhột, nở nụ cười nói: “Lại nghịch ngom!”

Cô tựa sát vào lồng ngực anh, nhìn ngắm khắp gian phòng, bây giờ mới chú ý đến tấm ảnh chụp thật lớn treo ở đầu giường: “Tấm hình này sao giống em quá vậy?”

Đó là tấm hình do Bill chụp đợt trước, ảnh chụp theo phong cách trắng đen, ánh mắt của cô trong veo rực rỡ.

Cô không hề biết, tấm hình này là Kinh Sở lấy từ ở chỗ La Búi Búi đã lâu, anh lưu vào trong điện thoại, cứ nửa đêm lại lấy hình cô ra ngắm nhìn thật lâu.

“Ừ, bộ ảnh này rất đẹp.” Anh chọn một tấm mà anh thích nhất, đem phóng lớn rồi treo trong phòng ngủ của cô.

Dương Miên Miên rất thích được Kinh Sở khen, cô đặc chí: “Bởi vì em đẹp đó!”

“Ừm! Em đẹp lắm.” Anh vỗ yêu lên đôi má của cô.

Vào lúc này anh mới thấm thía câu nói: Nâng trên tay thì sợ rơi, đặt trong miệng thì sợ tan, xem như báu vật, hận không thể cả ngày được ôm ấp trong lòng.

Sao trước đây anh không phát hiện cô lại còn có khả năng làm cho người khác chỉ muốn không yêu thương cô thế này.

Hai người im lặng bên nhau một lúc lâu, sau đó Dương Miên Miên cất tiếng hỏi: “Tết đến ... chúng ta sẽ làm gì đây?”

“Hôm nay mình đi mua ít đồ dùng, ngày mai siêu thị đóng cửa khá sớm”, Kinh Sở lại nhìn vào gương mặt nhỏ nhắn, “Mua cho em ít quần áo mới.”

Dương Miên Miên: “(◕‿‿◕) Mua quần áo mới cho em?”

“Ừ! Đến sáng mừng một em mặc nhé!”, anh siết chặt bàn tay trắng trẻo mềm mại của cô, chỉ cần nhìn sơ anh cũng biết cô từ nhỏ đến lớn chắc chắn chưa bao giờ có đồ đẹp mặc Tết.

Trung tâm thương mại những ngày cuối năm khá đông đúc, nhưng hôm nay dường như mọi sự chú ý chỉ dồn vào cặp đôi trước mắt. Người đàn ông thì anh tuấn phi phàm, còn cô gái, rất đẹp, thật sự rất đẹp, từ trong ra ngoài, không biết có bao nhiêu cặp mắt cứ ngoái lại nhìn.

“Chào chị, mời chị vào cửa hàng xem qua!”, cô nhân viên nhiệt tình chào đón.

Kinh Sở nhìn những bộ trang phục dành cho nữ nhiều màu sắc này nhất thời hoa hết cả mắt, “Em thích kiểu nào?”

Dương Miên Miên: “..”, còn cô cảm giác như mình đang lạc vào kịch trường.

Áo khoác lửng màu đỏ: “Hừ! Người phụ nữ vừa rồi rõ ràng rất thích tớ, chỉ vì bà ấy không đủ tiền mua nên mới không lấy chứ không phải như lời bà ta nói là tớ không đẹp đâu nhé!”

Áo gió màu đen: “Đúng rồi! Bà ấy mặc cậu vào nhìn như con heo á! Phụ nữ mà, quan trọng nhất là đáng người, phải mặc những trang phục màu tối mới không lộ khuyết điểm!”

Áo khoác màu phấn hồng: “Ai nói cậu như vậy! Sắc màu chủ đạo năm nay là màu phấn hồng nhé! Chính Sầm Oanh Oanh đã chọn tớ cho trang phục đợt vừa rồi của cô ấy đó!”

Áo khoác xanh đen: “... các cậu ồn ào thật!”

Nhân viên bán hàng nhắc thấy Dương Miên Miên có chút do dự, liền nhiệt tình mời chào: “Chị rất đẹp, chọn kiểu nào cũng rất hợp!”

Lời cô nhân viên là thật, Dương Miên Miên rất đẹp, đáng người cũng không có chút khuyết điểm, do đó dù cô có mặc trang phục nào cũng sẽ rất thu hút.

Trong lòng cô thật sự muốn chọn những trang phục nhìn chừng chặc một chút, miễn sao khi đi cùng Kinh Sở không thấy rõ sự chênh lệch tuổi tác, do vậy cô quyết định chọn chiếc áo khoác sẫm màu: “Cái kia đi!”

Khi cô chỉ tay lên chiếc áo khoác màu đen, Kinh Sở nhìn qua, cực liệt phản đối: “Em phải mặc màu sắc tươi trẻ một chút!”. Một cô gái mới 18 tuổi mặc màu đen thì ra thế nào đây, loại کیا mà khoác vào người nhìn cô như người phụ nữ 25 tuổi ấy chứ.

Cuối cùng Kinh Sở chọn cho cô một chiếc áo khoác màu sắc nâu nhạt, khá tây. Cô vào trong thử đồ, rồi sau đó nhảy chân sáo chạy ra với Kinh Sở: “Anh xem đẹp không?”

“Đẹp quá!”

Kinh Sở thanh toán tiền, không có lấy nửa giây do dự, trực tiếp quẹt thẻ. Dương Miên Miên nghe tiếng áo khoác thảm thì: “3000 đồng đó, món đồ cực kỳ có giá trị!”

Mới nghe đến hai chữ ba ngàn đồng mà chân cô liêu xiêu muốn té. Bà nó! Ba ngàn đồng mà có cái khoác thời sao?

Thánh thần ơi! Cô muốn nói với Kinh Sở đổi chiếc áo khoác khác, nhưng anh đã thanh toán xong xuôi, quay lại cô thản nhiên nói: “Bây giờ chúng ta đi mua giày nhé!”

“... Đắt quá!”, cô tròn tròn mắt, “Quả thực là rất mắc _(3Z)_”

“Là quà Tết, em đừng lộn xộn”, Kinh Sở thẳng thừng cắt ngang lời cô.

Cả buổi chiều, cô mua được một chiếc áo khoác, một chiếc váy đầm, một đôi giày. Tổng cộng mất hơn mười ngàn đồng.

Lúc vào siêu thị, cô tự dưng quẩn chặt tay anh: “Anh là người bạn trai tốt nhất!”

Kinh Sở ngẫm nghĩ, bắt đầu mối quan hệ với cô không phải là muốn quang minh chính đại chăm sóc cô sao? Vậy hà cớ gì cứ phải để ý người khác sẽ nói anh là người đàn ông xấu xa đi yêu con nít?

“Em uống sữa Vương Tử nhé, lấy mấy chai? Thôi anh mua một thùng luôn. Khoai tây chiên ăn ít thôi, đừng lấy quá năm túi nhé!”

Dương Miên Miên sung sướng chạy qua khu đồ ăn vặt, cô lúc nào cũng rót nước miếng khi đi qua mấy quầy hàng đó: “Oishi, bánh snack thiên thần, tôm khô, cái này, cái này nữa cũng rất ngon a ...”

Cuối cùng cũng chất đầy đồ ăn vặt lên xe đẩy, Kinh Sở liếc qua trong lòng là muốn nghiêm khắc nhắc nhở, vậy mà ngoài mặt lại nở nụ cười ngọt ngào: “Em đó!”

Dương Miên Miên cười hì hì kéo cánh tay anh: “Anh mua đồ xong chưa?”

“Gần đủ rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Hôn

Không kịp làm com, hai người tạt vào nhà hàng gần đó ăn bữa tối. Kinh Sở phát hiện Dương Miên Miên có tật xấu đó là lúc ăn là cứ cầm đầu cầm cổ ăn, không biết trời trăng mây nước. Kinh Sở hiểu thói xấu này không thể ngày một ngày hai mà sửa ngay được. Bây giờ chỉ có thể từ từ chỉ bảo, mỗi ngày cho cô ăn no, ăn ngon, có lẽ từ từ nó cũng mất đi.

Về đến nhà, Dương Miên Miên chạy ù vào phòng tắm tắm rửa thay quần áo, bồn rửa tay nhiều chuyện: “Ừa ... vậy chị với anh Kinh Sở là ở cùng nhau luôn rồi sao, nhanh thật nhé!”

“Không có! Chị chỉ qua ở chơi mấy ngày!”

Hai người mới bắt đầu mối quan hệ, do đó có nói hoài cũng không hết chuyện, xa nhau có một buổi tối mà cũng không thể chịu nổi, trong khi đó từ xưa đến nay Dương Miên Miên chưa hề ý lại vào một người nào. Yêu hóa ra là chuyện tốt đẹp như vậy sao, chỉ muốn vui vẻ bên người ấy.

Bồn cầu bùi ngùi: “Ôi người con gái khi yêu. Chị! IQ của chị vẫn không sút mề miếng nào chứ?

“Đương nhiên!”, cô mặc nhanh chiếc áo ngủ “Chị có phải là kẻ có IQ thấp!”

Cô chỉ là trở nên yếu đuối một chút thôi, ví như mở mĩi nắp lon coca mà không được á.

Nhắc thấy Dương Miên Miên đầu tóc ướt nhẹp bước ra, Kinh Sở thở dài một hơi: “Lại đây, tóc sao còn ướt nhẹp thế kia!”

Cô ngồi trong lòng anh, tùy ý để anh hong khô tóc cho mình: “Tóc em nếu không lau khô, sẽ dễ bị cảm, nếu trùng kỳ sinh lý em sẽ dễ đau đầu, còn phải nhớ mang vớ, đừng đi chân trần.”

“Anh thật phiền quá à!”, cô rúc vào ngực anh, giả chết.

Kinh Sở chỉ còn cách lấy tấm chăn phủ lên chân cô, dùng máy sấy hong khô tóc.

Cô chẳng nói thêm lời nào, anh cũng không lên tiếng, chỉ cảm thấy trong lòng rất bình an.

Nói đến chuyện này chính bản thân anh cũng thấy kỳ lạ. Lúc anh quen những cô bạn gái trước, từ lúc biết nhau, rồi thân quen, rồi hẹn hò ... là cả một quá trình dài dằng dẳng. Cả chặng

đương là những suy tính và lo toan. Không giống như bây giờ, vừa mới quen đã sát sạt bên nhau một cách rất tự nhiên.

Anh tự nhiên cầm tay cô, vuốt ve má cô, chẳng ngại ngùng khi hôn cô; rồi sấy tóc, làm com, mua quần quần áo ...

Dương Miên Miên không có kinh nghiệm, nên dĩ nhiên không biết khi yêu nhau sẽ là như thế nào nhưng anh biết tất cả những điều này anh chưa từng trải qua bao giờ.

Mãi cho đến tận bây giờ anh mới hiểu thế nào là yêu; bởi chẳng cần lý do, chẳng cần phải toan tính, chỉ cần biết có cô là đủ, không ai thay thế được, cho dù giữa hai người còn tồn tại rất rất nhiều bất đồng. Thế nhưng trong lòng anh không ai có thể thay thế cô, vậy những điểm khác nhau ấy có đáng là gì, với anh cô trái phải thế nào cũng đều được.

Tóc đã khô, Dương Miên Miên cũng khá buồn ngủ, cô gối đầu lên đùi anh, mắt nhắm mắt mở nhìn lên màn hình, chương trình tivi khá tẻ nhạt nhưng cô vẫn nằm xem ngon lành.

“Nếu mệt thì ngủ đi!”

“Không mệt, muốn xem thêm một chút!”, cô ở một mình quá lâu, bây giờ có người ở bên cạnh thật ấm áp, cô không muốn rời, có thể không ngủ cũng được!

“Ngoan nào!”

“Không!”

Biết ngay cô chẳng thuộc dạng cô bé vâng lời, Kinh Sở đánh thượt một cái, đành thôi, từ trước đến nay Miên Miên cũng hiếm khi nghe lời anh, riết cũng thành quen.

Cô đang nằm nhòai trên đùi anh xem tivi, còn anh lấy tay luồn vào tóc cô, vuốt ve mái tóc mềm mại, nếu thời gian có thể dừng mãi ở khoảnh khắc này thì tốt quá!

Đến hơn 11 giờ, bộ phim truyền hình cũng đã hết, đang phát quảng cáo, mí mắt cô sụp xuống từ bao giờ.

Kinh Sở tắt tivi, bế cô về phòng, đắp chăn một cách cẩn thận, cúi người hôn nhẹ lên trán cô, rồi lặng lẽ tắt đèn, đóng cửa phòng ra ngoài.

Đối với anh, 11 giờ đêm không phải là quá trễ, anh quay sang phòng làm việc viết tiếp báo cáo, xong công việc cũng đã rạng sáng.

Trước khi đi ngủ anh vẫn không quên ghé qua phòng Dương Miên Miên, phát hiện chăn đã rơi xuống một nửa, bàn chân nhỏ nhón lộ hẳn ra ngoài.

Anh chuyển máy điều hòa sang chế độ ban đêm, tắt chần điện, sau đó mới quay về phòng nghỉ ngơi.

Dương Miên Miên tỉnh giấc là hơn 6 giờ sáng, muốn đi vệ sinh, nhưng bên ngoài rất lạnh, đành nhịn vậy. Được chưa đến mấy phút, nhin không nổi, đành phải vén chăn rồi lập cập đi vào nhà vệ sinh.

Bước ra khỏi cửa toilet, cô vừa đi vừa ngẫm nghĩ, lúc này quay về phòng thì chăn cũng hết ấm rồi, nếu mà chui vào chần đông cứng mất, vì vậy cô xoay người hướng về phòng ngủ chính.

Phòng ngủ Kinh Sở khá rộng, bài trí đơn giản, căn bản chỉ sử dụng hai gam màu trắng và xanh. Ga trải giường mềm gối chỉ một màu xanh dương đậm. Thật là tuyệt! Do vậy cô gạt hết ngại ngùng, chui nhanh vào trong ‘ổ’.

Giường la lớn: “= □ = Miên Miên, chị làm gì vậy?”

Rèm cửa sổ: “Σ(⌒°)Π°∩, cái này gọi là đột kích ban đêm sao, trời sáng rồi đó nhen!”

Chăn: “~o(* ▽ *)o chui vào đi Miên Miên, em rất ấm áp.”

Đàn ông so với cái mền của cô đương nhiên không giống nhau, đàn ông không cần cảm điện cũng vẫn rất ấm áp, dễ chịu. Dương Miên Miên thầm khen mình thật thông minh, thoải mái đánh thêm một giấc.

Kinh Sở nằm nằm một lúc, chợt phát hiện hình như bên cạnh mình có gì đó, anh vươn mình, nhìn qua ... một ổ đầu bù xù, anh giọng ngại ngùng: “Miên Miên?”

Dương Miên Miên ngủ say như chết đương nhiên đâu nghe thấy anh gọi.

Kinh Sở ngủ chưa đã, mơ mơ hồ hồ chụp cánh tay cô, kéo vào, ôm trong ngực, rồi ngủ thiếp đi.

Lần thứ hai thức giấc đã hơn 8 giờ sáng, bây giờ anh mới tỉnh ngủ hẳn, phát hiện người nằm trong lòng anh vẫn ngủ say như chết, không nỡ gọi cô dậy, chỉ còn cách nằm ngáy ra đó, yên yên tĩnh tĩnh một lát.

Nằm độ một hai phút, lúc này Kinh Sở mới thả lỏng toàn thân khi phát hiện cái ‘đồ vật’ của anh nó không chút phản ứng. Thật may! Anh không biến thái đến nỗi lúc này đây lại nhem nhóm ý đồ xấu với cô.

Sau khi nhận ra điều này, tâm trạng Kinh Sở cũng cảm thấy thoải mái và bình tĩnh hơn.

Được 10 phút, bàn tay anh đặt trên eo cô dỗi đi, nhưng không rút ra được, anh dùng thêm chút sức, vẫn thất bại.

“Đừng giả bộ ngủ, mau buông tay anh ra!” Anh vỗ vỗ tay cô, “Anh muốn thức dậy!”

Dương Miên Miên nhắm nghiền hai mắt, giả bộ ngủ, nhưng sống chết cũng không thả tay, Kinh Sở dờ khóc dờ cười: “Anh muốn thức dậy thật mà, em cứ ngủ tiếp đi!”

Cô lại gác một chân lên người anh.

Kinh Sở không khách sáo, đẩy mạnh cô ra: “Anh cảnh cáo em, không được làm càn, không thì hôm sau anh khóa cửa!”

“Hẹp hòi!”, giọng cô rầu rĩ, “Ổ đây thật ấm áp!”, cô cong môi, tỏ vẻ không hài lòng, “Vội lại chúng ta không phải đang yêu đương sao, tại sao em không thể vào?”

Kinh Sở nở nụ cười, véo má cô một cái: “Cô bạn nhỏ, em có biết con gái mà bò lên giường con trai là có ý gì không? Miên Miên ơi suy nghĩ một chút đi nào.”

“Ý gì?”, cô hỏi ngược lại anh, “Chúng ta không phải tình nhân à, không thể ngủ chung một giường sao?”

Kính Sở nhìn cô một lúc lâu, bất đắc dĩ nói: “Miên Miên, để anh nói rõ với em một chuyện, em biết gì gọi là quan hệ vợ chồng không?”

Dương Miên Miên đáp trả: “Anh nghĩ em ngốc sao?”, cô nhìn chăm chăm vào mắt anh, “Em đương nhiên biết một đứa trẻ được sinh ra như thế nào! Em còn biết một chuyện trai gái ngủ chung không nhất định là phải có em bé!”

IQ cao có lợi ở điểm, cô có thể đoán được vấn đề tiếp theo Kính Sở muốn nói, do đó cô trực tiếp đưa ra câu trả lời.

Kính Sở ngồi khoanh chân trên giường nhìn cô. Ngày mùa đông nhưng anh chỉ mặc một chiếc áo thun mỏng màu đen, phía dưới là quần ngủ. Nắng sớm chiếu rọi thân người anh, từ cánh tay trải dài đến sống lưng xuyên qua eo, toàn bộ cơ bắp đều lộ dưới ánh mặt trời, trông thật hoàn mỹ, Dương Miên Miên nhìn ngây ngẩn một lúc lâu, sau đó cô đưa tay qua ôm thấp dưới eo anh.

Anh không nể nang đánh vào tay cô một cái, cô bị đánh đau không phục, ngay lập tức tung chân nhào đến cắn anh một cái. Thật ra đau thì không hẳn là đau nhưng mới sáng sớm bị một cô nhóc làm ra thế này coi như sức mạnh cũng thật khủng khiếp.

Trong thoáng chốc anh chợt nảy ra ý nghĩ sẽ làm vài hành động hay mấy câu nói để hù dọa cô, để cô nhớ thật kỹ. Nhưng ngay lập tức anh dẹp ngay ý định đó bởi anh có linh tính, Dương Miên Miên nhất quyết sẽ không chịu thua, có thể còn vận dụng cả kiểu “đã là bạn trai với bạn gái tại sao không thể làm vậy” để ép anh.

Thôi ... nên già ngu thì tốt hơn.

Kính Sở nghĩ như vậy, liền xoay qua ôm cô, xoa xoa lưng cô, cô từ từ há miệng buông anh ra, tức tối quay lại giường: “Ai kêu anh đánh em chứ!”

Kính Sở nghĩ thầm, Làm sao không đánh em cho được, không chịu nhìn xem ôm phải cái gì của người ta. Nhưng anh vẫn thấy đau lòng một chút, không biết vừa rồi có phải đánh tay cô mạnh quá không, thật ra anh hành động hoàn toàn theo bản năng: “Đưa anh xem, có đỏ không?”

Không đỏ, giống như muỗi cắn, chẳng đau chút nào nhưng trước mặt bạn trai đau đớn cũng nên phóng đại lên gấp ngàn lần.

Kính Sở xoa xoa mu bàn tay cô, rồi lại thôi thôi, lúc này cô bạn nhỏ mới nguôi giận, buông anh ra để anh chuẩn bị bữa sáng.

Điểm tâm có bánh mì khô, sữa đậu nành cùng cháo ngũ cốc, Dương Miên Miên rất hưng phấn, ăn một loáng, hết sạch boong.

Bò sang sofa vừa ngồi vừa vuốt bụng: “No chết mất!”

“Miên Miên! Chúng ta thương lượng một chút!”, Kính Sở nghĩ cần phải thay đổi cô dần dần là vừa, “Sau này ăn cơm, em chỉ ăn no tám phần thôi được không?”

Cô đương nhiên không đồng ý: “Tại sao? Tại sao không ăn no?”

Anh không thể nào nói với một cô gái từ bé đến lớn ăn không đủ no là ăn uống theo kiểu như vậy là không tốt, nên chỉ dám nói mập mề: “Nếu em ăn như vậy, rất dễ bị bệnh đau bao tử!”

“À ...”, lần bị viêm dạ dày trước đây cô vẫn còn ám ảnh, “Thật sao?”

“Ừ!”, anh xoa xoa đầu cô, “... Đã có anh đây rồi!”

Có anh, sau này cô không cần phải lo cơm không đủ no, anh sẽ chăm sóc cho cô thật tốt.

Nhưng Dương Miên Miên lại hiểu lầm ý anh: “Ăn anh sao, anh có cho em ăn đâu?”

Anh tức điên, ánh mắt hình viên đạn: “Đừng xuyên tạc ý của anh, còn làm vậy buổi tối không nấu món ngon cho ăn!”

Dương Miên Miên ngay lập tức ôm chầm lấy anh: “Ăn món gì?”. Tay nghề nấu nướng của Kính Sở quá tuyệt, nhìn vào những món ăn anh nấu là mắt cô sáng như hai cái đèn ô-tô.

“Vậy cốt cuộc là em đang coi trọng anh hay là coi trọng cơm anh nấu.” Kính Sở trêu cô.

Dương Miên Miên ôm lấy cổ anh, như con mèo lười quăn quắt lấy chữ: “Ăn anh cũng rất ngon a!”

Kính Sở quả thực không thể nào chịu đựng sự khiêu khích hết lần này đến lần khác của cô, gương mặt anh tối xầm: “Em có biết thế nào gọi là ‘ăn’ hay không?”

Dương Miên Miên lười biếng dựa vào vai anh, rướn người kề sát vào gương mặt anh, lấy lưỡi quét đôi môi anh một đường: “Là như vậy đó ... rất ngon!”, cô nghiêng đầu, gò má sượt qua cằm anh, “em ‘ăn’ ngon không?”

“...”, Kính Sở nghiêng răng nghiêng lợi, không biết ai đã dạy cô ra thành như thế này đây, thật không cho người khác con đường sống mà.

Anh bóc một viên socola nhét trong miệng cô: “Tốt nhất em nên ăn món này đi!”

“Ồ!”, Dương Miên Miên cắn miếng chocolate, giọng nói có chút gian xảo, “Chia cho anh một nửa!”

Kính Sở né hai lần không thoát, phần nửa còn lại đã vào trong miệng, miếng chocolate mới vào trong miệng cô ngay lập tức sản tới anh, IQ cao chính là IQ cao, có thể học một biết mười, chỉ trách ý chí anh không kiên định, không kìm được lại nâng gương mặt cô lên, đặt một nụ hôn thật sâu.

Môi lưỡi triển miên, vị chocolate hòa tan, rõ ràng là vị chocolate đắng vậy mà sao tan vào miệng lại ngọt đến thế này!

Sofa: “Tớ có thể đoán được khúc sau sẽ là những hình ảnh cấm trẻ em dưới 18 tuổi.”

Gối tựa lưng: “Thực sự là trước đến giờ chưa được thấy cảnh kích thích đến thế này a!”

Tivi: “Được mấy phút rồi?”

Đồng hồ: “5 phút rồi, chưa có dấu hiệu tách ra.”

Đèn treo: “Có phải tớ nên lịch sự tắt đèn không? Sợ sáng quá đó!”

Điện thoại di động: “Nghĩ quá nhiều rồi!”

Đến phút thứ sáu, hai người mới rời nhau.

Kính Sở ôm cô, hai người không một ai lên tiếng. Dương Miên Miên ngồi trên đùi anh, dựa vào bả vai anh, rung rung chân, đôi mắt trong như nước hồ thu, hai má hồng hồng, ngón tay cô vẽ vẽ lên khuôn ngực của anh, rồi từ từ dời xuống đến eo , rồi xuống thêm chút nữa ...

Kính Sở kéo tay cô: “Không cho phép!”

“Hẹp hòi!”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Bao nuôi

Để tránh phát sinh sự việc giống buổi sáng, Kính Sở cả buổi chiều đều chôn mình trong nhà bếp, dùng đồ ăn chặn miệng cô.

“Lại đây!”, anh trong bếp vẫy tay gọi.

Dương Miên Miên ngừng xem phim, chạy le te vào bếp há miệng: “= □ = ... a a a...”

Kính Sở nhét cho cô một miếng thịt viên, rồi lại đuổi cô ra ngoài: “Ra xem tivi tiếp đi!”

Lát sau lại gọi: “Qua đây nào!”

Dương Miên Miên lại lạch bạch chạy vào.

“Há miệng!”

“= □ =”

Một miếng gà chiên.

Dương Miên Miên cứ ăn như thế từ lúc 3 giờ chiều đến gần 8 giờ tối, ăn không ngừng nghỉ.

“Tết là được ăn ngon như vậy sao!”, cô ôm lấy cánh tay anh, lúi lúi kéo kéo đi lòng vòng quanh phòng khách cho tiêu com, bụng cô lúc này còn to hơn ngực á 𐄂 ▽ 𐄂.

“Lần đầu tiên em được ăn ngon như vậy đó!”, cô đu đu cánh tay anh, “Thật sướng quá!”

Kính Sở xoa xoa đầu cô: “Ngày mai em muốn ăn gì?”

Cô không chút nghĩ ngợi, nói ngay: “Sườn xào chua ngọt!”

“Ok!”

Có lẽ anh mãi mãi sẽ không biết được chính đĩa sườn xào chua ngọt đó đã chinh phục trái tim cô.

11 giờ 50 phút, chương trình giao thừa trên tivi rục rịch chuẩn bị đếm ngược, bên ngoài đã vắng vắng tiếng pháo hoa, Dương Miên Miên hơi buồn ngủ, nằm trên sofa ngáp ngắn ngáp dài: “Đã nói là thức đón giao thừa, tại sao chương trình tivi lại nhàm chán như vậy chứ!”

Thú vị nhất khi Tết đến không phải là tiết mục đón giao thừa cuối năm mà quan trọng là cả gia đình đoàn tụ, cô chỉ ở một mình, đương nhiên cho rằng điều này thật vô vị.

Nửa tiếng trước, điện thoại di động của Kính Sở báo tin nhắn liên tục, anh ôm tay cô kéo vào lòng, Dương Miên Miên không khỏi tò mò hỏi anh: “Tại sao nhiều người gửi tin nhắn cho anh vậy?”

Kính Sở ngẩn người, ngay lập tức hiểu ra, cô trước nay chưa từng đón tết, cũng không có bạn bè gửi tin nhắn chúc mừng năm mới, cô một thân một mình không biết đã qua hết những ngày Tết thế nào.

“Em kiểm tra điện thoại em đi là biết!” Anh chỉ vào chiếc điện thoại của cô đúng lúc cũng vang lên âm báo tin nhắn.

Dương Miên Miên tò mò mở điện thoại, trong điện thoại của cô chỉ lưu hai người là Kính Sở và Liễu Ngọc.

Cô không nghĩ Kính Sở nhắn tin cho mình: “Ồ bên cạnh em còn nhắn tin làm gì?”, nhưng chơi trò này có vẻ vui.

Kính Sở: Chúc Miên Miên yêu dấu năm mới vui vẻ, mãi mãi hạnh phúc.

Cô ngây người.

Trên tivi bắt đầu đếm ngược: 10, 9, 8, 7 ... 3, 2, 1!

“Năm mới vui vẻ!” Anh hôn lên trán cô.

Miệng Dương Miên Miên như bị dán keo dính, không thể mở lời, mãi một lúc lâu sau mới nói: “... Năm mới vui vẻ!”

Cô cố gắng xem hết chương trình cuối năm, bị Kính Sở bắt đi ngủ, cô không nỡ rời xa anh, không cho anh đi, Kính Sở tựa người ở đầu giường vỗ vỗ cô: “Ngủ đi, em ngủ say anh mới

về phòng!”

Giống như anh đang đồ dành một đứa trẻ lên ba.

Cô dĩ nhiên đâu chịu nghe lời anh, nhưng không hiểu sao, anh chỉ xoa xoa cô mấy cái, cô liền cảm thấy mí mắt nặng trĩu, 5 phút sau ngủ say như chết.

Nửa đêm, bắp chân bị chuột rút, đau đến đỏ mồn hôi lạnh. Dương Miên Miên đã từng bị nhiều lần, chỉ biết cắn chặt môi chịu đựng, đợi cơn đau qua đi là xong.

Tách! Đèn đột nhiên bật sáng, ánh đèn chói mắt làm mắt cô phải nheo lại, Kinh Sở qua giường lo lắng hỏi cô: “Em sao vậy? Mơ thấy ác mộng sao?”

Anh chỉ theo thói quen đi qua phòng cô kiểm tra xem chân có bị rơi xuống đất hay không, không ngờ khi nhìn vào trong liền thấy hai mắt Dương Miên Miên mở to nhìn chăm chăm lên trần nhà, nhúu chặt mí, vẻ mặt chịu đựng.

“Đừng đụng vào em!”, cô thều thào, “Em bị chuột rút!”

Kinh Sở sờ lên trán cô: “Không sao, ở độ tuổi này em bị chuột rút là bình thường, để anh xoa cho!”. Anh vén chân, xoa xoa bàn chân nhỏ nhắn, vừa mới chạm vào, cô đã la lớn: “Đau quá!”

“Em chịu một chút!”, anh lại dùng sức nắn nắn bắp chân cô, cô đau đến chảy nước mắt: “Anh tính giết người a!”

Kinh Sở tức tối liếc cô một cái, ngày mai phải cho cô uống thuốc canxi, à phải mua thêm sữa nữa.

Ban đầu Dương Miên Miên còn rên rĩ, nhưng được anh xoa xoa một hồi quả nhiên giảm đau hẳn, được anh xoa bóp thế này cũng thấy rất thoải mái.

“Còn đau không?”, Kinh Sở liếc sơ là biết cô đã hết đau nhưng anh giả bộ không biết mở miệng hỏi cô.

Dương Miên Miên còn lưu luyến: “Kỹ thuật mát-xa của anh giỏi quá!”

“Anh ở ngay phòng bên cạnh, sao không kêu anh?”

Dương Miên Miên đá đá, vung chân ra, rồi nằm xuống: “Gọi anh có ích không?”, lời nói vừa ra vọt khỏi miệng, cô lập tức thấy xấu hổ, rõ ràng là anh vừa giúp cô. Nhưng thật ra, cô từ trước đến nay đã quen chịu đựng, nên cũng không nghĩ đến việc làm phiền đến anh.

Kinh Sở nhìn cô, cô cũng nhìn thẳng vào mắt anh, hai người im lặng độ mấy phút, sau đó Dương Miên Miên nói: “Nửa đêm nửa hôm ở trong phòng con gái hình như không được tốt cho lắm? Anh không sợ bị hiểu lầm sao?”

Kinh Sở bật cười: “Em càng ngày càng thuần thục cái trò qua cầu rút ván!”

“Ha ha ha ...~o(*￣▽￣*)o ”

“Cười cầu hòa à?”

“Nào! Thương thương, Nam tử Hán đại trượng phu, đâu có hẹp hòi đâu đúng không, em nhất thời quên mất mình đã có bạn trai, chúng ta bên nhau quá nhanh nên em vẫn chưa quen!”

“Cho em lặp lại thêm lần nữa!”

“Em cảm thấy hình như đầu em vẫn chưa khỏi hẳn, sao lại như thế này!”, Dương Miên Miên lấy chân che kín mặt giả chết.

Kinh Sở: “Dương Miên Miên! Khá lắm, anh cũng quên mất ngày mai có hẹn với bạn gái”, cảm thấy câu này chưa đủ sức thuyết phục, anh nói thêm: “Em nói người khác làm cơm đi!”

“...”, Dương Miên Miên tung chăn, nhảy ngay xuống giường, ôm chặt cổ, hôn lên môi anh, “Ngày mai em ăn sườn xào chua ngọt, anh đừng có quên!”

Kinh Sở cảm thấy cô không chỉ gọi vụ qua cầu rút ván, thêm chuyện nữa là càng ngày càng không biết xấu hổ.

Nhưng hôm sau, anh vẫn làm cho cô món sườn xào chua ngọt. Món ăn chua chua ngọt ngọt rất vừa miệng, hương thơm nồng đậm, Kinh Sở vừa múc cho cô chén canh, vừa nghiêm nghị: “Vì là tết nên anh sẽ thỏa mãn mọi yêu cầu của em, sau đó thì không được phép kén chọn thức ăn!”

Dương Miên Miên liếc anh, vẫn chưa hiểu ý anh lắm, sau đó cô cúi đầu ăn tiếp miếng sườn: “Từ trước đến nay em không kén ăn!”, cô chỉ chỉ mấy miếng hành trong chén canh, “Em không thích ăn hành, nhưng vẫn ăn, lãng phí là không tốt!”

Kinh Sở im lặng vài giây, sau đó gấp hành bỏ ra: “Em không thích thì đừng ăn!”, anh chợt hiểu ra một chuyện Dương Miên Miên và những đứa trẻ khác hoàn toàn không giống nhau, anh không thể dùng cách thức đối với chúng áp lên người Dương Miên Miên.

Tâm trạng thay đổi liên tục của Kinh Sở, nhất thời khiến Dương Miên Miên bất động, cô liếc anh một cái: “Anh có bệnh à!”

“Nói anh nghe còn món nào không thích ăn”, Kinh Sở đặt chén canh không còn hành qua cho cô.

Dương Miên Miên cắn cắn đầu dưa, suy nghĩ thật lâu mới nói: “Cũng không biết nữa ...”. Bánh nướng xi dầu rất ngon, bánh bao nhân thịt thì tuyệt vời, mìn thầu cũng không tệ lắm, soup cay thì ngon không còn gì để nói, vẫn chưa nghĩ được món nào không thích ăn.

“Có ăn được rau thơm không?”

Nhớ đến lúc ăn soup cay cô từng bỏ rau thơm ra ngoài, vì mùi quá nồng, cô do dự một chút, rồi nói: “Nếu không có thì tốt hơn!”

“Có món gì không ăn được không, ví dụ hải sản?”

Dương Miên Miên ngẫm nghĩ: “Em chưa từng ăn hải sản, nên không biết, có điều em không ăn thịt dê!”

“Tại sao?”

“Bởi em là con dê con!”, trong phút chốc, ánh mắt Dương Miên Miên bỗng trở nên xa xăm, âm thanh nhẹ nhẹ, “... Là mẹ em nói!”

Ký ức của cô về mẹ không nhiều, chỉ nhớ rõ ràng một lần mẹ ôm cô vào lòng, hai mẹ con ngồi xem tivi, trên màn ảnh xuất hiện một con dê con, mẹ cô thắm thì bên tai Dương Miên Miên “Miên Miên là con dê con của mẹ”. Từ đó về sau Dương Miên Miên không bao giờ đụng vào thịt dê.

“Trước đây, ở nhà ai cũng gọi em là Tiểu Dương!”. Thời gian đã trôi qua thật lâu, ký ức cũng dần phai mờ.

Kinh Sở mặt không chút biến sắc: “Nào, Tiểu Dương ngoan, ăn cô!”, anh dùng đũa mình gấp rau cho vào miệng cô.

Chiếc đũa: “Cái này gọi là gián tiếp hôn môi à ..._(3" ㄥ)_”

Dương Miên Miên: “...”, chị đây còn không đồ mặt, bọn em kích động làm gì, không phải đã hôn nhau sao, không phải đã từng thân mật à. Cô bình tĩnh ngắm nghĩ một lát, rau xanh thật ngọt a.

Ăn xong, Kinh Sở dọn dẹp chén đĩa mang vào trong bếp, việc làm công của Dương Miên Miên bây giờ chỉ còn trên danh nghĩa (hàm ý Kinh Sở mỗi ngày vẫn trả cô 10 đồng)

“Em không thể bắt anh trả tiền!”, Dương Miên Miên vào bếp nhét tiền lại vào túi anh.

Kinh Sở vừa rửa chén vừa hỏi: “Lý do?”

“Không có đạo lý!”

Đừng xem thường Dương Miên Miên có cha mẹ sinh mà không có ai dạy dỗ, trong nhà cũng có không ít ‘bà cụ non’ chỉ dạy cô, mỗi lần cùng xem tivi, thường kèm theo lời khuyên: nào là nếu là kẻ thứ ba xen vào chuyện tình cảm người khác sẽ bị chê cười, tác phong thể nào thì không hay, không đúng. Dương Miên Miên không biết xấu hổ đã ăn chùa, uống chùa, bây giờ cô dứt khoát không thể cầm tiền.

Kinh Sở trước nay đối với cô rất nghiêm túc, nên anh cho rằng chuyện này chẳng có gì to tát: “Sao lại không có đạo lý. Thứ nhất, em còn đi học. Thứ hai, đàn ông thì phải chăm sóc cho vợ mình!”

Dương Miên Miên phản ứng rất nhanh: “Thứ nhất, em đã thành niên; thứ hai, chúng ta chưa kết hôn!”, cô ngắm nghĩ một chút, bổ sung, “Hon nữa, em có thể tự kiếm tiền, em có tiền, em không muốn cần bao nhiêu!”

“Không được!”

“... Bao nuôi, anh nói chuyện chẳng có tí cơ sở nào cả.”

Kinh Sở chậm rãi lau khô bàn tay, ung dung nói: “Em muốn bàn luận chuyện đạo lý với anh sao?”

“Ngay bây giờ em cùng anh nói chuyện! Em không thể cầm tiền của anh!”

“Thật không phải, bây giờ anh không muốn tranh luận với em!”, Kinh Sở ôm lấy cô, “Ngày hôm nay uống canxi chưa?”

“Chưa ...”, cô còn chưa nói hết câu anh đã nhét viên canxi vào miệng cô, cô nhai răng rắc, nói tiếp: “Em còn chưa nói xong!”

“Anh không cho em nói nữa!”

“Em không thích!”

“Ngược lại anh thích như vậy, em trả lại anh cũng vô dụng”, Kinh Sở đường hoàng trịnh trọng từ chối, còn tốt bụng nhắc cô: “Hon nữa em xé cũng không được, hủy hoại tởn nhân dân tệ là phạm pháp, anh sẽ bắt em!”

Dương Miên Miên liếc anh: “Vậy anh cứ chờ xem, em sẽ tìm được cách trả tiền lại cho anh!”

Lòng háo thắng lại thức dậy rồi!

Kinh Sở cười cầu hòa, hôn lên má cô: “Không đùa nữa, chúng ta xuống nhà đi dạo một chút!”

Hai người tay trong tay xuống lầu, đi chưa được 100m, Dương Miên Miên nhìn thấy trong đụn tuyết nhảy xổ ra cái gì đó. Kinh Sở nhui mày, nắm lấy tay ngăn cô lại, nhưng Dương Miên Miên đã nhận ra: “Tiểu Hoa?”

Không sai, là Tiểu Hoa sống trong khu thành cổ, nó cùng Lão Hắc xưng vương xưng đế trong khu này, vô số lần đánh cho bọn chó hoang chạy không thoát, có thể nói là nhân vật truyền kỳ trong thế giới của chúng nó.

Nhưng sao Tiểu Hoa trên người lại có thương tích, đang thờ hồng học, miệng ngậm một vật gì đó.

Dương Miên Miên đẩy Kinh Sở chạy tới, ngồi chồm hỏm nhìn vòng cổ trước miệng nó.

Là của Hải Tặc!

“Hải Tặc xảy ra chuyện sao?”, cô hỏi Tiểu Hoa, cũng là muốn hỏi vòng cổ.

Tiểu Hoa đương nhiên không thể trả lời cô, đáp lại là chiếc vòng cổ: “Nó không có chuyện gì, chỉ là đi cứu một người bạn!”

Hiện tại cô không gây rối thì đến con chó cưng của cô làm loạn đúng không.

Đúng là chủ nào tởn náy mà! _(3" ㄥ)_

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 59: Trộm chó

Dương Miên Miên nở lòng nào đem người bạn trai mới vút sang một bên: “Em về nhà, anh không cần đưa em về, bye bye!”

“Nè!”, Kinh Sở chưa kịp nói câu nào đã thấy một người và một chó đã chạy đi mất, “Quay về đây, bọn em đâu có thể lên tàu về được, anh đưa về.”

Dương Miên Miên dừng chân, đứng bất động.

Kinh Sở dặn dò: “Em ở dưới đây chờ anh, anh lên nhà lấy chìa khóa xe.” Anh quay người, trước khi đi còn liếc mắt nhìn Dương Miên Miên cùng chú chó con đang ngồi chồm hổm đối diện nhau, cũng không hiểu đang nói gì.

Khi bước xuống lầu, Kinh Sở nghe loáng thoáng tiếng Dương Miên Miên đang dạy dỗ chú chó: “Chị đã nói bọn em phải tránh xa lũ trộm chó ra, thời này ai mà chả thích cái mạng của mấy em! Lại còn khăng khăng đâm đầu vào trong đó! Thật đúng là ... Có điều không hổ danh là chó do chị nuôi dạy, lại còn dám khiêu chiến với cả con người!”

Tiểu Hoa quấy quấy đuôi, liếm liếm vết thương của mình.

“Có điều ... Chị nhớ là bọn em không phải là đi dành địa bàn sao? Làm sao đi cùng nhau vậy, không lẽ bọn em coi trọng Hải Tặc nhà chị?”, Dương Miên Miên không hề quên Tiểu Hoa thật ra là bê đê, chuyện một con chó đực để ý một con chó đực khác ... quả thực khó có thể chấp nhận được.

Vòng cổ cười vang: “Ha ha ha ... dạo này chị Dương Miên Miên bị ám ic à. Sự thật là Hải Tặc đã chiến thắng, bây giờ bọn chúng là đệ tử của Hải Tặc.”

Dương Miên Miên cuối cùng cũng hiểu rõ ngọn ngành, trong khi cô đang bận rộn yêu đương thì Hải Tặc cũng đang cùng Đại Hoàng sôi sục trong bầu khí giành giật địa bàn. Hai bên đánh qua đánh lại không biết bao nhiêu trận. Hải Tặc và Đại Hoàng không phải là loại chó chỉ biết đánh đám, cả hai đứa đều có mưu lược, do vậy mà hơn cả nửa tháng trời vẫn chưa phân thắng bại. Hôm giao thừa, thừa dịp tất cả mọi người đang chăm chú xem chương trình cuối năm, Hải Tặc và Đại Hoàng chơi một trận kinh thiên động địa, cuối cùng phân thắng nghiêng hẳn về Hải Tặc.

Chú chó cưng của cô cốt cục cũng trở thành bá chủ của khu thành cổ.

Kinh Sở lái xe đến, Dương Miên Miên bước lên xe, còn Tiểu Hoa cứ đứng đó, chần chờ không dám tiến lên, Dương Miên Miên tức giận: “Lên nhanh, không thì lạnh chết!”

Tiểu Hoa do dự cào cào móng vuốt trên nền tuyết, vênh tai liếc nhìn Kinh Sở một chút, thấy anh không có phản ứng mới dám nhảy lên nằm xoài dưới chân Dương Miên Miên.

Kinh Sở nhủ mày: “Con chó quả thật thông minh!”

Dương Miên Miên cười gằn: “Thông minh? Là nó sợ, không biết bị bao nhiêu người đánh, bị đập bao nhiêu cú, suýt chết dưới bánh xe tải bao nhiêu lần, lúc ấy mới dám tránh xa con người. Lúc đó, chúng mới hiểu một điều đừng đụng vào con người mới may có được cuộc sống bình yên.”

Chó hoang sẽ nhận được gì? Đói bụng, lạnh giá, xua đuổi, ăn gạch đá, con người đánh đập, bị bắt trộm, chúng nó tồn tại trong điều kiện cực kỳ khắc nghiệt, có thể có vài người động lòng trắc ẩn, nhưng phần lớn vẫn rất dễ dàng cướp đi sinh mệnh của chúng.

Không phải chú chó nào cũng gặp được người chủ tốt, một gia đình thật sự, có con bị vô tình vút bỏ chỉ còn cách gian nan kiếm sống qua ngày ở trong cái thành phố náo nhiệt này.

Chúng nó sẽ ôm ấp một ước mơ sẽ được chủ nhân yêu thương mỗi ngày sẽ được chăm cho ăn thật no, rồi chơi đùa thoải sao?

Có lẽ sẽ như vậy. Chúng sẽ không còn phải trải qua mưa giông, gió tuyết, không cần phải nấp đằng Đồng lân đằng Tây, mỗi ngày đều có đồ ăn, có chủ cưng chiều ôm ấp, có một cái ổ thật ấm áp sạch sẽ.

Cũng giống như Dương Miên Miên không có một gia đình hạnh phúc, trên thế giới còn có rất nhiều chú chó lang thang ngoài đường, không có nhà để về.

Với con người là năm mới, với chúng chi là mùa đông lạnh giá.

Kinh Sở trước nay chưa từng quan tâm quá mức đến quần thể này, hôm nay nghe Dương Miên Miên nói như vậy, trong anh lại dâng lên nỗi chua xót: “Nó rất giống em!”

“Đồng bệnh tương lân.” Dương Miên Miên nhìn Tiểu Hoa đang ngoan ngoãn nằm dưới chân cô, về mặt lạnh lùng không chút thay đổi: “Em giúp chúng thoát khỏi mấy bọn nít ranh!”

Nhóm của Đại Hoàng không dám gần con người, nhưng không thể cản được mấy đứa trẻ nghịch tình, chạy qua chọc giận bọn chúng. Người lớn nhìn thấy nhưng cũng cười cho qua chuyện, vốn dĩ họ cho rằng lũ chó hoang thì có là gì.

Là Dương Miên Miên chặn đường chúng nó, mắng một trận te tua. Bọn nít ranh đánh chó thì dám chứ đâu dám đụng vào người lớn. Quá lắm chỉ làm bầm chùi vài ba câu rồi bỏ đi. Cứ qua lại như thế riết Dương Miên Miên cũng quen với bọn chúng.

Cô vô thức cũng sẽ nhịn nửa cái bánh bao cho chúng, nhưng nhiều hơn thì lại không có. Cô nhớ có một lần lão Hắc ngậm nửa cái bánh bao trong thùng rác, rồi bới ra một khúc thịt hun khói đưa cho cô. Cô dĩ nhiên sẽ không ăn nhưng cảm thấy trong lòng rất dễ chịu.

So với con người, chó vẫn biết cái gì gọi là trả ơn hơn.

“Đến rồi!”, Kinh Sở dừng xe.

Dương Miên Miên phát tay một cái: “Em đi tìm được rồi, anh không cần đi theo em nữa đâu!”

Kinh Sở nghiêm mặt: “Em lại giờ trò qua cầu rút ván đúng không?”

“Chúng mình đánh cược nhé, chưa đến 3 phút, anh sẽ nhận được một cuộc điện thoại rồi phải đi”, Dương Miên Miên gờ ba ngón tay.

Kinh Sở đương nhiên không tin.

Nhưng chỉ 5 giây sau, điện thoại di động reo vang, anh nhận điện, đầu dây bên kia là giọng Liễu Ngọc: “Đội trưởng! Có án mạng rồi!”

Kinh Sở nghe Liễu Ngọc báo cáo sơ tình hình, sau đó về mặt bất đắc dĩ quay sang nhìn Dương Miên Miên, cô khoát tay: “Em đã nói, cái này chính là cái ‘nghiep’ của cảnh sát!”

“Vây em phải cẩn thận, anh sẽ gọi cho em sau, không được về nhà quá trễ, trước khi đi ngủ nhớ uống sữa ...”, Kinh Sở dặn dò kỹ lưỡng rồi mới rời đi.

Cây cột điện đứng bên cạnh bày ra về mặt không đồng tình: “Miên Miên, chị và anh ấy bắt đầu qua lại rồi sao?”

Cột mốc đứng hóng hớt cũng gật đầu xác nhận: “Đã nghe nói lâu rồi, là Đội trưởng đội hình cảnh đó. Như vậy cũng có chút nguy hiểm”

Chiếc thùng rác màu xanh giọng khinh thường: “Miên Miên nhà chúng ta mới là không sợ đây!”

Vừa về đến khu thành cổ giống như đi xa được về quê, khắp nơi đều là những đồ vật quen thuộc.

“Được rồi! Chị đang yêu đương, nhưng bọn em có thể nói cho chị biết Hải Tặc nhà chị đi đâu rồi không?”

Mọi việc đã được thông suốt từ trên xuống dưới.

Bọn trộm chó một năm bốn mùa đều đủ cả, mùa đông trời giá rét càng thích hợp ăn thịt chó, bỏ mà lại không nóng, trong cái lạnh của bão tuyết bưng nồi lẩu chó, khỏi nói mùi vị đúng không cưỡng lại được.

Vì vậy, mùa đông lại là mùa dễ bị mất chó nhất, từ một tháng trước đã lục đục có mấy chú chó bị bắt mất.

Đầu tiên bọn trộm chó sẽ để ý những con chó hoang không ai chăm sóc trước nhất, chúng không phiền phức, nhưng khó khăn là chúng khá hoang dại, tính cảnh giác cao, không dễ dàng ăn thức ăn của người lạ, thêm vào đó chúng lại gây trở xương.

Vì lẽ đó, bọn trộm dần dần chuyển mục tiêu sang những con chó nhà, được chăm sóc, ngoan ngoãn, ăn đồ con người cho nên cũng dễ bỏ thuốc hơn, quan trọng nhất da dẻ sạch sẽ tiện việc giết mổ.

Mùi thơm của thịt chó đến nỗi thần tiên cũng phải hạ phàm, thị trường ‘ngon lành’ như vậy làm sao chúng nó không thể không ra tay.

Nếu không thể làm thịt? Đương nhiên có rất nhiều loại chó không thích hợp cho việc giết lấy thịt, vậy sao chúng vẫn trộm, chúng sẽ bán qua tay, như vậy càng có giá hơn.

Kiểm được tiền lại chẳng có gì mệt mỏi, cứ an tâm mà trộm chó. Trộm chó cũng chẳng phải giết người phóng hỏa, chỉ coi như là bọn trộm cắp, cái tội này có đáng là gì cơ chứ?

Bởi vậy bọn này càng thêm hung hăng và ngang ngược.

‘Mọi người’ càng ngày càng căm tức, xôn xao kể lại hành động xấu xa của bọn trộm chó thời gian gần đây.

“Ngày hôm đó, Tiểu Bạch ăn phải bả đặt trong bánh bao thịt, bỏ được về đến trước cửa nhà thì chết tại chỗ. Bà Đường khóc ngất lên ngất xuống”

Tiểu Bạch là giống cho Samoyed rất đẹp, mỗi khi cười tựa như thiên sứ, được Bà Đường sống một mình cô quạnh nên nhận nuôi nó từ nhỏ. Ngày thường bà Đường thường dắt Tiểu Bạch ra ngoài đi dạo. Bà đã lớn tuổi nên đi chậm chậm, Tiểu Bạch lâu lâu lại quay lại chờ bà.

“Bảo Bảo cũng vậy, chúng xông đến, bắt lên xe. Bảo Bảo từ trước đến giờ vẫn con như vật chi đường, vậy ông Lý bây giờ biết làm thế nào.”

Bảo Bảo lại là giống chó Kim Mao, được trải qua khóa huấn luyện “Chó dẫn đường cho người khiếm thị”. Ông Lý nhờ có nó mới có thể mỗi ngày ra đường đi dạo một lúc, cung nó như con, vậy mà cũng bị cướp mất.

Dương Miên Miên không nhịn được: “Thật nổi điên mà!”

“Lúc trước bọn trộm chó còn dùng ống hơi. Chính là cái ống có được để sẵn thuốc mê, hay thuốc tê. Bây giờ chúng lợi hại hơn dùng loại bi thép bắn bị thương.” Chiếc cột điện đã trải qua mấy chục năm chìm nổi cùng thời đại, đã đi qua bao nhiêu mưa xa bão táp, không ngừng thổn thức về cái xã hội dơ bẩn này.

Dương Miên Miên thờ dài: “Vây cuối cùng Hải Tặc tại sao lại chọc vào đám người đó?”

Cô cảm thấy Hải Tặc mà cô nuôi dạy bấy lâu hiện tại dám đứng lên khiêu chiến với cả đám người, thật sự quá can đảm, khiến chủ nhân như cô cũng thấy thẹn thùng.

“Chính là vì con chó nhỏ kia a!”, ‘mọi người’ về mặt gian xảo nhìn nhau, rồi trả lời cho Dương Miên Miên, “Lần trước không phải Hải Tặc cứu nó sao, bây giờ thành thoàng hay qua đâu kiếm Hải Tặc chơi đùa, à Bọn em đang nói về con chó mẹ nhe!”

Dương Miên Miên dĩ nhiên nhớ đến chú chó con màu trắng, rất đáng yêu, vành tai lớn, cặp mắt to trong vắt.

“Chị hiểu, ý bọn em là Hải Tặc là anh hùng cứu mỹ nhân .. nhưng con chó con quên gì nhĩ?”, Dương Miên Miên có cảm giác mình sắp có con cháu

“Khả Khả”

Dương Miên Miên mặt trắng bệch: “... Tên nghe tây quá!”

“Cũng như mấy lần trước, cũng đến tìm Hải Tặc chơi đùa, kết quả bị bọn trộm chó bắn thuốc gây mê. Hải Tặc ba chân bốn cẳng chạy theo mà vẫn không đuổi kịp. Nên nó quay sang gọi Tiểu Hoa tìm người hỗ trợ, sau đó cùng Đại Hoàng và Lão Hắc đuổi theo sau.”

Dương Miên Miên: “... vậy bây giờ chị phải nhập vai cậu em trai nhỏ đi cứu em gái mình sao?”, cô phui mông đứng dậy, thờ dài một hồi: “Được rồi! Nói xem bây giờ bọn nó đi đâu rồi?”

Bọn trộm chó đương nhiên đang ở trong sào huyệt của chúng thanh lý mặt hàng. Tại đây bọn chúng cũng phân loại ‘mặt hàng’: Chó bị trúng bả chết thì bán cho cửa hàng bán thịt chó, chó đẹp thì bán cho bọn con buôn.

Khả Khả là một con chó rất dễ thương, đương nhiên thuộc về sau, hơn nữa nó cũng biết làm vào cảnh này không được đàn dộn như con Husky mà sủa vang gào thét, bị đánh một trận, rụt đầu rụt cổ, mấy phút sau gầm gừ giữ gù.

Nói cho cùng, Hải Tặc cũng đã điều nghiên kỹ rồi mới hành động, quả nhiên là một chú chó thông minh!

Hải Tặc hiểu con người là loại động vật đáng sợ đến cỡ nào, vì vậy không được tùy ý hành động, chỉ nằm nấp một chỗ, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cánh cửa đằng xa.

Đại Hoàng ở bên cạnh đi hai vòng, có hơi nóng, nhưng Hải Tặc rất bình tĩnh, do đó Đại Hoàng không dám tùy tiện ra tay, được 2 phút cũng nằm im một bên.

Đại Hoàng nằm xuống, Lão Hắc cũng làm theo, ba con chó trốn trong bóng tối kiên nhẫn chờ đợi.

*Phần dịch đoạn này xin cảm ơn cô Tô Ngọc Hà.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Cứu mỹ nhân

Khi Dương Miên Miên đến cũng bị ba cặp mắt chó này nhìn chăm chăm, sợ hết hồn: "Mấy đứa đang mai phục sao?". Cô cũng ngồi xổm xuống nhìn về cánh cửa lớn đằng kia, "Nè! Mấy con chó bị nhốt hết ở bên trong à?"

Hải Tặc vẫy vẫy đuôi.

Đang nói chuyện, một chiếc xe vận tải lù lù lái đến, ầm ầm còi xe mấy lần, cánh cửa lập tức được mở ra. Dương Miên Miên cẩn thận từng li từng tí ló đầu ra dò xét tình huống, thấp phía dưới là ba cái đầu chó đang xù lông.

Một người đàn ông gầy gò từ trong phòng bước ra: "Ông anh đến rất đúng giờ, vào chọn đi, quy tắc cũ, chó vườn hai trăm, còn lại tính khác."

"Xem ra lần này thu hoạch rất tốt."

"Đâu có! Đâu có! Cái này phải cảm ơn ông chủ Hùng nể tình, anh em chúng tôi mới có cơm ăn!"

Dương Miên Miên xoẹt một cái, nhanh chóng lùi lại: "Tốc độ như thế này thì nhanh quá!"

Ý thức mọi việc không ổn, Hải Tặc lại càng thêm nóng, móng vuốt cọ cọ xuống mặt đất, đôi mắt híp lại, chực chờ chỉ muốn xông lên phía trước.

"Đừng manh động, bọn họ hiện tại nhiều người, chúng ta muốn tấn công phải nghĩ cách". Dương Miên Miên xoa xoa lưng Hải Tặc, ra hiệu nó tạm thời bình tĩnh. Cô sờ túi, phát hiện vì mình đi dạo nên chẳng mang theo thứ gì.

Vậy chỉ còn cách có gì dùng nấy thôi.

Nghĩ tới đây, cô nhìn tứ phía, liền thấy một bức tường khá thấp, lui về sau vài bước, sau đó chạy lấy đà, gặm tường, vượt qua thành công.

Trong sân cực kì lầy lội, mùi nước tiểu nồng nặc, khắp nơi là những chiếc lồng sắt kê sát nhau khin khít. Cô rón rén nhảy xuống, khom người trốn phía dưới cửa sổ nghe trộm.

Nhóm bên kia nói chưa đến mấy câu, rồi đi xuống phía sân sau kiểm 'hàng'. Dương Miên Miên trốn vào trong toilet bên cạnh, chịu đựng mùi thối, khó ngửi muốn chết, đợi bọn chúng đi đến sân sau mới lên vào nhà tìm súng gây mê.

Chỉ là bọn trộm chó nhưng trang bị rất đầy đủ, thiết bị khá tân tiến. Ngắm nghĩ một lát, cô chẳng e dè lấy ngay một khẩu súng gây mê cùng một bó mồi tên mang đi.

Thời gian của cô cũng không nhiều cô tìm lấy đi những thứ này, nhóm người bên kia cũng chọn xong chó, thanh toán tiền bạc xong xuôi đang chuẩn bị chờ hàng đi.

Dương Miên Miên trèo tường ra ngoài, quay sang nói chuyện với ba chú chó: "Chúng ta đón đầu bọn chúng ở đây, chỗ này nhiều người, bọn em nên qua con hẻm phía bên kia, chúng vừa băng qua chúng ta sẽ chặn đường."

Vừa dứt lời, cô đột nhiên nghĩ ra ... Như vậy có được coi là cướp hay không?

Nếu chúng báo cảnh sát phải làm sao?

À! Hên nhỏ đâu có lắp camera ghi hình, nếu có cô cứ liều chết không nhận, trong khi đó bọn buôn chó mới là lũ làm việc phi pháp mà.

Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn chưa an tâm, cô liền kéo kéo Hải Tặc: "Chỉ sợ nếu làm chuyện này lại bị Kinh Sở mắng nên đến khi đó bọn em xông lên, còn chị đứng sau yểm trợ, vậy thì chuyện này chẳng có chút nào liên quan đến chị. Ủ! Đúng rồi, vậy đi, bạn gái mình thì mình cứu!"

Câu nói lộn xộn, ý nghĩa quá mức phức tạp khiến Hải Tặc cũng mơ mơ hồ hồ, có điều nó đã hiểu được trọng tâm, vì vậy nhanh chóng dẫn theo Đại Hoàng chuyển sang khu vực mai phục.

Trong lúc Dương Miên Miên còn đang loay hoay nghiên cứu xem 'vũ khí' trong tay sử dụng thế nào thì Hải Tặc lù lù kéo một món đồ qua phía cô. Dương Miên Miên định thần nhìn lại ... Là một chiếc đinh tam giác chuyên dùng đâm lốp xe. Nó cũng đang kéo một loạt đinh rải ra đầy đường.

Dương Miên Miên: "Ha Ha Ha"

Cô tự dưng thấy mình như người thừa, căn bản nó không cần cô hỗ trợ.

Nhóm buôn chó thanh toán tiền bạc xong xuôi liền nhảy lên xe, vừa đi được một lúc, nổ lốp. Lão Hùng, người cũng như tên, trông khá to con dữ dằn: "Chuyện gì vậy?"

"Nổ lốp!", tên tài xế xuống xe xem xét tình hình, vừa mở cửa, thò một chân xuống, Đại Hoàng xông đến, cắn vào cổ chân hắn một cái: "Ồ! Đệt!"

Tên tài xế phản ứng lại, Đại Hoàng giật mình liền co chân chạy, gã không có chỗ phát tiết: "Mẹ nó! Nơi nào ông mầy đến cũng gặp lũ chó điên. Đệt! Ông chủ!"

Gã đã nhìn thấy từ bên trong con hẻm xông ra vài con chó hoang vây quanh chiếc xe.

Lão Hùng híp mắt, ngồi ghế phụ hút thuốc: “Rất thú vị!”, lão cũng là loại người từng trải, cư nhiên sẽ nhìn ra được đây là một kế hoạch tập kích hần hoi, ở trong khu rừng núi điều này không hiếm gặp nhưng ở thành phố thì khó lắm mới chứng kiến được cảnh tượng này.

Cầm đầu lũ chó kia chắc chắn là con chó cũng thuộc hàng cực phẩm

Là con chó màu đen? Không, trông không giống, tuy rằng nhìn nó cũng khá hung dữ nhưng tuyệt nhiên không phải là con cầm đầu.

Là con chó vàng kia? Không, nếu là như vậy nó sẽ không là đứa hành động đầu tiên.

Lão Hùng quay sang nhìn mười mấy con chó hoang dò xét một chút, cuối cùng dồn toàn bộ chú ý lên con chó chỉ có một mắt, màu lông lẫn lộn không rõ, nhìn sơ là biết chó lai. Hần đoán đoán có thể nó bị lai khoảng ba bốn giống chó khác nhau.

“Bất sống con chó một mắt kia cho tao!”, lão Hùng quyết định, chó tốt khó có, xem ra nó chính là đại ca của đám chó này. Tính cách hiếu chiến, nhưng vẫn rất bình tĩnh, lại còn không sợ con người, so với cả xe tải này của hắn, nó mới là con chó đáng giá nhất.

Tuy hôm nay chỉ có hai người, nhưng trên tay chúng cũng có súng gây mê, đối phó với vài con chó hoang đặc biệt không thành vấn đề.

Thật không ngờ, khi bọn chúng vừa rút súng ra, mấy con chó hoang lập tức giải tán, chỉ còn duy nhất con một mắt hạ thấp người, dáng điệu như muốn xông lên.

“Đề tao xử!”, lão Hùng mở cửa xe bước xuống. Chó cũng phải thuận phục, thuận phục được nó nó sẽ coi hắn như chủ, còn nếu không chết cũng không chịu khuất phục.

Hắn muốn thuận phục con chó này.

Nhưng đáng tiếc, làm sao Dương Miên Miên có thể cho hắn toại nguyện, lão Hùng còn chưa kịp làm gì, Dương Miên Miên đã xông đến trước mặt hắn: “Mau thả con chó tôi ra!”

“Chó của cô?”, lão Hùng hơi ngạc nhiên, hắn còn tưởng đây là chó hoang.

“Không được sao?”, Dương Miên Miên đứng chắn trước mặt Hải Tặc, vẻ mặt khiêu khích: “Ông muốn cướp chó của tôi sao?”

“Cô em, cô ra giá đi, tôi muốn mua con chó của cô”, vừa nói lão vừa móc tiền, “À, chỗ tôi cũng có mấy con Teddy, Chihuahua, cũng khá thích hợp, cô em có muốn đổi không?”

Dương Miên Miên cười nhạt: “Không đổi! Ông có thấy ai đang yên đang lành lại đi vứt bỏ con chó do chính mình nuôi dưỡng không?”

Lão Hùng lại lôi thêm xấp tiền: “1000 đồng đủ không?”

“Đã nói là không bán!”, Dương Miên Miên ôm Hải Tặc, xoay người rời đi. Lão Hùng kéo cổ tay cô lại, liền bị Hải Tặc cắn đến chảy máu.

Dương Miên Miên trừng mắt nhìn hắn: “Ông muốn làm gì, cướp à?”

Lão Hùng cũng chưa to gan đến mức đó, trộm chó thì dám, chứ với người hắn chưa dám mạnh động: “Tôi nào có ý này, cô em, tôi thật sự rất thích con chó của cô, xin cô hãy hiểu cho lòng tôi, tôi sẵn sàng trả giá thật cao!”

“Không bán! Mau thả tôi ra, không tôi hét lên cho ông xem!”, Dương Miên Miên uy hiếp hắn.

Lão Hùng dĩ nhiên không muốn mất con chó này, ngay lúc này, tên tài xế hét lớn: “Ông chủ! Không xong rồi, lũ chó chạy biến mất hết rồi!”

Lão Hùng sửng người, lợi dụng cơ hội Dương Miên Miên lách người rời đi. Hải Tặc khá nôn nóng, nó mau chóng thoát khỏi lòng bàn tay Dương Miên Miên, vụt chạy đi. Dương Miên Miên đuổi chạy theo sau: Haizza, dù sao chị cũng là chủ nhân của em, em cũng nên trung thành một chút chứ, lẽ nào trọng sắc khinh bạn như thế sao?

Ôi lòng tự ái của cô ngày hôm nay đã bị tổn thương đến cùng cực.

Ở phía sâu trong con hẻm nhỏ, một bầy chó nằm nhai ở đây, trong đó có một con Chihuahua màu trắng vừa nhìn thấy Hải Tặc liền vui vẻ chạy đến, dùng đầu cọ cọ vào cổ của Hải Tặc. Hải Tặc nhấc chân giống như đang xoa đầu con chó trắng.

Dương Miên Miên: “Cuối cùng mình cũng đã thấu hiểu thế nào gọi là lòng dạ thâm hiểm của đàn bà ㄟ ㄎ ㄎ”

Sau khi Hải Tặc trấn an Chihuahua, đi tới bên Dương Miên Miên, nhấc chân, Dương Miên Miên ngồi chồm hổm xuống cùng nó bắt tay: “Bọn em thật thông minh, nhìn chị làm một lần liền biết cách áp dụng ngay, quả là lợi hại!”

Ngay khi vừa bắt đầu, Đại Hoàng cùng Hải Tặc xuất hiện là đề thu hút sự chú ý của lão Hùng, nhân cơ hội đó Dương Miên Miên đi vòng ra thùng xe mở cửa, mấy con chó sủa vang liên hồi mục đích để che chắn mọi động tĩnh cho Dương Miên Miên.

Lồng sắt chó không có bấm khóa, tất cả chỉ cài then, Tiểu Hoa nhìn Dương Miên Miên làm hai lần là biết, tự thay cô đi mở những chiếc lồng còn lại. Con Chihuahua kia là thông minh hơn, nhìn qua một lần, tự đuôi chân mở cửa, sau đó cả nhóm trốn chạy.

Lợi dụng lúc này, Dương Miên Miên vòng ra phía trước cùng lão Hùng kỷ kèo để kéo dài thời gian cho chúng tẩu thoát, đợi bọn chúng phát hiện ra thì tất cả đã an toàn.

“Dương Đông kích Tây, Điều hổ ly sơn”, quả nhiên vẫn là kế hữu dụng nhất. Dương Miên Miên chột nghĩ, dù cô có bận việc không thể đến, chắc chắn Hải Tặc vẫn có thể dẫn dắt đồng bọn thực hiện tốt lọt vụ này.

Nơi này cũng không có nhiều chó lắm, đa phần vẫn còn bị nhốt trong căn nhà lớn đó; e rằng bọn họ còn phải làm thêm một chuyến nữa.

Nhưng trước khi bị phát hiện, cứu bọn này mang về trước tiên vẫn tốt hơn.

“Bọn em có nhớ đường về không, nhớ được thì tự về thôi. À ... mà quên đi ... nhìn bộ dạng ngơ ngẩn ngẩn của mấy đứa không chừng lại bị lừa thêm lần nữa ...”, Dương Miên Miên xoa xoa thái dương. “Nào để chị đưa về!”

Liền sau đó, Dương Miên Miên tiện đường mang đám chó cùng thoát khỏi nguy hiểm về nhà, thường thì đến nửa đường chúng sẽ sủa một tiếng báo hiệu, rồi co giò chạy, Dương Miên Miên cũng không buồn đuổi theo, cứ thế đi loanh quanh trong khu thành cổ hết một vòng. Còn đám chó hoang không có nhà để về thì cũng lảng lảng rời đi, trước khi đi còn quay sang ngửi ngửi chân cô, như muốn ghi dấu mùi hương của cô.

Thấy vậy Dương Miên Miên liền ngồi xổm xuống vuốt ve chúng: “Sau này phải cẩn thận, đừng để bị lằn nữa nhé, bọn em không có người quan tâm, không có ai bảo vệ, có chuyện gì thì qua kiếm Hải Tặc nhà chị.”

Hải Tặc cũng cọ cọ vào chúng, như có chút lưu luyến.

Còn con Kim Mao, ra dáng người lớn, chỉ lảng lảng ra trạm xe buýt đứng, nhưng mãi vẫn chưa chịu đi, nằm chờ đó, cột mốc ở trạm xe thấy nó liền khóc toáng: “Ồi cậu đã về rồi, tớ còn tưởng mất cậu rồi, cậu có biết tớ nhớ cậu nhiều lắm không?”

Dương Miên Miên liền hỏi cột mốc tại sao nó không về nhà.

Cột mốc nghẹn ngào trả lời: “Chủ nhân bỏ nó ở đây rồi đi, đã hơn một tháng rồi, ngày nào cũng chờ ở đây, đợi chủ quay lại đón về. Nếu bụng không đói cũng không thèm ăn gì kể cả có chiếc bánh bao nhân thịt, em cứ sợ nó sau này không về được nữa. Ôi! Thật may quá!”

Kim Mao lại nằm nhoài bên trạm xe buýt, mỗi khi có chiếc xe nào đi ngang, nó lại mở to mắt ra nhìn, hi vọng chủ nhân nó sẽ bước xuống xe, sẽ nở nụ cười và nói với nó: Xin lỗi! Tao đến trễ, Chúng ta về nhà thôi!

Ngày này qua ngày khác, nó cứ đứng đó đợi, mặc cho mưa tuyết, mặc cho gió lạnh, có thể chủ nhân của nó sẽ mãi mãi chẳng bao giờ quay lại.

Dương Miên Miên ngồi ở trạm xe buýt nghỉ chân, trời thật lạnh, nhưng nỗi hồi cứ thi nhau tuôn rơi, cô lấy điện thoại kiểm tra, có mấy tin nhắn, đều là Kinh Sở hỏi han tình hình của cô.

Cô từ từ trả lời tin nhắn: “Cứu về rồi, Hải Tặc nhà chúng ta cảm đầu một nhóm tiểu đệ từ đi cứu bạn gái của mình...”

Cô vừa nhắn tin vừa nhìn con Chihuahua, nó chẳng còn sợ hãi, lúc này đây đang cùng Hải Tặc chơi đùa, lúc thì xoa xoa đầu, lúc thì quấy quấy đuôi, có lúc còn dám đứng sát bên cạnh cô cả người vào Hải Tặc. Hải Tặc cứ đứng yên đó, chốc chốc lại xoa nhẹ lên đầu nó, ra vẻ cưng chiều.

Dương Miên Miên: “Ôi! Hai trái tim nhỏ riu rít, ân ân ái ái, ghen tị chết mất!”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Gặp anh

Hết bọn trộm chó cứu đám chó mang về khá dễ dàng, trong khi đó việc của Kinh Sở vẫn chưa giải quyết xong. Dương Miên Miên cứ từ từ ăn hết tô mì hoành thánh, xong xuôi no bụng mới đưa Chihuahua về nhà.

Gia đình ấy vẫn còn nhớ Dương Miên Miên, dù sao một cô gái xinh đẹp như vậy muốn quên cũng khó. Bọn họ liên tục nói cảm ơn, Dương Miên Miên nhìn Hải Tặc có chút xấu hổ: “À! Khả Khả nhà anh chị... hình như... rất thích Hải Tặc nhà tôi. Lần này chính Hải Tặc nhìn thấy Khả Khả bị bắt đi, sau đó mới tìm tôi nhờ giúp đỡ.”

Gia đình này cũng thuộc hạng khá giả, nhìn vào cũng biết đã mua Khả Khả với giá không hề thấp. Là loại chó thuần chủng đương nhiên chủ nhân của nó cũng chẳng dễ dàng đồng ý việc giao phối với các giống khác. Họ sẽ tìm giống thuần chủng để duy trì nòi giống. Còn Hải Tặc, chú chó bị lai tạp không biết bao nhiêu là loài, đã xấu còn bị chột mắt. Trong con mắt của Dương Miên Miên, chú là chú chó vô địch, tuy nhiên dưới mắt người đời thì không như thế.

Cô muốn nỗ lực hết sức để giúp chú chó mình có thêm điểm.

Nhưng khi nghe xong những lời Dương Miên Miên vừa nói, cô chủ Khả Khả nhú mảy: “Chó của em không thuộc chó thuần chủng.”

“Ha Ha Ha, nhưng con chó của chị thích nó mà”, Dương Miên Miên cố gắng bao che khuyết điểm, “Hải Tặc của em cũng chỉ vì Khả Khả mà không ngại khó khăn, xông pha làm anh hùng cứu mỹ nhân.”

“Nhưng nó là chó hoang!”, cô chủ xoa đầu con Chihuahua, nói giọng nhẹ nhàng: “Khả Khả, để mẹ tìm cho con một anh đẹp trai nhé! Con còn nhớ Vương Tử lần trước chúng ta gặp không? Thuộc dòng dõi cao quý đó!”

Khả Khả nghiêng đầu giả vờ, nháy nháy mắt cô chủ, sau đó lưu luyến liếm liếm lông Hải Tặc. Hải Tặc xoa xoa đầu Khả Khả, ra vẻ yêu chiều, Khả Khả khom khom người, uốn quanh Hải Tặc, tư thế này thật kỳ quái.

Mặt cô chủ đột nhiên biến sắc, lớn tiếng gọi: “Khả Khả!”, cô đưa tay muốn ôm Chihuahua đi, nhưng nó rên ri mấy tiếng, cố gắng vùng vẫy khỏi vòng tay ôm ấp của cô chủ.

Dương Miên Miên: “...”, có nên mang Hải Tặc ôm đi không, cô cảm giác Khả Khả đang động dục.

Mẹ ơi! Bối bối nói động vật thật hồn nhiên thoải mái, mặc kệ ở đây có bao nhiêu người nhìn, chỉ cần chúng cảm thấy vui là được.

Cũng may Hải Tặc nhà cô thuộc dạng chính trực, cho dù Khả Khả có làm nũng thế nào, nó cũng không nhúc nhích, cuối cùng Khả Khả cũng bị chủ của nó ôm vào trong nhà, còn quăng lại câu nói khinh thường: “Cóc ghê mà đòi thịt thiên nga!”

Dương Miên Miên cũng không vừa, đáp trả: “Đã xấu rồi còn ra về!”. Cô không thích người nào xem thường Hải Tặc, tức giận nói: “Em đừng buồn, với bản lĩnh của em bảy tám chục con chó cái còn xếp hàng chờ kia, không thành vấn đề! Đừng nói là không phải Khả Khả là không được nhen! Thật tức chết mà!”

Dương Miên Miên kích động, Hải Tặc lại cực kỳ bình tĩnh, đứng lên giữ lông, không lộ một chút biểu cảm, giống như chỉ còn quan tâm đến mẻ lưới lớn vào tối nay thôi!

Dương Miên Miên: “Hải Tặc nhà chị là giỏi nhất!”

Khoảng 8 giờ tối, bọn trộm chó làm thịt một con, lấy mấy bình rượu, làm vài món nhắm, ăn uống ở trong nhà, bọn chúng cũng không ngờ đến nửa đêm sẽ có người đến ‘trộm’ chó, chúng ý y dù sao trong sân cũng có con chó mực canh gác.

Đâu ai ngờ đến ngay cả chó mực Dương Miên Miên cũng có thể hối lộ, mà còn có thể giải thoát cho con mực.

Phát tay một cái, mọi chuyện đã được giải quyết gọn ghẽ.

Chờ đến khi đám kia tỉnh rượu, thì trong sân đã trống không.

Dương Miên Miên vỗ tay một cái, cuối cùng thả con mực ra khỏi nhà, đang suy nghĩ xem có nên xóa dấu chân hay không. Thôi quên đi, cô không nghĩ đám trộm chó này dám báo cảnh sát.

Cô thật đánh giá quá cao chỉ số thông minh của bọn chúng, sau khi chúng tỉnh lại phát hiện toàn bộ chó trong nhà đã biến mất không còn tăm tích, trong cơn giận dữ đã thực sự đi báo cảnh sát ...

Là báo cảnh sát ...

Là báo cảnh sát ...

Khi cảnh sát vào nhà tìm được súng gây mê (Dương Miên Miên đã trả về vị trí cũ), vì thế chuyện gì đến cũng đã đến.

Dương Miên Miên quả thực không hiểu nổi: “Chuyện gì thế này ... không thể hiểu được đầu chúng có chứa não không nữa?”

Điều tra vụ mất chó, cảnh sát phán đoán là do chúng tự cắn đứt dây xích rồi bỏ trốn.

Nói chung bọn họ vẫn còn may, xong xuôi công việc đã đến nửa đêm, tờ mờ sáng trời đổ mưa tuyết che đi dấu chân của Dương Miên Miên, bằng không sự việc cũng chẳng kết thúc đơn giản như vậy.

Giúp Hải Tặc đi tìm con dâu nhỏ cả ngày, người thám mệt nhưng khi quay về nhà Dương Miên Miên lại không ngủ được, cô mơ mơ màng màng mới phát hiện ra hình như cô rất nhớ Kinh Sở.

Hai người không gặp nhau chưa đến 24 tiếng, nhưng sao cô nhớ anh thế này.

Tâm linh tương thông? Đột nhiên Kinh Sở gọi điện thoại về: “Tiểu Dương Dương?”

“Em đói bụng!”, cô nằm sấp trên giường nói chuyện điện thoại với anh, “Anh điều tra xong vụ án rồi sao?”

“Đã 12 giờ mà em còn chưa ăn cơm sao?”, Kinh Sở vừa tức vừa buồn cười, “Trong tủ lạnh có sẵn thức ăn, sao không hâm nóng lên ăn!”

Cô ngáp một hơi: “Hôm qua khuya lắm em mới về đến nhà!”

“Vậy anh qua với em! Trưa nay em muốn ăn gì?”

Dương Miên Miên vẫn còn nhớ cái món sườn xào chua ngọt, ăn chưa đã: “Em vẫn còn thèm sườn xào chua ngọt!”

Kinh Sở cười thầm: “Vậy anh qua đưa em đi ăn, em chưa rời giường sao?”

“Không! Anh chưa tới em không thức dậy!”

Kinh Sở thì thầm trong điện thoại, Liễu Ngọc dài cổ hóng chuyện, sau đó rút ra kết luận: “Này! Đội trưởng đang yêu đấy! Hơn nữa lần này không giống mấy lần trước!”

Bạch Bình có chút tò mò liền hỏi ngay: “Sao biết?”

Liễu Ngọc khoa tay múa chân: “Tôi theo Đội trưởng hơn hai năm. Trước đây anh ta cũng từng yêu đương nhưng không hề giống với lần này. Trong lúc điều tra không bao giờ gọi điện thoại, xong xuôi mới nhớ đến con gái người ta. Bây giờ cứ tí lại gọi, tí lại nhắn tin, còn nụ cười kia nữa kìa, nói là không phải đang yêu đương thì ai tin?”

Liễu Ngọc nhìn thấy không lẽ Thương Nhạn không nhìn ra, nhưng cô làm như không quan tâm, cứ ngồi im tại chỗ xem hồ sơ.

“Tin cái đầu cô!”, Kinh Sở cúp điện thoại thì nghe thấy tiếng Liễu Ngọc đang káo nháo buồn chuyện. Tự dưng anh nhớ lại câu nói của La Bối Bối trước khi chia tay.

Cô ta nói anh chưa từng có cảm giác trong giây phút nào đó đột nhiên nhớ cô. Đúng! Từ trước đến nay anh thật chưa từng biết thế nào là nhớ nhưng, nhưng bây giờ lại không như vậy. Đã có mấy lần anh thất thần nhớ đến Dương Miên Miên, không biết cô đã ăn cơm chưa? Có ăn ngon không? Có chịu ngủ ngoan không? Anh nhớ cô.

Thật kỳ diệu, không phải sao? Không lẽ đây mới chính là yêu.

Liễu Ngọc le lưỡi, nhưng vẫn cố nói nốt câu cuối cùng: “Đội trưởng! Bắt đầu hẹn hò rồi sao. Em đã nói Tết mà anh không về nhà chắc chắn là đã có kế hoạch, thì ra ở lại vì bạn gái!”

“Liễu Ngọc, cô nói nhảm nhảm như vậy. Lát nữa tôi sẽ nói với Cục Trưởng nhanh nhanh chóng chóng sắp xếp cho cô đi xem mắt”

Liễu Ngọc: “Aizza ... ㄟ ㄎ ㄟ Đội trưởng! Em biết sai rồi, em không nên nói toạt móng heo như vậy!”

Nói thì nói thế thôi nhưng Kinh Sở tuyệt nhiên không phủ nhận sự thật này. Mọi người đều không phải kẻ ngốc, dĩ nhiên đều hiểu.

Kinh Sở đến nhà Dương Miên Miên, cô vẫn nằm ườn trên giường xem tiểu thuyết, hết cách với cô, chỉ còn có thể nói: “Đói bụng cũng không biết ăn gì lót dạ đi, như vậy sẽ không tốt cho dạ dày!”

Dương Miên Miên ném điện thoại sang một bên, dang hai cánh tay ra hiệu muốn anh ôm lấy mình. Kinh Sở thuận thế ngồi sát mép giường, ôm cô ngồi dậy. Dương Miên Miên ra vẻ nghiêm túc: “Em đánh răng rồi!”

“Vị vậy?”

Vì vậy, cô rướn thân người, hôn anh.

Có người bạn gái vừa nhiệt tình vừa chủ động như vậy khiến Kinh Sở vừa yêu vừa giận, anh nâng gương mặt cô lên, đặt một nụ hôn thật sâu, sau đó ôm cô vào lòng: “Có nhớ anh không?”

“Không nhớ!”, cô nhanh chóng phủ nhận.

“Không nhớ, vậy tại sao hôn anh?”, Kinh Sở xoa đầu cô, lại xoa xoa hai má cô, mới xa nhau một ngày đã chịu không nổi, cảm giác này là giải thích thế nào đây?

Dương Miên Miên tựa đầu vào hóm cổ anh, cất tiếng hỏi: “Vậy anh có nhớ em không?”

“Cũng không nhớ em, cô bé xấu xa này!”, anh xoa xoa lưng cô, nhìn thấy vành tai trắng hồng lúc ẩn lúc hiện, không nhìn được, hôn lên đó, sau đó môi áp sát bên tai cô khẽ nói: “Thật không có lương tâm!”

Dương Miên Miên bị anh ghẹo, ngứa ngáy hết người, né mấy lần không được, liền quay người cắn vào lỗ tai anh, một nơi nhạy cảm như vậy cứ hôn đi hôn lại chẳng lẽ lại không xảy ra chuyện gì? Bởi vậy, chỉ chưa đầy một phút, hai người lại dán vào nhau.

Tìvì: “... Miên Miên ơi ... sẽ xảy ra chuyện lớn đó, đừng hôn nữa!”

Giường: “Chỗ này của em ... Miên Miên, phải thận trọng!”

Ngân tử: “Em cũng thấy thế! Chị không nên chủ động như vậy, sẽ dễ bị coi thường á ㄟ ▽ ㄟ ...”

Cùng là đồ vật như nhau, nhưng lập trường khác hẳn, đồ vật ở nhà Kinh Sở chứng kiến cảnh này thì lẳng lặng như xem kịch hay, còn trong nhà Miên Miên, mọi người ở đây chứng kiến cô từ bé xiu cho đến chừng này đương nhiên sẽ lo lắng, chúng chỉ sợ Dương Miên Miên bị lợi dụng, bị người ta coi thường, lúc đó hối hận cũng không kịp.

Nhưng Kinh Sở là người kiên quyết, hôn là hôn, anh ôm cô chỉ xoa lưng và mái tóc của cô, nhất quyết không đi quá giới hạn.

Hai người xong xuôi đầu đó, ổn định cảm xúc để chuẩn bị đi ăn trưa đã là chuyện của 1 tiếng sau.

Tết đến, quán cơm, hàng ăn kiếm cũng không ra, Kinh Sở chỉ còn cách đưa cô về nhà mình.

Ngoài sườn xào chua ngọt, anh còn làm thêm hai món xào, thuận miệng hỏi cô ngày mai muốn ăn món gì.

“Canh xương hầm đậu tương nhé!”, Dương Miên Miên trả lời dứt khoát: “Em muốn có bộ ngực thật lớn!”

Kinh Sở phì cười: “Muốn đến mức đó sao Dương Miên Miên?”

Đây là điều Dương Miên Miên canh cánh trong lòng bấy lâu, có tình yêu lại được ăn uống đầy đủ nhìn cô cũng có da thịt hơn xưa, nói chung ‘cái’ của cô nó cũng to thêm được bằng cỡ cặp trướng lược ... có điều mặc quần áo vào thấy vẫn chưa hài lòng.

Chuyện này làm sao có thể kiên nhẫn, nhìn vóc dáng La Bối Bối xem, nhanh nhẹn hoạt bát, cô cực kỳ ghen tị.

“Mấy chuyện đó là thuận theo tự nhiên đi em!”, Kinh Sở không có bất cứ yêu cầu gì chỉ mong cô được khỏe mạnh, vui vẻ là tốt rồi.

Nhưng vấn đề này, Dương Miên Miên khá cố chấp: “Không! Em muốn có bộ ngực thật lớn! Em có tiềm chất, có điều đang trong giai đoạn dậy thì thôi!”

“Được rồi! Được rồi!”, Kinh Sở chiều theo ý cô, “Ngày mai anh nấu, ngoan ngoan!”

Dương Miên Miên ghéch mặt hỏi anh: “Anh sẽ ghét vì em ngực nhỏ chứ?”

Kinh Sở: “...”, chuyện gì đây, anh chỉ lần lần mỗi chuyện tuổi cô còn quá nhỏ, ngoài ra anh không có bất cứ suy nghĩ gì khác, ngay cả ngực cũng không thuộc phạm vi ý nghĩ của anh.

“Em nghĩ quá nhiều rồi!”

Dương Miên Miên lại thắc mắc: “Cũng không được! Lỡ sau này anh ôm em, anh lại nói ôm giống đang ôm cái bình, mặt trước mặt sau không thể phân biệt thì sao?”

Câu nói này của cô khiến Kinh Sở á khẩu, cố nín cười. Nhưng ‘đồng bọn’ thì không chịu nổi, trong nháy mắt, cười nghiêng ngả, om xòm khắp nhà.

“Dương Miên Miên chị đừng là có khả năng chọc cười mà!”

“Cái gì mà không nhận rõ được mặt trước mặt sau?”

“Này này ... chả lẽ chỉ có mình tớ hiểu ý của Miên Miên sao?”

“Này lâu trên ... ý cậu là gì vậy?”

“Dương Miên Miên đang suy nghĩ vài vấn đề tế nhị, muốn biết rõ mọi chuyện? Vậy mau mờ hết đèn, cởi áo ra kiểm tra!”

“Lâu trên ... cậu thật bá đạo!”

Dương Miên Miên: “...” xấu hổ đến mức không ghéch mặt lên nổi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Cọ cọ

Dương Miên Miên mặt đỏ lựng như gấc càng khiến Kinh Sở ngứa ngáy, anh chưa từng thấy qua biểu cảm này ở cô, nhất thời không kiềm lòng đưa tay nâng mặt cô lên. Làn da trơn láng mềm mại, gò má phồng hồng càng tăng thêm nét đẹp cho cô, giọng anh nhẹ nhàng: “Miên Miên, dù em có thế nào đi nữa, anh vẫn thích em.”

“Không phải ...”, cô dùng tay che nửa khuôn mặt, cực kỳ xấu hổ mà không cách nào có thể giải thích bởi chính cô đã đề cập đến một vấn đề cực kỳ tế nhị.

Tự tưởng tượng trong đầu mấy cảnh ngàn chầm, cô vừa xấu hổ lại vừa chờ mong.

Vì vậy, trước khi đi ngủ, cô không chịu về phòng của mình mà cứ ngồi lì trong phòng Kinh Sở. Anh tắm rửa xong xuôi, bước ra vẫn thấy cô ngồi ở đó, má hồng hồng, đôi mắt sáng lấp lánh.

Kinh Sở hôn nhẹ lên khóe môi cô: “Về phòng đi, chúc em ngủ ngon!”

Dương Miên Miên nhìn trái nhìn phải, nhìn Đông nhìn Tây, sau đó mới ngoắc tay ra hiệu anh ngồi sát bên cạnh mình, nhanh tay kéo kéo chiếc áo thun anh đang mặc trên người lên.

Kinh Sở bối rối: “Em làm gì vậy?”

Dương Miên Miên nghĩ thầm: Em sợ áo anh nghe trộm điều em sắp nói!

Cô tự bịa ra một cái cớ, nói một cách nghiêm túc: “Em nhìn thấy trên lưng anh có một vết thương, em muốn xem một chút!”

Vậy là không phải là việc anh đang lo lắng, liền thờ dài nhẹ nhõm. Anh mau chóng cởi áo cho cô xem vết sẹo sau lưng mình, cũng không sâu lắm, là vết thương đã cũ, không biết cô nhìn thấy nó lúc nào: “Em đừng lo lắng, sự việc xảy ra lâu rồi! Nhưng lúc đó cũng vết thương cũng khá nặng.”

Lúc đầu thật sự Dương Miên Miên cũng chú ý đến vết sẹo của anh, có điều cái này cũng không dọa được cô. Chỉ là cô phát hiện ... Dáng người của anh quá chuẩn. Thật ra lúc anh mặc quần áo trông cũng bình thường thôi, nhưng khi cởi áo ra, ôi thân hình quá hoàn mỹ, từng khối cơ rắn chắc, cân đối.

Mẫu chốt là múi bụng, 6 múi cơ hiện lên rõ rệt, hằn rõ đường nhân ngư.

Dương Miên Miên lại nhất thời quên bằng mục đích chính, bắt đầu mò mẫm, ngón tay từ phía trên sau đó đi dọc theo đường nhân ngư, cuối cùng không chịu nổi Kinh Sở mới nắm lấy tay cô ngăn lại: “Đừng sờ mó lưng tung!”

“Anh có cơ bụng nè, cho em sờ chút xíu!”, đây là lần đầu tiên cô được nhìn thấy thân thể của người đàn ông một cách trực quan sinh động như vậy, dĩ nhiên sẽ càng tò mò, càng muốn tìm hiểu.

Kinh Sở năn nỉ: “Miên Miên ngoan, đừng làm loạn nữa!”

“Cho em sờ một chút thôi!”, cô đầu thuộc tuýp người dễ dàng từ bỏ, không xong việc làm sao cam lòng chịu buông tay.

Kinh Sở chỉ lo cản chuyện này, cô lại nghĩ ra chuyện khác nguy hiểm hơn, rồi cả hai lại đi quá xa, nên âm thầm chịu đựng cảnh tượng cô từng bước từng bước nghiền cứu thân thể của anh, đầu anh nóng bừng bừng, mãi một lúc lâu cô mới chịu dừng tay, anh còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, đã thấy cô dán sát bên tai anh: “Anh sẽ ‘ngủ’ với em chứ?”

“...”, gương mặt biến sắc, Kinh Sở vừa định mở lời, liền bị cô bịt miệng, sau đó cô kê tai sát vào anh, ra hiệu anh nói nhỏ thôi.

Kinh Sở nghiêng răng nghiêng lợi thì thầm vào tai cô: “Không được!”

Dương Miên Miên có chút thất vọng: “Vì sao?”

Anh hít sâu một hơi, lấy lại bình tĩnh: “Em còn nhỏ, đừng nghĩ đến mấy chuyện này!”

Dương Miên Miên cảm thấy lúc này cô thật giống với Hải Tặc, bị tổn thương nghiêm trọng, cô không nói thêm lời nào, trùm chăn che kín người.

Kinh Sở biết cô không vui, hơi hối hận, kéo kéo chân cô: “Miên Miên? Tiểu Dương? Chui ra khỏi chăn mau lên!”

“Anh đừng chọc em!”, chỉ một câu nói nhưng anh cũng biết Dương Miên Miên đang rất tức giận.

“Giận rồi sao?”, Kinh Sở vỗ nhẹ chân, “Không nói cho anh biết lý do tại sao sao?”

“Anh chê em là oắt con!”, Dương Miên Miên hé chân, “Cái này gọi là kỳ thị!”

Kinh Sở lắc đầu: “Hai chuyện này đâu có liên quan, chỉ là Dương Miên Miên, con gái đối với mấy chuyện này phải luôn thận trọng.”

Dương Miên Miên liếc anh, không nói nữa.

Kinh Sở thờ dài, xoa nhẹ lưng cô, suy nghĩ một chút rồi mới cất lời: “Mỗi người đều có quyền tự do bình đẳng trong quan hệ tình dục, thế nhưng cần phải nhớ biết chịu trách nhiệm cho lựa chọn ấy của mình.”

“Em cũng đâu bắt anh chịu trách nhiệm đâu!”, cô thì thầm.

“Em có biết thật ra em chỉ có hiếu kỳ về việc này mà thôi!”, anh véo nhẹ mũi cô, “Em thử nghĩ kỹ lại xem có đúng như vậy không?”

Dương Miên Miên chợt phát hiện quả thật là cô tò mò ... Cô biết con nít được sinh ra như thế nào, cô biết giữa nam và nữ tồn tại một thứ gọi là ‘quan hệ’, nhưng cụ thể phải làm như thế nào, cô vẫn còn hiểu khá lơ mơ.

“Em xem, em không hiểu. Miên Miên, độ tuổi này của em tò mò về chuyện này không có gì là lạ, nhưng em có bao giờ tự hỏi chuyện này diễn ra như thế nào không? Sẽ để lại hậu quả gì không? Khi em nắm bắt câu trả lời một cách rõ ràng, vậy em mới có thể quyết định xem mình có nên làm chuyện ấy hay không!”

Dương Miên Miên vẫn im lặng, Kinh Sở xoa xoa vành tai cô: “Đừng bao giờ cảm thấy tò mò, liền thử ngay. Xã hội này còn có rất nhiều ràng buộc cùng thành kiến với phụ nữ, chờ khi em hiểu hết tất cả những chuyện đó, như vậy chúng ta có thể thử.”

“Vậy là không phải vì anh chê em vẫn còn là con nít?”, cô vẫn canh cánh trong lòng chuyện này.

Kinh Sở bây giờ đã hiểu rõ môn một mối bận tâm lớn nhất trong đầu của Dương Miên Miên, anh bật cười, ôm chặt cô vào lòng: “Không phải, chuyện này cứ để tự nhiên, đừng nghĩ nhiều như vậy!”

“Được rồi!”, cô cảm thấy mình đã thông suốt mọi chuyện, “Tha cho anh đó!”, cô nghiêm túc nói: “Nhưng, hôm nay thật không phải nhưng em vẫn muốn ngủ ở đây!”

Kính Sở nựng cô một cái: “Thích nằm trên giường của anh thì cứ nói thẳng, anh sẽ đổi ngay cho em, không có gì là ghê gớm cả!”

Giường vẫn bình tĩnh: “Ha ha ha, thật uống công trước đó em cứ khen anh là người đàn ông tốt, là một người thủy chung, vậy mà bây giờ sẵn sàng bỏ em! Đúng là lòng dạ thâm sâu khó lường mà! ㄟ (ノ ㏈) ㄟ”

Dương Miên Miên: “...”

Kính Sở thấy cô không lên tiếng, nghĩ cô lại không vui, nên không nở trêu ghẹo cô nữa, đáp lại chân cho cô: “Không được phép đá chân!”

“Từ xưa đến nay, em chưa không đá chân”, cô trườn sâu vào trong chăn, sau đó lấy áo của anh giấu kỹ trong đó.

Chăn: "(#°Д°)Miên Miên! Chị thật xấu xa!”

Kính Sở tìm mãi không thấy áo mình đâu, cũng không thèm truy cứu với cô, đi sang tủ áo, với chiếc áo choàng ngủ mặc vào. Dương Miên Miên kê đầu trên gối nhìn anh ảo não: Ôi trộm gà không được lại còn mất bị gạo.

“Uống sữa chưa?”

“Uống rồi a!”

“Uống canxi chưa?”

“Uống rồi!”

“Không là Vitamin này cơ!”

“Vitamin nào a?” ... “Là cái gì nữa đây?”

Kính Sở đưa qua cho cô thêm một hộp thuốc Vitamin tổng hợp: “Anh hỏi qua ý bác sĩ, họ nói loại này tốt hơn, có thể tăng cường thêm các nguyên tố vi lượng!”

“... Tại sao em phải uống cái này?”, Dương Miên Miên tỏ ý không vui.

“Cái này tốt cho sự phát triển của em, nghe nói nó cũng giúp giảm đau bụng kinh!” Kính Sở rót cho cô ly nước ấm, “Phải nhớ uống thuốc mỗi ngày, không được phép quên!”

Dương Miên Miên thờ dài, bỏ ra khỏi chăn, uống thuốc: “Anh thật nhiều chuyện quá đi a!”

“Em xem anh có khi nào can thiệp, nhiều chuyện với người khác không?”, Kính Sở ra ngoài tắt đèn, thanh âm vang lên rất rõ ràng, “Anh mà quan tâm người khác thế nào cũng có người ghen.”

Dương Miên Miên ngẫm nghĩ cũng đứng, lại nhai với cô còn đỡ hơn với người khác.

Anh lên giường, ngay lập tức cô chui qua ôm lấy anh, mang hết cái lạnh truyền qua người anh: “Ấm quá!”

“Sao tay chân lạnh như vậy, khí huyết không lưu thông đây nè, ngày mai trước khi đi ngủ lấy nước ấm ngâm chân, không được quên!”

Dương Miên Miên nhắm mắt giả bộ ngủ.

Kính Sở không nói được cô, chỉ còn cách đắp lại mền cho hai người, sau đó tắt đèn ngủ đầu giường. Đèn tắt, cô lại mở mắt, gối đầu lên cánh tay anh thuận miệng hỏi: “Tiểu Kỳ bây giờ như thế nào rồi anh?”

“Thường Nhận chăm sóc, cô bé nói không muốn đi học, chỉ muốn đi làm”

“Cậu ấy cũng rất đáng thương.”, Dương Miên Miên quả thực rất ấn tượng với Tiểu Kỳ, chỉ vì lúc đó ghen tuông vì Kính Sở, chứ với cô gái kia cô chẳng có ý nghĩ gì khác.

Kính Sở xoa xoa lưng cô: “Mọi chuyện sẽ tốt thôi!”

“Em biết!”. Tiểu Kỳ là một cô gái tính tình nhu nhược, nhưng so với một số người cô thật sự đã rất dũng cảm và kiên cường, từng chịu đựng qua khó khăn gian khổ, như vậy càng tốt, cô càng có tương lai.

“Nhưng cậu ấy vẫn chưa tốt nghiệp cấp 3, khó kiếm được việc làm tốt, sau này cũng vậy!”, Dương Miên Miên được ‘mọi người’ trong nhà chỉ bảo rất cặn kẽ, luôn khuyên cô phải nên đọc sách, “Em có quyền sách lớp 12!”. Cô ra giọng bình thản, giống như đây là việc không quan trọng, cô không quan tâm, “Nếu thích có thể đến lấy!”

Kính Sở ngăn người, một lúc lâu sau mới hiểu ra hàm ý của cô, vui vẻ ôm chầm lấy cô, đặt lên môi cô một nụ hôn: “Tiểu Dương, anh nói em thế nào nhỉ, ngoài lạnh trong nóng!”

“Lạnh!”, cô chui vào trong chăn, mở nút áo choàng ngủ của anh, Kính Sở nắm tay cô: “Lại bắt đầu làm loạn đúng không?”

Cô hừ một tiếng: “Anh nghĩ nhiều quá đó. Em cần gì phải làm mấy chuyện đó, chỉ có điều nó cạ cạ vào mặt em khó chịu qua!”

Áo ngủ: “/(tot)/~~ Dương Miên Miên thật oan ức quá mà! Người ta là áo choàng bông cao cấp, mềm mượt như nhung, chỗ nào mà xù xì cơ chứ! Thật đáng ghét!”

Nói oan cho em thì sao. Cô oán thầm, người ta đang muốn ôm người đàn ông của người ta, em xen vào làm gì, làm bóng đèn à? Sau đó, cô hung hăng, tháo nút áo, dán cả gương mặt nhỏ vào trong lồng ngực của anh, cọ cọ: “Như vậy mới đã!”

Kính Sở không còn gì để nói, nhưng cũng không ngăn cô, cô nhóc này cũng biết giữ chữ tín, chỉ ôm eo anh rồi ngủ.

Anh ngồi vuốt tóc cô một lúc lâu, cảm thấy trong lòng thấp thoáng bình yên.

Những ngày tháng rảnh rồi đã qua đi nhanh chóng, Kính Sở cũng đến lúc phải quay trở về công việc, cũng may, mới đầu năm nên công việc không nhiều, cũng không có vụ án lớn xảy

ra, anh đi làm tan ca đúng giờ, mua thức ăn rồi làm cơm.

Qua giữa tháng giêng, khi anh vừa bước xuống xe đã nhìn thấy bóng dáng một người đang tựa ở cửa xe đứng đợi, người phụ nữ ấy là La Bùi Bùi. Hôm nay cô mặc sườn xám, khoác một chiếc áo khoác lông, đi vớ chân cùng giày cao gót. Anh nhỏ giọng hỏi: “Đã về rồi sao?”

“Vâng!”, cô tháo kính râm, ngẩng đầu nhìn anh nở nụ cười thật tươi, “Anh giải quyết xong vụ án đó rồi chứ?”

“Mọi chuyện đã ổn!”

Đề La Bùi Bùi chịu tổn thương, Kinh Sở vẫn còn áy náy, “Anh đã liên lụy em.”

La Bùi Bùi nhìn vào chiếc túi anh đang xách trên tay: “Gà ác? Mua cho bạn gái sao?”, cô dùng một câu khẳng định để hỏi anh.

Kinh Sở cũng không do dự, trực tiếp thừa nhận: “Ừ, đúng rồi!”

La Bùi Bùi không khỏi ngạc nhiên, quan sát vẻ mặt của anh một cách tỉ mỉ, sau đó cười cười: “Chúc mừng, xem ra lần này khác mấy lần trước nhiều lắm!”

“Có thay đổi một chút, anh trước nay ... Xưa nay, anh chưa từng nghĩ đến điều này!”, anh hạ giọng, vẻ mặt ôn nhu mà trước nay cô chưa từng thấy qua.

La Bùi Bùi thờ dãi: “Vậy em về đây, em chỉ mang quà đến cho anh thôi!”, cô đưa cho anh một túi xách, “Đưa cho Dương Miên Miên, cảm ơn lần trước cô ấy đã cứu em!”

Kinh Sở nhìn qua, cười cười: “Nước hoa? Không bằng em cho cô bé một hộp socola thì tốt hơn!”

“Cũng không thể nói như vậy, tắm rửa sạch sẽ, xịt một chút nước hoa, cảm thấy rất hưng phấn.”

Cô nháy mắt với anh một cái, “Sẽ không làm anh thất vọng.”

La Bùi Bùi là một người phụ nữ tâm lý, chỉ cần một câu nói nhưng hàm ý sâu xa, ý nghĩa vô hạn. Kinh Sở ngỡ người, sau khi hiểu ra thì cảm thấy khá lúng túng: “Em ... khụ khụ ... em nghĩ xa quá rồi!”

“Vừa nhìn thấy cô bé lên lầu.” La Bùi Bùi hạ kính xe, ánh mắt nhìn về anh có chút chế giễu: “Vận khí cũng đào hoa, quen được cô bé đẹp như vậy!”

Kinh Sở càng thêm lúng túng, lại ho khan hai tiếng.

La Bùi Bùi cười nghiêng ngá: “Tuy rằng em rất rất kinh ngạc, nhưng em đã từng nói với anh, thích hợp chưa hẳn đã yêu, và yêu mới là quan trọng nhất. Em chúc mừng anh!”

“Cảm ơn, cũng chúc em gặp được hạnh phúc!”

Cô hờ hững vung tay: “Còn đứng đây làm gì? Em đi đây, Bye bye!”

Kinh Sở nhìn xe cô rời đi mới xoay người lên lầu.

Anh không hề biết, cô chạy một đoạn, liền cho xe dừng lại, cô đậu xe ở đó thật lâu, từ trong ghế phụ lấy ra một chiếc túi, bên trong là một hộp socola được gói một cách kỹ lưỡng.

Cô lấy một viên cho vào miệng, vị ngọt đắng hòa tan ở đầu lưỡi.

Sao trái tim lại đau thế này!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Thay đổi

Vẫn còn luyến tiếc kỳ nghỉ đông, nhưng đành chịu, chưa đến rằm tháng giêng, Dương Miên Miên phải bắt đầu đi học lại. Dù sao học sinh cấp ba được nghỉ như vậy cũng là một đặc ân rồi, chẳng lẽ còn muốn nghỉ qua Tết Nguyên Tiêu sao? Đừng có mơ.

Vừa vào học đã cảm nhận được bầu không khí học tập căng thẳng, nhưng với Dương Miên Miên mà nói mỗi năm trôi qua đều tẻ nhạt như nhau. Chỉ khác một điểm, không 100% thì cũng 90% mọi người ở Nhất Trung ngoái đầu lại nhìn cô như thể nhìn sinh vật lạ.

Cô im im đi từ cổng trường vào lớp, nhưng trong bụng không ngừng chửi rủa.

Nhìn cái gì mà nhìn, chưa từng được nhìn sao?

Mọi người đều phải lần đầu tiên gặp mặt, sao lại dùng ánh mắt này nhìn mình?

Bạn cùng lớp không phải mỗi ngày đều gặp nhau sao, ánh mắt tò mò như vậy là ý gì?

Mình chỉ mặc bộ trang phục khác, không mặc đồng phục mà mọi người không nhận ra mình nữa à?

“Thật là đẹp!”, các bạn đã cùng học với Dương Miên Miên hơn một năm cũng không nén nổi lời ca ngợi, xì xào bàn tán.

Lục Mỹ Nhân nói một cách thẳng thừng: “Dương Miên Miên cậu mặc bộ này đẹp lắm, mới mua sao?”

“Ừ!”, cô bỏ balo xuống, chuẩn bị nộp vở bài tập, “Sao các cậu nhìn tôi như vậy?”

Lục Mỹ Nhân cắn cắn môi: “Tại sao hôm nay cậu không mặc đồng phục?”

“Ngày hôm nay âm bao nhiêu độ, mặc bộ đồng phục mông tang như vậy muốn tố chết công à?”, cô giải thích một cách hợp lý nhất. Cả lớp đều nhìn cô chăm chăm, cô sờ sờ mặt mình: “Trên mặt tớ có dính gì sao?”

“Không phải!”, một cô gái có khuôn mặt tròn trịa cười với cô, nhỏ giọng. “Hôm nay cậu chải tóc mái lên, nhìn rất đẹp!”

Dương Miên Miên sờ sờ lên bím tóc của mình, cong môi: “Thật không?”. Hôm nay cô làm tóc kiểu khác, trước đây là do tiếc tiền mua thun cột tóc, với lại cô không muốn sửa soạn quá nhiều, nên cột đơn giản để bớt đi sự chú ý của người khác, nhưng hôm nay cô chải tóc mái sang một bên, rồi bện lại, gương mặt cô lại càng thêm thu hút.

“Ừ! Đẹp lắm!”, cô gái tò mò nhìn Dương Miên Miên, “Cậu tự bện tóc sao?”

Kẹp tóc của Dương Miên Miên: Haizza không biết nên nói là đúng hay không đúng đây.

Lọ ô mai cười thầm “~(≥▽≤)~ ờ, là Kinh Sở bện cho chị ấu trong lúc chị đang ăn sáng. Luyện hết mấy ngày, bây giờ tay nghề đã thuần thực lắm rồi!”

May là cô bạn không cần câu trả lời, chỉ làm bầm nói trong miệng: “Tớ cũng muốn chải tóc kiểu này, nhưng mẹ tớ nói không cần, cứ cột tóc đuôi ngựa là được rồi!”

“Như vậy cũng đẹp mà!”, bằng tuổi nhau, nhưng trước nay cô cũng chưa từng nói chuyện với các bạn nên cũng không biết phải nói tiếp thế nào, nên nhắm mắt nói đại: “Da cậu trắng mà!”

Cô bạn kia không nghĩ đến Dương Miên Miên lại nói chuyện với mình, rất ngạc nhiên, sau đó mới nói: “Cậu xinh hơn, da cậu mới đẹp, bình thường cậu dưỡng da như thế nào vậy?”

“À ...”, cô đâu có dưỡng da đâu, trả lời cô ta thế nào đây?

Lục Mỹ Nhân chẳng ưa gì Dương Miên Miên nên mở miệng giọng chua ngoa: “Cậu ấy sữa còn không có tiền mua, nói chi đến kem dưỡng da.”

Hâm ý khiêu khích rõ ràng, cô bạn kia lúng túng, mặt đỏ lên vì xấu hổ, tìm mọi cách bào chữa: “Tớ không hề có ý này!”

Dương Miên Miên bình tĩnh trả lời: “Tớ biết!”

Cô bạn kia thoáng kinh ngạc, nhưng ngay lập tức quay sang Dương Miên Miên nở nụ cười, quay về đề tài chính: “Vậy thì tớ càng hâm mộ cậu hơn, cậu có được một làn da đẹp bẩm sinh!”

“Cậu đừng có thức đêm xem tiểu thuyết là được!”. Dương Miên Miên nghe lỏm được cô bạn này hay trốn trong chăn xem tiểu thuyết đến gần sáng.

Câu chuyện trở nên tự nhiên hơn hẳn!

“Nhưng quyền tiểu thuyết này thật sự rất hay đó!”

“Ừ, tớ xem qua rồi, cũng được!”

“À! Vậy nam nữ chính cuối cùng cũng bên nhau phải không?”

“Ừ!”

“Vậy thì tốt quá, chứ nếu ngược nữa chắc tớ chết quá! À ... Tớ giới thiệu cho cậu một quyển hay nè ...”

Được giới thiệu thêm mấy quyển truyện mới, Dương Miên Miên quay về chỗ, ngồi xuống. Cô cảm thấy nói chuyện với mọi người cũng không khó lắm, tuy rằng có đôi khi không cùng một tần số, nhưng cũng không đến nỗi chán ghét như cô tưởng tượng.

Từ nay về sau, đề tài của cô và bọn họ sẽ không còn loanh quanh ở các bộ đề thi hay bài tập về nhà nữa rồi.

Cô gái này tên gì nhỉ ... à ... Đặng Mạn Linh, là lớp phó văn thể mỹ, thành tích khá, không thuộc nhóm đứng đầu như Trương Xảo hay Tự Tiểu Văn. Cô cũng có một nhóm riêng, nhưng câu chuyện của bọn họ không chỉ có học tập mà còn xoay quanh đề tài yêu đương, rồi giảm cân này nọ.

Đặng Mạn Linh quay sang cô bạn ngồi cùng bàn tên Đồng Hân, thì thầm “Dương Miên Miên đâu đến nỗi khó gần đâu. Lục Mỹ Nhân nói chuyện mới khó nghe, hai cậu ấy không phải là bạn bè sao?”

“Dương Miên Miên là cũng thuộc tuýp người khó gần nhưng cậu nghe thấy cậu ấy đi nói xấu ai bao giờ chưa? Lục Mỹ Nhân mới giống kẻ hai mặt, vừa mới quay đầu ngọt ngào mượn bài tập người ta, xoay lưng đã nói xấu người ta xoan xoét, như vậy tốt sao?”, Đồng Hân là một người có tính cách nhanh nhẹn, thẳng thắn, lúc nói mấy câu này còn cố tình nói lớn tiếng.

Dương Miên Miên nhếch môi, cô bạn ngồi Đồng Hân cũng không đến nỗi chán ghét như cô nghĩ.

“Nè Linh, cậu giải xong bài thi thử chưa? Nghe nói giáo viên sẽ không chấm điểm sách luyện tập nhưng sẽ chấm bài thi này. Môn Vật lý tớ chưa giải xong, có mấy bài toán còn chưa làm được!”, Đồng Hân chọc chọc cùi chỏ vào Đặng Mạn Linh, “Cậu làm xong chưa?”

Đặng Mạn Linh lắc đầu: “Tớ cũng không làm được!”

Đồng Hân quay qua quay lại hỏi mượn mấy người bạn trong lớp, nhưng ai cũng không giải được, cô lại không muốn chạy đi hỏi kẻ cao ngạo Tự Tiểu Văn, chỉ còn cách quay sang mượn Dương Miên Miên, Đặng Mạn Linh hơi do dự: “Chúng ta không thân với cậu ấy lắm!”

“Cậu đã nói cậu ấy tính tình cũng được mà!”, Đồng Hân đứng lên, “Không sao, để đó cho tớ!”

Cô ta đi đến trước bàn Dương Miên Miên, hắng giọng: “Dương Miên Miên, bài thi thử vật lý cậu làm xong chưa, có thể cho bọn tớ mượn xem một chút được không?”

Dương Miên Miên lấy bài của mình đưa cho cô bạn, Đồng Hân hôn hờ ra mặt: “Cám ơn cậu!”

Cô quay về bàn của mình, đá lẳng nhéo với Đặng Mạn Linh, ...

“Cậu ấy làm sao ra được đáp án này, tớ không hiểu!”, Đồng Hân vò đầu bứt tóc, “Linh à, cậu thông minh hơn tớ mà, giải thích cho tớ xem!”

Đặng Mạn Linh đối chiếu các bước giải đề của mình, sau đó cau mày: “Đương Miên Miên áp dụng công thức nào đây?”

Trong lúc hai người đang nhò to thảo luận, đột nhiên có một tờ giấy quảng tới bàn, Đồng Hân tò mò mở ra xem, bên trong là chi tiế từng bước các công thức được áp dụng để giải bài thi này.

Đặng Mạn Linh cùng Đồng Hân không thốt nên lời, quay đầu muốn nói lời cảm ơn nhưng lúc đó Dương Miên Miên đã nằm dài xuống bàn, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, giống như tờ giấy vừa rồi không phải là của cô.

Bàn học reo lên một cách hứng chí: “Miên Miên, chị càng ngày càng thân thiện với bạn bè!”

Hộp bút chì: “Chị Dương Miên Miên thay đổi rồi!”

Bút bi: “Miên Miên mở lòng với anh Kinh Sở, giống như mở luôn cánh cửa lòng mình chào đón tất cả mọi người xung quanh!”

Dương Miên Miên then quá hóa giận nhìn trừng trừng cây bút: Em nói nhiều quá nhe!

Nhưng đây thật sự là một khởi đầu rất tốt!

Ngay sau ngày nhập học, giáo viên bắt ngờ cho một bài kiểm tra, muốn kiểm tra xem các học sinh của mình có bỏ bê chuyện học hành sau kỳ nghỉ dài hay không, nhưng chuyện này lại làm tiếng oán than vang lên khắp trường.

May mắn là kết quả này giáo viên không phê vào trong sổ liên lạc mà chỉ nghiêm khắc phê bình trên lớp, đồng thời đe dọa chỉ còn một tuần lễ nữa sẽ có một bài kiểm tra chính thức, nội dung tương tự đợt kiểm tra lần này, nếu như không chịu chăm chỉ học hành sẽ không nương tay.

Đã lớp 12 rồi, không biết là còn phải thi tốt nghiệp sao?

Sau một thời gian thư thả, học sinh lại bắt đầu lao vào học hành.

Đặng Mạn Linh muốn sau này đi theo ngành nghệ thuật, nhưng gia đình lại bắt cô phải chọn các môn khoa học tự nhiên để tốt cho tương lai. Vì vậy, các môn ngữ văn và Anh Văn thì cô được điểm cao nhưng mấy môn toán lý hóa thì cứ thấp lẻ tẻ, làm kéo thứ hạng của cô từ giỏi xuống khá. Đồng Hân cũng tương tự, thứ hạng của cô cũng chỉ đứng giữa giữa lớp.

“Làm sao bây giờ hà Linh, mẹ tớ nói nếu cứ tiếp tục học hành kiểu này chỉ có thể tốt nghiệp được cấp ba, làm sao lên được đại học.” Đồng Hân cắn cắn bút thờ dài.

Đặng Mạn Linh cũng mệt mỏi, cô cảm giác mình không nên đăng ký vào lớp này, viết văn hay đọc bài khóa còn đơn giản hơn mấy công thức toán học gấp ngàn lần.

“Miên Miên!”, Đồng Hân lại gọi Dương Miên Miên theo thói quen, đem mấy quyển sách đứng trước bàn cô hỏi nhỏ, “Có thể giảng giúp tớ đoạn này được không?”

Dương Miên Miên nhìn đồng hồ, vẫn còn sớm, nên cô cũng đồng ý: “Chỗ nào?”

Đồng Hân hơi ngại khi phải hỏi bài Dương Miên Miên, nhưng ngược lại Dương Miên Miên lại không tỏ ra khinh thường mà giảng giải cho hai người bạn một cách tường tận.

Giải đáp hết các thắc mắc của bọn họ cũng mất gần 1 tiếng.

Đặng Mạn Linh cảm kích: “Cảm ơn cậu rất nhiều, bọn tớ làm mất thời gian của cậu quá!”

“Không sao, tớ vẫn kịp giờ!”

“Chúng tớ hỏi mấy vấn đề ngốc nghếch lắm đúng không?”, Đồng Hân không giấu vẻ tò mò.

Dương Miên Miên không kiêu ngạo: “Đúng! Rất ngớ ngếch!”

Đồng Hân lúng túng, Đặng Mạn Linh đỡ lời: “Tớ còn nghĩ cậu giảng bọn tớ sẽ không hiểu, ai ngờ rất rõ ràng a!”

“Tớ có từng đi dạy kèm một thời gian, có điều kiếm tiền kiểu này phiền quá, nên tớ không làm tiếp nữa!”

Việc cô đi dạy kèm là một kỷ niệm chẳng có chút vẻ vang, chán chết!

Đặng Mạn Linh sợ chạm tự ái Dương Miên Miên, nên đề dặt nói thêm: “Thật ra kỳ nghỉ này tớ cũng đi kiếm việc làm thêm”. Nói thì nói thế thôi, chứ thật ra cô chỉ qua công ty của ba mình làm cho có, được mấy ngày là nản.

Dương Miên Miên hiểu phần tâm ý này của cô ta.

“Từ trước đến nay tớ chưa bao giờ cảm thấy xấu hổ vì mình phải đi làm kiếm tiền.” Dương Miên Miên đứng lên cất sách vở vào balo: “Tớ tự nuôi sống chính bản thân mình, có cái gì là không tốt?”.

Cô nhìn đồng hồ sau đó đeo balo lên vai: “Tớ về đây, bài thi tớ để trong hộp bàn, các cậu muốn xem thì cứ lấy.”

Cô vội vội vàng vàng rời khỏi lớp học, không phải đi làm, cũng không phải đi gặp Kinh Sở mà do Kinh Sở đã đăng ký cho cô một khóa học. Học từ 7 giờ đến 9 giờ tối, khóa học của nữ võ sư mà anh đã từng nói qua với cô.

Có người nói người dạy cho cô là truyền nhân của môn võ Vịnh Xuân Quyền, ngoại trừ dạy các thế võ Vịnh Xuân Quyền, còn dạy thêm các bí quyết tấn công.

Đương nhiên, học phí không hề rẻ.

Đến chín giờ tối Kinh Sở đến đón cô, thì cô đã mệt đến toàn thân rã rời, vừa lên xe đã ngủ gà ngủ gật. Kinh Sở cất tiếng hỏi: “Về nhà luôn sao?”

“Không!”, cô ngáp một cái, “Em đói!”

Anh liền vòng xe chờ cô đi ăn mì thịt bò, sau đó mới đưa cô về nhà, cô gắng gượng về đến nhà, vừa bước vào cửa đã ngã lên giường.

“Không tắm rửa gì sao?”, Kinh Sở kéo cô lên, “Cô nhóc này!”

Dương Miên Miên nằm gọn trong lòng anh, lẩm bẩm: “Ồ đó có phòng tắm, em tắm rồi, không cần tắm ở nhà nữa, đỡ tốn nước.”

Kinh Sở hít một hơi ngay hõm cổ cô, hương thơm thoang thoảng: “Uống thuốc hết chưa?”

“Em muốn đi ngủ, đã 10 giờ rồi, mai em còn phải dậy sớm!”. Nghi đông thì còn có thể nằm nướng đến lúc nào cũng được, nhưng bây giờ vào học rồi thì không được như vậy nữa. Dương Miên Miên phải quay trở lại nề nếp.

Kinh Sở nghiêm mặt: “Chờ thêm 5 phút nữa rồi ngủ!”. Anh tìm bình thủy, muốn rót cho cô ly nước, phát hiện chẳng có giọt nước nào, “Em đều uống nước lạnh sao?”

“Ấm đun nước hong rồi, bình thường em xuống nhà mua bình nước nóng giá 1 xu nhưng bây giờ thì không muốn đi đâu hết.” Cô chỉ muốn thay quần áo, rồi chui vào chăn ngủ.

Kinh Sở càng ngày càng khâm phục cách sống bá đạo của cô: “Để anh đi lấy nước cho em!”

Đợi Kinh Sở mang nước nóng đến liền phát hiện quần áo cũng chưa thay ra đã ngã vật trên giường ngáy khò khò.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Lưỡng lự

Kinh Sở nhìn thấy cô đã ngủ say, nên nhẹ nhàng đặt bình thủy xuống, pha nước nóng vào trong chậu bưng đến trước giường Dương Miên Miên. Xắn ống quần, tháo vớ, đem ngâm bàn chân của cô vào chậu nước.

Nước nóng ấm ngâm chỉ mới tới mắt cá chân, nhưng cảm nhận được thoải mái, các ngón chân của cô dần dần thả lỏng. Bây giờ Kinh Sở mới phát hiện chân của cô rất nhỏ, một bàn tay của anh có thể nắm trọn, trắng hồng mềm mại.

Anh ngồi xõm xuống nền nhà, lấy tay rửa chân cho cô, sau đó dùng khăn lau khô, lúc này mới đỡ cô nằm thẳng xuống giường. Ngay lập tức cô trở mình, ôm chặt con gấu bông trắng đã rất cũ.

Gấu bông: “Em là quà sinh nhật của ba năm chị ấy lên ba đó, là món quà duy nhất của Miên Miên đó nhé!”

Kinh Sở cúi thấp người, hôn nhẹ lên má cô, sau đó đắp lại chăn cho cô.

Anh mở balo, lấy ra bộ quần áo Dương Miên Miên đã mặc lúc sáng, cùng chậu nước ngâm chân, đi vào trong phòng tắm nhỏ hẹp. Anh tìm chiếc ghế nhỏ và xả bông sau đó ngồi xuống giặt quần áo cho cô.

Trời lạnh nước cũng lạnh, chắc chắn khi giặt quần áo cô không dùng nước nóng, như vậy không bị nứt nẻ da tay mới là lạ. Anh vát và lăm mới chăm được cho cô mấy ngày tết thật tốt, bây giờ anh thật không muốn cô lại đụng vào nước lạnh.

Thêm vào đó dùng nước lạnh cũng không tốt cho sức khỏe.

Là con gái mười đầu ngón tay không đụng nước mới là hạnh phúc.

Bồn cầu: “(〒_〒)Muốn khóc quá à, anh ấy là người đầu tiên giặt quần áo cho Miên Miên.”

Ngăn tủ: “Bây giờ tớ không ghét anh ấy nữa đâu ... Đàn ông mà biết làm việc nhà, thật sự là một người đàn ông tốt mà!”

Tivi: “Đúng rồi! Miên Miên nhà chúng ta không cần người đàn ông đẹp trai, không cần người đàn ông có nhiều tiền, mà chỉ cần đối tốt với chị ấy là được!”

Giường: “Chị Miên Miên từ bé đã thiếu thốn tình cảm. Từ thuở nhỏ cho đến lúc trưởng thành cũng chẳng có ai chăm sóc, thật không thể trách chị ấy lại thích anh Kinh Sở đến như vậy!”

Tivi: “Tớ cho rằng chúng ta nên cho anh ấy một cơ hội, mọi người thấy thế nào?”

Bồn cầu: “Tán thành!”

Ngăn tủ: “Tán thành!”

Giường: “Tớ đồng ý!”

Chậu rửa mặt: “Hoàn toàn đồng ý!”

Lò vi sóng: “Còn gì chờ mong hơn!”

“Em chờ mong chuyện gì?”, Dương Miên Miên ngáp một cái, từ trên giường bò xuống, liếc lò vi sóng một cái, đi về phía phòng tắm: “Em muốn đi vệ sinh!”

“Anh nói rồi, bước xuống giường nhớ mặc thêm quần dài vào, sao lại cứ lười như vậy?”, tay Kinh Sở vẫn còn dính bột xà phòng không thể quay sang lấy cho cô, chỉ còn cách nghiêm mặt nói.

“Buồn tè lắm rồi, anh tránh ra đi!”, cô đẩy anh ra khỏi phòng tắm.

Bồn cầu vội vội vàng vàng nói ngay: “Miên Miên, cả nhà mình đã nhất trí thông qua, quyết định cho phép anh ấy theo đuổi chị!”

“...”, nói hay ghê lắm như bọn em không cho phép thì chị phải lập tức chia tay với anh ấy vậy đó, “Đừng vớ vẩn, trong lòng chị thế nào, chị hiểu rất rõ.”

Tivi nói vọng vào: “Cho phép qua lại, nhưng không được ngủ lại nhé!”

Giường vẫn bình tĩnh nói: “Em không chịu nổi trọng lượng của hai người đâu!”

Xạo xạo, lúc trước cả nhà ba người đều ngủ trên chiếc giường này đó thôi, giường nhờ bác thợ mộc đóng riêng, nên rất là chắc chắn. Dương Miên Miên lần thứ hai bấu môi, liếc nhìn ‘cả nhà’ bằng ánh mắt khinh thường.

Sau khi đi toilet xong xuôi, cô quay sang hỏi Kinh Sở: “Hôm nay anh ở lại đây sao?”

Tivi: “... Thất hứa, thất hứa à, tuy rằng là về trễ, nhưng vẫn phải đi!”

Kinh Sở xoa đầu cô: “Không, anh về! Nhưng đợi em ngủ say rồi anh mới đi!”

Như vậy cũng được, Dương Miên Miên cực kỳ sung sướng, cô vừa đánh được một giấc, nên bây giờ chưa thấy buồn ngủ lắm, bèn đem chuyện hôm nay đi học kể cho anh nghe: “... em còn nghĩ rằng mấy bạn ấy không thích em, sợ nói chuyện với em gặp phiền phức, không ngờ là không phải như vậy!”

Kinh Sở tựa người vào đầu giường, ôm cô vào lòng, vỗ vỗ lên tóc cô: “Sự việc không như em nghĩ đâu, em thử nói chuyện với các bạn, các bạn chắc chắn sẽ thích em.”

“Trừ anh ra, còn lại không ai hiểu em!”, giọng Dương Miên Miên rầu rĩ, có chút thiếu tự tin: “Em bây giờ còn có giá trị lợi dụng, có thể giúp các bạn ấy bài tập.”

Kinh Sở cười cười: “... Thật ra, em cũng hiểu sự thật không phải như vậy. Các bạn cũng muốn kết bạn với em. Em đừng lo lắng nhiều quá, thử một chút xem.” Anh cầm tay cô lắc lắc, “Có anh đây rồi!”

“Anh thì có ích lợi gì chứ?”, nói xong câu này, cô vùi đầu vào trong ngực anh, “Em không cần anh, tự em có thể giải quyết được, em cho rằng không có vấn đề gì hết!”

Có thể, sau khi làm bạn bè, bọn họ ngoài mặt thì ca tụng nhau, dành cho nhau những lời tốt đẹp, nhưng sau lưng thì lại nói xấu nhau không ra gì. Mấy chuyện này, cô đã nghe quá nhảm tai.

Có nhiều khi, không biết gì còn hay hơn rất nhiều. Nếu vào một ngày nào đó, chợt nhận ra tất cả chỉ là giả dối, vậy thì bắt đầu để làm gì?

Nhưng ... nếu cô không muốn nghĩ đến chuyện này, vậy nửa đêm nửa hôm, cùng anh ngồi đây nhắc lại vấn đề này làm gì? Kinh Sở rất hiểu tính tình của cô, chỉ còn cách khẽ xoa lưng cô rồi cất lời: “Vì một cái cây mà bỏ cả khu rừng, đúng là ngu ngốc.”

Dương Miên Miên đương nhiên không phục, muốn cãi lại nhưng chưa tìm ra lý do, liền nhắm nghiền mắt giả bộ ngủ.

Cô nhóc lại dùng chiêu này với anh. Kinh Sở buồn cười nhưng cũng không có vạch trần cô. Trước đây đều là cô tự cho mình là thông minh, nhưng sau này ở cùng nhau, cái kiêu không lối này của cô quả thực rất đáng yêu.

Anh ôm cô một lúc, sau khi cô ngủ say, anh mới rời khỏi giường, lại tiếp tục giặt cho xong quần áo. Giặt gần xong, anh nghe ngoài cửa có tiếng cọt kẹt. Thì ra Hải Tặc rón rén về nhà, lại còn biết dùng chân đóng cửa lại.

Kinh Sở cảm giác hình như nó nhìn anh một lúc lâu, rồi mới đi vào phòng tắm, lấy móng vuốt chạm vào một chậu nước nhỏ phía trong, giống như muốn rửa sơ qua. 4 móng vuốt đã sạch sẽ, nó quay ra giậm giậm lên tấm thảm cho khô ráo. Sau đó, tiến đến đầu giường của Dương Miên Miên, hai chân trước chạm chạm lên giường, nhìn thấy cô ngủ say, thờ dài, rồi quay ra ngoạm một góc chăn ở cuối giường kéo lên phía trên cho cô.

Anh hoàn toàn hiểu được cái thờ dài vừa rồi của nó: Cô chủ này cũng khiến nó thật lo lắng.

Dưới ánh đèn tờ mờ, Kinh Sở ngồi đối diện với Hải Tặc, đột nhiên trong lòng dấy lên một cảm giác hoàn toàn mới lạ. Anh cùng chú chó này cùng yêu một người, dùng phương thức của chính mình để quan tâm cô.

Nhưng tất cả mọi chuyện Dương Miên Miên đều không hay biết.

Ngày hôm sau, cô lại tiếp tục giúp Đồng Hân và Đặng Mạn Linh giải thích bài tập. Qua ngày hôm sau nữa, có khá nhiều các bạn gái khác cũng nán lại nghe cô giảng bài.

Vào thứ sáu, Dương Miên Miên nhìn thấy Đặng Mạn Linh và Đồng Hân ngồi ở chính giữa, còn bảy tám cô bạn kia thì vây xung quanh, mỗi người đều cầm trên tay bài kiểm tra của mình, ngồi ở đó chờ Dương Miên Miên giải thích giúp các thắc mắc. Tiễn đó bọn họ cũng gửi cho cô mấy món ăn vặt vào giờ chiều, có ngày thì là sữa, rồi bánh mì, bánh bích quy coi như là thù lao trả cô. Cô không muốn cầm, nhưng các bạn bày tỏ ý muốn cô nhận, đề khi họ hỏi bài cũng không cảm thấy áy náy.

Đối với Dương Miên Miên mấy chuyện này dễ như ăn cháo, cái khó khăn là làm sao để giải thích mấy vấn đề mà cô cho rằng là đơn giản này cho các bạn một cách dễ hiểu nhất. Cái này chỉ còn cách đọc thêm sách tìm ví dụ minh họa cho các bạn mà thôi.

Nhưng với những người bạn cùng lớp, đây là một chuyện cực kỳ sung sướng. Bây giờ đã là học kỳ hai của năm lớp 12, chỉ còn chưa đến nửa năm là bọn họ sẽ phải tham gia một kỳ thi quan trọng nhất trong cuộc đời. Có người học đến teo tóp, nhưng chẳng thấy tiến bộ lên chút nào. Bây giờ có người giúp bọn họ giảng giải các bài tập làm thêm, đương nhiên phải nhanh nhanh chóng học hỏi để lấy thêm kinh nghiệm.

Quan trọng hơn hết, các bạn phát hiện Dương Miên Miên không hề xem thường người khác như lời đồn. Lục Mỹ Nhân đã từng nói Dương Miên Miên lúc nào cũng vênh mặt lên trời, xem thường mấy kẻ ngu ngốc. Nhưng sau khi tiếp xúc, họ phát hiện chuyện hoàn toàn không giống như lời cô ta nói.

Chỉ là thỉnh thoảng ... “Tại sao tớ phải xem lại? Tớ không kiểm tra lại đâu, tớ bận lắm còn không có thời gian đọc sách nè.”, mấy câu đó thật ra chỉ là khích lệ lòng tự tin của bọn họ mà thôi.

Cũng không thể phủ nhận một điều, Dương Miên Miên ngày càng có nhiều bạn bè trò chuyện với cô. Bọn họ đi xuống căn tin cũng không quên mua lên cho cô một phần bắp rang bơ, đi vệ sinh cũng rủ cô đi cùng, đang ngồi tranh luận với nhau xem ngôi sao nào đẹp hơn cũng không quên quay sang hỏi ý kiến cô: “Cậu cảm thấy thế nào?”

Có thêm nhiều bạn bè, đôi khi cũng mất đi vài người ‘bạn’ trước đó. Lục Mỹ Nhân mỗi lần tìm cô mượn vở bài tập, cô đều nói: “Có bạn mượn rồi!”

Điều này khiến Lục Mỹ Nhân cảm thấy khó chịu. Cô ta trước đây được xem là người bạn duy nhất của Dương Miên Miên. Khi ở cùng với mọi người trong lớp cô cũng không xen vào chuyện của Dương Miên Miên, cô ta cho rằng việc mình chịu làm bạn với Dương Miên Miên đã là tốt lắm rồi. Khi người khác đánh giá Dương Miên Miên, cô đóng vai một người bạn mở miệng theo kiểu:

“Bạn ấy nghèo lắm, mùa hè chỉ có hai bộ quần áo để thay.”

“Com cậu ấy cũng không có mà ăn, lúc tớ mời một cái bánh bao nhân thịt, cậu ấy hôn hờ ra mặt.”

“Cậu ấy xinh như thế, làm gì để mắt đến chúng mình...”

Mấy câu đại loại thế.

Cô ta đối với Dương Miên Miên đan xen nhiều cảm xúc rất phức tạp, rất đố kỵ với cô, nhưng khi trở thành người bạn duy nhất của cô thì lại cực kỳ đặc ý.

Nhưng hiện tại, cô ta cảm giác hình như sắp mất đi người bạn này, cô ta đột nhiên hoảng sợ, nắm lấy tay Dương Miên Miên hỏi tới tấp: “Tại sao cậu lại cho mấy người đó mượn trước hả? Tớ mới là bạn cậu cơ mà! Mấy người đó trước nay cũng có thêm chú ý đến cậu đâu, cậu quên rồi sao? Chỉ có tớ làm vẫn làm bạn với cậu đó thôi.”

“... cho nên?”, Dương Miên Miên mặt không biến sắc nhìn Lục Mỹ Nhân, “Bây giờ tớ phải khóc vì cảm động đúng không?”

Lục Mỹ Nhân nắm chặt tay cô: “Ý của tớ là chúng ta mới là bạn bè!”

Dương Miên Miên im lặng vài giây, sau đó nghiêng đầu nhìn về hướng khác: “Định nghĩa của chúng ta về bạn bè không giống nhau. Các bạn ấy chưa từng bao giờ nói với tớ những câu như: “Xem thường cậu quá!”, “Đồ nghèo mặt rệp”, “Không chừng là được đại gia bao nuôi!”

Lục Mỹ Nhân mặt đỏ lựng như gấc.

Đồng Hân không nín được cười, Đặng Mạn Linh tiến về phía cô: “Bọn tớ đi siêu thị mua đồ ăn, cậu muốn mua gì không?”

Dương Miên Miên lấy từ trong balo nào là hộp sữa, một túi bánh bích quy, một túi kẹo dẻo: “Ăn không?”. ‘Chú cảnh sát’ gần đây đóng vai một ông bố nhân từ, mua cho cô không biết bao nhiêu là thứ. Không chỉ có thế, còn giám sát cô uống sữa mỗi ngày, không được thiếu, nếu không làm theo thì không cho hôn ㄟ ㄎ ㄟ!

Chưa đầy một tháng, da dẻ của cô trở nên hồng hào hơn, đừng nói là dề cho bụng rỗng, mỗi ngày đều được ăn no kênh bụng.

Đặng Mạn Linh nhìn nhãn hiệu mấy đồ ăn vặt của cô, không phải loại sữa ba bốn chục đồng một thùng thì cũng là bánh bích quy giá sáu bảy mươi đồng một hộp, là loại bánh nhập khẩu. Từ là một cô gái nghèo khó ăn không đủ no, áo không đủ mặc đột nhiên được ăn ngon mặc đẹp cũng khiến mọi người không khỏi hoài nghi. Không phải không có ai nói xấu sau lưng cô, nhưng Đặng Mạn Linh làm như không biết chuyện gì, im lặng cầm viên kẹo cho vào miệng.

Lúc quay trở về, họ đưa cho cô một trái trứng luộc nước trà, Dương Miên Miên lắc đầu: “Tớ ăn không nổi nữa...”

Tự dưng bây giờ cô lại phát hiện, ăn no cũng rất khó. Cô không thể tham ăn được nữa.

Nhờ vậy mà Kinh Sở chữa được tật ham ăn của cô. Trước đây, cô nhất định phải được ăn cho thật no, chỉ bởi lúc đó cô không có cảm giác an toàn; một khi bên mình đã có người chăm sóc, tật xấu này không cánh mà bay.

Nhưng hậu quả của mấy việc này? Sau này Dương Miên Miên nhìn chăm chăm hộp sữa bò: “Sao em lại đắt như vậy? Chị thật sự không biết đó!”

Hộp sữa rụt rè trả lời: “Bởi vì... nhãn hiệu của em là loại sữa mang lại hàm lượng dinh dưỡng rất cao o(#▽#)o”

Về phía Kinh Sở, anh hoàn toàn không hề nghĩ những vấn đề này là to tát. Anh dồn sức chăm sóc cho cô, chỉ thiếu điều muốn mang tất cả các món ngon vật lạ đến trước mặt của cô. Những thứ này đối với anh chỉ là chuyện nhỏ.

Lúc tan học, Đặng Mạn Linh rủ Dương Miên Miên ngày mai đi dạo phố: “Tớ chỉ muốn nuôi một con thú cưng, mẹ tớ đã đồng ý cho tớ nuôi một con mèo”, giọng không giấu nổi phấn khích, “Mai cậu đi với tớ được không?”

Đây là lần đầu tiên có người bạn học rủ cô đi chơi, đang lưỡng lự không biết có nên đồng ý hay không nên đành trả lời: “Tớ cũng không biết ngày mai có rảnh không nữa?”

“Tớ đã hẹn với Tiểu Hân ở thư viện lúc một giờ chiều, nếu cậu rảnh thì gọi cho tớ nhé!” Đặng Mạn Linh cũng không ép cô.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Dạo phố

Buổi tối Dương Miên Miên vẫn vì chuyện này mà xoắn xuýt. Hôm nay là thứ sáu, cô tan học sau đó cùng Kinh Sở trở về nhà của anh, bây giờ thì đang ôm gối nằm trên giường của anh vui vui về về lẫn qua lộn lại.

"Lại đây, tóc còn chưa khô kia!", Kinh Sở kéo tay cô, Dương Miên Miên né được, hai người chơi cú bắt, một lúc lâu sau, Kinh Sở đành ra tay khóa chặt cô trên giường: "Lần nào gọi em sấy tóc đều như gió thoảng qua tai, bây giờ ngồi yên cho anh xem nào!"

Dương Miên Miên ngồi ở trên giường tròn xoe đôi mắt, mắt cô rất to, nên khi mở to cặp mắt nhìn rất đáng yêu, mỗi lần nhìn thấy, Kinh Sở đều chỉ muốn đến nựng vào gương mặt của cô: “Nào bỏ chân xuống đi, quần lót lộ ra rồi kia!”

Tư thế của cô vô cùng thoải mái, một chân chống lên giường, một chân thả xuống phía dưới, nội y màu hồng phấn đều lộ rõ.

"Anh nhìn thấy cũng có sao đâu?", cô nói một cách vô tư.

Kính Sở không yên tâm chút nào: “Bên ngoài em không được phép ngồi như vậy!”

“Em ghét câu ‘Anh không cho phép’”, cô phản kháng, “Từ trước đến nay em chưa bao giờ xen vào chuyện của anh, vậy tại sao anh lại muốn quản lý em?”, câu nói hung hăng này của cô khiến anh nhớ đến hình ảnh khoảng thời gian đầu tiên anh tiếp xúc với cô.

Khi yêu đương mặn nồng, các cặp đôi thường quên mất vài vấn đề quan trọng, nhưng khi lửa yêu dần vơi bớt, những vấn đề ấy càng ngày càng lộ rõ.

Vì như lúc này đây, Dương Miên Miên từ trước đến nay không thích bị ai quản thúc, cô yêu anh, muốn ở bên anh, nhưng điều đó không có nghĩa cô muốn anh xen vào cuộc sống của mình. Cô rất ghét bị người khác áp đặt, cho dù là ‘muốn tốt cho cô’

Kính Sở nhanh chóng nhận ra sai lầm của mình, anh không nên dùng ngữ khí ra lệnh nói chuyện với cô. Cô không phải là thuộc hạ của anh, cũng không phải là con của anh. Cô là người yêu anh, mà đã là người yêu thì phải đứng ngang hàng, phải tôn trọng nhau.

Tuổi tác của Dương Miên Miên nhỏ hơn anh rất nhiều, nhưng điều này không đồng nghĩa với việc anh muốn làm gì thì làm, anh chỉ nên nêu ra ý kiến của mình. Vì vậy, anh mở miệng xin lỗi cô: “Xin lỗi Miên Miên! Không phải anh muốn quản thúc em, chỉ là ... anh nghĩ con gái ngồi như vậy thì không đẹp thôi!”

“Có gì mà không tốt!”, anh đã mở lời xin lỗi, Dương Miên Miên cũng có chút ngượng ngùng, nói một câu chữa thẹn, nhưng vẫn thả chân xuống giường.

“Nếu em mặc váy mỏng thì sao?”

“Em không có váy, nên chắc chắn không thể xảy ra vấn đề này!”

“Em biết đây không phải là lý do”, anh nhẹ nhàng sấy khô tóc cho cô, “Mùa hè em mặc váy mỏng, chẳng phải là người khác sẽ nhìn thấy hết sao? Miên Miên, chắc em biết, có nhiều vị trí chỉ anh mới được quyền nhìn? Anh không muốn cho mắt người khác hưởng phúc!”

Anh áp dụng phương thức dụ dỗ, quả thật Dương Miên Miên hết nói, làm bầm vài ba câu nhưng không lên tiếng phản bác.

Kính Sở cầm một hũ kem dưỡng da: “Xoay mặt qua đây!”

Cô ghé đầu về phía anh: “Đây là cái gì a?”

“Không biết! Con gái bọn em hay dùng mà!”

Mấy cái thứ đồ con gái này, anh một thứ cũng không hiểu, nhưng không sao, anh còn có đệ tử Liễu Ngọc.

Anh đưa ra một yêu cầu hết sức xác đáng: Cho anh một danh sách những đồ dùng hàng ngày của một nữ sinh khoảng mười mấy tuổi, anh có thể dựa theo đó mà mua.

Liễu Ngọc vừa nhìn số tuổi, tự dưng lơ mơ đoán ra được: “Ồi trời đất ơi! Đội trưởng không phải chứ, là mua cho Miên Miên sao?”

“Ừ!”, Kính Sở cũng không ngại ngừng khi nói về mối quan hệ của mình và Dương Miên Miên.

Nhưng Liễu Ngọc lại nghĩ khác: “Aizza, em hiểu rồi. Vụ án này cô bé giúp chúng ta rất nhiều, đưa quà gì cũng không bằng đưa cho cô bé đồ dùng trong danh sách này, vậy anh đưa lại tờ giấy cho em, em viết thêm vài quyển truyện đồng nhân!”

*Đồng nhân: Thể loại truyện lấy bối cảnh từ truyện tranh, phim ảnh, phim hoạt hình, hoặc một câu chuyện nào đó có sẵn. Nhân vật chính có thể là nhân vật đến từ thế giới hiện thực hoặc một nhân vật hoàn toàn mới trong câu chuyện đó.

Kem dưỡng da không biết là nhãn hiệu gì, nhưng khi thoa lên mặt hương thơm thoang thoảng khiến Dương Miên Miên cực kỳ hưng phấn, dụi dụi vào lòng anh: “Nhà em còn hộp Vaseline mà cũng chưa xài hết!”

Hũ thiếc vaseline khá nhỏ, tiện dụng, là một vật dụng không thể nào thiếu của cô trong mỗi ngày mùa đông.

“Mang đi mang lại phiền phức lắm, em ở đây thì cứ xài cái này”, Kính Sở nhét hũ kem vào tay Dương Miên Miên, “Anh nhớ còn có mấy loại nữa ...”

Mỹ phẩm dành cho phụ nữ thì quá nhiều, Liễu Ngọc lại không cần phải quan tâm đến chuyện tiền bạc nên mặc sức mua, mua đầy đủ một bộ, Kính Sở nhìn vào cũng thấy hoa cả hai mắt.

Dương Miên Miên vội vội vàng vàng kéo tay anh: “Thời khô đi! Lâu lắm, mình ngủ được chưa, ngày mai có người hẹn em ra ngoài chơi!”

Kính Sở ngừng bước: “Có người là sao?”

“Là bạn gái ...”, Dương Miên Miên dài giọng, “em đang cân nhắc xem có nên đi hay không, ra ngoài họ sẽ làm gì!”

Kính Sở ngẫm nghĩ một lát, rồi đoán: “Có thể là dạo phố rồi đi ăn!”

Nữ sinh không phải chỉ có mấy chuyện đó thôi sao.

“Nghe qua có vẻ tẻ nhạt quá nhỉ. Thôi! vậy em không đi!”, cô mất hứng.

“Đi đi! Quan hệ xã giao là một phần trong cuộc sống mà!”

“Năng lực xã giao của em không hề có vấn đề!”. Vì anh không biết trong khu thành cổ cô có bao nhiêu là đồng bọn, ngồi đó cắn hạt dưa nghe chúng nó tám chuyện cả ngày không hết.

Nhưng trong mắt Kính Sở, chuyện không phải như vậy. Anh không cho rằng Dương Miên Miên là một người khó gần nhưng bạn bè của cô quá ít. Cô gần anh, có hơi hướm ý lại vào anh, điều này cho thấy cô vô cùng khát vọng cảm tình của mình được hồi đáp. Nhưng anh vẫn chưa thể lý giải một chuyện, trong phương diện bạn bè cô đều tỏ ra bất cần, nhưng với tình yêu cô cực kỳ mãnh liệt (bởi cô nhiều đồng bọn mà, còn tình yêu chỉ dành cho một người mà thôi.)

Nhưng song song tình yêu còn có tình bạn, đều là hai thứ đẹp nhất trong cuộc đời, anh chỉ mong cô mở lòng với những người bạn đồng trang lứa.

Vì vậy, ngay hôm sau, khi thức giấc cô nhìn thấy quần áo Kính Sở đã giúp cô chuẩn bị sẵn, váy lông cùng mũ, đồ chụp tai và áo khoác màu vàng. Nếu không phải 18 tuổi, không biết ai dám mặc cái này ra đường!

“Trông kỳ quái quá!”, Dương Miên Miên đứng trước gương, kéo kéo đồ chụp tai, “Ai chọn cho chị cái lỗ tai mèo này vậy?”

Áo khoác tai mèo nở nụ cười: “(^_~)~ Ôi! Anh Kinh Sở nói là muốn mua đồ đẹp cho cô gái vẫn còn đang đi học, tưởng rằng anh mua cho em gái nên mới tiến cử em! Ai ngờ đầu lại là bạn gái cơ chứ! Nhưng chẳng lẽ em không đẹp sao, em là kiểu đáng bán chạy nhất cửa hàng đó!”

Dương Miên Miên im lặng đeo balo, chuẩn bị ra ngoài, mỗi lần đi mua quần áo cô luôn cảm thấy mình như lạc vào chốn hậu cung với hơn ba ngàn mỹ nhân đang tranh sủng, ồn ào chết khiếp! Cô thật hoảng sợ.

Lần sau, cô đề cho Kinh Sở tự đi! Bởi anh sẽ không nghe thấy mấy tiếng rên rỉ kiểu như ngày hôm nay vẫn là Quý Phi và Hoàng Hậu đấu nhau mè đầu sút trán.

Đến thư viện, Đặng Mạn Linh và Đồng Hân đã ngồi bên trong ôn tập, nhận được tin nhắn của Dương Miên Miên, bọn họ hơi bất ngờ bởi không nghĩ cô sẽ đến, Đồng Hân kêu khều: “Linh, mình đã nói rồi mà, Dương Miên Miên là người tốt, chỉ là tính cách có chút lạnh lùng, nhưng học giỏi mà, có quyền được như vậy chứ!”

Đặng Mạn Linh thu xếp tập vở nhìn Trịnh Gia Dân, Trương Xảo và Tự Tiểu Văn ngồi cách đó không xa, họ cũng tập trung thành một nhóm. Mạn Linh nhỏ giọng: “Chúng ta ăn xong cơm tối rồi quay về đây học thêm 2 tiếng nhé! Ở nhà mình học không vào!”

Đồng Hân không có ý kiến: “Cũng được! Buổi tối chúng ta về chung cùng an toàn hơn!”

Hai người đem túi xách cất vào ngăn tủ, rồi sau đó mới ra ngoài gặp Dương Miên Miên. Lúc này, Dương Miên Miên đang do dự không biết có nên làm thẻ mượn sách hay không, đồng ý là tiền thể chân có thể lấy lại nhưng ... sau một hồi đắn đo, cô nén đau thương, móc ví ra. Phát hiện bên trong đã có một thẻ mượn sách.

“Thẻ mượn sách ở đâu đây?”

Thẻ mượn sách: “~\((\geq \nabla \leq)\)~ Miên Miên chị là người tốt, sau này em là của chị!”

Balo: “Là tối hôm qua anh Kinh Sở lén để vào cho chị, muốn chị ngạc nhiên, vì vậy bọn em giữ im lặng, không nói ~~o(#\(\nabla\)\#)o”

Dương Miên Miên lẩm bẩm một tiếng: “Lúc nào cũng lo chuyện không đâu!”, nhưng vẫn rút thẻ mượn sách ra, “Chị muốn mượn sách!”

Nhóm của Đặng Mạn Linh cũng đến gần Dương Miên Miên, trông thấy cô có ý muốn mượn sách liền nói: “Lát nữa bọn tớ cũng về đây học thêm, vậy quay trở về rồi cậu mượn luôn!”

Dương Miên Miên đồng ý.

Đặng Mạn Linh lên tiếng hỏi: “Chúng ta đi đâu bây giờ?”

Chưa bao giờ đi chơi cùng các bạn, dĩ nhiên Dương Miên Miên không có kinh nghiệm, cô giật mình: “Không phải hai cậu muốn đi dạo phố sao?”

“Mình biết có một cửa hàng thú cưng rất tuyệt!”, Đồng Hân nói xen vào, “Cách đây cũng không xa lắm! Chúng ta đi dạo một chút, sau đó uống trà chiều, rồi quay về thư viện ôn bài!”

Dương Miên Miên hoàn toàn cũng không có tâm trạng cho lắm!

Cửa hàng thú cưng cách đó không xa, chỉ cần ngồi mấy chuyến xe buýt là đến, cửa hàng khá sáng sủa, sạch sẽ, có khá đông khách, ngoài bán chó mèo, họ cũng bán thêm cá, rùa, có cả mấy loại bò sát. Chủng loại khá đa dạng, là một cửa hàng rất lớn.

“Chào mừng quý khách, quý khách muốn mua gì?”, chủ cửa hàng trông còn khá trẻ đến bắt chuyện.

Đặng Mạn Linh không thích mèo, vẫn yêu chó hơn, nhìn xem mấy chú chó bull, teddy, thêm con chó Corgi chân ngắn nữa kia, thật đáng yêu ...

Dương Miên Miên nhìn hai người bọn họ chọn chó chọn mèo, đi qua con nào cũng đều lấy tay xoa xoa. Chúng liền chủ động nghiêng người vào lòng bàn tay họ cọ cọ, sụt sùi chân nhỏ, đôi mắt long lanh khiến nữ chủ nhân đều cảm thấy động lòng.

Cô thầm nghĩ từ trước đến nay cô với Hải Tặc cũng không thân mật lắm, nó cũng ý lại vào cô nhưng tuyệt nhiên chưa bao giờ làm nũng như thế, có đôi khi cô còn nghĩ mình không phải là chủ đang chăm sóc nó mà chính cô lại khiến nó bận tâm.

Trước đây, lúc cô vẫn còn phải đi làm thêm, về nhà trễ, nó hầu như lúc nào cũng đi ra tít xa lộ tìm cô, đứng đó chờ cô về nhà.

Có nhiều khi quan hệ của bọn họ không phải là chủ tớ, nhưng Dương Miên Miên có lúc lại đau lòng thay cho nó, giá mà Hải Tặc chỉ thuần túy là một con chó cưng, ‘không tìm không phôi’ thì nói không chừng cả đời mới thật là một chú chó may mắn.

Nhưng không được, nó vừa sinh ra đã bị vứt bỏ, nhỏ như vậy đã phải tranh giành với mấy chú chó lớn hơn để có miếng ăn, đói khát, bị đánh đập, bị chửi rủa, chắc chắn nó đều đã trải qua, lúc đó chính Nghiêm Tinh đã cho nó chút ấm áp nhỏ nhoi.

Cô thu dưỡng nó, nhưng sau này lại vứt bỏ nó, rồi khi cô bị sát hại, nó lại đứng sát bên, một tác cũng không rời.

Hiện tại, nó đã thu phục toàn bộ chó hoang trong khu thành cổ, nơi đó đã là địa bàn của nó, nó dám vì một con chó khác mà khiêu chiến với cả con người.

So với những con vật khác, nó độc lập, kiên cường, trung nghĩa, tựu đầy đủ tất cả những phẩm cách tốt đẹp của con người.

Hải Tặc là loài khác biệt nhất. Dương Miên Miên nhìn mấy con thú cưng trong cửa hàng, lại một lần nữa khẳng định.

“Miên Miên, cậu cảm thấy nuôi một con mèo chiết nhĩ thì thế nào a?”, Đặng Mạn Linh đi một vòng lại không vừa mắt chú chó nào, quay sang ôm một con mèo chiết nhĩ, quả quyết sẽ lấy nó, cô ta ôm nó vào trong ngực, không chịu thả tay.

Anh chủ cửa hàng liền ca tụng: “Cô bạn này quả thực là có mắt nhìn, giống mèo Scottish Fold là một con mèo có tính cách khá dễ thương, rất nhiều người thích nuôi, hơn nữa nuôi không khó. Có điều giá hơi cao!”

Đặng Mạn Linh xoa đầu nó, trong mắt không còn tồn tại những con thú cưng khác: “Đắt cũng không sao, nó thật sự rất dễ thương, Miên Miên cậu nghĩ sao?”

Dương Miên Miên im lặng một lúc lâu sau mới nói: “Cậu chưa từng nghe qua không nên mua mèo chiết nhĩ sao?”

Đặng Mạn Linh cũng sờ: “Tại sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Mèo chiết nhĩ - Mèo fold

Dương Miên Miên vẫn không trả lời, chủ cửa hàng mất hứng: “Cô nhóc nói lung tung gì đó? Không mua thì đi chỗ khác, đừng đứng đây cản trở người khác làm ăn!”

Đặng Mạn Linh vội vàng xin lỗi: “Xin lỗi! Xin lỗi!”, sau đó cô nắm tay kéo Dương Miên Miên đi.

Dương Miên Miên chưa bao giờ biết sợ, mặt cô không biến sắc, nhìn thẳng vào anh ta: “100% mèo chiết nhĩ đều mắc căn bệnh thoái hóa xương, tại sao anh không nhắc đến điều này? Như vậy anh đã phạm vào điều quyền lợi được biết nguồn gốc sản phẩm của khách hàng, tôi có thể kiện anh.”

“Mấy nhóc không có tiền mua thì cứ nói, nhưng đồ tội cho con mèo này của tôi có bệnh thì thật là quá quắt!”, anh ta không tỏ vẻ sợ hãi, ngược lại còn cười lạnh đáp lời.

Dương Miên Miên biết cãi nhau với anh ta chả ích lợi gì, nhưng cô ghét cái thái độ xấc xược đó: “Anh đang chột dạ, anh biết những con mèo này tuy nhìn đáng yêu như vậy nhưng trên thực tế chúng có bệnh, chúng nó có bộ xương giống như nâng tiền cá trong truyện cổ tích, mỗi bước đi đều rất đau, bởi xương của chúng là bị dị dạng bẩm sinh, sau này không chừng còn bị các bệnh đường hô hấp hoặc bệnh tim. Anh bán là việc của anh, không ai có thể ép buộc anh không được phép buôn bán, nhưng anh phải nói rõ cho người mua những việc này chứ!”

Đặng Mạn Linh giật mình, hỏi lại: “Có thật thế không?”

Đồng Hân chen vào: “Tớ cũng có nghe nói, di của tớ cũng nuôi một con chiết nhĩ, nhưng dễ bị bệnh lắm, có người nói bệnh thoái hóa xương thì không thể trị khỏi, cả người mọc đầy gai xương, còn có thể dẫn đến bị bại liệt.”

Đặng Mạn Linh nổi điên, chắc cũng do cô thấy đau lòng thay cho con mèo con trong ngực mình, con mèo nhỏ như vậy, dễ thương như vậy, nhưng sao trời sinh lại mắc căn bệnh bẩm sinh hiểm nghèo thế này. Bệnh về xương là căn bệnh di truyền, nếu cô không mua nó, nó có bị chủ cửa hàng dần vật hay không? Thật sự rất đáng thương!

Chủ cửa hàng quay sang Đặng Mạn Linh: “Cô bé đừng nghe bạn em nói lung tung. Mèo chiết nhĩ có thể mắc bệnh nhưng đây là con mèo đã được lai giống, không thể nào gặp vấn đề như vừa đề cập, cô bé yên tâm rồi chứ!”

Dương Miên Miên cười nhạt: “Anh nghĩ chúng tôi là những kẻ ngu ngốc sao, có thể bị dao động bởi mấy câu nói này của anh?”, rồi cô quay sang Đặng Mạn Linh, “Nếu cậu tin tớ, thì không nên mua, tớ giới thiệu cho cậu con khác!”

Cô đi thẳng một mạch ra khỏi cửa mà không thèm quay đầu lại, Đặng Mạn Linh do dự một chút, sau đó hạ quyết tâm: “Chúng tôi không mua!”. Cô cúi đầu vội vã đi ra ngoài, Dương Miên Miên đứng bên ngoài chờ các bạn.

Đồng Hân tức giận lên tiếng: “Cách làm việc của chủ cửa hàng này thật tệ, nhìn sơ qua là biết bắt đầu chột dạ rồi, mà Miên Miên, cậu có nghiên cứu qua chuyện này sao?”

“Không, chỉ nghe cậu chủ nhỏ trong phòng khám thú cưng nói qua!”

Dương Miên Miên cũng đưa Hải Tặc đi tiêm phòng theo định kỳ, đặc biệt là nhỏ thuốc cho con mắt bị của nó, tiêu cũng hơn cả 1000 đồng của cô. Nhiều lần đến đó, đều nghe cậu chủ nhỏ than thở số mệnh mỏng manh của mấy chú mèo chiết nhĩ, cứ nghe đi nghe lại nhiều lần, lọt vào tai cô cũng là điều khó tránh khỏi.

Đặng Mạn Linh không vui, Đồng Hân liền vội vàng nói: “Vậy cậu tính giới thiệu cho Linh cái gì ạ?”

Dương Miên Miên mới chợt nhớ ra: “Ồ! Có một con Kim Mao bị chủ vứt bỏ đã lâu, lần trước còn bị bọn trộm chó suýt bắt mất. Cậu đi xem thử có thích không, nếu thích thì dụ nó mang về nhà nuôi!”

Chú chó cứ đứng ở trạm xe buýt chờ mãi chủ nhân đến đón mà Dương Miên Miên đề cập chính là Hoan Hoan. Ngày hôm nay vẫn như lệ thường, nó vẫn ngồi đó, đầu tựa lên hai chân trước, mỗi khi nghe thấy tiếng xe, nó lại ngóng cổ, như cố sức để tìm ra người mà nó chờ đợi đã lâu.

Nhưng chủ của nó mãi mãi sẽ không đến.

Khi Dương Miên Miên vừa bước xuống xe, hình như nó cũng nhận ra cô, đi đến bên chân cô cọ cọ, vẫy đuôi.

Dương Miên Miên xoa xoa đầu nó, nói với Đặng Mạn Linh: “Nó khôn lắm, mới chỉ ba tuổi thôi, chủ nhân vứt nó lại ở đây, tên nó là Hoan Hoan.”

Đặng Mạn Linh giật mình: “Hoan Hoan? Có phải là Hoan Hoan mà mình biết hay không?”, cô đưa tay qua, Hoan Hoan đến gần, ngửi tay cô, liếm một cái, hình như nhận ra cô.

Viễn mắt Đặng Mạn Linh ứng đáp: “Đúng là Hoan Hoan, chị còn nói sao mãi không tìm thấy em!”, rồi cô quay sang giải thích cho hai cô bạn, “Nó là chú chó của người hàng xóm trong khu của mình, trước đây mình đều thấy nó ra công viên cạnh nhà chơi, lâu dần mình hay cùng nó chơi chung!”

Dương Miên Miên à một tiếng, không kịp được nói: “Đúng là duyên phận!”

“Hoan Hoan, ông ấy không cần em, thì em theo chị về nhà đi, chị sẽ không vứt bỏ em!”. Đặng Mạn Linh ôm nó vào lòng, nước mắt tuôn rơi.

Hoan Hoan liếm tay cô, như an ủi.

Đồng Hân cười ha ha: “Này đây không phải là chuyện tốt sao? Tất cả mọi người đều vui, lại còn tiết kiệm được tiền!”

Nhưng khi Đặng Mạn Linh muốn ôm Hoan Hoan đi, làm cách nào nó cũng không chịu rời đi, Đặng Mạn Linh cuống quýt: “Nó không thích theo mình sao?”

“... tớ không biết!”, Dương Miên Miên ngẫm nghĩ, bây giờ chỉ còn cách hỏi mấy người bạn nhỏ, cô không hiểu tiếng chó, hay là kêu Hải Tặc đến khuyên răn?

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến, từ bên kia, Hải Tặc hình như đang ngậm món gì đó trên miệng chạy đến phía cô, đến gần, cô mới phát hiện thì ra là nửa miếng thịt bò. Nó tiến đến gần, quăng miếng thịt xuống đất, ra hiệu Hoan Hoan đến ăn.

Hoan Hoan đang rất đói, ngay lập tức xông đến miếng thịt bò cắn xé. Đặng Mạn Linh nhìn cảnh này chột thấy đau lòng, vội vã đi qua cửa hàng bán bánh bao mua cho nó mấy cái.

Dương Miên Miên ngồi chồm hổm nói chuyện với Hải Tặc: “Hoan Hoan không muốn đi là vì đói em sao?”

Hải Tặc nhắc chân trước, cào cào trên chiếc giày của cô. Chiếc giày: “o(n_n)o Hải Tặc, nhột quá đi!”

Hoan Hoan ăn xong cái bánh bao nhân thịt, lền xoay qua cọ cọ Hải Tặc. Hải Tặc tuy thấp bé hơn, nhưng phút này đây lại giờ chân xoa xoa đầu của nó, sau đó quay người đứng bên cạnh Dương Miên Miên. Còn Hoan Hoan thì quay về phía Đặng Mạn Linh, cọ cọ vào lòng bàn tay cô. Đặng Mạn Linh thử đi dò dò vài bước, Hoan Hoan liền nổi gót theo sau.

Trạm xe buýt lau nước mắt: “Vui quá! Hoan Hoan đã có nhà, thật vui vì em đã tìm được hạnh phúc! ㄟ ▽ ㄟ Tạm biệt Hoan Hoan nhé, Tạm biệt!

Dương Miên Miên vỗ vỗ vào cây cột trạm xe buýt, muốn an ủi nó.

Trạm xe buýt vốn dĩ còn kiểm lòng được, nhưng hành động này của Dương Miên Miên khiến nó mất kiểm soát, òa khóc: “Hoan Hoan, nhớ biết cách tự chăm sóc mình. Trời mưa không được ngủ gật dầm mưa, không còn tớ ở bên giúp cậu che mưa chắn gió! Phải nhớ tự chăm sóc cho mình nhé!”. Hôm qua trời mưa, mái hiên còn đọng vài giọt nước, trùng hợp cũng tí tách rơi xuống, giống như những giọt nước mắt của nó.

Dương Miên Miên buồn bã thở dài.

Thế gian này sum họp thì ít mà chia ly thì nhiều.

Đặng Mạn Linh có Hoan Hoan nên chưa muốn quay về thư viện ngay. Dương Miên Miên giới thiệu có giới thiệu một phòng khám thú cưng cho cô, cậu chủ tuy trẻ nhưng tay nghề rất giỏi, lại rất nhiệt tình. Lúc này, cậu chủ tiến đến bắt chuyện: “Cô bạn! Chỗ này của mình có loại thức ăn cho chó rất tuyệt, cậu mang về cho Hải Tặc ăn thử xem sao!”

“... a!” , Dương Miên Miên bất ngờ.

Cậu chủ nhỏ ân cần nói: “Cậu đừng hiểu lầm ý của tớ, phòng khám của tớ thường tặng những khách hàng quen quà. Tớ cũng muốn dọ thử xem loại thức ăn mới này các chú chó có thích ăn hay không còn để biết nhập hàng. Cậu mang về thử giúp tớ nhé!”

Đèn treo phòng khách: “Đây là cách tiếp cận cũ rích ...”

Quầy thu ngân: “Cậu chủ đã lên kế hoạch từ lâu ...”

Cửa: “Các cậu ngốc quá! Chị ấy có thể nghe thấy tiếng chúng ta trò chuyện, mấy cậu đã đem cậu chủ đi bán rồi, ㄟ ▽ ㄟ ... thật chẳng giữ điểm cho cậu ấy!”

Dương Miên Miên: “...”

Cô gãi đầu gãi tai, sau đó quyết định không nhận: “Hải Tặc nhà tớ không dùng thức ăn cho chó, cảm ơn cậu rất nhiều!”

Cậu chủ quả nhiên rất thất vọng: “Sao vậy? Là hàng nhập khẩu, các con chó khác đều rất thích đó!”

Dương Miên Miên thầm nghĩ: Anh tự bán đứng mình rồi!

Loại thông minh này cô có thừa!

Nhưng Dương Miên Miên cũng không vạch trần cậu ta, chỉ nghiêng người xem mấy tấm áp phích dán trên tường. Mấy tấm áp phích kêu gọi hạn chế mua mèo chiết nhĩ và chó teacup.

Balo: “Haizza (͡ ▽ ͜)_ , Miên Miên nhà mình số đào hoa, tiếc là hoa đã có chủ!”

Nhắc đến Kinh Sờ, trong lòng cô bất giác cảm thấy ngọt ngào.

Đặng Mạn Linh đưa Hoan Hoan về thẳng nhà, quyết định không quay về thư viện, liền lên tiếng nhờ Đồng Hân mang giúp balo về, ngày mai hai người bọn họ quay lại ôn tập.

Khi Đồng Hân và Dương Miên Miên quay về thư viện, nhóm Trịnh Gia Dân vẫn chưa về, Dương Miên Miên sùng sốt: “Tại sao các cậu ấy vẫn ở đây?”

“Cậu không biết sao? Mấy người bọn họ đều ở đây ôn tập cuối tuần, vào kỳ nghỉ đông cũng vậy.”, Đồng Hân lên tiếng. “Vi vậy họ học mới giỏi, tớ và Linh cũng cách ngày đến đây một lần, còn nhóm bọn họ ngày nào cũng đến, không phân biệt ngày lễ hay ngày thường.”

Dương Miên Miên: “...”. Kỳ nghỉ đông có làm gì? À, đúng rồi, đi phá ổ bọn buôn người,

Mọi người đều có những công việc khác nhau, tư tưởng khác nhau, cho nên mới nói, không thể nào kết bạn được.

Đồng Hân lấy balo, quay sang hỏi Dương Miên Miên: “Cậu muốn tớ chờ cậu không?”

“Không đâu! Tớ còn mượn mấy quyển sách, cậu về nhà ăn tối đi!”

Đồng Hân cũng không khách sáo: “Vậy tớ về trước, về muộn, mẹ tớ không vui!”

Dương Miên Miên cũng không còn nghe thấy tiếng của cô ta.

Thư viện nào cũng giống nhau, so với những cửa hàng ồn ào náo nhiệt thì nơi đây đặc biệt yên tĩnh. Nhưng cũng không hẳn là không có bất cứ âm thanh nào, thậm chí cô có thể nghe được rai rác mấy thanh âm tranh luận:

“Tôi nghĩ rằng nguyên tắc phân tích thứ nguyên để khảo sát định tính các hiện tượng vật lý có thể tính toán được, không có thể có cái gì gọi là trùng hợp ...”

Cái quỷ gì đây?

“Tự nhiên đương nhiên cực kỳ đối xứng rồi! Là tuyệt đối!”

Nghe không hiểu các cậu đang nói cái gì.

“Về giả thuyết Hodge, tôi cũng có một số quan điểm cá nhân ...”

Cái đó là cái gì a?

Luôn tự xưng là người có chỉ số IQ vô địch vậy mà Dương Miên Miên vẫn bị mấy quyển sách lý luận này làm cho điên đầu. Lần đầu tiên cô phát hiện mình rất ngốc.

Từ chuyện chỉ muốn mượn hai quyển tiểu thuyết tình cảm, vậy mà không biết ma xui quỷ khiến thế nào, cô cứ miên người đàn ông miên man rút từng quyển sách xuống.

Khi cô định thần, thì nhận ra mình đã cầm trên tay bảy tám quyển sách, mỗi quyển đều rất dày, không cầm nổi, nhưng cô rất muốn đọc, phải bỏ lại thì thật tiếc, suy đi nghĩ lại cô quyết định mượn toàn bộ mang về.

Cô xin thủ thư một sợi dây bó mấy quyển sách lại, lui hui xách chúng ra ngoài, đi được nửa đường, balo lên tiếng hỏi: “Miên Miên, sao chị không gọi anh Kinh Sở đến đón?”

Dương Miên Miên sững người, dừng lại suy nghĩ một chút: “Ừ nhỉ! Chị quên mất!”

Balo: “Kinh Sở thật là không ở trong lòng chị sao, anh ấy thật đáng thương mà!”

Cô ngay lập tức nhắn tin hỏi Kinh Sở có thể đến đón cô hay không. Kinh Sở nhanh chóng đồng ý thậm chí còn nhắn cho cô: “...Em đã biết nhớ đến anh rồi, anh rất vui!”

Dương Miên Miên rút cổ, thật ra mình cũng quên mất anh!

Đã bao năm qua, cô dựa vào mình là chính, cô luôn cảm thấy nhờ người khác chỉ bằng tự thân vận động. Bây giờ cô có người nương tựa lại cảm thấy không quen lắm, có chút ngại ngùng.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Đọc sách

Cô ít khi ngại ngùng, nên khi Kinh Sở đến cô cẩn thận nói từng li từng tí: “Em gọi anh ra đây thật sự rất ngại, chỉ bởi sách nhiều quá ...”, cô còn muốn giải thích thêm nhưng đã bị Kinh Sở ôm vào trong ngực, anh xoa đầu cô, cao giọng: “Bình thường ở nhà là ‘tiểu bá vương’ trêu chọc anh, bây giờ lại nói rất ngại. Có cái gì phải ngại Miên Miên, em cho rằng điều em đang cảm thấy không ngại ngùng ấy cũng khiến anh bận lòng sao?”

Dương Miên Miên được anh ghì chặt trong lòng, nghe tiếng tim đập, lại khiến cô càng thêm xấu hổ: “Em trêu chọc anh hồi nào chứ?”

“Được rồi! Em mượn mấy quyển sách này sao? Có muốn mượn thêm không, mượn luôn đi!”, Kinh Sở buông cô ra, trông thấy vành tai cô đỏ ửng, không kim được muốn xoa lỗ tai cô một cái.

“Thật ra em còn muốn mượn mấy quyển nữa.”

“Em mượn luôn đi ...”

Dương Miên Miên lại một hơi mượn gần hai mươi quyển sách, nhìn tựa đề mấy quyển sách mà Kinh Sở hoa cả mắt, dĩ nhiên đủ các loại sách chuyên ngành hóa học, vật lý học, thiên văn và toán học, anh xem cũng chưa chắc đã hiểu.

“Em đọc hiểu hết sao?”

“Đọc không hiểu mới phải đọc chứ, nếu đọc mà hiểu hết vậy đọc tiểu thuyết còn sướng hơn!”, Dương Miên Miên sờ sờ lên quyển sách, tất cả chỉ bởi lòng hiếu thắng mà ra.

Kinh Sở ngắt ngang: *Thôi! Thà cô đọc sách còn đỡ hơn cùng mấy tên tội phạm biến thái chơi đùa*, do vậy anh nói tiếp: “Đủ chưa, nếu chưa em cứ việc mượn thêm!”

“Một lần chỉ được phép mượn 30 quyển, em mượn đủ rồi a!”

Kinh Sở: “...”, Tiểu Dương của anh thật bá đạo.

Khi bọn họ kệ bê chồng sách ra ngoài, tình cờ Trịnh Gia Dân cũng chuẩn bị đeo balo đi về, chạm mặt hai người. Dương Miên Miên định xoay người giả lơ, nhưng chậm rồi, Trịnh Gia Dân đã trông thấy: “Dương Miên Miên?”

Biết hành tung đã bại lộ, Kinh Sở vẫn còn đang khuấy ở sau mấy kệ sách, liền bí mật ra hiệu anh lui về phía sau, Kinh Sở bật cười, cố tình tiến lên phía trước. Trịnh Gia Dân đã đến gần cô, giọng điệu cá quyết: “Dương Miên Miên, đúng là cậu rồi, cậu cũng đến đây ôn bài sao?”

Dương Miên Miên bắt đắc dĩ xoay người: “Tớ đến mượn sách!”

Trịnh Gia Dân liếc xuống hai bàn tay trống trơn của cô (sách Kinh Sở cầm hết rồi), cũng không vạch trần, chỉ mấp máy môi hỏi: “Sắp thi đại học rồi, chính xác chỉ còn nửa tháng thôi!”. Dương Miên Miên nghĩ thầm trong bụng, mấy câu này thầy giáo không phải đã nói lúc khai giảng rồi sao: “Cho nên?”

“Cậu muốn ôn tập cùng bọn tớ không?”, cậu nam sinh cao gầy đứng trước ánh chiều tà có chút ngượng ngùng cùng lo âu, bóng kệ sách đổ dài trên nền nhà, cậu ta có thể phảng phất nghe được tiếng tim mình đập thình thịch.

Dương Miên Miên nghiêng đầu suy nghĩ xem cách nào để từ chối mà không làm người khác cảm thấy khó chịu, sau đó cô tìm đại một cái cớ: “Tớ ôn tập cùng nhóm khác rồi!”, nhóm khác chính là ám chỉ Đặng Mạn Linh và Đồng Hân.

Trịnh Gia Dân hơi thất vọng, nhưng cũng không kì kèo, chỉ nói thêm: “Mọi người học cùng nhau ba năm, năm nay đã là năm cuối cấp, thi đại học xong thì đường ai nấy đi. Tớ mặc kệ chuyện gì đã xảy ra, nhưng không muốn còn điều gì tiếc nuối ... Thật ra, TỰ TIỂU VĂN không ghét cậu!”

Nếu như trước kia, Dương Miên Miên sẽ cười nhạt hỏi lại: “Nói xong rồi chứ? Tính đến làm thuyết khách cho TỰ TIỂU VĂN?”, nhưng giờ đây cô lại rất nhã nhặn đáp lời: “Mọi người cũng có những điểm bất đồng, ghét hay không ghét thật chẳng có liên quan gì, cái chính đó là không hợp nhau. Cảm ơn lòng tốt của cậu, nhưng từ trước đến nay tớ chưa từng thấy tiếc nuối điều gì!”

Trịnh Gia Dân im lặng một lúc lâu không lên tiếng, sau đó mở miệng nói: “Vây tốt qua! Tớ về đây!”

“Tạm biệt!”

“Tạm biệt!”

Chuyện này cũng không khiến Dương Miên Miên quan tâm, đến tận sau bữa ăn tối, khi cô còn say sưa đọc sách trong thư phòng, Kinh Sở mới bước vào tính sổ với cô.

“Tiểu Dương Dương, em không giải thích cho anh chút nào sao?”

Dương Miên Miên lơ mơ: “Giải thích điều gì? Anh muốn nghe em nói về các giả thuyết của Henri Poincaré ư? Em còn chưa đọc xong đâu?”

*Henri Poincaré (1854-1912), nhà toán học và vật lý thiên tài, nêu lên giả thuyết Poincaré vào năm 1904.

“...”, Kinh Sở ngồi xuống giường, “Anh muốn nói, ngày hôm nay em không muốn mọi người nhìn thấy anh đi cùng em!”. Thật ra Kinh Sở không tức giận, anh chỉ muốn biết suy nghĩ của cô về tình cảm của hai người là như thế nào, “Em không muốn để người khác biết anh và em đang quen nhau?”

Dương Miên Miên nheo mắt: “Nếu bọn họ bắt gặp, chắc chắn ngày mai thầy giáo sẽ tìm em nói chuyện!”

“Em không cho rằng như vậy sẽ khiến anh tổn thương sao?”

Cô tròn tròn mắt: “Tổn thương? Vì sao? Anh yếu đuối như vậy sao?”

Kinh Sở: “...” anh muốn định thần một chút, về điểm này anh đang suy nghĩ quá xa, hay cô nàng này không có lương tâm đây.

Dương Miên Miên suy nghĩ, cô đặt sách xuống, ngồi lên đùi anh: “Em không thích bọn họ!”

Kinh Sở vài giây sau mới phản ứng, Dương Miên Miên đã hiểu lầm ý của anh, cô cho rằng anh đang ghen sao? Ghen với tên nhóc kia thì có đáng gì, bọn họ chẳng hơn gì anh ngoại trừ tuổi còn trẻ như cô.

“Anh không còn trẻ nữa!”, anh nhàn nhạt trả lời.

Đrap trái giường: “Vây nghĩa là, anh vẫn đang ghen đúng không?”

Giường: “Đàn ông lúc nào cũng sĩ diện như vậy, mãi mãi không chịu thừa nhận chuyện này. ∩ (∇ ∟) ∩”

Bàn học: “Quả thực, anh ấy vẫn chú ý đến vấn đề chênh lệch 10 tuổi với Miên Miên!”

Dương Miên Miên đan hai tay vào nhau, chống cằm trên ngực Kinh Sở, nhìn chăm chăm vào mắt anh, gật đầu: “Quả nhiên vẫn là ghen!”

Cô đề anh ra hôn lên gương mặt của anh, sau đó mới nói: “Em không thích bọn họ, em chỉ thích thân thể của anh, nào đến đây cho em sờ một cái!”

Áo ngực: “(#°Д°) Dương Miên Miên chỉ quả là lưu manh! Nhưng mà, em thích!”

“Dừng, dừng!”, Kinh Sở kéo hai tay cô đang mò mẫm trong áo của anh ra, “Em tốt nhất cứ tiếp tục đọc sách đi!”

“Hẹp hòi!”, Miên Miên hừ một tiếng, sau đó lại vui đùa vào quyển sách, “À, ngày mai em muốn đi thư viện lần nữa!”

“Sách này chưa đủ cho em đọc sao?”, Kinh Sở nhìn chồng sách chất cao như núi, chỉ sợ nó đổ đè vào người cô, xếp từng quyển từng quyển lên giá sách: “Xem lâu lắm đó!”

Dương Miên Miên nháy mắt: “Anh nghĩ sao, nếu em đọc một cách nghiêm túc, chỉ cần một tuần lễ là xong hết!”, vừa nói cô vừa chỉ vào đồng sách, “Hôm nay hơi vội nên em lấy quyển này đọc hơi khó hiểu, tính ngày mai đi qua mượn quyển đơn giản hơn. À! Đúng rồi, ngày mai chủ nhật, em có thể đọc sách cả ngày ở đó ∼(≥ ∇ ≤)/∼ !”

Kinh Sở vuốt tóc cô: “Vây đừng đọc sách khuya quá! Ngày mai anh chở em đến thư viện nhé!”

“Ok!”

Ngày hôm sau, sau khi chạy bộ mua điểm tâm, quay trở về Dương Miên Miên vẫn còn đang ngủ say như lợn chết, anh gọi mấy lần cũng không được, đành mặc kệ cô.

Anh dọn sẵn bữa sáng trên bàn, còn ghi thêm tờ ghi chú dặn cô phải hâm nóng trong lò microwave rồi mới được ăn.

Quay sang lấy bình nước giữ nhiệt rót vào đó nước mật ong, đặt sẵn vào balo, phòng trừ trường hợp đi thư viện khát nước lại tiếc tiền không dám mua, không quên mấy viên kẹo ngâm canxi vị trái cây, rồi đồ ăn vặt.

Ngắm nghĩ một chút, lại cho vào ví tiền của cô mấy tờ tiền, trong ví cô chỉ còn mười mấy đồng, thực sự quá thể thảm.

Balo: “o(*^▽^*)o Anh Kinh Sở quả là người đàn ông tốt!”

Ví tiền: “(◕◕) Hoàn toàn đồng ý! Cậu xem, ví tớ chưa bao giờ có quá 100 đồng đây!”

Bình nước giữ nhiệt: “o(≥ ∇ ≤)o ∼ ∼ mọi người có thể giữ bí mật được không? Để chị Miên Miên bất ngờ!”

Mọi người: “ $\neg(\geq \nabla \leq) / \neg$ –Đồng ý!”

Dương Miên Miên ngủ thẳng cẳng đến mười giờ sáng, ăn điểm tâm, khi đến thư viện mới nhìn thấy trong balo mình rất nhiều đồ ăn vặt.

Bên trong còn có tờ giấy ghi chú: *Nếu như bạn bè mời em ăn quà vặt, đừng từ chối, mà mời lại các bạn những món này.*

Nhìn tờ giấy trên tay, quay sang đã thấy Đặng Mạn Linh đem ba ly trà sữa nóng đến, cô khá kinh ngạc.

“Trà sữa trân châu!”, Đặng Mạn Linh cười cười, “Không biết cậu thích mùi gì, nên chỉ mua loại bình thường thôi!”

“Ack, ngon lắm, cảm ơn cậu!”

Đồng Hân vừa uống trà sữa, vừa hỏi bài: “Miên Miên, bài này giải như thế nào?”, lúc cô quay sang cũng trùng hợp Dương Miên Miên đang xem sách ‘Các bài giảng vật lý của Feynman’, “Đây là cái quý gì vậy?”

*Là cuốn sách về vật lý học xuất bản đầu tiên năm 1964 của các tác giả Richard P. Feynman, Robert B. Leighton và Matthew Sands, dựa trên các bài giảng của Feynman dành cho các sinh viên tại Học viện Công nghệ California (Caltech) trong các năm học 1961–1963. Nội dung các bài giảng của Feynman bao gồm toán học, điện từ học, vật lý Newton, cơ học lượng tử, và mối liên hệ của vật lý với các ngành khoa học khác.

“Tớ đang đọc, là nền tảng của môn Vật Lý học, có nhiều chỗ vẫn còn hơi mơ hồ ...”, đây là lần đầu tiên Dương Miên Miên đọc sách mà ghi chép lại.

Đồng Hân đỏ mặt hỏi hột: “Cậu xem sách loại này làm gì, muốn theo chuyên ngành này sao?”, vô thức chuyển sang đề tài thi đại học, “Cậu muốn thi vào trường nào?”

Dương Miên Miên sững người, hình như từ trước đến nay cô chưa có suy nghĩ về vấn đề này.

Đặng Mạn Linh có ý kiến: “Tớ muốn học y, còn cậu thì sao Đồng Hân?”

“Chắc là học kế toán hoặc đại loại những môn gần giống như vậy, mẹ tớ nói dễ xin việc lắm!”, Đồng Hân than thở, “Tớ thích học làm đạo diễn cơ!”

Dương Miên Miên: “...”, Ôi mẹ ơi! Cô chưa từng nghĩ đến chuyện nghiêm túc này lần nào.

Cùng thời điểm đó, Kinh Sở muốn mời Thường Nhận đi uống café, hơi ngạc nhiên vì lời mời này, Thường Nhận hỏi ngược lại: “Có việc gì sao?”

“Có chút chuyện ... Muốn nói chuyện với cậu thôi!”

Thường Nhận tuy rằng lấy làm khó hiểu nhưng vẫn đồng ý. Hai người bắt đầu từ đề tài của Tiểu Kỳ, Kinh Sở hỏi thăm tình hình gần đây của Tiểu Kỳ, Thường Nhận kể: “Tớ khuyên cô bé tham gia kỳ thi đại học, bây giờ đang ở nhà ôn tập. Tớ cũng sắp xếp cho một trường để ôn thi, nhưng giáo trình quá tệ, thôi đành để cô bé tự ôn bài, hoặc mời gia sư đến dạy kèm!”

“Xem ra, cô bé đã gần gần bước ra khỏi bóng tối quá khứ!”

“Ừ, nhưng cũng chưa chắc, cô bé không muốn để tớ lo lắng nhưng tớ biết đêm đêm cô bé vẫn hay gặp ác mộng, chỉ mong thời gian sẽ chữa lành những tổn thương này của cô bé!”, Thường Nhận không giấu nổi tiếng thở dài, tiện thể cô hỏi luôn, “Trò về chuyện chính đi, cậu hẹn tớ là có việc gì sao?”

Kinh Sở cân nhắc câu từ: “Tớ biết cậu có nghiên cứu qua không ít tội phạm có IQ cao ... Tớ muốn hỏi, theo suy nghĩ của cậu, những thiên tài ấy tại sao họ lại đi đến con đường như vậy?”

“Cậu muốn từ góc độ chuyên nghiệp của tớ ra ý kiến là đề ...”

“Tùy tiện nói vài câu thôi!”

Thường Nhận trầm ngâm một lúc lâu sau mới nói: “Tớ cho rằng là bởi vì cuộc sống quá tẻ nhạt. Bọn họ dễ dàng có được những thứ mà người bình thường theo đuổi. Những vấn đề ấy quá đơn giản, không có tính khiêu chiến; nhưng giết người lại khác, có tính kích thích, có tính khiêu chiến ... Có thể cho rằng như thế.

Khi tớ còn học tại Mỹ, có từng cùng giáo sư tham gia phá án. Hung thủ phạm tội cũng chỉ bởi cảm giác quá buồn chán. Hắn làm việc ở phố Wall, một tháng hơn một trăm ngàn đô la, bạn gái cực kỳ tuyệt vời, ma túy tình dục cũng không còn khiến hắn cảm thấy thích thú. Hắn bắt đầu ra tay giết người, gọi những người đàn bà về quan hệ, rồi giết chết, sau đó xử lý sạch sẽ. Chỉ đến nạn nhân thứ sáu, cảnh sát mới có thể bắt được hắn. Nhóm bọn tớ thẩm vấn hắn rất nhiều lần, mà khó có thể ngờ rằng động cơ giết người của hắn lại đơn giản như vậy!”

Kinh Sở nhắm mắt, hít một hơi thật sâu: “Cảm ơn cậu Thường Nhận!”

“Không cần khách sáo!”, Thường Nhận xua xua tay, “Tớ có thể hỏi một câu không? Tại sao đột nhiên cậu lại hỏi vấn đề này?”

Về mặt Kinh Sở vẫn bình thường: “Có một vụ án năm xưa ...”, anh không nói tiếp ... Thường Nhận biết ý cũng không hỏi nhiều.

Điện thoại di động: “Kinh Sở hỏi mấy vấn đề này làm gì vậy?”

Đồng hồ đeo tay: “Cậu ngốc thế, là hỏi cho chị Miên Miên đó!”

Áo gió: “Chị Miên Miên chắc chắn không bao giờ biến thành kẻ giết người!”

Đồng hồ đeo tay: “Đúng! Nhưng chị Miên Miên vẫn cần một người dẫn đường, IQ cao cần phải đặt vào những chuyện đúng đắn mới đúng!”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 68: Nằm bò

“Các bạn mời em uống trà sữa, vì vậy em mua lại khoai lang mời mọi người. Nói thẳng ra khoai không ngon chút nào, không ngọt, còn đất chết đi được. Ba củ khoai mà 13 đồng”, Dương Miên Miên kể chuyện cho Kinh Sở nghe trong bữa cơm tối.

Kinh Sở xoa đầu cô khen ngợi: “Có tiền bộ, đừng xót tiền, tiền xài hết, vẫn có thể kiếm lại được.”

“Hừ ... hừ!”

“Chỉ còn mấy tháng nữa sẽ thi đại học. Em có lo lắng không?”

“Em sẽ đứng đầu trong cả nước, không thể nào đứng thứ hai!”, cô nói chắc như đinh đóng cột.

Kinh Sở nhìn gương mặt kiêu ngạo của cô, mỉm cười: “Vậy em đã suy nghĩ thi vào trường nào, vào ngành nào chưa?”

Dương Miên Miên ngừng lại một chút, sau đó mới cất lời: “Chọn trường không cần phải lo học phí, có học bổng. Bản thân em sẽ cố gắng hết sức, thi thật tốt, khi được thủ khoa thì có hăng hà sa số những trường đại học tự khắc đăng học bổng đến tận miệng.”

“Các trường tốt nhất vẫn là ở Bắc Kinh.”

Dương Miên Miên nhanh chóng trả lời anh: “Em sẽ học Đại học Nam Thành, không đi Bắc Kinh, nơi đây là nhà của em!”. Ở đây có ‘đồng bọn’ của cô, cô đã quá quen thuộc với thành phố này. Vì vậy cho dù Đại học Bắc Kinh có tốt cách mấy, cô cũng sẽ không đi.

“Miên Miên, ông trời phú cho em sự thông minh không chỉ đến thế!”, Kinh Sở buông đũa nghiêm túc nói chuyện với cô, “Dựa vào sự thông minh vốn có của em, không nên chọn một trường đại học tầm trung, học một ngành tầm thường. Rồi sau đó lại đi tìm công việc cứ 9 giờ sáng ra khỏi nhà, 5 giờ chiều về nhà, cuộc sống buồn tẻ ấy cứ qua đi. Em tự hỏi xem, em có chấp nhận điều này hay không?”

Dương Miên Miên không lên tiếng, cô thọc thọc đũa vào chén cơm, đẩy ra: “Em ăn no rồi!”

Bạch bạch bạch, chạy thẳng về phòng đóng sầm cửa lại.

Kinh Sở nhìn lại chén cơm của cô, còn lưng bát, dờ khóc dờ cười: “Anh có nên vui vì em đã học được cách kén ăn không?”

Thôi thì Dương Miên Miên tạm thời không muốn nhắc đến vấn đề này, thì anh cũng không nhắc lại nữa. Cô còn nhỏ, còn có rất nhiều thời gian để suy nghĩ cho tương lai của mình.

Dù thế nào đi nữa, bây giờ cô cũng đã có bạn bè, đây không phải là tín hiệu tốt sao?

“Miên Miên! Ra uống sữa nào!”, anh hâm nóng sữa, gọi đến bọ lần vẫn không thấy tiếng cô đáp lời, anh đành đi qua phòng cô nhìn vào trong, cô nhóc này đọc sách đến tẩu hỏa nhập ma rồi sao, “Đèn có đủ sáng không? Cần thận không thì hại mắt!”. Anh vỗ vỗ sống lưng cô, ra hiệu cô phải ngồi thẳng lưng.

Dương Miên Miên ngồi thẳng người, sau đó nhìn xuống phát hiện ngực của mình vẫn bằng phẳng như cũ, cô lại ù rù nằm nhoài ra bàn: “Thật không có tự tin chút nào!”

Kinh Sở bật cười: “Em đã có một gương mặt đẹp thế này, sao vẫn chưa có tự tin hả?”

“Nhưng cái em không hài lòng vẫn là bộ ngực phẳng này đây!”, cô lại kéo cổ áo ngủ, liếc xuống dưới một cái, thờ dài buồn bực.

“Khụ khụ khụ!”, Kinh Sở đặt ly sữa lên bàn học của cô, “Tranh thủ uống lúc còn nóng đi!”. Anh ngắm nghĩ một chút, quyết định không nói cho cô biết rằng: *Cô thật ra cũng có độ cong, chứ đâu có tẹt hại quá mức như cô tưởng tượng.*

Đến 10 giờ tối, anh lại gõ cửa: “Đến giờ ngủ rồi, ngày mai em còn phải đi học nữa!”

Dương Miên Miên lưu luyến: “Em xem một chút!”

“Vậy anh vào nhé!”, Kinh Sở mở rộng cửa, bước vào, “Anh và sách, em chọn một trong hai đi!”

Nên đọc hết quyển sách này hay cùng anh đây đưa một chút đây? Thật là khó nghĩ quá! Cuối cùng cô lấy sách, bò lên giường, mở đèn ngủ tiếp tục xem sách.

Kinh Sở nhìn cô, dờ khóc dờ cười: “Đừng đọc nữa, hư mắt, lại đây cho anh ôm một chút!”

Dương Miên Miên lằm bằm vài tiếng, không nhúc nhích, Kinh Sở cười cười: “Đã đọc xong hết còn giả bộ!”. Vừa nói anh vừa giựt lại quyển sách đặt ở trên tủ đầu giường, ôm cô vào trong lòng.

“Trà lại cho em đi!”, cô vờn mình muốn giựt lại, Kinh Sở dùng sức ghi chặt không cho nhúc nhích, một lần không được, hai lần không được, lòng hiếu thắng lại nổi lên. So về sức lực cô không tài nào địch nổi anh, nhưng tiểu xảo ... cô không do dự kéo chân lên.

Kinh Sở bị cô tập kích, hít vào một hơi, sau đó dùng một tay bắt cô. Dương Miên Miên lợi dụng cơ hội, lật người anh lại, cướp quyển sách về lại tay mình.

Khi cô nghiêng người, chòi ra sát mép giường, lão đảo sắp ngã. Kinh Sở vội vàng kéo cô vào trong lòng mình, anh chỉ còn cách lui một bước chứ ngộ nhờ cô té thì biết làm thế nào. Bấy giờ giường đã bị cô chiếm hơn một nửa, “Cẩn thận không chừng lại té, đầu đập xuống đất thì sao?”

“Thì mất trí nhớ thôi!”, Dương Miên Miên há lỏng há dạ xem hết chương rồi gấp quyển sách lại, rúc vào ngực anh, “Buồn ngủ a!”

Kinh Sở chưa xác định rõ ràng việc họ đang chung sống cùng nhau. Nói là người yêu, như vậy ngủ cùng một giường cũng chẳng có vấn đề gì, chỉ cần đề phòng những lúc cô giờ trò. Còn nói không phải là người yêu, tại sao anh lại rất thích ôm ấp cô vào lòng, khi anh đặt lên môi cô những nụ hôn đều cảm giác đó là thời khắc anh thấy hạnh phúc và yên bình nhất.

Loại cảm xúc này thật tuyệt vời, ngay chính bản thân anh cũng không thể lý giải.

“Ngủ đi!”, anh hôn nhẹ lên má cô.

“Không!”, Dương Miên Miên mở to đôi mắt nhìn anh, “Cái này là anh làm qua loa cho xong chuyện, không tính!”

Quan điểm của cô, tất cả nụ hôn phút đầu không phải là hôn, đó là nụ hôn dành cho trẻ con, cô tuyệt đối không thể chấp nhận.

“Em đó!”, Kinh Sở bật cười, cúi người chạm môi mình vào môi cô.

Đôi môi của cô mềm mại như nụ hoa mùa xuân hé mở, đầu lưỡi tiếp xúc cùng anh như mật ngọt, hơi thở giao hòa, anh ngửi thấy thoang thoảng hương thơm tỏa ra từ trên người cô.

Anh lấy hai tay, nâng gương mặt cô lên, nhưng cảm giác tay của cô đang chạy loạn trên eo và lưng mình, anh phân tâm, lấy tay nắm chặt tay cô, mười ngón tay đan vào nhau, môi bọn họ hơi tách rời, anh mơ hồ nói: “Lại giờ chiều, không ngoan!”

Cô lúc này mới ngoan ngoãn nhắm mắt hưởng thụ nụ hôn của anh. Anh là một người đàn ông mạnh mẽ, nhưng khi hôn lại đặc biệt dịu dàng. Có lẽ với cô anh thật tâm chỉ muốn được bảo vệ, sợ cô đau nên ít khi dám đặt vào đó một nụ hôn mãnh liệt. Phần nhiều chỉ ngậm đầu lưỡi cô mát nhẹ hoặc liếm bờ môi cô, hôn lên khóe môi.

Chẳng trách sao Dương Miên Miên cực kỳ thích hôn anh, cái này gọi là hưởng thụ.

‘Đồng bọn’ không một ai lên tiếng, xung quanh trở nên tĩnh lặng lạ thường, cùng nhau hưởng thụ phút giây hạnh phúc và ấm áp.

Mãi cho đến khi Kinh Sở bắt Dương Miên Miên ngủ, chúng nó bắt đầu mới xì xào bàn tán:

“Ai canh được thời gian vừa rồi hôn trong bao lâu không?”

Đồng hồ báo thức: “Chuyện này phải đi hỏi tó, là 15 phút nhé! $\neg (\neg \nabla \neg) \neg$ ”

Gối: “Anh Kinh Sở hôn cực kỳ nhẹ nhàng, tó còn không dám thờ mạnh đây!”

Drap giường: “Quá thoải mái nên chị Miên Miên ngủ luôn rồi đúng không?”

Chăn: “Hừ hừ ... các cậu không nhìn thấy đâu ... khi hai người ôm nhau, anh Kinh Sở còn nắm tay của chị Miên Miên á!”

Cửa sổ: “Hôm nay trăng sáng, hi vọng mọi người cũng có những giấc mộng đẹp! Cả nhà ngủ ngon!”

Mọi người: “Cả nhà ngủ ngon ~zz”

Màn đêm yên tĩnh bị tiếng chuông điện thoại phá vỡ. Lúc này mới chỉ một giờ sáng.

Dương Miên Miên mắt nhắm mắt mở với tay lấy chiếc điện thoại ở đầu giường: “Alo!” ... nửa đêm nửa hôm ai gọi điện thoại cho cô vậy?

“Đội trưởng?”, giọng nói thấp phần kinh ngạc của Liễu Ngọc từ đầu dây bên kia truyền đến.

Dương Miên Miên ngay lập tức tỉnh táo, trong đầu vụt qua chỉ được hai chữ: Thôi xong!

Cô quên mất vừa rồi hai người đổi vị trí ngủ! Đúng là ‘Sảy một bước chân họa ngàn năm’! t^t

Cô bị miệng im bật, thấy điện thoại lên người Kinh Sở, sau đó rúc vào trong chăn. Kinh Sở bị cô ném điện thoại lên giường, giật mình tỉnh giấc: “Là ai?”

Liễu Ngọc chột dạ: “Phiền đến Đội trưởng ... có án mạng ...” *Quầy rầy chuyện tốt của Đội trưởng không biết có bị diệt khẩu hay không đây? Cuộc sống thật gian nan mà.* $\neg \neg$

May là Kinh Sở không để ý, vừa nghe cô báo cáo tình tiết vụ án vừa mặc quần áo: “Tình hình cụ thể thế nào?”

“Hai tiếng trước, một tài xế taxi làm ca đêm phát hiện có người lén lút vứt lại chiếc vali bên vệ đường. Anh ta mở ra xem ... là thi thể, không trọn vẹn!”, Liễu Ngọc muốn ói ra mặt xanh mặt vàng, “Càng ngày càng có nhiều kẻ biến thái thích phanh thây xẻ thịt!”

“Tôi lập tức đến ngay!”, Kinh Sở cúp điện thoại, mặc quần áo chỉnh tề, sau đó vồ vể lên đụn nhỏ đang nhô lên dưới tấm chăn, “Miên Miên?”

Dương Miên Miên giả chết.

“Ra đây, cho anh hôn một cái, anh phải đi rồi!”. Ngày mai là thứ hai, xem ra anh không còn thời gian để đưa đón cô tan học. Cô có lẽ sẽ về nhà mình, hai người không biết bao lâu mới được gặp nhau.

Dương Miên Miên lúc này mới bức bối hé đầu ra. Kinh Sở đặt một nụ hôn lên trán cô, lên má rồi một nụ hôn sâu trên đôi môi. Hôn liền ba cái, sau đó dặn dò: “Anh đã để đồng hồ báo thức rồi, ngày mai đừng đi học trễ nhé!”. Cô lằm bằm một tiếng, sau đó lại chui vào trong chăn.

Kinh Sở vội vã chạy đến Sở cảnh sát, Liễu Ngọc lén lút đến gần, thành khẩn xin lỗi: “Đội trưởng! Em không phải cố ý, em sẽ không ...”, Cô lấy một tay làm động tác kéo khóa miệng.

Kinh Sở nghĩ thầm bây giờ nói anh và Miên Miên chỉ thuần khiết đắp chăn và ngủ, chắc cũng chẳng ai tin, nên anh lựa chọn không giải thích: “Đừng nhiều lời!”

Liễu Ngọc ngậm chặt miệng.

Không có người làm ấm giường, Dương Miên Miên làm sao ngủ ngon, lăn qua lộn lại mấy vòng, bày ra tư thế hết hình chữ đại, rồi qua chữ C, cuối cùng không chịu được, bật dậy oán thán: “Một tuần chỉ có được hai ngày có thể được nằm với nhau, cái tên tội phạm chết giẫm, không có mắt à! Đi chết đi!”

Giường: “Miên Miên, chị không vui cứ việc lăn lộn thỏa thích trên người em, em rất chắc chắn $\neg (\neg \nabla \neg) \neg$.”

Đèn trần: “Thật ra, em vẫn mong chờ cánh tắt đèn! Hai anh chị tốc độ chậm quá đi $\neg (\neg \wedge \neg) \neg$ ”

Chăn: “Chỉ một mình tó thấy anh Kinh Sở đáng thương thôi sao?”

Tivi: “Cậu đầu phải chỉ có một mình!”

Chăn: “Tớ biết tớ không chỉ có một mình!”

Dương Miên Miên: “Ồ! Chị buồn ngủ lắm rồi, bọn em có thể ‘tắt đài phát thanh’ của bọn em được chưa, nhiều lời quá!”

“Ngại rồi! (w)!”

“Chính xác là thế! (w)!”

“Nói quá đúng! (w)!”

“Thật chờ mong quá đi! (w)!”

Dương Miên Miên bật chặt hai tai: “Ồn chết chị rồi!”

Từ đầu giường: “Chê chúng em ồn ào sao (ノ ^_^) ?”

Đền ngủ: “Vậy thì đừng nói cho Miên Miên biết bí mật ở trong ngăn kéo (ノ ^_^) ”

Giường: “Ồi! Miên Miên ngốc nghếch!”

Dương Miên Miên lò mò bò dậy, mở đèn, kéo ngăn kéo, nhưng không tài nào mở được: “Nói mau, bên trong là gì?”

Từ đầu giường: “Anh Kinh Sở không muốn nói thì làm sao em dám nói?”

Dương Miên Miên tức giận: “Không nói, vậy câu mồi để làm gì?”

Từ đầu giường: “(^.^*) ... Ở trong tâm hồn anh, em tự do bay lượn ...!”

*Lời bài hát 自由飞翔 – Tự do bay lượn

“Chị không muốn phi nhỏ vào thể loại thường thức âm nhạc của bọn em, có điều đừng có hát cái thể loại nhạc sến sảm này được không?”

“Không thể!”, Giường hăng giọng một cái, bắt đầu cất cao lời hát, “Em gái ngồi tựa mạn thuyền, anh đứng trên bờ, hai ta ân ái ái mặn nồng ...”

*Lời bài hát 纤夫的爱 – Tình yêu người kéo thuyền

Dương Miên Miên: “...”

Ngày hôm sau, Dương Miên Miên đến trường với cặp mắt thâm đen, Đặng Mạn Linh nhìn cô thắc mắc: “Ngày hôm qua ngủ không ngon giấc sao, mắt sao nhìn như gấu trúc thế này...”

Dương Miên Miên làm sao có thể nói đồ vật trong nhà bạn trai cô đêm qua tổ chức party, ca hát âm ỉ, từ ca khúc ‘Tình yêu người kéo thuyền’, đến ‘Tiểu Phuong cô nương’, rồi nào thì bài ca ‘Chỉ nam nhân’, ‘Ngàn năm chờ đợi’ ... cô thực sự chịu hết nổi.

Sở thích ca nhạc của Kinh Sở cũng khá kỳ lạ, nào là bài ‘The South Wind’, ‘Ves’, có duy nhất một bài cô quen tai là ‘Chiều ngoại ô Moscow’, mỗi khi anh lái xe cũng phát bài này. Không hiểu sao anh lại thích nghe bài đó (chỉ bởi trong bài hát có câu ‘Người trong lòng tôi là người bên cạnh tôi’), cũng giống như cô muốn tìm hiểu nghe thử bài ‘Uy phong Đường Đường’ vậy thôi.

Cô hoàn toàn không biết khi cô đang nghe ca khúc ‘Uy phong đường đường’, Kinh Sở đi ngang qua xem bị sắc nước chết, muốn đẩy cửa vào nhưng lưỡng lự, đứng bên ngoài rất lâu sau đó quyết định đi ra ngoài.

CHƯƠNG 68: NĂM BỎ

“Các bạn mời em uống trà sữa, vì vậy em mua lại khoai lang mời mọi người. Nói thẳng ra khoai không ngon chút nào, không ngọt, còn đất chết đi được. Ba củ khoai mà 13 đồng”, Dương Miên Miên kể chuyện cho Kinh Sở nghe trong bữa cơm tối.

Kinh Sở xoa đầu cô khen ngợi: “Có tiền bộ, đừng xót tiền, tiền xài hết, vẫn có thể kiếm lại được.”

“Hừ ... hừ!”

“Chỉ còn mấy tháng nữa sẽ thi đại học. Em có lo lắng không?”

“Em sẽ đứng đầu trong cả nước, không thể nào đứng thứ hai!”, cô nói chắc như đinh đóng cột.

Kinh Sở nhìn gương mặt kiêu ngạo của cô, mỉm cười: “Vậy em đã suy nghĩ thi vào trường nào, vào ngành nào chưa?”

Dương Miên Miên ngừng lại một chút, sau đó mới cất lời: “Chọn trường không cần phải lo học phí, có học bổng. Bản thân em sẽ cố gắng hết sức, thi thật tốt, khi được thủ khoa thì có hằng hà sa số những trường đại học tự khắc dâng học bổng đến tận miệng.”

“Các trường tốt nhất vẫn là ở Bắc Kinh.”

Dương Miên Miên nhanh chóng trả lời anh: “Em sẽ học Đại học Nam Thành, không đi Bắc Kinh, nơi đây là nhà của em!”. Ở đây có ‘đồng bọn’ của cô, cô đã quá quen thuộc với thành phố này. Vì vậy cho dù Đại học Bắc Kinh có tốt cách mấy, cô cũng sẽ không đi.

“Miên Miên, ông trời phú cho em sự thông minh không chỉ đến thế!”, Kinh Sở buông đũa nghiêm túc nói chuyện với cô, “Dựa vào sự thông minh vốn có của em, không nên chọn một

trường đại học tầm trung, học một ngành tầm thường. Rồi sau đó lại đi tìm công việc cứ 9 giờ sáng ra khỏi nhà, 5 giờ chiều về nhà, cuộc sống buồn tẻ ấy cứ qua đi. Em tự hỏi xem, em có chấp nhận điều này hay không?”

Dương Miên Miên không lên tiếng, cô thọc thọc đũa vào chén cơm, đẩy ra: “Em ăn no rồi!”

Bạch bạch bạch, chạy thẳng về phòng đóng sầm cửa lại.

Kính Sở nhìn lại chén cơm của cô, còn lưng bát, dờ khóc dờ cười: “Anh có nên vui vì em đã học được cách kén ăn không?”

Thôi thì Dương Miên Miên tạm thời không muốn nhắc đến vấn đề này, thì anh cũng không nhắc lại nữa. Cô còn nhỏ, còn có rất nhiều thời gian để suy nghĩ cho tương lai của mình.

Dù thế nào đi nữa, bây giờ cô cũng đã có bạn bè, đây không phải là tín hiệu tốt sao?

“Miên Miên! Ra uống sữa nào!”, anh hâm nóng sữa, gọi đến ba lần vẫn không thấy tiếng cô đáp lời, anh đành đi qua phòng cô nhìn vào trong, cô nhóc này đọc sách đến tẩu hỏa nhập ma rồi sao, “Đèn có đủ sáng không? Cẩn thận không thì hại mắt!”. Anh vỗ vỗ sống lưng cô, ra hiệu cô phải ngồi thẳng lưng.

Dương Miên Miên ngồi thẳng người, sau đó nhìn xuống phát hiện ngực của mình vẫn bằng phẳng như cũ, cô lại ù rù nằm nhoài ra bàn: “Thật không có tự tin chút nào!”

Kính Sở bật cười: “Em đã có một gương mặt đẹp thế này, sao vẫn chưa có tự tin hả?”

“Nhưng cái em không hài lòng vẫn là bộ ngực phẳng này đây!”, cô lại kéo cổ áo ngủ, liếc xuống dưới một cái, thở dài buồn bực.

“Khụ khụ khụ!”, Kính Sở đặt ly sữa lên bàn học của cô, “Tranh thủ uống lúc còn nóng đi!”. Anh ngẫm nghĩ một chút, quyết định không nói cho cô biết rằng: *Cô thật ra cũng có độ cong, chứ đâu có tẹt hại quá mức như cô tưởng tượng.*

Đến 10 giờ tối, anh lại gõ cửa: “Đến giờ ngủ rồi, ngày mai em còn phải đi học nữa!”

Dương Miên Miên lưu luyến: “Em xem một chút!”

“Vây anh vào nhé!”, Kính Sở mở rộng cửa, bước vào, “Anh và sách, em chọn một trong hai đi!”

Nên đọc hết quyển sách này hay cùng anh đây đưa một chút đây? Thật là khó nghĩ quá! Cuối cùng cô lấy sách, bò lên giường, mở đèn ngủ tiếp tục xem sách.

Kính Sở nhìn cô, dờ khóc dờ cười: “Đừng đọc nữa, hư mắt, lại đây cho anh ôm một chút!”

Dương Miên Miên lăm bằm vài tiếng, không nhúc nhích, Kính Sở cười cười: “Đã đọc xong hết còn giả bộ!”. Vừa nói anh vừa giũt lại quyển sách đặt ở trên tủ đầu giường, ôm cô vào trong lòng.

“Trả lại cho em đi!”, cô vờn mình muốn giũt lại, Kính Sở dùng sức ghì chặt không cho nhúc nhích, một lần không được, hai lần không được, lòng hiếu thắng lại nổi lên. So về sức lực cô không tài nào địch nổi anh, nhưng tiểu xảo ... cô không do dự kéo chân lên.

Kính Sở bị cô tập kích, hít vào một hơi, sau đó dùng một tay bắt cô. Dương Miên Miên lợi dụng cơ hội, lật người anh lại, cướp quyển sách về lại tay mình.

Khi cô nghiêng người, chòi ra sát mép giường, lão đảo sắp ngã. Kính Sở vội vàng kéo cô vào trong lòng mình, anh chỉ còn cách lui một bước chứ ngộ nhờ cô té thì biết làm thế nào. Bây giờ giường đã bị cô chiếm hơn một nửa, “Cẩn thận không chừng lại té, đầu đập xuống đất thì sao?”

“Thì mất trí nhớ thôi!”, Dương Miên Miên há lòng há dạ xem hết chương rồi gấp quyển sách lại, rúc vào ngực anh, “Buồn ngủ a!”

Kính Sở chưa xác định rõ ràng việc họ đang chung sống cùng nhau. Nói là người yêu, như vậy ngủ cùng một giường cũng chẳng có vấn đề gì, chỉ cần đề phòng những lúc cô giờ trò. Còn nói không phải là người yêu, tại sao anh lại rất thích ôm ấp cô vào lòng, khi anh đặt lên môi cô những nụ hôn đều cảm giác đó là thời khắc anh thấy hạnh phúc và yên bình nhất.

Loại cảm xúc này thật tuyệt vời, ngay chính bản thân anh cũng không thể lý giải.

“Ngủ đi!”, anh hôn nhẹ lên má cô.

“Không!”, Dương Miên Miên mở to đôi mắt nhìn anh, “Cái này là anh làm qua loa cho xong chuyện, không tính!”

Quan điểm của cô, tất cả nụ hôn phớt đều không phải là hôn, đó là nụ hôn dành cho trẻ con, cô tuyệt đối không thể chấp nhận.

“Em đó!”, Kính Sở bật cười, cúi người chạm môi mình vào môi cô.

Đôi môi của cô mềm mại như nụ hoa mùa xuân hé mở, đầu lưỡi tiếp xúc cùng anh như mật ngọt, hơi thở giao hòa, anh ngửi thấy thoang thoảng hương thơm tỏa ra từ trên người cô.

Anh lấy hai tay, nâng gương mặt cô lên, nhưng cảm giác tay của cô đang chạy loạn trên eo và lưng mình, anh phân tâm, lấy tay nắm chặt tay cô, mười ngón tay đan vào nhau, môi bọn họ hơi tách rời, anh mơ hồ nói: “Lại giờ chiều, không ngoan!”

Cô lúc này mới ngoan ngoãn nhắm mắt hưởng thụ nụ hôn của anh. Anh là một người đàn ông mạnh mẽ, nhưng khi hôn lại đặc biệt dịu dàng. Có lẽ với cô anh thật tâm chỉ muốn được bảo vệ, sợ cô đau nên ít khi dám đặt vào đó một nụ hôn mãnh liệt. Phần nhiều chỉ ngậm đầu lưỡi cô mút nhẹ hoặc liếm bờ môi cô, hôn lên khoe môi.

Chẳng trách sao Dương Miên Miên cực kỳ thích hôn anh, cái này gọi là hưởng thụ.

‘Đồng bọn’ không một ai lên tiếng, xung quanh trở nên tĩnh lặng lạ thường, cùng nhau hưởng thụ phút giây hạnh phúc và ấm áp.

Mãi cho đến khi Kính Sở bắt Dương Miên Miên ngủ, chúng nó bắt đầu mới xì xào bàn tán:

“Ai canh được thời gian vừa rồi hôn trong bao lâu không?”

Đồng hồ báo thức: “Chuyện này phải đi hỏi tót, là 15 phút nhé! ㄣ (ˊ ˋ) ㄣ”

Gối: “Anh Kinh Sở hôn cực kỳ nhẹ nhàng, tớ còn không dám thở mạnh đây!”

Drap giường: “Quá thoải mái nên chị Miên Miên ngủ luôn rồi đúng không?”

Chăn: “Hừ hừ ... các cậu không nhìn thấy đâu ... khi hai người ôm nhau, anh Kinh Sở còn nắm tay của chị Miên Miên á!”

Cửa sổ: “Hôm nay trăng sáng, hi vọng mọi người cũng có những giấc mộng đẹp! Cả nhà ngủ ngon!”

Mọi người: “Cả nhà ngủ ngon ~zz”

Màn đêm yên tĩnh bị tiếng chuông điện thoại phá vỡ. Lúc này mới chỉ một giờ sáng.

Dương Miên Miên mắt nhắm mắt mở với tay lấy chiếc điện thoại ở đầu giường: “Alo!” ... nửa đêm nửa hôm ai gọi điện thoại cho cô vậy?

“Đội trưởng?”, giọng nói thấp phần kinh ngạc của Liễu Ngọc từ đầu dây bên kia truyền đến.

Dương Miên Miên ngay lập tức tỉnh táo, trong đầu vụt qua chỉ được hai chữ: Thôi xong!

Cô quên mất vừa rồi hai người đổi vị trí ngủ! Đúng là ‘Sảy một bước chân gây họa ngàn năm’! t^t

Cô bật miệng im bật, thấy điện thoại lên người Kinh Sở, sau đó rúc vào trong chăn. Kinh Sở bị cô ném điện thoại lên giường, giật mình tỉnh giấc: “Là ai?”

Liễu Ngọc chột dạ: “Phiền đến Đội trưởng ... có án mạng ...” *Quấy rầy chuyện tốt của Đội trưởng không biết có bị diệt khẩu hay không đây? Cuộc sống thật gian nan mà.* ㄟ ㄟ

May là Kinh Sở không để ý, vừa nghe cô báo cáo tình tiết vụ án vừa mặc quần áo: “Tình hình cụ thể thế nào?”

“Hai tiếng trước, một tài xế taxi làm ca đêm phát hiện có người lén lút vứt lại chiếc vali bên vệ đường. Anh ta mở ra xem ... là thi thể, không trọn vẹn!”, Liễu Ngọc muốn ói ra mặt xanh mặt vàng, “Càng ngày càng có nhiều kẻ biến thái thích phanh thây xẻ thịt!”

“Tôi lập tức đến ngay!”, Kinh Sở cúp điện thoại, mặc quần áo chỉnh tề, sau đó vội vã lên đụn nhỏ đang nhô lên dưới tấm chăn, “Miên Miên?”

Dương Miên Miên già chết.

“Ra đây, cho anh hôn một cái, anh phải đi rồi!”. Ngày mai là thứ hai, xem ra anh không còn thời gian để đưa đón cô tan học. Cô có lẽ sẽ về nhà mình, hai người không biết bao lâu mới được gặp nhau.

Dương Miên Miên lúc này mới bức bối hé đầu ra. Kinh Sở đặt một nụ hôn lên trán cô, lên má rồi một nụ hôn sâu trên đôi môi. Hôn liền ba cái, sau đó dặn dò: “Anh đã để đồng hồ báo thức rồi, ngày mai đừng đi học trễ nhé!”. Cô lằm bằm một tiếng, sau đó lại chui vào trong chăn.

Kinh Sở vội vã chạy đến Sở cảnh sát, Liễu Ngọc lén lút đến gần, thành khẩn xin lỗi: “Đội trưởng! Em không phải cố ý, em sẽ không ...”, Cô lấy một tay làm động tác kéo khóa miệng.

Kinh Sở nghĩ thầm bây giờ nói anh và Miên Miên chỉ thuần khiết đắp chăn và ngủ, chắc cũng chẳng ai tin, nên anh lựa chọn không giải thích: “Đừng nhiều lời!”

Liễu Ngọc ngậm chặt miệng.

Không có người làm ấm giường, Dương Miên Miên làm sao ngủ ngon, lăn qua lộn lại mấy vòng, bày ra tư thế hết hình chữ đại, rồi qua chữ C, cuối cùng không chịu được, bật dậy oán thán: “Một tuần chỉ có được hai ngày có thể được nằm với nhau, cái tên tội phạm chết giàm, không có mắt à! Đi chết đi!”

Giường: “Miên Miên, chị không vui cứ việc lăn lộn thỏa thích trên người em, em rất chắc chắn ㄟ (ㄟ ^ ㄟ) ㄟ.”

Đèn trần: “Thật ra, em vẫn mong chờ cảnh tắt đèn! Hai anh chị tốc độ chậm quá đi ㄟ (ㄟ ^ ㄟ) ㄟ ”

Chăn: “Chỉ một mình tớ thấy anh Kinh Sở đáng thương thôi sao?”

Tivi: “Cậu đâu phải chỉ có một mình!”

Chăn: “Tớ biết tớ không chỉ có một mình!”

Dương Miên Miên: “Ồi! Chị buồn ngủ lắm rồi, bọn em có thể ‘tắt đài phát thanh’ của bọn em được chưa, nhiều lời quá!”

“Ngại rồi! (w)!”

“Chính xác là thế! (w)!”

“Nói quá đúng! (w)!”

“Thật chờ mong quá đi! (w)!”

Dương Miên Miên bật chặt hai tai: “Ồn chết chị rồi!”

Tủ đầu giường: “Chê chúng em ồn ào sao ㄟ (ㄟ ^ ㄟ) ㄟ ?”

Đèn ngủ: “Vậy thì đừng nói cho Miên Miên biết bí mật ở trong ngăn kéo ㄟ (ㄟ ^ ㄟ) ㄟ ”

Giường: “Ồi! Miên Miên ngốc nghếch!”

Dương Miên Miên lò mò bò dậy, mở đèn, kéo ngăn kéo, nhưng không tài nào mở được: “Nói mau, bên trong là gì?”

Tủ đầu giường: “Anh Kinh Sở không muốn nói thì làm sao em dám nói?”

Dương Miên Miên tức giận: “Không nói, vậy câu mỗi đề làm gì?”

Tù đầu giường: “(^.^*) ... Ở trong tâm hồn anh, em tự do bay lượn ...!”

*Lời bài hát 自由飞翔 – Tự do bay lượn

“Chị không muốn phi nhỏ vào thể loại thường thức âm nhạc của bọn em, có điều đừng có hát cái thể loại nhạc sến sảm này được không?”

“Không thể!”, Giường hăng giọng một cái, bắt đầu cất cao lời hát, “Em gái ngồi tựa mạn thuyền, anh đứng trên bờ, hai ta ân ái ái mặn nồng ...”

*Lời bài hát 纤夫的爱 – Tình yêu người kéo thuyền

Dương Miên Miên: “...”

Ngày hôm sau, Dương Miên Miên đến trường với cặp mắt thâm đen, Đặng Mạn Linh nhìn cô thắc mắc: “Ngày hôm qua ngủ không ngon giấc sao, mắt sao nhìn như gấu trúc thế này...”

Dương Miên Miên làm sao có thể nói đồ vật trong nhà bạn trai cô đêm qua tổ chức party, ca hát âm ỉ, từ ca khúc ‘Tình yêu người kéo thuyền’, đến ‘Tiểu Phuong cô nương’, rồi nào thì bài ca ‘Chỉ nam nhân’, ‘Ngàn năm chờ đợi’ ... cô thực sự chịu hết nổi.

Sở thích ca nhạc của Kinh Sở cũng khá kỳ lạ, nào là bài ‘The South Wind’, ‘Ves’, có duy nhất một bài cô quen tai là ‘Chiều ngoại ô Moscow’, mỗi khi anh lái xe cũng phát bài này. Không hiểu sao anh lại thích nghe bài đó (chỉ bởi trong bài hát có câu ‘Người trong lòng tôi là người bên cạnh tôi’), cũng giống như cô muốn tìm hiểu nghe thử bài ‘Uy phong Đường Đường’ vậy thôi.

Cô hoàn toàn không biết khi cô đang nghe ca khúc ‘Uy phong đường đường’, Kinh Sở đi ngang qua xem bị sắc nước chết, muốn đẩy cửa vào nhưng lưỡng lự, đứng bên ngoài rất lâu sau đó quyết định đi ra ngoài.

Các bài hát kể trên đều rất ngàn chám ...

- Bài hát của đồ vật nhà Kinh Sở: ca khúc dành cho người già

- Bài Kinh Sở: Ca khúc cổ điển, chút hơi hướm opera.

- Bài Miên Miên ... bá đạo hơn... rate 18+ (https://www.youtube.com/watch?v=_DmhahWuISc)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Ăn thịt người

Trong giờ học, Đặng Mạn Linh kéo tay cô nhiều chuyện nói: “Cậu nghe nói chuyện gì chưa?”

“Chuyện gì?”, biết quá nhiều chuyện, nên chẳng biết mấy người bạn cô thần thần bí bí chuyện gì.

“Trong thời điểm khai trường năm nay, lớp 10 có chuyển đến một nữ sinh mới, nghe nói cũng không có vấn đề gì, nhưng hai ngày trước lại ... nhảy lầu!”

*Khối 12 chia thành nhiều lớp – đây là lớp thứ 10, dạng như 12A1, 12A2 ở nước ta

Dương Miên Miên sợ hết hồn: “Nghe ai nói vậy?”

“Đã kể rồi mà, trời vừa sáng cửa đã nói, chắc chị vẫn chưa tỉnh nên không để ý”, dây cột tóc chậm rãi nói, “Nghe nói trong lớp là vì những lời đồn thổi về cô ta quá nhiều, nhưng đã cứu được rồi.”

“Chuyện xảy ra khi nào vậy?”

“Tối hôm thứ sáu, khi mọi người đã về hết, cậu ấy một mình lên lút leo lên sân thượng, nếu không có bảo vệ kịp nhìn thấy thì không biết mọi chuyện sẽ thế nào nữa đây!”, Đặng Mạn Linh thì thầm, “Trường học không cho phép bàn tán chuyện này, tớ cũng chỉ nghe nói lại thôi!”

Dương Miên Miên nghe xong cũng không để tâm: “Lớp 12 áp lực lớn, khó tránh khỏi, trường học nào cũng xảy ra vài vụ tương tự thôi!”

“Không đâu!”, Đồng Hân cũng đến góp chuyện, “Không phải do áp lực học tập mà là vì chuyện khác.”

Đặng Mạn Linh hỏi ngược lại: “Không phải vì kỳ thi đại học sắp đến sao? Lúc này còn có chuyện gì khác nữa đâu. Hay là thất tình?”

Đồng Hân tiếc nuối, lắc đầu một cái: “Nghe nói mấy bạn trong lớp 10 từng người từng người bị mời lên phòng giám hiệu, nhưng miệng họ kín như bưng, không hỏi được gì.”

“Chuyện người khác, nghe xong thì bỏ ngoài tai, chúng ta vẫn nên chú tâm vào việc thi cử thì hơn.”

Thái độ của Đặng Mạn Linh cũng giống như các bạn khác, nhiều chuyện xong thì cho qua, không ai để tâm quá nhiều vào việc này.

Dương Miên Miên cũng vậy, mãi cho đến khi cô hỏi tên người bạn nhảy lầu.

“Em nói là ai cơ?”

“Trần Duyệt, học sinh mới đến, trước đây học trường cấp ba tư thực, không biết tại sao đã lớp 12 rồi lại còn chuyển trường, có điều em có nghe nói cô ta nghĩ mất mấy tháng để tính đường gì đó.”

Nếu muốn bàn về vấn đề nhiều chuyện, chắc không ai bằng những đồ vật ở ngay trong trường này, ngay cả chuyện thầy hiệu trưởng một ngày đi toilet bao nhiêu lần cũng biết rõ mồn một (cũng chẳng hiểu biết được chuyện này có ích lợi gì?)

“Em nghe đâu có một người vừa là bạn cùng lớp vừa là chị em họ với nhau buột miệng kể chuyện chị ấy bị cưỡng hiếp, nói chị không có liêm sỉ, không có lòng tự trọng.”

“Hả, tại sao lại như vậy?”

“Đúng mà ... nói chị ấy lẳng lơ, ăn mặc hở hang nên mới bị người ta ... Chị nói xem làm sao chị ấy còn mặt mũi mà đến trường chứ.”

Dương Miên Miên cắn cắn bút.

Bút: “Miên Miên, chị bình tĩnh, em thì không đau nhưng chị lại đau răng a.”

Dương Miên Miên: “0.0 xin lỗi!”, cô thả bút xuống, thò tay vào học bàn lấy miếng bánh bích quy cho vào miệng. Có người nói món này để cho mấy em bé ăn khi mọc răng, sao cô thấy dùng nó để mài răng cũng thích hợp. Vì vậy hay mua về nhà ăn cho đã nghiền.

“Làm sao bình tĩnh được, thật quá đáng mà”, Dương Miên Miên nhai bánh răng rắc như đang gặm xương, “Cái thế giới này rốt cục là sao đây?”

Bây giờ cô đã hiểu tại sao lúc trước phản ứng của Trần Duyệt là đầu tiên lại đánh cô, có thể ngay lúc ấy, cô ta cho rằng không phải mình đã may mắn trở về từ cõi chết, mà là cảm giác tuyệt vọng.

Lớp 12 các môn phụ dần dần bị các môn chính chiếm cứ, ngoại trừ tiết thể dục. Điều này chỉ muốn bảo đảm mọi người được vận động, giáo viên còn yêu cầu mọi người năng ra ngoài luyện tập thể thao, hít thở không khí trong lành. Tuy nhiên Nhất Trung là nơi tập trung những học sinh khá giỏi, vì vậy đa số mọi người vẫn lựa chọn vui đùa vào sách vở, chỉ có một số ít học sinh chịu ra ngoài hong mắt.

Dương Miên Miên chính là người nằm trong thiểu số đó. Trời vẫn còn se lạnh, trong phòng học các cửa sổ được đóng kín mít, cô bước từng bước khoan thai đi dọc theo hành lang, tiếng đi động vang lên, trong điện thoại của cô bây giờ chỉ lưu ba tên: Kinh Sở, Đặng Mạn Linh và Đồng Hân, khỏi nhìn cũng biết là ai.

‘Chú cảnh sát tốt bụng’ lại nhắn tin vào giờ này khiến cô khá bất ngờ.

Tin nhắn Kinh Sở chỉ đơn giản: Tiểu Kỳ đến học trong trường của em, là lớp 10.

Dương Miên Miên hồi đáp: Nhanh như thế sao.

Lớp thứ 10 là lớp khá đặc thù trong mười mấp lớp học ở trường Nhất Trung. Đặc biệt là do nửa số học sinh được nhận vào lớp này là do có ‘đóng góp cho trường’, vì vậy hay có mấy đợt sắp lớp, mọi người cũng chẳng ai thấy kinh ngạc.

Không ngờ ngoại trừ Trần Duyệt còn có Tiểu Kỳ cũng được chuyển từ bên ngoài vào. Từ điều này cho thấy Thường Nhận đối xử với cô ta không đến nỗi tệ. Bầu không khí học tập nghiêm túc cùng kinh nghiệm dày dặn của các giáo viên đều vượt xa các trường khác, do vậy học phí cao cũng là chuyện đương nhiên.

Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến, cô chỉ vừa mới nghĩ đến họ, đã nghe thấy tiếng trò chuyện ngay ngã rẽ phía cửa sau của sân tập thể dục. Dương Miên Miên tiến lên vài bước, là tiếng Tiểu Kỳ: “Tớ không hiểu sao cậu chỉ vì mấy lời nói ngu xuẩn kia mà thôi học, ngày hôm nay cậu quyết định nghỉ học, sau này thì cậu tính thế nào, tự sát sao?”

“Cậu không hiểu đâu!”, tiếng Trần Duyệt gào thét điên cuồng, “Mọi người biết hết rồi, tất cả mọi người đều biết hết, tại sao tớ lại gặp phải chuyện này ... vì sao?”

“Cậu bình tĩnh một chút!”, Tiểu Kỳ nỗ lực thuyết phục cô ta, “Đây không phải là do cậu sai, tất cả đã là chuyện của quá khứ, cậu cố gắng bắt đầu lại từ đầu, không lẽ cậu muốn trốn trong nhà cả đời sao?”

“Bọn họ đều biết cả rồi, bọn họ cười nhạo tớ. Cậu chưa từng trải qua làm sao có thể hiểu được cảm giác của tớ chứ?”, Trần Duyệt đẩy mạnh Tiểu Kỳ một cái.

“Sao cậu biết tớ chưa từng trải qua loại chuyện như thế này, chuyện của tớ còn đáng sợ hơn gấp trăm ngàn lần chuyện của cậu. Việc của cậu chỉ là một buổi tối, một tiếng đồng hồ. Còn tớ, điều tớ phải chịu kéo dài suốt hai năm trời, dần vật suốt hai năm. Nhưng cậu đâu thể cứ đứng mãi ở trong quá khứ, cậu phải học cách kiên cường hơn”, Tiểu Kỳ ngồi xồm trên nền đất, an ủi cô ta, “Không có ai cười nhạo cậu đâu, chỉ do cậu đã nghĩ quá nhiều thôi!”

Dương Miên Miên nghe hai người bọn họ nói chuyện, tâm tình cô có chút phức tạp, cô đứng ngây ra đó một lúc lâu sau mới xoay người rời đi.

Có lẽ với Trần Duyệt mà nói cô chính là nhân chứng sống cho hồi ức đau đớn đã qua, cô không nên qua đó kích thích tâm trạng của cô ta, cứ để Tiểu Kỳ người cũng có một quá khứ tương tự sẽ giúp cô ta từng bước từng bước ra khỏi bóng tối.

Chết có tác dụng gì chứ? Ngoại trừ cha mẹ của bạn, có ai đau lòng vì cái chết của bạn.

Hãy cố gắng đứng dậy, một ngày nào đó bạn sẽ phát hiện, so với cái chết, quyền được sống là điều tuyệt vời nhất.

Buổi tối vừa ngâm chân, cô lại vừa gọi điện thoại kể cho Kinh Sở nghe câu chuyện này: “Em thật sự không hiểu, bị cưỡng hiếp là do cậu ấy sai sao? Tại sao mọi người chỉ chỉ trích người con gái không biết kiểm soát. Thần kinh à? Đây gọi là giải vây cho tội phạm chứ còn gì nữa.”

“Xã hội này còn rất nhiều điều không công bằng với phụ nữ, đối với nạn nhân thì rất hà khắc, đối với tên tội phạm lại quá khoan dung”. Kinh Sở đã chứng kiến không biết bao nhiêu vụ án tương tự, dù cuối cùng tên tội phạm cưỡng hiếp cũng phải chịu tội, nhưng sau khi mãn hạn tù vẫn sống phây phây. Còn những người phụ nữ thì bị dẫn vật cả đời, sống trong u uất, có khi họ còn phải tìm đến cái chết, “Hon nữa, mấy tên tội phạm cưỡng hiếp đều là những người rất quen thuộc. Vì vậy, Miên Miên, đi học em nhớ chú ý an toàn.”

Nghe Kinh Sở nhắc nhở Miên Miên khịt mũi khinh thường: “Xem đi, rõ ràng mấy tên đó phạm tội, lại đi nhắc mấy cô gái cẩn thận một chút? Em ăn mặc mát mẻ một tí là em đáng chết sao? Vậy anh bị cướp giật trách anh có nhiều tiền ư?”

Kinh Sở thờ dãi: “Anh biết em nói rất đúng,nhưng biết làm sao bây giờ. Miên Miên anh nghĩ đến những vụ án anh từng xử lý, nghĩ em không ở trước mắt , anh rất lo lắng có biết không?”

“Có cái gì phải lo lắng!”, cô cao giọng, “Ai không có mắt thì cứ thử xem!”

Kính Sờ hạ thấp giọng: “Nhưng bây giờ anh lo lắng có được không? Sợ em buổi tối ngủ không ngon, sợ em tưng chấn, sợ em quên uống sữa.”

“... Hừ hừ”, cô đột nhiên hiểu ý trong câu nói của anh, đơn giản chỉ là Anh nhớ em, vì vậy cô xấu hổ, lấy chân đá đá vào chậu nước, chậu nước hết to: “Không cho phép nghịch nước, văng hết ra ngoài rồi kìa!”

Cô ngừng động tác, thảm thì: “Anh lại tăng ca ... Vụ án của anh sao rồi?”

“Vụ án cũng đơn giản ... nhưng cũng có chút đặc biệt”, nhớ đến vụ án Kính Sờ bắt gác rợn da gà.

Dương Miên Miên tò mò hỏi đến cùng: “Đặc biệt đến mức nào?”

Kính Sờ không muốn trả lời: “Em ngủ đi.”

“Anh chưa nói, em chưa ngủ!”, cô còn học được cách uy hiếp người khác, thủ đoạn quá ấu trĩ đến nỗi điện thoại di động của cô thấy xấu hổ thay, nhưng Kính Sờ lại ngờ nghệch bị đánh chiều này: “Được rồi! Là ăn thịt người.”

“Là sao a?”

“Người đàn ông ăn thịt người bạn gái của mình, sau đó đem thi thể phi tang. Sau đó một tài xế taxi trực ca đêm phát hiện, liền mau chóng báo cảnh sát. Vụ án được phá rất nhanh gọn, nhưng quá thực không ai có thể hình dung ra đáng về của tên biến thái khi ăn thịt người là thế nào”, Kính Sờ lắc đầu, “Năm nào cũng có vài vụ quái gở, nhưng năm nay đặc biệt có nhiều hơn.”

Dương Miên Miên ừ một tiếng: “Nghe thấy cũng buồn nôn.”

“Không nói chuyện với em nữa, em ngủ đi”, Kính Sờ chuyển đề tài, “Hải Tặc có nhà không, để nó ở nhà với em, cũng không sợ.”

Dương Miên Miên: “...”, cô chẳng thấy sợ hãi chút nào, tuy nhiên cũng vui vẻ tiếp nhận ý tốt của anh: “Ồ đây rồi nè!”

Hải Tặc liếc cô một cái, từ từ xuống phía cuối giường, phe phẩy đuôi.

“Cửa sổ đóng kỹ chưa?”

Cửa và cửa sổ: “Phí lời!”

“Đóng kỹ rồi!”, cô dài giọng.

“Uống sữa chưa, ăn vitamin chưa?”

Sữa và thuốc: “Xong xuôi hết rồi ٩ (▽ ٩) ٩ ! Chú cảnh sát thật đông dài!”

“Anh dài dòng quá đi!”

Cùng Dương Miên Miên nói chuyện hơn 20 phút, từ trong phòng làm việc bước ra, anh hỏi: “Thế nào rồi?”

“Hắn thẳng thắn thừa nhận, nhưng em nói thật, nghe hắn miêu tả hết sức buồn nôn. Em chỉ ghi chép mà còn muốn ói!”. Mới vừa từ trong WC nôn mửa một trận, Liễu Ngọc vừa lau miệng lại nói tiếp: “Quá sức biến thái mà!”

Những người khác cũng đồng cảm.

Dù sao, không phải tất cả các tên tội phạm mạng tội giết người lại có thể say sưa miêu tả lại thủ đoạn gây án với cảnh sát như thế:

“Lưỡi của cô ta tràn đầy dư vị ngọt ngào, so với hôn môi càng khiến cho người ta mê đắm.”

“Thịt trên bắp đùi của cô ta thật tươi ngon, còn ngon hơn món sashimi chấm mù tạt vạn lần.”

Đến khi Kính Sờ giải quyết xong vụ án cũng đã hơn một giờ sáng. Tuy chỉ trong 24 tiếng đồng hồ đã có thể bắt gọn được hung thủ, nhưng tâm trạng mọi người rất tồi tệ, uể oải tan ca.

Kính Sờ muốn lái xe về nhà, nhưng vừa ra khỏi cổng Sở cảnh sát, anh đổi ý.

Xe Audi: ““^w^”Đi qua nhà Miên Miên sao, Oh yeah!”

Hoàn toàn nhìn thấu tâm can của Kính Sờ mà anh nào hay.

Anh có chìa khóa nhà Miên Miên. Nhẹ đẩy cửa vào nhà, bên cạnh cửa Hải Tặc im lặng ngong đầu nhìn chăm chăm anh không lên tiếng, anh tin nếu là một kẻ mưu đồ xấu xa nào đó, nó sẽ không ngại ngần xông đến cắn một phát vào động mạch.

“Xuýt ...”, anh ra hiệu cho nó.

Hải Tặc lui về sau vài bước, nhưng không buông lỏng cảnh giác.

Kính Sờ cũng chẳng hơi đâu để ý đến nó. Anh cởi áo khoác, đặt lên ghế dựa, đi đến bên giường nhìn Dương Miên Miên. Dương Miên Miên đang ngủ rất say.

Anh thờ hất ra một hơi, sờ sờ vào trong chăn, còn rất ấm.

Chăn điện: “Em rất có trách nhiệm đó nhé! ٩ (^ ^) ٩ ”

Chả hiểu ma xui quỷ khiến thế nào anh chỉ muốn đến đây gặp cô, đã khuya như vậy, anh cũng đã rất mệt mỏi. Chỉ là trong nhất thời, anh rất rất muốn nhìn cô một chút. Rõ ràng hai người chỉ mới không gặp nhau chưa đến một ngày mà đã cảm thấy nhớ cô đến như thế.

Giống như bị trúng tà, nhưng tình yêu là như vậy, không đúng sao?

Kính Sở cúi người, đặt lên gò má cô một nụ hôn. Sau đó đứng dậy, cầm áo khoác, tính rời đi.

Ai ngờ, trên eo anh xuất hiện thêm một đôi tay: “Nửa đêm nửa hôm tới nhà em, em báo cảnh sát đó nhen!”

Kính Sở bật cười, dịu dàng nói: “Đánh thức em sao?”

“Trễ lắm rồi”, cô dụi dụi mắt, mở đèn, “Sao anh lại đến đây?”

“Tôi thăm em một chút”, anh nhẹ nhàng đáp lời, “Hoi hoi nhớ em!”

Dương Miên Miên ngẩng đầu, nhìn anh chăm chăm, vài giây sau mới bỏ hai tay, rúc vào ngực anh: “Được rồi! Trông anh thành thật thế kia, chúng ta cũng nên hôn một cái trước đã rồi tính!”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Nhục nhã

Thời tiết ấm lên từng ngày, tuy rằng vẫn phải mặc áo khoác lông, nhưng có thể cởi bỏ chiếc áo lông cồng kềnh. Khối 12 bỗng phát hiện các em khối 11 lại được mặc đồng phục mới.

“Thật là đẹp quá! Chúng ta mặc loại quần áo thể dục này xấu chết đi được”, Đặng Mạn Linh nằm nhòai trên thành lan can nhìn học sinh phía dưới lầu đi qua đi lại: “Quần áo kiểu thủy thủ đó.”

Đồng Hân cũng ước ao: “Giá mà chúng ta cũng có thể đổi sang bộ đồng phục mới.”

“Đã có người phản ánh với thầy hiệu trưởng rồi, không biết thầy có chấp thuận cho chúng ta đổi không?”

“Còn nửa năm thôi, chắc không được đâu.”

“Thế nhưng ai mà mặc cái này mà chụp kỷ yếu. Xấu chết đi được.”

Bọn học sinh bắt đầu bàn tán xôn xao về bộ đồng phục mới, đến khi vào lớp thầy Trương cũng nhắc đến chuyện này: “Ý của nhà trường là, nếu các em muốn đổi thì thống nhất cùng đổi chứ không thể nào có bạn đổi bạn không. Có điều bọn em sắp tốt nghiệp, chỉ cần nhất mặc lúc chụp hình tốt nghiệp, theo thầy thì không muốn bọn em phí tiền vào chuyện này.”

Phía dưới học sinh bàn tán xôn xao.

Thầy Trương vỗ tay một cái: “Bây giờ chúng ta lấy ý kiến mọi người: Bạn nào muốn đổi thì giơ tay.”

Thầy Trương đã đánh giá quá thấp trình độ ‘thích điệu’ của các bạn nữ sinh, có đến hơn 90% các bạn nữ đều giơ tay, nam sinh thì được hơn một nửa. Với họ, so bộ quần áo thể thao rộng thùng thình, thì chiếc áo sơ mi trắng cùng quần tây sẽ giống trang phục trong tiểu thuyết ngôn tình hơn.

Nhưng đương nhiên, trong đám học sinh giơ tay sẽ không bao gồm ‘học sinh nghèo rớt mồng tơi’ Miên Miên, cho dù ở đó bàn học có kêu gào: “Miên Miên! Đồng phục mới cực kỳ đẹp, chị mặc vào bảo đảm sức sát thương cực lớn cho mà xem!”

“...”, Các em không động não sao, như các em đã nói đồng phục học sinh mà đẹp như vậy thì cái bức thành trì về giá cả cũng không thể nào vượt qua nổi có biết không?

Không thể nào mua nổi.

Thầy Trương phát cho mọi người một tờ giấy để về đưa cho phụ huynh ký, nếu đồng ý thì đóng tiền mua đồng phục.

Lúc tan học, Đồng Hân kéo tay Dương Miên Miên: “Miên Miên, cậu đổi không?”

“Không có tiền!”, cô trả lời mặt không có chút cảm xúc. Đồng phục học sinh chỉ mặc được có nửa năm, tuy rằng rất đẹp nhưng lại không mặc được lâu, nếu bỏ tiền ra mua cô cảm thấy rất phung phí.

Hơn nữa, cho dù cô mặc đồng phục cũ nhưng cũng vẫn rất xinh đẹp! Hừ (^ ^)

Tuy nhiên, khi Kính Sở đến vô đường đợi cô, anh tình cờ nhìn thấy tờ thông báo này trong balo. Lúc ra về Dương Miên Miên tiện tay kẹp vào vở bài tập, cũng không hiểu sao ‘đồng bọn’ lại không nhắc nhở cô như mọi khi.

“Không nhắc chị Miên Miên đương nhiên là vì muốn để anh Kính Sở nhìn thấy rồi!”

“Đúng! Cuộc 5 xu anh Kính Sở rất muốn nhìn thấy chị Miên Miên trong bộ đồng phục thủy thủ!”

“Nghĩ tới nghĩ lui đều thấy thật là vui!”

Balo trầm tư một chút, một câu nói trùng tim đen: “Một đám người tâm tư đen tối.”

Liền ngay sau đó cả bọn nhao nhao phản bác: “Nói giáo cho giặc, cậu có tư cách gì mà nói!”

Hộp bút chì: “Các cậu rốt cục có học qua thành ngữ không vậy? Đây gọi là cấu kết với nhau làm việc xấu!”

Nhưng miễn thành công là được rồi!

Kính Sở đã nhìn thấy được thông báo như kì vọng của ‘tiểu đồng bọn’, chờ Dương Miên Miên tắm xong đi ra, anh liền hỏi: “Có phải trường em thay đồng phục mới không?”

“Không, em không đổi, quá đắt, mà chỉ mặc nửa năm. Không có lỗi.”

Kính Sở nhớ lúc chiều đi ngang qua Nhất Trung nhìn thấy đồng phục mới của học sinh: “Phải đồng phục mới là áo sơ mi trắng quần caro không? Rất đẹp!”

Dương Miên Miên không lên tiếng, một lúc sau mới ngửa đầu lên nói: “Người xấu mặc cái gì cũng vậy thôi.”

Kính Sở không nhịn được cười: “Cái này là đúng, nhưng mà ...”, anh nhìn cô, ánh mắt tràn ý cười, “... anh muốn nhìn thấy em mặc, nhất định sẽ rất đẹp.”

Dương Miên Miên nghiêng đầu, quay đi: “Dù gì thì gì em cũng không đổi.”

“Anh hôn một cái, đổi cho anh xem đi nào!”, Kính Sở mở miệng nịnh nọt, “Cuối tuần tặng thêm món sườn xào chua ngọt.”

Lập trường lung lay, Dương Miên Miên mở miệng nói: “Về nhà, nếu hôn em nhiều hơn một chút, em sẽ đồng ý với anh.”

Kính Sở ôm eo cô, cúi người đặt một nụ hôn sâu: “Thông nhất như thế!”

Balo: “... Miên Miên, chị là con gái, sao lại lúc nào cũng chủ động hôn anh Kính Sở như thế đây!”

Nhưng dù nói thế nào đi chăng nữa, ngày hôm sau cô vẫn mang tiền đi đóng.

Đồng phục học sinh nhanh chóng chuyển xuống lớp, hầu như tất cả mọi người sang ngày hôm sau đã mặc đồng phục mới, thầy Trương vừa trông thấy đã nở nụ cười: “Đúng là trông có sinh khí hơn hẳn!”

So với bộ quần áo thể dục thùng thình, mặc quần tây và áo sơ mi, các học sinh trông càng căng tràn sức sống, từng người từng người bước đi trên sân trường đều mang một dáng vẻ rất tự tin.

Buổi trưa Dương Miên Miên xuống căn tin ăn cơm đã bị rất nhiều người liếc trộm, cô cảm thấy rất phiền phức, nhưng không thể lãng phí thức ăn, đành nín nhịn ăn cho xong bữa.

Trên đường về lớp, cô cố tình vòng ra cổng sau căn tin để tránh bị nhòm ngó.

Phát hiện Tiểu Kỳ và Trần Duyệt đang ngồi ở phía bồn hoa sân sau im lặng ăn bánh bao, Tiểu Kỳ đang khuyên cô ta: “Cậu không thể lúc nào cũng tránh mặt mọi người, chẳng lẽ phải trốn cả đời sao?”

“Tôi không muốn đi”, Trần Duyệt thì thảo, “Bọn họ đều nhìn chằm chằm vào tôi.”

Lời cô ta nói không phải là không đúng, tuy rằng đa số mọi người không nhận ra cô là ai, nhưng cũng khá nhiều người chỉ chỉ chỏ chỏ về hướng của cô ta, điều này khiến loại người miễn cảm như Trần Duyệt lại càng giống như con chim non sợ cành cong, ngoại trừ đi học, cô ta tuyệt nhiên không xuất hiện ở trước mắt mọi người, chỉ có Tiểu Kỳ đã từng phải trải qua tình huống tương tự mới có thể trò chuyện được với cô ta.

Còn không có điều cho rằng tất cả mọi người khi nói chuyện với cô đều thầm nhạo báng cô.

Tiểu Kỳ vì vấn đề này cũng phải chạy đi hỏi ý kiến Thường Nhạn, cô tuy không phải là chuyên gia trong lĩnh vực này nhưng dù sao cô cũng là chuyên gia tâm lý học: “Bạn học của em gặp phải chứng ngại tâm lý rất nghiêm trọng, rất có khả năng sẽ phát triển thành bệnh trầm cảm, có khả năng tự sát lẫn nữa. Chị đề nghị cha mẹ cô ấy phải mau chóng đưa đi điều trị tâm lý.”

“Em nói rồi, nhưng bạn ấy không chịu, còn nói không muốn người khác biết chuyện này. Bác sĩ sẽ cười nhạo cậu ấy. Cậu ấy trước đây có về quê ngoại một thời gian, mới trở lại gần đây thôi”. Bản thân Tiểu Kỳ cũng hứng chịu đủ sự ức hiếp của anh em nhà họ Tào, thỉnh thoảng cô gặp ác mộng không ngủ được, tuy nhiên được Thường Nhạn kịp thời đã thông tư tưởng, cô mới có thể dũng cảm kiên cường từng bước từng bước ra khỏi bóng tối như hiện nay.

Khi cô nhìn thấy Trần Duyệt cũng cùng cảnh ngộ như mình, cũng đang phải gầy dựa trong sợ hãi, cô liền không chịu nổi, chỉ muốn giúp Trần Duyệt một tay, cô muốn nói cho cô ta biết, cô ta không sai, bọn họ không sai.

Nhưng ai ngờ được bị kịch lần nữa lại giáng xuống trên người Trần Duyệt.

Ngày hôm đó là thứ sáu, tiết học cuối cùng kết thúc, phòng học không còn ai, chỉ còn lại vài học sinh ở lại trực lớp. Lớp 10 ngày hôm nay là Trần Duyệt và một nam sinh khác tên Lưu Vĩ Nghị. Hắn đứng đó vờ lau bảng nhưng trên thực tế đang lén lút nhìn Trần Duyệt.

Đã là tháng tư, nữ sinh đều bắt đầu mặc nhưng bộ quần áo mỏng, đơn giản, và rất đẹp. Rõ ràng tất cả đã thay đồng phục nhưng Trần Duyệt vẫn mặc kiểu đồng phục cũ, nhìn sơ trông cực kỳ xấu.

Nhưng hắn bắt đầu hướng sự chú ý khi nhìn thấy Trần Duyệt nhón chân lau bảng, lộ ra chiếc eo thon, trắng mịn, đặc biệt khiến kẻ khác mộng tưởng, hắn liên tưởng ngay đến mấy đoạn phim đen mà mới lên mua được.

Mẹ nó, mặc kệ có phải là xử nữ hay không, mặc kệ đã bị thằng khác thịt qua, mặc kệ không còn sạch sẽ. Hắn tự thôi miên chính mình, quyết tâm kéo Trần Duyệt đang lau cửa sổ đè xuống, một tay kéo quần của cô.

Trần Duyệt vốn dĩ muốn giãy ra, nhưng khi hắn thực hiện động tác này, ký ức đáng sợ ấy lại ủa về, cả người cô ta run bắn, tay chân cứng đờ, đầu óc trống rỗng, căn bản không thể nào phản ứng được gì.

Biểu hiện của cô ta như vậy khiến tên Lưu Vĩ Nghị lại hiểu cô ngầm chấp thuận, hắn sờ soạng lung tung, vừa tháo dây lưng vừa mắng: “Mẹ kiếp! Quả nhiên là thứ đàn bà lẳng lơ, thật chẳng có gì là oan ức. Con đàn bà đê tiện nhìn thấy đàn ông liền nằm yên!”

Tên Lưu Vĩ Nghị đề cô ta ở bệ cửa sổ, đang chuẩn bị ‘làm việc’, sau đó hắn bị đánh mạnh một cái, ngay lập tức hắn quay đầu lại, phát hiện là Tiểu Kỳ: “Mẹ kiếp! Đừng lo chuyện bao đồng, cứ ngay!”

Tiểu Kỳ tức muốn chết, cầm chổi đánh mạnh vào tên Lưu Vĩ Nghị: “Cậu định làm gì! Tên khốn kiếp! Đồ cầm thú! Tên tội phạm cường hiếp!”

“Hả, ai là tội phạm cường hiếp, nó không phản kháng, không chừng nó còn đang cảm thấy thoải mái đây!”, tên Lưu Vĩ Nghị hùng hù hỏ hỏ phản bác, thật giống như chính mình chẳng làm sai chuyện gì.

Trong nháy mắt Tiểu Kỳ nhớ lại bản thân của mình khi ở trong viện mồ côi, cô liều mạng nhẫn nhịn, sợ đến tìm muốn nhảy ra ngoài, bất cứ lúc nào cũng có thể đột tử.

Cô sợ như vậy, không dám phản kháng, nhưng điều này nói lên được điều gì, nói lên được rằng không cho phép chúng nó được xâm phạm mình sao?

“Tôi đánh chết cậu!”, Tiểu Kỳ thù mới hận cũ chồng chất, cắn chặt răng liều mạng đánh về phía hắn.

Nhưng sức mạnh của cô có đáng là gì, lần thứ nhất, lần thứ hai tên đó sợ không dám phản kháng nhưng đến khi đau thì làm sao dám bỏ qua. Tên Lưu Vĩ Nghị bắt lấy cây chổi, dùng sức gạt lại, quay lại đánh lên đầu Tiểu Kỳ: “Bỏ mày nói là đừng xen vào chuyện người khác mà, mày cũng đau hơn gì nó!”

Tiểu Kỳ không phải là kẻ cứ nằm yên mà chờ chết, cô ta nhanh chóng quơ cái ghế đánh lại hắn. Nhưng dù gì cô cũng ốm yếu, khí lực nữ giới sao mà độ lại đàn ông, cô bị Lưu Vĩ Nghị đập mạnh một cước trúng bụng, nằm lăn lộn trên sàn.

Lưu Vĩ Nghị bị đánh đến chảy máu lại càng như được kích thích, đá mạnh Tiểu Kỳ thêm một cái, sau đó kéo Trần Duyệt nằm đè trên bàn, tiếp tục công việc đang dở.

Trần Duyệt cả người ngơ ngác, thân thể cứng đờ như khúc gỗ, nước mắt rơi lã chã, Lưu Vĩ Nghị không tài nào cho ‘khúc cây’ của mình vào trong, liền mở miệng mắng: “Mẹ nó, mày không cảm giác gì à, anh là coi trọng mày đây, mày còn sạch sẽ đâu, chỉ bằng để anh đẩy sáng khoái một chút!”

“À!”, ngay sau đó tên Lưu Vĩ Nghị nghe một tiếng cười nhạt, sau gáy lại truyền đến một cảm giác nóng rồi đau buốt, mắt nở đom đóm, nhất thời tối tăm hết mặt mũi.

Dương Miên Miên gương mặt không chút biểu cảm, đẩy mạnh tên đó ra, cách đó không xa có tiếng người gọi í ới: “Miên Miên! Cậu đi đâu vậy?”

“Chờ tớ quay lại!”, Dương Miên Miên biết Trần Duyệt đứng lên không nổi, liền giao cho Tiểu Kỳ, sau đó cô ra ngoài nói với nhóm Đặng Mạn Linh: “Tớ có chút việc, các cậu về trước đi!”

Đặng Mạn Linh hơi tò mò, đưa mắt nhìn về phía phòng học lớp 10, nhưng không nhiều lời: “Vậy chúng tớ về trước!”

“Bye!”

Cô xoay người lấy điện thoại gọi cho huấn luyện viên xin nghỉ học vì một hôm vì bị cảm, sắp xếp xong xuôi, cô mới quay lại phòng học lớp 10, đóng chặt cửa, đi về phía bục giảng ngồi xuống, nhìn Tiểu Kỳ đang giúp đỡ Trần Duyệt mặc quần.

Trần Duyệt ôm chặt lấy người, ngồi bệt xuống nền đất khóc òa.

“Cậu chỉ biết khóc, hẳn bắt nạt được cậu là do cậu chỉ biết khóc, không dám nói với bạn học, không dám mách giáo viên, không dám báo cảnh sát. Cậu đang tự hỏi không biết sao mình luôn gặp bất hạnh đúng không? Không phải do cậu ăn mặc hở hang, không phải vì cậu không biết làm si mà chính vì cậu quá mềm yếu, chúng không sợ cậu!”, Dương Miên Miên lạnh lùng nhìn Trần Duyệt.

Tiểu Kỳ không đành lòng: “Miên Miên, cậu đừng nói nữa, cậu không biết ...”

“Tớ biết, chúng ta rất có duyên đó Trần Duyệt, một gạch cậu tặng tớ, tớ vẫn chưa tìm cậu tính sổ đây.”

Trần Duyệt nghe những lời này, từ từ ngừng đầu, cô nhận ra Dương Miên Miên, gào thét âm ỉ: “Là cậu, là cậu! Tại sao cậu lại đi báo cảnh sát! Nếu cậu không báo cảnh sát thì đâu ai biết đâu!”

Đối với cô, cô ta lại lấy oán trả ân, Dương Miên Miên bình tĩnh nhìn vào cô ta: “Bị cưỡng hiếp thì cậu tự trách mình, tớ cứu cậu thì cậu trách tớ. Trần Duyệt! Cậu đã hết cứu nổi rồi!”

Dương Miên Miên nhìn từ trên cao xuống: “Chính cậu nghĩ không thông, như vậy cả đời này cậu sẽ không thể nào thoát được, trên thế giới này không chỉ có mình cậu là bất hạnh, rất nhiều, rất nhiều người đang cố gắng sống sót và tồn tại. Cậu quá mềm yếu nên chúng sẽ tiếp tục bắt nạt cậu. Cậu quá mềm yếu, thì cả đời này cậu sẽ không tài nào thoát khỏi bất hạnh.”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Dạy dỗ

Trần Duyệt chỉ biết gào khóc, cũng không trả lời câu nói của Dương Miên Miên.

Mà Dương Miên Miên cũng không phí lời thuyết phục thêm nữa. Cô không phải Mary Sue chỉ dựa vào miệng lưỡi là có thể khiến người khác nghe theo răm rắp. Suy nghĩ của Trần Duyệt đã bị cảm rã khá sâu, cần phải được trị liệu tâm lý một thời gian dài, bằng không không còn cách nào có thể chuyển biến được, không thể chỉ nhờ cô mắng một trận té tát ngày hôm nay liền có thể mau chóng tỉnh ngộ.

Cô chạy đến gần kéo phía bục giảng lấy ra một sợi dây thừng dùng để nhảy dây, dùng nó trói chân tay của Lưu Vĩ Nghị lại, Tiểu Kỳ ngăn người: “Cậu làm gì vậy?”

“Cậu muốn ủng hộ công chịu đựng bị ăn đánh sao? Cậu để nó đánh cậu khoi khoi vậy sao? Tớ nói cho cậu biết, nếu bây giờ đi mách thầy giáo để xử phạt cậu ta. Cậu nghĩ Trần Duyệt sẽ không ngại xông đến đánh tớ thêm lần nữa chứ?”, quan hệ của Dương Miên Miên với Tiểu Kỳ vẫn bình thường, quay sang giải thích một chút. Quả nhiên, Tiểu Kỳ cũng không phản đối.

Lúc Lưu Vĩ Nghị tỉnh lại, vừa mở mắt đã nhìn thấy ngọn đèn neon chói mắt, chỉ còn cách mở hí hí mắt, cảm thấy phía sau gáy đau buốt, tay chân thì bị trói chặt, hẳn không thể nhúc nhích: “Các cậu tính làm gì?”

“Đừng trách tôi, muốn trách chỉ còn trách chính cậu, ai bảo bộ dạng của cậu nhìn thấy là muốn đánh như thế!”, Dương Miên Miên cười lạnh, nhấn trụ đầu hắn, dí xuống thùng nước.

Bất ngờ bị ấn xuống nước, hắn không tài nào thở được, uống vài ngụm nước, ho sặc sụa, muốn giãy dụa thoát ra.

Hắn khí lực mạnh hơn, lần thứ nhất tránh được: “Cậu điên à?”

“Xem ra trông cậu có vẻ hướng thụ nhi, vậy chúng ta tiếp tục”, Dương Miên Miên lần thứ hai nhấn đầu của hắn vào trong thùng nước, lần này, Lưu Vĩ Nghị đánh ngã thùng nước, cả khuôn mặt đỏ bừng bừng: “Con kia! Mày muốn mưu sát à?”

“Muru sát? Tôi không cho rằng tôi đang giết người, đây không giống chuyện cậu cưỡng hiếp người ta sao? Dù sao cậu cũng đâu phản kháng, ngược lại tôi còn nhìn thấy được bộ dạng hưởng thụ của cậu, làm sao coi đây là giết người được?”

Lưu Vĩ Nghị lần này mất sức nhiều hơn lần đầu, vừa giãy dụa vừa chửi ầm ĩ: “Mày lên con điên à, nổi điên cái quái gì vậy. Tốt nhất mày phải giết tao chết, không thì tao khẳng định sẽ tìm được người hiếp mày! Mẹ kiếp, hãy đợi đó!”

“Chờ! Tôi chờ đây!”, Dương Miên Miên mượn được con dao trong bàn học của người bạn cùng lớp, “Tôi không giết cậu, tôi chỉ muốn để cậu cảm thụ một chút lạc thú khi bị nghẹt thở, nhưng, nếu cậu phản kháng, vậy tôi chỉ cần hạ một dao, cũng dùng nên căng thẳng quá, sẽ không như trong mấy bộ phim truyền hình cắt lung tung xà bềng đâu, tôi chỉ nhấc một dao ngay đúng tĩnh mạch, máu từ từ từ từ chảy ra, như vậy không phải cậu sẽ thích hơn sao. Cái này đủ kích thích không? Thấy đủ sáng khoái chưa?”

Lưu Vĩ Nghị lúc này mới cảm thấy sợ hãi: “Mày điên rồi!”

Dương Miên Miên lại lần nữa ấn đầu hấn vào trong nước, nói gần từng chữ: “Đàn bà không phản kháng thì coi đó là cưỡng hiếp! Cậu hiện tại không phản kháng thì làm sao gọi là muru sát được!”

“Ọc ọc ọc!”, thùng nước bên trong đã nổi lên bọt khí.

“Đàn bà không phản kháng thì ngầm hiểu đó là Chì đây muốn nguoi. Cậu mắc bệnh à, trên thế giới này ai lại có khả năng hưởng thụ khi bị cưỡng hiếp, vậy bây giờ sao cậu không từ từ hưởng thụ khi bị giết chết đi!”

“Cái gì mà đàn bà bị cưỡng hiếp là đáng đời, là không đúng đắn. Vậy bây giờ tôi giết cậu cũng là do bộ dáng của cậu đáng đánh, nhìn thấy cậu là tôi ngứa mắt!”

Lưu Vĩ Nghị bị đè đến mức đỏ bừng, giống như chỉ cần vài giây nữa sẽ ngất đi.

Thùng nước í ới: “Dừng ... dừng tay đi ... sẽ chết đó!”

Dương Miên Miên giật mạnh tóc hấn, lòi mạnh ra ngoài: “Bây giờ cậu còn nghĩ là mình nói đúng không?”

Lưu Vĩ Nghị thờ hồn hèn: “Mày điên rồi!”

“A ... bây giờ cậu mới biết sợ sao, vậy sao lúc bắt nạt người khác lại không thấy vậy?”

“Mày cứ chờ đó cho tao!”

“Chờ cậu báo cảnh sát, báo với giáo viên hay về mế cha mẹ của cậu?”, Dương Miên Miên giễu cợt nói, “Tùy cậu, có điều cho một lời khuyên đây cậu cứ thử xem có ai tin cậu không? Hay nói đúng hơn cậu có mặt mũi để kể ra không?”

Lưu Vĩ Nghị ném cho cô ánh nhìn hung dữ.

“Tôi biết nhà cậu ở đâu, tôi biết cha mẹ cậu làm việc ở chỗ nào, thậm chí tôi còn biết vì sao cậu lại làm vậy. Cậu tự ti! Thành tích kém, xấu trai, con nhà nghèo, trong khi đó lớp 10 toàn là kẻ giàu, tự ti là phải thôi. Cậu thích con gái người ta, nhưng chả ai thèm ngó ngang đến cậu nên cậu muốn tìm được cảm giác mình còn tồn tại. Thật là một kẻ đáng thương!”

Những lời này làm tên Lưu Vĩ Nghị cực kỳ tức giận, hấn cố gắng vùng vẫy đứng dậy, nhưng chân đã bị dây thừng trói chặt, hấn bật ngã xuống đất.

“Tôi không giết cậu, điều đó chẳng có chút giá trị gì hết. Nhưng nếu cậu tiếp tục dám bắt nạt người khác, lần sau sẽ không dễ như thế. Nếu tôi muốn giết người, thì sẽ không lưu lại một manh mối nào dù là nhỏ nhất”, Dương Miên Miên ngồi chồm hổm xuống, ghé sát vào lỗ tai của hấn, “Dù sao, trên thế giới này có vô vàn cách khiến cho một người biến mất hoàn toàn.”

Câu nói nhẹ nhàng, nhưng lại khiến cho tên Lưu Vĩ Nghị run bần bật, cảm thấy sống lưng lạnh toát, đáy quần cảm giác có chút nóng nóng, thì ra đã sợ đến mức tè ra quần.

Dương Miên Miên khinh bỉ ném lại cho hấn một câu: “Ồ đây mà ngấm nghĩ lại đi, đúng là ngu xuẩn!”

Đi ra cổng trường, Trần Duyệt vẫn giữ bộ dáng ngờ ngác như cũ, hành động của Dương Miên Miên làm với Lưu Vĩ Nghị cô ta đều nhìn thấy hết, nhưng vẫn không khiến cô ta khá hơn, điều cô ta quan tâm nhất vẫn chính là: “Hấn có nói ra không? Nếu hấn lỡ miệng, mọi người đều biết thì sẽ thế nào đây?”

Tiểu Kỳ cầu cứu nhìn về phía Dương Miên Miên, cô xem ra vô cùng thất vọng: “Thì ra mọi việc tớ làm hôm nay cũng không khiến cho cậu có bất cứ cảm giác gì”, cô thật sự muốn từ bỏ rồi, “Quên đi, tớ không quan tâm nữa, tớ bắt tài không kham nổi.”

Dương Miên Miên không muốn phí lời với Trần Duyệt, xoay người rồi đi, ngay cả câu tạm biệt cũng không nói. Tiểu Kỳ tuy rằng có chút ghét bỏ Trần Duyệt vì cô bây giờ quá yếu đuối nhưng vẫn cố gắng đưa cô về nhà rồi mới trở về nhà mình. Thường Nhạn đã tan ca, đang ở nhà hâm canh: “Sao hôm nay về trễ vậy, thầy giáo giữ lại sao?”

“Chị, hôm nay ...”, Tiểu Kỳ hơi do dự, nhưng vẫn kể ngọn ngành sự việc cho Thường Nhạn, sau đó hỏi: “Em thấy cứ như hế này không phải là cách hay.”

Thường Nhạn nghe xong câu chuyện, tắt bếp, thờ dãi: “Tiểu Kỳ, chị đã nói, bạn học của em rất cần phải được điều trị tâm lý. Ở trong hoàn cảnh như vậy, chị khiến cho bệnh tình nặng thêm, đặc biệt hôm nay còn phát sinh chuyện này.”

“Chị! Chị giúp bạn em đi. Em chỉ sợ cứ tiếp tục thế này cậu ấy sẽ chịu không nổi. Thà cậu ấy biết báo thù còn tốt hơn!”

Thường Nhạn không chịu nổi lời cầu xin của Tiểu Kỳ, liền đồng ý gọi điện thoại cho Trần Duyệt, nhưng không ngờ tới, khi cha mẹ Trần Duyệt nghe tiếng điện thoại reo trong phòng con, liền chạy lại thì thấy con gái mình nằm trên giường, cô tay bị rạch, máu chảy đầy sàn, còn cô con gái chỉ trợn trắng mắt nhìn lên trần nhà, hai hàng nước mắt chảy ướt đầm phía tóc mai.

Cha mẹ Trần Duyệt lập tức gọi cấp cứu, nhưng khi đưa cô lên xe cấp cứu, trong giây phút ấy, Trần Duyệt quay sang nói với mẹ: “Mẹ! Con thật sự không muốn sống nữa.”

Đây không phải là lần đầu tiên cô muốn tự sát.

Đến khi Dương Miên Miên nhận được tin này thì Trần Duyệt đã nghỉ học, Tiểu Kỳ kể với cô cha mẹ Trần Duyệt đồng ý đưa cô ta đi trị liệu tâm lý.

“Cậu ấy sẽ đỡ hơn không?”, trong tiết thể dục, Tiểu Kỳ đứng cùng Dương Miên Miên trên khán đài, mắt hướng về phía thao trường.

Dương Miên Miên trả lời: “Không thể, cậu ấy quá yếu đuối, vì vậy cậu ấy chỉ biết lựa chọn trốn tránh, vĩnh viễn không muốn quay về với thế giới bình thường này.”

Kết cục tốt nhất cho Trần Duyệt chính là bệnh viện hoặc ru rú trong nhà, hoàn toàn tách biệt với cuộc sống cho đến cuối cuộc đời.

Bí kịch của Trần Duyệt bắt đầu từ tội ác của Chu Chí Đại, nhưng chính cái xã hội này đã đẩy nhanh bí kịch của cô, cuối cùng dẫn đến kết cục như hiện tại, cũng chỉ vì bản thân cô quá mềm yếu.

Tiểu Kỳ vẫn còn lo lắng: “Cái tên Lưu Vĩ Nghị sẽ không đến kiểm chuyện với cậu chứ?”

Đối với vấn đề này, Dương Miên Miên nhũn mày cười lạnh: “Cậu đoán xem!”

Sau khi Trần Duyệt nghỉ học là đến kỳ thi thử, nên đám học sinh lại bù đầu vào học hành, chuyện này vốn dĩ cũng chìm vào quên lãng.

Dương Miên Miên cũng như vậy, cô đã cố gắng hết sức, còn con đường đi như thế nào là phải do chính mình lựa chọn.

Mà hiện tại, cô cũng đang ở thời kỳ u mê, những người khác thì đang ra sức đọc sách, để thi đậu vào một trường đại học tốt. Đối với cô mà nói, thi đậu vào trường danh tiếng dễ như trở bàn tay, cô chỉ hoang mang không biết sau này mình sẽ đi con đường như thế nào?

Cô đưa vấn đề này hỏi Kinh Sở, Kinh Sở chỉ cười nói: “Miên Miên, con đường sẽ phải do chính em lựa chọn. Anh không thể nào cho em ý kiến, anh chỉ biết phải ủng hộ em hết mình mà thôi!”

Con đường mình đi ra sao? Mình sẽ trở thành một người như thế nào, sau này mình sẽ làm công việc gì đây?

Dương Miên Miên đã tự hỏi những câu này rất nhiều lần.

Kết quả vẫn chẳng nghĩ được, từ trước đến giờ, nguyện vọng của cô rất đơn giản, nỗ lực kiếm tiền để có bữa ăn no. Cố gắng sống tốt. Mọi người nói đi học thì cô đi học, có thời gian rảnh thì ngủ một giấc đến trưa, chưa bao giờ lần lần suy nghĩ chuyện gì khác.

Đọc sách với cô là chuyện đơn giản. Cô chưa từng có chút hứng thú, đọc sách ôn tập ngoại khóa hay tiểu thuyết cũng giống nhau.

Cho đến ngày hôm đó đến thư viện, khi nghe ‘đồng bọn’ tranh luận sôi nổi, cô hoàn toàn nghe không hiểu, giống như đang nghe câu chuyện của một thế giới khác.

“Anh nghĩ xem, em có thể làm được gì mà không thấy tẻ nhạt đây?”, Dương Miên Miên nằm trên giường lẩn qua lộn lại cả nửa ngày trời, vẫn không ngủ được, nghiêng người nằm dè lên Kinh Sở, khiến anh tỉnh ngủ.

Kinh Sở mờ mắt, nhìn thấy cô đang nằm úp sấp trên người mình, lại còn kêu kêu chân anh: “Đừng ngủ mà!”

Lẩn lộn đến thế làm sao mà ngủ được đây, Kinh Sở thờ dài, vuốt vuốt tóc cô: “Miên Miên, thế gian này không chỉ mình em mới có IQ cao.”

“Em biết!”

“Bọn họ làm gì?”

“Cái gì cũng có!”

“Vậy em nghĩ xem mình muốn làm chuyện gì không?”, Kinh Sở nắm tay cô, xoa xoa từng ngón tay của cô, Dương Miên Miên được anh âu yếm ngay lập tức biến thành con mèo lười, xương cốt trở nên mềm nhũn.

“Kinh tế tài chính em không có hứng thú, nghiên cứu khoa học lại quá tẻ nhạt”, cô nghiêng đầu nghe tiếng tim anh đập bình ổn, dần dần cô cũng buồn ngủ, dụi dụi vào trong lồng ngực anh.

Kinh Sở nghiêng người đổi tư thế, đem ôm cô vào trong lòng, xoa xoa dọc sống lưng, thậm chí còn xoa lên vành tai cô, Dương Miên Miên híп mắt, ngáp dài: “Em thật sự chưa nghĩ ra mình nên làm gì!”

“Đừng nóng vội, em còn nhiều thời gian”, nửa đêm bị cô đánh thức anh cũng thấy không thoải mái, chỉ an ủi cô, “Chuyện này không cần lập tức ra quyết định, cũng không phải quyết định rồi thì không thể thay đổi. Miên Miên, em có biết mình là bảo bối không?”

Cô mơ mơ màng màng: “Em là bảo bối của anh sao?”

Đrap trái giường:“(w) Bảo bối!”

Gối:“(w) Bé yêu!”

Chấn:“(w) My sweet heart!”

Giường ngủ:“(_ _ |||) Các cậu càng ngày càng buồn nôn! Nhỏ tiếng đi, Miên Miên buồn ngủ rồi kìa!”

“Dĩ nhiên em là bảo bối của anh!”, Kinh Sở bật cười, nhìn cô cứ thế mà ngủ khi không cần nghe câu trả lời, “Ngủ đi, ngoan ngoan!”

Anh biết cô là viên ngọc quý, không chỉ có thông minh xinh đẹp mà còn rất thiện lương, tất cả anh đều rất trân quý. Anh không mong cô bị mai một tài năng của mình mà chỉ hi vọng cô có thể đến đỉnh điểm tài năng và sự thông minh của mình.

Quan trọng nhất là không để cô đi sai đường, bây giờ cô càng ngày càng phát triển theo chiều hướng tốt, vậy không tốt sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 72: Dị thường

Dương Miên Miên từ đầu chỉ cuối cũng không tự tìm cho mình đáp án, nhưng việc này cũng không cần trở sở thích đọc sách của cô. Những quyển sách phong phú đã bù đắp cho những lúc rảnh rỗi, giống như đại hạn gặp mưa rào, muốn dùng cũng không được.

Mỗi cuối tuần, cô cùng Đặng Mạn Linh, Đồng Hân đến thư viện, hai người bạn ôn bài còn cô thì đọc sách. Có thể do ở bên nhau lâu ngày, sắp tới lại có hai cuộc thi thử, cho nên cũng có thể xem bọn họ đã trở thành bạn tốt.

Ngày hôm nay cũng không ngoại lệ, Dương Miên Miên đến thư viện mượn được một đồng sách, trong lòng chẳng có bất cứ suy nghĩ gì, chọn một chỗ trống bắt đầu đọc.

Một lúc lâu sau bình giữ nhiệt lên tiếng: “Miên Miên, uống nước đi, mỗi ngày 8 ly nước, không được quên!”

Vừa ngửa cổ uống nước, vừa liếc sang Đặng Mạn Linh và Đồng Hân đang thi thảo tranh luận, cô nháy mắt: “Hai cậu ôn tập xong rồi?”

Đồng Hân trả lời: “Chưa! Nè Linh, tớ thấy cậu nghĩ quá nhiều rồi, chúng ta vẫn nên đọc sách tiếp thôi.”

“Tớ cảm thấy lạ lắm”, Đặng Mạn Linh lại tiếp tục lý luận, “Chị tớ trước nay chưa từng nói mấy lời như vậy.”

Dương Miên Miên suy nghĩ một chút, rút cây bút từ trong balo, viết lên tờ giấy ghi chú: “Chúng ta ra ngoài ăn chút gì đi!”

Trong KFC bên cạnh thư viện, Dương Miên Miên gọi một phần ăn, vừa đau lòng vừa rút từng tờ tiền, đành phải dời sự chú ý của mình: “Chị cậu làm sao?”

Đặng Mạn Linh cắn cắn ống hút: “Tớ nghĩ chị tớ xảy ra chuyện rồi, tuần trước chị nói muốn đi du lịch ở Quảng Tây, nhưng qua một thời gian rất lâu chị không liên lạc về, tin nhắn cũng không có hồi đáp, điện thoại cũng không gọi được.”

Đồng Hân xen vào: “Không phải sau đó chị đã gửi tin nhắn là không có chuyện gì rồi sao?”

“Nhưng nội dung tin không phải rất kỳ lạ sao?”, Đặng Mạn Linh cho hai người bọn họ xem tin nhắn trong điện thoại di động, “Chị hỏi tớ cho Thúy Thúy ăn chưa, Thúy Thúy là tên con chim anh vũ nhà tớ nhưng nó chết năm ngoái rồi.”

Đồng Hân vừa nghe xong cũng cảm thấy là lạ: “Chị vẫn không nghe điện thoại sao?”

“Thật ra tới hôm qua chị có gọi cho tớ, báo mọi việc rất tốt, ở bên này rất khỏe, gia đình không cần lo lắng”, Đặng Mạn Linh cắn môi, “Nhưng chuyện tin nhắn thì giải thích thế nào đây? Tớ cũng đã nói với ba nhưng hình như ông cũng chẳng quan tâm, cho rằng đây chẳng có gì là to tát. Ông nói lần này chị đi đã có gửi gắm người thân rồi, hình như là một người cô họ, chắc chắn sẽ không có việc gì!”

Đồng Hân lại nghiêng người đến hỏi: “Nếu là họ hàng thì chắc không có việc gì đâu, cậu gọi cho người cô đó chưa?”

“Tớ thuyết phục ba tớ gọi, cô ta trả lời chị rất khỏe. Ngày nào cũng đi tham quan mấy khu vực lân cận rất vui vẻ.”

“Vậy chắc cậu lo nghĩ quá rồi!”, Đồng Hân kết luận.

Đặng Mạn Linh thở dài, trong lòng cũng xao động không yên: “Tớ cũng cho rằng tớ lo lắng thái quá, nhưng thật sự tớ thấy không an tâm, Miên Miên cậu nghĩ sao?”

Dương Miên Miên đang ăn khoai tây chiên, đột nhiên cô mở miệng hỏi: “Tớ nhớ năm ngoái cậu có đeo một dải băng tang, là ai mất vậy?”

Đặng Mạn Linh không ngờ đến cô sẽ hỏi câu này, sững người một chút rồi mới trả lời: “Là mẹ tớ .. Mẹ tớ bị ung thư.”

“Uh?”, Dương Miên Miên không nghĩ câu trả lời lại là như vậy, có chút lúng túng, một lúc lâu sau mới nói tiếp, “Cậu gọi điện thoại cho chị của mình đi.”

“Ngay bây giờ?”

“Ừ!”

Đặng Mạn Linh bấm điện thoại, không hiểu: “Gọi cho chị tớ làm gì?”, vừa dứt lời, điện thoại đã nói thông: “Alo, Linh Linh à?”

Đặng Mạn Linh chưa kịp trả lời, Dương Miên Miên đã cướp điện thoại: “Alo, chị, em là Linh Linh, chị bên đó thế nào rồi à?”

Bên kia ngừng một lúc mới đáp lời: “Khỏe, nhưng gần đây rất bận.”

“Mẹ lo cho chị lắm, dặn em nói với chị phải chú ý giữ gìn sức khỏe, đừng để bị ốm khiến cô phải lo.”

Đầu dây bên kia lại ngập ngừng một lúc sau mới nói: “Biết rồi, sức khỏe của mẹ sao rồi?”

“Cũng không tốt, hay bị ho khan.”

“Em nhớ chăm sóc mẹ, chị ở đây rất tốt. Thôi không nói nữa, chị có việc rồi”, đầu dây bên kia nhanh chóng cúp điện thoại.

Dương Miên Miên trả điện thoại lại cho Mạn Linh: “Chị cậu xảy ra chuyện rồi.”

Đặng Mạn Linh sợ hết hồn: “Hả???”

“Đừng lo lắng, còn có thể trả lời điện thoại chứng tỏ vẫn chưa xảy ra vấn đề nghiêm trọng, cũng không phải là bất cớ gì đó ... đại khái ... bị lừa bán hàng đa cấp thôi”, Dương Miên Miên liếm liếm ngón tay dính tương cà, “Tớ có ghi âm lại, đưa cho ba cậu rồi báo cảnh sát đi.”

Đặng Mạn Linh từ nãy đến giờ vẫn há mồm nhìn Dương Miên Miên, sau đó cô ta gọi điện thoại cho ba mình, nhưng người trả lời là giọng một người phụ nữ: “Chào cô Đặng, chủ tịch Đặng đang họp.”

“Điện thoại của tôi mà ba tôi không nghe máy sao?”, Đặng Mạn Linh nổi trận lôi đình, “Chương Dư Hân cô đừng có đáng!”

“Cô Đặng đừng hiểu lầm, chủ tịch hiện tại không tiện nghe điện thoại.”

Đặng Mạn Linh tức giận ngắt máy, tức đến ngẹt thở: “Mụ đàn bà kia đúng là không có gì tốt, đừng mong tớ cho mụ ta bước vào căn nhà này nữa bước!”

Dương Miên Miên: “...”, đây không phải là câu chuyện muôn thuở giữa chủ tịch và thư ký sao?

“Mặc kệ ông ta, tớ tự báo cảnh sát!”, Đặng Mạn Linh trở nên kích động, “Nếu chị tớ thật sự xảy ra chuyện, để xem ông ta giải thích với tớ thế nào?”

Nhưng báo cảnh sát cũng không được thuận lợi cho lắm. Cảnh sát nói vụ này có thể thành lập hồ sơ vụ án nhưng manh mối không đủ, do vậy kết quả điều tra thu được cũng không lớn.

Không ai biết Đặng Mạn Vân ở đâu.

Tâm trạng Đặng Mạn Linh cực kỳ chán chường, ngồi ở hàng ghế chờ trong Cục cảnh sát, viên mất ủng đỏ, Dương Miên Miên nhìn cô ta một lúc, sau đó thờ dãi: “Cậu ở đây đợi tớ một chút, tớ có chút việc riêng.”

Cô ta gạt đầu, nhưng vẫn nắm tay Dương Miên Miên không cho đi: “Tớ phải làm gì bây giờ, chị tớ sẽ không sao chứ?”

“Cậu muốn nghe lời nói thật lòng sao?”

“Đương nhiên!”

“Sẽ không sao”, Dương Miên Miên khẳng định, “Trong tình huống bình thường, bọn họ sẽ không chọn giết người, họ lại không thuộc tổ chức khủng bố”, ngừng lại một chút rồi tiếp lời, “Quá đáng lắm cũng chỉ là ‘tẩy não’ thôi.”

Nhưng dĩ nhiên mấy lời này làm sao có thể an ủi được Đặng Mạn Linh, cô ta trở nên hoang mang lo sợ: “Tớ nên làm gì đây?”

“... Là một cô bé ngoan, mỗi ngày cố gắng học tập thật tốt.”

Ai ngờ được cô nàng nhu nhược Đặng Mạn Linh lúc này lại trở nên mạnh mẽ đến đáng sợ: “Không! Tớ muốn đi tìm chị, tớ nghe nói bọn chúng thường hay giới thiệu người mới gia nhập. Tớ cứ lần theo dấu vết này chẳng phải là sẽ biết chị tớ ở nơi nào sao?”

“Có can đảm!”, thật ra mà nói Dương Miên Miên tự mình sẽ tìm cách nhưng cũng không thích hợp với Đặng Mạn Linh, “Tớ lại nghĩ đến chức năng định vị của điện thoại di động á!”

Đặng Mạn Linh: “”(◡‿◡) Ủ! Đúng rồi ha!”

Chuyện này thì làm sao có thể làm khó được cao thủ máy tính Bạch Bình. Tuy nhiên gọi bốn năm cuộc đều bị ngắt máy, nhưng Đặng Mạn Linh vẫn không ngừng kiên trì, gọi hết cuộc này đến cuộc khác, điện thoại vừa kết nối, cô ta nói nguyên một tràng: “Chị! Mẹ xảy ra tai nạn rồi, chị mau về thôi!”

Đầu dây bên kia Đặng Mạn Vân khá sững sốt, nhưng cũng ra bộ ngạc nhiên và gấp gáp: “Hà? Sao cơ? Mẹ không sao chứ?”

Đặng Mạn Linh tiếp lời: “Vẫn còn nằm trong phòng phẫu thuật, chị mau về đi ... Nếu không ... Chị không còn có cơ hội nhìn thấy mẹ lần cuối!”

Dương Miên Miên nghĩ thầm, lợi hại thật, đúng là thời đại này ai cũng có năng lực diễn xuất kinh hồn.

Tuy nhiên Đặng Mạn Vân đến cuối cùng vẫn không trực tiếp đồng ý, cứ viện lý do rất bần không thể trở về, nếu mẹ không có chuyện gì thì gọi ngay cho Vân Vân.

Đặng Mạn Linh hỏi: “Chị tớ có thể trở về không?”

“Có thể!”, Dương Miên Miên nghiêng đầu qua, “Tìm được chưa á?”

“Hừm, ở một huyện nhỏ ở Quảng Tây”, Bạch Bình in địa chỉ ra đưa cho hai người bọn họ.

Kinh Sở cầm lại tờ giấy: “Chuyện này để cho anh, hai em quay trở về đi, ngày mai còn đi học nữa.”

“Chúng ta chỉ cần quay về đợi tin tức thôi sao?”, Đặng Mạn Linh tròn mắt, “Muốn tớ chờ trong bao lâu đây? Một ngày? Hai ngày? Hay một tuần lễ?”

“Anh bảo đảm sẽ nhanh thôi, được không?”

Cuối cùng Đặng Mạn Linh cũng bị thuyết phục về nhà, Đồng Hân lén lút kể chuyện của cô ta cho Dương Miên Miên: “Cậu đừng trách Linh lại cuống quýt lên như thế. Nhà cậu ấy tuy có tiền có của nhưng mẹ cậu ấy đau yếu quanh năm, hóa trị không biết bao nhiêu lần. Ba cậu ấy thì có tình nhân. Quan hệ của cậu ấy với ba vốn dĩ đã không tốt, sau khi mẹ mất, cậu ấy chỉ còn chị là người thân duy nhất. Quan hệ hai chị em cậu ấy rất tốt, nếu chị có việc gì, cả đời này Linh sống cũng không yên.”

Dương Miên Miên không có anh chị em, không thể hiểu được mối liên hệ tình cảm này nên chỉ có thể nói: “Nhất định sẽ tìm về được, không khó đâu.”

So với bọn buôn người, ô lừa kinh doanh đa cấp dù sao vẫn an toàn hơn, nói gì thì nói bọn chúng chỉ cần tiền, cũng sẽ không làm chuyện gì nguy hiểm. Đương nhiên, vấn đề quan trọng nhất là Đặng Mạn Vân không được làm mấy chuyện ngu ngốc.

Rất tin tưởng Đặng Mạn Vân cũng sẽ không hành động ngu ngốc. Nếu như thật sự ngu ngốc, cô ta đã không nghĩ ra biện pháp cầu cứu em gái của mình. Thêm vào đó ngày hôm nay cô trả lời rất lý trí và thông minh. Do đó, Dương Miên Miên lại càng không lo lắng chuyện này, huống hồ chuyện này Kinh Sở đã biết, anh nhất định sẽ tận lực giúp đỡ.

Chỉ có điều người tính không bằng trời tính, kế hoạch thế nào cũng không bằng thế sự khôn lường.

Sự việc gì đến cũng phải đến.

Với Dương Miên Miên và Kinh Sở mà nói, cuối tuần là những ngày đặc biệt nhất, nhất là vào dịp Kinh Sở không phải tăng ca, hai người đang ngồi trên sofa, mở tivi nhưng hai người chẳng ai để ý vào màn hình. Dương Miên Miên kể mấy chuyện trường lớp, nói nói một hồi cũng đề Kinh Sở ra hôn.

Lúc đầu thì còn nhẹ nhàng, rất theo quy tắc, Kinh Sở đương nhiên lại càng quy củ hơn, nhưng càng về sau Dương Miên Miên càng không an phận.

Gác đuôi lên chân Kinh Sở, còn cọ qua cọ lại, tẩy máy tay chân, không biết thân biết phận, cứ thế mà tiến tới hôn tới tấp.

Kinh Sở cũng không vượt quá ranh giới, anh giữ lấy eo Miên Miên, xoa xoa sống lưng cô theo thói quen, nhân tiện đánh giá: “Hon một tháng rồi mà em chẳng mập hơn được là bao.”

“Đúng đúng, ngực không to ra thì thôi, lại còn đau muốn chết”, Dương Miên Miên tựa vào lồng ngực của anh hờn trách, “Buổi tối đi ngủ rất đau.”

“Trước khi ngủ, em ráng chườm nước ấm, sẽ đỡ hơn nhiều”, Kinh Sở xoa đầu cô, “Em đang trong giai đoạn phát triển, chuyện này bình thường thôi em đừng lo.”

Dương Miên Miên: “...” Khác chứ, thật sự rất khác nhau!

Đầu óc đang tính toán mấy chuyện đen tối, thì điện thoại reo vang, đúng là không biết chọn thời điểm mà.

“Em không nghe, chúng ta tiếp tục”, cô bịt tai, tiếp tục hôn Kinh Sở.

Kinh Sở xoa xoa mặt cô: “Ngoan, mau nghe điện thoại, không chừng có việc gấp!”

“Còn chuyện gì gấp ngoài việc lại hỏi mượn em sách bài tập?”, Dương Miên Miên bĩu môi, hậm hực đi nghe điện thoại.

Kết quả câu nói của Đồng Hân bên kia ập đến khiến cô như rơi vào trạng thái mơ hồ: “Linh nói muốn tự mình đi kiểm chị, tớ nghe đầu dây bên kia rất ồn ào hình như là đến nhà ga rồi.”

Dương Miên Miên: “...”. Chả trách bọn họ lại là bạn thân, ở một góc độ nào đó, Đặng Mạn Linh vẫn có chút gì đó giống giống cô.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Làm bạn

“Nhà ga nào?”

Đồng Hân cuống quýt như sắp khóc: “Tớ không biết, cậu ấy không chịu nói!”

“Được rồi! Để tớ đi tìm cậu ấy, cậu ấy chỉ có một mình không cách nào giải quyết được việc đâu”, Dương Miên Miên là người tự cao tự đại, nhưng cô cho rằng cô và Đặng Mạn Linh cũng không có năng lực giải quyết được chuyện này.

Cô gọi điện thoại cho Đặng Mạn Linh, đầu dây vừa kết nối đã nghe một tràng dài: “Miên Miên, cậu không cần khuyên tớ, tớ đã quyết định rồi!”

“Đang mua vé sao?”

“Ừ đang xếp hàng.”

“Vây nhớ mua thêm một vé, tớ đi với cậu.” Dương Miên Miên nhìn đồng hồ. “Đội tớ chạy đến nhà ga ... Cậu đang ở nhà ga nào?”

“Là ga Nam Thành, mua vé đi Cao Thiết”, Đặng Mạn Linh lắp bắp, “Cậu muốn tới sao?”

“Tớ đi với cậu!”, Dương Miên Miên ngừng lại một chút, ngượng ngùng tiếp lời, “Chúng ta không phải là bạn bè sao?”

Đặng Mạn Linh ở đầu dây bên kia khẽ ừ một tiếng, không nói thêm tiếng nào.

“Nói chung, nếu chỉ có một mình cậu đi thì không an toàn. Tớ đi cùng với cậu. Cậu chờ tớ một tiếng nữa thôi, tớ đến ngay!”. Dương Miên Miên vừa kẹp điện thoại vào tai, vừa cời quần áo ngủ, lộ ra bắp đùi trắng nõn, cùng sống lưng thẳng gầy, nhẹ nhàng như con bướm trông cực kỳ dễ người.

Kinh Sở nhìn cô một lúc lâu, sau đó với lấy chiếc áo lông quăng phủ lên đầu và tay cô, nhưng chiếc áo cũng men theo thân người mỏng manh như cánh bướm, từ từ rút xuống, chờ đến khi cô cúp điện thoại, anh thực sự không nhịn được nói ngay: “Em có ý tứ chút được không?”

Tám lưng cô trắng ngần, chỉ có điều rất gầy, sờ lên chẳng có tí thịt nào.

“Có ngực đâu, này nhìn đi!”, cô hoàn toàn tự giận mình.

Kinh Sở: “...”, có nhưng nhìn không rõ, nếu đứng từ góc độ của anh, thật sự là có ngực, nhưng mới chỉ có một chút xíu, cô bây giờ mới đang từ từ phát triển mà.

Dương Miên Miên nhón chân hôn lên môi anh: “Anh đưa em đi chứ?”

“Được rồi! Ông trời con, lúc em quyết định có hỏi qua ý kiến anh chưa? Lúc này đừng giả mù sa mưa”, Kinh Sở xoa xoa mặt cô, thờ dãi nhận lệnh.

Hai người đến nhà ga cũng đã hơn 10 giờ tối, nhà ga khá vắng vẻ. Từ xa Dương Miên Miên đã nhìn thấy Đặng Mạn Linh đang ngồi chờ người ở đại sảnh, bên cạnh là chiếc balo được nhồi nhét trong đó mấy bộ quần áo và đồ dùng.

“Tớ đến rồi!”, Dương Miên Miên ý nhiều lời ít, không muốn nói nhảm, “Chuyến tàu lúc mấy giờ?”

“Còn 10 phút nữa đến giờ soát vé”, Đặng Mạn Linh từ bé đến lớn chưa từng bao giờ làm chuyện mạnh động như thế này nên hơi sợ. Dương Miên Miên không nói câu thứ hai đã đồng ý đi cùng cô, trong lòng cô thật sự rất cảm động.

Kinh Sở cảm thấy không an tâm: “Hay anh đi cùng các em?”

Dương Miên Miên liếc một cái, mới vừa rồi còn ngọt ngào, triền miên hôn anh, mà ngay lúc này đây không ngần ngại mở miệng chọc ghẹo: “Anh sợ người ta không biết anh là cảnh sát sao. Chỉ cần anh đứng ở một chỗ xa thật xa, người ta chỉ nhắc thấy bóng dáng đã co giò chạy.”

“Ghét bỏ anh rồi à?”, Kinh Sở vò vò đầu của cô, “Không có lương tâm!”

Đặng Mạn Linh nhìn hai người bọn họ, cũng người trong giây lát, vẫn chưa thể đoán được mối quan hệ giữa bọn họ, liền nhìn thấy Kinh Sở móc bóp tiền, rút vài tờ nhét vào tay Dương Miên Miên: “Cô bé keo kiệt, cầm tiền, đừng tiết kiệm. Đi đường phải cẩn thận, có gì thì gọi điện thoại cho anh. Đến nơi thì phải theo hướng dẫn của cảnh sát, đừng mạnh động chạy

lung tung. Anh không có ở đó, không có ai thu dọn tàn cuộc của em đâu.”

Dương Miên Miên: “Ha ha ha o(*^▽^*)o.”

Lại chạy đến ôm anh.

Kính Sở không còn cách nào có thể buộc được cô, đành ngồi bên cạnh thì thầm “Mang theo cả cái kia luôn sao.”

“... mang theo luôn”, rõ ràng cô lén lút giấu vào trong balo, vậy mà anh vẫn thấy.

“Cho em thời gian ba ngày, sau ba ngày bất kể xảy ra chuyện gì, nếu em còn chưa trở về anh sẽ đến tìm em.”

“Đừng lo, không thể so sánh với hai chuyện đen đui kia được. Em đi cùng cậu ta mà.”

Nhưng cho dù Dương Miên Miên có nói thế nào, Kính Sở vẫn cảm thấy cực kỳ lo lắng, anh buộc cô mỗi ngày đều phải gọi điện thoại cho anh, nếu không thì anh sẽ trở mặt.

Mãi cho đến khi vào đến cửa soát vé anh mới thôi lải nhải.

Chuyến tàu cuối cùng đi Cao Thiết, toa tàu khá vắng người, Đặng Mạn Linh vừa ngồi xuống đã không giấu được bản tính nhiều chuyện: “Miên Miên, người vừa rồi có phải là Đội trưởng bên Cục cảnh sát không?”

“Đúng, là Đội trưởng đội cảnh sát hình sự, từ sáng đến tối lúc nào cũng gặp mấy tay giết người biến thái”, vừa nói cô liền nghĩ ngay đến cuộc gọi báo có án mạng lúc nửa đêm hôm nọ, hận không thể đem tên hung thủ chém thành trăm mảnh.

Quấy rối không gian riêng tư của hai người thật là tội đáng muôn chết.

Đặng Mạn Linh thực sự không nhịn được lên hỏi tới tấp: “Vậy anh ấy ... Hai người là ... Là quan hệ đó đó sao?”

Dương Miên Miên trả lời rất tự nhiên: “Đúng!”

“Ồ!”, Đặng Mạn Linh nghe câu trả lời mà như sét đánh ngang tai, chấn động một lúc lâu sau mới phản ứng lại được, “Nhưng ... nhưng anh ấy lớn hơn cậu nhiều quá, tại sao cậu lại chọn anh ấy?”

Là một học sinh cấp ba bình thường, chuyện yêu đương sớm không phải Đặng Mạn Linh không biết, cô cũng rất hiểu chuyện này, đôi khi cùng ngồi tám mấy chuyện đại loại như ai nắm tay ai trong giờ học, ai lén lút lút hẹn hò ở hành lang.

Nhưng ở độ tuổi này, tình yêu rất ngây thơ, nó chỉ dừng lại ở trường học, rồi cùng nhau về nhà, anh tặng tôi chai nước, tôi tặng lại anh trái chuối mà thôi, ánh mắt lúc nào cũng tỏ vẻ ngại ngùng. Nhưng ở Dương Miên Miên thì không giống như vậy, khiến Đặng Mạn Linh cảm thấy cực kỳ chấn động.

Cô và những người bạn học khác nhau hoàn toàn.

Đặc biệt là nụ hôn tạm biệt kia!

Hơn nữa, Dương Miên Miên còn quá trẻ, tại sao lại kiếm một người đàn ông lớn hơn mình quá nhiều tuổi như vậy, một ‘Người đàn ông trung niên’? Đặng Mạn Linh không thể tưởng tượng nổi: “Rõ ràng trong lớp có rất nhiều cậu bạn thích cậu.”

Dương Miên Miên cười gằn: “Là mấy tên nhóc hi mũi chưa sạch kia sao?”, Dương Miên Miên kể ra những đức tính tốt đẹp của Kính Sở một cách tỉ mỉ, “Chú cảnh sát đẹp trai của tớ có thể kiếm tiền, có thể chăm sóc tớ, tuy rằng đôi khi hơi lười thôi dai dẳng, rất đáng ghét. Nhưng khuyết điểm đó không thể nào che lấp được rất rất nhiều ưu điểm của anh ấy, vậy có gì mà không tốt!”

Đương nhiên câu nói của chiếc giường “Quá ôn nhu chăm sóc sẽ làm tổn thương chị!”, cô chỉ mới kiểm chứng được về đầu, còn về sau cô chưa chắc. Nhưng cô tin anh sẽ không làm cô thất vọng.

Đặng Mạn Linh há hốc miệng, cảm thấy đề tài này không cần tiếp tục cũng đã có thể biết rõ ngọn nguồn, tính im miệng, những vẫn còn rất hiếu kỳ: “Anh ấy tốt với cậu lắm sao?”

“Anh ấy là người tốt nhất trong cuộc đời của tớ”, Dương Miên Miên khẳng định.

Câu nói này tác động không nhỏ đến tâm trạng của Đặng Mạn Linh, cô ta cắn môi, nhẹ nhàng nói: “Cậu đừng trách tớ kích động, nhưng trong nhà chỉ có chị tớ là người thân duy nhất, chỉ có chị là quan tâm đến tớ. Mẹ tớ bị bệnh đã nhiều năm, mỗi năm trôi qua nhìn bà sống trong đau đớn nên khi bà mất tớ không buồn, vì tớ biết bà đã được giải thoát rồi, thoát khỏi khổ đau. Cha tớ trước đây còn già vờ giả vờ nhưng khi mẹ tớ nằm xuống thì quang minh chính đại tay trong tay cùng với mẹ thư ký kia. Đừng tưởng tớ không biết tâm tư sâu xa của mẹ ta, không chỉ muốn bước vào căn nhà của tớ, mà còn muốn luôn cả gia sản của ba tớ.”

Mỗi nhà mỗi cảnh, ai cũng cho rằng Đặng Mạn Linh là tiểu thư đài các, nhưng có ai hiểu được cuộc sống của cô cũng không lấy gì làm dễ chịu. Trong nhà chỉ có mỗi người chị này là quan tâm chăm sóc cô. Trước khi mẹ cô mất, bà đã cầm lấy tay của hai chị em dặn dò: “Ba của hai con mẹ chẳng thể trông cậy được nữa rồi, ông ta muốn tái hôn, cũng không quản được, nhưng các con yên tâm, gia sản này mẹ đã đòi được cho các con. Các con chỉ cần nhớ kỹ không thể dựa vào đàn ông, hai chị em hãy sống nương tựa vào nhau không thì mẹ có chết cũng không an lòng.”

“Sẽ tìm được thôi!”, Dương Miên Miên suy nghĩ một lúc, sau đó tựa vào thành ghế, “Lo lắng cũng đâu làm được gì, cứ đến đó rồi tính tiếp. Ngủ đi không thì không có sức mà hành động đâu.”

Dương Miên Miên nhắm mắt trước. Đặng Mạn Linh trong lòng vẫn còn rối rắm, tâm trạng cực kỳ bất an nhưng dù sao cũng đã có người bên cạnh nên cũng an tâm nhắm mắt, chẳng mấy chốc cũng chìm vào giấc ngủ.

Dương Miên Miên ở nơi xa lạ, không có cảm giác an toàn nên ngủ không say, nằm được một lúc đã tỉnh. Balo cô ôm gọn trong lòng lên tiếng: “Miên Miên, chị ngủ đi. Có chuyện gì em sẽ gọi chị. Đừng lo!”

Cô không ngủ được nhưng cũng không muốn để đồng bọn lo lắng, đành phải nhắm mắt lại. Tự dưng cô nhớ lại lần đó đi cùng Kính Sở, anh ở bên cạnh cô dù ở trong khoang tàu lạ lẫm vậy mà cô vẫn có được một đêm an giấc.

Nếu như có cơ hội, cô vẫn muốn cùng anh đi ra ngoài thêm lần nữa, dù sao lần này cũng được quang minh chính đại. Nghĩ đến đây, cô cũng từ từ chìm vào giấc ngủ.

Xe đến thành phố Quảng Tây đã hơn 7 giờ sáng, Dương Miên Miên đánh thức Đặng Mạn Linh đang say ngủ. Hai người vệ sinh cá nhân qua loa rồi xuống tàu, bên ngoài đám đông người qua lại nhộn nhịp.

Đây là thành phố xa lạ, hoàn cảnh xa lạ, Đặng Mạn Linh cứ đứng ngây ngốc ở đó một lúc lâu vẫn chưa biết mình nên làm gì. Cô ta chưa từng rời khỏi nhà, kỳ nghỉ cũng là đặt các tour du lịch, lúc nào cũng có người thân bên cạnh, chứ không phải hoảng loạn như bây giờ.

Dương Miên Miên nắm cánh tay cô ta: “Đi bên này!”, ngừng một chút, cô nói thêm, “Đừng sợ, tớ sẽ đưa cậu trở về, không sút mẻ miếng nào.”

Đặng Mạn Linh được cô an ủi, mỉm cười: “Miên Miên, cậu thật tốt!”

“...”, Miên Miên ho khan vài tiếng, “Cậu thật buồn nôn quá đi, bị lạm tiểu thuyết ngôn tình rồi đúng không?”

Đặng Mạn Linh cố nín cười, hai cô bạn dắt tay nhau ra khỏi nhà ga.

“Chúng ta đi xe buýt!”, Dương Miên Miên đã thảo luận với Đặng Mạn Linh sẽ đi đến đồn cảnh sát địa phương trước, xin sự trợ giúp. Nếu chỉ có một mình cô, chắc chắn cô sẽ xông thẳng vào bọn lừa bán hàng đa cấp tìm hiểu thực hư. Nhưng Đặng Mạn Linh không phải Kinh Sở, tốt nhất không nên mạo hiểm.

Nếu như lần này không may lại ăn thêm một gạch, mất trí nhớ thật chứ chẳng chơi.

Đặng Mạn Linh không có gan trời như Dương Miên Miên, cô ta chỉ muốn mau mau chóng chóng tìm được Đặng Mạn Vân trở về mà thôi, nên cũng chẳng có ý kiến. Hai người tìm trạm xe buýt.

Dương Miên Miên mua hai trái bắp ở ven đường cùng hai chai sữa đậu nành và hai trái trứng luộc trong nước trà, bởi vì mua trong nhà ga nên giá cả hơi đắt một chút, cô đau lòng rút từng tờ tiền.

Đặng Mạn Linh ngại ngần, muốn lấy tiền trả lại cho cô: “Bao nhiêu tiền tớ trả lại cho cậu!”

“... đây là tiền của anh Kinh Sở”, Dương Miên Miên tuy rằng có chút đau lòng nhưng cô không keo kiệt, “Đừng lo bọn họ là vì dân phục vụ.”

Khi cô vừa bước chân lên xe buýt, điện thoại rung báo tin nhắn đến, không cần nhìn cũng biết là của Kinh Sở.

Đã đến nơi chưa?

Đến rồi!

Ăn sáng chưa?

Ăn rồi, tiêu tiền của anh đó!

Đặng Mạn Linh nhìn Dương Miên Miên một bên gặm bắp một bên chăm chú nhắn tin, cô ta cười thầm trong bụng: Đúng là vừa rồi ngồi trên tàu cô đã hỏi một vấn đề rất ngu ngốc.

Tuổi tác không quan trọng, có thể trong mắt cô ta một người đàn ông xa lạ như Kinh Sở thật khó gần gũi, vừa nhìn cô ta đã cảm thấy sợ, thế nhưng nếu Dương Miên Miên đã đem lòng yêu mến... bọn họ cũng thật sự yêu nhau, thì mấy chuyện kia đâu có gì là quan trọng.

(Thật ra cũng chẳng có gì quan trọng, ở độ tuổi này của các cô, chỉ cần yêu là đủ.)

Xe buýt ngồi rỗng rã ba bốn tiếng, chịu đựng mùi hơi người và khó chịu trên xe, cùng với một tên đàn ông dễ tiện. Đặng Mạn Linh và Dương Miên Miên ngồi ở đó mà cứ bị gã ngồi hàng ghế sau đập lên vai.

Làm sao Dương Miên Miên chịu thua cái gã bi ối này, lấy ra chiếc bút nhọn đầu đâm mạnh lên mu bàn tay của hắn, cười lạnh: “Còn dám đặt cái bàn tay dơ bẩn của ông lên vai tôi thì tôi sẽ đâm thẳng vào con mắt của ông!”

Thối đời là thế, cứ người hiền là bị bắt nạt. Nếu cứ nuốt con giận vào trong bụng thì sẽ khiến đối phương được voi đòi tiên. Mấy tên quấy rối trên xe buýt cũng thế thôi, không ngăn chặn chúng lại càng tiến tới.

Dương Miên Miên phát con giận như vậy khiến hắn khiếp đảm, đành ngượng ngùng rút tay về, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Tìm người

Bến xe ở thị trấn có vẻ tấp nập hơn lúc hai người còn ở nhà ga thành phố, khi đến nơi đã giữa trưa, bụng đói còn cao, Đặng Mạn Linh muốn đi ăn gì trước, Dương Miên Miên không có ý kiến.

Thế nhưng xung quanh bến xe lại chẳng tìm được một chỗ ăn cơm, Dương Miên Miên thở dài: “Thôi, quên đi, vậy để tớ gọi cho cảnh sát trước đã.”

Cảnh sát trước đó đã gọi điện thoại cho cô, báo với cô có người đến đón, đừng đi lung tung. Đáng tiếc tin hiệu ở đây ko tốt lắm, cô đành phải đi một quãng xa mới gọi được điện thoại lại cho đối phương.

Nhận cuộc gọi là một người đàn ông khá thô lỗ, giọng nói lớn đến mức khiến cô nhức hết lỗ tai: “Mấy đứa con nít ranh đến chỉ thêm phiền phức. Nếu không phải Kinh Sở đặc biệt nhờ cậy tôi, tôi còn không muốn trả lời mấy đứa nữa! Tôi không rảnh mang xe đến đón, tự đón xe qua đây!”

Dương Miên Miên bĩu môi, trong lòng không mấy vui vẻ, có điều cô hiểu chuyện này chỉ tổ gây thêm phiền phức cho họ nên đành phải nhẫn nhịn, không dám hé răng.

Chờ khi mọi việc kết thúc, nằm trên giường sẽ ép Kinh Sở tra hỏi xem có phải cô chỉ là người thích gây họa hay không? (^ ^)

Điện thoại còn chưa gọi xong, đã nghe thấy tiếng balo hét lớn: “Miên Miên, nhìn qua bên kia!”

Dương Miên Miên cúp điện thoại, quay đầu lại, chợt thấy Đặng Mạn Linh cùng một người đàn ông lằng nhằng nhà lằng nhằng, bên cạnh còn có người phụ nữ trung niên đang nói gì đó. Cô bước đến gần mới nghe rõ gã đàn ông nói: “Con nhóc con, dám trốn học, còn không mau nhanh chóng cùng ta quay về!”

Người phụ nữ ở một bên khuyên nhủ: “Con gái à, nghe lời ba ba, mau về nhà thôi!”

Đặng Mạn Linh sống chết cũng không theo bọn họ: “Tôi không quen biết mấy người! Mấy người nhận lầm người rồi!”

Đám đông thấy ồn ào liền bu đen bu đỏ, cũng chỉ nghĩ rằng là con cái trốn học bị cha mẹ bắt về nhà, nên đứng đó hóng hớt mà thôi, đôi khi phụ họa thêm vài câu: Con nít bây giờ càng ngày càng khó quản.

“Thà cô ta ra, tôi đã báo cảnh sát rồi!”, Dương Miên Miên chen vào đám người, kéo Đặng Mạn Linh ra đứng phía sau.

“Cháu chỉ là bạn học, chuyện nhà chúng tôi không đến lượt cháu xen vào, tôi đang dạy dỗ con gái của mình!”

“À!”, Dương Miên Miên cười cười, “Đừng nói mấy người không phải là cha mẹ của cậu ta, mà cho dù có đúng là thế cái cách các người dạy dỗ như vậy cũng đủ để tôi báo cảnh sát. Nhắc lại lần nữa, thà cậu ta ra, còn không tôi sẽ không khách sáo!”

“Oắt con ...”, người đàn ông muốn nắm lấy tóc của Dương Miên Miên, nhưng cô nhanh hơn nắm dc bả vai hắn, dấm mạnh vào mũi, giờ chân đá vào đũng quần, động tác rất nhanh và chính xác, đúng là không lãng phí những tháng ngày khổ luyện.

Đặng Mạn Linh kinh ngạc ngẩn người.

“Tấy máy tay chân, tôi sẽ tố cáo thêm tội ông quấy rối tình dục, bây giờ ông muốn đợi cảnh sát đến hay cứ?”

Dù sao cũng ban ngày ban mặt, xung quanh lại còn nhiều người nên cặp vợ chồng kia dù bất mãn nhưng cũng không dám làm gì chỉ sợ Dương Miên Miên báo cảnh sát thật, do vậy chỉ lăm bằm trong miệng vài câu rồi đi.

Đặng Mạn Linh bị dọa sợ muốn ngất: “Xảy ra chuyện gì vậy? Bọn họ là ai?”

“Bọn buồn người”, Dương Miên Miên cảm giác mình đi theo cô ta là điều hoàn toàn đúng, “Đừng sợ! Không sao nữa rồi!”

Đặng Mạn Linh: “...”, Làm sao mà không sợ, cô thiếu một chút là bị bọn buồn người bắt cóc mà! Làm sao có thể bình tĩnh được ㄟ ㄎ ㄟ!

Từ đó về sau, Đặng Mạn Linh như con chim sợ cành cong, cứ ai đến hơi gần một chút là cô ta giật mình, ôm chặt lấy cánh tay của Dương Miên Miên.

Dương Miên Miên nhìn cô ta: “... Thật ra, cậu đừng lo lắng quá, số bọn chúng chiếm tỉ lệ rất nhỏ. Một nhà khoa học sau khi nghiên cứu đã kết luận một người sau khi gặp chuyện xui xẻo thì sẽ không còn gặp bất cứ xui xẻo gì nữa.”

Đặng Mạn Linh nghe xong liền thờ phào nhẹ nhõm, một phút sau cô mới hoàn hồn: “Vậy tại sao lại có câu ‘Nhà đột gặp mưa’, vậy cái ông nhà khoa học ấy là ai?”

“Tôi!”, gương mặt Dương Miên Miên không biến sắc, gật đầu thừa nhận, “... Nhà khoa học tương lai”

Đặng Mạn Linh phì cười, cảm giác bình tĩnh hơn, không còn lo lắng như vừa rồi: “Cảm ơn cậu, Miên Miên!”

Dương Miên Miên quay đầu sang hướng khác, trạm xe buýt nhiệt tình: “Hai chị không phải đang đợi xe buýt sao, chuyển xe buýt kế tiếp cách sau đây 20 phút nữa.”

“...”, chuyện này mới không khoa học đây nè! Dương Miên Miên sờ cái bụng đang réo ừng ực, chỉ vào quán “mì qua cầu” cách đó ko xa: “Chúng ta ăn chút gì đi!”

Đặng Mạn Linh gật đầu, cô cũng đói bụng: “Ok!”

Hai người đi vào trong quán mì, mùi mì rất thơm, hai người vui đầu ăn ngấu nghiến. Trong lúc ấy ngoài cửa cũng có bốn người bước vào, ba nữ một nam. Người đàn ông trông có vẻ thật thà chất phác, có một bác gái khá lớn tuổi, tính tình coi mờ, hai cô gái còn lại trông khá trẻ, khoảng chừng hai mươi tuổi mà thôi.

Dương Miên Miên còn chưa kịp phát hiện đã nghe Đặng Mạn Linh kêu lên một tiếng: “Chị?!”

Đặng Mạn Vân cũng sững người: “Linh Linh!”

Dương Miên Miên: “...”, không lời nào có thể diễn tả ‘vận may’ này của cô. Nếu nói đó là xui xẻo, vừa xuống xe liền tìm được người muốn tìm; luận may mắn, chưa tìm đến cảnh sát đã chạm trán được đám người này, chắc lần này bọn cô cũng không dễ thoát.

Cô vừa nâng chén mì vừa nghĩ, quả nhiên chỉ một chút khiêu chiến đã thấy có động lực hơn hẳn hơn.

Kính Sờ à, đừng trách em tự tìm phiền phức, chính bọn chúng tự tìm đến em mà thôi.

Nghĩ đến đây, cô ăn chén mì qua cầu, cầm khăn tay lau miệng, cướp lời của Đặng Mạn Linh nói trước: “Di Đặng không xong rồi, gọi điện thoại cho chị cũng không gọi được, vì vậy em và Linh Linh đành phải đến tìm chị. Chúng ta mau mau trở về thôi.”

Đặng Mạn Vân cũng thông minh, thừa gió bẻ măng, quay về phía đám người kia nói: “Tôi phải quay về gặp mẹ tôi rồi.”

Bọn người đó có chút khó xử, bác gái kia khuôn mặt tươi cười: “Đừng nóng vội, đừng nóng vội, em cháu mới đến đây, chi bằng cùng chúng ta đi dạo một chút.”

Đặng Mạn Linh cũng biết cách phối hợp: “Mẹ chúng tôi bây giờ đang trong bệnh viện, bảo chúng tôi đừng cuống là thế nào. Chị oi mau về nhà, không sẽ không gặp được mẹ lần cuối ...”, khi nói viên mặt cô hoe đỏ.

Nhưng Đặng Mạn Vân biết cứ điềm của bọn chúng, làm sao để dăng thả cô đi, thậm chí còn nghĩ cách làm sao để gat luôn cả hai đứa bé này luôn, đặc biệt là các cô lại xinh đẹp như vậy, chào hàng chắc chắn sẽ đem lại hiệu quả cao.

Nghĩ đến đây, bọn họ liền lờ lờ kéo kéo bọn cô ra khỏi quán mì, Dương Miên Miên gửi đi một tin nhắn, không ngần đầu: “Mấy anh chị đi đâu, không phải nói chờ người đến đón

sao?”

“Các cô còn đợi người sao?”, người đàn ông cảnh giác.

“Đứng, người thân!”, Dương Miên Miên kéo khóa balo, cho điện thoại vào đó, “Có điều anh ấy nói đang có việc, buổi tối mới có thể theo chúng tôi đi tìm người, tôi nói đã tìm được người rồi, bây giờ chúng ta đi đâu?”

Bác gái kia đẩy Đặng Mạn Vân một cái, cô ta đành khó khăn cất lời: “Chị bây giờ đang ở nhờ nhà một người bạn.”

Dương Miên Miên kéo tay Đặng Mạn Linh, giọng bình tĩnh: “Vậy thì chị đi qua đó đi, không phải chú Đặng nói muốn cảm ơn cô ấy sao?”, cô lấy cùi chỏ huych vào Đặng Mạn Linh, cô ta ngơ ngác ngắc gât đầu, trong lòng hơi sợ hãi: “Miên Miên...”

“Không sao!”, Dương Miên Miên thấp giọng an ủi cô ta.

Các cô đi theo đám người kia, chen chúc trên con phố huyên náo, ven đường còn mua nộm y, hai cái 10 đồng; còn có bán giày, đồng giá 30 đồng một đôi; rồi còn bán trang sức, vô điện thoại, rất náo nhiệt, rộn rịp rầm rập.

Qua khỏi con phố là đến một ngõ nhỏ bẩn thỉu, có chó hoang đang lục tìm đồ ăn trong thùng rác, nhìn thấy bọn họ liền co giò chạy.

Khi bọn họ dừng chân tại địa điểm cần đến là một ngôi nhà cũ kỹ, kiểu nhà của thập kỷ trước, vách tường loang lổ, Đặng Mạn Linh tròn tròn mắt, há hốc mồm. Cô ta chưa từng nghĩ chị của mình phải ở một nơi như thế này.

Càng trở mắt nhìn đám người ở đây, trong vón vện 10 mét vuông sắp xếp mấy cái giường đôi, mỗi giường đều có người nằm, chậu rửa mặt thì xếp chồng chất ở dưới gầm giường.

Dương Miên Miên cũng là người nghèo, nhưng dù sao một đám người chen chúc trong một gian phòng chật hẹp thế này thì cô chưa thấy qua bao giờ, đám người của cô vừa đứng vào trong đã cảm thấy không thở nổi.

Khiến người ta đổ mồ hôi lạnh hơn đó chính là đám người này cực kỳ nhiệt tình, mỗi người đều muốn tiến lên nắm lấy tay các cô, hoan nghênh các cô, còn mời bọn cô ăn cơm, gạo khô cùng mấy cây cải xanh, ngay đến Dương Miên Miên còn không muốn ăn.

Đặng Mạn Linh lặng lẽ hỏi: “Chị, ngày thường chị cũng ăn cái này sao?”

Đặng Mạn Vân cười khổ, không biết giải thích cho cô em của mình như thế nào, cô vốn nghĩ em cô đã hiểu rõ tình cảnh hiện giờ của cô, sẽ báo cảnh sát để cứu cô, không nghĩ tới lại còn ngu ngốc và vào đây.

Còn người bạn học kia của con bé, cảm thấy rất kỳ lạ.

“Em gái nghe chị nói, con người lúc nào cũng gặp phải sinh lão bệnh tử, nhưng cơ hội phát tài chỉ có một. Mẹ của em nhất định hi vọng em được về vang, sống những tháng ngày thật tốt. Hơn nữa, hãy giờ mấy tên cho vay nặng lãi khá hung tợn, động một chút là vác dao vác kiếm”, một người trong nhóm lên tiếng hăm dọa, nỗ lực thuyết phục các cô đừng đi về, mà ở đây làm giàu.

Đặng Mạn Linh không hiểu mô tê gì cả, nháy mắt mấy cái. Đặng Mạn Vân nhỏ giọng nói nói: “Chị nói dối với bọn chúng cha mình mượn mấy triệu lãi suất cao, mẹ thì bệnh nặng ... Chị sợ bọn chúng biết gia cảnh nhà mình, rồi quay ngược lại bắt cóc nhằm vơ vét của cải.”

“...”, chị ơi, thà để cho bọn chúng vơ vét, bằng không nó cũng vào tay mục đàn bà kia thôi, Đặng Mạn Linh nghĩ đến vẫn còn thấy tức giận.

“Đến phiên mấy cô, thì thảo gì đó?”, một cô thiếu nữ đứng bên cạnh nhìn bọn họ có chút bất mãn.

Ở đây, hành động của các cô không bị hạn chế, nhưng đi đâu cũng có người kè kè theo, không để các cô lạc đàn. Đồng thời ra sức dụ dỗ các cô vào ‘cuộc chơi’.

Họ giảng cho các cô cách xây dựng sự nghiệp, rồi nói về chuyện làm sao để có thật nhiều tiền. Có nhiều tiền có thể rước bạn gái về nhà trong hãnh diện, bla ... bla ... Tất cả đều là những chuyện viễn vông.

Nhưng đáng sợ nhất vẫn ở chỗ năng lực sung mắng kia, thật giống như ở nơi đây người nào cũng chắc như bấp mình sắp phát tài đến nơi rồi, sớm muộn cũng sẽ trở thành đại phú hào. Người người luôn trong trạng thái chờ cá chép hóa rồng, chỉ đợi một chút gió nữa mà thôi.

Đây chính là điều đáng sợ của cái mà người ta hay gọi là ‘tây nảo’, người người đều nói như vậy, ở trong bầu khí cuồng nhiệt thế này, tất cả mọi người đều bị cảm hóa.

Nghe tới thì thật nực cười, giống như mọi người đều biết cổ phiếu nguy hiểm thế nào, nhưng vẫn cứ thế mà đâm đầu vào, cái này cũng giống như vậy, bầu không khí cuồng nhiệt này cảm hóa, như người đã mất đi lý trí. Hitler cũng giống như vậy, ông ta cũng áp dụng chiêu thức tây nảo, nhân dân Đức đều choáng váng, nhưng cuối cùng vẫn bị cảm hóa.

Đây là chuyện cực kỳ đáng sợ.

Ở đây mỗi ngày Đặng Mạn Vân đều thật sự cảm thấy chấn động, nếu như cô không phải sinh ra trong một gia đình giàu có, nếu như cô sinh ra một gia đình bình thường như bọn họ, chắc chắn cô đã bị bọn chúng tẩy não, trở thành một trong những thành viên của chúng.

Đứng trên phương diện một người nghèo rớt mồng tơi chính hiệu, Dương Miên Miên nghe xong mấy lời này chỉ có một ý nghĩ duy nhất – NGU XUÂN.

Nơi này thật sự quá kinh khủng, cô không muốn ở đây quá lâu. Cô hơi thất vọng khi không tìm được manh mối gì có giá trị ... tuy nhiên, đã tìm thấy người là tốt rồi.

“WC ở đâu?”, cô không muốn lãng phí thời gian ở mấy nơi như thế này, đành phải đánh nhanh rút gọn.

Phòng vệ sinh rất nhỏ và bẩn thỉu, rất nhiều người dùng chung một cái toilet. Dương Miên Miên kéo Đặng Mạn Linh và Đặng Mạn Vân vào trong, khóa trái cửa, ở đây chỉ có một cửa sổ nhỏ, vì vậy cô cũng không lo bị bọn chúng nghe lén.

Dương Miên Miên mở nắp bồn cầu, móc ra một cái túi, bên trong là chiếc điện thoại di động của cô: “〒▽〒 Miên Miên, nơi này hôi chết đi được, khi nào thì chúng ta có thể đi vậy???”

Đặng Mạn Vân sững người: “Điện thoại di động không phải bị bọn chúng tịch thu hết rồi sao?”

Vì phòng ngừa bọn họ báo cảnh sát, nên buộc thu lại toàn bộ điện thoại, muốn gọi điện thoại thì gọi trước mặt bọn chúng.

“Cái kia là mô hình thôi, em ‘mượn’ được trên đường”.

Khi Dương Miên Miên đi ngang qua cửa hàng bán điện thoại di động, mp3, cô ngừng vài giây, thuận tiện ‘mượn’ một chiếc điện thoại mô hình, từ bên ngoài nhìn vào không chút khác biệt.

Đặng Mạn Linh: “...” Bạn học của tôi IQ cao như vậy sao, thật sự chẳng có ngôn từ nào có thể diễn tả được.

Nếu bạn đi du lịch đến Vân Nam, Trung Quốc, và muốn thưởng thức đặc sản của vùng này thì sẽ có rất nhiều món để cho bạn chọn lựa. Và một trong những món mà bạn nên thưởng thức là mì “qua cầu”, gọi là mì nhưng rất giống bún của Việt Nam

Đầu tiên người ta sẽ bung lên cho bạn một bát tô canh nóng hổi với lớp mỡ gà béo ngậy, sau đó sẽ là những chiếc đĩa nhỏ xinh đựng vài miếng thịt gà, vài lát thịt lợn còn tươi ... và một chút rau, hành, một chút nắm đặc sản của Vân Nam. Tất cả được bày thành hình tròn trông như một bông hoa đang nở với nhụy hoa là một quả trứng vàng thơm, và không thể thiếu được một tô mì.

Mỳ ở đây được chế ra từ bột gạo và đặc biệt là sợi mỳ rất to, to hơn sợi bún. Có lẽ bạn sẽ tự hỏi nếu như thế thì sẽ ăn như thế nào và làm sao mà thịt sống có thể chín được, hãy yên tâm vì bát canh đã được đun rất nóng và có thể làm chín được thịt, rau.

Để thưởng thức món này thì trước tiên bạn sẽ thả vào bát quả trứng, lần lượt là thịt, rau, nấm và sau cùng sẽ là mì. Cách ăn đặc biệt này đã góp phần làm cho món ăn thu hút được nhiều khách du lịch đến Vân Nam thưởng thức.

Mì qua cầu còn có tên gọi Cô xèo mí xiễn hay Qua cầu mễ phảnh, tên tiếng Anh là "Crossing bridge noodle". Tương truyền rằng, năm xưa có một đôi vợ chồng nhà nông tuy nghèo nhưng rất yêu thương nhau. Hằng ngày vào bữa trưa, người vợ thường nấu mỳ từ nhà đem ra đồng cho chồng, đường rất xa, dù có đi nhanh mấy thì đến nơi bát mỳ vẫn nguội ngắt. Thương chồng vất vả và chị vợ bèn nghĩ ra cách nấu nước dùng trước để lại lớp váng mỡ trên mặt giữ nước nóng lâu, đến nơi mới cho thức ăn tươi ngon vào. Vậy là đã qua cầu rồi mà bát mỳ vẫn nóng hổi thơm ngon.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Quá khứ

Khi cảnh sát tiến vào, bọn họ ở trong toilet nghe thấy tiếng bước chân dồn dập và hoảng loạn, có người đẩy cửa muốn chui vào toilet nhưng Dương Miên Miên đã dùng cây lau nhà chặn cửa.

Qua 10 phút, cánh cửa bị một người đá văng, mấy người đàn ông trong bộ đồng phục cảnh sát xoay chân bước tới: “Cảnh sát! Không được nhúc nhích!”

“Là chúng tôi ...”, Đặng Mạn Linh vốn dĩ muốn nói Là chúng tôi đã báo cảnh sát, thế nhưng bị Dương Miên Miên bịt miệng kéo ngồi xồm xuống nền nhà, nói thầm bên tai cô ta: “Nếu mấy người đó biết là chúng ta báo cảnh sát, cậu nghĩ mình có thể thoát khỏi nơi này không?”

Đặng Mạn Linh bưng tỉnh, ngoan ngoãn ngồi xuống, ra dấu đầu hàng.

Cảnh sát mang tất cả mọi người đi. Đến Sở cảnh sát tách bọn họ ra giam giữ riêng, tiếp đó mới thả họ ra, có một cảnh sát dẫn họ đến một căn phòng nhỏ, liền ngay sau đó người đàn ông bước vào: “Trong các cô ai là Đặng Mạn Linh?”

Đặng Mạn Linh gơ tay: “Là tôi!”

“Chính cô báo cảnh sát?”

“Vâng!”

Đến Sở cảnh sát, đã có chị và bạn nên Đặng Mạn Linh không còn cảm thấy sợ nữa, trả lời rõ ràng các câu hỏi của cảnh sát.

Dương Miên Miên đứng bên cạnh quan sát người đàn ông này. Anh ta khoảng chừng ba mươi bốn mươi tuổi, mặt chữ điền, chiều cao trung bình, gương mặt đầy nghĩa khí, nhìn là biết là một cảnh sát nhân dân, ánh mắt khá hung dữ, cơ bắp cuộn cuộn, không đẹp lắm, người nồng nặc mùi thuốc.

Cô kết luận ‘chú cảnh sát tốt bụng’ của cô không chỉ tài sắc vẹn toàn mà vấn đề then chốt đó chính là từ lúc cô quen anh, cô chưa từng nhìn thấy Kinh Sở hút thuốc, so với mấy tên đàn ông thói này, anh tốt gấp ngàn vạn lần.

“Được rồi! Lấy xong khẩu cung các cô có thể đi về”, viên cảnh sát phát tay ra hiệu đuổi người.

Chờ Dương Miên Miên đi ngang qua mặt anh ta, anh ta nhú nhú mày: “Cô là Dương Miên Miên?”

“Vâng!”

“Cô tự tiện hành động khiến cảnh sát chúng tôi cảm thấy rất phiền toái!”, ngữ khí nhấn mạnh, biểu hiện anh ta không hề thích chuyện này, “Tôi hy vọng lần sau cô hãy nghe theo sự sắp xếp của cảnh sát mà không được tự ý làm càn.”

Câu nói này xuất phát từ miệng Kinh Sở cô ngay lập tức sẽ trở mặt, hướng hồ chỉ là một kẻ xa lạ thế này: “Tôi nghĩ anh nên cảm ơn chúng tôi vì đã cung cấp cho các anh biết cứ điểm của bọn chúng, thêm vào đó đây không phải là thiên chức ‘Vì dân phục vụ’ của các anh sao? Tôi đã tuân thủ là một công dân tốt, không tiếp cận được người cũng là do các anh thất trách, trước đã bản sẽ đến bên xe đón, nhưng các anh lại yêu cầu chúng tôi đến đây, giữa đường chạm mặt bọn chúng là lỗi của chúng tôi sao?”

“Cãi chày cãi cối!”, anh ta lạnh lùng nói, “Nếu như không phải vì ...”

“Không phải vì nể mặt Kinh Sở, vậy vụ án này các anh không thêm điều tra sao?”, Dương Miên Miên nhướn mày, “Tôi muốn biết, không hiểu tại sao anh luôn đối nghịch với tôi, tôi

làm sai chuyện gì mà anh luôn nhắm vào tôi?”

“Cô có gì đáng giá ... tôi thêm vào?”, anh ta hỏi ngược lại, thu thập lại đồng văn kiện rồi bước ra ngoài.

Dương Miên Miên nghĩ mãi không ra, liền gọi điện thoại méc Kinh Sở, anh nghe xong, đầu tiên thờ dài một cái: “Miên Miên, trước đây anh ta cũng giống như anh nhưng làm việc ở một phân cục khác. Lúc ấy anh vừa xuất ngũ, anh ta là tiền bối, nhưng sau khi anh đến Nam Thành, anh ta lại bị điều đến Quảng Tây, em có biết vì sao không?”

“... Không phải dễ đoán lắm sao, tính khí dữ dằn, nói thẳng, đắc tội người khác, lại còn không đẹp trai.”

“Khụ khụ ... Tính khí Hoàng Húc có chút nóng nảy, dĩ nhiên đắc tội với khá nhiều người, nhưng anh ngay lập tức bị điều đến một nơi hẻo lánh như vậy cũng là vì sai lầm trong một vụ án giết người liên hoàn. Ngày ấy vụ án này khá chấn động, khá giống với vụ án của Chu Chí Đại, đó chính là chỉ chọn những người phụ nữ mặc trang phục đỏ để cướp giết, tổng cộng 9 nạn nhân nữ đã thiệt mạng. Khi ấy mãi vẫn không có một chút đầu mối nào, một người bị hại trong số đó đồng ý đứng ra dụ hung thủ sa bẫy.”

Nói đến đây, Dương Miên Miên cũng đoán ra được kết cục: “... Cô ấy chết nhưng hung thủ vẫn không bắt được?”

“Đúng, lúc ấy anh ta thân là một đội phó cảm giác cực kỳ áy náy, thêm vào đó vụ án vẫn không phá được. Anh ta bị truy cứu trách nhiệm, chuyển chuyển công tác. Vì vậy, anh ta rất phân tâm việc những người nào đó tự ý hành động, tự cho mình có khả năng bắt được hung thủ”, Kinh Sở ở đầu dây bên kia nhẹ nhàng giải thích.

Dương Miên Miên thờ dài, không nói lời nào.

Hoàng Húc đứng hút thuốc phía ngoài, vừa mới mời lửa, điện thoại di động vang lên, anh ta nhanh chóng nhận điện: “Cậu gọi đến hỏi tôi à?”

“Không phải vậy, Dương Miên Miên nhà tớ đâu phải là người dễ giận như vậy”, Kinh Sở dùng ngữ khí ôn hòa, không muốn kích thích tâm trạng vị tiền bối này, “Chẳng qua cô ấy không biết phải mở lời với sư huynh thế nào, nên nhờ em nói thay.”

“Nói gì?”

“Trên trần nhà của văn phòng có chút đồ, anh tìm đi, ở sát mép tường”, Kinh Sở ngừng một chút rồi nói tiếp, “Đừng tự trách mình, đã nhiều năm trôi qua rồi, sư huynh nếu muốn buông bỏ thì sớm đã buông bỏ, chỉ là anh không muốn đổi mặt. Có thể hung thủ vẫn chưa tìm ra, nhưng như vậy không có nghĩa là nó bị quên lãng.”

“Đã qua hơn mười năm, còn có thể tóm được hung thủ sao?”, Hoàng Húc hỏi ngược lại.

Kinh Sở chậm rãi nói: “Trước đây sư huynh có từng nghe qua vụ án tên đồ tể đêm mưa ở Nam Thành chưa?”

“Có nghe nói, thế nhưng ngoại trừ nhắm vào các cô gái mặc trang phục đỏ, thì chẳng có điểm chung gì hết”, Hoàng Húc nói những lời này chứng tỏ trong suốt 10 năm qua anh ta vẫn không ngừng tìm kiếm tên hung thủ đó.

“Em có linh cảm, hai người này có mối tương quan trong vụ án ấy, chỉ là chúng ta không biết mà thôi.” Kinh Sở chưa từng nói với ai về nghi ngờ này của anh, trong lòng anh chỉ mơ mơ hồ hồ, giống như là có linh cảm, vậy thôi, chứ không hề có chứng cứ xác thực. Nhưng anh tin tưởng, câu nói này đã làm cho một nhân viên cảnh sát hình sự nhiều kinh nghiệm sẽ bùng bùng khí thế trở lại, sẽ lại mạnh mẽ lại như trước đây.

Một cảnh sát hình sự nếu đã từng trải qua vụ án giống như vậy, vậy nó sẽ đeo theo suốt cuộc đời của người cảnh sát ấy, thậm chí đến cuối đời cũng không thể nào gỡ bỏ được khúc mắc.

Vụ án ngày nào chưa phá, anh ta sẽ không tha thứ cho mình ngày ấy. Kinh Sở hi vọng đây sẽ là chút manh mối, sẽ giúp anh khôi phục được hình tượng người cảnh sát lão luyện như trước.

Ngày hôm sau, Dương Miên Miên cùng chị em nhà họ Đặng lên máy bay trở về Nam Thành, chỉ được nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau đã phải tham gia cuộc thi thử.

Đặng Mạn Linh dù là mang cặp mắt gấu trúc đến trường thi nhưng bởi vì vị của cô đã có thể bình an trở về nên trong lòng cô cảm thấy yên bình, phát huy hết nỗ lực làm tốt bài thi. Thành tích đã vượt xa 10 bậc so với đợt trước, thuận lợi xếp vào top 50 học sinh đứng đầu.

Đồng Hân cũng đứng thứ 151 trong ba trăm học sinh tham dự kỳ thi, vì vậy hai người bạn họ cực kỳ sung sướng, dự tính sau khi thi xong sẽ đánh chén một bữa no nê để chúc mừng.

Đặng Mạn Linh mời Dương Miên Miên về nhà mình dùng cơm, coi như lời cảm ơn cô đã giúp cô ta tìm được chị mình về, thế nhưng Dương Miên Miên từ chối: “Hôm nay tớ hẹn qua nhà người khác ăn cơm rồi.”

Đặng Mạn Linh sững sờ vài giây, sau đó lộ ra ánh mắt cực kỳ sâu xa.

Đồng Hân là người nhạy cảm, la lớn: “Hai cậu có chuyện giấu tớ đúng không?”

“Không có chuyện gì đâu!”, Đặng Mạn Linh nghĩ đây là bí mật của Dương Miên Miên, nên kéo kéo cánh tay của Đồng Hân nhanh chóng chuyển đề tài, “Hôm nay cậu qua nhà tớ ăn cơm đi, sau đó chúng ta ôn bài, tớ nghĩ hai ngày mà bài vở chất cao như núi rồi.”

Đồng Hân bất đắc dĩ phải đồng ý: “Đúng đấy, hai ngày mà phát ra mười mấy bộ đề, cả người muốn mụ mị luôn. Nghe nói đợt thi thử sau sẽ ra đề tương tự như vậy, may là cậu vẫn đủ thời gian.”

Hai người vừa nói vừa cười cùng nhau tiến vào ga tàu điện ngầm. Đặng Mạn Linh tuy gia cảnh giàu có, nhưng từ bé đến lớn cô chưa từng yêu cầu xe đưa đón, hàng ngày vẫn đi học bằng tàu điện ngầm, chỉ khi nào thời tiết quá khắc nghiệt mới kêu tài xế đến rước.

“Tớ luôn nghĩ có bạn học cùng tiến là vui nhất mà”, Đặng Mạn Linh vui vẻ cười híp mắt.

Tan học cùng nhau ra về, trong giờ học có người đi toilet chung, như vậy là tốt nhất. Tuy nhiên, khi về nhà cô xác thực là một Bạch Phú Mỹ một trăm phần trăm

*Bạch Phú Mỹ: người đẹp da dẻ trắng mịn, tướng mạo xinh đẹp, gia cảnh tốt

Nhà cô ta tọa lạc trong một khu biệt thự của những người giàu có. Biệt thự rất rộng, có một vườn hoa nhỏ, nhà xây theo kiểu cổ điển, có người hầu kẻ hạ. Mỗi lần đến chơi Đồng Hân càng thấm thía câu nói ‘Đừng xem mặt mà bắt hình dong’.

Ngày hôm nay, ông Đặng cũng không xuất hiện, đứng ra chủ trì bữa tiệc là Đặng Mạn Vân, cô chứng tỏ mình là một người được dạy dỗ tốt, hiểu được tính khí người khác, đối đãi với bạn học của em mình cực kỳ thân thiện. Không hề có tâm lý tiểu thư nhà giàu mà kèn kiệu.

Cô ta còn hỏi thăm Dương Miên Miên: “Sao bạn học kia của em lại không đến, chúng ta phải cảm ơn bạn ấy thật nhiều đó!”

“Cô phải về nhà dùng cơm”, Đặng Mạn Linh le lưỡi, đứng trước mặt chị mình giống như cô nhóc, “Chị, em không biết làm sao để cảm ơn bạn ấy. Nhà bạn ấy gia cảnh khá thiếu thốn, em sợ tặng quà bạn ấy sẽ không nhận.”

Đặng Mạn Vân suy nghĩ một chút rồi nói: “Em nói đúng, có thể bạn học của em tính tự ái rất cao, lại khá mạnh mẽ, chúng ta đừng nên tặng quà gì quá quý giá, nhưng không tỏ chút lòng thành cũng không được, người ta dù sao cũng giúp đỡ chúng ta rất nhiều, chuyện này để chị lo, em mau đi ôn bài cùng bạn đi.”

“Cảm ơn chị!”, Đặng Mạn Linh cười híp mắt, kéo tay Đồng Hân về phòng của mình.

Hai ngày sau, Dương Miên Miên nhận được món quà ‘hộ mệnh’, đó chính là một chiếc túi nhỏ bằng gấm, cột một chiếc dây màu đỏ, cô lần qua lần lại nhìn ‘lá bùa bình an’ này, không hiểu: “Cậu đưa tớ cái này làm gì?”

“Lần này chị tớ và tớ đều cảm thấy chúng ta đã trải qua một việc hết sức nguy hiểm, vì vậy hai chị em tớ đi chùa xin lá bùa bình an này, lá bùa do chính một đại sư khai quang cầu phúc, cậu nhất định phải giữ thật kỹ”, Đặng Mạn Linh nói thành khăn.

Dương Miên Miên nhìn lá bùa một lúc rất lâu, cảm thấy đây là một món quà không đắt giá nên ừ một tiếng rồi nhận lấy.

Đặng Mạn Linh âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Bùa hộ mệnh từ vật liệu trong ra ngoài chẳng có chút nào đáng giá, nhưng then chốt là do ai ban tặng. Chính là do Đại sư khai quang, đại sư là một người đạo hạnh cao thâm, khắp Nam Thành không biết bao nhiêu kẻ giàu có muốn thỉnh ngài một lá bùa bình an mà không được, Đặng Mạn Vân cũng là phải nhờ vả lắm mới xin được ba cái.

Chỉ là Dương Miên Miên không biết nhìn ‘hàng’, cô nhận quà vì không muốn phụ ý tốt của bạn học, vì vậy tiện tay nhét vào ví tiền.

Bùa hộ mệnh nói một cách nghiêm túc: “Em là do đại sư khai quang! Có thể phù hộ chị mọi chuyện bình an! Thật đó!”

Dương Miên Miên đặt ví tiền vào balo.

Bùa hộ mệnh: “Không để ý đến em (>___

Tờ tiền: “Đừng khóc, tớ nói với cậu nè, Miên Miên đặt cậu ở đây tức là coi trọng cậu đó. Không phải đồ vật quý báu, chị ấy sẽ không để vào đâu.”

Bùa hộ mệnh nước mắt lưng tròng: ““(◕◕) có thật không?”

Bóp tiền: “Dĩ nhiên! Dương Miên Miên là người quý trọng đồng tiền nhất mà, chính là tớ và những người bạn ở đây!”

Dương Miên Miên: “... không nhiều chuyện là bọn em sẽ chết sao, thật muốn ngắt mà!”

Bùa hộ mệnh vui mừng đáp lời: “Em sẽ phù hộ cho chị đạt thành tích cao trong kỳ thi đại học, không cho phép chị ghét bỏ em”

“Không có em chị vẫn cố gắng đạt được thành tích tốt.”

Nói là nói thế nhưng gần đến thời gian ôn luyện, người xưa nay chưa từng đọc sách như Dương Miên Miên bây giờ cũng lôi sách ra học, khiến mọi người ai nấy đều kinh ngạc.

“Cậu ở lại đọc thêm sách sao?”, Đặng Mạn Linh vẫn cảm thấy không thể tin nổi.

Chính Dương Miên Miên còn ngạc nhiên về mình: “Phải viết hai bài văn dài đó, viết văn thật phiền phức quá đi!”

Ngữ văn và Anh văn đều khá dễ, cứ theo công thức mà làm, nhưng làm văn thật sự không nằm trong khả năng của cô. Cô làm văn thì câu từ cứng ngắt, giọng văn cằn cỗi, chẳng có chút nào thơ mộng.

Mấy kiểu làm văn thế này tự chung lại cũng phải có năng khiếu mới được.

Ngoại trừ đã đọc qua văn mẫu, cô đã đem hết thầy sách giáo khoa, cùng đề cương ôn thi đọc hết, nhưng cho dù có làm vậy, mấy ngày nay cũng ráng đọc đi đọc lại.

Đồng Hân than thở: “Cậu xem xong rồi sao?”

“Ừ!”, để an toàn Dương Miên Miên đọc thêm lại một lần. Đối với cô thi đại học chẳng có gì quan trọng, nhưng bây giờ cô cảm thấy cần phải nỗ lực để đạt được vào ngôi trường thật tốt, còn mục tiêu sau này thế nào thì tính sau.

Cái mà Dương Miên Miên muốn đạt được cũng nhất định cũng phải nằm ở bậc thang cao nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Chú ý

Thời gian nhanh như thổi đưa, chẳng mấy chốc các kỳ thi thử đã xong, so với hai kỳ thi thử trước, kỳ thi thử ba đơn giản hơn, có người nói để cho thí sinh có thêm tự tin khi thấy mình đạt được thành tích cao.

Đến lúc này, ôn tập cũng đã gần xong, giáo viên phát đề luyện thi cũng không thu lại để chấm mà giải đáp trực tiếp ở trên lớp.

Tiếp theo là đến mười ngày tự ôn tập, học sinh có thể chọn tự ôn bài ở nhà, cũng có thể ôn ở lớp. Phần lớn mọi người chọn ôn tập tại trường, vì sợ về nhà tinh thần tự giác không cao, ở trường dù sao có không khí học tập hơn, thêm vào đó còn có thầy cô và bạn bè, có thể hỏi bài.

Có một số ít học sinh được ba mẹ mời giáo viên về kèm tại nhà để tập trung học hành.

Dương Miên Miên thì đương nhiên sẽ ở tại nhà, lý do đơn giản là Khả Khả đang mang thai ... đã trở thành một con chó mẹ do vậy chủ nhân của nó chẳng còn cách nào để chia rẽ uyên ương.

Bây giờ mỗi sáng Hải Tặc sẽ đến trước nhà Khả Khả, đợi Khả Khả ra, rồi ‘hai đứa’ nó cùng nhau đi tản bộ.

Khả Khả tính tình hoạt bát, thích làm nũng, thích chạy tới chạy lui, thích liếm liếm bộ lông của Hải Tặc. Bây giờ thì chủ nhân của Khả Khả cũng nhận ra được Hải Tặc, biết nó là con chó hung dữ nhất khu thành cổ, người bình thường không ai dám đến gần.

Đợi đến khi Khả Khả cảm thấy thoải mái, Hải Tặc mới đưa nó về nhà, sau đó mới bắt đầu làm việc của mình. Hoàng hôn là giờ tản bộ của Khả Khả, nó lại đến mang theo thức ăn chiều cho Khả Khả, là bánh bao nhân thịt và lạp xường.

Lão chủ nhân lắc đầu ngao ngán: “Thức ăn chó ở nhà không đúng hiệu là không thèm ăn, vậy mà bây giờ loại này cũng ăn hăng say đến vậy, chó mà cũng biết chọn đối tượng ghê!”

Nói thế nào thì đời sống tình cảm của Hải Tặc cực kỳ thuận lợi, thuận lợi đến mức chính Dương Miên Miên còn phải ghen tị.

“Chị vẫn còn thế ở đó đây, là cha thì nhớ mang ‘thai phụ’ qua đó!”, Dương Miên Miên quay sang nhìn hải tặc bằng gương mặt đau khổ, “Em có thể nghĩ đến tâm trạng chị một chút được không?”

Hải Tặc im lặng ngồi ở ban công hóng gió, bây giờ trời đã nóng dần, nhưng nhiệt độ cũng chưa cao lắm. Buổi tối ngồi đây hóng gió là thích nhất.

“Chị rất đau lòng, em suy nghĩ cho chị một chút được không?”, Dương Miên Miên cũng ngồi trên chiếc ghế con ngoài balcon, “Aizza, làm chó là tốt nhất, muốn đến với nhau là đến với nhau, còn chị với Kinh Sở một bước tiến mới cũng chẳng có, làm sao để anh ấy chú ý đến chị đây?”

Kinh Sở gần đây cũng chăm sóc cô nhiều hơn ... bởi vì Dương Miên Miên sắp phải thi Đại học, cứ rảnh là anh lại sắc thuốc bổ cho cô, cấm cô ăn bất cứ món ăn lạnh nào khiến bị đau bụng, vì vậy đương nhiên đồ ăn vặt sẽ bị cấm, đồ uống lạnh càng bị cấm.

Dương Miên Miên kháng nghị mấy lần: “Em đã nói thi đại học với em dễ như bỡn, thi đậu là trong tầm tay!”

“Không được!”, Kinh Sở nghiêm mặt, “Em thông minh thì thông minh nhưng đau bụng dẫn đến mất nước cũng không được!”

Dương Miên Miên năn nỉ: “Nhưng em thật sự không muốn uống.”

“Tiểu Dương ngoan!”, Kinh Sở biết cô chỉ thích ngọt, ngay lập tức bày ra vẻ mặt dịu dàng, hôn nhẹ lên khóe môi cô, “Nào! Mau đến đây anh ôm một cái!”

Dương Miên Miên ngay lập tức mất đi sự chú ý, mím môi yêu cầu: “Muốn ôm thì tự đến!”

Thấp bé quá là một bị kịch, hai người đứng trên nền đất, cô có làm cách nào cũng không hôn được anh, chỉ còn cách đợi Kinh Sở cúi đầu, chuyện này khiến Dương Miên Miên không phục, vì lẽ đó mỗi lần hôn cô phải đứng trên ghế salon hôn anh. Hôn hôn một lúc đương nhiên khó tránh khỏi việc ôm ấp, do vậy Kinh Sở liền ôm lấy cô.

Cảnh tượng của hai người lúc này chính là, Kinh Sở nâng mông cô, hai chân cô quấn lấy eo anh, hai tay ôm cổ anh, giống như con koala bám chặt vào anh; còn anh giống như đang bế một đứa trẻ, hai tay cứ vậy mà đỡ mông cô.

Chi cần như vậy cũng khiến Dương Miên Miên toại nguyện.

Kinh Sở cũng rất thích tư thế này, Dương Miên Miên khá gầy, vì vậy anh không hề phí chút sức, thêm vào đó tư thế này sẽ bảo đảm Dương Miên Miên sẽ ngoan ngoãn yên một chỗ chứ không như lúc đứng hai tay cô không bao giờ chịu an phận, mà chạy loạn khiến anh phải gắng lắm mới buông được cô ra.

Hôn hôn một lúc cũng làm Dương Miên Miên quên mất mình đang thèm uống coca.

Ngoại trừ lo việc ăn uống, anh còn lo lắng hàng trăm vụ khác. Dương Miên Miên được nghỉ mười ngày, nhưng lại không muốn ôn bài, chỉ đọc sách ngoại khóa, vui đùa vào quyền sách dày cộm không thèm để ý đến anh.

Kinh Sở bắt đầu thấy lo lắng khi cô tập trung quá độ, trước khi thi cũng nên thả lỏng mình một chút nhưng đọc sách không tính là thư giãn.

Anh cố gắng dụ cô đi dạo phố, nhưng đồng bài vờ căn bản vẫn hấp dẫn hơn, cô không thèm để ý đến anh: “Miên Miên, hôm nay em đã đọc hơn bốn quyển sách dày cộm như vậy rồi, nghỉ ngơi một chút đi.”

Tay vừa lật sách, vừa trả lời anh: “Gần đây chẳng có trò gì vui, đầu óc của em muốn ri sét hết rồi”. Kinh Sở hiểu ý cô là nhắc đến việc không có mấy tên tội phạm giết người kích thích đầu óc của cô, “Tiểu thuyết bán ở nhà sách đắt quá không mua được, đành thuê rồi từ từ xem, mỗi ngày chỉ được xem thật chậm từng tờ từng tờ, chỉ sợ đọc hết đầu óc không có gì suy nghĩ sẽ thấy khó chịu.”

Cô dùng một ngón tay chỉ chỉ: “Đi nhà sách đọc truyện miễn phí, không cho phép đọc, cầm được quyển sách lại bị nói này nọ. Thật mất mặt.”

Kinh Sở không biết nên khóc hay cười: “Nhưng cũng không thể đọc suốt ngày như vậy, tốt quá hóa dở em hiểu không?”

“Vốn dĩ chưa từng có chuyện này”, Dương Miên Miên buông sách, nghiêm túc nhìn vào anh, “Ví như mỗi ngày anh ăn hai bát cơm, còn em cho đến tận bảy giờ mỗi ngày ăn ba chén vậy mà lúc nào cũng cảm thấy đói. Cái bụng thấy đói, đầu óc cũng sẽ cảm thấy đói! Em đọc hết quyển này sẽ đi dạo phố cùng anh được chưa?”

Kinh Sở không biết cách để cô thỏa hiệp với mấy người IQ cao: “Được rồi! Nhưng nhớ cẩn thận đôi mắt. Mờ đèn sáng hơn một chút, đừng tưởng rằng anh không biết nguyên nhân mà em chỉ mở có một bóng đèn, ừ ảm như vậy, em còn duy trì được đôi mắt đẹp hay không?”

Dương Miên Miên: “...” Nói! Ai mếc! Làm sao anh lại biết!

Thừa lúc anh quay người, ánh mắt cô hung dữ tìm kẻ tình nghi.

‘Mina san’: “... Việc đâu có liên quan đến chúng em! Có nói anh ấy cũng đâu nghe thấy t’! Oan ức quá đi! Tháng sáu có tuyết rồi! Kính mong Bao đại nhân giải mối oan khuất này!”

*Mina san: Tiếng nhật みなさん - Tất cả mọi người O (∩_∩) O

“Làm sao anh biết chuyện này?”, cô nghĩ mãi không ra.

Kinh Sở thuận miệng trả lời: “Anh thanh toán tiền điện cho em, tính tiền một hồi là biết!”

“... anh thanh toán tiền điện lúc nào”, Dương Miên Miên chần chừ. “Chả trách tháng này em không thấy bác gái dưới lầu lên thu phí!”

Kinh Sở nói rất tự nhiên: “Anh cũng thanh toán tiền internet cho em luôn rồi!”

Hèn gì chẳng ai nói cho cô nghe. Dương Miên Miên tức giận: “Cách anh làm người ta gọi là tiền trăm hậu tẩu!”, ngừng một chút, cô nói một cách nghiêm túc, “Em có tiền của em, em không muốn được anh bao nuôi!”

Cô đóng xong học phí còn dư hơn 1000 đồng, hoàn toàn có thể đảm đương cuộc sống của mình, không cần Kinh Sở nuôi cô, nên khi anh hành động thế này cô không quen: “Hơn nữa, sau kỳ thi đại học em có thể xin việc làm thêm.”

“Miên Miên, thời gian trôi qua thì không quay trở lại, tiền thì lúc nào cũng có thể kiếm được”, Kinh Sở nói tiếp, “Đặc biệt là thời gian này, nếu em bỏ lỡ sẽ không tìm về được, chờ đến khi em có tiền, lúc ấy em sẽ hối hận vì sao khi đó mình lại cầm đầu vào kiếm tiền, không nhìn ngắm cuộc sống tươi đẹp bên ngoài.”

Dương Miên Miên mím môi, khoảng thời gian gần đây cô cũng có mối quan hệ tốt hơn với bạn bè, tuy rằng cũng chưa thích ứng nhưng cũng khá hòa hợp. Có điều khi đi dạo, cô lại đi quá nhanh, khi các bạn bàn tán về phong cảnh, cô cũng chẳng dừng lại ngó một cái.

Cánh nặng và áp lực cuộc sống vẫn luôn đè nặng trên hai vai cô.

“Anh không xem thường em, cũng không muốn bao nuôi em, cũng không phải vì thấy em đáng thương. Anh chỉ hi vọng em đừng vì buồn chán cuộc sống mà bỏ mất tuổi trẻ. Có vài thứ bây giờ em không dám mua, sau này có tiền nó lại không còn thích hợp với em. Có những món ăn em rất thèm nhưng không dám bỏ tiền ra mua, sau đó em lớn hơn một chút, hương vị ấy, con đường ấy, phong cảnh ấy không còn được như xưa. Anh không muốn em cảm thấy tiếc nuối.

Kiểm tiền rất dễ nhưng tiền lại không mua được thời gian. Miên Miên vấn đề tiền bạc hết sức miễn cưỡng, anh biết em luôn chú ý đến chuyện này. Vậy thôi sau này chuyện anh chỉ cho em, anh sẽ ghi nợ, coi như anh cho em mượn, chờ đến khi sau này em kiếm được tiền sẽ trả lại cho anh. Như vậy lương toàn kỳ mỹ chứ?! Đây gọi là cho vay, hi vọng em sẽ cảm thấy thoải mái.”

Dương Miên Miên xác định lập luận của anh đã tác động không nhỏ đến suy nghĩ của cô. Vốn dĩ tuần này, nhóm Đặng Mạn Linh hẹn cô đi xem phim, nhưng về xem phim quá đắt nên cô đành từ chối. Trên thực tế tâm trạng của cô cũng hơi lung lay. Từ bé đến lớn chưa từng vào rạp chiếu phim.

“Giao dịch thành công không?”, Kinh Sở hỏi cô.

Dương Miên Miên bỏ ra mấy giây suy nghĩ, sau đó cân trọng gật đầu: “Vậy anh phải nhớ viết vào, em sẽ kiểm tra, không được lờ đi.”

“... Nhất định sẽ chăm ghi sổ”, trong lòng thầm nghĩ, là quý mới ghi sổ, đầu nói rõ là ghi sổ thế nào, ghi xong rồi xóa cũng được.

Dương Miên Miên đóng sách lại: “Chúng ta đi siêu thị mua nước tương nhé!”

“Anh mua rồi!”, Kinh Sở xoa xoa mặt cô, “Anh mua cách đây nửa tiếng, khi mới bước vào đây, nhưng em không thèm để ý đến anh.”

Dương Miên Miên: “... Vậy, chúng ta đi xem phim đi. Không phải chúng ta nên hẹn hò sao?”

Kinh Sở giật mình kinh ngạc: “Đương nhiên được, nhưng đi ngay lúc này?”

Tính Dương Miên Miên anh cũng khá quen rồi, tuy rằng cô cũng không quá keo kiệt, nhưng từ khi quen anh, trừ khi anh dẫn cô đi ăn, cô chưa từng bao giờ mở miệng xin anh bất cứ điều gì, hay ăn món gì. Muốn hẹn cô ra ngoài chơi, cô cũng chỉ chọn đi quanh công viên hoặc ở nhà xem tivi.

Nói chung bỏ tiền để được hẹn hò cùng cô là chuyện không bao giờ có, vậy mà bây giờ cô lại hẹn anh đi xem phim, chuyện này khiến anh cảm động muốn chết.

“Ừ!”, Dương Miên Miên đóng sách, đứng lên tìm quần áo để thay. Cũng không kêu anh ra ngoài, tự nhiên cởi áo ngủ, bị áo ngủ gắt gao chinh đón: “Miên Miên! Chị không mặc nội y, không được thay đồ trước mặt đàn ông!”

Tủ quần áo: “Miên Miên à Miên Miên, không phải nghĩ mình ngực phẳng liền muốn làm gì thì làm!”

Tấm gương: “Chúng em thì không sao, nhưng để anh Kinh Sở thấy là không được!”

Chính Kinh Sở thấy ngồi ở đó cũng thấy không tiện nên cũng đứng dậy: “Miên Miên, em không thể chờ được đến khi anh bước ra ngoài sao?”

Là một người từ bé đến lớn cho dù tắm rửa hay đi nhà xí, thay quần thay áo, đều có một đám ‘tiểu đồng bọn’ vây quanh, nên Dương Miên Miên cũng chẳng thèm quan tâm.

Không không, cô quan tâm việc khác: “Là anh cảm thấy ngại hay chị chưa đủ hấp dẫn?”

Điều này vẫn làm cô canh cánh trong lòng.

Bởi vì quyết định xem phim trong nháy mắt, nên các bộ phim đều đã hết chỗ, chỉ còn duy nhất bộ phim kinh dị, Kinh Sở liền dò hỏi cô muốn xem hay không? Với Dương Miên Miên phim nào cũng hứng thú nên thoải mái trả lời: “Được!”

Kinh Sở mua coca và bắp rang bơ, tuy rằng mọi người đều nói cái này là rác rưởi nhưng đi xem phim mà thiếu đi nó thì đã mất đi mấy phần hứng thú.

Bộ phim mang hơi hướm của bạo lực máu tanh, thỉnh thoảng có vài đoạn gây cười, nhưng cũng không ít cảnh máu me tung tóe, nội dung chẳng có gì mới mẻ, không được coi là đặc sắc nhưng Dương Miên Miên vẫn say sưa xem ngon lành.

Chỉ là Kinh Sở không nghĩ đến, sau khi xem hết phim, Dương Miên Miên lại nói một câu chẳng chút ăn nhập với bộ phim: “Em nhìn thấy người đàn ông bên cạnh rất nhiều lần lấy tay thò vào mồm eo và ngực của cô gái kia.”

Đi xem phim, đôi bàn tay thường mò mẫm lung tung là chuyện bình thường, Kinh Sở không cảm thấy kỳ lạ: “Bọn họ đâu phải đến xem phim!”

Nhưng Dương Miên Miên vẫn còn đang hơi tức tức vụ thay quần áo anh không quan tâm nên nói: “VẬY TẠI SAO ANH KHÔNG ÔM EM?”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Thi đại học

Kinh Sở còn chưa đáp lời, túi ô mai đã la oai oái thay Kinh Sở lên tiếng: “Miên Miên, chị nguyên cả buổi phấn khởi ôm rịt phần bắp rang nhét liên tục vào miệng, thỉnh thoảng ‘U’ ... ‘A’ ... vậy anh Kinh Sở ôm chị bằng cách nào?”

Dương Miên Miên chỉ cảm thấy chột dạ vài giây, rồi lại tiếp tục ní non: “Anh từ trước đến giờ chưa làm gì khác hơn ngoài ôm em”, cô cố tình nhấn mạnh hai chữ sau.

Kinh Sở biết Dương Miên Miên thất vọng, anh nắm tay cô, ho khan một tiếng: “VẬY EM MUỐN THẾ NÀO?”

“Em cho rằng đã đến lúc quan hệ giữa chúng ta nên tiến thêm một bậc”, Dương Miên Miên liếc mắt nhìn anh, “Hay là anh vẫn chưa thích em được thêm một chút nào?”

Kinh Sở hiểu ý của cô, nhưng bản thân anh không muốn tiến đến ‘quan hệ kia’ quá sớm như vậy, liền giả ngu: “Em nói đúng, vậy sau này anh hôn em nhiều hơn một chút.”

“Anh giả ngơ quá vụng về”, Dương Miên Miên bĩu môi, “Nếu anh không muốn bên em nữa cứ nói thẳng, em sẽ không cố níu kéo anh.”

Cô vốn chỉ là hòn sỏi, nhưng những tưởng tượng trong đầu cô lúc này lại đi quá xa, đột nhiên viên sỏi cô ửng đỏ.

Bọn họ bên nhau được nửa năm, nhưng chưa bao giờ cô thấy không vui. Cô cảm giác được anh rất yêu cô, tình yêu ấy lấp đầy trái tim trống rỗng của cô.

Cô càng ngày càng quen được anh yêu chiều, quen có anh ở bên cạnh, đã quên mất cô độc. Bây giờ có chuyện gì cũng kể cho anh nghe, làm nũng với anh, không cần giữ lại mọi muộn phiền ở trong lòng, không còn một mình vượt qua khó khăn. Cô biết anh cũng rất bao dung cho tính khí nhóc con của cô.

Nếu cãi nhau, không bao giờ cô lo lắng anh quay đầu bỏ đi mà sẽ kéo cô ôm vào trong lòng thật chặt.

“Do kiệm nhập xa dịch, do xa nhập kiệm nan”*, tình yêu cũng có lý lẽ giống như thế thôi. Trong một bài hát ngày xưa, có một đoạn thế này:

Đều là do em sai, Yêu anh quá dễ dàng

Làm anh không nhận ra,

Hư vinh của tình yêu.

Đều là do em sai

Sự chiều chuộng của em

Là một loại mê hoặc **

* Nguyên văn: Do kiệm nhập xa dịch, do xa nhập kiệm nan (由俭入奢易, 由奢入俭难). Câu trên xuất phát từ quyển “Tur Trị thông giám” mục “Huấn Kiệm thị khang” của Tư Mã Quang, một nhà sử học, học giả, thừa tướng thời Tống. Ý muốn nói từ cuộc sống tiết kiệm, giản dị chuyển sang cuộc sống xa hoa giàu có thì tương đối dễ dàng đơn giản, nhưng đã sống cuộc sống xa hoa giàu có rồi mà chuyển về cuộc sống tiết kiệm thì khá khó khăn.

** Lời bài hát Tai họa từ ánh trăng – Trương Vũ

Nếu sau này cô mất anh ... Cô không thể tưởng tượng nổi. Cô sẽ khóc ư? Sẽ hận anh ư? Hay không kiểm soát được cảm dao đến giết chết anh?

“Đừng khóc!”, Kinh Sở còn chưa nói câu nào đã thấy cô như sắp khóc, liền mau chóng đỗ xe bên vệ đường dỗ cô nín: “Suy nghĩ lung tung, làm gì có chuyện như vậy. Ngoan ngoan!”

Dương Miên Miên ngượng ngùng, cúi đầu lau nước mắt, sau đó nghiêng đầu quay nhìn chỗ khác.

Hai người im lặng về thẳng nhà, trước khi đi ngủ, Dương Miên Miên ngồi đó sậy tóc, máy sậy tóc thì thầm: “Miên Miên, Kinh Sở nhìn chị chăm chăm hơn 10 phút rồi!”

Dương Miên Miên lờm một cái, quyết định không thêm đề ý đến anh.

Kinh Sở vẫn nhìn cô chăm chăm, lặng lẽ đánh giá cô từ trên xuống dưới, so với năm ngoái, năm nay cô trông có da có thịt hơn hẳn. Bây giờ Dương Miên Miên mới xứng với từ “Thực hoa thiếu nữ”, đáng người thanh cao, đã có đường cong, tuy rằng cô luôn miệng than thở mình ngực phẳng, nhưng độ lớn của ngực là một chuyện khác.

Xem ra anh nuôi cô nhóc nửa năm coi như không uống phí. Trước khi ngủ, anh hôn lên trán cô: “Chờ em thi xong đi!”

Dương Miên Miên bật lại rất nhanh, ít nhất không bị một câu không đầu không đuôi của anh làm cho lúng túng: “Thật chứ? Không gạt em?”

“Không gạt em!”, Kinh Sở xoa xoa mặt cô, “Em cũng đừng gấp, chuyện này phải chờ khi nước chảy thành sông, tự nhiên sẽ phát sinh”, dừng một chút, anh thở dài một cái: “Đến lúc đó anh sợ em lại hối hận!”

Tính hiếu kỳ ở thanh thiếu niên là chuyện không tránh được, nhưng anh luôn hi vọng cô không chỉ vì hiếu kỳ chuyện này mà nằng nặc đòi thử. Đến khi cô trải nghiệm, cô có lẽ sẽ hối hận.

Dương Miên Miên hất cằm: “Làm sao em có thể hối hận chứ?”

Bởi vì lời hứa được ‘ăn thịt’ sau kỳ thi đại học*, nên Dương Miên Miên luôn trong tâm trạng một ngày dài như một năm, nghĩ tới nghĩ lui cô liền chạy đến thư viện mượn một chồng sách “Khoa học thường thức” để xem.

Đặng Mạn Linh: “...” Chúng ta đang trong giai đoạn nước rút ôn thi đại học, cậu ấy đọc loại sách thế này có hợp không?

Dương Miên Miên chú ý đến ánh mắt của Đặng Mạn Linh, đành buông sách xuống: “Chỗ nào không hiểu à?”. Càng gần đến ngày thi, học sinh bọn họ đều tập trung trong thư viện, cô ở đây giúp bọn họ giảng đề cũng đã quen. Trịnh Gia Dân có khi còn bước qua hỏi mấy lần, còn toàn là những câu hỏi hóc búa, mấy đề thi bình thường sẽ không có. Đây thường là câu hỏi đặc biệt dùng để sàng lọc học sinh.

Đặng Mạn Linh dịch một chút, dịch một chút, ... ngồi sát bên cạnh Miên Miên, cầm quyển sách lên đọc tựa đề, đưa hai tay ôm đầu: “Miên Miên! Cậu xem cái này làm gì?”

“Học thêm kiến thức thôi ...”, Dương Miên Miên nghiêm túc đọc quyển ‘Kiến thức sức khỏe thể chất’, nhân tiện nhắm tính thời kỳ rụng trứng liền phát hiện, tháng này cô chưa đến kỳ.

Không tới thì thôi ... cô cũng quen rồi.

Kết quả ngày hôm thi đại học cô dính chương, Dương Miên Miên ngồi trong phòng vệ sinh oán thán: “Sao ông trời luôn trêu chọc chị ...”

Giữa kỳ thi viêm dạ dày, tới khi thi đại học lại đau bụng kinh, cuộc đời này thật đang trêu đùa cô mà.

Ngay khi cô đang ngồi chờ người ra, Kinh Sở lại điện thoại đến, dịu dàng hỏi han cô, muốn ăn sáng món gì, không được phép ăn mấy quán lẻ đường, cẩn thận kéo đau bụng. Nếu trên đường gặp kẹt xe, thì nhờ mấy anh cảnh sát đưa đi. Dương Miên Miên nghe anh nói hết câu: “Em biết rồi! Bye!”

Điện thoại di động thấy kỷ lạ: “Miên Miên, làm sao không nói với anh chị bị đau bụng?”

“Nói rồi chị sẽ không đau nữa sao?”, Dương Miên Miên lắc đầu một cái, “Đừng để anh ấy lo lắng, bây giờ muốn mang thai cũng không được đâu!”

Bồn cầu: “Chị có thể biết xấu hổ một chút được không?”

“Xấu hổ có thể có com ăn không, từ nhỏ đến lớn chị đã không có cái tính đó”, Dương Miên Miên lật qua lật lại cái túi đang treo, phát hiện băng vệ sinh đã hết, đúng là nhà dột còn gặp mưa rào, “Hải Tặc, em qua bên nhà ‘vợ’ xem có thể giúp chị một túi băng vệ sinh không?”

Bên ngoài không có một tiếng động, Dương Miên Miên chỉ còn cách ôm đầu, da đầu tê rần rần: “Không phải chứ, cả ông trời cũng muốn tuyệt đường sống của chị sao?”

‘Tiểu đồng bọn’ tinh táo một cách lạ thường: “Trời không phụ lòng người!”

“Chẳng lẽ có người đến tặng cho chị băng vệ sinh sao?”

“Em thà rằng cứ ngồi lì trong bồn cầu mà không cần gọi điện thoại cho anh đúng không?”, Kinh Sở đẩy cửa, mang theo một túi nilon, “Có muốn thay quần luôn không?”

Dương Miên Miên sững người: “Sao anh lại đến đây?”

Kinh Sở vốn dĩ cũng không thể an tâm. Tuy rằng từ nhà đến trường không xa, nhưng anh vẫn lo lắng mấy chuyện bất ngờ phát sinh, tâm trạng cũng giống y hệt mấy nhà có con lớn lần đầu đi thi, muốn hỏi cô xem chuẩn bị đồ đạc đã đầy đủ chưa, lại sợ cô nghĩ anh phiền phức nên chỉ còn cách tự mình chạy đến em tình hình thế nào.

Biết vậy, tối hôm qua anh ở đây luôn với cô. Chuyện này cũng không phải là chuyện lớn, may là anh không đến trễ, chỉ mới hơn 7 giờ, vẫn còn thời gian.

Dương Miên Miên thay quần lót và băng vệ sinh, ăn điểm tâm anh mang đến: “Thật ra em cũng có thể tự đi mua!”. Bắt quá lót vải tờ giấy vệ sinh, rồi chạy ù xuống nhà mua là xong chứ gì.

Kinh Sở mặc kệ cô nói gì, thu dọn drap giường quần áo dơ mang đi ngâm một lúc để giặt cho cô: “Có đau bụng không?”

Dương Miên Miên tự nhiên trả lời: “Đau, nhưng không sao.”

Kinh Sở lại nấu nước đường đỏ, nhưng với chuyện đau bụng kinh thì làm cái này chỉ như muối bỏ bể. Anh đưa Dương Miên Miên đến trường thi, lúc chuẩn bị xuống xe, anh đột nhiên kéo tay cô lại: “Miên Miên! Nếu đau quá chúng ta không thi cũng được.”

“Tại sao?”, Dương Miên Miên không vui, “Dù đau bụng em vẫn có thể đứng đâu!”

“Đừng ý mạnh, nếu thật sự không được thì sao?”. Câu tiếp theo anh tính nói là ‘Học lại’ nhưng ngẫm nghĩ biết tính Dương Miên Miên cao ngạo, sẽ không chịu được chuyện này, liền đổi giọng: “Nếu không được chúng ta sẽ nhanh chóng ra nước ngoài.”

Dương Miên Miên cắn cắn môi: “Em không sao!”, cô hất tay anh nhảy xuống xe, làm bộ như chẳng có chuyện gì, đi thẳng một mạch. Thế nhưng mỗi bước đi đều nặng như đeo đá, cái bụng rất đau.

Thi xong hai môn ngày hôm nay, cô liền quy ngã, Kinh Sở chỉ còn cách ôm cô về nhà.

Về đến nhà cô nằm lý trên giường, dùng gối lót bụng, Kinh Sở đến bên cạnh sờ sờ trán của cô: “Không bị sốt chứ?”

“Không!”, sau đó cô trùm chăn che kín đầu, “Em chỉ muốn ngủ”. Trùm chăn kín mít chưa được 3 phút đã nóng hôi hổi, ngay lập tức cô đã chán ra.

Trời tháng sáu rất nóng, nhà cô lại không có quạt điện, chỉ có quạt tay. Kinh Sở cầm cây quạt ngồi đầu giường quạt cho cô: “Ngủ đi, tỉnh ngủ chúng ta đi ăn cơm.”

Anh tận lực chăm sóc cô. Mỗi khi nghĩ đến những gia đình khác, các thí sinh được bố mẹ hỏi han ân cần, còn cô thì đau ốm nằm lê loi trên giường, anh không khỏi cảm thấy đau lòng.

Anh chỉ mong cả đời này có thể chăm sóc cho cô, không cầu gì khác.

Gió mát hiu hiu khiến Dương Miên Miên dễ dàng chìm vào giấc ngủ, đến khi tỉnh táo thì trời đã tối, Kinh Sở đang thu drap trải giường đã khô, còn Hải Tặc thì đang nằm bên cạnh cô, đầu dựa vào bụng, sưởi ấm cho cô.

Dương Miên Miên lấy tay kê đầu, lại lìm dìm ngủ thiếp đi.

Lại cảm giác phía dưới bụng trướng trướng khó chịu, cô thay miếng băng mới. Bây giờ cô mới cảm thấy bụng réo ùng ục.

“Kinh Sở đâu?”

“Đang nghe điện thoại ở bên ngoài, hình như bên Cục cảnh sát có chuyện”, cánh cửa ti tê với cô, mở hé hé để cô có thể nhìn thấy bóng dáng của Kinh Sở.

Dương Miên Miên ló đầu nhìn, hơi thất vọng một chút, “Anh lại sắp đi nữa sao?!”

Cô nói thầm, kiểm kiểm hai túi nilon trên bàn, bên trong là hai tô nóng hổi.

Một là chén cháo gan heo, một chén là chè đậu đen.

“Mặn? Ngọt? Cuối cùng, cô quyết định ăn sạch hai chén.”

Ăn đã no nê mà Kinh Sở vẫn chưa kết thúc cuộc điện thoại, Dương Miên Miên cầm chén đến gần, dựa cửa nghe thấy loáng thoáng, gì mà “Chu Chí Đại”, “Hong Y Nữ”, cô sợ quá liền nhanh chóng chạy về giường nằm thẳng đơ, không nhúc nhích, trong đầu thì nghĩ xem mình có bị anh phát hiện không?

Dù sao vụ kia cô làm cũng không ‘gọn’, bị phát hiện là chuyện thường. Có điều phát hiện thì đã sao, trái lại đâu có chứng cứ, điều cô lo nhất là anh sẽ hỏi cô mấy câu hỏi thế nào.

Ăn ngay nói thẳng đương nhiên là không được, không biết làm nũng một xíu với anh có ổn không ... Đúng là ‘sa chân hóa thiên cổ’, Dương Miên Miên oán than trong lòng.

Thế nhưng khi quay vào, câu Kinh Sở hỏi lại là: “Bụng em còn đau không?”

“Đau Đau lắm”, cô nhúu chặt mí, ra vẻ khổ sở, “Ngực cũng đau!”

Anh không lên tiếng, Dương Miên Miên chợt dạ, đành phóng một dao đâm thẳng vào anh: “Thật sự rất đau, tất cả cũng tại anh. Có người nói uống nước đường thì hết đau, nhưng không phải vậy, thi đại học vẫn còn rất đau, thi không đạt kết quả tốt là tại anh.”

“Tiểu đồng bọn”: “Lãng sang chuyện này nhanh vậy sao?”

Kinh Sở nhắc nội y của cô ném sang một bên: “Miên Miên!”

“Dạ!”

“Em nên thay nội y mới đi!”

“Hả???”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Bé ngoan

Ngày thi thứ hai của kỳ thi đại học cũng không có vấn đề gì lớn, ngoại trừ trước giờ thi môn nghe tiếng Anh phát hiện thí sinh mang theo tài liệu, nên bị mời ra ngoài phòng thi, chuyện này cũng không có gì là bất ngờ.

“Điều này chẳng có gì ngoài dự đoán, trong phòng thi bọn em không được phép gian trá!”, Kinh Sở vừa mức cho cô chén canh vừa nghe cô kể về ngày thi hôm nay.

Dương Miên Miên nhún vai: “Có cái gì mà phải gấp gáp, nếu thi rớt thì thi lại, gấp gáp có ích lợi gì đâu cơ chứ!” Ngày hôm nay cô về nhà Kinh Sở ngủ, vốn là giao kèo thi xong có thể thử ‘cái đó’ nhưng đi cả đến nên tất cả bị chững lại.

“Vậy khi nào bọn em đi chụp ảnh tốt nghiệp?”

“Hai ngày nữa! Còn phần đánh giá nguyện vọng nhưng mà xong hết rồi!”, Dương Miên Miên cảm giác năm lớp 12 này trôi qua thật nhanh, chớp mắt đã kết thúc.

Bây giờ cũng đã tốt nghiệp, sắp rời xa ngôi trường, đột nhiên cảm thấy không nỡ. Cô mới vừa có bạn bè, vừa mới cảm giác các mối quan hệ, các hoạt động trong trường không tệ hại như cô nghĩ thì đã kết thúc. Mọi người sẽ đường ai nấy đi, không còn tụ tập lại một chỗ.

Cứ cho đây là tiếc nuối đi, rất nhiều chuyện đã qua mới cảm thấy nuối tiếc.

“Bọn em có du lịch sau tốt nghiệp không?”, Kinh Sở biết cô thích ăn nhất là sườn xào chua ngọt liền làm món này khao ‘thí sinh’.

Dương Miên Miên nháy mắt: “Hình như là có!”

“Tham gia đi, sắp sửa không còn gặp lại các bạn nên cùng nhau đi chơi một lần.”

Không giống như những lần do dự trước, lần này cô ngần ngại một chút rồi trả lời: “Ừm!”

Thật ra đề tài “Du lịch sau tốt nghiệp” đã được mọi người trong lớp sớm đã bàn tán xôn xao, Trịnh Gia Dân cũng đến hỏi qua ý của cô, cô không trả lời, bây giờ mới rõ ràng quyết định của cô là gì rồi.

Trịnh Gia Dân đương nhiên rất vui, liền nhắn cho cô một hàng tin:

Tớ đã hỏi phần lớn các ý kiến ở trong lớp, mọi người nói không muốn đến những nơi tham quan nổi tiếng, muốn đi xa một chút nơi có phong cảnh thiên nhiên, chim reo ca hát, leo núi, cậu thấy thế nào?

Dương Miên Miên thật ra không có ý kiến gì.

Trịnh Gia Dân lại đưa cho cô một danh sách nấy bạn tham gia, Dương Miên Miên lại quay qua hỏi chỉ phí hết bao nhiêu tiền. Hai người nhắn qua nhắn lại một hồi lâu, lâu đến mức Kinh

Sở cảm thấy không vừa lòng: “Com nguội cả rồi đây!”

“Em còn chưa nhắn tin xong”, Dương Miên Miên lấy chiếc đũa gấp miếng sườn xào chua ngọt cho vào miệng, rồi lại chăm chú nhìn điện thoại di động. Trịnh Gia Dân nhắn cho cô mấy tin liên tiếp khiến cô càng nhắn càng háng say.

Kính Sở nhìn nửa ngày, cuối cùng cũng nhìn không được, liền kéo cô ngồi lên đùi, tựa vào ngực anh: “Không muốn ăn thì đừng ăn nữa.”

“Oái!”, Dương Miên Miên xấu hổ, dựa vào lồng ngực anh, “Em đau bụng, dứt cho em ăn đi!”

Cái ghế: “Thật không biết xấu hổ!”

Chén com: “Không biết ngại á!”

Bàn ăn: “Mặt dày cả tắc kè!”

Kính Sở biết tổng cái trò này của cô, nhưng bây giờ cũng hết cách, một khi cô dở chiêu làm nũng thì anh cũng hết cách chỉ còn cách múc từng muỗng dứt cho cô ăn.

Cuối cùng thì từng muỗng từng muỗng cũng hết bữa com, cái muỗng đồ lụng mặt mày: “(w) lại hôn, lại hôn, trời ạ! Lại hôn, thật muốn chết đi mà_(3" _)”

Bữa com ngọt ngào cũng qua, Kính Sở đợi cô tắm rửa, rồi mới quay qua mở gói hàng chuyển phát nhanh, Dương Miên Miên tò mò ló đầu ra: “Là gì vậy anh?”

“Mua nội y cho em!”. Hình như là Kính Sở mua qua mạng, “Thử xem có vừa không, không vừa thì ngày mai em tự đến cửa hàng đổi nhé!”

Cầm trong tay là nội y bằng ren màu hồng phấn đang ngại ngùng nói: “(w) Lần đầu gặp gỡ, xin chỉ giáo thêm ... em là ... em là ...”

“...” Cái này chẳng phải nhắc cô ngực nhỏ sao? Dương Miên Miên phì cười: “Tại sao lại đổi, kiểu trước đây của em không được sao?”

Cô ghét nhất là đổi mới, đối với cô điều này đồng nghĩa với việc giao tình cũng bị cắt đứt.

Chỉ là Kính Sở không biết chuyện này, anh nhướn mày: “Loại áo lót em hay dùng bây giờ không còn thích hợp, em phải cố gắng bảo vệ, nếu không sẽ bị sệ ngực.”

“... Em có ngần này làm sao sẽ được chứ ∇ ∇ ∇!”

Kính Sở xoa xoa đầu cô: “Ngoan, thử xem sao, em biết mặc không, nơi này có chỉ dẫn đây!”

“Không biết!”, cô hùng hồn đáp lời, mà không hề nghĩ đến câu trả lời này không hợp với người IQ cao như cô chút nào.

Kính Sở ừ một tiếng, cũng không ngại mặc cho cô: “Vây để anh mặc cho!”

Dương Miên Miên: (w)

Ôi trời! Cô không nghe lầm chứ?! Cô ngoáy ngoáy lại tai, sau đó đưa mắt nhìn anh: “Anh nói ...” Lời còn chưa dứt, Kính Sở liền cầm vật áo ngủ của cô từ dưới kéo qua khỏi đầu.

Váy ngủ tan nát cõi lòng, giống như bị người ta xé nát nhưng lại không được thoát: Σ(°Д°;)>Anh muốn làm gì! Cầm thú! Thả ta ra! Mau thả ta ra!”

Đèn kích động muốn đứt dây tóc, như bị chạm dây thần kinh hết lớn: “Tờ có nên tự mình tắt không, tắt đèn không, có nên tắt đèn không?”

Dương Miên Miên chứng kiến cảnh anh lột áo mình liền theo bản năng ôm lấy ngực che lại: “Anh làm gì vậy?”

“Bây giờ lại thấy sợ?” Kính Sở cố ý đi về phía trước một bước, trông thấy dáng vẻ căng thẳng của cô, trong lòng không thể diễn tả được là cảm giác thất vọng hay là thờ phào nhẹ nhõm. “Tự mình mặc đi!”

Anh đặt nội y trên giường, quay đầu đi ra ngoài.

“Tiểu đồng bọn” nhìn nhau: “Chuyện gì đã xảy ra?”

Giường vẫn bình chân như vại, dường như đã nhìn thấu chân tướng sự việc: “Kính Sở chỉ muốn kiểm tra xem Dương Miên Miên đã chuẩn bị tinh thần hay chưa, kết quả ...”

Kết quả bên ngoài thì Dương Miên Miên có vẻ mạnh mẽ, chỉ có thân thể dù sao vẫn thành thật hơn.

Dương Miên Miên: “Tại sao mọi việc không theo như kịch bản vậy?!”

Nội y rất vừa người, khi mặc vào ngực gom lại, nhìn ngực nảy nở hẳn ra, Dương Miên Miên vui mừng chạy ra ngoài, nhào vào trong lòng Kính Sở: “Xem nè!”

“Vừa không?”, Kính Sở sờ sờ lưng cô, nhìn nút buộc phía sau, dây lưng, phát hiện rất vừa, mắt nhìn của anh coi bộ cũng khá chuẩn.

Dương Miên Miên lôi kéo tay anh: “Nhìn thế nào trông rất có ngực.”

“Em luôn có. Được rồi! Cởi ra đi, buổi tối đi ngủ đừng mặc, không tốt cho cơ thể!”

Dương Miên Miên nhất thời cảm thấy thất vọng.

Buổi tối cô nằm trần trọc không ngủ được, cuối cùng lăn đề lên người anh: “Em không ngủ được!”

Kính Sở vuốt tóc cô, nhẹ vỗ lưng cô: “Ngoan, tại sao?”

Cô rầm rầm rì rì không lên tiếng, bàn tay nhẹ tiến vào phía trong áo lót của anh, cảm giác bàn tay lưu chuyển dưới lớp da thịt của anh, cảm giác tron nhẵn, thật tuyệt vời. Quan trọng nhất lần ‘chơi đùa’ này cô không bị Kính Sở ra tay ngăn cản.

Trước đây cô mà sờ mó lưng tung thế này đã bị anh vỗ đét vào mông một cái sau đó kéo tay cô ra, vậy mà bây giờ lại mặc cô phóng túng như vậy.

Lần này không hề giống những lần trước, cô nghĩ vậy, Kinh Sở tiện tay cởi áo lót của anh.

Áo lót rơi lệ: “Em biết sẽ đến ngày này mà! ㄟ ㄟ ㄟ”

Dương Miên Miên: (w)

Kinh Sở bình thường đều rất chú ý, cho dù tắm xong bước ra ngoài cũng đều mặc áo ngủ chỉnh tề, bởi chính bản thân anh nghĩ nếu mặc quần áo xốc xếch sẽ chứng tỏ không tôn trọng cô, vì vậy ‘phúc lợi’ Dương Miên Miên hưởng cũng rất ít.

Ngày hôm nay đột nhiên lại được chiêm ngưỡng toàn bộ nửa thân trên của anh, cô bất giác đỏ mặt.

Nhưng càng ôm chặt hơn.

“Thích không?”

“Rất thích!”

Kinh Sở cười thành tiếng: “Nhớ ngoan một chút!”

Dương Miên Miên ngoan ngoãn đưa tay sờ lên cơ bụng của anh, sau đó chậm rãi thử đưa tay dần xuống phía dưới.

Quần sooc ‘cắn vài roi lệ’: “Em biết em không tài nào chạy thoát được ma trảo ...”. Nó quyết tâm phát huy tác dụng cuối cùng, “Dương Miên Miên không được như vậy, ‘sai động tác’ sẽ khiến anh Kinh Sở khó chịu.”

Dương Miên Miên ngẩng đầu liếc nhìn về mặt Kinh Sở, gương mặt anh có chút bất đắc dĩ, có điều không nhìn ra được có trách cô hay không?”

Quần sooc ở đó tận tâm hướng dẫn: “Đứng! Nghe em, như vậy anh ấy sẽ thoải mái hơn. Đứng đúng. Không đúng! Không được! Quay về lại, rồi rồi, được rồi, được rồi. Chính là như vậy, cứ hướng về phía ấy. Miên Miên chị thông minh thật, vừa nói sơ đã hiểu!”

Kinh Sở: “...” Tiểu Dương nhà anh làm sao lại vô tư như vậy, xuống tới đó thì không biết đã xảy ra ‘vấn đề’ rồi sao.

“Miên Miên!”

“A!”

Kinh Sở xoay người hôn lên môi cô, hôn từ thái dương xuống đến chóp mũi, lan dần đến xương quai xanh, uốn lượn dần xuống phía dưới, tiếng nói anh trầm thấp ôn nhu: “Em không nghe lời!”

Dương Miên Miên lúng túng, không dám cãi lại nhưng trong đầu thì thầm nghĩ: Anh hôn chỗ này sao?

Nhịp tim của cô theo chuỗi nụ hôn của anh đập loạn nhịp, cô vô thức nắm chặt drap giường, cổ họng khô khốc: “Anh làm gì vậy?”

“Vậy thì không được rồi?”, anh đợm ý cười.

Loại kích tướng này đối với Dương Miên Miên tương đối hữu hiệu, cô lập tức không lên tiếng.

Quần lót nam lệ rơi bà ngàn thước: “Haizza, cái vụ cạ cạ này không phải là do em, chuyện này không liên quan đến em một chút nào! Chúng ta có phải ngay lập tức sẽ quang vinh đón nhận sự cuồng cứng của ‘đấng dưới’ không đây?”

Quần lót bình tĩnh đáp trả: “Ôn định đi! Chuyện này không thể được. Mong cậu giữ vững cương vị, nỗ lực làm tốt công việc!”

Quần lót nam: “Cậu coi tờ biển hình thành ra như thế này còn có thể kiên trì được bao lâu đây!”

Quần lót nữ cũng cảm thấy nhiệt độ cũng tăng cao (ma sát sinh nhiệt): “Kinh Sở sẽ chịu đựng được!”

Băng vệ sinh có cánh: “A đi đã phạt, sắc tức là không, không tức là sắc. Miên Miên vẫn có ‘khách’ ghé thăm, chúng ta vẫn an toàn ...”

Đúng như lời nó nói, Kinh Sở bị Dương Miên Miên làm náo loạn một hồi, có ý gần gũi nhiều hơn một chút, không nghĩ đến cô đo lường từ đầu đến chân, phản ứng rất mãnh liệt.

“Không trêu em nữa!”, anh nhẹ hôn lên trán cô, ôm cô vào trong ngực, vỗ nhẹ lưng. “Hít thật sâu đi!”

Dương Miên Miên then quá hóa giận, cắn mạnh lên bả vai anh, Kinh Sở đau la lớn: “Đừng làm loạn, em còn chưa hết mà!”

Nếu biết nghe lời thì đâu phải là Dương Miên Miên, vào lúc này nghe Kinh Sở nói như vậy, càng không sợ, cắn xong còn lấy lưỡi liếm dọc theo dấu răng một vòng, đắc ý nhìn anh.

Kinh Sở xoa vành tai cô: “Em nghĩ em như vậy anh không làm gì được em đúng không?”

Dương Miên Miên hừ lạnh khinh bỉ, mang hàm ý khiêu khích.

“Đừng mong anh mắc bẫy!”, Kinh Sở sẽ không lọt bẫy cô, anh néo nhẹ chóp mũi cô, “Ngủ thôi!”

Dương Miên Miên cúi đầu nhìn xuống đũng quần anh, gương mặt lại trở nên căng thẳng: “Không cho phép ngủ”, cô ôm eo anh, mím môi, “Anh thật sự yêu thích người con gái như em sao?”

Cô luôn tự tin mình là cô gái có gương mặt đẹp, rất có lòng tin với sức thu hút của mình, nhưng bạn bè đồng trang lứa điên đảo vì cô thì ích gì, chỉ có Kinh Sở luôn coi cô là con nít. Ngày hôm nay may mắn lắm mới đi được đến mức này, vậy mà phải đi ngủ thôi thì có ích gì chứ?

Kinh Sở hít sâu một hơi, nhìn cô dưới ánh đèn mờ ảo.

Dương Miên Miên đẹp là điều không cần bàn đến, tự nhiên thì không nói làm gì, hơn nữa bây giờ cô đang ở lứa tuổi dậy thì, biến đổi rất nhiều, càng lớn càng đẹp. Lần đầu tiên gặp cô trong căn nhà nhỏ hẹp ấy mà anh còn trợn mắt há mồm, huống hồ gì là bây giờ. Liếc sơ cũng cảm nhận nét kiều diễm của cô, càng nhìn càng không muốn dời mắt.

Hơn nữa cô năm nay mới 18 tuổi, mỗi tấc da thịt đều căng tràn sức sống, tron mịn, trắng hồng như trứng gà bóc. Mỗi lần anh hôn lên gương mặt cô đều cảm giác đắm say.

Lúc này, chiếc váy ngủ cô đang mặc trở nên xộc xệch, phía trên không che được ngực, phía dưới thì lộ bắp đùi, còn lộ ra một vùng eo trắng như tuyết.

“Miên Miên!”, anh thờ dài, nhìn vào mặt cô, “Em nhìn cho kỹ xem, như thế này mà gọi là thờ ơ, là không động lòng với em sao?”

Quần con: “Tớ thất thủ rồi! Xin lỗi Nhân dân! Xin lỗi tổ chức! _(3" ∠)_ ”

Dương Miên Miên há hốc mồm, (w), cô cắn môi, giương mắt nhìn anh, rồi ngay lập tức cúi đầu, nhưng khi cúi xuống thì tầm mắt lại nhìn vào ‘đồ vật’ khiến da mặt cô càng nóng rẫy. Ngược lên không được, cúi xuống chẳng xong, chỉ còn cách vùi mặt vào lòng anh, tay bịt chặt hai tai.

“Có tự tin không?”

“Hừ hừ!”

“Không loạn nữa chứ?”, Kinh Sở vỗ vỗ lưng cô, “Anh đi tắm”

Dương Miên Miên rục rịch trong lòng anh nửa ngày, không chắc với ‘nét đẹp’ này cô lại có thể kìm lòng mà không ‘mò’ một cái, đành phải tiếc nuối nhìn anh bước chân vào phòng tắm. Nhưng nhìn bóng lưng của anh, cảm thấy vóc dáng anh thật sự rất tuyệt, vai rộng eo hẹp, chân dài mỏng mày, quan trọng là ... anh khóa thân!

Thật đẹp! Cô nằm nhoài trên gối, hai tay chống cằm ngắm nghĩ, Hay là mình theo vào!? Thôi quên đi!

Lúc này giường cũng mới lên tiếng: “Đừng tiếc! Chị đang trong kỳ kinh nguyệt, nên tỉnh lại đi. Kinh Sở là người tốt, nếu không phải như vậy anh có thừa cách để khống chế chị ...”

“Chị biết rồi!”, Dương Miên Miên vùi mặt vào gối, nhỏ giọng thảm thĩ.

Tại sao lúc này cô lại căng thẳng, lại xấu hổ, không giống cô chút nào! Lần sau, cô âm thầm nghĩ, lần sau tuyệt đối sẽ không lúng túng như vậy.

Trong phòng tắm

Bồn tắm lớn: “Kinh Sở thật đáng thương ∩ (∇ ∟) ∩ ”

Tắm gương: “Cực kỳ đồng tình ∩ (∇ ∟) ∩ ”

Khăn mặt: “Nước lạnh như thế, chà chà chà một hồi, sẽ ‘nguội’ ngay thôi ∩ (∇ ∟) ∩ “

Vòi sen nhẹ điều chỉnh lưu lượng nước: “Mở lớn thế này Dương Miên Miên không nghe thấy đâu. Em chỉ có thể giúp anh đến đây ∩ (∇ ∟) ∩ !”

Áo tắm: “Tớ nghĩ sau lần thử nghiệm này với Miên Miên, anh Kinh Sở sẽ nhớ mãi không quên, lần sau sẽ cao hứng hơn nhiều ∩ (∇ ∟) ∩ !”

Trảm mạc vài giây, sau đó mọi người đồng thanh: “Có đạo lý!”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Đi du lịch

Đáng tiếc là mấy ngày sau đó Dương Miên Miên đều không có cơ hội ‘thử’ thêm lần nữa, chủ yếu là do Kinh Sở khá bận, mỗi ngày đều rất muộn mới về nhà, ôm hôn nàng một chút rồi quay qua ngủ khì.

Mà sáng sớm là thời điểm Dương Miên Miên lại ngủ say như lợn chết. Kinh Sở buổi sáng hôn cô trước khi đi làm, cô cũng chẳng có bất kỳ phản ứng nào, bị hôn một cách trắng trợn.

Chóp mắt một cái đã đến ngày chụp hình tốt nghiệp. Trời nắng như đổ lửa, mọi người mặc đồng phục học sinh, nữ áo sơ mi váy ngắn, nam thì áo sơ mi quần tây, thanh xuân mỹ lệ, hết sức đẹp mắt.

Thuộc nhóm chụp ảnh đầu tiên, Dương Miên Miên khá cao nên đứng hàng đầu, nhưng quá nhiều học sinh, vì vậy, phải lui lên hàng thứ hai, lại đứng ngay chính giữa, chân chưa kịp đứng vững thì hàng thứ ba có người chạy tới, va phải cô, xem chút nữa ngã chổng vó.

May là phía sau còn có người đỡ cô, cô ngẩng đầu nhìn, là Trịnh Gia Dân, xem như cũng quen biết, vì vậy cô nhoen miệng nói: “Cám ơn!”

“Đừng khách sáo!”, Trịnh Gia Dân buông lỏng tay, rồi đứng luôn ở đó.

Nhiếp ảnh gia đứng ở đó chỉ huy: “Các thầy vui lòng ngồi xuống. Hàng cuối cùng, nữ sinh bên tay phải đứng đứng, đến gần hơn một chút, các bạn nam phía sau, đứng lui lên ... Rồi rồi ...”

Tách! Tách! Bức ảnh đánh dấu mười tám năm trôi qua, thời khắc thanh xuân đó mãi mãi đọng lại trong mỗi người.

Sau khi chụp ảnh tốt nghiệp, mọi người xôn xao bàn tán điên vào đơn nguyện vọng. Sẽ nộp online, thời gian trong vòng nửa tháng. Thầy Trương đề mọi người nói ra ý nguyện của mình, sau đó thầy từ từ dừng bước ở bàn của Dương Miên Miên, cười híp mắt hỏi: “Em điền xong chưa?”

“Dạ, rồi!”, Dương Miên Miên vẫn rất tôn kính thầy Trương, “Đại Học Nam Thành.”

“Em có khả năng chọn trường tốt hơn”, tuy mọi việc đều nằm trong dự liệu của Thầy Trương nhưng thầy vẫn cảm thấy tiếc cho cô, “Em là một thiên tài!”

“Em không muốn rời khỏi đây!”

Thầy Trương khẽ gật đầu: “Đại học Nam Thành cũng tốt, cũng là một trong ba trường đứng đầu trong cả nước. À! Đúng rồi, kỳ thi mấy lần trước em không tới, thật đáng tiếc, thành tích bị kéo xuống, nếu không ít ra có thêm được mấy điểm”, thầy hơi tiếc cho Dương Miên Miên.

Dương Miên Miên cười gượng: “Em có chút việc ...”, hôm đó cô cùng Đặng Mạn Linh đi tìm chị của cô ta, quên mất tiêu cái trận chung kết ấy.

Nhưng ít đi vài điểm cũng không ảnh hưởng đến tổng điểm của cô.

Lĩnh bằng tốt nghiệp xong, là đến phần du lịch sau tốt nghiệp. Đây là loại hoạt động tập thể, nhưng nếu như không nằm trong chương trình học, nên để hơn một nửa học sinh tham gia đã là tốt lắm rồi, đặc biệt là lớp nhất, lớp của Dương Miên Miên. Bởi học trong lớp ấy chỉ lo học hành, có người đã sắp xếp đi du học, có người đi cùng gia đình, nên cuối cùng chỉ có 30 người tham gia.

Thầy Trương trực tiếp đứng ra thuê một chiếc xe du lịch, đồng hành cùng họ còn có giáo viên dạy môn hóa học. Cô Chu và thầy Trương cũng coi như vì đám học sinh này mà chơi hết mình một phen.

Trời vừa sáng, Đặng Mạn Linh và Đồng Hân đã đến điểm danh, chỉ là hai người bọn họ không nghĩ đến Dương Miên Miên cũng đi, nên họ cực kỳ sung sướng. Khi Dương Miên Miên vừa bước lên xe đã thấy hai cô bạn chiếm được chỗ ngồi tốt đang vẫy tay gọi cô.

Dương Miên Miên đeo balo, chen qua đám bạn rồi ngồi xuống, mắt nhắm tịt: “Tại sao lại sớm như vậy ... Buồn ngủ quá!”

“Tối qua cậu không ngủ được sao?”, Đồng Hân đưa cho Dương Miên Miên một chai nước suối và bánh mì. “Điểm tâm đây!”

“Tớ ăn rồi!”, Dương Miên Miên kéo chiếc mũ lưới trai che đi ánh sáng. Mũ này cũng là Kinh Sở mua cho cô. Từ sau lần ấy, anh thường hay đặt mua qua mạng. Dương Miên Miên không tài nào ngăn cản được chuyện anh tối ngày mua quần áo cho cô.

Quan trọng hơn là mỗi khi quần áo mới ngại ngủng nói: “Lần đầu gặp mặt, xin chiếu cố em một chút!”, thì ngay cả mạng trà hàng cô cũng không nỡ.

7 giờ rưỡi, tất cả mọi người đều đến đông đủ, xe buýt xuất phát.

Hoạt động chính của trường Nhất Trung là dạ hội mừng Tết Nguyên Đán, Đại Hội Thể Dục Thể Thao, còn những hoạt động khác là do lớp tự đứng ra tổ chức, nên cũng khá ít người, có thể đếm được trên đầu ngón tay. Mọi người đều là lần đầu tiên đi du lịch cùng bạn học, nên mọi người khá hưng phấn.

Trên xe có người ngủ, có người đánh bài, có người tán gẫu. Thầy Trương dạt dào cảm xúc nói chuyện với cô Chu: “Đây cũng đã là cuối được tụ họp bên nhau rồi, ngắm lại tôi cảm thấy không nỡ, dù sao cũng chần chừ bọn nhóc này đã 3 năm.”

Cô Chu là một cô giáo khoảng 30 tuổi, dạy họ môn hóa học. Cô rất dịu dàng, nhưng từ lần cô ung dung nói cho họ biết cách làm sao để hạ độc giết chồng mà không ai phát hiện.

“Học sinh khóa này rất giỏi, đặc biệt là lớp của thầy”, Cô Chu cười híp mắt, “Thôi chúng ta đã cực khổ lâu như vậy rồi, nên vui chơi thỏa thích một bữa.”

Thầy Trương cũng cười: “Lên Đại học, mới chính là thời gian cho bọn chúng chơi đùa.”

Dương Miên Miên gật gù trên xe, tỉnh lại thì bị đám Đặng Mạn Linh kéo đi chơi đánh bài, cô không ham lắm: “Tớ đánh bài với các cậu, các cậu chắc chắn sẽ thua ...”

Câu nói này khiến mấy nam sinh bất mãn: “Ai nói là bọn tớ sẽ thua?”

Mọi người cùng nhau khích bác, cô không đành từ chối, cảm bộ bài: “Này! Thua không được phép khóc nhé!”

Bạn trai cùng lớp vẫy vẫy tay coi thường: “Ai khóc còn chưa biết!”

Qua mấy vòng

“Chị chị, Xin nương tay, đừng ra tay nữa!”

“Chúng tớ chịu thua rồi ㄟ ㄎ ㄟ Xin tha!”

“Một đám không có tiền đồ! Xem tờ đây ... Này, Dương Miên Miên, bạn qua vòng rồi à? Có mình bạn đánh thôi sao?!”

Dương Miên Miên : (_ _ |||)

Đồng Hân tỉnh mắt: “Miên Miên sao cậu lợi hại như vậy?”

“Tính toán bài!”. Phàm cái gì có dính dáng đến tính toán đối với Dương Miên Miên đều không khó, mỗi lần bài mở cô đều nhớ thật kỹ, hơn nữa, có vài lá bài không giữ được mồm miệng lúc nào cũng kêu to “Bùm”, “Thuận Tử”, “Cậu là heo à, mau đánh tờ ra, mau lên” ... cô không thảng mới là lạ.

Bị Dương Miên Miên đánh cho thua toi bởi hoa lá, tên bạn học khóc oa oa kêu cha kêu mẹ. Cô hết nói nổi, liền trở về chỗ mình ngồi thờ ơ đó.

Thắng thần mà nói, cùng một đám bạn học chơi đùa như vậy cô cũng không quen lắm, tốt nhất cứ lặng im nhìn mây trời ngoài cửa sổ thì tốt hơn.

Đặng Mạn Linh cũng quay về ghế ngồi: “Có phải là tẻ nhạt lắm không? Nhưng mọi người cùng nhau chơi vẫn thấy vui đúng không?”, cô muốn vội vàng biểu đạt gì đó, nhưng lại cảm thấy quá đường đột, đành cười cười nói: “Xin lỗi nhe!”

Dương Miên Miên cảm giác không rõ ràng: “Tại sao phải nói lời xin lỗi?”

“Biết cậu không thích nhiều người, còn lôi kéo cậu vào chơi đùa. Chẳng qua tớ cảm thấy thời gian không còn nhiều ...”, Đặng Mạn Linh nói, “... Ba tớ muốn tớ xuất ngoại.”

Dương Miên Miên quay đầu nhìn cái bóng của mình trên tấm cửa sổ thủy tinh: “Không cần thiết phải xin lỗi. Không sao hết!”, ngừng một chút, cô nói tiếp, “Cậu muốn đi thì cứ đi. Thiên hạ hợp tan, buổi tiệc nào cũng phải đến lúc tàn, chia ly sớm muộn cũng phải đến.”

Đặng Mạn Linh lại không có cái nhìn thoáng như cô, nghĩ đến mình sau này phải ra nước ngoài, không còn có bạn bè liên cảm thấy chua xót: “Tớ không nỡ, mọi người không biết sau này còn có thể gặp lại không?”

Dương Miên Miên giờ tay lên che miệng, không nói tiếp.

Chiếc xe buýt chạy bon bon trên đường cao tốc, ca hát vui vẻ: “Xuất phát ... Hướng về phía mặt trời ... Hướng về phương xa! Xuất phát! Xuất phát! Lên đường, lên đường đi nào thanh niên!”

Thật phán chán! Thật đáng yêu. Nhưng qua hôm nay, bạn sẽ chẳng có cơ hội gặp lại nó.

Bạn bè nếu có lòng muốn gặp mặt thì vẫn còn cơ hội nhìn thấy nhau.

Chiếc xe dừng ở quán com ven đường để ăn trưa, hơn 30 người đã ngồi đầy quán nhỏ. Trịnh Gia Dân vừa gọi com vừa thanh toán tiền, chỉ sợ gọi quá mức chi tiêu, Thầy Trương vỗ vỗ vai anh ta: “Bữa com này thầy mời!”

“Quý lớp vẫn còn ạ, hơn nữa làm sao để thầy mời cơ chứ. Bọn em phải mời thầy mới đúng”, Trịnh Gia Dân vội vã can ngăn.

Thừa dịp hai người đang tranh qua tranh lại, cô Chu đã tìm bà chủ trả tiền: “Được rồi! Về bàn ăn com đi!”. Phất tay áo, ra đi không một áng mây ~~~

Món ăn rất tầm thường, nhưng mọi người ăn uống rất vui vẻ. Dương Miên Miên ngồi ở trong góc gấp miếng sườn xào chua ngọt. Sặc, quá chua, nhiều bột ngọt, miếng thịt chặt quá lớn, lại toàn xương chẳng thấy thịt đâu. Cô cắn một miếng, nuốt chút nữa phun ra, nhưng ngấm lại quá phí phạm nên đành nhịn nuốt xuống, cũng không dám gấp thêm miếng thứ hai.

Tự Tiểu Văn ngồi ở bàn khác: “Tiểu Đội trưởng! Gọi thêm vài món đi, chứ mấy món ăn này khó ăn quá đi!”

Trịnh Gia Dân nhỏ giọng: “Cái này cô Chu mời!”

Tự Tiểu Văn lập tức cầm miếng, đẩy bát com ra: “Ờ ăn no rồi!”. Mấy nữ sinh theo phe cô cũng buông đũa đi về lại xe buýt ăn đồ ăn vặt của mình.

Dương Miên Miên cũng cảm thấy khó ăn thế nhưng cô không nỡ lấy tiền riêng ra mua món khác, chỉ còn cách móc đầy chén canh uống cho no. Một lát sau cô gấp một miếng tôm trứng chiên, mùi vị rất ngon, nhưng vừa nhìn lại thì đã hết sạch sành sành.

Dương Miên Miên ra tay quá chậm nên chỉ được ăn một miếng trứng nhỏ, nhìn lại mâm thì đã không còn miếng nào. Cô yên lặng buông đũa, cảm thấy bị tổn thương. Dù sao từ trước đến giờ cô ăn com một mình cũng chẳng tranh với ai. Sau này có Kinh Sở, anh lúc nào cũng gấp món ngon nhất cho cô. Cá ăn bụng, gà ăn đùi, rau trong bữa com đều là ăn lá rau mềm ngọt.

Bây giờ lại cùng một đám người tranh nhau miếng ăn cô thấy không quen, vì vậy bữa này ăn không no.

Quay về xe thấy không vui chút nào, liền móc miếng bánh bích quy ra ăn, rồi nhắn tin cho Kinh Sở: “Em muốn ăn tôm chiên trứng (> ___

“Về anh làm cho em ăn!”

Xong! Cô đã được xoa dịu.

Đã ăn com trưa, mọi người trên xe ngủ gà ngủ gật, nghiêng trái ngả phải, Dương Miên Miên đầu cũng gật gật, ngủ tựa bên cửa sổ.

Xe buýt từ từ tiến sâu vào khu rừng núi, đây là ngọn núi gần Nam Thành, có thể leo núi nhưng ngọn núi này không cao lắm, ở trong một trang trại, điều kiện không tồi, trên căn bản cũng có thể thỏa mãn phần lớn nhu cầu của bạn học.

Trang trại này bề ngoài khá cũ, bà chủ khá nhiệt tình thông báo các gian phòng đã chuẩn bị kỹ càng, Trịnh Gia Dân giao chìa khóa lại cho mọi người nhận phòng, ba người một phòng. Dương Miên Miên, Đặng Mạn Linh và Đồng Hán một phòng. Đối diện là phòng của Tự Tiểu Văn, Trương Xảo và Đồng Xuân Hiếu. Cửa vừa mở đã nghe thấy tiếng Tự Tiểu Văn oán than: “Nói quái quỷ gì đây?”

Dương Miên Miên cũng nhìn vào trong. Trong phòng có ba chiếc giường nhỏ, màu trắng, hai cái ghế, cửa sổ mở ra ngoài, có tấm rèm cửa khẽ lay động. Trên tường có mấy con nhện đang bò. Trên nền đất cũng khá sạch. Quay sang nhìn phòng vệ sinh, có tắm vòi sen, trên tường gạch men đã ố vàng, dép nhựa, ba chiếc ly xếp thẳng hàng, có thể coi đây là ly súc miệng cũng được.

Cô ngẫm nghĩ lại, Trịnh Gia Dân gọi là ‘điều kiện không tồi’, ý chỉ không ‘tệ hại’ như suy nghĩ của họ.

Đồng Hán đã từng ở trang trại, cô nhìn qua một vòng kết luận: “Cũng được! Tuy rằng không tốt đẹp như trong tưởng tượng nhưng dù sao ở trong vùng núi heo lánh, thế này cũng tốt rồi. Chỉ có điều xin thêm nhang muỗi đi!”

Đặng Mạn Linh là tiểu thư được nuông chiều từ bé, cô cau mày, nhưng không oán than, phui phui giường rồi ngồi xuống: “May là tớ có mang theo drap trải giường, chứ cái chăn này làm sao mà ngủ?”

Dương Miên Miên cười gượng, không dám nói chân của mình cũng đang ní non vì đã lâu không được tắm nắng đây, ☐ ▽ ☐, cô phát hiện lúc này mình nên giả điên thì tốt hơn. Nếu không làm vậy thì chẳng còn cách nào khác!

“Trời mưa rồi!”, Đồng Hán đứng bên cửa sổ, “Mưa lớn quá làm sao ngày mai có thể leo núi được?”

“A! Sao lại xui xẻo như vậy?” Đặng Mạn Linh cũng đến gần nhìn, vẻ mặt buồn thiu.

Các cô không hề biết, mưa không thể leo núi chẳng có gì là đáng kể, chỉ ngại xui xẻo đang sắp sửa ập tới mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Tội phạm đào tẩu

Điều kiện ăn ở tại nông trại đương nhiên không tốt lắm nhưng com nước vẫn có nét đặc sắc riêng. Đó chính là rau dưa gà vịt đều tự tay nuôi trồng nên khi ăn hương vị cực kỳ khác biệt,

mọi người rất vui sướng. Mở mấy chai rượu mời thầy cô, cũng coi như tiệc chia tay.

Thầy Trương cũng không phản đối, cùng các nam sinh uống vui vui về về, những bạn khác gương mặt ai cũng đượm ý cười. Bên ngoài mưa lớn nhưng trong đây tiếng cười nói như át cả tiếng mưa rơi.

Nhưng ... Dương Miên Miên chưa ăn được bao lâu liền nhận được điện thoại của Kinh Sở, cũng không phải là hỏi han như ngày thường: "Miên Miên, hiện tại bọn em đang ở Hà Sơn sao?"

Hà Sơn chính là địa danh ở bởi vì khi mặt trời mọc, ánh sáng tỏa khắp vùng đồi núi, cực kỳ tráng lệ nên mới được đặt tên này. Có điều cả nước cũng không biết bao nhiêu nơi cũng có cái tên tương tự, vì vậy tính ra nó cũng chẳng phải nổi tiếng gì cho lắm.

“Đạ đúng!”

Kinh Sở ngậm thờ dài, nhìn hồ sơ trước mắt, xoa xoa mi tâm: “VẬY anh báo cho em một tin xấu.”

“Ồ đây mưa lớn quá! Anh nói đường phía dưới núi không thông sao?”, Dương Miên Miên cười lớn, “Có người mang tội giết người trốn ở đây à?”

Thanh âm Kinh Sở trùng xuống: “Miên Miên, anh thấy chuyện này không buồn cười chút nào.”

Dương Miên Miên im bật: “Không phải chứ? Em giỡn chút thôi.”

“Tên tội phạm đang lẫn trốn đó tên Ngô Chí Hoa, là tên buồn ma túy khét tiếng. Hôm nay cảnh sát có hành động truy bắt hắn nhưng hắn trốn được, dưới chân núi phát hiện xe cảnh sát và một cảnh sát đã bị trúng đạn, một cảnh sát khác đang trên đường truy đuổi hắn.”

Dương Miên Miên thốt lên: “Hắn có súng sao?”

“Đúng!”, Kinh Sở hít sâu một hơi, “Miên Miên, em biết vì sao anh lại kể cho em nghe chuyện này chứ?”

Dương Miên Miên đến một chỗ yên tĩnh hơn một chút, đáp lời: “Em hiểu, anh hãy tin em.” Mặc kệ cô có to gan đến đâu, nhưng khả năng cô thể nào anh đều hiểu rõ, đó là lý do tại sao anh không đi liên hệ với bà chủ nông trại hay là thầy cô giáo mà chỉ nói duy nhất cho mình cô.

Anh tin cô.

Kinh Sở nhẹ giọng: “Miên Miên, anh đang trên đường đến đó, trước khi anh đến nơi, em phải cố gắng cầm cự một chút!”

“Anh yên tâm!”, Dương Miên Miên nhìn lại đám người đang vui vẻ trong nhà ăn, ngữ khí bất giác buông lỏng, “Ồ đây bọn em có đến 30 người, hắn tốt nhất nên ở yên trong núi đi đừng nên xuất hiện.”

Kinh Sở lại không lạc quan như cô, tên Ngô Chí Hoa là ông trùm buồn ma túy khét tiếng tại Nam Thành, lòng dạ độc ác khó lường, trên đường tháo chạy đã giết chết một cảnh sát, hắn sẽ không quan tâm giết thêm mấy mạng người nữa, mà hiện tại trên núi đang mưa xối xả, thật là một nơi lý tưởng để ra tay tàn sát.

“Em đưa điện thoại cho giáo viên, anh nói với họ mấy câu!”

Dương Miên Miên nhìn xung quanh, đúng lúc thầy Trương đi toilet trở vào, cô vội vã ngăn thầy: “Thầy ơi!”

Cô đưa điện thoại vào tay thầy Trương, thầy cảm thấy có chút kỳ quái nhưng vẫn nhận máy, đầu dây bên kia truyền đến một giọng người đàn ông trầm ổn: “Xin chào! Tôi là Kinh Sở, Đội trưởng đội cảnh sát hình sự Nam Thành.”

Thầy Trương nghe xong toàn thân đổ mồ hôi lạnh, ngay lập tức tỉnh rượu, thầy liếc mắt nhìn Dương Miên Miên mãi, miệng vẫn trả lời: “Được! Được! Chúng tôi sẽ chú ý!”

Cúp điện thoại, thầy Trương dựa vào lan can, hít sâu một hơi, nửa ngày mới tỉnh táo một chút: “Chuyện này trước tiên chúng ta sẽ chưa nói với mọi người, sợ mọi người lo lắng.”

Dù sao cũng đã là một thầy giáo hơn 40 tuổi, năng lực kiểm soát vẫn còn rất tốt, Thầy Trương bình ổn tâm trạng lại một chút, rồi mới quay trở vào nhà ăn, không ai nhận ra được điểm khác thường.

Dương Miên Miên đứng bên ngoài một lúc. Cô cũng không muốn giống như mấy nữ anh hùng cầm cờ chạy trước, tốt nhất nên ngồi yên cùng mọi người chờ đợi.

Địch trong tối, ta ngoài sáng, lấy tĩnh chế động mới là thượng sách.

Trời mưa mãi không dứt, lúc quay về phòng Đặng Mạn Linh vẫn còn lo lắng: “Trời cứ mưa thế này, ngày mai làm sao có thể leo núi được cơ chứ!”

Dương Miên Miên lúc này lại cho rằng thầy không leo núi ổn tốt hơn nhiều, chỉ ít không leo núi mọi người ở nông trại vẫn còn được an toàn, lên núi lỡ có ai bị lạc, ai biết phát sinh những chuyện gì nữa.

Dùng xong cơm tối, mọi người cũng chưa muốn đi ngủ sớm liền tụ tập trong một phòng đánh bài, tán gẫu, còn có mấy nam nữ sinh ngồi túm tụm lặng lẽ nói chuyện. Thầy Trương vốn dĩ còn nói đùa mấy câu, bây giờ thì lo lắng đến phát run.

Chớp giật liên hồi, sấm đi đùng, ánh đèn chớp tắt sợ hãi la lớn: “Chết mất chết mất, em muốn đứt cầu dao rồi!”

Vừa dứt lời, cả không gian chìm trong bóng tối.

Dương Miên Miên: Cái này không giống trong phim kinh dị thường coi sao? Mưa như trút nước, trong nhà trọ, điện cúp hết, như vậy đón lấy Hình như có chút kích thích.

“Mọi người đừng lo lắng, chỉ là đứt cầu chì thôi!”, Thầy Trương cũng lo sợ, vội vàng tìm chủ nông trại kêu sửa chữa.

Mọi người mở đèn pin trên điện thoại, ai đánh bài tiếp tục đánh bài, ai tám chuyện vẫn tiếp tục tám chuyện, chẳng ai có thể bị ảnh hưởng. Thậm chí Dương Miên Miên còn nhìn thấy lợi dụng ánh sáng tối tăm có mấy cặp đôi còn lên nắm tay và hôn nhau.

Điều này ... Dương Miên Miên im lặng lấy điện thoại nhấn một icon (づ 3 づ) づ cho Kinh Sở.

Điện thoại rung, còn tưởng rằng xảy ra chuyện gì, anh vội vàng lấy ra, trông thấy tin nhắn này, anh dờ khóc dờ cười, suy nghĩ một chút, rồi nhắn lại: “Ngoan!”

Liễu Ngọc nhìn anh bằng ánh mắt quý dị: “Đội trưởng! Vụ lần này vốn dĩ không liên quan đến đội chúng ta, chẳng nhẽ ...”, cô kéo dài âm điệu, “Quả nhiên anh với Đội trưởng Phương có vấn đề???”

Kinh Sở: “... Cô có thể cất lại những suy nghĩ bệnh hoạn kia của cô được không?”

“Đừng đừng Đội trưởng, em biết sai rồi. Anh đã có bạn gái, nhưng bạn bè vẫn là bạn bè mà!” Liễu Ngọc hết dám hó hé.

“Bên kia cảnh lực không đủ nên mới yêu cầu xin trợ giúp”, Kinh Sở liền nghĩ đến tên tội phạm Ngô Chí Hoa liền cau mày, “Hắn không phải là nhân vật dễ đối phó.”

Liễu Ngọc lật văn kiện trên tay: “Đội trưởng! Không có ảnh chụp của tên Ngô Chí Hoa, làm sao chúng ta có thể xác định người đang lẩn trốn trong núi là hắn?”

“Người nằm vùng do chúng ta sắp xếp nhận ra hắn, đáng tiếc trong lúc truy đuổi tên Ngô Chí Hoa anh ấy đã hi sinh. Hiện tại chỉ còn một cảnh sát đang tiến sâu vào núi đuổi theo hắn. Tình hình hiện tại không cần tôi nói nhiều cũng đã biết có bao nhiêu nguy hiểm rồi chứ?”, Kinh Sở mím chặt môi, cau mày: “Thêm vào đó, trong núi còn có rất nhiều học sinh.”

“Học sinh?”, Liễu Ngọc buồn bực, “Đội trưởng anh đã điều tra rồi sao?”

“Ừ! Tôi chưa nói cho cô biết sao, nhóm học sinh của trường Miên Miên đang cắm trại tại đó?”

Liễu Ngọc:: "Σ(°△°) vậy sao???"

Cô ta rút điện thoại tính nhắn tin cho Dương Miên Miên, Kinh Sở thần nhiên nói: “Khỏi nhắn tin cho cô bé, tôi đã nhắn rồi.”

“Đội trưởng! Em phát hiện dạo này anh càng ngày càng tốt với Dương Miên Miên nhen!”, Liễu Ngọc vẫn còn nhớ về mặt trước đây của Kinh Sở, sao gần đây lại đột nhiên đối xử tốt như vậy?

Bắt đầu từ khi nào đây?

Kinh Sở ngăn người, anh không thể nhớ được tâm trạng trước đây của mình là thế nào, nhưng hiện tại mỗi lần nghĩ đến Dương Miên Miên anh đều cảm thấy ngọt ngào, trước đây anh lạnh nhạt với cô bé lắm sao? Hung hăng lắm sao?

Thôi! Tạm thời gác chuyện này sang một bên!

[Câu gốc tiếng hoa: Hoa khai lưỡng đoá, các biểu nhất chi. (花开两朵, 各表一枝)]

Ông chủ nông trại trán vuốt mồ hôi đang lẩn mò trong tủ điện, bà chủ cầm đèn pin rọi cho ông ta: “Xong chưa?”

“Chưa!”, ông chủ trả lời, “Anh sửa không được!”

Bà chủ liếc ông ta bằng ánh mắt khinh thường: “Ông không sửa được không chịu nói sớm, để đó đi để bà đây ra tay.”

Trong lúc bà chủ đang ra sức sửa cầu chì, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, cộng với âm thanh gào rít của mưa gió, tiếng gõ cửa có chút ghê rợn, ông chủ giật bắn mình, tiến sát đến bà chủ: “Lão bà, còn có khách khác sao?”

Bình thường khách đến trọ nơi đây đều đặt trước, mà xung quanh đây chỉ có nông trại của ông bà, còn mấy nông trại khác đều là ở dưới chân núi. Nhưng nông trại của ông bà chiếm vị trí khá đẹp lưng chừng núi nên tuy điều kiện không được đầy đủ như dưới chân núi nhưng chuyện làm ăn của hai người cực kỳ tốt.

Bà chủ bực mình: “Chỗ này mấy bữa nay đám học sinh bao trọn gói rồi, đâu còn có khách khác.”

“Sao cứ thấy sợ sợ vậy nè?”, ông chủ cười hề hề, chính là không muốn đi ra mở cửa.

Bà chủ khinh bỉ nhìn ông ta: “Tại sao bà đây lại gả cho một kẻ nhất gan như ông chứ. Để tôi đi mở cửa!”

Bà nhảy xuống ghế mở cửa, ông chủ vội vã theo sau: “Đội tôi với, bên ngoài tối như vậy, đèn pin không cầm sao mà thấy ...”

Bà chủ ra mở cửa, phát hiện bên ngoài chẳng phải yêu ma quỷ quái gì mà là một cảnh viên, cả người ướt đầm.

“Cảnh sát?”, bà chủ giật bắn mình.

Người đàn ông lau mặt cho bớt nước mưa: “Thật ngại quá, mọi người có thấy một người đàn ông đáng đáp cao cao gầy gầy không?”

“Không thấy! Có chuyện gì sao?”, ông chủ nấp sau lưng bà chủ nhỏ tiếng trả lời.

Người đàn ông sờ sờ trong túi, móc ra một tấm thẻ: “Tôi là cảnh sát Nam Thành, Hạ Tuyền, hiện tại chúng tôi đang đuổi theo một tên tội phạm nguy hiểm, hắn đang lẩn trốn trong núi.”

Ông chủ sợ đến gương mặt trắng bệch: “Bà ơi! ...”

“Ông sợ cái gì chứ! Ở đây nhiều người như vậy”, bà chủ thì ngoài miệng mắng chửi nhưng trong lòng thì chột dạ, bà vội vã mở lớn cửa mời anh cảnh sát vào, “Cảnh sát Hạ, mời anh vào, ở đây chỉ có thầy cô giáo và một đám học sinh, không thấy người mà anh cảnh sát gọi là tội phạm.”

Hạ Tuyền bước vào phòng, chỉ nói: “Trước tiên đừng nói cho những người khác biết tránh đánh rần động cỏ. Tôi bị thương nhẹ, không biết ông bà chủ có bông băng không?”

Bà chủ dựa vào ánh đèn pin mờ mờ, chỉ thấy toàn cảnh phục của anh ta đều thấm đầy máu, có lẽ bị thương không nhẹ, bà nhẹ giọng trả lời: “Vẫn còn phòng trống, cảnh sát Hạ ở đây nghỉ ngơi trước đi!”

“Cám ơn!”, Hạ Tuyền không từ chối, lúc bước qua nhà ăn anh ta nghe thấy tiếng cười đùa, bà chủ giải thích, “Là đám học sinh vừa mới tốt nghiệp nên cùng nhau đi du lịch.”

“Ừ!”

“Bà chủ!”, Phía trước đột nhiên xuất hiện một người, bà chủ hét hồn: “Ai vậy?”

Dương Miên Miên dùng điện thoại rọi mặt mình: “Sửa cầu chì xong chưa ạ?”, ánh mắt cô quét qua hướng Hạ Tuyền: “Đây là ai? Cảnh sát sao?”

Bà chủ há mồm tỉnh trả lời, đã bị Hạ Tuyền cắt ngang: “Bạn học, tôi đi ngang qua đây, chỉ gặp tai nạn giao thông thôi, các em đừng sợ.” Hắn đưa tấm thẻ chứng nhận cho cô xem, chỉ có điều ảnh trên thẻ có dính máu nhìn không rõ chân dung, nhưng hai chữ Hạ Tuyền thì rõ mồn một.

Dương Miên Miên liếc hắn, gật đầu: “Ừ! Ông chủ, ông cho bọn cháu thêm mấy cây nến được không?”

“Ừ ừ Được!”, ông chủ chạy vội đi tìm cho bọn họ mấy cây nến, bà chủ dẫn Hạ Tuyền về phòng phía trên lầu.

Dương Miên Miên đắm chiều nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, khoe miệng nở nụ cười lạnh lùng.

Tấm giấy chứng nhận của tên cảnh sát kia đang đau đớn nói: Đừng tin hắn, hắn không phải là cảnh sát, hắn là người xấu, hắn là tội phạm.

Lại dám cài trang thành cảnh sát vào đây, nhìn vết máu trên cánh phục cô không khó để đoán được tình hình hiện tại của anh cảnh sát tên Hạ Tuyền kia.

Chỉ làm mục đích của tên Ngô Chí Hoa xuất hiện ở đây là gì?

Trên tay hắn có súng, tốt nhất không được đánh rắn động cỏ. Dương Miên Miên nghĩ vậy, mí mắt sụp xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Đêm mưa

Ông chủ cố gắng hết sức sửa cầu chì nhưng vẫn không thành công, điện vẫn không sáng, cũng không biết tù điện bị hư gì nữa.

Đám bạn vẫn tụ tập quanh cây nến, được thêm một lát liền giải tán, ai về phòng người nấy.

Dương Miên Miên vừa về đến phòng mình liền đóng kín cửa sổ, chưa yên tâm, cô đi tìm thêm thanh sắt nhỏ cài lại cho thật chặt. Đồng Hân hỏi ngay: “Làm gì vậy?”

“Ồ, không có gì”, mặt không chút biến sắc nói dối cho qua chuyện.

Cô bước vào phòng tắm, dội nước qua loa rồi ra ngoài vẫn mặc bộ quần áo chỉnh tề chứ không thay đồ ngủ. Vẫn chiếc quần short cùng áo thun, phía dưới gối cô đặt con dao găm Thụy Sĩ.

Con dao này nằm trong bộ sưu tập của Kinh Sở, anh cũng không hiểu tại sao Dương Miên Miên đi du lịch mà muốn đem theo vật này, cô đáp lời: “Lỡ gặp bất trắc thì sao, chuẩn bị trước vẫn hơn. Đêm hôm lỡ con rắn chui vào giường thì thế nào.”

“Rắn chui vào thì dao cũng vô dụng!”, Kinh Sở ôm đầu, nhưng cũng không thể chống chọi được tính kiên trì của cô. Đành mắt nhắm mắt mở cho qua chuyện.

Mà ngay lúc này đây Đặng Mạn Linh cũng không khỏi hiếu kỳ: “Mặc như vậy mà ngủ sao?”

“Đâu mang theo drap trải giường, dơ lắm!”, cô nhắm hai mắt, “Ngủ thôi!”

Đặng Mạn Linh và Đồng Hân liếc nhìn nhau, cảm giác kỳ lạ nhưng hai cô không nói gì, tắt đèn rồi lúi điện thoại ra nghịch.

Dương Miên Miên đương nhiên không ngủ. Làm sao giờ phút này cô có thể ngủ yên, nghĩ đến ở chung với 1 tên tội phạm nguy hiểm là đầu cô căng như dây đàn, thêm vào đó có chút hưng phấn, tế bào não hoạt động hết công suất, làm sao mà buồn ngủ được cơ chứ!

Chờ mọi người đã ngủ say, cô mới nghe thấy tiếng vách tường nhỏ giọng truyền tin: “Này ... hắn về phòng rồi.”

Dương Miên Miên mở mắt, rón rén bước xuống giường, liếc nhìn điện thoại di động, không có tín hiệu. Cô suy nghĩ một chút rồi lấy điện thoại cho vào trong túi.

Khi cô vừa dọm bước ra khỏi cửa, Đặng Mạn Linh nhẹ giọng hỏi: “Miên Miên?”

“Tớ ra ngoài một chút thôi, đừng lo!”, Dương Miên Miên đi tới bên giường cô ta, “Sau khi tớ ra ngoài nhớ lấy ghế chèn chặt cửa.”

Đặng Mạn Linh cảm thấy bất an vô cùng: “Có chuyện gì sao?”

Dương Miên Miên cười với cô ta một cái, không trả lời, mở cửa bước ra ngoài. Đặng Mạn Linh hầu như không còn nghe thấy tiếng bước chân của Dương Miên Miên. Cô ta ngồi trên giường một lúc, sau đó mới bước xuống giường lấy ghế chặn cửa.

Ngay lúc này đây cô ta không còn cảm thấy buồn ngủ nữa.

Dương Miên Miên quyết định đi tìm Hạ Tuyền thật. Cô không biết anh ta còn sống hay không nhưng bây giờ đi vẫn còn kịp chứ chậm một bước nữa thì e rằng là muộn thật rồi!

Lúc đi xuống lầu cô nghe thấy tiếng trò chuyện cách đó không xa, có lẽ đầu liếc nhìn, thì ra là Trịnh Gia Dân và Tự Tiểu Văn, chẳng biết hai người đang to nhỏ chuyện gì, mà cô cũng chẳng có hứng thú muốn nghe.

Bây giờ cô chỉ muốn biết Hạ Tuyền thật đang bị vút ở chỗ nào rồi???

Nếu vậy phải đi hỏi cảnh phục của Hạ Tuyền, hi vọng bà chủ nhiệt tình đã thay cho ‘chú cảnh sát’ bộ quần áo mới.

Dù sao ngay lúc ấy, nó vẫn kêu cứu ‘Cứu! Cứu anh ấy!’ . Nếu vậy Hạ Tuyền chưa chết không phải sao?

Đáng tiếc chính là Dương Miên Miên đến phòng giặt ủi lại không tìm thấy cảnh phục. Điều này làm cho cô hết sức thất vọng, chán hơn nữa là đường ống thông gió cũ kỹ không thể tả,

cô phỉ cả nửa ngày trời nó mới nghe rõ câu hỏi của cô, nhưng vẫn cứ ngơ ngáo ngáo, căn bản cũng không hiểu nó nói gì. Cô quyết định không phí thời gian với nó nữa.

Tự cô sẽ đi tìm

Nếu như là Ngô Chí Hoa, cô sẽ giấu người ở đâu đây? Nhìn vết máu trên cánh phục, hai người bọn họ đã đấu với nhau một trận khá ác liệt, Hạ Tuyền cho dù chưa chết cũng không có khả năng bỏ được đi đâu. Nếu dựa vào tính tình cẩn trọng của tên Ngô Chí Hoa tuyệt đối sẽ không vứt bỏ anh ta ở ven đường.

Ngắm lại một chút xem trên người Ngô Chí Hoa còn đâu mồi gì hay không?

Cô nhắm mắt suy nghĩ.

Bộ cánh phục không vừa với hần, nhưng khi gặp hần, hần quá toi tả nên không ai chú ý đến điểm này. Nghĩ kỹ một chút cô cảm thấy bà vai hần rất chặt, quần rất ngắn.

Hạ Tuyền thấp và gầy hơn hần.

Hơn nữa hần đi một đôi giày thể thao, cái này không hợp với bộ cánh phục mặc trên người hần chút nào. Có thể kích thước chân của Hạ Tuyền lớn hoặc nhỏ hơn hần nên nếu đi vào sẽ gây ra nghi ngờ, vì vậy hần không đổi giày.

Đứng rồi, bên hông của hần hơi phình lên, chắc là súng, súng của Hạ Tuyền. Dương Miên Miên nghĩ một chút ... cô nhớ hình như tên Ngô Chí Hoa không chỉ có một cây súng.

Có súng thì sao đây? Điều này hàm nghĩa hần có thể lấy tất cả mọi người ở đây làm con tin.

Cô tuyệt đối không thể để xảy ra sơ sót.

Dương Miên Miên thở dài, một lần nữa rút điện thoại di động ra, hình như có sóng, rất yếu. Cô vội nhấn một tin gửi đi ngay lập tức.

Cám ơn trời! Cám ơn đất!

“Bé vàng bé bông của chị thật cố gắng quá đi mất!”, Dương Miên Miên vui vẻ đem điện thoại nhét vào túi.

Điện thoại mày vàng óng: “Dương Miên Miên (づ 3 づ)”

Xoay người một cái, cô nhìn thấy một bóng đen thoát ần thoát hiện, trong nháy mắt Dương Miên Miên tròn tròn hai mắt, đứng chết chân nhìn chòng chọc chỗ đó: “Đúng là vận khí không tệ mà!”

Cô đi vòng vèo trở vào trong nhà, lúc mới vừa đến đây cô có liếc qua nơi để chìa khóa của bà chủ, cô lục trí nhớ lúc bà chủ nói chuyện với Trịnh Gia Dân khi nhận phòng: Mọi người đều ở lầu hai, hai hoặc ba người một phòng.

Lấy phòng mình làm trung tâm, tính toán lầu hai có khoảng 20 phòng, phía nam phía bắc mỗi dãy 10 phòng, đều có nhãn mác đính phía ngoài ghi chú là giường đôi hay giường ba. Phòng ngủ lớn chỉ có trên lầu ba. Lầu ba thì chỉ có thầy Trương và cô Chu.

Cô quét mắt thêm một lần nữa số chìa khóa các phòng. Lầu hai không đủ. Lầu ba thiếu một cái, số 3 và số 4, là gian phòng hướng Nam, cũng chính là phòng hướng cửa chính của nông trại.

Nghĩa là, từ đó đều có thể giám sát mọi động tĩnh từ trong rừng.

Tất cả đều trong dự liệu của cô. Cô đi vòng qua phòng kho tìm chiếc áo mưa, khoác lên người, mũ kéo xuống có thể che đi nửa khuôn mặt. Cô không thể đi hướng cửa chính, chắc chắn sẽ bị bại lộ, tuy rằng trời mưa rất lớn không thể nhìn rõ.

Cô đi vòng hướng cửa sau, như vậy dựa vào điểm mù của tầm mắt, cô có thể thoát khỏi phạm vi khống chế của tên Ngô Chí Hoa, có thể thuận lợi đi vào rừng.

Thế nhưng người tính không bằng trời tính, lúc cô vật vờ bước ra khỏi cửa sau, cô đã nhìn thấy một bóng người từ hướng cửa trước chạy vội vào trong rừng cây.

Dương Miên Miên lao đảo: “Trời! Muốn chết sao?!” Cảnh tượng đó giống như trong mấy bộ phim truyền hình cầu huyết, nam nữ chính đang cãi nhau toi bởi hoa lá, thì nữ chính vội chạy vọt đi. Chỉ là không giống trên phim truyền hình đó chính là, nữ chính không phải vòng eo nhỏ nhắn nước mắt đầm đìa, thậm chí ngay cả nam chính cũng không đuổi theo.

Được rồi! 'Đầu sao cũng không phải đang đóng phim. Dương Miên Miên kéo lại mũ áo mưa, chạy khuất vào màn mưa. Mưa rất lớn, quật lên cơ thể, hơi rát, tầm mắt nhanh chóng bị nước mưa làm cho mờ mịt.

Cô chạy vào trong rừng không được bao xa thì nhìn thấy bóng người đang phủ lên nóc xe khóc lóc.

“Tự Tiểu Văn?”, Dương Miên Miên lập tức nhận ra cái bóng ấy. Cô nhớ hôm nay Tự Tiểu Văn còn diện một chiếc đầm màu vàng chói mắt, nổi bật làn da trắng nõn của cô ta. Coi như trí nhớ của Dương Miên Miên cũng không đến nỗi tệ quá!

Dương Miên Miên liếc mắt, cô cũng chẳng hơi đâu xen vào chuyện của Tự Tiểu Văn, thế nhưng Tự Tiểu Văn đang một mực đòi mở cốp sau chiếc xe: “Đề ...”, lời nói còn chưa dứt, đã nghe thấy chiếc giày thù thù: “Miên Miên, hình như có người!”

Dương Miên Miên chấn động toàn thân, đè nén phản xạ muốn quay đầu bỏ chạy, nhanh chóng ngồi xổm xuống, thuận tay kéo Tự Tiểu Văn ngồi xuống. Cô ta suýt chút nữa thì bật ngửa ra sau. Tự Tiểu Văn đang chuẩn bị cất cao âm thanh mắng chửi, đã bị Dương Miên Miên bịt miệng: “Đừng nói gì, nhìn kia!”

Khi cô ngồi chồm hồm xuống liền nhìn thấy cốp xe lòi ra hai ngón tay, biểu thị trong cốp xe đang chứa ‘vật’ mà cô tìm kiếm.

Tự Tiểu Văn tuy đang rất tức giận nhưng cũng không phải là người không có đầu óc. Hành vi dị thường của Dương Miên Miên như vậy lại thêm hai đầu ngón tay lòi ra ngoài, nhất thời sững người, rợn hết tóc gáy, sống lưng lạnh toát, miệng không thốt nên lời.

Dương Miên Miên lặng lẽ thò đầu ra nhìn, chỉ thấy trên lầu ba, một bóng đen lơ mơ, hình như đang nhìn bọn cô.

Theo tính toán của cô thì có thể biết đó chính là phòng của Ngô Chí Hoa, xem ra hần cũng đang theo dõi động tĩnh bên ngoài.

Một lát sau, bóng đen biến mất. Dương Miên Miên nhân cơ hội mau chóng mở cốp xe, liếc nhìn, chính là Hạ Tuyền đang cuộn người trong cốp, cô lấy tay lần mò, thân thể đã cứng đờ, anh ta chết lâu rồi.

Trong lòng Dương Miên Miên đột nhiên dâng lên cảm giác cực kỳ khó chịu.

Tự Tiểu Văn nhìn thấy trong cốp xe có người chết, sợ đến mức mặt trắng bệch: “Chuyện gì vậy, sao có người chết ở đây?”

“Suyt! ...” Dương Miên Miên đang tìm đại một cái cớ nói cho qua chuyện, liền nghe thấy tiếng bước chân rất nhỏ, nếu không phải do giày đi trong mưa phát ra âm thanh thì tuyệt đối không thể nghe thấy.

Cô không cần nghĩ cũng biết là ai đến. Không dám quay đầu, cô lúi Tự Tiểu Văn chạy vào trong rừng.

Tự Tiểu Văn lao đảo bị kéo chạy, cô ta muốn mở miệng nói nhưng lại bị nước mưa ngăn lại, hơn nữa lực cánh tay của Dương Miên Miên rất lớn, cô ta không thể thoát ra được. Chỉ còn cách chạy nhanh theo Dương Miên Miên vào rừng.

Trời mưa rất to, trong rừng tối đen như mực, Tự Tiểu Văn rất sợ, cô ta muốn quay trở về nhưng lại bị Dương Miên Miên nắm chặt cánh tay: “Bây giờ mà quay về là chết chắc!”

“Xảy ra chuyện gì?”, cuối cùng Tự Tiểu Văn cũng mở miệng hỏi được một câu.

Dương Miên Miên cũng không muốn hù dọa cô ta, ăn ngay nói thẳng: “Lúc tối có người bước vào nông trại tự xưng là cảnh sát, nhưng hẳn ta không phải, người nằm chết trong cốp xe kia mới là cảnh sát thật sự!”

Tự Tiểu Văn cũng không ngu ngốc, vừa nghe xong mặt không còn giọt máu: “Người kia ... người kia ... người kia ...”

“Tôi phạm giết người, trảm buồn ma túy, có súng, hai chúng ta đã biết chuyện sẽ bị nguy hiểm đúng không?”, Dương Miên Miên mím môi nói, “Hắn không cần biết hai chúng ta đã nhìn thấy thì thế hay chưa, nhưng với tính cách độc ác của hắn, hẳn nhất định không buông tha dù là mối tình nghi chỉ là nhỏ nhất. Do vậy hắn sẽ thủ tiêu chúng ta.”

Tự Tiểu Văn nghe xong nhũn người: “Không phải chứ, có khi nào là sai không?”

“Tự Tiểu Văn! Chúng ta không hợp nhau, nhưng đến lúc này còn lấy chuyện đó ra làm trò cười sao?”, Dương Miên Miên buông tay cô ta ra, “Nếu không tin cậu cứ trở về, có chết cũng đừng trách tôi.”

Tự Tiểu Văn suy nghĩ một lúc, cảm thấy Dương Miên Miên tuy là kẻ kiêu ngạo, rất đáng ghét, nhưng không phải là người hay nói dối, cũng không nhất thiết trong tình huống như thế này lại lừa cô ta, huống gì thì thế đó cô ta cũng tận mắt chứng kiến ... Cô ta kéo tay Dương Miên Miên: “Vậy chúng ta chạy đi đâu đây?”

Dương Miên Miên sưng người, không nghĩ đến Tự Tiểu Văn sẽ tin tưởng cô, cô gặp quá nhiều đồng đội heo quen rồi. Vốn nghĩ nếu Tự Tiểu Văn không tin cô cũng không sao, cô không rảnh giải thích, biện minh, ai ngờ cô ta lại hỏi cô câu đó: “Tin sao?”

“Là tin tưởng phán đoán của chính mình!”, nước mưa thấm ướt cơ thể khiến Tự Tiểu Văn run bần bật, hai hàm răng va vào nhau lập cập.

Dương Miên Miên mím môi nói: “Bây giờ có hai lựa chọn: Một là chúng ta đi vòng về khách sạn, mọi người đều ở đó hẳn sẽ không dám manh động, ... nhưng cũng không ngoại trừ khả năng hắn giết hết tất cả mọi người. Bởi nếu giết chết hết hẳn chẳng còn bất cứ mối bận tâm nào nữa. Hai là chúng ta đi tiếp vào trong rừng, khẳng định hẳn theo đuổi việc truy sát chúng ta hơn, vậy mọi người ở đó sẽ an toàn, nhưng chúng ta thì không biết sống chết thế nào.”

Hai lựa chọn này, bản thân Tự Tiểu Văn cũng không cách nào quyết định được. Cô ta hoảng hồn: “... tớ không biết!”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Lánh nạn

Dương Miên Miên im lặng một lúc lâu sau mới nói: “Thật ra, chúng ta không còn cách nào khác. Tuy rằng cách tốt nhất là quay trở về nhưng thật đáng tiếc bây giờ trời mưa quá lớn chúng ta lại không biết đường đi, do đó cũng chẳng thể nào thuận lợi thoát khỏi khu rừng này. Vì vậy, chỉ còn cách tiến về phía trước, được đến đâu hay đến đó.”

Tự Tiểu Văn hoảng hốt, gật đầu lia lịa.

Dương Miên Miên lại kéo cô ta đi. Sợ ánh sáng sẽ khiến tên Ngô Chí Hoa phát hiện nên ngay cả đèn pin cũng không dám bật, chỉ lọ mọ trong bóng đêm băng qua khu rừng gập gềnh.

Hai người không để ý, sượt chân, trượt xuống phía dưới sườn núi. May sườn núi thoải mái, nên sau khi té bò lăn bò cang, Dương Miên Miên cũng bò lên được. Trái lại Tự Tiểu Văn bị sái chân, không thể đứng dậy được.

“Đừng sợ!”, Dương Miên Miên nâng cô ta lên, khoác tay qua vai mình, “Mưa lớn sẽ xóa sạch dấu vết của chúng ta, hơn nữa khu rừng lại lớn như vậy, hẳn nhất định không tìm ra chúng ta. Chúng ta đi tìm chỗ trú mưa đi!”

Tự Tiểu Văn rất sợ, lắp bắp: “Không ... tớ đi được ... chúng ta ... chúng ta đi xa một chút!”

“Đừng lo!”, Dương Miên Miên đỡ cô ta, “Cậu đừng sợ, nếu gặp mặt với hắn, tớ sẽ có cách.” Dương Miên Miên biết rõ, bây giờ trời mưa lớn, cảnh sát khó lòng lên được đến đây nhưng chắc chắn đã phong tỏa toàn bộ ngọn núi, trừ khi hẳn quyết định trốn sâu trong rừng còn không khi mưa tạnh ‘ba ba sẽ chui đầu vào rọ’.

Nếu hẳn muốn con đường sống chỉ còn cách bắt con tin để đàm phán với cảnh sát.

Nếu là vậy thì tên Ngô Chí Hoa có thật sự đuổi theo các cô cũng chưa chắc là chuyện xấu, bọn cô đã biết chuyện sẽ cảnh giác cao độ, còn mấy người bên trong nông trại không một ai biết chuyện gì, bất cứ lúc nào cũng có thể trở thành tâm ngắm của tên Ngô Chí Hoa.

Dĩ nhiên, nếu hẳn từ bỏ chuyện truy đuổi bọn cô, bọn cô sẽ an toàn.

Mỗi lựa chọn đều có ưu nhược điểm, bây giờ Dương Miên Miên chỉ cầu mong tên Ngô Chí Hoa này vẫn bám theo bọn cô vào trong rừng nhưng lại không thể tìm ra được chỗ ẩn nấp của hai người.

Mặc kệ chuyện gì xảy ra, đầu tiên phải sắp xếp cho Tự Tiểu Văn ổn thỏa đã. Cô ta bị thương khá nặng, ở đây mưa to gió lạnh chắc chắn sẽ sốt cao.

Trời đúng là không tuyệt đường người, Dương Miên Miên nhanh chóng tìm được một hang động nhỏ, không lớn lắm, chỉ đủ để trú mưa. Tự Tiểu Văn cũng chẳng kịp suy nghĩ trong động sẽ có mấy loại côn trùng này nọ, đặt mông ngồi xuống, ngay lúc đó có một con rắn bò đến sát chân cô ta, cô ta la toáng sợ hãi.

“Đừng la lớn!”, Dương Miên Miên cời áo mưa, đá con rắn bay thật xa, “Rắn này không có độc đâu.” Trước đây cô đọc khá nhiều loại sách, đủ thể loại, thêm vào đó cô lại nhớ rất lâu vì vậy nhìn là biết ngay đó là con thúi thanh xà.

Tự Tiểu Văn tuy cực ghét Dương Miên Miên, nhưng không hiểu sao ngay tại thời điểm này, cô ta đặc biệt có cảm giác rất an toàn, không hề nghĩ đến những ân oán ngày xưa, trực tiếp dựa vào bờ vai Dương Miên Miên.

Dương Miên Miên phì nước mưa đọng trên áo: “Cậu mau cời quần áo ra, mặc cái này vào?”

Tự Tiểu Văn tròn tròn mắt: “Sao cơ???”

“Hai chúng ta đàn bà con gái cả, cậu ngạc nhiên như thế làm gì?”, Dương Miên Miên cũng nhìn trừng trừng vào cô ta: “Mau cời ra, ở đây sương xuống, rất lạnh, đến lúc cậu ốm lăn quay ra đó, tớ phải nhặt xác thì khổ.”

Tự Tiểu Văn nghe giọng điệu của Dương Miên Miên đang tính mở miệng cãi lại, nhưng khoe miệng giật giật, không thốt nên lời. Thật ra, cả người cô lạnh như băng, lúc này cũng chẳng thiết xấu hổ, cời chiếc đầm ra.

Dương Miên Miên nhìn vào bộ ngực đầy đặn của Tự Tiểu Văn, liền cảm thấy ghen tị: “Cậu có ngực nhĩ!”

Theo bản năng Tự Tiểu Văn rút người lại, nhưng cảm nhận trong câu nói của Dương Miên Miên có chút ghen tị, trái lại cô ta ưỡn ngực, nghênh mặt đắc ý nhìn Dương Miên Miên.

Hôm nay Dương Miên Miên mặc hai áo, bên trong còn chiếc áo thun lót nhỏ, bên ngoài cô mặc thêm một chiếc áo sơ mi. Dương Miên Miên cời chiếc áo sơ mi đưa cho Tự Tiểu Văn. Cô ta sững người, không nhận. Dương Miên Miên hừ lạnh: “Nếu cậu chê của tớ quá bé, tớ đá cậu chết liền.”

Tự Tiểu Văn ngừng một chút, sau đó thấp giọng nói tiếng “Cảm ơn!”, khoác chiếc áo sơ mi của Dương Miên Miên. Dương Miên Miên gầy hơn cô ta rất nhiều, chiếc áo sơ mi Dương Miên Miên mặc rộng thì Tự Tiểu Văn mặc chật ních, vóc người cũng lộ rõ.

Dương Miên Miên đỏ kị chết đi được: “Cậu bình thường ăn gì mà sao có ngực lớn được như vậy?”

“Cậu chắc dinh dưỡng không đầy đủ đúng không?”, Tự Tiểu Văn đáp lại bằng một câu khá cay nghiệt, song nghĩ lại cô ta thấy mình hơi quá đáng. Nghiêng đầu nhìn chỗ khác nói thêm: “Uống nhiều sữa, ăn đủ đủ.”

Dương Miên Miên la lớn: “Tớ chắc chắn sẽ to hơn của cậu”, sau đó cô cời áo mưa, “Mặc vào đi!”

Tự Tiểu Văn nhìn sang Dương Miên Miên chỉ còn mỗi chiếc áo thun mỏng và quần short, liền không nhận: “Áo mưa này to, chúng ta che chung!”

Dĩ nhiên Dương Miên Miên cũng lạnh, nên không từ chối. Hai người khoác chung một chiếc áo mưa, sượt ẩm cho nhau. Dương Miên Miên lấy từ trong balo hai thỏi socola được phát trên xe bus sáng nay: “Ăn đi!”

Tự Tiểu Văn lột bỏ kẹo bỏ vào trong miệng, sau đó nhìn lại nhãn hiệu, loại socola bình thường này chưa bao giờ lột được vào mắt xanh của cô ta ... vậy mà bây giờ, socola tan trong miệng cô ta lại cảm giác không tệ lắm: “Dương Miên Miên, hần có đuổi theo không?”

“Không biết nữa!”, Dương Miên Miên ý nhiều lời ít, “Nếu như hần vẫn truy đuổi chúng ta, là chuyện tốt cũng có thể là chuyện xấu. Tớ không biết phải thế nào thì mới có thể kết thúc tốt đẹp.”

Tự Tiểu Văn do dự một chút, sau đó lại hỏi: “Này ... cảnh sát sẽ nhanh chóng đến đúng không?”

“Tất nhiên!”, cô đưa ra đáp án cực kỳ chắc chắn. Cô tin Kinh Sở nhất định sẽ đến.

Tự Tiểu Văn cảm thấy yên tâm hơn, tâm trạng thư thái hẳn, ngay lập tức mí mắt xụp xuống, trong chốc lát dựa vào vách núi ngủ thiếp đi.

Tình hình đám bạn phía bên nông trang không tệ như Dương Miên Miên nghĩ. Trịnh Gia Dân trông thấy Tự Tiểu Văn chạy ra ngoài, cậu ta hơi do dự không biết có nên chạy theo hay không. Không ngờ lại chứng kiến cảnh cô ta và Dương Miên Miên chạy vào trong rừng. Phía sau còn có người đuổi theo.

Trịnh Gia Dân lập tức kể chuyện này cho thầy Trương, hi vọng thầy kêu gọi các bạn cùng nhau đi tìm. Không ngờ thầy lại đi gọi bà chủ hỏi về người cảnh sát có ở trong nhà trọ hay không.

Bà chủ đi kiểm tra, đáp án là không. Ngay lúc này, sắc mặt thầy Trương trở nên căng thẳng hơn nhiều, thầy dự tính sẽ nói cho đám học sinh tình hình hiện tại thì Kinh Sở gọi điện thoại đến. Anh báo không thể gọi được cho Dương Miên Miên nên đành phen đến thầy Trương.

“Tên tự xưng là cảnh sát Hạ Tuyền chính là tội phạm của chúng tôi lần này, mọi người nên thật cảnh giác, đừng đánh rắn động cỏ”. Kinh Sở vốn muốn cảnh sát bọn anh âm thầm không chế tên Ngô Chí Hoa, không ngờ thầy Trương lại báo tin cho anh: “Tên đó bây giờ không ở trong nông trại nữa, hần đuổi theo Dương Miên Miên và Tự Tiểu Văn vào sâu trong rừng.”

Kinh Sở: “...”, anh ngẩn người, “Xảy ra chuyện gì sao?”

Trịnh Gia Dân đành kể rõ sự tình.

Kinh Sở suy nghĩ một chút, sau đó quyết định: “Không cần phải lo cho hai cô bé ấy. Mọi người nhớ không được vào rừng, không được chạy lung tung.” Chỉ cần mọi người không vào sâu trong rừng, tên Ngô Chí Hoa kia có súng cũng chẳng làm được gì.

Trịnh Gia Dân thốt lên: “Vậy bên Dương Miên Miên thì tính làm sao?”

“Chúng tôi sẽ nhanh chóng bố trí cảnh sát lên núi cứu người. Các bạn không được manh động, trong tay Ngô Chí Hoa có súng, cho dù bên các cậu có đông người như vậy cũng không thể đấu với hần”, Kinh Sở nghiêm khắc nhắc nhở, “Dương Miên Miên sẽ không sao, ít ra ngay tại thời khắc này.”

Anh tin Dương Miên Miên sẽ không nằm yên chờ đợi, cô nhất định sẽ nghĩ cách trốn thoát, đặc biệt bây giờ trời lại mưa lớn như vậy, cũng là một chướng ngại cho tên Ngô Chí Hoa.

“À ... vừa rồi mọi người có nhắc đến xe ...”, ngữ khí Kinh Sở lắng xuống, “Nếu như tôi đoán không sai, có thể thi thể của cảnh sát Hạ Tuyền thật ở đó.”

Vừa nói ra câu này, ngay lập tức sắc mặt của ông bà chủ nông trại, Thầy Trương, Cô Chu cùng Trịnh Gia Dân trắng bệch không còn giọt máu.

Kinh Sở cũng không nhiều lời, anh nhanh chóng cúp điện thoại rồi gọi cho đồng nghiệp: “Anh Phương tình hình bên anh thế nào rồi?”

“Mưa lớn quá! Chỉ sợ sạt lở nên bọn tôi vẫn chưa dám lên núi!” Phương Viễn, Đội trưởng đội phòng chống ma túy đứng ngay dưới chân núi chỉ huy tác chiến.

Kinh Sở nói: “Không đợi được! Tên Ngô Chí Hoa đuổi theo hai cô bé học sinh chạy vào trong núi. Hạ Tuyền đã hi sinh. Hẳn nhất định sẽ không bỏ qua cho hai nữ sinh đó. Nửa tiếng nữa là tôi đến nơi, lúc đó bất kể mưa to mưa nhỏ tôi đều phải lên núi.”

Liễu Ngọc ngồi bên cạnh nghe toàn bộ cuộc đối thoại, lo lắng hỏi: “Đội trưởng! Dương Miên Miên tiến vào trong núi ... có xảy ra chuyện gì không?”

“Tôi tin cô bé!”, Kinh Sở xoa xoa ấn đường, tuy rằng trong lòng anh còn lo cho Dương Miên Miên hơn người khác gấp trăm lần nhưng anh không thể biểu hiện ra mặt. Anh phải khích lệ tinh thần cho bọn họ. “Bây giờ là thời khắc giành giật từng giây từng phút, chỉ cần sơ sẩy một khắc, hai cô bé sẽ lập tức gặp nguy hiểm.”

Tự Tiểu Văn không biết mình ngủ thiếp đi từ lúc nào. Khi tỉnh lại cô ta cảm thấy đầu rất đau, Dương Miên Miên cũng không ở bên cạnh. Tự Tiểu Văn đứng bật dậy, muốn chạy ra ngoài nhưng lại sợ. Nơi đây có thể tránh mưa tránh gió, cô ta không muốn mạo hiểm chạy sâu vào khu rừng âm u đó.

Dương Miên Miên quay trở lại rất nhanh, cô đang cầm một chiếc lá lớn làm ô che mưa: “Cậu tỉnh rồi?”

Tự Tiểu Văn thở phào nhẹ nhõm: “Cậu đi đâu vậy?”

“Đi loanh quanh một chút!”, Dương Miên Miên đương nhiên không thể nói cô đi thám thính tình hình, mà kết quả lại chẳng có chút khả quan.

Khả năng giao tiếp với đồ vật của cô cũng có hạn chế, ví dụ không thể tiếp xúc với thực thể sống, ví như động thực vật, cho dù chúng được chế biến thành món ăn cũng không thể nói chuyện được. Ngay cả, đối với đồ vật cũng có phân loại thí dụ tảng đá cho dù không phải là vật thể sống nhưng giao tiếp với bọn chúng cũng rất khó khăn.

Chúng giống như những đứa bé mới sinh, có ý thức, có thể nói chuyện nhưng cứ “a a a” suốt ... thì người khác biết nó muốn nói cái quý gì cơ chứ.

Có thể giao tiếp tốt với cô là những đồ vật đã thành hình. Giống như trước đây ở thôn Tào Gia Câu cô nói chuyện được với chiếc cối đá. Cối đá làm bằng đá, thời kỳ là đá là thời kỳ hoang sơ, sau khi được đánh bóng, gọt đẽo thành cối, rõ ràng là nó đã có khả năng giao tiếp.

Điều đáng tiếc chính là, trong núi sâu, vật dụng đã ít, mà mấy tảng đá thì cứ mơ mơ hồ hồ, vốn dĩ không cách nào có thể hỏi chuyện chúng nó, không cách nào khiến các bạn nhỏ có thể mật báo tin tức cho cô.

Nói không có đối tượng thì không đúng, cô loay hoay cũng tìm thấy một tấm mờ, có thể nói chuyện với cô nhưng khi vừa được sinh ra đã ở đó, không biết đường nào xuống núi. Nó chỉ nói cho cô biết có con rắn bò qua bò lại quanh nó, có con bướm rất đẹp, nó rất ghét mưa, vì khiến nó càng ngày càng ‘bạc’ đi.

Tất cả các đồ vật đều bắt nguồn từ nơi nó được sinh ra, ví như ở thôn Tào Gia Câu đồ vật cũng nói tiếng phương ngữ nơi đó, cũng khó giao tiếp.

Đây là điều nan nhất.

Bởi mới nói, lần này Dương Miên Miên chỉ có thể dựa vào chính mình mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Được cứu

Khi Kinh Sở đến nơi, trời vẫn còn mưa như trút nước. Phương Viễn đang cùng các cảnh viên chuẩn bị kỹ càng, dự định sẽ nhờ bên kiểm lâm dẫn đường lên núi. Nhắc thấy bóng dáng Kinh Sở, gương mặt căng thẳng của anh ta bất giác thả lỏng: “Cậu đến rồi?”

“Chuẩn bị lên núi sao?”, Kinh Sở từ trong tay người cảnh viên lấy chiếc áo mưa mặc vào người, “Tôi cũng đi!”

Phương Viễn gật gù: “Vậy tôi không khách sáo, cảm ơn cậu đến chi viện!”

“Đừng bận tâm!”, Kinh Sở lướt qua đồng đội của mình điểm danh, “Vũ Đào cậu đi cùng chúng tôi, Bạch Bình và Liễu Ngọc ở đây chi viện, Thường Nhận ...”

Chưa chờ anh nói dứt lời, Thường Nhận cũng khoác chiếc áo mưa lên người: “Bọn anh cần người đàm phán!”

“Vây ... đi thôi!”, Kinh Sở không nói nhiều lời, hiện tại mỗi giây mỗi phút trôi qua đều rất quý báu.

Đường lên núi khó khăn hơn so với tưởng tượng của mọi người, thanh âm của nhân viên kiểm lâm xuyên qua màn mưa: “Đường ngày càng khó đi!”

Kinh Sở lấy điện thoại, liếc nhìn, sóng còn một vạch, nhưng lại không có bất cứ tin nhắn nào.

Hai tiếng sau, bọn họ đến được nông trang. Ông chủ lấy nhiều đồ dùng chặn cửa lớn phía trong, bọn họ không cách nào mở ra được, Kinh Sở đành phải gọi điện thoại cho thầy Trương.

Trên đường đến đây Phương Viễn cũng tìm hiểu tình hình cụ thể: “Xem ra tên Ngô Chí Hoa vẫn chưa quay lại đây!”. Điều anh ta lo lắng nhất là hẳn bất mọi người ở nông trang làm con tin.

Kinh Sở đưa mắt nhìn vào phía rừng núi âm u: “Ở đây có tất cả bao nhiêu đường xuống núi?”

“Chỉ một đường!”, câu trả lời vang lên từ miệng của bà chủ: “Xung quanh khu vực này chỉ có thể leo lên ngọn núi này, còn tất cả đều là đường núi quanh co hiểm trở. Trừ khi tài giỏi leo

qua được mấy ngọn phía bên kia; bằng không muốn xuống núi chỉ có duy nhất một con đường này”, bà ta chỉ vào dãy núi ở phía xa giải thích.

Phương Viễn nở nụ cười: “Xem ra lần này hắc cùng đường mặt lộ rồi”. Anh ta theo dấu vết của Ngô Chí Hoa đã nhiều năm, bây giờ nghĩ đến cảnh tượng bắt hắc về quy án, bao nhiêu nỗi cực nhọc đều tan biến, khắp cơ thể tràn đầy hưng phấn.

Nhưng trong lòng Kinh Sở lại trầm xuống.

Phương Viễn lập tức sắp xếp đoàn người tìm kiếm xung quanh. Một lượng lớn cảnh viên được phái đi, trong phút chốc đã có được kết quả: “Ở đây tìm thấy một người!”

Kinh Sở quay đầu đi đến, chỉ nhìn thấy một anh cảnh sát đang công một cô gái, cô ta mặc chiếc áo mưa sẫm màu, cả người tối tăm, nhóm thầy Trương chạy đến, chỉ thấy có một mình cô ta liền hỏi: “Là Tụ Tiểu Văn? Dương Miên Miên đâu rồi?”

Tụ Tiểu Văn thờ hồn hển, thanh âm run rẩy: “Bạn ấy đi với tên đàn ông kia rồi!”

Tất cả mọi người im bật, không gian chìm vào yên tĩnh.

Kinh Sở bước đến, ngồi chồm hổm trước mặt cô ta: “Dương Miên Miên đi theo tên đó sao?”

“Đạ!”, Tụ Tiểu Văn gật đầu, viền mắt đỏ hoe, “Cậu ấy nói chân em bị thương vô dụng, mang hai người chỉ bằng bắt một mình cậu ấy thôi. Sau đó, hai người bọn họ đi mất!”. Nói xong những lời này, bản thân cô ta cũng cảm thấy mình thật ích kỷ, đành vung về giải thích thêm: “Cậu ấy nói đề em ở đây mọi người sẽ dễ tìm thấy em hơn ... Xin lỗi!”

Cô ta cảm giác đầu óc lộn tung phèo, cũng chẳng hiểu thật ra mình đang suy nghĩ gì nữa.

Cách đây một tiếng, trong lúc nhóm người của Kinh Sở còn đang trèo đèo lội suối, tên Ngô Chí Hoa đã tóm được Dương Miên Miên và Tụ Tiểu Văn.

Vừa trông thấy hắc, Dương Miên Miên biết vận đen của mình đã đến, cô đành nói với Tụ Tiểu Văn: “Tớ sẽ thuyết phục hắc thả cậu đi, cậu cứ ở lại đây. Chân cậu đang bị thương, hắc sẽ không bắt cậu đâu. Chẳng mấy chốc cảnh sát sẽ đến. Sau khi cảnh sát tìm thấy cậu, nhớ nói cho họ biết tớ đã bị tên này bắt đi, tạm thời sẽ không sao, nhớ chưa?”

Tụ Tiểu Văn gật đầu, sau đó nhìn theo hướng Dương Miên Miên chạy ra ngoài, cùng tên đàn ông đó thăm thẳm thì thì, cô không nghe rõ nhưng ngay sau đó hai bọn họ liền rời đi.

Lúc ấy, Tụ Tiểu Văn cho rằng mình bị vớt vớt, cô rất sợ, muốn chạy thoát nhưng lại không dám, chỉ còn cách cuộn người nằm yên trong động, mãi cho đến khi thanh âm của cảnh sát truyền đến, cô mới lớn tiếng kêu cứu.

Xong!

Kinh Sở gật gù, anh mở miệng nói với cô gái đang run lẩy bẩy trước mặt mình: “Không sao! Chúng tôi sẽ tìm ra cô bé!”

Tụ Tiểu Văn khịt khịt mũi: “Bạn ấy sẽ không sao chứ!”

“Không biết trước!”, Kinh Sở thật không thể đoán bước tiếp theo Dương Miên Miên sẽ làm gì. Nếu như cô ngoan ngoãn làm con tin của tên Ngô Chí Hoa vậy tạm thời cô sẽ được an toàn.

Nhưng Dương Miên Miên sẽ chịu để yên sao? Trong lòng anh luôn có suy nghĩ Dương Miên Miên bỏ Tụ Tiểu Văn lại đã để thực hiện kế hoạch riêng của mình.

Có bạn gái vừa có IQ cao, vừa có lá gan to bằng trời thật khổ.

Phương Viễn điều một cảnh sát đưa Tụ Tiểu Văn về, còn những người khác vẫn tiếp tục tìm kiếm. Nhưng bọn họ không mất nhiều thời gian. Đi được một đoạn, họ tìm thấy một túi nilon, phía trong là điện thoại của Dương Miên Miên.

Trong điện thoại có một đoạn băng ghi âm

“Con bé này đang ở trong tay tao. Tao yêu cầu trong vòng một tiếng lũ cảnh sát chúng mày rút hết, bằng không, đợi mà gánh lấy hậu quả đi!”, đây là giọng của Ngô Chí Hoa, sau khi nói hết câu, ngừng hai giây, lại nói tiếp: “Mau nói đi!”

Dương Miên Miên rất phối hợp chỉ nói hai chữ: “Ha ha!”

Ngô Chí Hoa không thêm đề ý đến vẻ mặt khiêu khích của Dương Miên Miên: “Không thương lượng! Lập tức rút hết bằng không tao không đảm bảo điều chúng mày nhìn thấy tiếp theo sẽ là thi thể của con bé này!”

Đoạn ghi âm kết thúc.

Thường Nhạn nhủ mảy: “Hắn chỉ ghi âm, không phải là trực tiếp nói chuyện, hắc không muốn đàm phán với chúng ta!”

“Hay là do tín hiệu ở đây quá kém!”, Phương Viễn đi đến, nói: “Nhưng tôi hoàn toàn đồng ý với suy nghĩ của cảnh sát Thường Nhạn. Hắc không muốn đàm phán với chúng ta. Hắc chỉ đưa ra yêu cầu, không chấp nhận kì kèo, đây là tính cách của hắc!”

Có người nêu lên câu hỏi mấu chốt nhất: “Vậy phải làm sao đây?”

Phương Viễn trầm tư một lúc, ra lệnh: “Toàn bộ rút hết, tiến vào trong nông trại. Chỉ có một con đường duy nhất xuống núi, cứ chờ hắc xuống núi đi, chúng ta tiến hành đuổi bắt sau!”

Tất cả mọi người không ai có ý kiến.

Về phía nông trại, đám học sinh đang say giấc, hưng phấn chờ chuyển leo núi ngày mai thì bất ngờ bị thầy Trương và cô Chu gọi dậy, yêu cầu tất cả nhanh chóng thay quần áo trong vòng mười phút, sau đó tập trung tại phòng khách.

Tập trung tại phòng khách, đám học sinh đã nhìn thấy Tụ Tiểu Văn và Trịnh Gia Dân ở đó. Tụ Tiểu Văn đã thay quần áo, ôm tách nước ấm trong lòng bàn tay nhưng không uống. Trong đầu óc của cô ta lúc này chỉ toàn là hình ảnh của Dương Miên Miên khi rời đi cùng tên tội phạm. Về mặt Dương Miên Miên cực kỳ bình tĩnh, giống như cô đã đoán trước tất cả mọi chuyện phát sinh.

Tụ Tiểu Văn biết lời của Dương Miên Miên nói là đúng. Ngay thời điểm ấy, trong tay bọn họ chẳng có gì làm sao có thể đối mặt với tên tội phạm có súng? Đảm bảo được tính mạng đã là chuyện đáng vui mừng rồi.

Nhưng còn Dương Miên Miên thì sao?

“Gia Dân! ‘Họa hại hoạt thiên niên’, Dương Miên Miên chắc chắn bình an vô sự đúng không?”, Tự Tiểu Văn ngẩng đầu, trông mắt đỏ au.

* Họa hại hoạt thiên niên ~ Gặp họa sống ngàn năm

Trình Gia Dân khẽ gật đầu một cái.

Những bạn học khác không biết đang xảy ra chuyện gì, nửa đêm bị dựng dậy nên ai ai cũng khó chịu. Bây giờ lại còn nghe tin phải xuống núi nên mở miệng trách móc, kêu ca. Cho thầy Trương đã nói trước ở đây có tội phạm, nhưng mọi người chẳng ai sợ sệt, ngược lại còn tò vè ngạc nhiên, có người còn nói: “Cảnh sát không phải ở đây rồi sao, bọn họ không thể bảo vệ chúng ta à?”

Dù như vậy, nhưng cũng chẳng dám ở lại trên này, đành ngoan ngoãn nghe lời cảnh sát đưa xuống núi.

Đặng Mạn Linh nhìn quanh quất, phát hiện nhóm người của Kinh Sở nhưng lại không thấy bóng dáng của Dương Miên Miên đâu. Cô ta đẩy đẩy Tự Tiểu Văn: “Này cậu có mặt ở đây trước tiên, cậu có thấy Dương Miên Miên không? Tớ không thấy cậu ấy.”

Tự Tiểu Văn không lên tiếng.

Đặng Mạn Linh hồ nghi đã có chuyện không hay xảy ra, cô ta liền chạy lại hỏi Kinh Sở: “Dương Miên Miên đâu? Có phải đang ở cùng với anh không?”

Kinh Sở nhớ ra cô gái này, sắc mặt trở lại bình thường: “Dương Miên Miên không sao đâu. Em cùng mọi người xuống núi trước đi!”

Thực giác của Đặng Mạn Linh không thể khinh thường, cô biết Kinh Sở chỉ nói cho qua chuyện. Cô muốn truy tận gốc rễ xem đã phát sinh chuyện gì, nhưng cuối cùng vẫn cố gắng nhịn xuống, không nói ra, chỉ là cặp mắt ửng đỏ.

Mưa cũng từ từ ngớt hạt.

Thầy Trương thương lượng với nhóm cảnh sát của Phương Viễn: “Phía chúng tôi quá nhiều người, trời tối đường lại trơn, không an toàn, chúng ta có thể chờ đến khi trời sáng không?”

Phương Viễn ngẫm nghĩ thấy cũng đúng, đám học sinh đâu phải cảnh sát, chưa từng trải qua huấn luyện, cho bọn họ đi trong rừng ban đêm lỡ xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì không biết giải quyết thế nào, vì vậy anh ta gật đầu đồng ý: “Được! Chúng ta ở lại đây, trời vừa sáng mọi người nhất định phải xuống núi.”

Kinh Sở vốn dĩ cũng muốn mọi người xuống núi nhưng đột nhiên ngay lúc này anh cũng thuận theo: “Vậy chúng ta ở lại!”

Phương Viễn đương nhiên không có ý kiến: “Vậy thì phiền cậu thêm chút nữa!”

Vũ Đào cũng tiến đến trợ giúp với nhóm của Phương Viễn, vì anh cũng là xạ thủ bắn tỉa rất có lợi cho việc phục kích. Thường Nhận từ chối việc lưu lại: “Tại sao lại ở đây?”

“Trời mưa lớn như vậy, cậu nghĩ xem nếu ở trong rừng tên Ngô Chí Hoa sẽ trốn chỗ nào?”, Kinh Sở hỏi ngược lại.

Thường Nhận sững người: “Ý của cậu là ...”

Kinh Sở lắc đầu: “Tớ chưa dám khẳng định nhưng với người to gan như hấn mà nói có thể đang lẩn nấp ngay trước mắt chúng ta.”

Kinh Sở đoán không sai.

Căn bản Ngô Chí Hoa và Dương Miên Miên không ở trong rừng mà trốn ngay trong nông trại, rất gần với nhóm người bọn họ. Trước khi cảnh sát đến đây, Ngô Chí Hoa đã bắt Dương Miên Miên xuống phía hầm dưới mặt đất, quan sát động tĩnh của cảnh sát.

Hắn đâu có ngu. Nếu như một mình xuống núi, trở thành mục tiêu sờ sờ trước mắt cảnh sát sao? Cách tốt nhất là ‘vàng thau lẫn lộn’, lẩn vào đám học sinh này, lên xe rồi trốn thoát. Ai ngờ Phương Viễn đột nhiên xuất hiện, khiến kế hoạch của hắn bị xáo trộn. Trong lúc Ngô Chí Hoa chuẩn bị ra tay, lời đề nghị của thầy Trương khiến mọi tính toán của hắn mất hết.

Vì vậy, lúc này, tên Ngô Chí Hoa cũng không dám đánh rần động cò, hắn đành án binh bất động chờ cơ hội lẩn lên xe buýt.

Thông qua vẻ mặt của hấn Dương Miên Miên đại khái cũng nắm được sơ kế hoạch hấn đang toan tính trong đầu. Cô cực kỳ phối hợp, trời cũng không la ó ầm ĩ, chỉ im lặng nhìn hấn.

Thái độ này của Dương Miên Miên khiến tên Ngô Chí Hoa rất hài lòng: “Nếu mày biết vâng lời, tao sẽ không làm hại mày.”

Có trời mới tin, Dương Miên Miên cũng không tin nhưng bề ngoài vẫn ngoan ngoãn thuận theo. Cô gật đầu, yên lặng cuộn mình ở một góc nhắm tính bước kế tiếp nên làm gì.

Khi còn ở trong rừng, Dương Miên Miên chủ động xuất hiện trước mặt hấn đồng thời không hề nói ra chuyện thì thế trong cốp xe. Dĩ nhiên, điều này không khiến cô có thể chạy thoát thân, chỉ là cô muốn cho hấn biết cô không biết hấn là trùm ma túy, không để hấn có lý do ra tay giết người giết khâu.

Quả thật, tên Ngô Chí Hoa đương nhiên không có ý định thả cô ra, Dương Miên Miên lại nêu lên ý muốn ở bên cạnh hấn, chỉ mong hấn thả Tự Tiểu Văn, bởi chân cô ta bị thương, lại còn đang lên cơn sốt, nếu trúng mưa sẽ chết vì viêm phổi.

Lời nói này có dụng ý, nếu như tên Ngô Chí Hoa không muốn từ thi của Hạ Tuyền bị mọi người bắt gặp, hấn sẽ từ chối ý kiến này. Nhưng may thay, tên Ngô Chí Hoa lại chưa nghĩ đến việc Tự Tiểu Văn có bị cảnh sát tìm ra hay không mà trong đầu hấn chỉ có một suy nghĩ đó chính là có được con tin. Bởi vậy khi biết Tự Tiểu Văn bị thương ở chân, còn sốt cao nên hấn quyết định gạt bỏ người này, ngược lại kèm chặt Dương Miên Miên, sẽ khiến hấn bớt đi ít nhiều phiền phức.

Nhưng hấn không hề biết, tiểu cô nương không đáng lo ngại này không đơn giản như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Nổ tung

Ngay từ đầu, Dương Miên Miên đã từ bỏ ý định đối đầu với tên Ngô Chí Hoa. Trong tay hắn có súng, lại là đàn ông, nên dù gì thì gì cô vẫn nằm thế yếu.

Muốn thắng chỉ có một cách duy nhất là tự tìm một phương thức khác, có thể đánh một lần là thắng, hiện tại toan tính trong đầu cô là chính tìm được cơ hội ấy.

Cơ hội chỉ dành cho những người có sự chuẩn bị .

Trong quá trình chờ đợi đó, Dương Miên Miên nghe thấy tiếng khẩu súng lục 92 của Hạ Tuyền mắng chửi cây súng tự chế của tên Ngô Chí Hoa như tát nước. Mắng nó nói giáo cho giặc, cầu kết với kẻ xấu, sau này chết không nhắm mắt, chửi mắng một cách thậm tệ, toàn bộ ngôn từ thô tục nhất văng ra như mưa bão, khiến Dương Miên Miên học thêm được không ít từ mới.

Đúng là tính khí của mầy ‘tay vũ khí’ này không ổn tí nào. Dương Miên Miên tựa đầu lên đầu gối ngẫm nghĩ ... nhưng súng của Kinh Sở trước nay chưa từng chửi thề (đừng hỏi vì sao cô biết chuyện này), vì vậy cô nghĩ đồ vật cũng theo tính tình của chủ nhân mà thôi.

Có thể khẳng định một điều Hạ Tuyền là một cảnh sát nóng tính, thích chửi thề nhưng đầy chính nghĩa, đáng tiếc anh đã nằm trong cốp xe, không còn hơi thở.

Lúc này súng tự chế của tên Ngô Chí Hoa bị mắng cho sắp khóc: “Thật sự ... chuyện này đâu có liên quan gì đến tớ ...(>___

Khẩu súng lục 92 bị nó đáp trả, ghen hờn, không nói nên lời, cả nửa ngày trời nó mới bật lên tiếng khóc thút thít: “Nếu như lão Hạ biết bây giờ tớ bị rơi vào tay kẻ xấu, nhất định anh ấy sẽ buồn chết mất, nhưng bây giờ tớ có thể làm gì đây (>___

Trong giây phút ấy, Dương Miên Miên cảm thấy chúng nó rất đáng thương, bất kỳ đồ vật gì từ lúc sinh ra đã không có tự do, chúng rơi vào tay hạng người nào cũng không được lựa chọn, không thể đứng trên lập trường của mình mà ra quyết định.

Nói cách khác, từ lúc sinh ra cho đến lúc chết đi, cả đời chính là ‘Thân bất do kỷ’, dù cho biết mình trở thành công cụ của kẻ xấu, dù cho không tình nguyện nhưng đến khi tên Ngô Chí Hoa cướp cò chúng cũng bị buộc ép nổ súng.

Đây là một chuyện tàn nhẫn đến mức nào.

Cô quyết định không khiến chúng lâm trái với suy nghĩ của mình, cô nhất định sẽ giải quyết được tên Ngô Chí Hoa trước khi hắn nổ súng.

Cùng thời gian ấy, Kinh Sở cũng bắt buộc mọi người phải tụ tập trong nhà ăn, sau đó cùng Thường Nhạn đến phòng của Ngô Chí Hoa.

Cảnh sát đã kiểm tra căn phòng ấy, Ngô Chí Hoa lúc rời đi quá vội vàng nên để lại không ít chứng cứ, bao gồm cả cảnh phục của Hạ Tuyền, nhưng không tìm thấy súng.

Kinh Sở hỏi bà chủ: “Ở đây có tất cả bao nhiêu phòng, có tầng hầm không?”

“Tầng hai và tầng ba đều có hai mươi phòng, có tầng hầm nhưng chúng tôi không dùng.”

Kinh Sở đứng trầm ngâm vài phút, gật đầu: “Chúng ta quay về thôi!”

Hắn cũng muốn đợi đến trời sáng.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, trời sáng dần, đây chính là thời điểm mà mọi người buồn ngủ nhất, trong phòng ăn đám học sinh đã ngả nghiêng ngả ngửa, rèm cửa sổ được kéo lên, Kinh Sở đứng phía trước cửa sổ nhìn qua tấm màn quan sát chiếc xe buýt đỗ phía ngoài.

Đây chính là thời cơ tốt nhất cho tên Ngô Chí Hoa, bản thân hắn cũng nghĩ như vậy. Vốn dĩ Dương Miên Miên cũng muốn đợi đến khi chạy trốn vào xe buýt, đợi lúc hắn lơ là khẩu súng, cô sẽ tìm cách thoát thân.

Đáng tiếc cô vẫn đánh giá quá thấp năng lực của một tên trùm ma túy.

Nổ súng sẽ khiến bị chú ý, vì lẽ đó nếu không phải tình huống nguy hiểm hắn cũng không làm như vậy. Biện pháp tốt nhất để giải quyết Dương Miên Miên chính là ... tiêm ma túy.

Dương Miên Miên trông thấy hắn rút kim tiêm, cô sùng sốt, không tin được vào mắt mình, hỏi ngược lại hắn: “Mày muốn tiêm ma túy cho tao?”

“Sẽ không đau đâu, mày sẽ có cảm giác thật hưng phấn”, giọng nói nhẹ tựa gió mây không giống như muốn giết người.

Dương Miên Miên ‘hoảng sợ’ nhìn hắn nhét súng vào thắt lưng, cầm kim tiêm tiến về phía Dương Miên Miên. Trong giây phút ấy cô muốn nhớ lại lần đầu với tên Hồ Dật Lâm, xem ra lần này cô đã hiền hơn rất nhiều.

Chờ đến khi tên Ngô Chí Hoa bước đến gần, cô nhấc chân đá mạnh vào đầu gối hắn, nhanh tay lấy chiếc ghế ném thẳng vào người hắn, sau đó vùng bỏ chạy. Mới được vài bước đã nghe thấy thanh âm lạnh lẽo của hắn vang lên đằng sau: “Đứng lại cho tao!”

Không cần quay đầu cô cũng biết hắn lấy súng chỉ vào sau lưng cô, cô dừng bước, thủ thế. Ngô Chí Hoa còn chưa kịp hiểu động tác tay của cô nghĩa là gì đã thấy trước mắt tối sầm, đèn dưới tầng hầm tắt ngóm.

Trong thời khắc quan trọng, ‘tiểu đồng bọn’ luôn ra sức giúp đỡ, khả năng hành động của đèn tương đối nhanh nhẹn, chuyển vận động quá sức để đứt cầu chì là quá đơn giản.

Đèn điện: “ㄟ(ˊ ˋ)ㄏ Tất đèn ư ... quá dễ!”

Súng lục 92 trong nháy mắt nhận ra chân lý mới: “Ồ! Thế tớ cũng có thể tự nổ mà!”

Dương Miên Miên há miệng, rất muốn nói với nó là không được, bởi đèn tắt thì không có vấn đề nhưng súng nổ, chính nó cũng tiêu đời, cô không cần nó cứu, cô có thể tự giải quyết được.

Nhưng khẩu súng lục 92 không cho cô cơ hội nói chuyện, thay vì để kẻ xấu sử dụng, nó thà rằng khẳng khái chết đi, cũng không muốn mình trở thành tội phạm đồng lõa .

Vào giờ phút này, trong lòng nó tràn đầy kiên định, nó quyết chí tiến lên, kiên định với cái chết!

Dương Miên Miên chỉ nghe nó lớn tiếng nói: "Tôi xin thề, tôi sẽ không ngừng chiến đấu với các thành phần tội phạm cho đến giọt máu cuối cùng!"

Àm!

Tầng hầm vang lên tiếng kêu la thảm thiết của tên Ngô Chí Hoa, Dương Miên Miên cũng không do dự, xoay người bỏ chạy, không quên khóa trái cửa. Hành lang tầng hầm khá nhỏ hẹp lại chất đầy thùng bia, nước ngọt, bình gas, còn có mấy can xăng lớn.

Tầm mắt Dương Miên Miên lập tức bị hấp dẫn, cô mở ra nắp, mùi xăng phả vào mặt, cô chỉ cần đẩy ngã chúng, thêm một que diêm... tất cả đều sẽ kết thúc.

Ý nghĩ đáng sợ này quanh quẩn trong đầu cô chỉ trong một phút, cô do dự, một lúc sau tay buông thõng, rụt trở về.

"May cho mày đó!" cô oán hận thầm nắn trong bụng, "Tha cho mày một mạng."

Nhưng cô tuyệt đối không bỏ chuyện phải dạy dỗ hẳn một bài học.

Khi hai người bọn họ đang giằng co, thì Kinh Sở đang sắp xếp đám học sinh lên xe buýt. Anh cùng tài xế và bà chủ kiểm tra thật kỹ thân xe, thùng xe, gầm xe, tuyệt nhiên không có bất cứ bóng người nào đang trốn ở bên trong như anh nghĩ.

Lẽ nào anh đoán sai? Từ đầu đến cuối hẳn chỉ cần con tin để xuống núi thôi sao? Kinh Sở đang hoài nghi suy đoán của mình thì ngửi thấy mùi khói thoang thoang đâu đây.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

Bà chủ trả lời một cách do dự: "Hình như... cháy ở phía bên kia?"

"Các em lên xe, để tôi đi xem thế nào?", Kinh Sở rút súng, dọc theo vách tường hướng đến nơi phát ra luồng khói.

Nhưng mà, anh nhìn thấy gì?

Dương Miên Miên từ cửa sổ thông gió duy nhất dưới tầng hầm bước lên. Cô đã quan sát chiều gió phát hiện dưới tầng hầm là thuận chiều gió vì vậy cô bỏ cách dùng xăng, ngược lại cô tiến đến đầu gió, chất chông đám rom rạ, nhen lửa, khói mù mịt, qua cửa thông gió thổi xuống dưới tầng hầm.

Trên tay cầm một chiếc quạt vừa quạt vừa cười nhạt: "Mày có bản lĩnh thì nổ súng bắn tao đi." Cô đang đứng ở nơi khói tỏa mù mịt, trừ khi tên Ngô Chí Hoa có mắt nhìn xuyên tường còn không tuyệt đối không thể nào bắn trúng cô.

Kinh Sở: "...", thực sự trái đất xoay vẫn không thể đoán trước được. Anh biết Dương Miên Miên ra tay rất dứt khoát nhưng anh lại không biết nhờ khẩu súng lục 'hi sinh' mới có được kết quả này.

Đáng tiếc tên Ngô Chí Hoa rất bình tĩnh, khói dày đặc khiến hẳn ho khan từng chập nhưng hẳn không hành động gì.

Dương Miên Miên thuộc tuýp người dễ kích động, cô nói bằng giọng căm phẫn: "Mày nhẫn nhịn cũng giới lắm, xem như lợi hại, chờ đấy!" Cô chạy đi ôm một can xăng, đổ vào trong tầng hầm, cả vách tường thấm đầy xăng.

Ngô Chí Hoa hít mùi xăng nồng nặc, đứng ngồi không yên, quát lớn: "Mày muốn làm gì, mày có đốt chết tao thì mày cũng không thoát được."

"Mày đang nói vớ vẩn gì vậy, chỉ là trong lúc trốn chạy tao không cẩn thận làm ngã can xăng, chính súng của mày mới là mồi lửa mắc mớ gì đến tao?", mặt không chút biến sắc Dương Miên Miên nói một chập, sau đó chạy đi tìm người trợ giúp.

Kinh Sở bước ra xa một chút, lấy điện thoại gọi cho Phương Viễn.

Lúc này mưa đã tạnh, Phương Viễn sẽ nhanh chóng điều một đội qua đây, phía bên này Dương Miên Miên đang vừa nặng vừa nhẹ đối đầu với tên Ngô Chí Hoa.

"Mau ném súng qua đây bằng không tao châm lửa. Nói cho mày biết, tao không phải cảnh sát, tao chỉ muốn báo thù thôi. Ha ha ha Lúc trong rừng khi mày chìa súng vào đầu tao, chắc mày chưa từng nghĩ đến cảnh tượng này đâu nhỉ"

Ngô Chí Hoa cất giọng lạnh lùng: "Mày dám đánh cả cảnh sát!"

"Đến lúc này mà vẫn còn điều toa sao? Ủ! Mày cho rằng tao không biết chuyện gì sao. Mày cho rằng tao không biết người ở trong cốp xe kia mới chính là cảnh sát. Mày cho rằng tao không biết tên của mày là Ngô Chí Hoa, tên trùm ma túy sao? Mày già dạng cảnh sát, có chú ý đến một điểm nhỏ này không? Cảnh sát mà cầm theo ma túy?"

Trong nháy mắt Ngô Chí Hoa trầm mặt: "Mày biết hết?"

"Đúng! Tao còn biết mày giấu một cây súng ở bắp chân. Mau ném qua đây, bằng không tao lập tức châm lửa thiêu chết mày ở chỗ này."

"Mày không sợ cảnh sát sẽ truy cứu trách nhiệm sao?"

"Đừng phí lời, để tao làm cho mày xem!"

Ngô Chí Hoa nắm chặt cây súng trong tay, chờ đợi Dương Miên Miên xuất hiện trước mặt hẳn.

Nhưng hẳn chỉ chuốc lấy thất vọng. Dương Miên Miên không những không xuất hiện mà còn quệt một que diêm, đốt lửa nhen nhóm: "Muốn lửa tao xuất hiện rồi nổ súng sao? ! Xin lỗi, IQ của mày không thể so với tao được. Chỉ cần nhúc nhích tao đã biết mày muốn gì, còn không mau ném súng qua đây."

Ngô Chí Hoa vẫn chưa đoán được hành động kế tiếp của cô là gì, do dự một lúc, chỉ sợ cô nổi điên lên ném que diêm vào trong thiêu hẳn, vì vậy hẳn nén giận tung khẩu súng ra ngoài.

Dương Miên Miên nhặt khẩu súng, mở ra nhìn: "Mẹ nó! Không có đạn, mày muốn tao đánh chết mày không?"

Ngô Chí Hoa không nói lời nào. Chạy cùng đường, hẳn tuyệt nhiên chưa từng nghĩ đến bị bại trong tay một con nhóc. Tuy nhiên đã từng ném trái sòng to gió lớn, hẳn bây giờ vẫn cố gắng giữ được bình tĩnh.

"Còn ống tiêm chứa ma túy mà mày tính tiêm vào tao đâu?", Dương Miên Miên đâu dễ gì bỏ qua cho hẳn.

Ngô Chí Hoa im lặng ném đồ vật cô muốn ra phía ngoài. Dương Miên Miên đứng bên ngoài đón lấy, sau đó gật gù thỏa mãn: “Như thế này còn tạm được!”

Đến lúc này, cảnh sát cũng đã đến. Trước mặt mọi người cô không thể giữ mấy vật nguy hiểm này trong người, đành phải giao nộp.

“Hai tay để lên đầu, từ từ bước ra!”; Phương Viễn đứng trước cửa tầng hầm, anh đã bố trí không ít đặc nhiệm SWAT, toàn bộ trận địa đã sẵn sàng.

Cánh cửa từ từ mở ra, tên Ngô Chí Hoa hai tay để trên đầu từ từ bước ra ngoài. Có thể do quá lo lắng, hần lỗ chân va vào can xăng giữa đường, lao đảo suýt ngã, may là có bình gas bên cạnh khiến hần không chổng bốn vó lên trời.

Chỉ là tên Ngô Chí Hoa suýt té, nhưng cảnh sát lại càng khẩn trương hơn hẳn tưởng rằng hần đột nhiên phản kích, Phương Viễn lập tức cao giọng quát: “Không được nhúc nhích!”

Ngô Chí Hoa quả nhiên dừng bước, Phương Viễn liếc mắt ra hiệu cho đồng đội tiến đến còng tay hần. Hần không có dấu hiệu phản kháng, chỉ đưa ra một yêu cầu: “Tôi muốn nói mấy câu với con nhóc kia!”

Hai tay hần đã bị còng, Phương Viễn cũng an tâm phần nào, nhưng cũng chưa hoàn toàn đồng ý yêu cầu của hần. Ngô Chí Hoa cất giọng bình tĩnh: “Cảnh sát Phương, anh còn cần tôi phối hợp điều tra rất nhiều mà chẳng lẽ một yêu cầu nhỏ thế này cũng không đáp ứng được sao. Anh xem tôi đã hoàn toàn bị các anh khống chế rồi.”

Hần nhắc hai tay ra hiệu đã bị còng.

Phương Viễn ngẫm nghĩ thấy hần nói cũng đúng nên sai người đi hỏi ý của Dương Miên Miên. Cô đương nhiên không sợ, quay sang nói với Kinh Sở: “Em cũng muốn xem hần tính giờ trò quý gì nữa!”

Kinh Sở nghe cô nói vậy cũng hết cách, đành phải gật đầu: “Anh đi cùng em!”

“Muốn nói gì với tôi?”, Dương Miên Miên nhìn tên Ngô Chí Hoa bị khống chế, ánh mắt tỏ vẻ khinh thường.

Ngô Chí Hoa nhếch miệng, ngữ khí đầy hàm ý trêu chọc: “Con nhóc mày cứ xem thường người khác như vậy sẽ đến lúc phải chịu hậu quả.”

Dương Miên Miên đang tính phản pháo lại thì nghe thấy tiếng Thường Nhạn la lớn: “Cẩn thận!”. Cô còn chưa kịp phản ứng, liền nhìn thấy tên Ngô Chí Hoa buông tay, chiếc bật lửa rút trên mặt đất.

Chiếc bật lửa ngay lập tức la lớn: “Không được! Nơi này toàn xăng sẽ phát nổ!”

Dương Miên Miên xoay người bỏ chạy, nhưng trong hành lang nhỏ hẹp ấy không chỉ có xăng mà còn có mấy bình gas.

Đến lúc này bình gas mới nhớ ra lúc tên Ngô Chí Hoa ngã xuống hần đã mở van gas: “A! Tớ nổ tung!”

Lời còn chưa dứt, Dương Miên Miên chỉ nghe một tiếng ‘ùm’ thật lớn, bên tai là những tiếng ong ong ... lúc sau cô không còn nghe thấy gì nữa chỉ cảm giác đầu óc quay cuồng, mắt hoa lên, ngực bị chèn ép, muốn ói. Cô ngã sòng xoài trên nền đất, bất giác cảm thấy tất cả chỉ là mơ.

Ngẩng đầu nhìn, gương mặt của Kinh Sở rất gần cô, toàn là máu.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 85: Thay đổi

Dương Miên Miên cảm giác mình vừa nhắm mắt một cái, mở mắt ra đã thấy nằm trong bệnh viện. Trên mu bàn tay cô gắn kim truyền dịch, trong phòng bệnh cực kỳ yên tĩnh.

Cô nằm đó một lúc lâu sau mới nhớ chuyện gì đã xảy ra. Tên Ngô Chí Hoa nhen lửa vào can xăng, lại không biết khí gas xì ra từ lúc nào. Trong chớp mắt, Kinh Sở quay người ôm cô, kéo cô ra ngoài. Liên ngay sau đó một tiếng nổ lớn vang lên, kể từ lúc ấy cô không còn biết trời trăng gì nữa.

Trước lúc rơi vào hôn mê, trong đầu Dương Miên Miên là những hình ảnh tua chậm, cô nhiều lần mắng mình thật ngu ngốc, thật muốn tự giáng cho mình một bạt tai.

Từ trước đến giờ, khi nào cũng bị rơi vào tình trạng khốn đốn như thế này.

Ngoài cửa truyền đến bước chân, theo bản năng Dương Miên Miên nhắm chặt hai mắt, hình như có người đến, đặt lên tủ đầu giường một bó hoa, hương hoa bách hợp phảng phất quanh đầu mũi.

“Vẫn chưa tỉnh nữa sao!”, là thanh âm của Liễu Ngọc, giọng nói pha chút lo lắng. Cô ta ngồi bên giường Dương Miên Miên một lúc lâu, sau đó đắp lại chăn cho Dương Miên Miên rồi lặng lẽ rời đi.

Sau đó, Dương Miên Miên mới mở mắt, trở mình, vui mặt vào gối. Chiếc gối trong bệnh viện nồng nặc mùi thuốc sát trùng, thanh âm ôn nhu: “Làm sao chị lại khóc rồi? Đau lắm sao? Rung chuông gọi điều dưỡng nhé!”

Cô nức nở, nước mắt từ khóe mi không ngừng tuôn, chảy xuống thấm ướt gối. Vết thương trên người cô không nặng, chỉ là những vết thương ngoài da. Chính nhờ có Kinh Sở ôm che chắn cho cô, ngăn chặn phần lớn áp lực.

Đều là do cô không tốt.

Nếu như không phải cô nông cuồng, quá kiêu ngạo thì làm sao đến mức này? Tất cả đều bởi tính tự cao tự đại của mình mới khiến anh bị tai bay vạ gió.

Cô còn nhớ trước đây anh đã từng nói với cô: Nếu em cứ giữ mãi tính tình kiêu ngạo như này, không sớm thì muộn em sẽ bị ngã một cú thật đau.

Lúc ấy cô không nghe lời, cô tự cho mình có thể giải quyết tất cả các phiền phức. Cô cảm thấy mình không những thông minh mà còn có năng lực hơn người, đã được như vậy làm sao cô có thể thất bại chứ?

Ngông cuồng, tự phụ. Những lần may mắn liên tiếp đã khiến sự tự tin kiêu ngạo của cô càng ngày càng lớn. Khiến cô không phát hiện hành động khác thường của tên Ngô Chí Hoa, đến khi kịp nghe thanh âm đó thì tất cả đã quá trễ.

Trong lúc ấy Thường Nhạn đã nhận ra bất thường từ rất sớm, đã cảnh báo bọn họ, nhưng còn cô thì sao, cô lại dần dần đến mức đi khiêu khích hắn.

Thực sự quá xuẩn ngốc! Giống như trong nảo chứa toàn nước.

Tất cả đều do cô sai. Chỉ vì cô muốn khoe khoang, ra vẻ đắc ý trước bọn tội phạm. Trong đầu cô khi ấy nắm chắc phần thắng trong tay, là người chiếm thế thượng phong, chính cô là người cuối cùng mang về chiến thắng.

Bây giờ thì ngon rồi, ứng nghiệm lời Kinh Sở nói. Cô gái mạnh mẽ đã ngã một cú thật mạnh. Xấu hổ, hối hận, áy náy ... đủ mọi tâm trạng đan xen nhau, cảm xúc ngồn ngàng.

Dương Miên Miên khóc cả nửa buổi trời mới lấy tay lau nước mắt, trở mình lại. Cô càng nghĩ càng sợ, không biết giờ này Kinh Sở như thế nào rồi, không biết vết thương anh có nặng không?

Trong đầu nhảy ra hàng trăm hàng ngàn ý nghĩ.

Trần trọc cả tiếng đồng hồ, cô cắn răng, rút kim truyền dịch, vén chăn nhảy xuống giường, mở cửa. Động tác rất nhanh và dứt khoát.

Lúc này màn đêm đã buông xuống, hành lang vắng lặng, chỉ có vài cô điều dưỡng tình cờ đến thăm các phòng bệnh.

Hiện tại cô có hai cách. Cách thứ nhất cô sẽ hỏi vách tường hoặc cánh cửa, chúng nó khẳng định tình nguyện nói cho cô Kinh Sở ở phòng nào, cách thứ hai là chính cô đi tìm.

Nếu là trước đây cô sẽ không chút nào do dự lựa chọn cách đầu tiên. Bởi đơn giản một điều, nếu lạc đường thì hỏi bạn bè, đây là chuyện đương nhiên. Nhưng lúc này, cô chần chừ vài giây, quyết định sẽ đi hỏi y tá.

Tiểu đồng bọn là những người bạn thân thiết của cô nhưng không phải vì thế mà cô có thói quen ý lại. Từ việc nhỏ như hỏi đường đến những việc khác, cô sẽ cố gắng tự thân vận động, không tự ý hành động cảm tính mà khiến ‘tiểu đồng bọn’ phải hy sinh để tác thành cho nguyện vọng của cô.

Cô không muốn như vậy nữa, cô muốn bảo vệ những người bạn này, không chỉ đơn giản dựa vào họ mà chính mình phải thật sự mạnh mẽ.

Không phải trước nay cô luôn là người như thế sao?

Có thể cô chưa từng dựa dẫm vào người khác nhưng bản chất vẫn dựa ít nhiều vào tiểu đồng bọn.

Sau này cô không được như thế nữa.

Cô lấy hết sức lực đi hỏi y tá số phòng bệnh của Kinh Sở.

Anh cùng khoa với cô nhưng không nằm cùng tầng, anh nằm ở tầng trên. Dương Miên Miên đi đến thang máy. Vào cùng cô là một cô y tá còn khá trẻ, chắc có lẽ là do tăng ca liên tục nên sắc mặt có chút tiêu tụy. Cô ta thỉnh thoảng khụy chân, dựa vào thang máy chống đỡ toàn thân, ắt hẳn là do đứng thẳng đã rất lâu.

Dương Miên Miên thử không nghe tiếng nói đồ vật để đi quan sát nét mặt của một người. Cô có thể giống như Thường Nhạn, thông qua nét mặt và từng hành động nhỏ nhất của một người để suy đoán được thân phận của người khác không?

Cô y tá này còn rất trẻ, khoảng hai mươi tuổi, có thể vừa mới tốt nghiệp. Trên cổ đeo một dây chuyền mặt trái tim. Cô ta quay hướng phía tấm gương nơi thang máy nhẹ xoay chuyển vị trí mặt dây chuyền, xem ra cô ta rất thích nó.

Là bạn trai tặng sao? Đang yêu?

Keng! Thang máy đã đến. Dương Miên Miên vừa bước chân ra ngoài vừa suy nghĩ phân tích của mình như vậy đúng hay sai?

Chúc mừng! Đoán sai bét!

Dương Miên Miên nghe tiếng dây chuyền và điện thoại tán gẫu. Dây chuyền là do cô ta dùng phần tiền lương đầu tiên mua, là đồ vật cô ta đã mơ ước từ rất lâu. Khó khăn lắm mới hạ quyết tâm mua. Thêm vào đó cô ta cũng chưa có bạn trai. Chính vì điều này khiến ‘mấy người bạn nhỏ’ vô cùng lo lắng, liên tục thảo luận với nhau xem trong bệnh viện này bác sĩ nào là ‘soái’ nhất.

Thật bi thương!!!_(3)∠_

Tuy rằng không ai biết trong lòng cô đang suy nghĩ gì nhưng bản thân cô cảm thấy ngượng ngùng, nửa mặt tê cứng, trong lòng không nhận được tự giễu: Coi đi! Xấu hổ chưa!

Cánh tay đặt trên cửa phòng bệnh, cô hơi do dự, lại rút tay về. Chần chờ một lúc lâu sau mới dám đẩy cửa đi vào, chỉ cảm thấy trái tim muốn nhảy khỏi lồng ngực, chỉ sợ cô phải chứng kiến cảnh anh ngần cần treo sợi tóc, rồi điện tâm đồ phát ra tín hiệu - - - - , một tiếng tuuuuuu kéo dài.

Sự thật chứng minh cô đã nghĩ ngợi quá nhiều. Kinh Sở nằm yên trên giường bệnh, hô hấp đều hòa, không thấy chút nào là sắp chết cả. Dương Miên Miên vỗ vỗ ngực, thở phào nhẹ nhõm.

Hừ chết cô! Trong giây phút ấy, cô cảm thấy tim muốn nhảy khỏi cuống họng, chưa từng bao giờ thấy sợ như vậy.

Ngay chính bản thân cô đã từng bị tên Hồ Dật Lâm dùng búa đánh trúng đầu, nằm đó máu me đầy người cũng không biết sợ, nhưng hiện tại cô đã hiểu hai chữ sợ sệt là gì.

Sợ đến mức muốn khóc lên. Sợ người ôm cô vào lồng ngực sẽ xảy ra chuyện.

Kinh Sở nằm an tĩnh trên giường bệnh, trên người đầy vết thương. Cô tiến đến nhìn anh, trù trù một lúc mới dám cầm tay anh. Cánh tay anh cũng không ít vết thương. Tất cả đều được bác sĩ băng bó cẩn thận, cả người nồng nặc mùi thuốc.

Dương Miên Miên tiến sát một chút, cúi người hôn lên má anh một cái, khẽ sát má vào mặt anh, nước mắt tràn bờ mi: “Em thật sự rất sợ!”

Giọng nói toàn là âm mũi, cô khịt khịt mũi, nước mắt rơi là chảy: “Em biết sai rồi!”

Kính Sở bị cô đánh thức, vừa mở mắt là gương mặt mặt cô gần trong gang tấc, viền mắt đỏ hoe, sưng mọng, giống như nòng dẩu nhỏ đang chịu oan ức: “Sao em khóc?”

Vừa mở miệng nói chuyện đã thấy thanh âm của mình khàn đặc. Anh ho khan hai tiếng, tác động lên vết thương, nhất thời đau muốn đổ mồ hôi hột.

Dương Miên Miên lau nước mắt, ngại ngùng, quay đầu rót cho anh ly nước. Anh nằm nên hơi khó uống, cô lăm bằm lái sang chủ đề khác: “Không có ống hút sao?”

“Nâng giường lên một chút là được rồi!”, Kính Sở cho giường bệnh nâng lên, anh tựa vào gối, uống ly nước trên tay cô, giọng nói đầy quan tâm: “Sao em chạy đến đây? Em không sao chứ?”

Tuy rằng đã nghe Liễu Ngọc báo cáo tình trạng của Dương Miên Miên không nghiêm trọng nhưng chưa thấy mặt cô anh cũng không yên lòng. Ngay lúc này cầm nắm cánh tay cô, nhìn một lượt từ đầu đến chân mới cảm thấy an tâm “Đau đầu không?”

Dương Miên Miên lắc đầu một cái, cô nhẹ nhàng tựa trên bả vai anh, chỉ là chạm nhẹ chứ không dám dựa mạnh. Cô mím môi, một lúc sau mới thấp giọng nói: “Sẽ không có lần sau!”

Câu nói không đầu không đuôi, nhưng chỉ có mình Kính Sở hiểu rõ ràng, anh cười cười: “Tiểu Dương, việc này làm sao có thể trách em? Tất cả các vụ án đều không thể đoán trước tình huống phát sinh, người có tội chính là tên tội phạm đó. Em không cần phải áy náy.”

Dương Miên Miên không lên tiếng. Có thể người khác nhìn vào sẽ cho rằng hành động của cô đã quá xuất sắc, bởi không ai có thể thoát khỏi tay tên Ngô Chí Hoa. Thế nhưng cô tự biết chính mình đã thua không còn manh giáp.

“Chắc chắn không có lần sau!”, Cô kiên cường đáp trả, “Em hứa!”

Kính Sở bật cười, vỗ vỗ vai cô: “Được! Được! Được! Không có lần sau.”

Dương Miên Miên xoa xoa anh: “Em sẽ bảo vệ anh!”

Nghe câu này Kính Sở không biết nên vui hay buồn nhưng nhìn gương mặt thành khẩn của cô, anh đành nghiêm túc gạt đầu, rồi nghiêm túc trả lời: “Được!”

Lúc này Dương Miên Miên mới thấy thỏa mãn, nhẹ nhẹ vỗ lên chiếc nệm của anh: “Vậy anh ngủ đi. Mai em lại qua thăm anh.” Dứt lời, cô hôn lên môi anh một cái, sau đó mới đứng dậy rời khỏi.

Rạng sáng hôm sau cô đi làm thủ tục xuất viện. Nếu người chẳng hề hấn gì, cũng không nên ở lại chiếm diện tích bệnh viện, đương nhiên, cái chính là cô cũng sót túi tiền của mình.

Đầu tiên cô quay về nhà, báo tin bình an cho ‘Tiểu đồng bạn’, thuận tiện mua thêm ít đồ ăn. Tuy Hải Tặc biết đi kiếm ăn nhưng cô không muốn nó suốt ngày đi lục thùng rác.

Làm xong mọi việc, cô lên tàu điện qua nhà Kính Sở, báo tin cho ‘đồng bạn’ bên này biết chuyện Kính Sở đang nằm viện nhưng không nghiêm trọng lắm, ‘tiểu đồng bạn’ cực kỳ lo lắng: “Com canh trong bệnh viện khó ăn lắm, anh Kính Sở thật đáng thương ...”

Dương Miên Miên mở tủ lạnh: “Có gì ăn được không?”

Tủ lạnh ngẫm nghĩ một chút: “Chẳng còn gì, còn mấy trái trứng và cà chua!”

Dương Miên Miên đóng cửa tủ lạnh, cầm tiền ra ngoài mua thức ăn. Trước đây ở một mình cũng không hay nấu nướng, số lần đi chợ cũng không nhiều. Đi lòng vòng một hồi cô mua một con gà, nhờ ông chủ làm giúp, rồi mới mang về nhà.

‘Tiểu đồng bạn’ mắt tròn xoe, kinh ngạc tột độ: “Dương Miên Miên! Chị muốn làm gì. Nấu canh sao? Chị biết nấu ư?”

“Rồi sẽ biết!” Dương Miên Miên chưa từng làm, chỉ đứng nhìn Kính Sở nấu canh cho cô ăn. Nhưng điều đó không quan trọng, cô có biệt tài nhìn một lần là nhớ.

Thế nhưng, nhìn con gà đầy máu cô không biết phải làm sao. Cô đặt dưới vòi nước kỳ cọ một hồi. Bộ đồ lòng cũng chẳng biết xử lý thế nào, nên để qua một bên. Lấy dao phay chặt gà, tiếng dao chạm thót vang lên ầm ầm khiến mọi người tìm muốn lọt ra ngoài.

Dao phay: “... Dừng dừng sức quá, sẽ đau tay!”

Dương Miên Miên phẩy phẩy tay, ánh mắt lóe sáng, nhắm đúng mục tiêu. Chặt! Chặt! Chặt! Đem con gà chặt làm mấy khúc.

Vừa làm, dao vừa chỉ huy: “Đừng cắt lớn như vậy, ... đúng đúng đúng ... vừa phải thôi. Đúng là trẻ ngoan.”

Cô luộc một lần gà cho bớt máu tanh, rửa lại lần nữa cho sạch. Rồi mới đem gà đi luộc, cho một chút gia vị, nòi gà oang oang: “Chị làm việc khác đi, gần chín em gọi chị!”

Dương Miên Miên rửa tay, quay qua chuẩn bị mấy thứ khác. Chớp mắt nhìn thấy nòi com điện ở đó nhìn cô chăm chăm. Dương Miên Miên quỳnh quáng hỏi: “Làm sao vậy?”

“Chị không nấu com à? Nấu com! Nấu com! Nấu com ... ㄟ ㄎ ㄎ” Nồi com điện sắc mặt u ám, Dương Miên Miên còn chưa vo gạo, hiển nhiên là không muốn nấu com.

Chuyện này không thể nhịn được!

Dương Miên Miên giải thích: “Không phải người bị bệnh không được ăn com sao?”

“Em không chỉ có mỗi việc là nấu com! Em có chức năng nấu cháo! Còn có thể nấu vài món khác. Em là chiếc nồi com điện đa năng!” Nồi com điện nói rõ ràng rành mạch, kiên quyết không để mình bị vứt vào một xó.

Cuối cùng là chiếc tivi công hiến năng lực của mình là chuyển sanh kênh có tiết mục nấu ăn. Trên đó đang dạy món cá bạc chưng trứng, may mắn nồi com điện cũng có chức năng này.

“Cá bạc ở đâu ra?”

Tủ lạnh tích cực phụ họa: “Hình như có! Chị kiểm tra ở phía cuối cùng trong ngăn đông thử xem!”

Dương Miên Miên hết cách, đành một mình khiêu chiến tiếp với món cá bạc chưng trứng. Được nửa đường thì nòi gà lại oang oang, gà đã xong. Giai đoạn khó nhất là nêm nếm gia vị. Thực đơn mãi mãi chỉ ghi ‘Một chút muối’ ... nhưng ‘một chút’ là bao nhiêu thì không thêm đề cập.

Muỗng canh lại không nhớ được tỉ lệ khi Kinh Sở nêm vào là bao nhiêu. (>___

Dương Miên Miên đành đứng đó nhớ lại cảnh Kinh Sở nêm muối. Cô không nhìn rõ, hình như là có chút xúu thôi ... Không! Không! Không! Hình như nhiều hơn một chút thì phải? Giống như bệnh nhân mắc chứng Parkinson, tay run lẩy bẩy, chỉ sợ thêm một chút thì mất tiêu nồi canh.

Cuối cùng không quên cho thêm chút kỷ tử. Cái này là nồi luộc gà dạy cô. Nó nói sẽ giúp hương vị ngon hơn.

Chờ nấu xong nồi canh gà đã hơn mười hai giờ. Cô múc canh gà vào bình giữ nhiệt chuẩn bị đi bệnh viện. Vừa ra đến cửa, bình giữ nhiệt áp ứng nói: “Dương Miên Miên ...!”

“Sao?”

“Bây giờ chị mới đưa cơm, có ... quá trễ không?”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Chăm sóc

Đọc đường đi Dương Miên Miên cố gắng không suy nghĩ đến việc ai đưa cơm cho Kinh Sở khi cô còn hôn mê, nói không chừng lại ăn cơm ở bệnh viện thôi.

Tuy nhiên suy nghĩ này chỉ là tự mình dối lòng. Nằm viện chính là cái có tốt nhất để bề bộn lộ tình cảm. Thường Nhận, Tiểu Kỳ và Liễu Ngọc đang ở đó. Nào là trái cây, bình giữ nhiệt, hoa tươi bày biện khắp phòng. Xem ra người được quan tâm nhất Cục cảnh sát không ai khác chính là Đội trưởng Kinh Sở.

Nhưng vấn đề Kinh Sở hiện tại chỉ quan tâm đó chính là tên Ngô Chí Hoa. Ngô Chí Hoa không có tư vong ở trong vụ nổ này. Khí gas trong bình không còn nhiều do đó áp lực cháy nổ cũng không lớn, chỉ là do không gian quá mức chật chội, người người đứng sát nhau nên mới dẫn đến không ít người bị thương, nặng nhất chính là hắn. Thật ra lúc đó hắn cũng một lòng muốn chết nên mới hành động theo cách này. Kể đến là Kinh Sở, may là anh phản ứng nhanh nên thương tổn không lớn ... nếu có thì trên trán có thêm vết sẹo.

Chuyện có sẹo hay không đối với đàn ông chẳng là chuyện gì to tát. Chẳng có ai để tâm.

Tên Ngô Chí Hoa tuy rằng hại không biết bao nhiêu người, nhưng xuất phát từ chức trách cảnh sát buộc phải bảo vệ hắn, phải đưa hắn đi bệnh viện, khi nào khỏe mới đưa ra xét xử. Vậy cũng đã đủ uất ức lắm rồi.

“Đội trưởng Phương mấy bữa nay sắc mặt cực kỳ khó coi”, Liễu Ngọc miêu tả sinh động dáng vẻ của anh ta khiến Kinh Sở bật cười: “Xem ra mọi người mấy hôm nay cực kỳ rảnh rỗi!”

Liễu Ngọc khoát tay: “Họ không yêu cầu chúng ta hỗ trợ vụ án này. Cái này không phải tốt sao? Sếp! Anh cứ yên tâm nghỉ ngơi đi. À! Đúng rồi, thỉnh giúp việc cho gia đình em là người Quảng Đông, nấu canh rất ngon. Em mang đến cho sếp nhé!?”

Bởi vì Cục Trưởng Liễu rất coi trọng Kinh Sở, Liễu Ngọc tuy sợ Kinh Sở nhưng trên thực tế cũng khá thân với anh. Từ khi tốt nghiệp đến giờ đều dưới trướng anh quản lý, chẳng còn gì xa lạ, do vậy nói ra những lời này cũng chẳng có ý gì đặc biệt.

Nhưng Tiểu Kỳ thì khác. Cô bé không nhịn được, tranh thủ thời cơ giúp Thường Nhận: “Chị Nhận cũng nấu canh rất ngon. Siêu cấp vô địch ạ! Coi em đi, em dạy này mập ú ự!” Cô bé nói cũng không quá khoa trương. Lúc thoát khỏi viện mồ côi cô gây trơ xương, vậy mà chỉ nửa năm sau trắng trẻo, hồng hào, khỏe mạnh.

Liễu Ngọc hiểu hết ý tứ, cô ta nháy mắt ra hiệu. Liễu Ngọc biết Kinh Sở đã có bạn gái, nên cô mới lúng túng không biết nên làm gì, đảo mắt suy nghĩ đề tài khác ...

“Miên Miên!!!” Mắt Liễu Ngọc sáng rỡ, kéo người đang đứng ngoài cửa vào trong. “Em đến rồi sao? Đến thăm Đội trưởng à? Khỏe chưa mà đã xuất viện rồi?”

“Em tình cờ ngang qua thôi!”, Dương Miên Miên nghiêm mặt, nói qua loa cho qua chuyện.

Liễu Ngọc vô tình vạch trần cô: “Em cầm gì vậy? Thơm quá!”

“Bữa trưa của em!”

Kinh Sở không nhịn được cười lớn, trêu cô. Cô trừng mắt nhìn anh. Thường Nhận cuối cùng cũng tìm được cơ hội mở miệng, cô ta ho nhẹ một tiếng: “Tiểu Kỳ muốn ăn canh sao? Tan ca chị cùng em đi chợ mua đồ nấu canh đi!”

Tiểu Kỳ nhìn hiểu ánh mắt này, cũng biết mình đã vội vàng khi nói câu vừa rồi, lập tức phụ họa theo Thường Nhận: “Vậy thì tốt quá! Cảm ơn chị, cứ nói đến canh là em thèm rót nước miếng.”

Chẳng lẽ Kinh Sở không nhìn ra ý tứ của Tiểu Kỳ sao? Thật ra anh chỉ cảm thương cô còn nhỏ đã đọc hiểu tâm tư người khác, nghĩ đến cuộc sống cực khổ của cô trước đây nên anh không vạch trần, coi như không nghe không thấy, chỉ nở nụ cười.

Người anh quan tâm nhất dĩ nhiên vẫn chỉ là Dương Miên Miên, anh vẫy tay gọi cô: “Mang cơm cho anh à?”

“Bữa trưa của em!” Dương Miên Miên cắn răng cắn lợi mở hộp cơm, cầm muỗng múc miếng cá bạc. Món cá quá tuyệt!

Từ sáng sớm cô đã loay hoay nấu nướng nên bây giờ cảm thấy rất đói, vì vậy không kiêng dè, cô ăn hết phần cá bạc chum trứng.

Kinh Sở: “...”, một miếng nhỏ cũng không để lại, đúng là độc ác quá đi!

Liễu Ngọc nhìn đồng hồ, vô tư nói: “Đến giờ rồi! Chúng ta quay về Cục thôi. Bye Sếp!”

Nhóm bọn họ vừa rời đi, Dương Miên Miên lại tiếp tục mở nắp bình giữ nhiệt, bàn tay cô nhanh chóng bị Kinh Sở kéo lại, anh nhẹ nhàng nói: “Không cho anh ăn thật sao?”

“Ồ đây nhiều đồ ăn như vậy, giành với em làm gì. Vốn dĩ đâu phải em đưa cơm cho anh!”

Bình giữ nhiệt: Không nói một câu đau lòng người là không chịu được mà!!! _(3" ∠)_

Dương Miên Miên nói tới nói lui cuối cùng cũng đầu nỡ làm vậy. Cô đổ canh gà ra chén cho anh. Kinh Sở dùng muỗng khuấy hai cái, phát hiện ngay cả mẩu xương nhỏ cũng không có. Tất cả xương xẩu đều được cô lọc cẩn thận sạch sẽ.

Anh thờ dài một cái, ôm đầu cô vào lòng ngực: “Tiểu Dương ~”

“Sao á?”, cô nghiêng đầu, giọng khô khốc, “Vừa nhìn thấy đã không muốn ăn sao?”

Lời chưa kịp nói ra khỏi miệng, Kinh Sở đã phải nuốt xuống cổ họng, trong lòng anh ngổn ngang cảm xúc, một lát sau trùu mền hỏi cô: “Món này làm có khó không? Có cắt vào tay không?”

“Em thông minh thế này làm sao cắt vào tay được!”, Dương Miên Miên tương đối không hài lòng.

Bình giữ chén vô tư tố cáo: Tuy rằng không có cắt vào tay, thế nhưng bị phỏng ba lần, một lần là chạm vào nồi gà, một lần thả nguyên liệu vào nồi, một lần múc canh ra. Tay còn đỏ kia!

Kinh Sở đương nhiên không nghe thấy âm thanh này nhưng anh tỉnh mắt nhìn ra mấy vết đỏ đỏ trên tay cô, nắm một lúc lâu: “Đừng làm nữa! Anh ăn món nào cũng được! Em có gì anh lại lo!”

“Không thích ăn thì thôi. Em ăn vậy!”, Dương Miên Miên giựt chén canh lại, Kinh Sở còn yếu sức dĩ nhiên không thắng được cô, trần trần nhìn chén canh nằm yên vị trên tay Dương Miên Miên.

Dương Miên Miên lấy cái muỗng múc canh gà, đưa đến gần miệng chu môi thổi thổi, rồi đưa đến bên miệng Kinh Sở. Kinh Sở húp hết muỗng canh, nước canh gà nóng hổi hổi qua thực quản, ngọt đến tận tim.

Thực tế mà nói, mặc dù là đầu tiên Dương Miên Miên nấu món này, nhưng phần nếm nếm có thể chấp nhận được. Hơn nữa cô dùng chính tình cảm của mình để làm nên vào miệng Kinh Sở thế nào đi chăng nữa cũng chính là cực phẩm.

Kinh Sở khen cô: “Có năng khiếu!”

“Cũng không khó lắm!”, cô kiêu ngạo nói.

Kinh Sở uống hết canh gà.

Dương Miên Miên dọn dẹp xong xuôi, lấy khăn tay lau miệng cho anh, chân tay có hơi vụng về. Kinh Sở bắt lấy tay cô, nắm chặt, trong lòng có chút cảm động.

Dương Miên Miên từ nhỏ đến lớn không có ai yêu thương, chưa có người nào đối xử tốt với cô, nên cô chưa từng học được cách phải đối nhân xử thế ra sao, chỉ biết quan tâm đến bản thân mình, yêu lấy bản thân mình, cũng chẳng cần thiết hướng người khác báo đáp.

Một người chỉ có thể yêu thương chính mình thì bị thương đến mức nào.

Hiện tại đã khác, có anh thương cô, chăm sóc cô, yêu cô, khi ấy cô chỉ biết nhận lấy, nhưng bây giờ thì cô đã học được cách yêu thương anh, hỏi đáp anh. Anh cảm thấy trong lòng cực kỳ ngọt ngào. Anh nắm bàn tay cô đưa sát lên má.

Dương Miên Miên hôn lên má anh một cái. Kinh Sở cắn nhẹ lên môi cô, đôi môi mềm mại như cánh hoa.

Dương Miên Miên liền khom lưng cùng anh trao cho nhau nụ hôn thật sâu.

Thử nghiệm ngày hôm nay rất thành công, Dương Miên Miên quyết định ngày mai nấu canh cá, ngày tới nữa nấu canh sườn, với tài năng học một hiểu mười của cô khẳng định việc gì cũng thành công.

Sự thật chứng minh điều cô nghĩ là đúng. Sự tiến bộ của cô tiểu đồng bọn rõ như ban ngày. Đến ngày thứ ba đưa cơm, toàn bộ bệnh viện đều biết chuyện có một cô bé xinh đẹp đến đưa cơm mỗi ngày.

Làm như vô tình hằng ngày đều có một anh mở ruột thừa phòng bên cạnh, bác sĩ mới đến thực tập, người em trai đến thăm nuôi chị gái, mỗi người lại chạy qua phòng Kinh Sở nhìn cô vài lần, họ nghĩ cô không biết sao.

“Sao anh không nhanh nhanh xuất viện đi!”, Dương Miên Miên vừa gọt táo vừa oán hận nói. Kinh Sở nhìn cô cười cười: “Em thật sự được mọi người săn đón!”

Dương Miên Miên hừ hừ bất mãn: “Thái độ của anh là sao đây, người ta ước ao bạn gái của mình mà anh không ghen sao?”

Kinh Sở trần ý cười: “Tiểu Dương nhà chúng ta nghĩ thế nào về mấy người đó!”

Dương Miên Miên bắt đầu đánh giá: “Cái anh bị bệnh đó nhìn yếu đuối, cảm giác như chỉ cần một cơn gió cũng khiến anh ta gục ngã, không thích. Tay bác sĩ thực tập vừa nhìn em mặt đã đỏ như gấc, mặt đỏ thì làm sao nói chuyện được chứ? Còn anh chàng nam sinh kia, không lo đi chăm sóc chị đi, chạy đến đây nhìn mặt em làm gì, đúng là không hiểu chuyện!”

Kinh Sở cố gắng đè nén để không phá lên cười lớn khiến vết thương bị sút chỉ. Anh mỗi ngày đều nằm rết trên giường bệnh, chẳng thể làm được gì, nhưng chỉ cần trông thấy Dương Miên Miên, trong lòng đều hưng phấn khôn nguôi.

Đặc biệt cô còn tự tay nấu ăn, gọt trái cây cho anh, anh hận không thể kéo dài căn bệnh này để có thể sớm chiều được ở bên cô.

Có điều ý nghĩ này chỉ là thoáng qua. Nội thương của Kinh Sở khá hơn rất nhiều, nhanh hơn so với những người khác, mấy ngày có thể xuất viện về nhà an dưỡng.

Về đến nhà khó nhất vẫn là chuyện tắm rửa. Vụ nổ khiến anh lành đủ cả nội và ngoại thương. Vết thương bên ngoài tuy đã khép miệng nhưng không được để dính nước, phải dùng băng gạc quấn chặt rồi mới được đi tắm.

Kinh Sở khó khăn dùng một tay băng bó, Dương Miên Miên đã sớm cầm cuộn băng gạc trong tay đứng bên cạnh anh. Anh xoa xoa đầu cô: “Anh tự làm được!”

Dương Miên Miên khoát khoát tay: “Đừng nhúc nhích, em làm cho!”

Cô chưa từng chăm sóc một người, lại là người yêu, nên tinh thần đặc biệt phấn chấn. Kinh Sở hết cách, đành im lặng mặc cô ‘động thủ’.

Sau khi quần băng gạc kỹ lưỡng, Kinh Sở cầm quần áo vào phòng tắm, Dương Miên Miên cũng tò tò theo đuôi.

Kinh Sở quay đầu nhìn cô. Cô cũng ngửa đầu nhìn anh, hai người đối diện nhau mấy phút, cuối cùng Kinh Sở chỉ còn cách đầu hàng: “Đi ra ngoài xem tivi đi!”

“Không xem!”

Tivi: Có sắc quên bạn!!! _(3" ㄥ)_

“Vậy em coi com nước thế nào, coi chừng khát!”

“Không sao hết!”

Nội com điện: Em có chức năng quản lý, không thể nào khát được! Anh chị cứ yên tâm ___ tắm rửa!!! Sau đó sẽ có một món sườn thật ngon đợi sẵn! Ngừng hai giây nó la oai oái ...
Này này ___ không ___ tại sao lại ___ Việc này không khoa học!!!

Không ai thêm đề ý đến nó.

Kinh Sở đứng bất động, Dương Miên Miên bước ngang qua người anh vào trong phòng tắm trước. Cô cầm vòi sen điều chỉnh nhiệt độ, dùng mũi chân kéo chiếc ghế nhỏ trong lòng tắm, đứng lên đó: “Anh qua đây đi, làm thế này em mới với tới!”

“Cẩn thận kéo ngã!”. Kinh Sở muốn đến đỡ Dương Miên Miên, ai ngờ vòi hoa sen trong tay xoay một cái, nước thấm ướt hai người.

Kinh Sở: “...”

“Em cũng cảm thấy hơi trơn!” Cô nghiêm túc nói, nhảy xuống, chuyển đến đứng phía bồn tắm: “Như vậy là được, anh ngồi đi!”

Kinh Sở suy nghĩ một chút, quyết định thẳng thắn với cô: “Miên Miên, anh bây giờ không được vận động.”

“Em biết mà!” Dương Miên Miên thấm ướt khăn, nghiêm túc nói, “Em đảm bảo không làm xằng bậy. Anh đã từng giặt quần áo dính máu kinh nguyệt của em, vậy thì em cũng có thể giúp anh lau người.”

Câu nói này của cô khiến Kinh Sở bị thuyết phục, một cảm giác dịu dàng lan tỏa trong tim anh. Giống như hai người bọn họ đã bên nhau từ rất lâu, là người thân thiết nhất.

Dương Miên Miên rất ngoan ngoãn giữ đúng lời hứa không làm càn. Lấy khăn chậm rãi giúp anh tắm rửa. Chỉ lúc gội đầu động tác cô hơi luống cuống, lâu lâu lại để nước vào tai nhưng lại rất cẩn thận không cho xà bông dính mắt anh.

Qua vụ này, trên người Kinh Sở lại có thêm vài vết sẹo, Dương Miên Miên dùng khăn tắm vừa chà người cho anh vừa nói: “Anh đừng lo lắng!”

Kinh Sở: “Hả???”

“Nếu như ngày nào đó vì truy bắt tội phạm mà anh bị bệnh, bị tàn phế, em sẽ chăm sóc cho anh!”. Dương Miên Miên kẻ mặt sát lưng anh, thanh âm rầu rĩ: “Em hứa!”

Kinh Sở không thể phủ nhận trong giây phút ấy cô hòng anh khô khốc, ‘thiên ngôn vạn ngữ’ đều nghẹn ở đó, một chữ cũng không nói thành lời.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Thành tích

Qua thật lâu, Kinh Sở trả lời: "Tiểu Dương!"

"Dạ?"

"Nếu có một ngày như vậy, anh làm sao cam lòng liên lụy đến em". Bồn tắm trong nhà Kinh Sở cũng khá lớn, anh kéo tay Dương Miên Miên để cô ngồi đối diện mình, người con gái ấy chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng rộng thùng thình và quần lót, lúc này ngồi trong bồn tắm, toàn bộ người ướt đẫm, chỉ tiếc, không lộ ra đường cong (bởi vì không có, cho nên thực sự là một câu chuyện bi thương). Đuôi tóc thắt bím của cô bị ngấm trong nước , những bím tóc ướt đẫm khiến cô cảm thấy khó chịu . Gỡ những bím tóc xoắn xuống đan xen từng ngón tay luôn qua trông giống như nhân vật nữ chính trong mưa ... "Em không cảm thấy mình bị liên lụy", cô mím môi, "Vậy nếu có một ngày em xấu đi, không xinh đẹp như hiện giờ, anh sẽ bỏ em sao?"

Kinh Sở suy nghĩ một chút, liền nói: "Tuyệt đối không!". Anh không phủ nhận mình thích vẻ ngoài xinh đẹp của cô, nhưng nếu có một ngày cô mất đi dung mạo anh sẽ càng yêu thương cô hơn.

Dương Miên Miên rất nhanh nói: "Vậy em cũng sẽ không!".

Kinh Sở cảm thấy ý nghĩ của cô vừa đáng yêu vừa ngây thơ, anh cũng biết cô không nói dối, nhưng "Cửu bệnh sàng tiền vô hiếu tử", nếu một người bị tê liệt, ăn uống ngủ nghỉ đều cần người chăm sóc thì dù có bao nhiêu yêu thương cũng bị ăn mòn, nếu như có một ngày như thế anh nhất định sẽ chọn ra đi, hiện tại cô trẻ trung xinh đẹp như vậy mà bản thân anh lại lớn hơn cô nhiều, nếu thật sự đến một ngày anh vừa bệnh lại vừa tàn phế thì làm sao anh nhẫn tâm làm lỡ thanh xuân cùng tương lai của cô. Chỉ là nghĩ như thế thôi, hiện tại cũng không cần nói ra, đối với anh, chỉ cần cô nói ra câu này là đủ rồi.

Anh nhận ra được tâm ý chân thành thuần khiết của cô, cảm nhận được tình yêu chân thật của cô vì thế anh không cùng cô tranh luận chủ đề này nữa, anh chỉ hôn trán cô một cái: "Tiểu Dương Dương!".

Miên Miên khoe miệng cong cong, giống như cảm thấy ngượng ngùng lại giả bộ bình tĩnh, cho sữa tắm vào lòng bàn tay rồi hướng về thân thể anh xoa lên, còn đặc biệt chú ý tránh khu nắn cảm, nhưng mà điều này cũng không có ích gì, bởi vì bất kể nói thế nào, cô gái mình yêu ở trên người sờ tới sờ lui từ sau lưng, cơ bụng tới bắp đùi thì kiểu gì cũng vẫn có cảm giác.

Dương Miên Miên ủy khuất nói: "Không phải tại em nha!". Lần này cô thật sự không làm gì hết.

Kinh Sở ho nhẹ: "Là anh!"

Dương Miên Miên nhìn nhìn anh, không lên tiếng, đưa khăn lông cho anh lau khô, Kinh Sở đem khăn nhận lấy: "Cái này anh tự mình làm, em mau đi thay đồ, kéo cảm."

"Bây giờ là mùa hè, cảm thế nào được." Dương Miên Miên nói một câu, vẫn là đi lấy quần áo, Kinh Sở còn không chịu ra ngoài, cô liền ôm quần áo đứng ở nơi đó trừng mắt với anh: "Em muốn thay quần áo, anh đi ra ngoài."

Kinh Sở "... " Thế giới tại sao biến hóa nhanh như vậy, Dương Miên Miên lại biết thay quần áo là phải tránh anh. Như thế cũng tốt, hiện tại anh cũng không chịu nổi dây vò, vẫn là đừng đi tìm chết. Kinh Sở nghĩ như vậy liền đi ra ngoài. Dương Miên Miên lúc này vừa hát vừa chuẩn bị tắm, trong phòng tắm ‘Tiểu đồng bọn’ nhìn nhin cả buổi trời cuối cùng cũng bắt đầu tuần ra.

Bồn tắm: "Miên Miên, chị hôm nay ngoan như vậy là muốn làm gì?"

Bồn cầu: "Miên Miên, có phải hay không bị nói trúng tim đen rồi, nói mau, muốn làm loạn cái gì đây?"

Gương: "Không phải phong cách của Miên Miên nha!"

Bồn rửa tay: "Các cậu đều quá ngây thơ rồi, cái này gọi là lấy lùi làm tiến, quá thông minh!"

Dương Miên Miên ngân nga câu hát không để ý tới chúng nó, hơi nóng bốc lên trên gương nổi lên một tầng hơi nước, nó bắt nắn hết sức: "Em cũng muốn nhìn Miên Miên tắm, Miên Miên giúp em lau được không?"

"Không được!" Dương Miên Miên chậm rãi gội đầu, tóc của cô quá dài gội rất phiền phức cô vì tiết kiệm nước luôn luôn đều là vừa tắm vừa đem tóc gội sạch.

Vòi hoa sen thật thà nói: "Miên Miên!"

"Hả?"

"Ngực chị lớn hơn một chút rồi!"

"Có thật không?" Dương Miên Miên vội vàng lau sạch gương để quan sát, "Hình như đúng là vậy."

Gương mang theo ánh mắt soi xét, đánh giá Miên Miên từ đầu đến chân rồi nói: "Miên Miên, ngực em có thể cho chị 80 điểm, mặt max điểm, eo max điểm, chân max điểm, làn da max điểm, tóc max điểm."

"Chị không có ngực." Cô nói thầm.

"Mông cũng không đủ cong, cho nên còn phải trừ 10 điểm nữa." Gương dùng ánh mắt thông suốt nói.

Dương Miên Miên cười một tiếng, mặc đồ rồi đi ra ngoài, thom đến mức khiến Kinh Sở muốn ôm một cái, kết quả vừa ngồi xuống đùi đã cảm thấy (๖_๖) hoảng, cô cúi đầu nhìn xuống lăm lăm hai tiếng, vụn vụn uốn éo mông, liếc mắt một cái. Cái bộ dáng kia không cần mở miệng cũng biết cô muốn nói "Không phải tại em."

"Đừng, đừng!" Kinh Sở ẩn vai cô "Đừng nhúc nhích!" Vốn là vừa nãy thời gian dài như vậy vẫn chưa ‘xếp xuống’, lại bị cô cọ cọ ... thật là muốn chết mà. Nhưng mà cái này cũng có ích gì. Cái gì nên tới tất sẽ tới!

Quần lót Kinh Sở: "Cái quái gì vậy, hôm nay tớ mới vào vị trí chưa tới 10 phút liền phải nghỉ việc, có thiên lý hay không a?"

Quần lót Miên Miên: "Tại sao cũng lòi tớ vào??? Người ta còn muốn ở với Miên Miên hết đêm nha, bại hoại!"

Trong ngăn kéo, quần lót số 2: "Hy vọng hôm nay tớ có thể kiên trì lâu một chút."

Váy ngủ Miên Miên thờ dãi: "May mắn tôi tránh được một kiếp!"

Vận khí của nó tốt hơn so với đồng bọn, một đêm này ngoại trừ lần ngoài ý muốn kia vẫn bình yên vô sự.

Kinh Sở ở nhà dưỡng bệnh nghỉ ngơi, tiện thể quan tâm tới thành tích thi cử của Miên Miên: "Thành tích thế nào rồi?"

"8h tối có thể biết được!" Miên Miên ở trước cửa đổi giày, trong tay mang theo đồ ăn vừa mua về: "Hải Tặc không cần em nữa."

Kinh Sở đem cái túi để vào bếp: "Khả Khả sinh rồi ư?"

"Một ỏ, mặc dù lai nhưng vẫn rất đẹp." Dương Miên Miên sáng sớm hôm nay về nhà, không thấy Hải Tặc đâu, ‘Tiểu đồng bọn’ nói nó ngày hôm qua cả đêm cũng không về, cô không cần nghĩ cũng biết nó đi tìm lão bà. Không nghĩ tới là Khả Khả sinh tối hôm qua. Hải Tặc chui lỗ chó phía vườn hoa vào trong, đứng ở ngoài cửa sổ canh chừng, chủ nhân nhà này tốt bụng, cũng không đuổi nó đi, biết nó là tới ngó ngang ‘vợ mình’, còn mở cửa cho nó vào.

Hải Tặc biểu hiện vô cùng lịch sự, trước khi vào cửa liền ở bên ngoài chui chân lên thăm rồi mới vào nhà, hơn nữa cũng không chạy loạn, chỉ im lặng canh nằm một bên cạnh Khả Khả. Hôm nay, Dương Miên Miên đến nhà bà lão kia, bà khen Hải Tặc hết lời, nào là vừa ngoan vừa biết chuyện.

Khả Khả sinh bốn con chó con, mặc dù là lai nhưng không ngờ lại rất dễ thương, khiến chính Miên Miên cũng hoài nghi không biết Hải Tặc lại có thể chó hóa như vậy, đúng là được lâu rồi!

Dương Miên Miên cũng không thể đến tay không, may mắn là tiêu tiền vì Hải Tặc cô cũng không sản si, nên cô mua một chút thức ăn cùng đồ vật này nọ cho chó con đem qua. Cô vốn dĩ xinh đẹp nên người khác nhìn cũng thích, bà chủ nhà Khả Khả vui mừng chào đón Hải Tặc qua chơi với chó con lúc nào cũng được.

Vì thế kế hoạch đưa Hải Tặc tới nhà Kinh Sở của Miên Miên thất bại, nó hiện tại có vợ con rồi, chủ nhân là cô đây cũng vô tình bị vứt bỏ.

"Em có lúc hoài nghi Hải Tặc nhà chúng ta mới là người vứt bỏ em cơ!" Dương Miên Miên nói xong cũng cảm thấy không đúng, nhưng Kinh Sở cũng không nghe được, cười rồi đi xuống nhà bếp nấu cơm. Cô liền lập tức chuyển đề tài: "Anh sao mà nấu được, để em!"

Cô nóng lòng muốn thử, quyết phục hận. Cô tuy rằng nấu canh không tệ, nhưng những món khác quả thực khó khăn tới cực điểm, cho dù Kinh Sở đứng ở bên cạnh chỉ, cô cũng thiếu chút là phát điên.

"Một chút là bao nhiêu, là như thế này, hay nhiều hơn?"

"Gần nửa muỗng."

"Gần nửa muỗng là bao nhiêu, như vậy phải không?"

"Miễn Miên, đây là một chút xiu."

"Gần một nửa và một chút xiu khác nhau chỗ nào ㄟ ㄎ ㄟ???", đến cuối cùng Dương Miên Miên quả thực muốn khóc ngắt, nhưng tính cách cô không phải dễ chịu thua, cho nên càng thất bại càng cố gắng.

Vết thương Kinh Sở khá hơn nhiều, có thể tự mình xuống bếp, sau đó liền kiên quyết không cho cô nấu cơm: "Tiểu Dương Dương, 'Xích hữu sở đoán, thốn hữu sở trường', mỗi người có một chuyên môn, em không cần phải biết làm mọi thứ, có anh ở đây, đói bụng cũng không đến lượt em phải làm đâu!"

Dương Miên Miên ảo não: "Canh em nấu không phải rất ngon sao?"

Kinh Sở trong lòng nghĩ, không dám nói ra đã kích cô, ngược lại nói: "Em ra xem TV đi."

Dương Miên Miên ngồi ở sofa không tới năm phút liền đứng lên đi theo phía sau anh: "Em đến giúp anh!"

Kinh Sở đưa cô một cái máy đánh trứng để cô đánh trứng, tối hôm nay muốn ăn trứng chiên bông bụp giấm. Đang tính quay lại coi cô làm thế nào liền trông thấy gương mặt cô buồn bã ỉu xiu, cặp mắt thỉnh thoảng nhìn vào điện thoại di động của mình. WeChat trong lớp đang thảo luận điểm.

Anh bật cười, không nghĩ tới Dương Miên Miên coi như đã biết trước kết quả mà vẫn còn hỏi hớp như vậy.

Chờ đến hơn bảy giờ, Kinh Sở ở trong bếp rửa bát, Dương Miên Miên ở bên ngoài nhận một cú điện thoại, anh nghe thấy cô la lên một tiếng, vội vã rửa tay đi ra ngoài, mới vừa bước ra cửa bếp liền nhìn thấy cô chạy vọt khỏi phòng ngủ, nhảy lên sofa, rồi lao thẳng vào trong ngực anh: "Em đứng hạng nhất!"

Cô hưng phấn khiến gò má đỏ lên, hai mắt sáng ngời, âm thanh bởi vì quá kích động mà hơi run. Kinh Sở qua một giây đồng hồ mới phản ứng được vì sao cô lại kích động như vậy, gương mặt tràn ý cười: "Đứng nhất toàn thành phố?"

Dương Miên Miên dùng sức gật đầu, trong tay còn nắm điện thoại di động, mà lúc này điện thoại di động đã không thể chờ đợi được nữa hướng về tiểu đồng bọn tuyên bố: "Hạng nhất! Hạng nhất toàn thành phố! Miên Miên là thủ khoa!"

Trong nháy mắt, cả gian phòng tràn ngập tiếng vỗ tay và hò reo, suýt chút nữa sập trần nhà. Mọi người mồm năm miệng mười chúc mừng cô, thế nhưng Dương Miên Miên đều không nghe thấy, cô nhìn Kinh Sở, chờ mong anh biểu dương.

Kinh Sở không chút do dự khen cô: "Miên Miên, em quá tuyệt!" Anh hôn lên mặt cô một cái.

Đại não Dương Miên Miên hưng phấn tới cực điểm. Cô tuy rằng vẫn có lòng tin với chính mình, nhưng thi đại học bản thân liền như thiên quân vạn mã qua cầu độc mộc, cao thủ không biết bao nhiêu, trên đời người thông minh cũng không phải chỉ có một mình cô, bởi vậy cô tin tưởng mình tuyệt đối có thể thi tốt, nhưng không chắc chắn chính mình có thể hái được vòng nguyệt quế.

Nhưng hiện tại, cô biết được chính mình thật sự đã làm được, cô đứng nhất toàn thành phố, dù cô so với bạn cùng tuổi thành thực hơn nhưng khó nén vui mừng cùng kích động.

Cô dùng hết sức ôm chặt Kinh Sở, đến nửa ngày mới nhớ tới điện thoại tới còn chưa tắt: "Cảm ơn thầy Trương!"

Cái gì nghe được, cái gì không nên nghe đều lọt vào tai nhưng thầy Trương cũng không thêm đề tâm, hân hoan chúc mừng cô: "Do em cố gắng nên mới có thành tích này. Có thể dành học bổng ở Nam Đại rồi!"

Cúp điện thoại, vẫn chưa đến tám giờ, trong WeChat vẫn còn nhiều người đang than thở nếu kết quả thi không tốt phải học lại, trong lòng lo lắng không yên. Dương Miên Miên suy nghĩ một chút, cảm thấy không nên khoe khoang vào lúc này, nên biết điều một chút thì tốt hơn, vì vậy ném di động sang một bên, áp mặt vào lồng ngực Kinh Sở, cọ cọ.

Kinh Sở về mặt tươi cười, kéo cô ngồi ở trên ghế salông hỏi: "Em tính đăng ký ngành gì, học ở thành phố Nam luôn sao?"

Nói tới chuyên ngành, Dương Miên Miên nhất thời suy sụp: "Em đăng ký ngành Tâm lý học, đây là chuyên ngành tốt nhất ở Nam Đại."

Lúc đó cô chọn lựa chuyên ngành đến điên cả đầu, không biết ngành tốt, cho nên trực tiếp liền đăng ký chuyên ngành tốt nhất Nam Đại, cũng chính là Khoa tâm lý học.

Kinh Sở vừa nghe liền hiểu, nhưng quốc nội tâm lý học cũng không phát triển như ở nước ngoài, mà Dương Miên Miên muốn đăng ký tâm lý tội phạm học ngoại trừ trường học đặc biệt, trên căn bản đều sẽ không ở khoa chính quy mở chuyên ngành như vậy, cô là rất khó chọn được trường học tốt.

"Em thật sự muốn học cái này?" Kinh Sở hỏi cô.

Dương Miên Miên cắn môi: "Em nói rồi, em sẽ chăm sóc cho anh."

Kinh Sở dờ khóc dờ cười: "Tiểu Dương Dương, anh cũng không cần em bảo vệ, đối với cảnh sát mà nói, mỗi một lần truy bắt đều là nguy hiểm, từ lúc quen biết chúng ta đều hiểu, mà em cũng biết, trong công việc cũng không phải anh một người là có thể giải quyết vấn đề, bất kể là Bạch Bình hay Thường Nhạ, Vệ Hân.. kiến thức chuyên môn đều không thể thiếu, ai cũng không thể thay thế được. Chúng ta là một đội, phát huy sở trường của mình cùng giải quyết mọi vụ án, xưa nay đều không phải dựa vào một cá nhân là được. Anh công tác sẽ có đồng đội của anh cùng anh hoàn thành, em có thể tin tưởng."

Dương Miên Miên đương nhiên biết bọn họ có chuyên môn, dù sao lúc đó chính Thường Nhạ là người đầu tiên ý thức được nhắc nhở mọi người xảy ra vấn đề.

Nhưng trong lòng cô vẫn không dễ chịu.

"Nếu như là em, em sẽ làm tốt hơn so với bọn họ" Cô quật cường nói.

Kính Sở nhất thời im lặng, một lúc sau mới nói: " Miên Miên, em biết Bạch Bình năm nay bao nhiêu tuổi không, cậu ta hai mươi hai tuổi, là đặc biệt tuyển vào, mấy năm trước hắn bắt đầu dựa vào suy luận của chính mình hiệp trợ cảnh sát phá án. Năm nay cậu ta tốt nghiệp , ngay lập tức được mời vào đội anh. Thường Nhận năm nay hai mươi bảy tuổi , năm đó cô ta với anh là cùng tốt nghiệp đại học , được học bổng xuất ngoại, huấn luyện trong FBI của Mỹ được hai năm, mới về nước, cũng là một nhân tài.

Vũ Đào là binh lính vũ trang , giỏi võ, đấu tay đôi. Những người đấu với anh ta không qua được hết hiệp một. Anh ta các loại súng ống , là cao thủ sniper.

Sniper: Xạ thủ bắn tỉa.

Vệ Hàn xuất thân từ gia đình có truyền thống hành nghề Pháp y. Cha cậu ta là một pháp y nổi tiếng trong giới , chuyên môn của cậu ta từ xưa đến giờ anh chưa từng hoài nghi."

(Liễu Ngọc: Đội trưởng! Còn em, còn em ... còn em nữa!!!)

Dương Miên Miên không nói lời nào.

Kính Sở nói thêm: "Miên Miên, anh hi vọng em có thể làm chuyện chính em muốn làm, cũng không phải vì anh mà làm, thậm chí anh cũng không hy vọng em theo ngành này. Quá nguy hiểm! Anh không nỡ. Chỉ cần nghĩ đến em trực tiếp đối đầu với đám tội phạm ác độc kia, anh đã run sợ ... lo lắng đến mức ăn ngủ không yên. "

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Tiêu tan

Dương Miên Miên kéo tay của anh, hỏi ngược lại: "Em và anh ở cùng nhau, anh tại sao phải sợ?" Cô nhìn thẳng vào mắt anh: "Anh bảo vệ em, em cũng bảo vệ anh, chúng ta cùng ở một chỗ, không tốt sao?"

Kính Sở im lặng mấy phút, thờ dãi: "Miên Miên, không cần vì chuyện này mà lựa chọn sai lầm, em suy nghĩ một chút đi tuy rằng tâm lý học là chuyên ngành tốt nhất Nam Đại , nhưng nếu như em không thích, em sẽ chọn nó sao?"

Dương Miên Miên ngồi trên đùi anh ,hôm nay Kính Sở mặc bộ đồ ở nhà, không có nút áo để cô nghịch, cô tức giận lấy tay nhéo vào eo của anh, không nói lời nào.

Kính Sở bất động —— anh không sợ nhột, nhưng nhìn hành động của cô anh liền mềm lòng, hôn nhẹ lên gương mặt cô: "Được rồi! Không sao, nếu đã đăng ký rồi vậy thì trước tiên cứ học đi, có tốt hay không, chờ đến khi em suy nghĩ kĩ mà vẫn còn muốn học ngành này, vậy thì hãy chọn nó." Dương Miên Miên im lặng, gật đầu.

Buổi tối giờ đi ngủ, cô lăn qua lộn lại ngủ không yên, mở điện thoại ra vào WeChat , trong đây mọi người đang thảo luận, cô liếc qua một đoạn chat, phát hiện phần lớn mọi người thì cũng không tệ, chỉ có một vài người không đạt nguyện vọng một.

Đặng Mạn Linh nhắn tin cho cô, thông báo với cô có ta thi thành tích cũng không tệ, vào được Nam Đại , vì thế cô ta quyết định tạm thời không xuất ngoại. Sau này, còn có thể cùng Dương Miên Miên tiếp tục làm bạn học.

Đồng Hân cũng vậy, mặc dù không có niềm vui bất ngờ nhưng cũng an toàn đậu vào một trường đại học khác ở Nam Thành. Hai người bọn họ sau khi biết được kết quả của Miên Miên cũng nhắn tin chúc mừng, còn hỏi cô có rảnh hay không cùng bọn họ ra ngoài dạo phố. Ngoài suy nghĩ của Dương Miên Miên chính là Tự Tiểu Văn cũng nhắn tin cho cô, nội dung cực kỳ đơn giản: "Chúc mừng ... Cảm ơn!"

Hai người bọn họ không hợp nhau, nhưng cũng không xem như là có thù oán. Tuy nhiên, để Tự Tiểu Văn bỏ mặt mũi nói câu cảm ơn với cô thì cô ta không thể nào làm được, câu nói này cô ta cân nhắc trong lòng đã rất lâu, suy nghĩ đã rất lâu, hôm nay mới có cơ hội nói ra với Miên Miên.

Dương Miên Miên không biết có nên trả lời hay không, thế nhưng nghĩ một hồi, cô vẫn tắt điện thoại đi.

Ở bên kia điện thoại, Tự Tiểu Văn thấy không có tin nhắn trả lời, không biết là thất vọng hay là thờ phào nhẹ nhõm. Tự Tiểu Văn đặt di động qua một bên, ngồi ở trên giường ngây ngốc một lúc có cảm thấy có chút mờ mịt, thành tích của cô vốn rất tốt, thế nhưng cha mẹ cô đã quyết định cho cô đi du học.

Vé máy bay cũng đã đặt, chẳng bao lâu nữa , cô sẽ sớm rời khỏi thành phố nơi mình sinh ra, đất nước quen thuộc, đi đến nơi xa lạ bắt đầu cuộc sống mới. Nhưng tối trước khi đi, cô lại cảm thấy làm sao cũng không thể an lòng, chuyện xảy ra lúc đó hết thảy đều giống như còn đang ở trước mắt, thỉnh thoảng nửa đêm thức giấc cô lại nằm suy nghĩ mông lung. Thật sự mà nói, cô thậm chí chưa từng nhìn thấy mặt tên Ngô Chí Hoa, chỉ là thấy một bóng lưng ở phía xa xa nhưng cô không quên được tận mắt mình trông thấy bộ thi thể ấy, không thể quên được đêm mưa hôm đó, Dương Miên Miên kéo tay cô chạy trốn ở trong rừng.

Bây giờ suy nghĩ một chút, cảm thấy căng thẳng đến tim cũng muốn nhảy ra ngoài.

Đối với cô như thế đã quá nguy hiểm, không ngờ đến hắn lại nhen lửa làm bình gas nổ tung, khi ấy cô đang ngồi trên xe buýt, chiếc xe cứu thương chạy đến, từng nhân viên y tế đem người bị thương lên xe.

Cô nhìn thấy Dương Miên Miên cũng nằm trên băng ca, giống như là sắp chết rồi.

Trong giây phút ấy, cô đột nhiên nghĩ đến, nếu như Miên Miên không sao, cô sẽ giảng hòa với Dương Miên Miên. Thật ra, hai người bọn cô cũng không có thù oán gì ... Lúc đó chỉ nghĩ được đến đó, về sau không cách nào mở lời, dù gì cũng đâu còn ngây ngô, đơn giản như thuở ấu thơ. làm thế nào cũng không nói ra được , dù sao cũng phải đơn giản như khi còn bé. Cô thành tâm nhưng đến bệnh viện cô lại hoảng sợ bỏ chạy chối chết.

Cho đến hôm nay, cô biết Dương Miên Miên thi đậu thủ khoa toàn thành, nhưng kỳ lạ là cô không cảm thấy đổ kị, trong lòng cô đặc biệt an tĩnh ... chỉ nghĩ ‘A! Quả nhiên là cậu ta mà!’

Những tị hiềm, ghen ghét ấu trĩ kia như tiêu tan tất cả trong đêm đó. Cô cảm thấy mình trưởng thành rồi, những hành động trước đây bây giờ nghĩ lại cảm thấy thật thừa thãi, thậm chí còn vô vấn đến nực cười.

Nhằm vào Dương Miên Miên, nói xấu Miên Miên, cách ly Miên Miên ... thì có ý nghĩa gì? Vốn dĩ khó ai có thể sánh được với Dương Miên Miên, nhưng cô vẫn không cam lòng thừa nhận điểm này. Bây giờ cô đã chấp nhận mình không bì kịp Dương Miên Miên, trong lòng ngược lại cảm thấy thoải mái. Tự Tiểu Văn nghĩ như thế, nhẹ nhàng đi vào giấc ngủ.

Sau khi có kết quả kỳ thi đại học, mọi việc coi như ổn thỏa. Kinh Sở ở nhà dưỡng thương cũng đã quay trở về công việc cảnh sát. Khoảng thời gian này Dương Miên Miên đã ở nhà anh quá lâu, lần này dứt khoát về nhà ở một thời gian, vừa hay cô cũng có việc cần tránh mặt Kinh Sở để làm.

Tuy rằng thành tích thi của cô vô cùng xuất sắc, có thể được miễn học phí còn lấy được học bổng, nhưng Dương Miên Miên làm sao có thể buông tha cơ hội kiếm tiền trong kỳ nghỉ hè đây?

Lần này công việc của cô là —— chỉnh sửa bản bút ký. Không sai! Chính là cô! Là do cái danh xưng ‘Tân Thủ Khoa’ trợ giúp. Có một nhà xuất bản tìm mọi cách tìm đến cô, đồng ý bỏ ra hơn ba mươi ngàn đồng mua toàn bộ các ghi chú của cô trong các môn học khoa học.

Dương Miên Miên vui vẻ đồng ý, nói cần mấy ngày để sửa chữa một chút, nhưng trên thực tế cô làm gì có quái bản ghi chép nào, nên muốn dành mấy ngày để bổ sung thôi.

Nếu ở nhà Kinh Sở làm việc này không biết Kinh Sở đồng ý hay không, cho dù có đồng ý chẳng nữa, hai người đang yêu ở bên nhau còn làm được gì cơ chứ. Do vậy vẫn là nên về nhà làm việc thì hơn.

"Tiểu đồng bọn" biết được thành tích của cô rất phấn chấn. Trên thực tế, không một ai vui hơn bọn chúng, vì bọn chúng là những ‘người’ tận mắt nhìn thấy cô trưởng thành, nhìn cô đọc sách ngôn tình ... loại cảm giác này những gia đình không có con gái lớn chắc chắn sẽ không hiểu.

Lò vì sống tỏ vẻ ghen tị khi chúng nó là người biết sau cùng: "Rõ ràng chúng em phải biết trước tiên chứ!"

Dương Miên Miên chợt dạ, cô thừa nhận mình ở nhà Kinh Sở còn nhiều hơn ở nhà. Cô tự dưng nảy sinh cảm giác ‘Con gái đã gả ra ngoài như tát nước đổ đi’, xấu hổ vô cùng: "Chị sai rồi, sắp tới chị nhất định cố gắng ở nhà, sẽ thay đổi triệt để. Nếu còn tái phạm thì làm con con để."

Cô nói được là làm được. Ngày hôm sau cô dành trọn một ngày dọn dẹp nhà cửa, trời về chiều mới Hải Tặc tản bộ, dọc đường đi Tiểu đồng bọn đều hí ha hí hửng chào cô, cùng cô tám chuyện. Dương Miên Miên nghe đông nghe tây, thuận tiện mua một cây kem từ cửa hàng bán đồ ăn vặt ăn cùng Hải Tặc. Một người một chó ngồi ở dưới cầu hóng mát. Cách đó không xa có một bà bác cùng một đôi tình nhân cãi nhau âm ỉ, khiến đám đông bu quanh hóng chuyện, cực kỳ ồn ào.

Tiền đường cô đi ngân hàng làm thẻ, bỏ vào mấy trăm đồng, sau này tiền điện nước là có thể thanh toán trực tiếp qua thẻ. Kinh sở quả thật đối với cô rất tốt, có nói với cô là ghi nợ này nợ nhưng Dương Miên Miên đợi lâu lắm rồi cũng chẳng thấy giấy nợ đâu, hỏi tiểu đồng bọn thì chúng nó nói không biết, rõ ràng là nói dối cô.

Cô không phải là tức giận, nhưng vẫn nên tự mình kiếm tiền. Nếu như có thể, cô hi vọng chính mình có thể mua quà cho anh, chờ qua mấy ngày cô lãnh tiền bút ký, sẽ mua tặng anh món gì đó. Gần về đến nhà, đi ngang qua tiệm bán quần áo, Dương Miên Miên suy nghĩ hồi lâu, vẫn là nhìn đau đi mua quần áo mới, nếu không Kinh Sở lại muốn mua cho cô. Cảm giác được bạn trai mua đồ cho thực vi diệu, vừa cao hứng lại vừa lo lắng anh sẽ vì mình mà hao tiền tốn của.

Tivi ở nhà rất coi khinh mấy tên đàn ông phá sản vì một cô gái, đồng thời giáo dục cô "Con gái phải mạnh mẽ, dùng tiền mình làm ra để mua." Dương Miên Miên cực kỳ tán thành.

Khi người phụ nữ sống lệ thuộc kinh tế hoàn toàn vào đàn ông thì địa vị của cô ta sẽ bị giảm sút, nếu ko phải vậy sẽ ko có mấy tên đàn ông cận bã khi gặp rắc rối kinh tế lại về lỗi đầu nấy bà nội trợ ra 'giận cá chém thớt'.

Kinh tế độc lập, mới có niềm tin cùng địa vị, có thể thẳng lưng mà sống.

Queo qua khúc cua, chính là nhà Khả Khả, Dương Miên Miên nhìn Hải Tặc thuần thực tìm được chỗ chui vào sau vườn nhà bọn họ.

"Chị lại bị vút bỏ sao ..."

Rất cục cộ cũng có thể hơi hơi hiểu được cảm nhận của tụi nó, một mặt vui mừng vì nó trưởng thành, một mặt lại cảm thấy cô đã không còn là tồn tại duy nhất trong lòng nó.

Nói thế nào nhỉ, tâm tình hơi phức tạp một chút, đại khái cứ gọi cảm giác này là trưởng thành đi ... Dương Miên Miên nghĩ như vậy, chuẩn bị quay đầu về nhà, không ngờ tới chưa đi được bao xa, Hải Tặc liền chạy theo, vẫn như cũ bước chân không nhanh không chậm đi ở phía trước dẫn đường.

Phía trước, là đường về nhà. Trong nháy mắt, tâm trạng Dương Miên Miên phấn chấn hẳn.

Lúc tối Kinh Sở gọi điện thoại cho cô, nói chỗ của anh có vụ ăn mới, ngày hôm nay phải tăng ca, hai người nói vài câu đơn giản rồi tắt máy.

Ngày hôm sau tỉnh lại, trời sáng rõ, cô rửa mặt qua loa, mang dép đi xuống dưới lầu mua đồ ăn sáng. Hàng xóm láng giềng biết tin cô thi đậu thủ khoa, chúc mừng rối rít, chủ yếu đều là các bác gái trong nhà có con là học sinh trung học.

Hơn nữa chỉ một mục đích duy nhất ... hỏi mượn sách cô.

Sách của thủ khoa đại học, dù gì cũng dính một chút linh khí nha!

Sách cô không cho mượn cũng không bán, tuy rằng có bác gái ra giá khiến Dương Miên Miên lung lay, nhưng cô vẫn cự tuyệt.

Nguyên nhân rất đơn giản, so với sách cũ, khẳng định phần lớn mọi người thích sách mới hơn, có thể quyển sách này được bác gái bỏ ra giá cao mua về nhưng cũng sẽ ném nó vào một xó, chẳng bao lâu nữa, chúng nó sẽ bị biến thành giấy vụn mà bán đi.

Dương Miên Miên không nỡ.

Cô mang bánh bao sữa cùng đậu nành lên lầu, vỗ vỗ một chồng sách đặt ở trong rương nói: "Ngày hôm nay thật nhiều người muốn mua các em nha."

Sách ngữ văn rung đùi đắc ý nói: "Son bắt tại cao hữu tiên tắc linh, thủy bắt tại thâm hữu long tắc linh*. Miên Miên, chị thi được thủ khoa, ngay cả chúng em cũng mượn nước dâng thuyền nha ~(≥▽≤)/~"

Sách toán học bình tĩnh hỏi: "Vậy chị có đồng ý bán không?"

"Không bán, bọn họ sẽ không quý trọng các em, nếu như bị đem làm giấy vụn bán thì làm sao bây giờ?" Dương Miên Miên miệng ăn bánh bao thịt trà lời.

Sách vật lý lặng lẽ lộ đầu cho ý kiến: "Nhưng mà ... Miên Miên ơi, chúng em ở nơi này cũng không đâu còn tác dụng gì, chị lại không cần chúng em nữa." Thanh âm vương chút bi thương.

Sách vở là vì truyền bá tri thức mà tồn tại, mà Dương Miên Miên đã không cần tri thức của chúng nó, cô đã hoàn toàn nắm giữ, do vậy có giữ lại chúng cũng đã hết tác dụng rồi.

Điều này làm khiến chúng nó vô cùng đau lòng.

Sách hóa học cũng nhỏ giọng nói: "Chúng em còn muốn tiếp tục truyền bá tri thức , Miên Miên, chị bán chúng em đi cũng có thể kiếm được không ít tiền. Sau này chị đi học cũng phải cần tiền mà."

Dương Miên Miên cảm thấy trong lòng buồn bã: "Vây cho dù các em bị biến thành giấy vụn cũng không quan tâm sao?"

"Không sao, chúng em chính là tồn tại như vậy." Mọi người trầm miệng một lời, "Đối với chúng em mà nói, truyền thụ càng nhiều tri thức, mới là chuyện chúng em cần làm nhất."

Dương Miên Miên không nói lời nào.

Sách ngữ văn cuối cùng kết luận một câu : "Từ vì đạo ... nguyên không hối tiếc!"

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Cuộc sống

Edit: Tịch Liêu

Dương Miên Miên hưng dữ trợn mắt liếc nhìn chúng nó một cái, quay đầu đi chỗ khác nuốt nước mắt vào trong: “Vây tùy các em, thích làm gì thì làm.”

Trong lòng cô khó chịu đan xen giận dữ, dứt khoát ăn điểm tâm xong sẽ đem tất cả chúng nó đi đóng gói: “Muốn đi đúng không, vậy chị thành toàn cho các em”

Đại khái nhóm sách vở cũng biết cô tức giận, nên ngoan ngoãn ngậm miệng không nói chuyện, thừa dịp cô không chú ý liền tranh thủ tạm biệt mọi người.

Sách vật lý: “Tụi em đi đây.”

Sách hóa học: “Cảm ơn mọi người đã chăm sóc tụi em từ trước đến giờ.”

Sách tiếng anh: “Không thể ở bên Miên Miên nữa, thật xin lỗi.”

Sách ngữ văn: “Miên Miên đừng giận, tụi em thích chị lắm, rất thích.”

Nãy giờ sách sinh học vẫn không nói gì, bây giờ do dự lên tiếng: “Nếu không, chúng ta đừng đi được không?”

“Đi đi.” Dương Miên Miên thay quần áo đi ra, “Đừng ở đây choáng chỗ của chị, dù sao hiện tại chị cũng đang thiếu tiền, đem các em ra ngoài bán giá cao một chút.”

Cô ôm chồng sách, bước xuống lầu, đi sập hàng bán rau cách nhà không xa, đem sách đặt cạnh một nam sinh ăn mặc gọn gàng sạch sẽ: “Cho em nè.”

Bé trai kia thoạt nhìn chỉ mới học sơ trung, diện mạo thanh tú nhưng hay thẹn thùng, đột nhiên thấy một chồng sách từ trên trời rơi xuống còn chưa kịp hoàn hồn lắp bắp nói: “Chị Miên Miên.”

“Không phải em nói mới thi giữa kỳ xong hả? Cảm lấy đi.”

Nhóm sách: “Tình hình gì đây?”

“A, nhiều sách thật.” Giở thức ăn bên cạnh nhiệt tình chào hỏi, “Xin chào mọi người.”

“Xin chào, xin hỏi hiện tại là tình hình gì đây?” Nhóm sách giáo khoa nghĩ mãi không ra.

Giở thức ăn cười hi hi nói: “Bán Bán nhà mình năm nay thi chuyển cấp, sắp thành học sinh cao trung rồi (cấp 3), mua sách giáo khoa rất tốn tiền, cảm ơn các cậu đã đến.”

Mọi người đua nhau trao đổi một lúc mới biết rõ là tình huống, nam sinh này tên Bán Bán, cha mẹ cậu ấy đã qua đời, hiện tại cậu đang sống với ông của mình bằng tiền trợ cấp hàng tháng, vì để cậu đi học ông cậu mỗi ngày phải ra chợ bán rau xanh để kiếm thêm ít tiền, nhưng việc này chỉ giúp hai ông cháu không chết đói mà thôi, cuộc sống vô cùng cực khổ.

May mắn thành tích học của Bán Bán không tệ, tiền học phí được miễn giảm toàn bộ mới có thể tiếp tục đi học, cậu chỉ hy vọng học thật giỏi thành người hữu dụng, sau này ông của cậu không cần mỗi ngày thức dậy từ lúc ba giờ sáng đạp xe đi bán rau nữa.

Dương Miên Miên tin tưởng cậu ấy nhất định sẽ quý trọng những quyển sách giáo khoa này.

“Em nghe nói thành tích của chị Miên Miên rất tốt.” Bán Bán thẹn thùng cúi đầu, “Chúc mừng chị.”

“Không có gì, đọc thật kỹ sách của chị, sau này em cũng sẽ được như vậy.” Dương Miên Miên không biết khách lễ thể nào, giọng điệu có phần gượng gạo, cô nhanh chóng kết thúc cuộc đối thoại này, “Chị đi trước đây, tạm biệt em”

Ông cụ vẫn ngồi dưới đất bán rau, nói một câu bằng tiếng địa phương, Dương Miên Miên nghe không hiểu, ông liền trực tiếp nhét một bó rau xanh vào trong tay cô.

Tuổi ông đã cao đi đứng không còn lanh lẹ, đôi mắt và lỗ tai không nhanh nhạy như trước, những lúc Bán Bán không có ở đây ông thường bị người ta trục lợi, có người ném một đồng cho ông, có người đùa quá trớn đưa một trăm đồng tiền giả, để ông đi tìm tiền lẻ để đổi lại, đi nửa ngày mới gom đủ tiền kết quả là tiền giả, thu nhập một tháng coi như trôi theo mây bay.

Ông lớn tuổi bị thua thiệt cũng không thể làm gì, chỉ ngồi ở đây lau nước mắt, những người bên cạnh mắng chửi những người kia không có lương tâm tạo nghiệp chướng, nhưng chuyện đã xảy ra rồi biết làm thế nào.

Dương Miên Miên biết cuộc sống của bọn họ rất khó khăn, gia đình cô thuộc dạng ăn no không lo bụng đói nhưng hai ông cháu này khổ hơn so với cô nhiều lắm, ít nhất trước lúc cha

cô qua đời còn để lại tiền sinh hoạt, bọn họ chỉ có thể dựa vào nhau.

Cuộc sống như thế không thể đổ lỗi cho ai, nó chỉ đang thử thách con người, không biết ông của cậu có thể đợi được đến ngày Bản Bản trở thành người tài giỏi không?

Cô không muốn nhận bó rau kia, nhưng ông cụ sống chết đưa cho cô, Bản Bản cũng khó xử nói: “Chị, chị không nhận bó rau này sao em dám nhận sách chị đưa.”

Cuối cùng Dương Miên Miên cũng hết cách đành cầm theo bó rau xanh trở về nhà, buồn rầu không biết phải làm sao.

Nhà cô không có mắm muối thậm chí là nồi niêu, suy nghĩ một lúc cô quyết định đi đến chỗ Kinh Sở một chuyến, dù sao anh cũng phải làm cơm, cô không nên lãng phí.

Đến nhà anh mới biết hôm qua anh không về nhà, nhất định là tăng ca rồi. Dương Miên Miên đem quần áo phơi trên ban công đi cắt, thuận tiện quét dọn lại căn phòng.

Kinh Sở không cho cô làm việc, trên cơ bản việc nội trợ sẽ do anh phụ trách, nhưng dù sao công việc của anh rất bận rộn, cho nên việc nhà cứ để cô san sẻ bớt đi tốt hơn.

Lúc cô chuẩn bị về, chợt nghe chiếc giường trong phòng ngủ khoa trương nói một câu: “Miên Miên, chị thật sự không muốn biết trong ngăn kéo tủ đầu giường có gì à?”

Câu nói này lập tức hấp dẫn lực chú ý của Dương Miên Miên: “Có gì?”

“Muốn biết thì chị tự đi xem đi.”

Dương Miên Miên bán tin bán nghi đi đến ngăn kéo tủ đầu giường, trong mấy giây đầu cô lóe lên vô số suy đoán, bao gồm bao cao su, thuốc tránh thai, nhẫn, tín vật của bạn gái cũ, tấm ảnh mỗi tình đầu, hay thư tình các loại.

Nhưng cô tuyệt đối không thể ngờ tới lại là một hộp đĩa phim.

Bên ngoài đĩa phim có dán một tấm ảnh cực kỳ xinh đẹp, cô lật qua lật lại vài lần, “Đây là gì, phim tình yêu hả?”

Đĩa phim xấu hổ đáp: “Phim tình yêu mười tám cộng.”

Dương Miên Miên: “ㄟ[°△°|||] Chẳng lẽ đây là bộ phim ‘the dream boyz’ (nói thẳng là phim sex đấy ạ) trong truyền thuyết?” Cô sờ cảm, “Không có đúng, sao Kinh Sở có thể truyền bá những sản phẩm đồi trụy này? Đáng lẽ phải đem đi xử lý rồi chứ?”

Đĩa phim vô cùng hoảng sợ nói: “Chị đừng lên động mạch của em, tui em không phải loại phim rẻ tiền kia, chúng em chính là phim nghệ thuật đúng tiêu chuẩn. Không rút gọn. Xin chị bỏ qua, tui em không muốn chết T^T”

“Kinh Sở giấu mấy thứ này làm gì.” Dương Miên Miên nghĩ mãi không ra.

Giường ngủ khoan thai nói: “Thấy ngu chưa, chuẩn bị cho chị đấy.”

“Anh ấy muốn xem phim với chị?”

“Không, anh ấy muốn khai thông tư tưởng cho chị, chị thử coi là biết.”

Tất cả vật dụng rồi rít tán thành, còn tò ý hết sức tò mò: “Mau coi đi, thật muốn biết vì sao Kinh Sở lại chọn phim này.”

“Nhất định có trò gì đặc biệt lắm.”

Trong lòng Dương Miên Miên bị giật dây càng thêm tò mò, đem đĩa phim vào máy, định nhìn xem đến tột cùng là thần thánh phương nào, hai mươi phút trôi qua chủ đề chính mới xuất hiện.

Dưới ánh mặt trời rực rỡ, có một biệt thự cạnh bờ biển, cặp tình nhân đây đưa dưới tiếng nhạc êm dịu, từng phân đoạn rung động lòng người hiện rõ trên màn ảnh, mặc dù đều là hình ảnh cấm trẻ em dưới mười tám tuổi, nhưng hoàn toàn không khó coi, tất cả rất tự nhiên hoàn mỹ.

Dương Miên Miên ôm đầu gối ngồi trên giường, nghiêm túc suy nghĩ: “Anh ấy muốn chị xem cái này để làm gì?”

“Sợ chị căng thẳng.”

“Nói tóm lại trước hết phải phổ cập kiến thức chứ sao.”

“Tìm tư thế thích hợp.”

Phim chiếu hơn hai tiếng có nội dung có sex, Dương Miên Miên cũng thấy nồng nhiệt, chỉ có điều dù sao cũng chỉ là phim, không thể giống như phim heo trắng trơn trong truyền thuyết được, quan trọng là nơi đó đã được kỹ xảo che đi, hoàn toàn không thấy được nơi cần thấy.

Quả nhiên không hổ danh là Kinh Sở đặc biệt vì cô khai thông tư tưởng, không biết hao tổn bao nhiêu tâm huyết.

Dương Miên Miên thành thật xem hết bộ phim, sau đó yên lặng cầm điện thoại đi động lên mạng tìm kiếm “Bạn trai chuẩn bị cho tôi xem phim 18+ là có ý gì, trả lời gấp.”

Rất nhanh có hàng trăm câu trả lời, có người nói bạn trai cô có ý đồ quấy rối.

Dương Miên Miên kín đáo gạt đầu, lặng lẽ cắt điện thoại vào túi.

Nhưng đợi mãi đến mười giờ tối Kinh Sở vẫn chưa về, anh cũng không biết thật ra Dương Miên Miên đã xem qua đĩa phim.

Lúc này Dương Miên Miên không có tâm trí nghĩ đến những chuyện gì, cô vội vàng chạy về nhà múa bút thành văn ghi chép.

Sổ ghi chép của cô còn để trống, một học kỳ cũng không viết hết mười trang, bây giờ phải đem tất cả bổ sung vào đúng là có chút phiền toái.

Cô mua bút nhiều màu, dựa theo trí nhớ của mình lần lượt sắp xếp từng môn học sẵn tiện tổng kết lại, cô học đâu nhớ đó cộng thêm khả năng phân tích tổng hợp tuyệt vời, đối với cô mà nói căn bản không phải việc khó làm .

Dù tay viết bài đến đau nhức.

Hơn nữa thời tiết lúc này đặc biệt oi bức, mới tắm xong tóc xõa trên lưng mặc áo lót dây rồi đi mờ quạt.

Trời nóng khó chịu trong người, Dương Miên Miên dùng bút đem ghế dời đến bên cửa sổ, một bên đón gió một bên bật quạt.

Dưới lầu truyền đến tiếng ồn ào dữ dội, chắc có nhà đang cãi nhau. Sống ở đây nhiều năm như vậy, Dương Miên Miên đã sớm có thói quen với việc cách âm vô cùng tệ, căn nhà ở xa nhất gây nhau vẫn có thể nghe rõ ràng, bí mật gì cũng biết.

Hiện tại trời vừa nóng lại nhàm chán, Dương Miên Miên liền dựa sát tường lắng tai nghe ngóng, kết quả vừa nghe mới biết chuyện này có liên quan cô đến bảy tám phần.

Chuyện là thế này, sau chuyện của anh em Tào gia, phía cảnh sát tổ chức hàng loạt hành động cần quét, giải cứu không ít phụ nữ bị lừa bán, một số người không chịu ở lại sơn thôn mà trở về quê.

Người phụ nữ ở dưới lầu nơi Dương Miên Miên ở cũng vậy, di ấy tên Hàn Thúy, mười năm trước bị lừa bán, đó là chuyện của thế kỷ trước, di ra ngoài làm thuê, không ngờ lại bị người ta lừa gạt mất tích gần ấy thời gian, bây giờ trở về Nam Thành, cha mẹ già trông thấy mái tóc di đã hoa râm nửa đầu, không kiểm được nước mắt mà òa khóc.

Một cô gái giới giang trẻ tuổi mất tích trong núi, bỏ lỡ tình yêu, bỏ lỡ sự nghiệp, bỏ lỡ phụng dưỡng cha mẹ, nhưng bây giờ vẫn còn kịp.

Tương phùng vĩnh viễn không muộn.

Nhưng thực tế luôn tàn khốc, không giống như đoạn kết trong những câu chuyện cổ tích, mặc dù cha mẹ Hàn Thúy may mắn tìm được con gái nhưng Hàn Thúy về nhà chưa được bao lâu, con trai của di đã tìm tới cửa.

Đúng vậy, con trai của di. Trong mười năm đó, di sinh được một đứa con trai cho người đàn ông di đã mua di, cũng không phải di tự nguyện mà bị người ta ép buộc, bởi vì đứa bé này di mới không điên, kiên cường sống tiếp đợi đến ngày trở về.

Con trai của di gọi là Lư Đông, huyết mạch duy nhất của Lư gia, tất nhiên người nhà bên đó sẽ không để di mang đi, tuy Hàn Thúy không nỡ bỏ con nhưng lại càng muốn trở về nhà vì vậy cần rằng nói sẽ trở lại.

Không nghĩ tới cha của Lư Đông là Lư Thiết Căn dẫn theo con trai tìm đến cửa, muốn di trở về, vặn hỏi di vì sao nhẫn tâm không cần con cái, nói di không phải là một người mẹ tốt.

Hai người đến đây gây chuyện không phải chỉ mới một hai lần, nhưng mấy lần trước Dương Miên Miên không có ở đây, hôm nay làm lớn chuyện như vậy, ngay cả người hòa giải cũng phải đến can ngăn.

Dương Miên Miên đứng ở trước cửa sổ nhìn lên: “Hiện tại có bác gái đến khuyên di ấy trở về chăm sóc đứa nhỏ, thực hiện trách nhiệm người mẹ, đúng là có bệnh.”

Cột điện ở bên ngoài bất quá: “Nói cái gì mà con cũng đã sinh rồi, Hàn Thúy sao không chịu, Lư Thiết Căn mắng di không có lương tâm, ừm, di ấy đang ôm con mình khóc.”

“Buồn cười thế.” Dương Miên Miên nhún mày, “Bác gái còn nói gì nữa?”

“Bà ấy khuyên Hàn Thúy chấp nhận sự thật, làm tròn trách nhiệm người mẹ, không thể vứt bỏ đứa con.”

Dương Miên Miên không nói gì: “Cho nên, di ấy sống vì con cái? Di ấy cũng không muốn sinh đứa nhỏ này, còn muốn di ấy bị lừa thêm nữa đòi sau hả, đúng là cực phẩm, đem con trai cho Hàn Thúy nuôi thì không chịu, nói cho cùng vẫn không muốn phụ nữ độc lập, bọn họ chỉ muốn vợ mình phụ thuộc vào mình, con mẹ nó thật là quá đáng.”

Cực phẩm năm nào cũng có, năm nay đặc biệt nhiều hơn, Lư Thiết Căn luôn miệng nói Hàn Thúy nhẫn tâm ích kỷ, nhưng thực tế người ích kỷ nhất chính là ông ấy.

“Hàn Thúy thật đáng thương.” Chậu hoa ở ban công nhà cách vách chen vào nói, “Ngày hôm qua ngay ở dưới lầu, di ấy gặp lại người đàn ông trước kia di ấy thích, cậu bạn thời trung học nhưng chú ấy không nhận ra Hàn Thúy, em nhìn thấy Hàn Thúy khóc.”

Cột phơi quần áo bên nhà cách vách đằng kia riu rít tham gia vào câu chuyện: “Sao không khóc được chứ, cho dù gặp lại cũng không nhận ra nhau, ‘trần mắt diện, tấn như sương’” (*)

Phá hủy đi quá khứ cũng không thể quay lại nơi xuất phát, bị kịch bắt đầu từ ngày đầu tiên đã không còn cách nào bù đắp được, vết thương mãi không lành, tương lai khác biệt chỉ khiến nó thêm tồi tệ hơn.

Mọi người đều cho rằng người bị bắt cóc sau khi trở về nhà sẽ có một kết cục tốt đẹp, nhưng đã bao giờ họ nghĩ đến, chẳng qua chỉ có người đứng bên ngoài mới nhìn thấy được kết thúc đó, khán giả đứng xem hào hứng thảo luận, rồi khi cảm xúc qua đi liền ném nó ra sau đầu, nhưng trong khi bọn họ lãng quên thì mỗi ngày trôi qua luôn có một người chịu đựng khốn khổ của cuộc sống hiện thực.

~~~~~Hết chương 89~~~~~

(*) Hai câu thơ này được trích trong bài thơ Giang Thành Tử của Tô Đông Pha

Thập niên sanh tử lưỡng mang mang

Bất tư lượng

Tự nan vong

Thiên lý cô phần

Vô xứ thoại thê lương

Túng sử tương phùng ứng bất thức

Trần mắt diện

Tấn như sương

Dạ lai u mộng hốt hoàn hương

Tiểu hiền song

Chánh sơ trang

Tương cố vô ngôn

Duy hữu lệ thiên hành

Liêu đặc niên niên trắng đoạn xứ

Minh nguyệt dạ

Đoàn tùng cương

Dịch thơ:

Mười năm sống thác đôi nơi

Nghĩ mà chi, vẫn khôn nguôi nhớ nàng.

Cô đơn phần mộ dặm ngàn,

Nói làm sao xiết muôn vàn thê lương.

Gặp nhau còn nhận ra chăng

Mặt bụi nhuộm, tóc pha sương ngổ ngàng.

Đêm qua trong mộng về làng.

Nàng ngồi bên cửa chái lán tóc mây.

Nhìn nhau chẳng nói một lời

Nghẹn ngào, chỉ thấy lệ rơi muôn hàng.

Bao năm chôn ấy đoạn trường.

Nắm mồ côi quạnh trắng vàng đời thông.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Đi dạo

Edit: An Dung Ni

Dương Miên Miên tiếp tục ghi chép, đến khi viết được đã kha khá, dưới lầu rốt cục cũng im lặng. Thời tiết bên ngoài cũng bắt đầu hạ nhiệt. Cô quyết định nhân lúc này nhanh chóng làm hết những bài cần làm, tránh việc ngày mai trời lại nóng đến mức không muốn động đây.

Làm xong bài tập, cô vào nhà tắm sờ thấy còn chút nước ấm liền pha 1 bồn nước tắm. Đang tắm được 1 nửa thì nghe thấy bên ngoài có tiếng mở cửa.

Dương Miên Miên vội vàng lấy quần áo ngủ mặc vào, nhìn ra bên ngoài, Kinh Sở sắc mặt ửng oai đi đến, anh thấy cô còn chưa ngủ còn có chút bất ngờ: “Sao còn chưa ngủ?”

“Quá nóng nên em tắm rửa qua một chút.” Dương Miên Miên đến gần Kinh Sở, ngửi ngửi trên người anh một chút liền nhăn mũi lại: “Hôi quá!”

Kinh Sở vốn đang định hôn cô một cái, lại bị cô nói như vậy đành lùi lại một bước: “VẬY cho anh mượn phòng tắm.”

Dương Miên Miên lấy trong ngăn kéo ra một chiếc khăn mặt đưa cho anh: “Mua sữa tắm trong siêu thị được tặng kèm.”

Kinh Sở căn bản không hề có ý định hỏi cô vì sao lại mua thừa ra một chiếc khăn mặt mới, nhưng khi nghe cô nói kiểu giấu đầu lòi đuôi như vậy, ý cười liền hiện lên trong đáy mắt.

Dương Miên Miên nói lảng sang chuyện khác: “Sao anh không trở về nhà mà lại đến đây?”

“Cô nhóc vô tâm.” Kinh Sở còi áo sơ mi ra, vắt lên trên ghế “Chúng ta đã vài ngày không gặp nhau rồi.”

Khóc miệng Dương Miên Miên không nhịn được khẽ cong lên: “Anh nhớ em sao?”

“Không thì sao?” Kinh Sở cũng không cần dùng nước ấm, vốn nghĩ chỉ đứng dưới vòi hoa sen trực tiếp tắm nước lạnh, nào ngờ nước lại quá yếu, nước từ vòi sen chảy ra chậm rì rì, anh chỉ còn cách dùng chậu rửa mặt hứng nước rồi lấy khăn ẩm lau người.

Dương Miên Miên cầm xà phòng vào cho anh, đúng lúc nhìn thấy một màn, trong phòng vệ sinh nhỏ hẹp, dưới ánh sáng mờ mờ, thân thể trần trụi của anh chỉ có duy nhất một chiếc chậu rửa mặt che chắn bộ phận quan trọng nhất, mà mỗi lần anh cầm khăn mặt xoa người, những bọt nước dọc theo cơ thể chậm rãi chảy xuống. Nhìn qua đáng người anh, muốn có cơ

ngực, có cơ ngực, muốn có cơ bụng có cơ bụng, muốn nhân ngư tuyến có nhân ngư tuyến. ... Nói chung là đáng người hoàn mỹ khiến người khác phải không tự giác mà nuốt nước miếng.

Cô nhìn đến trợn mắt há mồm, chỉ cảm thấy hai má nóng bừng lên, nhưng lại luyến tiếc không muốn rời mắt, đứng ngây người một lúc lâu lại mà xui quýt khiến mà đi qua ôm lấy thắt lưng của hắn.

“Ngoan, buông ra, ướt quần áo giờ.” Kinh Sở đặt khăn mặt xuống chậu nước.

Chậu rửa mặt tò vò bản thân không muốn chết vì mất quá nhiều máu: “*Máu mũi ~~~*”

Gương “*Đáng người này thật sự là đẹp đến ngây người...*”

Nước: “*Gọi cảm ngây người... _(:3” ∠)_ Nếu em là con người tôi cũng muốn sờ thử.... Miên Miên, em ủng hộ chị nằm trên...*”

Dương Miên Miên ôm anh một lúc rồi nghỉ, dù sao đêm nay còn rất dài, không cần thiết phải nóng vội. Cho nên cô ngoan ngoãn thả tay ra, đưa xà phòng cho anh, lại lấy một chậu nước khác cầm quần áo bẩn ra ban công giặt.

Mùa hè nhiệt độ cao, quần áo lại mỏng, bây giờ giặt sạch phơi qua đêm đến sáng mai sẽ khô luôn.

Kinh Sở tắm xong liền phát hiện ra một vấn đề rất nghiêm trọng, không có quần để thay. ... Nghĩ một lúc vẫn không ra biện pháp nào, anh đành phải gọi “Miên Miên”

Dương Miên Miên tắt điện: “Bước ra khỏi cửa rẽ phải ba bước là đến giường.”

Kinh Sở dờ khóc dờ cười nhưng vẫn nghe lời cô, trực tiếp bước ra ngoài, nằm trên giường. Men theo ánh trăng chiếu vào phòng anh nhìn thấy cô treo từng cái quần, cái áo của anh lên rồi đem chậu cát vào nhà tắm: “Sáng mai là có thể mặc rồi.”

“Lại đây” Anh vẫy tay.

Dương Miên Miên trèo lên giường, ôm rồi hôn anh một cái: “Anh thật sự nhớ em à?”

“Ừ” Gần đây Kinh Sở đang điều tra một vụ án mạng rất khó giải quyết, là một vụ diệt môn. Một nhà năm người đều bị giết. Khi anh đến hiện trường trong phòng nồng đậm mùi máu tươi, cảnh tượng vô cùng thê thảm. Đến anh khi nhìn thấy cũng phải nhũn mảy, còn Liễu Ngọc sau khi đi vào đã nôn mất mấy lần.

Tất cả các thành viên trong tổ trọng án đều phải làm tăng ca, mọi người luân phiên nhau trở về nhà ngủ. Bản thân anh vốn định ở văn phòng chợp mắt. Cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi đến cực độ, mà bản thân lại không thể không chế mà nhớ cô.

Dương Miên Miên vừa thừa lúc anh tắm rửa nói chuyện với đám quần áo, biết anh đã hơn hai mươi tiếng chưa được chợp mắt, chắc chắn đã rất mệt mỏi, cũng không tiếp tục mặt dày mà làm phiền anh thêm, ngoan ngoãn ôm anh: “Vậy anh ngủ đi, em ở đây.”

“Hôm khác bù lại cho em” Kinh Sở hôn nhẹ ở môi cô vài cái.

“Gấp vội”

“Ừ, gấp vội” Anh vuốt mái tóc cô, mí mắt dần khép lại, chỉ vài giây sau liền nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Dương Miên Miên thấy anh ngủ say, nhẹ nhàng chui ra khỏi vòng ôm của anh, cầm quạt hương bồ quạt nhẹ. Tất cả mọi thứ đều im lặng, trong phòng chỉ có thể nghe thấy tiếng côn trùng kêu ngoài cửa sổ.

Dưới ánh trăng, cô nhìn thấy rõ vết sẹo trên thái dương của anh, khi ấy hình như có mảnh vỡ nào đó bắn ra, cắt qua mặt anh. Nên vết mặt anh mới toàn là máu, về sau khi vết thương khép lại, vết sẹo nhìn cũng không rõ lắm, anh lại còn đổi kiểu tóc khiến nó bị che khuất hoàn toàn.

Nhưng Dương Miên Miên vẫn luôn cảm thấy hối hận vì sự ngu xuẩn khi ấy của mình.

Vĩnh viễn không quên... Vĩnh viễn không thể...

Cô nằm song song với anh, cứ như vật mờ mắt ngây người một lúc. Dần dần rồi cũng có chút buồn ngủ, cô đắp chăn mỏng lên hai người rồi gối đầu lên cánh tay anh ngủ. Lờ mờ trong lúc ngủ cô cảm giác được hình như Kinh Sở ôm lấy mình, mặc dù mới đầu có chút nóng nhưng cô vẫn tiếp tục mơ màng ngủ tiếp.

Hôm sau, khi Kinh Sở tỉnh giấc, liền thấy Dương Miên nằm ngủ trong lòng mình. Anh vốn định không quấy rầy cô mà lặng lẽ rời giường. Nào ngờ sáng sớm tinh lực cuộn cuộn (huyết khí phương cương), anh lại muốn hôn cô đến tỉnh thì thôi.

Dương Miên Miên hiếm khi được một hôm ngủ say vốn không thêm để ý đến anh, chỉ khẽ làm bầm một chút. Chính bộ dạng mơ hồ nhu thuận đấy lại khiến cho Kinh Sở càng không kìm chế được mà hôn cô 1 cái nữa. Nếu không phải đã đến giờ làm, có lẽ anh còn có thể quần lấy cô thêm 1 lúc lâu nữa.

Hậu quả là anh không còn cách nào khác mà đành phải mua bữa sáng trên đường tới cảnh cục.

Mùi Liễu Ngọc vốn nhạy bén, vừa ngửi thấy mùi liền đoán được: “Oa, đây chẳng phải là điểm tâm ở nhà hàng nổi tiếng trong thành phố sao? Nghe nói ở đó bán bánh bao rất ngon. Thế nhưng muốn mua được thì phải xếp hàng rất lâu, nhiều hôm còn hết hàng nữa. Trời ạ! Đội trưởng, sáng sớm đã chạy vào thành phố chỉ để mua bánh, tâm trạng của anh hôm nay cũng quá là tốt đi.”

Thường Nhạn không chịu nổi nữa, đây gọi là ánh mắt của cảnh sát lâu năm sao: “Quần áo anh ấy vẫn chưa thay.”

Liễu Ngọc “A” một tiếng, lúc này mới hiểu ra: “Đội trưởng hôm qua không về nhà mà ngủ lại ở nhà bạn gái?”

Thường Nhạn thở dài: “Coi như còn có thuốc chữa.”

“Thường tỷ, 𠄎 𠄎 𠄎” Liễu Ngọc đến bên Kinh Sở lên lấy 1 chiếc bánh bao thịt ăn. “Mùi vị quả nhiên là rất ngon, đội trưởng, lần sau anh lại mua thêm cho chúng em đi.”

“Đồ ăn cũng không lấp miệng cô được à?” Kinh Sở có chút tức giận bỏ đi.

Liễu Ngọc làm mặt quỷ với anh rồi lại quay sang Thường Nhạn buồn chuyện: “Thường tỷ, chị có cảm thấy bạn gái lần này của đội trưởng rất thần bí không? Bao nhiêu lâu rồi mà vẫn

chưa ra mắt chúng ta.”

Thường Nhận: “....” Nàng đồng tình nhìn Liễu Ngọc, thật không ngờ cô vẫn còn chưa đoán ra được. Nhưng cô cũng không muốn chuyện này bị truyền ra ngoài, đối với thanh danh của đội trưởng sẽ có ảnh hưởng không nhỏ, nên cũng chỉ có thể nói: “Giúp chị điều tra chỗ tư liệu này đi.”

Lực chú ý của Liễu Ngọc ngay lập tức bị rời đi: “Vâng ạ.”

Vào phòng trà, ngoài ý muốn Thường Nhận lại gặp phải Kinh Sở, cô nhắc nhở anh: “Trên đời không có tường nào là không lọt gió, sớm hay muộn gì cũng sẽ có người bắt gặp, trước đó anh đều phải chuẩn bị mọi chuyện thật tốt.”

Kinh Sở ngẩn ra, biết được cô đã đoán được mọi chuyện. “Cô biết?”

“Anh cũng không che dấu chuyện này, người có tâm tự nhiên sẽ biết.: Thường Nhận bình tĩnh nhìn anh: “Miệng lưỡi nhân gian rất đáng sợ ‘Miệng nhiều người xói chảy vàng’ “

Nghe xong nhưng lời lòng Kinh Sở liền thờ phào nhẹ nhõm, anh tất nhiên là biết chuyện này, thế nhưng Dương Miên Miên nhất định sẽ không gặp phải kết cục này.

“Yên tâm”

Thường Nhận gật đầu, không hỏi thêm nhiều mà nói vào chuyện công việc: “9 giờ cục trưởng báo sẽ họp về vụ án tử vừa rồi.”

“Đã biết.”

Dương Miên Miên tỉnh lại đã là giữa trưa, lúc này mới được mọi người nói cho việc bị Kinh Sở chiếm tiện nghi. Cô cầm bàn chải đánh răng nhìn người trong gương nửa ngày, sờ sờ vết hôn trên cổ.

“Khoa trương như thế này, sao mình lại không có một chút ấn tượng nào?”

Súng đạn khói lửa giữ dội thế này mà cô vẫn có thể ngủ ngon lành như vậy.

“Đù rồi Miên Miên” Dây áo không muốn nói chuyện với cô. *“Không nói chuyện nữa! Đò ngốc.”*

Dương Miên Miên thực ra lại rất cao hứng: “Vậy là anh ấy thực sự đang có ý đồ gì đó. Đúng là có tiền bộ.” Trước giờ vẫn luôn là cô chủ động, Kinh Sở lại luôn chần chờ, hiện tại đổi lại là anh chủ động cô liền cao hứng.”

“Giờ mình phải lấy lui vì tiền, tốt nhân nên rút rè một chút bù lại cho trước kia.” (￣▽￣)” Dương Miên Miên cao hứng rửa mặt, tâm tình thoáng chốc đã bay tận nơi nào.

Thay quần áo xong mới phát hiện ra đã gần đến giờ hẹn cùng Đặng Mạn Linh và Đồng Hân. Cô vội vàng cầm ba lô bước ra ngoài, lại thấy bên ngoài trời nắng quá cô lại quay lại lấy mũ lưỡi trai.

Mũ lưỡi trai: *“Đôi ta sẽ cùng nhau bay đi.... Bay đến tận chân trời...”*

Dương Miên Miên: “Đù rồi. ...”

Bên cạnh cô không có thứ gì có khả năng ca hát hay hơn sao?

Đến giờ hẹn, ngoài trời ánh nắng bắt đầu chói chang hơn. Dương Miên Miên khi còn ở nhà vẫn còn cảm thấy nắng có vẻ nhỏ, đến giờ này nắng như muốn nướng chín người lên rồi. ... “Nắng chết mất!” Dương Miên Miên 1 tay cầm que kem, 1 tay còn lại đang túm lấy tóc, cố gắng giúp cho mình mát hơn một chút.

Đặng Mạn Linh gọi khẽ: “Miên Miên.”

“Hả?”

“Lộ ra kia...” Cô chỉ chỉ vào bà vai, Dương Miên Miên theo bản năng lại che đi cổ của mình. Đặng Mạn Linh sững sốt, dường như hiểu ra điều gì. “Mình nói dây áo.”

Dương Miên Miên lúc này mới xấu hổ lấy tay chỉnh lại dây áo. Khi này rõ ràng là cô đã nhìn chính diện trên cổ là không có gì rồi, đúng là hù chết cô. _(3" ㄥ)_

Đồng Hân tuy rằng bình thường vẫn luôn lơ đãng, nhưng động tác vừa rồi của Dương Miên Miên thật sự khiến người khác liên tưởng đến nhiều chuyện. Về mặt cô tính quái: “Miên Miên, không phải cậu đang hẹn hò dây chứ?”

“Ha... Ha...” Dương Miên Miên rất thẳng thắn thừa nhận: “Phải.”

Ánh mắt Đồng Hân sáng lên, lập tức bắt đầu buồn chuyện: “Quả nhiên là đúng như mình đoán. Sau khi tốt nghiệp trong lớp chúng ta đã có vài đôi rồi, để mình đoán xem, có phải là lớp trưởng tò tính với cậu không?”

“Lớp trưởng?” Dương Miên Miên nghĩ tới khuôn mặt của Trình Gia Dân, “Hắn làm sao có thể tỏ tình với mình?” Tuy rằng cô biết Trình Gia Dân có điểm thích mình nhưng với tính cách của hắn, chắc chắn sẽ không chủ động nói ra.

“Lớp trưởng thích cậu đấy!”

“Nam sinh lớp mình đều thích mình, chuyện này mình đâu cần lạ gì.” Dương Miên Miên vô tình đã mang về cho mình không ít oán hận.

May mắn cho cô là hai người bạn cũng không hề ghen tị, chỉ tiếp tục tào lao. “Cho nên mới nói, nhiều người thích cậu như vậy mà không có người nào dám tỏ lộ ra sao?”

“Không có.” Dương Miên Miên ăn hết que kem, nói qua loa: “Bạn trai của mình đều là do mình theo đuổi.”

Đồng Hân nuốt nước bọt: “Tự mình theo đuổi?” Trong nhận thức của cô, Dương Miên Miên xinh đẹp như vậy, muốn người nào làm bạn trai mình mà chẳng được.

“Phải, còn rất khó khăn mới theo đuổi được.” Dương Miên Miên thật lòng trả lời, Kinh Sở trước kia rất thiếu chủ động, giờ cũng vẫn vậy.

Đặng Mạn Linh hiểu rõ mọi chuyện, cũng cảm thấy Dương Miên Miên nói không sai, theo đuổi một người đàn ông lớn hơn mình nhiều như vậy quả thật rất vất vả.”

Đồng Hân liền bám riết không tha ép hỏi, mà Dương Miên Miên cũng không có ý định giấu diếm liền nói cho cô. Ngày ấy Đồng Hân cũng gặp qua Kinh Sở, trong ấn tượng của cô, tuy rằng anh là người rất điển trai, nhưng có cảm giác khiến người khác không dám tiến gần, nói chung là khí thế cường đại.

Bạn của cô quả thật rất dũng cảm, dám yêu một người như vậy.Sao cô ấy có thể nắm được người như vậy cơ chứ.

Qua một lúc sau ba người mới bàn bạc xem sẽ đi đâu chơi, Đặng Mạn Linh muốn đến thăm cậu mình: “Cậu mình là em trai út của mẹ, ở phố cổ mới mở một gian đồ cổ, nghe nói có khối ngọc thạch đỏ, đi xem đi.”

Đồng Hân lập tức hào hứng: “Ngọc thạch đỏ, chính là loại ngọc đế vương trong truyền thuyết?”

“.... Đây chính là loại rất quý, rất hiếm thấy, rất rất quý.” Đặng Mạn Linh cường điệu nói hai lần. “Những người khác đều là lừa đảo, mười khối mới có một khối là thật.”

Nghe cô nói như vậy Đồng Hân vốn sốt ruột muốn xem ngọc thạch trong truyền thuyết lại càng hào hứng, hai tay hai chân liền đồng ý đến phố cổ, nhất định muốn xem ngọc thạch.

Phố cổ cũng không xa lắm, ngồi vài trạm xe là liền đến nơi. Máy dây phố đều có kiến trúc cổ kính giống như vùng quê Bắc Kinh khi xưa, không khí lại rất náo nhiệt.

Đồng Hân vừa nhìn thấy một quán đồ cổ liền dừng lại: “Hai người có thấy quán “Kiếm Lậu” ...”

“Cậu mình nói thấy bên kia hè có hàng “Kiếm Lậu” thì nhất định dừng vào....” Đặng Mạn Linh đứng một bên tránh nắng cùng Dương Miên Miên nhẹ nhàng nói.

Dương Miên Miên không chịu nổi nắng, kéo cánh tay Đồng Hân: “Ở đây 1 món đồ thật cũng không có, đi chỗ khác nào.”

Chủ quán nghe vậy lên bắt mắh: “Cô gái, không biết gì thì đừng có nói bừa.”

Dương Miên Miên “....” Đầu óc cô không bị choáng, hiểu chưa? Đồ đặc ở đây, dù là đồ gốm hay nghiên mực, dây chuyền gì đó... Tất cả đều nói*“Ta là đồ cổ. Ta là đồ cổ.”*Vừa nghe liền biết là đồ giả.

Chỉ có món đồ nào được làm giả mới có thể cảm thấy mình là đồ cổ. Đồ cổ thật sự từ đầu cũng chỉ là một món đồ bình thường mà thôi.

Bình hoa sẽ nói mình là bình hoa, cái bát sẽ nói mình là cái bát.

Làm gì có ai tự nhiên êm đẹp lại đi nhận mình là đồ cổ, chẳng khác nào người đang sống lại nhận mình là xác ướp.

À, tất nhiên là trừ những người bị bệnh thần kinh ra.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Lễ vật

Edit: Tịch Liêu

Bởi vì tốc độ chậm chạp của Đồng Hân, mà chờ đến khi tới được gian đồ cổ của cậu nhỏ Đặng Mạn Linh, Dương Miên Miên đã có cảm giác làn da của mình bị phơi đến muốn tróc ra.

“Mặt của cậu đỏ thật.” Đặng Mạn Linh đem một chai Coke ướp lạnh cho cô, “Bên ngoài trời nắng quá.”

Dương Miên Miên u oán nhìn Đồng Hân vui vẻ đi lại trong cửa hàng, cô nhớ năm ngoái cho dù trời nắng gắt hay mưa gió cũng đi làm bình thường như chẳng có việc gì, chỉ một hơn một năm làm sao lại biến thành thế này nhỉ.

Cô cầm lon Coke lăn trên mặt mình, trong lòng thầm nghĩ: Được nuôi dưỡng đến lười.

Ổng một hộp nước Coke ướp lạnh lại bật điều hòa, cuối cùng mới cảm thấy gương mặt không còn nóng như trước, cậu của Đặng Mạn Linh nghe nhân viên cửa hàng nói có cháu gái đến, liền vội vàng chạy xuống lầu tiếp đãi: “Linh Linh đến đó há.”

“Cậu!” Đặng Mạn Linh và người cậu này có vẻ rất gần gũi, kéo cánh tay ông giới thiệu với các cô, “Đây là bạn tốt của cháu, Đồng Hân và Dương Miên Miên.”

“Xin chào.” Cậu Đặng Mạn Linh thoạt nhìn rất nhã nhặn, “Hoan nghênh các cháu đến chơi.”

“Cậu, không phải hôm nay cậu nói có đồ thạch(*) sao? Tụi cháu có thể đi xem được không?”

“Đồ thạch ở phố kế bên, các cháu muốn chơi, vậy thì phải nộp phí mấy trăm đồng là được.” Cậu của Đặng Mạn Linh cũng không ngăn các cô, mới thi tốt nghiệp xong, thoải mái giải trí cũng tốt, hơn nữa nghe nói các cô sau khi tốt nghiệp có đi du lịch thì xảy ra chút chuyện, lại càng muốn bồi thường chút đỉnh, “Đi, cậu dẫn mấy cháu đi xem.”

Đồng Hân hứng trí bùng bùng mà đi, lại mất hứng mà về, trên đường trở về còn rất thất vọng nói với Đặng Mạn Linh: “Mình còn tưởng sẽ được nhìn thấy ngọc đế vương, kết quả tất cả đều lỗ vốn.”

Hôm nay trên cơ bản các cô đều sử dụng mấy trăm đồng để thực hiện giao dịch, xem tiền như nước mua hơn tám ngàn, kết quả không còn một mống, bên trong toàn là mấy tảng đá trắng lóa.

Cậu của Đặng Mạn Linh liên tục cười: “Thật ra, về bề ngoài đều là gạt người, sau khi nguyên thạch được đưa đến, việc đầu tiên sẽ có người đến khảo chứng, những thứ tốt sẽ bị chọn mang đi hết, mấy viên đá bên ngoài các cháu nghĩ có thể cắt ra ngọc, trừ khi đập trúng vận cứt chó.”

Nhưng Đồng Hân rất nhanh cao hứng trở lại, mặc kệ nói thế nào thì hôm nay cũng đã được mở mang thêm kiến thức, bây giờ đã ba bốn giờ chiều, mặt trời không còn nắng gắt nữa, cậu của Đặng Mạn Linh liền dẫn ba cô gái đi dạo quanh đây, nhân tiện đi vào một tiệm đồ cổ khác.

Bên trong có mấy người đang nói chuyện làm ăn, cậu của Đặng Mạn Linh định rời đi, lại nghe Dương Miên Miên a một tiếng.

Cô lên tiếng không phải bởi vì ngạc nhiên thấy đồ cổ, mà là bởi vì gặp được một người quen cũ — Tùng Tuấn.

Tùng Tuấn cũng thấy cô, lên tiếng chào người bên kia, rồi đi sang chỗ cô nói chuyện: “Trùng hợp vậy, hôm nay anh cũng mới tới chỗ này.”

“Có việc gì sao?”

“Buổi tối hẹn các người ra ngoài ăn cơm.” Tùng Tuấn nói thẳng, “Đến lúc đó sẽ nói tí mỉa mai.”

Dương Miên Miên đáp lại một tiếng: “Được.”

Vì vậy Dương Miên Miên và những người bạn tiếp tục đi dạo, cuối cùng Đặng Mạn Linh mua được một lọ hoa gốm sứ Phấn Thái đặc biệt (*), bởi vì có người quen dẫn đường, cho nên cũng không bị người ta gạt, dựa theo kiểu mẫu mà trả tiền.

(*) Sứ Phấn Thái: Một loại gốm sứ cung đình thời Thanh, dùng men màu ở ngoài, lúc nung xong phủ phấn lót bằng Arsenic (As) trên phôi men, sau khi vẽ màu lên dùng bút rửa ra, bởi vì Arsenic mới sinh có tác dụng bảo mòn màu sắc sinh ra hiệu quả phản hóa.

Đồng Hân sống chết không tin ma quỷ, nên thử dò hỏi có muốn đến tiệm ‘Kiểm Lậu’ kia không, cho nên tốn hơn một trăm đồng mua tiền, nghe đâu là loại tiền cổ, định bụng đem về treo lên để trừ tà.

Sau này nghe lời cậu Đặng Mạn Linh nói: “Cái đó đúng là tiền cổ.” Đồng Hân còn chưa kịp phản khởi, đã bị lời nói không nhanh không chậm của ông tập kích, “Nhưng cũng không mắc tiền như vậy.”

Mặc dù là thế, nhưng tìm được bảo vật cũng rất vui, dù dè bù đắp lại đáng tiếc, Đồng Hân còn hỏi: “Miên Miên cậu không mua cái gì hả?”

Dương Miên Miên thật sự không cảm thấy có gì đáng mua, đồ vật ở đây nhiều quá, giống như mấy trăm con vịt om sòm kêu la, cô nghe đến nhức đầu, mua một ly chè đậu xanh của một người bán hàng ngồi xồm trước cửa nhà người ta, hoàn toàn không biết tại sao lại muốn đi dạo phỏ.

Cô vẫn còn chưa hiểu được đạo lý, phụ nữ đi dạo thường không cần có lý do.

Mặt trời lặn về tây, Đặng Mạn Linh và Đồng Hân chuẩn bị về nhà, Dương Miên Miên nhận được điện thoại của Kinh Sở, anh nói sẽ đến dẫn cô đi ăn cơm.

Dương Miên Miên hỏi rõ địa chỉ, sau đó phát hiện cách nơi đó gần đây, liền bảo để cô đi qua, cô chậm rãi cuốc bộ qua đường, đi được nửa đường nghe có âm thanh quảng cáo: “Bạn đang phiền não vì không biết tặng quà gì cho bạn trai sao y tá, tiếp viên hàng không, học sinh, giáo viên, cảnh sát, cái gì cũng có, hoan nghênh ghé xem.”

Ban đầu Dương Miên Miên còn đang phiền não không biết tặng quà gì cho Kinh Sở, nghe đoạn quảng cáo hấp dẫn này liền chú ý, vừa bước vào nhìn đã kinh hãi.

Trên tủ trưng bày rất nhiều vật phẩm hình thù kỳ quái đáng yêu, một chút hoa quả, một chút động vật, đặc biệt dễ thương và độc đáo, cô tò mò cảm thử: “Đây là cái gì thế?”

“Nếu cô thật tâm đặt câu hỏi.”

“Thì chúng tôi sẵn lòng từ bi nói cho biết.”

“Để dè phòng thế giới bị phá hoại.”

“Để bảo vệ hòa bình cho thế giới.”

“Chúng tôi đại diện cho những nhân vật đầy khả ái và ngây ngất lòng người.”

“Cô và cuộc sống của cô nhất định không thể thiếu.”

“Bao Cao Su.”

Dương Miên Miên nhìn ba lần rồi nghe bên tai tiếng ầm ầm xoẹt xoẹt.

“Muốn xem cái gì thì cứ thoải mái lấy xem.” Chủ cửa hàng là một người đàn ông trẻ tuổi thoạt nhìn hết sức có vẻ hiền lành, quay lại nhìn cô cười híp mắt nói.

Dù Dương Miên Miên có da mặt dày, cũng không đến nỗi vô vị đến mức chạy vào cửa hàng tình thú, cô định bỏ chạy thoát thân, nhưng cảm thấy như vậy thật không có tiền đồ, chỉ có thể cà lăm đáp: “Tôi, tôi chỉ tùy tiện nhìn thử thôi.”

“Ừm, bao cao su đó rất được nhiều cô gái ưa thích.” Ông chủ cười tủm tỉm nói, “Dùng để làm màn dạo đầu vô cùng tốt đó.”

Dương Miên Miên yên lặng đem hình dạng quả dâu tây đặt trở về vị trí cũ.

“Nếu như không có kinh nghiệm trong lần đầu tiên có thể mua về dùng thử.” Ông chủ cũng nhìn ra tuổi cô còn nhỏ, phòng chừng vẫn chưa nếm thử việc người lớn, đặc biệt thân thiết giới thiệu cho cô những vật dụng rất đáng yêu, “Sau khi tắm xong rất thơm và hợp vệ sinh đấy.”

Dương Miên Miên: “....”

“Hoặc là cái này, tôi rất nhiệt liệt đề cử nha.” Ông chủ lấy ra một món đồ khác, thần bí nhìn cô nháy mắt một cái.

Ở trong cửa hàng này ngờ ngạc nửa buổi, Kinh Sở bên kia đã đến, anh đang nói chuyện với Tùng Tuấn.

“Miên Miên đến rồi.” Tùng Tuấn trông thấy cô liền kêu một tiếng.

Kinh Sở vừa nghiêng đầu đã nhìn thấy Dương Miên Miên để tay trong túi quần đi tới, đây là một quán ăn bình thường nằm trên con phố đồ cổ, người đến đây có đủ hạng người, xã hội đen cũng có, trí thức tinh anh cũng có, nói thế nào đây cũng là nơi vàng thau lẫn lộn.

Nhưng mà như vậy, nên đi Dương Miên Miên vừa đến đã không tránh khỏi việc bị nhiều người chú ý, mặc dù không khoa trương như trên tivi, kinh ngạc nhìn đến rớt dãi, nhưng trông

cô xinh đẹp như vậy, mặc kệ là đàn ông hay phụ nữ đều nhìn không được phải nhìn vài lần.

Cô ngược mắt nhìn, trông thấy Tùng Tuấn ở trong phòng ló đầu ra vẫy tay, cô đi vào, trong nháy mắt nhìn thấy Kinh Sở liền nở nụ cười.

Kinh Sở trông thấy cô trái tim nhảy dựng lên: “Tiểu Dương.” Anh kéo cô vào trong lòng mình, cũng không quản ở đây còn có người ngoài, hôn lên gò má của cô một cái.

Tùng Tuấn làm biểu cảm muốn ói: “Buồn nôn quá, ân ân ái ái coi chừng bị sét đánh.”

Dương Miên Miên được anh hôn một cái cũng hôn đáp trả lại, sau đó ngồi cạnh anh, thầm nghĩ chỉ cần ở bên cạnh anh cả người tràn đầy sức sống, giống như được nạp điện đầy đủ.

Cô lẽ đây chính là sức mạnh của tình yêu. Cô rạo rức suy nghĩ, lại nhìn anh, thấy anh cũng đang nhìn mình, lập tức lùi kéo tay anh.

Tùng Tuấn: “Chúng ta có thể gọi thức ăn được chưa?” Đi ăn cơm với người anh em, còn rù thêm bạn gái của anh ta đi cùng đúng là thất sách, đây chẳng phải là ngược FA sao?

Cảm giác giống như cây cao ngồi đợi tên hái tặc cường thế đến chăm sóc vậy.

Thức ăn rất nhanh được mang lên, cũng không thiếu món tôm hùm nướng được hoan nghênh nhất, Kinh Sở đưa cho Dương Miên Miên một ly coca, cô uống được hai hóp, ánh mắt nhìn đến ly rượu của anh: “Em muốn uống cái này.”

Kinh Sở cũng không phản đối, đem ly rượu của mình cho cô: “Uống ít thôi, hơi đắng đấy.”

Dương Miên Miên uống ngay hai ngụm, nồng độ rượu không cao, cũng không dễ say, chỉ là hơi đắng, cô uống thử một chút rồi tiếp tục uống coca của mình.

Lần này Tùng Tuấn đến Nam Thành không phải để chơi, mà vì có một người bạn nhờ vả, đến điều tra vụ án buôn lậu hiện vật tổ tông.

“Tớ nghe nói lần này bọn họ đích thân dẫn khách đi xem hàng, người nhận ở Cam Túc, một người ngoại quốc.” Tùng Tuấn vừa uống rượu vừa nói, “Cũng không biết quốc gia chúng ta có bao nhiêu hiện vật lưu lạc ở nước ngoài, người ta đem triển lãm ở viện bảo tàng, mẹ nó đúng là đồ phá hoại.”

Kinh Sở bóc vỏ tôm hùm giúp Dương Miên Miên, vỏ rất cứng lại nóng hổi, sợ cô đau tay, anh tự mình bóc rồi đưa cho cô, Dương Miên Miên chỉ cần phụ trách công việc há miệng ăn là được, hạnh phúc không còn gì bằng.

“Ban đầu tớ định chờ khi bọn họ lên đường thì mới theo dõi, nhưng nghĩ lại một mình tớ làm việc này thì không hay lắm.” Tùng Tuấn sờ cằm, “Cho nên muốn hỏi hai người có đi không, Miên Miên mới thì tốt nghiệp xong, có muốn đi thả lỏng một chút không?”

Dương Miên Miên quan tâm nhìn Kinh Sở, “Chúng ta cùng đi nhé?”

“Ừm.” Kinh Sở vừa mới phá xong vụ án diệt môn, vừa vặn có thời gian nghỉ phép, hơn nữa nhớ tới chuyến du lịch trước lúc tốt nghiệp, anh cũng muốn bồi thường cho cô.

Tùng Tuấn vô cùng vui mừng, vốn cậu định một mình liêu lĩnh đi theo mục tiêu, nhưng làm thế rất dễ bị nghi ngờ, hiện tại có thể đôi tình nhỏ ngọt ngào này đi cùng sẽ không thành vấn đề.

Dương Miên Miên hết sức phối hợp ăn uống hỏi: “Khi nào lên đường?”

“Vài ngày nữa, mấy người nước ngoài kia vẫn chưa tới.”

Nói xong chuyện chính sự, việc quan trọng nhất vẫn là uống rượu, Dương Miên Miên uống xong ly coca của mình, thấy bọn họ vui vẻ uống như vậy, liền lấy chai rượu rót cho một một ly, vừa ăn tôm hùm vừa uống rượu, đúng là ngon thật.

Nhưng kết quả lần đầu tiên uống rượu chính là say rượu.

Từ lượng của Kinh Sở và Tùng Tuấn không phải chỉ đo bằng vài ba chai là xong, hai người uống hơn một kết cũng không hề hấn gì, nhưng Dương Miên Miên uống nửa chai đã thấy đầu choáng váng, cảm thấy đứng không vững nên lùi kéo tay Kinh Sở.

“Các người mau đi thế giới của hai người đi, buổi tối tớ có hẹn với người ta xem hàng nữa.” Tùng Tuấn khoát tay, sau đó xoay người đi trước.

Kinh Sở ôm Dương Miên Miên, đón xe về nhà, sau khi đến nơi liền pha nước nóng cho cô tắm, mở máy điều hòa không khí, sờ gương mặt vì phơi nắng đến ửng đỏ của cô, đi xuống lầu mua một hộp kem nha đam, anh nghe người ta nói thứ này có thể phục hồi nhanh chóng những tổn thương do phơi nắng, anh cũng không rảnh lắm, nên mua ngay hộp đắt tiền nhất.

Sau khi hết choáng váng Dương Miên Miên vui vẻ đi tắm, Kinh Sở cũng vừa mới tắm xong, vừa bước vào đã leo lên người anh ý muốn anh ôm, Kinh Sở dùng một tay ôm hông cô, một tay mở nắp hộp kem nha đam, để một ít vào lòng bàn tay rồi bôi lên trên mặt của cô, cảm giác mát lạnh vô cùng thoải mái.

Vuốt vuốt ve ve là chuyện không tránh khỏi, ban đầu cô không mặc áo ngủ chính tề, bây giờ vén lên trên ghẹo cẳng không ngay ngắn, Kinh Sở nhìn xương quai xanh xinh đẹp của cô, mà xui quýt khiến thế nào liền hôn lên, cánh tay ôm thật chặt eo của cô, ngón tay vuốt ve sống lưng cô.

Tuy Dương Miên Miên uống say, nhưng cũng không mất đi ý thức, rượu vào khiến người ta thêm can đảm, cô cũng không thối lui, chủ động dùng xương mụ cọ cọ anh.

Trong lòng Kinh Sở có hơi lưỡng lự, mặc dù Dương Miên Miên vẫn luôn nghĩ muốn cùng anh tiến thêm một bước nữa, anh cũng muốn, nhưng cũng không vội vàng, nói cho cùng việc này vô cùng đặc biệt, anh không hy vọng cô và anh lập tức đi thẳng vào vấn đề, anh muốn cô tạo thành thói quen, cuối cùng nước chảy thành sông.

Chẳng qua, tương tượng vĩnh viễn khác với hiện thực tuyệt vời, anh nghĩ bản thân có thể không chế được, nhưng ai biết đợi anh kịp phản ứng lại, hai người quần áo xốc xếch đã ngã xuống giường.

Áo gối cotton đầy đặn bị ném đến bắp đùi nói: “Đừng nhìn, là Miên Miên tự mình cọ xuống.”

Dây áo lót kéo đến ngực: “Mình đã chuẩn bị rồi đây.”

Đèn treo bày ra vẻ mặt nghiêm túc, như chờ xuất phát: “Tất cả đã sắp xếp ổn thỏa, bất cứ lúc nào cũng có thể tắt đèn.”

Chiếc giường bình tĩnh hơn: “Mình cũng đã chuẩn bị xong, để xem hôm nay bọn họ có thể mượn rượu làm loạn hay không.”

Đáng tiếc khả năng kiềm chế của Kinh Sở tốt hơn so với bọn họ nghĩ, anh hít một hơi thật sâu, buông cô ra, trong mắt có chút giao động, không nghĩ sẽ đi quá giới hạn với cô, anh thờ sâu bình tĩnh hồi phục tâm trạng: “Xin lỗi Miên Miên, anh...” Anh còn chưa nói hết lời, Dương Miên Miên đã tìm được cơ hội ngồi dậy đem anh quật ngã.

~~~~ Hết chương 91 ~~~~

(*) Đồ thạch: đồ là đặt cược, đánh cược; thạch là đá ~> đặt cược vào mấy tảng đá =)) trong một lô một lốc đá thương nhân bán ra, sẽ có khả năng trong 1 tảng đá nào đó có ngọc bích, phi thủy người ta dựa vào màu sắc, đường vân... để đánh giá xem tảng đá có khả năng chứa phi thủy ko, rồi mua, khi tách tảng đá đó ra nếu bên trong có phi thủy với chất lượng tốt -> thì đem bán phi thủy đi ->chúc mừng bạn đã có 1 khoản \$ kha khá, còn nếu tách ra mà bên trong chả có khi gì thì -> xin chia buồn hẹn gặp lại lần sau @@~ đại khái là như vậy

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Nhung tơ

Edit: Tịch Liêu

Ngà ngà say khiến Dương Miên Miên cảm giác bản thân như được nữ thần may mắn chiếu cố.

Đầu tiên Dương Miên Miên nghiêng đầu nhìn anh trong chốc lát, nhớ lại bộ phim đã xem qua, cô nghĩ bọn họ đã qua hoàn thành xong bước hôn hôn sờ sờ, bây giờ chỉ cần đi vào công việc tiếp theo.

Cởi quần, cô điều chỉnh vị trí chuẩn bị ngồi xuống. Kinh Sở vốn đang nằm nghỉ nhìn thấy động tác này của cô liền giật mình, như sét đánh ngay tai, anh nhanh chóng xoay người đem cô đẩy ra ngoài, trái tim suýt nữa nhảy ra ngoài.

Dương Miên Miên bối rối, đợi khi cô hoàn hồn lại đôi mắt không tự chủ đỏ lên.

Không phải muốn lên giường với anh sao? Khó khăn như vậy tại sao không thể chối từ? Trong đầu cô nhất thời hiện ra tất cả những đoạn chuyện ngắn, hốc mắt lập tức ươn ướt.

Kinh Sở chưa tỉnh hồn, cúi đầu nhìn phát hiện sắc mặt cô trắng bệch, vành mắt đỏ lôm, hai giọt nước mắt lượn quanh hốc mắt, anh đã hiểu sai ý tứ rồi: “Đau không?”

Những ôm hôn kia tuy đã vượt qua những tiếp xúc thân thể trước đây giữa hai người nhưng thân thể Dương Miên Miên chưa chuẩn bị tốt để anh tiến vào, tùy tiện như thế, cô không đau chết mới lạ.

Dương Miên Miên đẩy anh ra, ôm đầu gối quay mặt vào tường, hiện tại chỉ cảm thấy vừa mất mặt lại vừa khó chịu, nước mắt nhịn không được rơi xuống.

Kinh Sở đau lòng đến hồng rồi, ôm cô dỗ dành: “Có đau không, đừng sợ, để anh xem”

“Anh tránh ra đi.” Âm thanh của cô mang theo giọng mũi nồng đậm, “Anh không muốn phát sinh quan hệ với em, anh cứ việc nói thẳng, em sẽ không ép anh đâu.”

Lúc này Kinh Sở mới biết cô đã hiểu sai ý mình, từ đầu đến cuối Dương Miên Miên đều nghĩ là do anh không muốn, trong lòng cô sẽ có khúc mắc, luôn suy đoán là do anh ghét bỏ cô nhỏ tuổi, đáng người không hấp dẫn hay vì không thích cô, điều này làm anh vừa dờ khóc dờ cười vừa đau lòng, “Miên Miên không phải như vậy.”

“Thế sao anh lại đẩy em ra?” Đến bước này còn bị cự tuyệt, Dương Miên Miên cảm thấy chẳng còn thể diện, lòng tự trọng đã bị tổn thương nghiêm trọng, “Chẳng lẽ còn chưa đủ nước chảy thành sông à?”

Kinh Sở sờ đầu cô, dịu dàng nói: “Miên Miên, việc này không trách được em, là do anh không dạy em nên em không hiểu mà thôi.”

“Em rất nghiêm túc đọc sách và xem phim, anh không nên gạt em”

Kinh Sở nín cười nói: “Đọc sách cũng vô dụng, thực tiễn, là thực tiễn em có hiểu chứ, bây giờ còn đau không?”

Dương Miên Miên khép chân lại, cố gắng bỏ qua hết đau đớn, cô làm sao chịu thừa nhận bản thân mình đã tạo nghiệt, đau cũng phải nhịn: “Không đau.”

“Nếu nước chảy thành sông vậy em sẽ không không đau nữa.” Ngón tay Kinh Sở quấn quanh một sợi tóc của cô, “Để em làm mẫu một chút nhé?”

Dương Miên Miên nháy mắt nhìn anh.

Kinh Sở khẽ cười, cúi người liếm nhưng tơ.

Nhung tơ mềm nhẵn từ đầu lưỡi xẹt qua, hương thơm phả thẳng vào gương mặt đối diện, anh vùi đầu vào trong đó, muốn ngửi đến say.

Cô chỉ cảm thấy trái tim mình đập như trống, chưa bao giờ cùng có đụng chạm bộ phận như vậy, cảm giác hoàn toàn xa lạ, cô cảm nhận từng nơi đầu lưỡi của anh chạm tới, tê dại khác thường khiến cô theo bản năng kẹp chặt chân.

Nhung tơ ràng hiện tại đã muộn.

Bên tai cô không còn nghe được bất kỳ âm thanh nào nữa, đại não như dừng hoạt động, hình ảnh hoa mỹ xuất hiện trước mắt giống như ảo giác, trên người cô không còn chút sức lực nào cả, tim đập nhanh đến chẳng thở kịp.

Đợi một lúc lâu cô mới tìm được âm thanh, Kinh Sở đã vuốt ve lưng cô, ôm thân thể run nhè nhẹ của mình, hôn lên khóe môi cô nói: “Tiểu Dương?”

“Dạ?” Cô gian nan từ trong cổ họng phát ra tiếng động, dựa vào khuỷu tay anh nói không nên lời.

“Có khỏe không?” Kinh Sở bế cô lên, “Muốn uống nước không?”

Cô gật đầu, uống hết nửa ly nước mới cảm thấy ổn lại, cô đem mặt chôn vào trong chăn không dám nhìn anh, dư vị cảm giác vừa rồi quả thực kỳ diệu.

Đúng là thiên đường chốn nhân gian. Cô có cảm giác linh hồn mình như muốn bay ra ngoài.

Kinh Sở thấy cô ngưng ngừng, dịu dàng sờ tóc cô, định bước vào phòng tắm, Dương Miên Miên đã ngừng đầu hỏi anh: “Cứ như vậy sao?”

“Miên Miên, anh không có chuẩn bị đồ an toàn.” Kinh Sở biết trong lòng cô không dễ chịu, nhưng anh cũng không muốn mạo hiểm.

Ai ngờ Dương Miên Miên giơ tay cho anh xem, “Tặng anh này.”

Đó là một cái túi nhỏ hình vuông vô cùng bắt mắt, chính giữa nhô ra một cục, sờ một cái liền biết là gì, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Em mua ở một cửa hàng trong trấn, người bán nói dùng tốt lắm, em sẽ thực hiện tốt nhiệm vụ của mình, anh không cần lo lắng! Nhưng theo chỉ dẫn, đầu tiên em xé bọc ra...”

Kinh Sở nhận lấy đồ vật hỏi: “Em nghĩ kỹ rồi?”

“Ừm”

Đến nước này rồi, không làm có vẻ không hay, Kinh Sở vươn tay ôm ngang hông cô, nhẹ nhàng đặt lên giường, Dương Miên Miên cảm thấy có chút khản trương, nhưng lại hết sức mong đợi.

“Đừng sợ.” Anh hôn lên trán cô, “Thả lỏng, hít thở sâu vào xem có ổn không?”

Dương Miên Miên hít một hơi thật sâu, chân nắn phát hiện chẳng khá hơn là bao.

Kinh Sở nhẹ nhàng hôn lên đôi mắt lỗ tai cô, vô cùng dịu dàng nói: “Nếu em cảm thấy không thoải mái, chúng ta có thể dừng lại bất cứ lúc nào, được không?”

Dương Miên Miên mím môi, định nói mình sẽ không đổi ý nhưng Kinh Sở đã hôn lên môi cô một cái, cô không trả lời chớp mắt nhìn anh.

“Chúng ta tắt đèn được không?” Anh thò tay định tắt đèn.

Đèn: “(^ ^)” ha ha, mấy người tưởng ngắt điện là tôi không nhìn thấy gì sao?”

Mina-san: “Câm miệng.” (mina-san trong tiếng Nhật là tắt cả mọi người)

Giường thánh thoi nói: “Các người chưa thấy qua việc đời, tắt cả bình tĩnh lại nào (^ ▽ ^)”

Khăn trải giường khịt mũi khinh thường: “(▽ ~)” làm như cậu đã thấy qua rồi không bằng.”

Mina-san: “Tắt cả đèn câm miệng cho tôi.”

“Tiểu Dương, em thật xinh đẹp.”

Dương Miên Miên cười khúc khích: “Thật không?”

“Ừm thật.” Anh không ngừng vuốt ve hôn môi cô, cảm thấy cô đã chuẩn bị tốt mới nói, “Em nghe này, tim anh cũng đập rất nhanh.”

Bọn họ không ngừng nói chuyện với nhau, nội dung có lúc chẳng có ý nghĩa gì, nhưng cũng đủ làm phân tán sự chú ý của Dương Miên Miên, khiến cô không quá mức căng thẳng, động tác Kinh Sở hết sức chậm rãi và cẩn thận, rất sợ cô khó chịu, thấy cô không nói tiếng nào chỉ hơi nhịu mảy liền hôn lên ấn đường của cô nói: “Ngoan lắm”

Sau khi xong việc, Dương Miên Miên muốn thừa nhận, không phải không thoải mái, có hơi đau nhưng cũng chẳng vui sướng như trong tiểu thuyết nói, không bằng liếm liếm lúc trước, dù sao anh cũng đã rất dịu dàng với cô, làm cô cảm thấy cả người như biến hóa.

Quan trọng là bọn họ đã làm xong chuyện thân mật nhất, chỉ vậy thôi cũng đủ làm cô thấy hài lòng.

Trước khi đi ngủ, Kinh Sở hỏi cô: “Thích không?”

Cô không do dự trả lời: “Thích.”

Cô thích cùng anh có những cử chỉ thân mật như vậy, nó hoàn toàn khác với ôm hôn, những việc thế này càng phải tư mật giống như mang theo ý tứ chiếm hữu, hơn nữa chỉ có những người thân thiết nhất mới làm được, trong quá trình như vậy cô cảm giác mình rất đặc biệt.

Bọn họ đã làm được việc thân mật mà người khác không thể thay thế, người này chỉ có thể là cô, cô nghĩ thật hạnh phúc, khoảng cách giữa cô và anh càng thêm gần nhau.

Đêm khuya vắng người, bọn họ nằm trên giường ôm nhau ngủ, Dương Miên Miên đem cả người vùi trong ngực anh, ôm eo anh, Kinh Sở vòng tay bao bọc cô, cảm thấy vừa ngọt ngào lại vừa đầm ấm gọi: “Tiểu Dương?”

“Dạ?” Cô rúc đầu vào trong lòng anh, cảm nhận hơi thở của anh vây quanh mình, hạnh phúc và an toàn như kéo dài đến vô tận. Cô rất thích anh, cô nghĩ như vậy.

“Không có việc gì.” Anh vỗ về cô, nói, “Ngủ đi.”

Dương Miên Miên cọ cọ ngực anh, rất nhanh chìm vào giấc ngủ. Kinh Sở nhìn gương mặt lúc ngủ của cô, chỉ thầm mong thời gian cứ đứng yên như vậy.

Từ ngày đầu tiên ở bên nhau, anh không hề nghĩ sẽ xa cô, anh suy nghĩ về cô nhiều hơn, yêu cô nhiều hơn, cảm thấy làm sao cũng không đủ, hận không thể moi tìm ra cho cô, yêu một cách nồng cháy mãnh liệt nhất.

Nếu không yêu một người sâu đậm làm sao biết được cái gọi là ‘tâm can bảo bối’, đó là thứ quan trọng nhất của anh, mất đi nó giống như máu thịt bị xẻo đi, ai có thể chịu đựng được chứ?

Cả đời anh không thể không thừa nhận mất đi cô là điều đau đớn nhất.

Mặc kệ tương lai có bao nhiêu trắc trở, anh cũng nhất quyết không buông tay.

Sau khi bọn họ ngủ, rap hát đêm khuya mới bắt đầu.

Thùng rác: “Cậu sẽ chết ngay lập tức, xin hỏi có muốn để lại di ngôn trước lúc lâm chung không?”

Áo mưa: “Minh muốn nói sách hướng dẫn còn chưa đọc xong đã bị dùng hết _(:3” ∠)_ “

Thùng rác: “Vậy bây giờ cậu cảm thấy như thế nào?”

Áo mưa: “Hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ! Minh có thể nhắm mắt.”

Thùng rác: “Ngày mai Miên Miên thức dậy sẽ vứt cậu đi, cậu có định nói gì không?”

Áo mưa: “Cô gái à đồ an toàn rất cần thiết, lần sau xin hãy dùng anh chị em của mình, cảm ơn.”

Áo mưa tốt lắm

Dương Miên Miên tỉnh ngủ đã là giữa trưa ngày hôm sau, rượu đã tỉnh nhưng thân thể vẫn có chút khó chịu, cô vốn đi xuống giường đi WC, kết quả vừa đứng lên đã cảm thấy bất thường.

“Thật sự đau quá.” Cô đặt mông ngồi trở lại.

Thùng rác truyền đạt lại di ngôn đêm qua của áo mưa, Dương Miên Miên 囧 囧: “Được rồi, mình sẽ nhớ...”

Vừa vận Kinh Sở đẩy cửa vào, cô liền túi thân làm nũng: “Hoi đau.”

Kinh Sở kéo cô ôm vào lòng dỗ dành: “Anh mua thuốc, đợi chút nữa anh xoa là ổn ngay, ngoan.”

Dương Miên Miên được anh ôm một lúc mới nhớ: “Anh không đi làm à?”

“Xin nghỉ rồi.”

“Ồ, vậy...” Cô nói, “Anh có thể ẵm em đến WC được không, chân không mở ra được.”

Cả ngày hôm nay muốn làm gì cũng không tiện, nhưng trên thực tế ngoại trừ việc đi WC thì mọi chuyện đều do Kinh Sở đưa tới tận mặt bà cô trẻ này.

“Muốn uống nước trái cây.”

Một ly nước chanh vắt được đưa tới trước mặt cô.

“Muốn ăn hạt dưa.”

Hạt dưa bóc vỏ đặt ngay trong tay cô.

“Muốn ăn trái vải.”

Trong nhà không có, anh lập tức đi ra ngoài mua, từng trái vải còn tươi được lột ra bỏ hột nhét vào miệng cô.

“Muốn ăn anh.”

“Ngaoan, em coi truyền hình tiếp đi.”

Dương Miên Miên: “Hừ!”

TV: “Hỗn đản nhà các người, cả ngày ân ái ái ái chưa đủ sao, không phải đêm qua mới a a a xong à? Xem cậu kia, Dương Miên Miên, cầu giữ mặt mũi!”

Sô pha: “Cầu giữ mặt mũi, duy trì đội hình dưới lầu.”

Bàn trà: “Cầu giữ mặt mũi, duy trì đội hình dưới lầu.”

.....

Dương Miên Miên cười ha hả, bình tĩnh nghiêng đầu: “Hôn em.”

Kinh Sở cúi người hôn lên khóe miệng cô một cái.

“Nói anh yêu em”

Anh nhin không được cười rộ lên, kéo cô ôm vào lòng: “Anh yêu em”

Dương Miên Miên: (w)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Mặt Trời Mọc

Edit: Tịch Liêu

Từ sau khi cùng Kinh Sở đột phá phòng tuyến cuối cùng, gần đây cái đuôi phía sau Dương Miên Miên càng vênh cao hơn, khiến đám bạn thân hết sức khinh thường: “Dương Miên Miên này, Kinh Sở ăn cậu mà, sao cậu vui như cậu ăn anh ấy thế?”

“Tất nhiên là mình ăn anh ấy.” Mấy ngày nay tâm tình Dương Miên Miên vô cùng tốt.

Mọi người không thêm đề ý đến cô, đúng là chẳng có tiền đồ gì cả.

Trái lại đám bạn đồ vật ở trong nhà Dương Miên Miên hết sức lo lắng.

TV muốn nói lại thôi: “Miên Miên à...”

“Hà?”

“A không có việc gì.”

Lò viba trẻ tuổi không giấu giếm được liền nói: “Miên Miên, cậu để anh ta được lợi, lỡ sau này anh ta không cần cậu thì làm sao...”

Dương Miên Miên đầu đầy hắc tuyến: “Thứ nhất, anh ấy sẽ không không cần mình, thứ hai không có chuyện có lợi ở đây, ai cũng biết tôi tình anh nguyện như vậy không phải gọi là có lợi, cậu đừng suốt ngày coi mấy cái phim truyền hình nào tàn nhẫn, ngu nhiều tốt hơn đây!”

Lò viba bị cô nói không dám hé răng.

Dương Miên Miên cảm thấy mình hơi quá đáng, vội nói: “Được rồi, mình biết các cậu quan tâm mình, nhưng nếu thật như vậy thì coi như coi mình nhìn lầm người đáng đời, nhưng mình cảm thấy mình không nhìn lầm.”

Lò viba buồn bực một lúc lâu mới nói: “Nhưng cậu cũng không thể ở nhà.”

TV hiểu biết nhiều hơn, nắm đó lúc cha mẹ Dương Miên Miên kết hôn mua về, tính ra cũng đã mười tám năm, xem không biết bao nhiêu phim truyền hình từ cung đấu đến tiên hiệp, vẫn luôn bắt kịp thời đại: “Trẻ con trưởng thành vẫn phải rời đi, con chim ưng nhỏ muốn vỗ cánh bay lượn.”

Dương Miên Miên đau trứng, quay đầu hỏi: “Gần đây cậu lại xem phim truyền hình nhàm chán à?”

“Sao thế, bây giờ phim truyền hình chẳng lời thoại ấy, hiện tại mình không thể hiểu nổi suy nghĩ của lớp trẻ.” TV bày ra vẻ mặt thâm trầm.

Dương Miên Miên vốn định về nhà lấy bút ký đưa cho bên xuất bản, chốc lát nghe nói xui xẻo Kinh Sở tới, lại nghĩ hai ngày nữa sẽ ra ngoài với anh, cô liền thay đổi chủ ý: “Vậy mình về nhà.”

Cô nói được thì làm được, đem bút ký đưa cho nhà xuất bản biên tập, thuận tiện cảm cảm ba vạn, vui vẻ trở về nhà, dọc đường đi còn mua một phần bì lạnh(1).

Hôm nay Kinh Sở đặc biệt về sớm để làm cơm cho tiểu tổ tông, kết quả về nhà không thấy ai, gọi điện thoại mới biết, thật là, về nhà cũng không nói một tiếng, là gan cũng lớn quá rồi.

Lập tức cầm chìa khóa xuống lầu lấy xe, trực tiếp chạy đến nhà cô, lúc vào cửa trông thấy cô vừa xem TV vừa ăn bì lạnh.

Dương Miên Miên: “Σ(°△°|||)﹏ Sao anh lại tới đây?”

“Em không có lương tâm gì cả.” Kinh Sở bóp mặt cô, “Về cũng không nói một tiếng, anh đã mua đồ ăn rồi đấy.”

Dương Miên Miên lập tức chảy nước miếng: “(=) Ăn gì thế?”

“Không ăn gì hết.” Kinh Sở nghiêng răng nghiêng lợi, “Ăn em”

Dương Miên Miên sùng sốt, đảo mắt nhìn một vòng, cảm giác tất cả những người bạn nhỏ đều ở đây nhìn chăm chăm như hổ đói, cô ngượng ngùng nói: “Ồ đây hả?”

Kinh Sở không nói gì, anh chưa cảm thấy tới mức đến nhà con người ta ăn sạch sẽ đâu, anh hỏi: “Em muốn ăn gì nữa không anh đi mua.”

Dương Miên Miên nhìn thoáng qua đĩa bì lạnh còn một nửa: “Em muốn ăn kem...”

Kinh Sở nhận lệnh đi mua cho cô một cây kem đậu đỏ ở quầy bán quà vặt ngay cửa tiểu khu, thuận tiện ghé mua một phần bì lạnh cho mình, trở về dọn một cái bàn nhỏ ở trên bàn công, vừa ăn vừa hóng gió.

Nhiều năm như vậy một cây kem đậu đỏ đã tăng từ một đồng lên năm đồng, Dương Miên Miên ăn lúc bé đến giờ cũng không thấy ngán.

Nhưng... bởi vì lúc nhỏ điều kiện túng quẫn, cô ăn kem chậm rãi nhấm nháp, ăn vào miệng đợi nó tan hẳn rồi mới ăn tiếp, không đến nửa giờ thì đúng là có lỗi với một đồng tiền kia.

Nhưng, hiện tại cô phát hiện lúc cô ăn kem Kinh Sở dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn mình, cô chớp chớp mắt, hào phóng đưa kem qua, Kinh Sở liếc nhìn cô một cái rồi cắn một miếng.

Dương Miên Miên cảm về tiếp tục liếm.

Kinh Sở vẫn nhìn cô.

Dương Miên Miên nhìn cây kem rồi lại nhìn anh, Kinh Sở lắc đầu, quyết định không nhìn cô ăn nữa, đúng là muốn châm lửa.

Mới ăn kem xong cô liền thấy Hải Tặc lộc cộc đi lên lầu, nhìn thấy Dương Miên Miên lỗ tai nó khẽ động, đi tới bên cạnh cô tỉ mỉ ngửi một cái, tuy không biểu lộ gì nhưng Dương Miên Miên nhìn thấy rõ ý tứ đôi mắt nó:

Trên người cô có mùi khác.

Dương Miên Miên cười gượng vài tiếng, “Nhìn tôi như vậy...” Thần linh ơi, có thể hay không đừng lỗ liễu quá, giấu không được đám bạn nhỏ kia thì thôi ngay cả chó cũng không gạt được.

Hải Tặc thu hồi ánh mắt, trái lại nhìn bị lạnh cô ăn thừa, Dương Miên Miên rất hào phóng đưa cho nó, cách ăn uống của Hải Tặc hơi thô lỗ và qua loa, trực tiếp nhai nuốt hết, người nghèo chó cũng không quá cầu kỳ, trước giờ Dương Miên Miên không coi trọng ăn uống lắm nên Hải Tặc cũng thế.

Nó ăn xong liền đi tới chân Kính Sở ngửi mùi anh, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Kính Sở hỏi: “Nó đi đâu vậy?”

Dương Miên Miên nghiêng đầu tựa vào vai anh, giả vờ bất tỉnh: “Nó muốn hai chúng ta bay lên trời.”

Kính Sở: “...” Con chó này thật sự muốn xem * ?

Nhưng mà nếu chó đã phối hợp như vậy, không làm đúng là thật xin lỗi tổ quốc.

Lúc được anh ôm lên giường, Dương Miên Miên còn chưa kịp phản ứng: “A, sao gấp gấp thế? Vì em ăn kem à?”

Kính Sở đem rèm cửa sổ kéo lại, khoảng cách quá gần không thể không kéo rèm.

Dương Miên Miên nhìn anh kéo rèm, hết sức tự giác cúi đầu, leo lên trên đùi anh, kết quả lập tức nhảy xuống, chỉ vào anh nói: “Vài vốc cọ đau.”

Quần dài bị ghệt bỏ: “Miên Miên cô là đồ bại hoại, lúc cọ người ta thì gọi là Tiểu ĐiemĐiem, bây giờ chê tôi. Đúng là không biết xấu hổ!”

Dương Miên Miên mặc kệ tất cả, tháo hết vương bận, hai chân hoàn toàn quấn quanh hông Kính Sở, anh hôn cô nói: “Ngày mai đến nhà anh, thu dọn một ít đồ dùng, ngày kia lên đường rồi.”

Cô từ hai tiếng, vui vẻ nói: “Lần này anh ngủ với em chứ?”

Kính Sở nhớ tới lần đó giữa đường đi tới nương Tào gia, hai người đều có chút ý tứ nhưng vẫn còn e ngại, chưa quen lắm.

May mắn lần này không cần, anh cắn lỗ tai cô nói: “Em đương nhiên ngủ cùng giường với anh.”

Dương Miên Miên hết sức hài lòng: “Bây giờ chúng ta đi ngủ.”

Đèn hết sức không tình nguyện mà tắt.

Trong bóng tối, Dương Miên Miên đột nhiên nhớ tới một chuyện: “Em mua cái kia.” Bởi vì không biết có thành công hay không, cô nghe đâu tốt lắm nên nghe theo người ta mua thử, ám chỉ phải ám chỉ.

Hàng tích trữ.

Kính Sở khẽ cười: “Sau này em không cần quan tâm những chuyện thế này.” Nói thế nào thì vấn đề an toàn không tới lượt bạn gái lo lắng, anh muốn làm với cô nhất định sẽ chuẩn bị đồ an toàn, tuyệt đối sẽ không làm cô chịu bất kỳ tổn thương nào.

Huống hồ nếu chuyện đó đã xảy ra, về sau anh tất nhiên sẽ chuẩn bị, tránh để chuyện không may xảy ra.

Ăn uống no đủ, Dương Miên Miên nằm trên cánh tay anh nói chuyện phiếm: “Chúng ta đi chơi hay là thuận tiện đi chơi?”

“Tụi anh thuận tiện đi chơi còn em đi chơi.”

Ban đầu Dương Miên Miên nghĩ, cái gọi là đi chơi khẳng định không giống Kính Sở nói, những ngấm lại dạy dỗ của Ngô Chí Hoa, không dám tự tiện chủ trương, trực tiếp làm nũng với anh: “Vậy tụi anh đi làm gì, không nói em biết em sẽ... sẽ...” Cô tạm ngừng.

Kính Sở không nhịn được nở nụ cười: “Nếu em muốn biết, vậy anh nói em nghe.”

Câu chuyện bắt đầu từ khi nào nhỉ? Không phải chỉ dùng một hai câu là nói hết, có lẽ nên bắt đầu từ thế kỷ 19, có một đạo sĩ họ Vương đến hang Phật, quá đói ngạc nhiên vì nơi này mà quyết định dành nửa phần đời còn lại ở đây, bảo vệ tăng kinh động, nhưng thời đại loạn lạc chiến tranh xảy ra, triều đại thay đổi, ông làm tất cả mọi chuyện để chính phủ không để ý tới.

Sau đó, đạo sĩ này bị một người phương Tây lừa gạt, đem bảo vật độc nhất vô nhị bán cho bọn họ, khiến vô số đồ cổ quý giá ở Đôn Hoàng(2) bị tuôn ra ngoài.

Dương Miên Miên nghe anh kể chuyện xưa, hỏi tiếp: “Sau đó thì sao, bây giờ có liên quan gì?”

Kính Sở suy nghĩ hai giây: “Thật ra cũng không liên quan lắm.”

Dương Miên Miên: “...” Bị chơi.

Tất nhiên đây chỉ là đùa giỡn, mọi chuyện đều có nguyên nhân, từ cuối nhà Thanh, Đôn Hoàng thường xuyên mất trộm đồ cổ, mà lúc này bị đánh cắp chính là một pho tượng Phật.

“Mất rồi mà.” Cô khó hiểu, “Chúng ta ngăn chặn xa xôi chạy tới có thể tìm được sao?”

“Đây chính là nguyên nhân Tùng Tuấn nhúng tay vào, em cũng biết cậu ta làm ăn đủ thứ, từ bác vào nam quen biết nhiều người, lần này cậu ấy tra được tin tức về tượng Phật kia rất nổi tiếng, nên định trước lúc ‘rửa tay gác kiếm’ làm một vụ lớn, tìm được tượng Phật kia.”

Dương Miên Miên: “Nghe như tiểu thuyết võ hiệp dài kỳ.”

“Thế giới này đâu đơn thuần như em nghĩ.” Kính Sở cười khẽ, “Lần sau để Tùng Tuấn kể cho em nghe mấy chuyện xưa, lúc đó em sẽ biết thế giới này có bao nhiêu lớn lao, có bao nhiêu ngoa hồ tàng long.”

Dương Miên Miên vốn định bấu môi khinh thường, thế giới này ngoạ hồ tàng long nhiều lắm, nói không chừng cô cũng là một trong số đó, từ chuyện Ngô Chí Hoa cô liền biết, cảm thấy không phải không có lý, chỉ số thông minh của Ngô Chí Hoa không cao bằng cô, cũng không có bất kỳ gì đặc biệt, đơn giản là một người bình bình thường thường, thế nhưng cũng có thể khiến cô bị thua thiệt lớn.

Lúc trước cô thuận lợi không rơi vào tay Chu Đại Chi và Hồ Dật Lâm đã là may lắm rồi.

Trước khi đi một ngày, Dương Miên Miên đến nhà Kinh Sở nhìn anh thu dọn đồ đạc, cô ôm ba lô của mình đứng bên cạnh, hưng phấn nói: “Em phải mang theo gì đây?”

“Điện thoại di động, đồ ăn vặt, ví tiền.”

Dương Miên Miên nhanh chóng sắp xếp đồ vậy, ngồi xổm bên cạnh anh, nhìn anh để đồ đạc vào rương, thuận tiện còn cầm theo một cái hộp nhỏ bé xíu xinh: “Đây là cái gì vậy?”

“Lam tinh linh ngăn cản yêu ma Tiểu Thanh siêu cấp đáng yêu của Ngân gia!”

Lần đầu tiên Dương Miên Miên không hiểu bọn chúng nói gì, lam tinh linh có dạng như vậy sao? Đừng tưởng cô ít xem hoạt hình thì có thể bắt nạt nhé!

Kinh Sở liếc nhìn cô, nhận lấy cái hộp cất đi rồi nói: “Áo mưa.”

“.... Anh mua đáng yêu thế?” Dương Miên Miên tròn xoe hai mắt nhìn, cô cũng không phát hiện áo mưa được đóng gói lúc nào, trước mắt còn thấy đáng yêu như vậy, mở ra có thể dùng sao?

“Anh nghĩ em sẽ thích.” Kinh Sở có chút kinh ngạc, “Không thích hả?”

Dương Miên Miên dùng 0.1 giây phân tích logic của anh, cẩn thận hỏi: “Cho nên anh ám chỉ muốn lên giường vui vẻ với em một chút.”

“....” Kinh Sở nghĩ, nếu anh nói ra cô suy nghĩ quá nhiều không biết có làm cô tự ái hay không?

Sau hai giây, anh làm như không nghe thấy, dịu dàng sờ đầu cô, “Có một món quà tặng em.” Kinh Sở lấy trong ngăn kéo một cái hộp đưa cho cô, “Quà tặng thi đậu Nam Đại, mỗi học sinh dự thi đều có.

Ban đầu Dương Miên Miên không định nhận quà của anh, nhưng nghe câu nói phía sau cô liền vui vẻ như được nhận quà lì xì tết, ngoan ngoãn nhận lấy: “Là gì vậy?”

“Sách điện tử, ra ngoài không thể mang theo nhiều sách.” Kinh Sở hết sức ủng hộ bạn gái nhà mình cố gắng học tập, sau này học về giao tiếp tội phạm hay tâm lý tội phạm cũng được, anh càng hy vọng cô học nghiên cứu khoa học, làm việc trong phòng thí nghiệm không tranh giành sự đòi, như vậy thật tốt biết bao.

Cho nên anh ra sức dẫn dắt hướng cô đi, không uổng cho người có chỉ thông minh nhưng không có tâm cơ như Dương Miên Miên dễ dàng bị món quà của anh lừa, hai mắt phát sáng: “Ồi, thật sao, vừa hay em có thể đọc sách miễn phí. Trên mạng bán đắt quá.”

Cô thích thú lên mạng tìm kiếm sách và tạp chí khoa học.

Kinh Sở: “....” Dễ lừa thật.

Nhưng mà tục ngữ có câu, trốn được một lần không trốn được cả đời.

Đêm khuya, thùng rác nhỏ tiếng nói chuyện với áo mưa thoi thóp.

“Thật yên tĩnh.”

“Mọi người đều đã đi ngủ.”

“Ừm~~ Chúng tôi sắp chết rồi.”

“Tôi muốn nhìn mặt trời mọc.”

“Vậy chúng ta kiên trì cùng nhau xem mặt trời mọc.”

Rèm cửa đặc biệt tốt bụng: “Đợi sau khi mặt trời mọc, tôi nhích ra một chút để các cậu có thể nhìn thấy.”

“Thật sao?”

“Tốt quá!”

“Mặt trời mọc nhất định đẹp lắm, nếu có thể chết dưới ánh mặt trời ấm áp cũng cảm thấy rất hạnh phúc.”

Rèm cửa vui sướng kêu: “Mau mau, mặt trời mọc rồi.”

Không gian yên tĩnh, không ai trả lời.

Rèm cửa ni non: “Nhìn kia mặt trời mọc thật đẹp!”

Hết chương 93

(1) Bì lạnh: một món ăn, xem chi tiết tại [ĐÂY](#)

(2) Đôn Hoàng: là một thị xã thuộc địa cấp thị Tũn Tuyền, tỉnh Cam Túc. Đôn Hoàng nổi tiếng với các tượng Phật được khắc trong hang đá.

Dạo này bạn lười nhưng bạn hứa qua tuần bạn sẽ cạo nốt :(À mình không nhớ rõ chi tiết truyện lắm nên có sai sót gì mọi người nhắc nhé, chương này mình edit nhiều đoạn khó hiểu quá, để đi tìm raw dò lại xem :(

Chương 94: Bom

Edit: Tịch Liêu

Ngày đầu tiên lên đường, Dương Miên Miên liền tỏ ra vô cùng phấn khích, bọn họ ngồi ghế EMU (loại ghế như trên máy bay), toa tàu loại hai, Tùng Tuấn vừa lên xe đã không thấy bóng dáng, lúc xe khởi động mới lật đật trở về: “Mẹ nó cái đám khốn nạn kia ngồi khoang thương nhân!”

“Vé kia đắt!” Dương Miên Miên đặc biệt lạnh nhạt trả lời.

Tùng Tuấn trừng mắt: “Anh không có tiền, đi toa tàu nhỏ thế này lời hơn, bằng không ai chịu ngồi toa tàu loại hai! Ngồi mười mấy tiếng chân cũng sưng lên.”

“Vé đó đắt.” Dương Miên Miên không bắt mặn gì cả, có thể cùng Kinh Sở đi ra ngoài chơi cô đã thấy vui.

Kinh Sở đổi dép lê với Dương Miên Miên, đem tấm đệm ra cho cô lót, Tùng Tuấn nhìn đến ngây người: “Này này này, không phải thế chứ?”

“Mệt thì dựa vào anh, muốn ngủ cũng được.” Kinh Sở sờ mặt cô, cảm thấy nhiệt độ điều hòa trong xe quá thấp, không quên lấy áo choàng mỏng đắp lên người cô.

Tùng Tuấn tròn mắt hai mắt: “Người anh em, trước đây chúng ta đi ra ngoài cậu đâu có thận trọng như vậy.”

“Đây là bạn gái của tôi.” Kinh Sở trái lại nhìn ánh mắt trêu mến nhìn cô, “Tôi đương nhiên phải chăm sóc rồi.”

“Cậu cũng thật chu đáo.” Khả năng quan sát của Tùng Tuấn không tệ, giờ tay chỉ vào một cặp tình nhân khác trong xe, “Nhìn bọn họ đi, chàng trai kia vừa lên xe đã cầm đầu chơi ipad, không thèm giúp cô gái kia cất hành lý, không galang, chỉ có giúp bạn gái mua nước uống thôi, cậu nhìn cậu đi, không thấy buồn nôn à?”

Lúc này Kinh Sở còn chưa nói gì, Dương Miên Miên đã trách móc: “Anh ghen tỵ.” Cô ôm cánh tay Kinh Sở, đầu tựa vào vai anh, vô cùng đắc ý nói, “Anh ghen tỵ em cướp bạn tốt của anh à.”

Tùng Tuấn: “Cút! Anh đây hấp dẫn thế này còn cần phải ghen tỵ à?”

“Ha ha ha.”

Tùng Tuấn liếc nhìn cô, trong khoảng thời gian kế tiếp anh ta phát huy toàn bộ khả năng bắt chuyện của mình, xe vừa chạy liền trò chuyện nhiệt tình với người phụ nữ xinh đẹp ngồi ngay lối đi nhỏ, rất nhanh đã biết đối phương là phóng viên, đang định đi đến Đôn Hoàng làm một buổi phỏng vấn, anh ta liền há mồm thuyết minh phong cảnh địa lý ở Đôn Hoàng thế nào, con người chuyện xưa ra sao, khiến người phụ nữ kia sững sờ.

Dương Miên Miên không làm bóng đèn, vừa hay có thể lặng lẽ nói chuyện với Kinh Sở, cô lôi kéo tay anh, viết chữ vào lòng bàn tay để anh đoán, trò chơi nhảm chán như thế nhưng cô lại hết sức chú tâm, Kinh Sở cũng rất phối hợp, đáng tiếc Dương Miên Miên không có khiếu chơi trò này, nếu không là ‘Tiểu Dương thật ngoan’ thì cũng là ‘thích Tiểu Dương nhất’, không hề có từ mới mẻ nào khác, Kinh Sở nhắm mắt cũng đoán được.

Cô hơi thất vọng: “Không chơi.” Loại trò chơi này không thể phát huy được sự ưu việt của IQ.

Kinh Sở sờ đầu cô nói: “Vậy đọc sách đi.”

Dương Miên Miên rầu rĩ không vui lấy kindle ra đọc sách, vốn ngay từ đầu không vui nhưng vừa mới bắt đầu cô liền xem đến quên trời đất, mãi đến khi đọc xong một quyển sách mới lấy lại tinh thần, cảm thấy miệng hơi khô rát Kinh Sở đã đem nước trong bình giữ nhiệt đến, nhìn cô hỏi: “Muốn ăn vặt hay trái cây?”

“Có trái cây hả?” Dương Miên Miên mờ mịt quay đầu lại, nhìn thấy trên khay của nhân viên phục vụ có mâm trái cây, vừa nghe giá ba mươi đồng một hộp cà chua nhỏ cô liền quỳ, “Không cần, đắt quá ㄟ ㄎ ㄟ”

Kinh Sở phì cười, lấy trong túi một hộp com, bên trong còn có táo, lê, trái vải, bưởi đã cắt sẵn, anh còn mang theo hộp sữa chua: “Muốn ăn?”

Dương Miên Miên dùng sức gật đầu, nước miếng sắp chảy ra: “Buổi sáng anh chuẩn bị những thứ này?”

Kinh Sở đem sữa chua đổ vào hộp com, dùng nĩa trộn lên cho cô: “Miên Miên.”

“Dạ?”

“Em chỉ cần vui vẻ là được.”

Mặc kệ bao nhiêu lần, Dương Miên Miên đều bị sự cẩn thận tỉ mỉ chăm sóc của anh làm cho cảm động, ở bên cạnh anh cô chỉ cần là đứa trẻ ba tuổi, vui vẻ hồn nhiên không cần quan tâm bất cứ việc gì, loại cảm giác này cô chưa từng trải qua.

Thói quen chuyện gì cũng phải tự nghĩ, chuyện gì cũng phải tự làm, cho đến bây giờ chưa từng hưởng thụ qua cảm giác người ta đem đồ ăn đến trước mặt.

Cô dùng nĩa ghim trái cây trong hộp com, đột nhiên ghen tuông nói: “Thật ghen tỵ với bạn gái trước đây của anh.”

Kinh Sở không ngờ cô đột nhiên lại nói câu này, còn tưởng sẽ được hôn môi. Thế nhưng những lời này của Dương Miên Miên khiến Kinh Sở nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

Dương Miên Miên càng nghĩ càng thấy ghen tỵ, cầm nĩa ghim miếng táo, cái nĩa gõ vào hộp com, giả vờ đang gõ mõ: “A di đà Phật, vì sao thí chủ không nhìn ra...”

Hộp com: “Phụ nữ không ghen sao gọi là phụ nữ?”

“Ghen tỵ cái gì?” Kinh Sở hỏi cô.

“Sao anh lại tốt với em như vậy?” Cô ưỡ ưỡ nói, “Có phải anh gặp ai cũng tốt thế không, vì sao em với anh không gặp nhau sớm hơn nhi...Không phải lúc đó anh với La Bù Bù đã quen nhau.”

Càng nghĩ càng thấy không vui, cô nhân nói lo được lo mất, lúc chưa có cô không để ý đến, hiện tại có được rồi lại bắt đầu nghĩ đến không có.

Kinh Sở không biết thế nào, trong lòng có chút vui vẻ nói: “Lời nói này thật vô lương tâm, em thấy anh đã tốt với người khác chưa?”

“Em không thấy, ai biết anh tốt với người nào.” Cô ừ rừ trả lời.

Kinh Sở liền dỗ cô: “Không có.”

“Trước em, không biết anh quen bao nhiêu người.” Mặt cô càng như đưa đám, “Em đến sau nào có địa vị như bọn họ.”

Kinh Sở nghe cô nói liền dờ khóc dờ cười, nhưng lúc này không dám cười, phải dịu dàng giải thích dỗ ngọt cô: “Không có nhiều người, thích em nhất.”

“Không nhiều là bao nhiêu.”

Thời điểm Dương Miên Miên không hiểu chuyện rất ít, hiếm khi nổi máu ghen hay ầm ĩ, từ khi quen cô đến giờ, bọn họ rất ít khi nói về vấn đề bạn gái cũ, anh còn tưởng cô không để ý.

Xem ra vì chưa tới lúc phát nổ thôi.

Nhưng thấy Dương Miên Miên ghen, trong lòng Kinh Sở rất vui, nhìn đáng vẻ ưỡ ưỡ, gương mặt nhỏ nhắn suy sụp của cô, chậm rì nói: “Em động não xem, nếu anh yêu bọn họ sao còn quen em?”

Cũng có lý. Dương Miên Miên hơi cao hứng híp mắt.

“Loại chuyện rối rắm này không nên nghĩ, chỉ cần em nhớ hiện tại anh rất thích em, về sau chỉ thích một mình em là được rồi.”

Sau khi nhận được vô số đảm bảo của Kinh Sở, Dương Miên Miên mới vui lại, vừa ăn trái cây vừa tìm hiểu về tình địch trước kia: “Trước đây anh có mấy người bạn gái? Làm sao chia tay?”

Dù sao sớm muộn gì cũng phải nói rõ, Kinh Sở không phản đối: “Ba người, người đầu tiên là bạn đại học, sau khi anh nhập ngũ thì cô ấy ra nước ngoài, tự nhiên chia tay, người thứ hai là em gái của đồng nghiệp lúc còn ở thành Nam, giáo viên tiểu học, quen thử nửa tháng thì thấy tính cách hai người không hợp nên chia tay, người thứ ba là Bù Bù, mục đích quen nhau của tại anh rất rõ ràng, nếu hai bên thích hợp sẽ kết hôn, dù sau tuổi cũng không còn nhỏ.”

Thành thật mà nói, chuyện quá khứ không phải chỉ nói hai ba câu là hết.

Dương Miên Miên: “Hết rồi?”

“Hết rồi.”

Cô bày ra vẻ mặt ghét bỏ: “Hừ nhạt nhẽo còn hơn cả tiểu thuyết ngôn tình, em còn tưởng anh phải có quá khứ oanh oanh liệt liệt lắm chứ, uống phí tình cảm của em.”

Một cho cô vì ghen tuông, nhưng cũng chưa có thể sống thê chết, quả nhiên vẫn là thích cô nhất. Đáng tiếc không phải mối tình đầu, nhưng chẳng sao, cô tin tưởng với vẻ đẹp và chỉ số thông minh của mình có thể trong nháy mắt thay thế bạn gái ban đầu.

Không ghen. Cô không ghen.

“Không được, càng nghĩ càng để ý ㄟ ㄎ ㄎ” Dương Miên Miên giang hai cánh tay muốn ôm anh, đem đầu chôn vào trong ngực anh, “Phải nhớ anh là của một mình em.”

“Bây giờ là của một mình em.” Kinh Sở cắn lỗ tai cô, hôn lên vành tai cô.

Dương Miên Miên liền đỏ mặt, vội vàng kéo áo choàng lên che mặt mình, con mắt vừa đảo, phát hiện xung quanh không ai chú ý bọn họ mới yên tâm.

Đương nhiên, ở nơi nào đó nói những lời buồn nôn cũng chẳng sao.

“Vậy anh phải hứa sau này chỉ có một mình em.” Cô nói nhỏ bên tai anh.

“Anh hứa.”

Cuối cùng cô mới thấy hài lòng, không đọc sách nữa ôm tay lấy cánh anh, phút chốc mệt mỏi vây quanh, nhắm mắt ngủ say.

Kinh Sở kéo rèm cửa xuống che nắng chiếu đến, sợ cô bị cảm lạnh đem áo choàng đắp lên người.

Tùng Tuấn quay lại, nhỏ tiếng hỏi: “Đang ngủ hả?”

“Ừm”

Cậu ta liền chế nhạo Kinh Sở: “Có bạn gái nhỏ hơn mười tuổi cảm thấy thế nào, có phải giống đang chăm sóc tổ tông không?”

“Không khoa trương đến thế.” Kinh Sở nắm tay cô nói, “Suy nghĩ yêu thương cô ấy nhiều hơn.”

“Chồng già vợ trẻ ân ái nhĩ.” Tùng Tuấn nhú mày, tỏ vẻ một người hiểu biết. “Chẳng qua, xấp xỉ tuổi nhau thì chuyện gì cũng có thể thương lượng, nhỏ tuổi hơn quá nhiều, cậu phải nhường nhịn, sau này đừng than mệt.”

“Cô ấy không cần quấy như vậy.” Kinh Sở nhỏ tiếng nói, “Rất ngoan ngoãn.”

Tùng Tuấn cười ha ha hai tiếng, “Mình với em ấy không tính là quen thuộc, chỉ mới gặp nhau mấy lần, nhìn hành động của tiểu tổ tông nhà cậu lần trước, cậu nói xem không cần quấy chứ là gì, tình nhân trong mắt hóa Tây Thi cũng không chỉ đường cho hươu chạy như cậu.”

“Cô ấy chỉ lén gan và hiếu kỳ một chút thôi.” Tuy rằng trong lòng Kinh Sở biết Dương Miên Miên cả gan làm loạn, nhưng vẫn không nhịn được bênh vực cô, “Cô ấy còn nhỏ tuổi không hiểu chuyện.”

Tùng Tuấn tròn mắt: “Người anh em, cậu biết không mấy cái có này rất giống phụ huynh thường hay lấy ra để bênh con mình, chắc chắc thôi lo cho bảo bối của cậu đi, đúng là người đang yêu —” Cậu lấy quyền tạp chí đập lên mặt, chuẩn bị đánh một giấc.

Kinh Sở không ngủ, lôi kéo tay Dương Miên Miên, anh nắm lấy bàn tay mềm mại không xương của cô, nhìn cô yên lặng ngủ, chỉ cảm thấy nhìn thôi chưa đủ.

Mãi cho đến khi Dương Miên Miên như gặp được ác mộng đột nhiên mở mắt, che lỗ tai, đầu chui vào trong lòng anh.

Kinh Sở vỗ lưng cô: “Làm sao, gặp ác mộng hả?”

Dương Miên Miên nằm yên trong lòng anh một lúc lâu, mới ngẩng đầu nói: “Em mơ thấy một giấc mơ đáng sợ.”

“Mơ cái gì?”

“Từ thần đến.” Dương Miên Miên bình tĩnh nói.

Tất nhiên đó không phải là nội dung giấc mơ của cô, thực tế cô nằm mơ thấy mình và Kinh Sở đang ân ái ái ái thì kết quả bị chiếc xe này đánh thức, âm thanh như đòi mạng, ở nơi nào đó thét chói tai: “Mau dừng lại, có bom, cứu mạng, làm sao bây giờ, mau gọi người đến.”

Kinh Sở bật cười, vỗ đầu cô nói: “Ngoan, đừng sợ, chỉ là giấc mơ thôi.”

Dương Miên Miên dựa vào lòng anh, thở dài, hiện tại cô gặp phải hai vấn đề lớn, thứ nhất làm sao để anh tin tưởng nơi này có bom, thứ hai, quả bom kia có thể đặt ở đây.

Đây cũng chính là nguyên nhân cô không thể đem chuyện này nói ra, bạn nói thử xem đang êm đẹp cô cần gì phải nói với Kinh Sở?

Trong vòng mấy phút Dương Miên Miên liền nghĩ đến vô số ý niệm, đánh cho mình một số dấu x:

1. Nói bản thân có năng lực biết trước — vậy nên biết trước cái gì, bom đặt ở đó!
2. Nói bản thân có khả năng giao tiếp đặc biệt — giao tiếp với những vật vô tri, thôi hù chết người mất!
3. Nói thật — đầu cô đâu bị lừa đá!

Lấy học thuyết siêu hình ra thì không đáng tin lắm, tốt nhất nên dẹp bỏ kế hoạch này.

Dương Miên Miên quyết định thay đổi phương án:

1. Gọi điện thoại nặc danh — nặc danh cái rắm, trên xe dùng điện thoại là sẽ biết ngay, đến lúc đó hết đường giải thích.
2. Tìm kẻ để bom — lên xe lâu như vậy nếu để bom trong WC người ta cũng biết, nếu kẻ để bom đội mũ đeo khẩu trang thì chẳng ai nhận ra, huống chi đám người này lên xe liền mơ mơ màng màng, có thời gian để ý điều này chắc.
3. Cô trực tiếp tìm quả bom ném ra bên ngoài xong xuôi hết chuyện — việc này càng không có thể, lỡ như vừa chạm liền nổ thì sao, lỡ như còn có súng đạn thì thế nào, trình độ của cô có hạn thôi.

Kết luận: Hoàn toàn không có cách.

Hết chương 94

Mọi người thông cảm cho mình nhé, đạo này mình đang học bài thi qua 3/8 thi xong mình sẽ bù lại cho mọi người ʘ

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Làm sao

Edit + Beta: Winnie

Nghĩ tới nghĩ lui, Dương Miên Miên quyết định dùng biện pháp đơn giản nhưng có hơi thô bạo, tuy sẽ bị phát hiện nhưng bây giờ chẳng thể nào tìm ra cách nào tốt hơn.

"Tôi đói bụng quá, chúng ta lên toa ăn xem có gì lót dạ không đi?"

Bom được lắp đặt ở phòng vệ sinh trong toa xe số 6, còn về nơi cụ thể, mấy bạn nhỏ miêu tả quá mơ hồ, chính cô phải tự mình đi xác định. Nhưng hiện tại bọn họ đang ở toa số 2, vô duyên vô cớ chạy sang toa số 6 sẽ bị nhiều người chú ý, cách tốt nhất là đến toa số 5 trước rồi lại bàn tiếp.

Nghĩ thì thật tốt, nhưng mà triệu lần không nghĩ tới, đồ ăn ở đây sao mà mắc ghê hồn... một ly cà phê tận 15 đồng, dù khó uống vẫn cố nuốt nước mắt uống cho hết.

"Tôi muốn vào WC một lát". Dương Miên Miên uống một ngụm nước từ chai nước giá 5 đồng, yên lặng đứng lên chuẩn bị đi WC.

Không một ai hoài nghi.

Dương Miên Miên cẩn thận khóa trái cửa, từ từ dò ra chỗ đặt bom, thuận tiện nhỏ giọng lầm bầm lầu bầu: "Chẳng phải đã kiểm tra trên xe rồi sao... Trùng hợp thật, đúng lúc hành khách lên xe không cần kiểm tra, muốn làm cái gì cũng quá dễ dàng, quả đúng là chỗ tốt để tận dụng sơ hở."

Dương Miên Miên vừa cảm khái, vừa kiểm tra bên trong mấy ngăn tủ, phòng WC trên xe đặc biệt nhỏ, một cái WC, bên trong có một cái bồn cầu, một cái bồn rửa tay, phía dưới bồn rửa tay là cái ngăn tủ, có khăn giấy cùng túi rác.

Nơi nào có thể giấu bom nghĩ cũng không cần nghĩ.

Thật khinh bỉ trí thông minh của tên tội phạm đặt bom kia...Đội đã, hẳn ta chỉ là người đặt bom, nói không chừng chính hẳn còn hy vọng có người phát hiện đó.

Dương Miên Miên ghen khuấy một bụng.

Bom cột phía dưới ống nước của bồn rửa tay, bên trái bị tủi rác che lại, nếu không lấy tay sờ thật đúng là không thể nhận ra, trừ phi đợi đến khi công nhân vệ sinh đến dọn mới thấy được.

Cô quay đầu đi nhìn bảng phân công vệ sinh phía sau lưng, trên đó chắc chắn có ghi thời gian dọn dẹp. Nhưng vì Nam Thành là trạm đầu, nên trên bảng vẫn là một mảnh trắng tinh.

"Các người biết là ai bỏ vào không?" Cô chọc chọc bồn rửa tay, lại vỗ vỗ gương.

"Không thấy rõ!"

"Hình như là một nam nhân á?"

"Không đúng, tôi nhớ là nữ mà, là một nhân viên vệ sinh, tôi chưa gặp qua cô ấy lần nào!"

"Tôi không biết, chỉ nhìn thấy mỗi một bàn tay à!"

Bla bla bla..., đủ tiếng huyền thuyên.

Dương Miên Miên cảm thấy phiền chịu không nổi, trực tiếp hỏi bom: "Ai tạo ra người?"

Bom ngốc nghếch, nó không rõ vì sao nó là bom lại khiến người khác khẩn trương lo lắng, cũng không chào đón nó, giọng điệu Dương Miên Miên cũng không dễ nghe, nó cảm thấy ủy khuất rồi lè: "Ta không biết mà, thời điểm ta có ý thức thì đã ở chỗ này rồi".

Mấy bạn nhỏ xung quanh làm chứng cho nó: "Nó mới được lắp ở đây thôi."

"Chúng tôi ban đầu còn không nhận ra nó"

"Nếu không phải nó nói, chúng tôi cũng không biết nó là bom!"

Tóm lại không có chứng cứ hữu dụng.

Dương Miên Miên ngồi xổm ở đó, hẳn không thể đem đầu nhét vào bồn cầu, cô cảm thấy có thể biết hết sự tình trước đó, ai ngờ đâu cái đám này.... hầy, thật không đáng tin cậy!

Làm sao bây giờ đây, Dương Miên Miên mặt ủ mảy ề suy nghĩ vài phút, quyết định mặc kệ, loại chuyện này vẫn nên giao cho cảnh sát làm thì hơn!

Cô làm một người công dân tốt, chỉ cần nói cho họ thì được rồi.

Di động của Kinh Sở reo, anh cầm lên, phát hiện là Dương Miên Miên gọi đến, đây là quên mạng giấy hay là đột nhiên tới đây nghỉ lễ?

"Đoán đúng có thưởng, nếu anh ở trong WC sờ thấy một chiếc hộp dấu kỹ lại còn kêu tích tắc đếm giờ, anh sẽ cảm thấy nó là gì?"

- ----

Cô còn thuận tiện kèm theo một tấm ảnh chụp, di động của cô vốn không tốt, bật đèn flash vẫn là một mảnh mờ hồ, nhưng thật là không dễ dàng, vẫn là cô liều mạng mới chụp ra được như vậy.

Thời gian đếm ngược còn chưa có bắt đầu, nhưng vẫn nhìn ra được trên đó có đồng hồ đếm ngược.

Kinh Sở vốn đang nghĩ là đây là cái đề trình thám, kết quả vừa nhìn thấy sắc mặt liền thay đổi, đứng lên đi nhanh về hướng buồng vệ sinh.

"Miên Miên?"

Dương Miên Miên đem cửa phòng vệ sinh mở ra cho hẳn đi vào: "Anh thật không lễ phép, em còn chưa mặc quần áo xong đâu."

Kinh Sở giúp Miên Miên chỉnh đốn lại quần áo cho tốt rồi hỏi: "Ảnh chụp được từ nơi nào?"

Dương Miên Miên rửa tay, chỉ cho hẳn vị trí: "Chỗ đó"

Kinh Sở so với cô có kinh nghiệm nhiều, không cần nghe bom nói chính mình là bom mới có thể nhận ra bom, hẳn mảy lập tức liền nhủ lại.

Dương Miên Miên đột nhiên cảm thấy tâm tình tốt lên, cảm giác có hẳn ở bên người, không cần chính cô lại một người đau khổ suy tư phải làm sao bây giờ còn muốn tránh tai mắt của người khác, đi theo cảnh sát cao lương chính là kiểm an lại càng dễ dàng!

"Miên Miên, anh đi gọi một cuộc điện thoại, em ở chỗ này chờ anh."

Vừa dứt lời, di động liền nói:"Miên Miên yên tâm, ta sẽ mật báo cho người"

Dương Miên Miên quyết định thu hồi lời nói mà chính mình phun trào vừa nãy, vẫn là có rất nhiều tiểu đồng bọn thực cấp lực.

Cô chậm rù rù rửa sạch tay, trở lại trên bàn ăn cơm uống nước như bình thường. Tùng Tuấn hỏi cô:"Hai người các người mới ở trong WC làm gì đấy, liền gấp không chờ nổi muốn một lần, cũng thật quá nhanh đi, tôi nhìn không ra tới.."

Dương Miên Miên trừng hẳn, Tùng Tuấn biết chính mình vui đùa hơi quá, làm một cái hành động khóa miệng, không nói gì nữa, nhưng xem biểu tình của Dương Miên Miên vẫn rất khó coi, hẳn họ khan một tiếng:"Sắp tới giữa trưa rồi, cô ăn cơm không, tôi mời?"

"Tôi muốn ăn sườn heo chua ngọt"

"Không có, chỉ có gà Cung Bảo, ăn hay không?"

"Ăn"

Kính Sở rất nhanh trở về, hẳn cùng Tùng Tuấn nói chuyện với nhau vài câu, biểu tình của Tùng Tuấn lập tức thay đổi, khoa trương nói:"Không phải đâu? Thiệt hay giả?"

"Thật sự, giờ tôi lập tức đi tìm tàu trường". Kính Sở cùng Tùng Tuấn nói xong, lại nhìn Dương Miên Miên: "Miên Miên".

Dương Miên Miên tư tưởng giác ngộ đặc biệt cao: "Tôi ngồi ở nơi này ăn cơm trưa". Cô nói tay còn lấy đùa, nghiêm trang chuẩn bị ăn cơm. "Đúng rồi, anh có thể cho em mượn điện thoại chơi trong chốc lát được không?"

Di động của cô thật quá mức lỗi thời, chơi trò chơi cơ bản không có khả năng, chỉ có thể mượn điện thoại của Kính sở

Kính Sở một chút hoài nghi đều không có, thực sáng khoái mà đem điện thoại cho cô.

Dương Miên Miên một bên ăn cơm một bên nghe di động Kính Sở khốc lóc giải thích tình huống: "Đầu tiên, xác nhận trên đoàn tàu có bom, nhưng là tốt nhất không nên dừng xe, bởi vì nếu nghi phạm ở trên xe, rất có khả năng nhận ra dị thường mà nhấn kịp nổ, đến lúc đó đại gia coi như xong".

Vì cái gì người bị tình nghi sẽ ở trên xe?

Di động áp ứng nói: "Cái kia, cái kia là Thường Nhận nói, cô ta nói một chuỗi thật dài, ta không nhớ (>__<)"

Cho nên, nó chỉ nhớ kỹ tội phạm đặt bom thông thường thích nhìn thành quả của chính mình, nên sẽ không cách địa điểm bom nổ quá xa, đoàn tàu là đang trong quá trình chạy, thông qua TV nhìn thăm cảnh nổ mạnh hiển nhiên là không thể làm thỏa mãn ham muốn của hắn, cho nên hắn nhất định ở trên xe.

Nhưng này tiền đề lại là tên tội phạm muốn bom nổ mà không phải muốn dùng bom tới uy hiếp người, nếu hắn muốn dùng cái này bom để đạt cái gì mục đích, như vậy cũng vẫn như cũ không thể bứt dây động rừng, muốn lặng lẽ đem người bắt giữ.

Đương nhiên, cũng không thể mặc kệ trái bom kia, đến khi dừng xe tại một cái nhà ga, một tổ thành viên phá bom sẽ được phái đi giả trang thành hành khách tiến hành nhiệm vụ, chỉ là thời gian phá bom không ít, nếu phạm nhân tùy thời chú ý WC, vậy thực dễ dàng lộ ra sơ hở.

Di động lộn xộn đem nội dung cuộc trò chuyện của Kính Sở nói cho cô, nếu không phải Dương Miên Miên lý giải năng lực không tồi, thực dễ dàng bị xoay vòng.

Tóm lại, Thường Nhận kết luận là mặc kệ bom phạm mục đích là cái gì, hắn có cực cao khả năng liền ở tại trên chiếc xe, hơn nữa hắn là ở một chỗ phi thường an toàn nhưng lại có thể tùy thời quan sát đến WC.

Tuy rằng Dương Miên Miên không rõ ràng lắm Thường Nhận là căn cứ vào cái dạng lý luận gì mà đưa ra kết luận này, nhưng cô nghĩ, nếu Kính Sở tin tưởng, ta đây cũng tin tưởng.

Tin tưởng Thường Nhận phán đoán, tin tưởng cô ta chuyên nghiệp.

Như vậy hiện tại, cô có thể làm cái gì đây? Không thể giống phía trước tự chủ trương đi khiêu khích người khác, muốn ngoan một chút. Dương Miên Miên ở trong lòng nói với chính mình.

Trước tiên ăn cơm ăn đã, tuy rằng khó ăn nhưng mà nó đắt.

Tự nhủ một hồi, Dương Miên Miên liền "cắm đầu" vào hộp cơm, một người nam thẹn thùng đeo balo lại, nhìn chung quanh mà tìm vị trí trống, Tùng Tuấn đã sớm không thấy, Dương Miên Miên vừa lúc đối diện có một vị trí: "Tôi có thể ngồi xuống không?"

"Ngồi đi."

Dương Miên Miên nhìn cũng chưa nhìn đối phương liếc mắt một cái.

Balo của hắn ở nơi đó nói: "Cơm trưa thoạt nhìn cực khó ăn, cho nên ta ghét nhất ra cửa!"

Giày ở nơi đó nói thầm: "Rốt cuộc có thể nghỉ ngơi một chút, ta cảm thấy ta đều phải bị mài mòn đến hồng rồi."

Blah blah. Dương Miên Miên tức khắc liền mất đi hứng thú, bởi vì đối thoại như vậy cô mỗi ngày đều phải nghe vô số lần, nếu mỗi một câu nàng đều phải nghiêm túc đi nghe, sớm hay muộn cũng phải bị phiền chết.

Miên Miên đôi khi cảm thấy chính mình còn xem như may mắn, nếu không có một cái đại não có thể vận chuyển, cô cảm thấy chính mình mỗi ngày đều sẽ bởi vì được đến số lượng tin tức quá lớn mà tinh thần thác loạn, thật giống như máy tính sẽ bởi vì xử lý tin tức quá nhiều mà chết máy giống nhau.

Tương tự một chút đi, nếu 24 giờ đều ở trong một cái chợ đầy tiếng cãi cọ ồn ào, bên tai không ngừng có năm trăm con vịt đang nói chuyện, không bị phiền chết mới là lạ.

Cho nên Dương Miên Miên đại não tuy rằng đem sở hữu tin tức đưa vào cất giữ, nhưng cũng vì cô lọc rất nhiều tin tức vô dụng, phiền toái ở chỗ chưa từng có người dạy cô như thế nào vận dụng đại não chính mình, nếu nói nguyên bản đại não của Dương Miên Miên là một gian phòng trống, lúc sau đạt được tin tức là cô không ngừng nhận đồ vật đến, từ lúc bắt đầu cô liền đem phòng làm cho lung tung rối loạn.

Dương Miên Miên không có hệ thống mà chài vượt quá đại não của bản thân, cũng không có phương thức nắm giữ như thế nào lợi dụng đại não để đạt được hiệu suất cao. Mỗi lần cô lấy ra một tin tức trong não, liền giống như ở nơi lộn xộn tìm được món đồ vật muốn tìm.

Có khả năng ở ngăn kéo, cũng có khả năng ở trong ngăn tủ, nói không chừng ở trên lưng ghế, cũng có khả năng ở trên giường.

Bởi vì mười mấy năm qua số lượng tin tức khổng lồ, Dương Miên Miên liền nhớ tới tới cái công trình khổng lồ số lượng vật liệu nhiều đến mức thật sự là lười đến động.

Rốt cuộc, động não cũng rất là mệt.

May mắn số sách gần đây xem đều được chỉnh tề mà đặt lên giá sách, xem như duy nhất một nơi được sửa sang lại, xem như trong não một phương niết bàn.

Một nơi ở phương niết bàn là một cái ngăn tủ màu hồng phấn, cực kì xinh đẹp, bên trong mỗi một đoạn hình ảnh đều là từng khoảnh khắc từ lúc quen biết đến nay của cô cùng Kinh Sở gom góp lại.

Dương Miên Miên đều nhớ rõ mỗi một câu, mỗi một biểu tình của hắn, đôi khi hai người tách ra, cô sẽ lựa chọn xem lại đoạn ngọt ngào nhất, mỗi đoạn hoài niệm một lần, trong lòng đều nói không nên lời ngọt ngào cùng vui mừng.

Lúc này cũng không ngoại lệ, cô lập tức liền nhớ tới ngày hôm qua cô bắt được kindle trở về tìm hắn, lại nghĩ tới tới cái kia hộp, Miên Miên lại nhanh tìm đến, hơn nữa lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, bỏ nhào vào trong lòng ngực Kinh Sở hỏi: “Em có thể thử xem cái này sao, mặt trên viết chính là vị đầu tây.”

Ai da kể tiếp sự tình suy nghĩ một chút đều cảm thấy có điểm ngượng ngùng đầu.

Dưới tình huống như thế, khi đối diện người nam kia, đại não Dương Miên Miên lọc một lần lúc sau tùy tiện tìm một nơi tùy tiện đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Đáp lời

Edit + Beta: Winnie

Dương Miên Miên com nước xong lại chơi đi động một lát, nhưng suy nghĩ vẫn không tự chủ được mà nghĩ về phía tên bom phạm.

Hiện tại, bọn Kinh Sở hắn là đang cấp tốc suy nghĩ cách xử lý, thời gian để đến trạm dừng xe tiếp theo còn khoảng nửa giờ nữa, nếu bom phạm lựa chọn ở đoạn thời gian này nhấn kíp nổ, tất cả mọi người đều coi như xong.

Nhưng nói đi phải nói lại, bom phạm vì sao lại muốn làm như vậy chứ? Trong đầu Dương Miên Miên bỗng nhảy ra một số từ ngữ máu chó: Trả thù, trò đùa dai, làm tiền, vui vẻ?

Đậu má quả nhiên không phải chuyên nghiệp căn bản không nghĩ ra được cái nào có khả năng cao nhất.

Chỉ số thông minh cao cũng không phải vạn năng, cô tự yêu cầu bản thân học phải học thêm nhiều thứ, càng nhiều tri thức, mới có thể làm chính mình trở nên ngày càng lợi hại.

Vẫn là nên suy nghĩ khác đi một chút, ví như, làm thế nào để đem phạm nhân nhanh chóng tìm ra? Đúng vậy, trong lúc bọn người Kinh Sở đi giải quyết vấn đề bom, Dương Miên Miên có phải động não suy nghĩ vấn đề này một chút, người đặt bom khả năng sẽ là người nào đây?

Dựa theo Thường Nhạn phân tích, phạm nhân rất có khả năng ở một nơi mà có thể theo dõi đến cái buồng vệ sinh mọi lúc, như vậy hắn có khả năng cao sẽ là thừa vụ, nhân viên hậu cần hoặc hành khách.

Hai người phía trước thì quá dễ dàng bại lộ, cũng không dễ tra, giao cho Kinh Sở bọn họ điều tra là được.

Dễ dàng trà trộn vào nhất khẳng định là hành khách, tuy rằng hiện tại đều là hệ thống tên thật, nhưng phải làm điểm tay chân cũng hoàn toàn không khó.

Lại nói tiếp, khẳng định là hiện tại người đang ngồi trong toa xe số 5 cùng số 6 có tiềm nghi lớn nhất, bởi vì WC liền ở giữa hai toa xe này.

Chỉ là..... Dương Miên Miên nhìn này tràn đầy người trong toa ăn cùng đối diện cơ hồ ngồi đầy toa xe số 6 cười gượng lên, thỉnh nói cho cô ở trong tình huống không có năng lực thấy rõ mọi thứ của Holmes, cô phải làm như thế nào nhận ra được hung thủ.

Giả dụ đem Conan ném ở chỗ này cũng không chắc 100% có thể nhận ra hung thủ? Huống chi năng lực trinh thám của Dương Miên Miên chỉ giới ở trên mục giải đề, cái loại phân tích trinh thám rắc rối này cô thật sự không ổn..... Lại phải đem đồng tin tức rắc lúc trước lọc kĩ lại một lần.

Đầu tiên từ người trong toa bắt đầu phân tích thật tốt.

Người ngồi ở bàn đầu tiên ngồi hắn là một người đàn ông đang đi chuyển công tác ngắn ngủi, bên ngoài là tây trang cùng giày da, lại không ngừng nói chuyện điện thoại, máy tính quả táo của hắn nằm xõng xoài trên trên bàn, lúc này cũng riu rít nói: "Ai nha, cổ phiếu lại xuống, cứ đi xuống như vậy chỉ có thể nhìn thấy đỉnh!"

Không giống như hành động một bom phạm nên có chút nào.

Ngồi ở bàn thứ hai là một cặp mẹ con, người mẹ đang ăn com, đứa con nhỏ chừng ba bốn tuổi, thì chạy tới chạy lui ở trong xe, có thể loại trừ hai người này, bởi vì lực phá hoại của đứa nhỏ này hoàn toàn không thua một trái bom

('□ ')

Bàn thứ ba là.....

"Cái kia," Suy nghĩ của Dương Miên Miên đột nhiên bị cắt ngang, cô không kiên nhẫn mà nhíu nhíu mày, nhìn chỗ phía trước mặt đột nhiên bị một người đàn ông ngồi vào.

Hắn bị Dương Miên Miên nhìn chăm chăm, tức khắc lộ tai đều đỏ hồng "Này, cô sắp đi đến nơi nào vậy?"

"Lan Châu."

"Thật trùng hợp, tôi cũng vậy." Chắc bởi có thể cùng Dương Miên Miên nói chuyện, anh ta cực kì hưng phấn, nhưng lại bởi vì thẹn thùng mà mặt đỏ bừng đỏ bừng. "Ừm, tên tôi là Kim Hâm."

Dương Miên Miên: ".....".

Anh ta có ý muốn cùng cô kết thân sao?

Tuy rằng nữ thần không có phản ứng, nhưng Kim Hâm lại dò mặt tiếp tục nói: "Tôi học đại học Lan Châu, trước đây mấy ngày đi về thành phố phía nam gặp bạn bè cũ, hiện tại phải quay về trường học."

Dương Miên Miên như có như không mà ừ một tiếng.

Nhưng thật không ngờ đối phương giống như được cổ vũ, tiếp tục mở miệng nói: "Năm nay tôi học đại học năm 3, cô muốn đi Lan Châu sao, bằng không tôi có thể giới thiệu cho cô một chút, dù gì cũng ở nơi đó ba năm rồi."

Dương Miên Miên cũng không để ý người đang cùng cô nói chuyện, tùy tiện trả lời: "Được."

Kim Hâm thoạt nhìn giống như bị đánh một châm thuốc trợ tim: "Vậy cô biết Bạch Tháp Sơn không, cái này trước đây là căn cứ quân sự, còn có guồng nước viên....."

Hắn càng nói càng hưng phấn, từ phong cảnh danh thắng đến địa đạo ăn vặt đều không buông tha: "Lan Châu nổi danh với mì sợi, cô nhất định phải nếm thử, hồi cây đậu tên hơi khó nghe nhưng mùa hè ăn vào lại rất tốt nha, chính là đồ dễ nấu mà sắc đậu phụ, thêm chút táo đỏ cùng đường trắng, lại ướp lạnh một chút, cô nhất định phải ăn!"

Dương Miên Miên vốn đang thất thần, nhưng hắn vừa nói ăn, lực chú ý của cô đã bị dò đi: "Thật sự như vậy ăn ngon sao?"

"Đương nhiên! Còn có bách hợp đào, tương mặt nước....." Có thể cùng nữ thần nói chuyện, Kim Hâm hận không thể đem tất cả đồ chính mình đã từng ăn đều giăng một lần, càng kỹ càng thì càng tốt, nếu không một khi cái đề tài này kết thúc hắn cũng không biết nên nói cái gì tiếp.

Hắn mới vừa nói được một nửa, điện thoại đột nhiên vang lên, Kim Hâm đang nói đột nhiên im bặt, hắn xấu hổ mà lấy điện thoại cảm tay ra: "Tôi nghe điện thoại một chút."

Điện thoại vừa được mở liền nghe thấy bên kia có tiếng nữ sinh đang mắng: "Đồ cóc ghê lại muốn ăn thịt thiên nga! Còn dám mong ước chúng tôi muốn hoàn thành mộng ước ương với anh! Ghê tởm chết tôi. Anh cũng chỉ có mấy đồng tiền vặt không đáng cho tôi xia rằng nữa là!"

Sắc mặt Kim Hâm đột nhiên trở nên cực kỳ khó coi: "Tôi không có!" Hắn thở hắt hắt, gấp đến độ trên trán đều đầy mồ hôi, "Tôi chỉ là, chỉ là thấy cô uống say nên đưa cô trở về!"

"Chết đi! Vương bát đàn! Quý nghèo!" Giọng nữ bên kia nói xong liền cúp điện thoại.

Biểu tình của Kim Hâm liền uest oải, đem mặt chôn ở đôi tay, cả người như bị mất hết sức lực: "Không phải như thế..... Không phải....."

Dương Miên Miên vốn dĩ cũng không coi trọng hắn, nhưng nhìn hắn như vậy ngược lại là có chút không đành lòng, liền đưa tờ khăn giấy qua: "Đừng khóc."

"Tôi không khóc." Hắn cầm khăn giấy lau mặt, giống như cảm thấy ở trước mặt nữ thần như vậy thật mất mặt, nhưng làm như thế nào cũng không có biện pháp cười tiếp được. "Thực xin lỗi."

Dương Miên Miên còn chưa hỏi hắn làm sao vậy, di động của Kim Hâm liền ồm ồm mà đem tất cả mọi chuyện nói cho mọi người biết:

"Ai muốn ngủ cùng cô ta, đồ đàn bà kia trên mặt dặm phấn cả mảng đến độ muốn rơi xuống, giống hệt một nữ quý, rõ ràng là thấy cô ta uống say có lòng tốt đỡ cô ta đi nghỉ ngơi, cư nhiên bị nói là cóc ghê muốn ăn thịt thiên nga, uống phí chúng ta thật xa đến chạy tới, tình yêu trên mạng thật sự không đáng tin, trên chim cánh cụt nói dễ nghe như vậy có ích sao?"

****chim cánh cụt cũng tựa như facebook ý**

Dương Miên Miên còn chưa nghe di động phun nói hết, Kim Hâm liền thấp giọng bắt đầu nói: "Ba năm trước đây tôi quen biết Mộng Điệp, quen biết nhau ở một trang mạng, cô ấy viết một vài bài văn xuôi rất hay, tôi đã bị văn phong của cô ấy hấp dẫn, sau đó chúng tôi bắt đầu nói chuyện phiếm ở trên chim cánh cụt, cô ta lúc ấy thực ôn nhu, đáng vẽ cùng thơ văn của Mộng Điệp đều rất tốt, cô xem. Nói rồi hắn lấy từ ba lô lấy một quyển vở da đã vàng đưa cho Dương Miên Miên.

Dương Miên Miên tò mò mà mở ra liền thấy, tức khắc cảm thấy trời đất quay cuồng.

Làm một cô gái an tĩnh.

Lặng lặng xem hoa nở rồi hoa tàn.

Nói cùng với chàng những ưu tư chất chứa.

Ở trong đêm tối buồn lặng một mình.

Làm một cô gái điềm đạm

Vinh nhục không kinh, không hề quan tâm.

Không hề rơi lệ, bởi vì

Ta sớm đã quên chàng.

Làm một cô gái xinh đẹp.

Ánh mặt trời, hoa trà cùng ái

Gió xuân thổi qua bờ biển,

Chàng, tôi vĩnh viễn không quên

Dương Miên Miên đột nhiên cảm thấy thật đau đầu, bài thơ này trước sau không có logic, căn bản không biết là có ý tứ gì mà được coi là thơ sao? Tuy rằng cô đọc sách ít cũng không cần lừa cô như vậy chứ!

"Cô xem, tài năng văn thơ của Mộng Điệp xuất chúng như vậy, tôi vốn dĩ cũng không nghĩ hy vọng xa vời có thể xứng đôi với cô ấy. " Kim Hâm yêu quý vuốt ve notebook." chỉ là muốn gặp để một lần nói cho cô ấy biết tôi thật sự thực thích cô ấy."

"Ồ! Thì ra là một thanh niên tởm thất bại, thật đáng thương." Dương Miên Miên suy nghĩ.

"Sau đó thì sao?"

"Vốn dĩ Mộng Diệp cũng có hứng cùng ta gặp mặt, nhưng không biết sao lại thế này, thấy tôi lại thất vọng ra mặt." Kim Hâm uể oải không nói lên lời.

Dương Miên Miên trong lòng nghĩ, "ngươi trưởng thành như vậy đương nhiên là thất vọng rồi, nếu là Kinh Sở, sẽ không bao giờ có chuyện này xảy ra!" Miên Miên vào lúc này cũng không quên tán thưởng bạn trai mình.

Thật không biết xấu hổ.

"Nhưng mà chúng tôi vẫn cùng nhau đi ăn cơm, Mộng Diệp cùng bạn bè của cô ấy cùng nhau tới, rồi đề nghị uống rượu, sau đó vì uống rượu nhiều, Mộng Diệp say, tôi không biết nhà cô ấy, nên đem cô ta về nơi tôi đang ở nghỉ ngơi, kết quả, kết quả tôi không cẩn thận ngủ quên, buổi sáng bị Mộng Diệp cho một bạt tay, nói tôi đem cô ta....." Kim Hâm nói tới đây liền nói không nổi nữa.

"Đem cô ta cùng anh 419* trên giường?"

* 419: *tình một đêm*

"Haizz, tôi không có!". Kim Hâm phản bác: "Tôi không thể làm ra loại chuyện này đâu, nhưng các cô nàng đó luôn nói là tôi làm, còn nói hoặc họ đi báo cảnh sát, hoặc là liền đưa tiền bồi thường cho Mộng Diệp."

"Cho nên, anh chọn đưa tiền bồi thường?" Dương Miên Miên không cần nghĩ liền biết kết quả.

Kim Hâm quả nhiên không hé răng, một hồi lâu mới nói: "May mắn là tôi đã sớm mua vé xe." Bằng không kể cả tiền mua vé xe về nhà hắn cũng không có.

Nếu thật sự như vậy, Dương Miên Miên cảm thấy đồng tình với hắn, ngàn dặm xa xôi lại đây tìm bạn gái, kết quả bị lừa tiền còn lừa cảm tình, hiện tại không xu dính túi về nhà, quá thảm rồi.

"Kỳ thật tôi không muốn sống nữa." Kim Hâm rầu rĩ nói, "Chính là ở trên tầng không dám nhảy xuống, tôi sợ hãi, cô có phải cũng cảm thấy tôi là loại người hèn nhát như vậy không?"

Dương Miên Miên không đành lòng, an ủi hắn: "Không có, là người đều là sợ chết, hơn nữa bị lừa đã bị lừa, về sau đừng dễ dàng tin tưởng người khác là được."

Cô lại nghĩ tới tới một việc, "Vậy anh hiện tại một chút tiền đều không có sao?"

"Kỳ thật lúc đầu tôi chỉ nghĩ ở đây mấy ngày, nhưng lại xảy ra việc lớn như vậy thật sự....." Kim Hâm ngượng ngùng mà cười, "Tôi liền ở vài nơi gần đây tìm công việc vặt để kiếm chút."

Dương Miên Miên tùy tiện lên tiếng, thực nhanh cũng liền mất đi hứng thú.

Câu chuyện này chỉ có thể tạm thời hấp dẫn trong chốc lát lực chú ý của Dương Miên Miên, tính lực vẫn là đặt ở phân tích những người đang ở toa ăn, đáng tiếc mỗi người đều điều tra qua một lần trong đầu, cô vẫn là không có cách nhận ra ai mới thật sự là người hiểm nghi.

Cảm giác mỗi người đều rất bình thường.

Vì lý do gì mà trước kia một giây có thể tìm được hung thủ, hiện tại lại một chút manh mối đều không có đâu? Chẳng lẽ là bởi vì hôm nay ra cửa không có xem lịch sao?

Dương Miên Miên thất bại mà nghĩ, quyết định đi trước nhìn xem Kinh Sở bên kia có cái gì tiến triển hay không, có lẽ có thể phát hiện manh mối cũng không chừng.

Nhìn thấy Dương Miên Miên muốn đi, Kim Hâm có điểm thất vọng: "Cô phải đi sao?"

"Tôi ăn xong rồi." Dương Miên Miên nhìn hắn, đột nhiên thấy khả nghi, "Anh tới nơi này không phải để ăn cơm sao?"

Kim Hâm xấu hổ mà cúi đầu: "Tôi mua là vé đứng, chỉ là hiện tại muốn tìm một nơi để ngồi xuống nghỉ ngơi."

Dương Miên Miên chớp chớp mắt, "Nhưng anh không phải mua vé từ sớm sao, như thế nào lại không có vé?"

Trên xe vé đứng cùng ngồi bán giả cả đều là giống nhau, vé Tùng Tuấn là ngày hôm qua còn có vị trí ngồi, không có đạo lý mua vé từ trước lại không có vị trí.

"Bởi vì vé kia tương đối đắt, cho nên tôi đã đổi lại." Kim Hâm giống như càng xấu hổ, đầu đều phải chôn tới ở cánh tay.

Dương Miên Miên cũng cảm thấy hùng hổ dọa người như vậy cũng không được tốt, quá dễ dàng khiến cho đối phương hoài nghi, liền không có hỏi nhiều đi xuống, nửa tin nửa ngờ mà đi tìm Kinh Sở.

Kinh Sở đã cùng tàu trưởng thuyết minh tình huống, hơn nữa hiểu biết một chút hôm nay tiếp viên hàng không công tác bên ngoài, xem gần nhất có tân nhân viên thay thế hay không, đáp án là trừ bỏ được một nhân viên vệ sinh bệnh xin nghỉ ở bên ngoài, cũng không có mặt người mới, đều là người đã ở đây làm một đoạn thời gian.

Không có nhân viên làm thời, nói cách khác hoặc là người không ở trên xe, hoặc là chính là một trong mấy trăm vị hành khách kia.

Mà lúc này, không có bất kì kẻ nào biết tin tức có bom phạm hay bất luận tin tức gì liên quan.

Nói cách khác, chỉ có khả năng mục đích của bom phạm, chính là kích nổ bom, mà không phải dựa vào bom để đòi tiền.

Lúc này, khoảng cách đến trạm dừng xe tiếp theo còn có hai mươi phút.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Trợ giúp

Beta: Winnie

Trước khi đi tìm Kinh Sở, Dương Miên Miên đi một chuyến đến WC, mặc dù có âm thanh ồn ào do tàu chạy che đậy, nhưng Dương Miên Miên vẫn có thể nghe thấy được thanh âm tích tích.

Đếm ngược căn bản chưa từng bắt đầu! Cô hoảng sợ, sợ chỉ mười phút nữa sẽ nổ mạnh, cô đem tấm ảnh chụp từ lúc trước lấy ra so, so sánh một hồi mới phát hiện thời gian đếm ngược là hai giờ.

Miên Miên nghĩ rằng phải mau chóng gọi điện cho Kinh Sở, sờ túi tiền mới phát hiện ra di động của anh cô vẫn còn giữ bên mình nên chỉ có thể gấp rút tìm anh, lại còn phải làm bộ dáng không có gì, không thể tỏ vẻ sốt ruột khiến người khác nghi ngờ.

Kinh Sở đang ở đầu tàu, bên cạnh còn có mấy người tiếp viên, đang kịch liệt nói cái gì đó, nhìn thấy Dương Miên Miên tiến vào trong một tiếp viên liền nói: "Nơi này không cho phép hành khách đi vào."

Dương Miên Miên không muốn cùng cô ta đôi co chuyện vô nghĩa, chạy tới đem điện thoại đưa cho Kinh Sở: "Đếm ngược bắt đầu rồi."

Kinh Sở có chút giật mình, nhìn kỹ, có gì đó không đúng sao, trên ảnh chụp đếm ngược đã là 01:58:02, anh nhủ mày, cầm di động nhanh chóng gọi cho Thường Nhạ, điện thoại vừa kết nối liền nói: "Đếm ngược bắt đầu rồi."

Đám người Thường Nhạ ở trong văn phòng cũng vô cùng chú ý đến tình trạng hiện tại trên coi tàu, vừa nghe anh nói xong, lập tức tiếp lời: "Bạch Bình, cậu dựa theo thời gian tính toán, thời điểm đoàn tàu nổ mạnh thì đi được đến đâu rồi?"

Bạch Bình rất nhanh đưa ra kết luận: "Tính theo thời gian chạy hiện giờ, địa điểm nổ chắc hẳn là ở vùng ngoại ô nông thôn, khoảng cách phân biệt trước sau hai cái nhà ga là mười phút cùng thời gian chạy bốn mươi phút."

Thường Nhạ nghe thấy cũng nhủ mày: "Không đúng, nếu phạm nhân đúng lúc xe dừng lại xuống xe, dựa theo tốc độ xe chạy, hẳn không có cách nào quan sát đến khi nổ mạnh, trường hợp này so với các tội phạm bom trước đây thường gặp có chút bất đồng, nhưng nếu hẳn ở trên xe thì hẳn có thể chạy trốn cực nhỏ."

Nhất thời, trong văn phòng cực kỳ an tĩnh, ai cũng không dám lên tiếng quấy rầy Thường Nhạ suy nghĩ.

Kinh Sở ở trên xe nghe hết những điều này, hỏi: "Bạch Bình hiện tại trong tư liệu có bao nhiêu người thỏa mãn điều kiện."

Tuy rằng dựa theo tính cách nhân vật không có cách nào sàng lọc, nhưng nhờ vào cơ sở dữ liệu khổng lồ trong ngành cảnh sát cũng có thể lọc lại mấy điều kiện như sau:

1. Trước đây từng có tiền án.
2. Làm nghề có liên quan đến kỹ thuật về bom và từng học qua hóa học chuyên nghiệp
3. Có điều kiện tiếp xúc đến các tài liệu chế tác bom

Điều kiện ít như vậy tuy rằng không đủ hoàn toàn, lại có thể dẫn đầu sàng chọn ra một đám người hiểm nghi có khả năng phạm tội.

Thường Nhạ ở trong văn phòng dạo qua một vòng sau rất mau về tới điện thoại trước mặt: "Hiện tại có mấy phương hướng có khả năng

Thứ nhất, đối phương là người cuồng nhiệt tôn giáo hoặc là phần tử khủng bố hay kẻ tập kích, bởi vì cho tới nay không có nhận được tin có bom phạm uy hiếp, cơ bản có thể bài trừ động cơ chính trị.

Thứ 2: phạm vi mục tiêu nổ cực kì rõ ràng, bom chỉ là người có thù đoạn, hẳn muốn giết hại người nào đó trong xe, vì dấu đi tai mắt, dứt khoát đem tất cả mọi người giết chết."

Dùng một lát, Thường Nhạ đưa ra một khả năng khác: "Cũng có khả năng hẳn cũng ở trên xe, hẳn muốn tự sát, muốn cho mọi người chôn cùng hẳn. Hiện tại thời gian không nhiều, manh mối quá ít, hết thấy đều là tôi suy đoán, chỉ có thể dùng làm tham khảo, cụ thể như thế nào làm, còn muốn xem các người."

Kinh Sở thanh âm vẫn trầm ổn như cũ: "Tốt, tôi đã biết, tổ phá bom thế nào rồi?"

Liễu Ngọc nói chen vào mồm: "Còn khoảng hai mươi phút nữa là có thể đuổi tới nhà ga."

"Tốt."

Kinh Sở cúp điện thoại, thấy Dương Miên Miên mắt trông mong mà nhìn anh, anh đem cô kéo đến một góc an tĩnh: "Miên Miên."

"Anh không xuống xe e. cũng không xuống xe." Dương Miên Miên trước khi anh còn chưa đem lời nói ra miệng liền cực kì thống khoái mà bác bỏ kiến nghị sắp tới của anh.

Kinh Sở không biết làm sao mới tốt liền thờ dãi: "Em phải biết chuyện này rất nguy hiểm."

"Em ở cạnh anh." Dừng một chút, cô lại nói. "Em giúp anh."

"Hiện tại em cũng không thể giúp được cái gì."

Dương Miên Miên mấp máy miệng: "Em đi ăn một cốc kem đây, giữ cho tâm thần bình tĩnh một chút."

"Ừm." Kinh Sở đem ví tiền đưa cho cô.

"Muốn ăn cái gì liền mua đi, có chuyện gì gọi điện thoại cho anh." Anh đem điện thoại giữ lại.

Nhưng là một gián điệp trung chiến đấu cơ, di động của Kinh Sở phi thường kiên định nhìn về phía Dương Miên Miên quy phục: "Miên Miên yên tâm, tùy thời điểm tôi sẽ báo tin tức cho cô."

Cô lúc này mới tiếc nuối rời đi.

Trở lại toa ăn, cô chọn một hộp kem vị dâu tây, muốn tìm một nơi ngồi xuống, nhìn tới nhìn lui, thế nhưng chỉ có chỗ đối diện Kim Hâm chưa có ai ngồi, liền như cũ ngồi xuống ở nơi đó.

Kỳ quái chính là, lần này Kim Hâm lại không có ý đồ muốn cùng cô nói chuyện, chỉ là trên mặt vô biểu tình nhìn ngoài cửa sổ.

Dương Miên Miên nghe thấy ba lô của hắn nhỏ giọng nói: "Tiểu Hâm lại biến thành Kim Hâm rồi, thái độ giống như lại chịu kích thích vậy."

"Mộng Diệp vừa mới nhắn tin đến, sau đó liền biến thành cái dạng này." Di động lo lắng

"Hắn mỗi lần biến thành như vậy tôi đều cảm thấy sợ hãi, cảm giác căn bản không biết hắn suy nghĩ cái gì."

Giày lại nói: "Cảm giác như hương vị cam du vẫn chưa tán xong, cực khó ngủ, hiện tại còn dính vào trên người tôi."

Quần áo kỳ quái: "Ồ, cậu như thế nào lại dính lên cái loại đồ vật này?"

"Mấy ngày hôm trước tiểu Hâm, không, là Kim Hâm đi đến một nhà máy hóa chất, cảm thật nhiều đồ vật trở về, chắc là lúc ấy dính lên." Giày ngẫm nghĩ một chút, có chút nhớ không rõ.

Quần áo liền nói: "Có phải lần trước ở phòng thí nghiệm dính lên hay không, tiểu Hâm dù sao cũng là học hóa học chuyên nghiệp không phải sao."

Dương Miên Miên nghe đến đó, đã cảm thấy kem đồ ghen ở cổ họng, chết sống đều nuốt không nổi nữa.

Hóa học chuyên nghiệp, nhà máy hóa chất, hiện tại dưới tình huống như thế này nghe kiểu gì đều cảm thấy sồn tóc gáy.

Đại khái là ánh mắt cô quá mức trực tiếp, Kim Hâm quay đầu nhìn cô một cái, lạnh lùng hỏi: "Làm sao vậy?"

"Anh....." Dương Miên Miên thanh thanh giọng nói, đại não nhanh chóng vận chuyển lên, "Anh đừng thương tâm"

Kim Hâm khoe miệng hiện lên một tia cười lạnh: "Vì cái loại đàn bà này thương tâm? Cô ta, không đáng." Hắn biểu tình lạnh nhạt cùng với lúc trước như hai người khác nhau.

"Anh suy nghĩ cẩn thận rồi thật tốt." Làm một cái tiểu mỹ nữ, thông thường chỉ có người khác cùng Dương Miên Miên đến gần phần, tuyệt không có chuyện chính cô chủ động tìm đề tài, nhưng là lúc này lại không chấp nhận được cô không đi tiếp cận, "Anh nói anh học ở đại học Lan Châu, anh chuyên ngành gì?"

"Không liên quan cô." Thái độ Kim Hâm hiển nhiên là vứt người ta xa ngàn dặm ngoài.

Dương Miên Miên càng cảm thấy kỳ quái: "Anh làm sao vậy, vừa rồi anh không giống như thế này?"

"Ngu xuẩn." Kim Hâm hừ lạnh một tiếng, nhắm mắt lại, không muốn cùng cô tiếp tục nói.

Dương Miên Miên cúi đầu ăn hộp kem, chỉ cảm thấy điểm khả nghi xuất hiện quá nhiều, vừa mới nãy Kim Hâm thấy cô còn giống như thấy tình nhân trong mộng, hiện tại như thế nào đột nhiên liền biến thành thái độ như vậy.

Trở mặt cũng quá nhanh, cảm giác giống người nhân cách phân liệt.

Đang nghĩ ngợi, đoàn tàu tốc độ chậm lại, đến trạm.

Lúc trước Thường Nhạn phân tích Dương Miên Miên cũng nghe thấy, cô đem ánh mắt chuyển hướng Kim Hâm, bấm riết không tha hỏi: "Anh ăn cơm xong chưa, Lan Châu còn cách rất xa."

Lúc này quay đầu tới kim Hâm đột nhiên biến thành người giống trước kia co quắp đáng điệu bắt an: "Ai, không, không phải, tôi ăn, tôi ăn bánh bích quy."

Biến trở về rồi. Dương Miên Miên buồn bực, liền nghe thấy di động cười trộm một tiếng: "Tiểu Hâm đã trở lại, quả nhiên vẫn là loại nữ nhân ngu xuẩn kia không biết tiểu Hâm đáng yêu nhường nào, tên Kim Hâm đáng ghét, tốt nhất hắn vĩnh viễn đừng xuất hiện!"

Càng ngày càng như là nhân cách phân liệt sao? Những lời này là có ý tứ gì. Dương Miên Miên khổ bức mà nghĩ, vậy tay làm tiếp viên đưa một phần cơm cho anh ta: "Tôi mời anh ăn."

"Này, này như thế này giống như coi tôi là loại không biết xấu hổ." Kim Hâm mặt đỏ ửng lên.

Dương Miên Miên ra vẻ hào phóng: "Ăn đi, đừng khách khí, tôi còn muốn anh cùng tôi nói chuyện về Lan Châu đấy, dù sao tôi cũng thực nhầm chán."

Mỹ nữ thỉnh linh xảy ra ưu ái làm Kim Hâm càng thêm thụ sủng nhược kinh, giống như tay chân cũng không biết nên để nơi nào.

Kim Hâm đối với Miên Miên hoàn toàn không có sức chống cự, dăm ba câu đã bị bộ ra gốc gác, so với hắn từ trước trải qua, bị nữ vòng hữu lừa tiền quà thực chính là hạt bụi.

Đầu tiên, hắn có một tuổi thơ cực kì bất hạnh, cha thì có khuynh hướng bạo lực, mẹ hắn không thể chịu đựng nổi liền cùng nam nhân khác chạy trốn, cha hắn tức giận liền phát tiết lên người hắn.

May mắn ông ta thực mau bởi vì say rượu rồi xuống sông chết mất.

Lúc sau nhặt từ hơi chút hào quả một chút, Kim Hâm được đến nhà thân thích hoặc nhiều ít có chút viện trợ, bình an học đến được đại học, trừ bỏ chuyện sinh hoạt hắn có một chút nhỏ nhỏ bối rối.

"Cái gì bối rối nhỏ?" Dương Miên Miên hỏi.

"Trí nhớ tôi không được tốt....." Kim Hâm xấu hổ nói, "Đôi khi đang nói tôi sẽ thất thần, quên mất phía trước nói gì đó."

Dương Miên Miên nhú nhú mày một lát, nhưng lời nói của hắn lại không để trong lòng: "Có phải hay không anh học tập quá vất vả, tôi đôi khi cũng như vậy, sẽ quên mất chính mình nhìn cái gì."

Kim Hâm thoáng thả lỏng tâm trạng, Dương Miên Miên lại hỏi hắn học hóa học chuyên nghiệp cảm thấy thế nào, có thú vị không, ai biết Kim Hâm sờ sờ đầu: "Thành tích tôi không được tốt, liền lưu manh nhất từ mà thôi, mỗi lần thi cử đều là xoa vừa chạm mốc tiêu chuẩn... Đối với hóa học cũng không có gì hứng thú."

Di động hắn ở nơi đó liền tiếp gật đầu: "Tuy rằng tiểu Hâm hơi ngốc, vẫn là Kim Hâm lợi hại hơn, nếu không phải lúc thi đại học Kim Hâm đột nhiên xuất hiện, phỏng chừng thiếu hai điểm liền rớt, aii!"

Loại này tự mang giải thích hiệu quả thật là..... Phá lệ sáng khoái.

Dương Miên Miên thay đổi tư thế, nâng má, đột nhiên nói một câu: "VẬY anh có biết chế tạo bom?"

"Trên lý thuyết là có thể....." Kim Hâm có điểm mê man, cô vì cái gì muốn hỏi như vậy, nhưng lời nói còn chưa nói xong biểu tình liền trở nên thấp phần hung ác, "Cô muốn nói cái gì?" Những lời này vừa nói xong, biểu tình lập tức biến trở về phía trước bộ dáng mờ mịt nghi hoặc, tiếp theo thượng một câu nói xong, "Có thể, nhưng tôi không có thử qua, cô hỏi cái này để làm gì?"

Dương Miên Miên thấy hấn trong vòng vài giây lại hai lần biến đổi sắc mặt, trong lòng ý tưởng là: Cư nhiên bị nhân cách phân liệt, tốc độ biến sắc mặt quả thực rất tuyệt!

"Tôi nói, anh thật sự không phát hiện sao?" Dương Miên Miên nhỏ giọng nói, "Anh vừa mới đột nhiên....."

Kim Hâm mê man mà nhìn coi: "Cô đang nói cái gì..... Câm miệng!" Thực hiển nhiên, một nhân cách khác đã xuất hiện.

Dương Miên Miên hơi mang tò mò mà nhìn hấn, cô là lần đầu tiên nhìn thấy người nhân cách phân liệt thực sự, khó tránh khỏi đánh giá vài lần: "Anh như thế nào lại thay đổi."

"Không được phép nói cho cậu ta (*tiểu Hâm*) !" Kim Hâm đặc biệt lạnh nhạt nhìn cô, "Bằng không tôi giết chết cô!."

Biểu tình hung ác kia của hấn làm người ta tuyệt không hoài nghi tính chân thật ở những lời này hấn nói.

Dương Miên Miên ở trong lòng nhất thời không biết nên làm như thế nào, tầm mắt cô dao động, trực tiếp cầm di động gửi tin nhắn cho Thường Nhạn, về phần số điện thoại cô đã sớm ở chỗ đi động Kinh Sở nhìn qua.

Thường Nhạn nhận được tin nhắn chính là những dấu chấm liên tiếp cùng gạch, khúc dạo đầu chính là tương đương hấp dẫn lực chú ý của cô:-----, không cần phải dịch cũng biết chính là tín hiệu SOS.

Cô khó hiểu, tin nhắn thứ 2 lập tức liền tới, một chuỗi dài, nhưng có kinh nghiệm phía trước, Thường Nhạn lập tức liền biết đây là ma tư mật mã, lập tức kêu lên Bạch Bình tới phân tích.

"Cô ấy nói, bom phạm có khả năng ngồi ở phía đối diện cô ấy, tên là Kim Hâm." Bạch Bình tức khắc mở to hai mắt nhìn, "Đây là ai?"

Liễu Ngọc lại đây nhìn thoáng qua số điện thoại, tức khắc kinh ngạc đến ngây người: "Đây là điện thoại của Miên Miên! Cô gặp phải bom phạm khi nào? Như vậy tức là hôm nay có tới hai người là bom phạm?"

Thường Nhạn quay đầu nhìn Liễu Ngọc, thật sự là không đành lòng cô chẳng hay biết gì: "Kinh Sở đi cùng bạn gái."

"Đúng vậy..... A?!" Liễu Ngọc rốt cuộc không phải thật sự ngu ngốc, bị Thường Nhạn nhắc một chút liền hiểu ra, tức khắc cảm thấy tam quan đều nứt sạch.

Thường Nhạn không hề để ý cô, nói Bạch Bình lập tức phát tin nhắn trở về:

Cố gắng đừng kích thích anh ta, tiến thêm một bước tra giữ tin tức.

Dương Miên Miên nhận được tin nhắn, sau một hồi cân nhắc, ý của bọn họ tức là không cho phép cô đem việc phá bom này lộ ra, còn phải cùng tên Kim Hâm kia nói bóng nói gió?

20:14 - 27/11/18

- - - - -

Wie: nhờ một bạn bình luận tôi mới nhận ra chương này chưa được chỉnh sửa kĩ càng đã đăng lên. Thành thật xin lỗi!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Phân liệt

Beta: Winnie

Thường Nhạn vừa làm việc, vừa chỉ Bạch Bình báo Dương Miên Miên nói về những điều cần chú ý trong hạng mục công việc, về mặt khác lại gọi cho Kinh Sở.

Thời điểm Kinh Sở nhận được điện thực sự hết chỗ nói rồi: “Em nói người bị tình nghi đang ngồi ở đối diện em cùng em nói chuyện phiếm?” Đây là cái số phận gì chứ, bọn họ ở chỗ này cực khổ tra án, nhưng cô chỉ đơn giản ngồi ăn một bữa cơm đã có thể gặp phải người hiểm nghi?

“Đúng, anh ta còn muốn em chuyển lời với anh, kêu anh tạm thời đừng trở về, nghi phạm hình như thích em.”

Kinh Sở: “.....” Hấn thở sâu để bình ổn tâm tình, “Được rồi, anh đã biết, anh đi quan sát tình hình phá bom bên kia đây.”

“Tôi sẽ cùng cô ấy giữ liên lạc.” Thường Nhạn cực kì quyết đoán cúp treo điện thoại, cũng không để ý tới anh.

Đầu bên kia, Dương Miên Miên tiếp tục cùng Kim Hâm trò chuyện.

“Thái độ của anh đối với tôi sao lại chuyển biến nhanh như vậy?”

Kim Hâm sắc bén ánh mắt đảo qua cô: “Nữ nhân xinh đẹp không phải là điều tốt, tôi cảnh cáo cô, cách hấn xa một chút đi.”

“..... Hấn là ai, vì sao, anh làm sao vậy?” Dương Miên Miên vô tội nháy đôi mắt, cô nếu thật sự muốn giả đáng thương giả vô tội để mê hoặc một người, khuôn mặt kia vẫn là tương đương có hiệu quả.

Kim Hâm biểu tình đột nhiên trở nên thấp phần dữ tợn: “Cô không cần nghĩ có thể lừa được tôi, tôi không phải người ngu xuẩn như hân ta!”

Dương Miên Miên muốn đem cuộc trò chuyện này truyền đi, nhưng ngấm lại việc này quá mức nguy hiểm, dễ dàng bại lộ, mà thường xuyên phát tin nhắn cũng dễ dàng khiến cho anh ta cảnh giác, bởi vậy chỉ có thể đem Tiểu Hoàng Cơ của mình vứt sang một góc.

“Tôi lừa anh cái gì?” Dương Miên Miên chỉ chỉ hộp com trước mặt hân: “Tôi còn mời anh ăn com!”

Kim Hâm lạnh lùng nói: “Dù thế nào thì cô trong lòng vẫn là sẽ khinh thường tôi, cười nhạo tôi, các người đều là những nữ nhân xinh đẹp, một chút cũng không đáng tin.”

“Nhưng là anh vẫn luôn đang nhìn tôi, chẳng lẽ anh không phải thích tôi sao?” Mí mắt cô hơi hơi rũ xuống, như là cảm thấy có điểm ủy khuất thương tâm.

Tiểu Hoàng Cơ* sợ tiết lộ tin tức, chỉ có thể ở trong lòng yên lặng tỏ vẻ: Miên Miên, kỹ thuật diễn của chị lại có tiến bộ rồi.

** điện thoại của Miên Miên*

Đối diện di động Kim Hâm không chút nào cảm kích, còn có ý đồ đến gần nói chuyện phiếm: “Các người như thế nào đều không nói? Ta nói Kim Hâm kia thực chán ghét, hân mỗi lần xuất hiện đều giống như ngày mai phải hủy diệt thế giới.”

Biết chân tướng Tiểu Hoàng Cơ không nín được: “Hân chính là muốn hủy diệt thế giới, bằng không vì cái gì muốn thả bom?”

“Bom?” Di động kia cảm thấy khó hiểu “Là giống loại đồ chơi pháo hoa sao? Kim Hâm luôn là làm chuyện nhằm chán như vậy, rõ ràng chỉ cần mua pháo hoa là được, hân một hai phải chính mình làm, trước kia còn đem trong nhà làm cho lung tung rối loạn.”

“Bom trong WC kia có phải do hân đặt không?” Tiểu Hoàng Cơ nói thẳng, trực tiếp hỏi.

Di động ngờ ngác gật gật đầu: “Hình như là vậy, cũng có thể là không phải.”

“Cái gì mà cứ qua qua lại lại, rốt cuộc có phải hay không?!” Tiểu Hoàng Cơ nổi giận.

Di động ấp úng nói: “Tôi không biết đây..... Kỳ thật tôi cũng không hiểu hân đang làm gì, bộ đáng nhìn giống như rất lợi, bắt quá hân ở trên người ta cài đặt một phần mềm, lúc này hân vừa ẩn một chút giống như đem cái gì khởi động.”

Tiểu Hoàng Cơ quả thực muốn đỡ đầu: “Người là có bao nhiêu ngu xuẩn! Miên Miên, mau, chốt mìn bom ở trên di động.”

Nhưng hiện tại di động ở trong tầm tay Kim Hâm, nếu ngang ngạnh đoạt nó hân liền sẽ biết bại lộ, đến lúc đó xong hết mọi chuyện kíp nổ làm sao bây giờ?

Dương Miên Miên không dám đem ánh mắt đưa qua đi, chỉ có thể nhìn Kim Hâm, mặt hân hơi hơi vận vẹo: “Anh cho rằng anh già bộ đáng thương là có thể giấu tôi sao, chỉ có hân ngu xuẩn như vậy mới có thể bị các người giờ trò mê hoặc.”

“Tôi không biết anh nói cùng hân cái gì, chúng ta vừa mới không phải đang nói chuyện rất tốt sao?”

Kim Hâm thống khổ mà nhủ nhủ máy: “Cách hân xa một chút!” Hân hung tợn nhìn chăm chăm hân trong gương, “Không được phá hư kế hoạch của chúng ta!”

Nếu không phải biết người đối diện đại khái là nhân cách phân liệt, Dương Miên Miên sẽ cảm thấy đối phương là từ trong bệnh viện tâm thần chạy ra.

Mà nguyên lai Kim Hâm nói xong câu nói kia liền trở lại, gãi gãi đầu: “Vừa nãy chúng ta nói đến đâu rồi?..”

“Người vừa mới đột nhiên hung tợn với tôi đâu.” Dương Miên Miên lấy tay chính mình véo trên đùi, nước mắt tức khắc liền chảy ra.

Kim Hâm tức khắc áy náy lên: “Thực xin lỗi, tôi vừa rồi nói gì đó, tôi không nhớ rõ.”

“Tôi nên cách xa anh một chút nhì.” Dương Miên Miên đau lòng nhìn kem chậm rãi hòa tan, kia nhưng đều là tiền nha!

Kim Hâm đứng ngồi không yên, không biết giải thích như thế nào, gấp đến độ mồ hôi trên trán đều ra tới, Dương Miên Miên có ý hồng mắt nói: “Tôi không cùng cô nói chuyện nữa.”

Nói xong, bước nhanh đi đến trong WC, đóng cửa đi vào.

Đi vào liền nhẹ nhàng thở ra, Kinh Sở đã gửi một chuỗi tin nhắn thật dài: "Em phải nói chuyện với người xấu như hân nhiều câu như vậy, lâu đến như vậy thật sự không dễ dàng gì đâu, em quả thực vì quần chúng nhân dân cống hiến hết sức nha!"

Kinh Sở còn chưa kịp trả lời, cô đã gửi tin nhắn tiếp theo tới, "Di động của hân chính là kíp nổ, người này hình như bị phân liệt nhân cách, một mặt thẹn thùng, những khi cùng nữ sinh nói chuyện sẽ mặt đỏ hơn nữa dễ dàng bị lừa, một mặt khác tàn khốc, cuồng bá, oanh tạc tự cho là ghê gớm, cảm giác ngày mai phải đi hủy diệt toàn thế giới."

Lại là một loạt tin mới:

“Học hóa học chuyên nghiệp, tuổi thơ bất hạnh, cha có tính bạo hành, mẹ đã chết, nhưng là tôi không xác định anh ta là người đặt bom, tôi chỉ đoán.”

Ngã một lần khôn hơn một chút Dương Miên Miên bình thường cẩn thận mà ở phía sau thêm một câu, tuy rằng đại bộ phận gián tiếp chứng cứ đều đem hung thủ chỉ ra là Kim Hâm, nhưng vạn nhất không phải, vạn nhất người ta chỉ là nhân cách phân liệt hơn nữa bị chứng vọng tưởng.

Kinh Sở nhấn lại một câu: “Đã biết.”

Dương Miên Miên nâng má ở trong WC ngáy người một lát, nhìn nhìn thời gian, trực tiếp hỏi bom: “Người hiểu được chính người là cái gì sao?”

Bom vừa mới thanh tỉnh không bao lâu, đối thế giới này còn ngây thơ mờ mịt: “Ta là bom, ta muốn nổ mạnh.”

“Người nổ mạnh sẽ chết rất nhiều người nha.”

Bom thực mờ mịt: “Vì cái gì?”

“Bởi vì người tạo ra người muốn đem chúng ta đều giết chết.”

Bồn rủa tay đột nhiên suy nghĩ cẩn thận: “Đúng nha, nếu nổ mạnh, chúng ta cũng sẽ chết hết.”

Gương phun tào: “Vô nghĩa! Người là có bao nhiêu tri độn!”

Rác rưởi túi đều mau bị dọa khóc: “Ta còn không muốn chết, ta còn không có mang đầy rác đâu!”

Bom bị đại gia mồm năm miệng mười thanh âm lạnh ngắt: “A? Ta không thể nổ mạnh sao? Chính là ta không nổ mạnh liền sẽ không sinh ra!”

“Thật là tiểu đáng thương.”

Dương Miên Miên mỗi lần đều đặc biệt đồng tình chúng nó, người tạo ra chúng nó không có hảo ý, nhưng chúng nó cái gì cũng không biết, cũng là thân bất do kỷ.

Như vậy như thế nào làm người không thờ dài đầu.

“Được rồi, đại gia đừng nói nữa,” Dương Miên Miên hỏi bom, “Vậy người có biết sợi dây nào làm chính người không thể nổ mạnh sao?”

“Tơ hồng a.”

Dễ dàng như vậy liền nói ra chính mình trí mạng khuyết điểm, thật là quá ngây thơ.

“Bởi vì chúng ta đều không muốn chết, cho nên không thể làm người nổ mạnh.”

Dương Miên Miên thực nghiêm túc mà đối nó nói.

Bom: “(>_____<)”

“Về sau có thể, hiện tại không thể.” Dương Miên Miên ngồi xổm xuống, đặc biệt ôn nhu mà nói, “Bằng không chúng ta tất cả mọi người đều muốn chết, chờ tới nơi không có ai, người liền có thể cho người nổ mạnh, sẽ không thương tổn bất kì một người nào.”

Bom thút tha thút thít nức nở hỏi: “Thật vậy chẳng? Ta chỉ là nghĩ nổ mạnh mà thôi, ta cũng không nghĩ thương tổn người khác.”

“Thật sự, ta cam đoan.”

Ở trong WC cùng bom đương một hồi tri tâm tỷ tỷ, Dương Miên Miên hiện tại nghĩ kế tiếp nên làm cái gì bây giờ.

Ai ngờ đến Tùng Tuấn suy nghĩ đến một biện pháp cực kì đơn giản: “Kíp nổ khí là di động? Tôi đây đem nó trộm lại đây thì tốt rồi a, mọi chuyện không phải đơn giản sao.” Nói xong hần liền hỏi, “Bắt quá, Miên Miên làm sao mà biết kíp nổ là di động?”

Kinh Sở đặc biệt ý vị thâm trường mà nhìn hần một cái, Tùng Tuấn nhún vai: “Sắc đẹp làm cho người ta đi vào sai lầm, ok, tôi hoàn toàn có thể lý giải đứa bé kia.”

Hiển nhiên, hần cho rằng là bởi vì Kim Hâm thích Dương Miên Miên cho nên mới lộ ra sơ hở, hơn nữa Dương Miên Miên cực cao chỉ số thông minh, phát hiện cũng không kỳ quái, nhưng này cũng chỉ có thể lừa lừa người khác, lại không cách nào giấu diếm được người bên ngồi.

Dương Miên Miên là như thế nào biết đoàn tàu có bom, cô phát hiện thời điểm thậm chí còn không có bắt đầu tính giờ, một người sẽ vô duyên vô cớ mà đi lật thùng rác sao?

Dương Miên Miên lại là như thế nào suy đoán ra Kim Hâm chính là bom phạm? Hần cũng không cho rằng Kim Hâm thật sự ngu xuẩn tới mức này, dùng những việc này đi hấp dẫn lực chú ý của nữ hài tử.

Hơn nữa, nàng là như thế nào biết di động chính là kíp nổ khí? Này quá kỳ quái.

Nhưng mà này cũng không phải nàng lần đầu tiên lộ ra sơ hở, từ Chu Đại Chí bắt đầu đến Hồ Dật Lâm, lại đến án lừa bán của anh em Tào gia, trực giác của cô có phải hay không quá mức nhạy bén.

Không, có thật là bởi vì trực giác sao?

Chỉ sợ không phải đâu. Một người bình thường đều có thể cảm giác được trong đó không ổn, huống chi là Kinh Sở, huống chi là cô tín nhiệm như vậy hần.

Hần chỉ là trầm mặc mà thôi.

Tùng Tuấn kế hoạch cực kì thành công, hần bắt quá là nhẹ nhàng va chạm liền đem điện thoại từ túi tiền Kim Hâm lấy, mà chính anh ta còn đang ngây ngốc đứng ở cửa WC, như là đang đợi Dương Miên Miên ra tới, cho cô một lời giải thích thỏa đáng.

Tùng Tuấn thối tiếng huyết sáo, âm thầm bật cười: Tiểu bằng hữu, người nghĩ cùng Kinh Sở đoạt bạn gái, thực còn quá non một chút.

“Có thể ra rồi.” Hần đã gửi một cái tin nhắn cho Dương Miên Miên.

Cùng lúc đó, đoàn tàu đến trạm.

Dương Miên Miên nhìn một chuyên gia phá bom làm bộ là một nhân sĩ đang đi công tác, vừa lên xe liền vội vội vàng vàng mà đi bá chiếm WC.

Cô đứng ở cạnh chỗ bình nước thất thần nghe Kim Hâm nói chuyện, hần vụng về cùng nàng giải thích cái gì, nhưng càng nói càng sốt ruột, một câu cũng nói không hoàn chỉnh.

Mà bên kia chuyên gia phá bom cảm đi động cẩn thận nghiên cứu một phen, thực mau đình chỉ đếm ngược này, cũng xác định Kim Hâm đích xác chính là người hiểm nghi không thể nghi ngờ.

Kinh Sở hướng Dương Miên Miên chớp chớp mắt, ý bảo hết thấy đều thu phục, Dương Miên Miên nhẹ nhàng thở ra, lập tức trở mặt không nhận người: “Vì cái gì muốn thả bom?”

“Cái gì?” Kim Hâm bị nàng như vậy đồ ập xuống một câu hỏi làm cho ngốc, may mắn một cái khác thực mau liền xuất hiện, cả khuôn mặt đều vẩn vơ lên, “Các người làm cái gì?”

Hai gã cảnh sát mặc y phục thường cảnh mỗi một người khống chế một bên Kim Hâm, lập tức đem hân kéo xuống xe, lúc gần đi Dương Miên Miên còn nghe thấy hân ở nơi đó tự nói với chính mình:

“Ta nói xinh đẹp nữ nhân không thể tín nhiệm, nguoi vì cái gì còn ngây ngốc mắc mưu!”

“Nguoi rốt cuộc làm cái gì?”

“Nguoi quên mất sao, là nguoi nói không muốn sống nữa, tồn tại là không có ý nghĩa, nguoi không hạ thủ được, ta giúp nguoi!”

“Ta khi nào nói qua.....”

“Từ thời điểm nguoi còn nhỏ đã bắt đầu, nguoi không phải mỗi lần đều là nghĩ như vậy sao, nếu ba ba đã chết thì tốt rồi, liền sẽ không đánh nguoi, nguoi đã quên rồi sao.”

“Nguoi nói cái gì, ta không biết nguoi đang nói cái gì, ba ta là uống say chết!”

“Không, là ta giết hân, ta nói rồi ta sẽ bảo hộ nguoi, nguoi xem, kia không phải không có việc gì sao? Lần này cũng vậy, nếu nguoi không ra quấy nhiễu, mọi việc đều đã kết thúc, hết thấy đều kết thúc! Không bao giờ sẽ có người lừa nguoi!”

Dương Miên Miên: “..... Người kia có bệnh?”

“Hân là sẽ làm giám định tinh thần.” Kinh Sở vuốt ve tóc Dương Miên Miên, trong lòng thờ dài, rất nhiều người ở trong thời gian sau khi lớn lên biến thành hạng người cùng hung cực ác, kỳ thật đều là bởi vì thơ ấu từng gặp bất hạnh, bọn họ từ người bị hại biến thành người đi hại người khác.

Nhưng đồng dạng, không phải tất cả đều như vậy, có những người sẽ trở thành người đi truy lùng những tên tội phạm đó.

Tiểu Dương của hân thực sự rất ngoan, thực khó có được, nhất định sẽ không bao giờ đi con đường giống Hồ Dật Lâm, cùng Kim Hâm.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Ăn trộm

Edit+Beta: Winnie

Sau khi đoàn tàu khẩn cấp dừng xe ba mươi phút rốt cuộc lại lần nữa khởi hành, sự kiện gài bom kinh động lần này cuối cùng lại an toàn vượt qua, nếu không tính đến việc Dương Miên Miên ở trong WC rửa tay tận 10 phút.

“Tự nhiên lại tới kéo tay của em, đồ biến thái!” Dương Miên Miên ghét bỏ đến chết, cảm thấy dù rửa tay như thế nào thì trên tay cũng còn lưu lại vi khuẩn của tên thần kinh kia.

“Đừng động, bình tĩnh nào.” Kinh Sở đem tay của Dương Miên Miên nắm trong lòng bàn tay, không cho cô tiếp tục rửa.

Dương Miên Miên trốn tránh hai lần liền bị ôm lại, hừ một tiếng liền ngoan ngoãn dựa vào trong lòng ngực Kinh Sở nhắm mắt nghỉ ngơi.

Một phút đồng hồ sau, cô lại ngồi dậy, hai tay ôm lấy ngực, vẻ mặt mất mát: “Ban nãy vì quá khách sáo em mới mời hân ăn cơm, thật tốt nhanh chóng mất liền ba mươi đồng tiền.”

Kinh Sở dở khóc dở cười, đem đầu Miên Miên ấn sát vào trong lòng ngực: “Được rồi, mau ngủ một lát, cả đêm qua không ngủ rồi đấy, giờ còn không muốn ngủ?”

“Muốn.”

Đoàn tàu chạy như bay theo quỹ đạo vốn có, Dương Miên Miên nửa mê nửa tỉnh lẫn lộn qua lại hơn hai giờ, rốt cục là ngủ không được, thấy Tùng Tuấn đang cùng mọi người đánh bài, cô tiến lại gần nhìn thoáng qua: “Bài bạc sao?”

“Bài bạc là phạm pháp cô không biết à!” Tùng Tuấn hướng Dương Miên Miên liếc một cái: “Bất quá chúng ta có thể đánh cuộc thứ khác.”

“Đánh cuộc gì?”

“Đồ ăn đi.” Dù sao bây giờ trên xe cũng cũng chỉ có bán đồ ăn vặt.

Ánh mắt Dương Miên Miên sáng lên: “Được, vậy tôi cũng chơi cùng.”

Nửa giờ sau, Tùng Tuấn quay đầu kêu Kinh Sở: “Mau đem bạn gái cậu mang về, thật sự là con mẹ nó hung tàn!”

Kinh Sở làm bộ không nghe thấy, cầm điện thoại đứng ở lối đi nhỏ gọi điện, điện thoại rất mau liền chuyển được.

“Đã bắt đầu ghi lời khai chưa?”

“Chưa đâu, tên gia hỏa này tinh thần không ổn định, chúng ta đưa đến bệnh viện trước đi, mẹ nó, tôi đây cũng là lần đầu tiên thấy loại người tâm thần phân liệt gây án.”

"Tôi muốn nhờ cậu một việc."

"Cứ nói."

“Ghi lại khẩu cung của tên này rồi đưa tôi xem ”

"Chuyện nhỏ, không thành vấn đề!"

Mà một bên kia, Dương Miên Miên trong tầm tay đã đem toàn bộ đồ ăn vặt bán trên xe thắng hết, dẫn tới vô số người nhìn về phía Dương Miên Miên kinh ngạc.

Cô thì ở đó cười đến cực kì sáng lạn: “Đã đánh cuộc thì phải chịu thua!”

“Chịu thua chịu thua ㄟ ㄎ ㄟ” những người đó gấp đến độ đồng thanh nói.

Có một em bé nhỏ vẫn luôn ghé vào bên cạnh xem, nước miếng không ngừng chảy ra, còn nhìn Dương Miên Miên mở ra một túi khoai lát, bé liền nhìn cô cười cười

“Đứa nhỏ muốn ăn, vậy cho nó nếm thử đi.”

“Không, đứa nhỏ này là tôi sinh à?” Dương Miên Miên nhìn người đàn ông kia một cách xem thường.

“Con ông muốn ăn thì ông mua cho nó đi, cứ thích đi xin đồ ăn của người khác như vậy không thấy mất mặt à?”

“Cô...cô nói chuyện như thế là sao?”

Dương Miên Miên vẫn an ổn, biểu tình trước sau như một hoàn toàn không để ý người kia nữa, tên đàn ông già trưởng kia thấy vậy liền tức giận.

“Cô là con cái nhà ai. Cha mẹ cô dạy cô như thế nào vậy, có biết thế nào là kính già yêu trẻ không? Đứa nhỏ thèm ăn, cô cho ăn chút thì có làm sao?”

Dương Miên Miên bị cách nói chuyện của người kia làm cười sặc: “Con của ông lại muốn tôi thương yêu? Ông là người chết à?”

Có người không nín được liền khẽ phụt cười, Dương Miên nhìn về hướng người đó, là một thiếu phụ trẻ tuổi, trong lòng ngực cũng ôm một đứa nhỏ, lại là một bé nam "xinh đẹp", đặc biệt ngoan ngoãn ngồi ở đó, Dương Miên Miên ngấm ngấm một chút, hình như là từ lúc lên xe đến giờ đứa nhỏ vẫn cực kì ngoan, này giờ vẫn chưa từng khóc rống, khác hẳn với đứa nhỏ của người đàn ông kia, lúc khóc lúc chạy, phiền chết người.

Dương Miên Miên lục lọi trong đồng đồ ăn vặt của mình, tìm hộp sữa chua đưa tới: “Cho cô.”

Vị thiếu phụ ngạc nhiên:

“Cho tôi?”

“Cho bảo bảo ăn!”

Dương Miên Miên dường như có ý chọc giận hai cha con nhà kia, liền nói: “Bởi vì bảo bảo nhà cô không khóc không nháo nghe lời hiểu chuyện không tùy tiện lấy đồ ăn vặt của người khác!”

Người thiếu phụ cũng có hứng thú, nhận lấy, còn dạy bảo bảo nói:

“Kêu chị đi.”

“Chị.”

“Nói cảm ơn chị.”

“Em cảm ơn chị ạ!”

Dương Miên Miên cứ như vậy bị một đứa bé ngoan ngoãn dễ thương làm cho tâm mềm nhũn, trước kia cô nhìn thấy trẻ con đều đặc biệt sợ, ném mèo đánh chó, chạy ngược chạy xuôi, luron lẹo chết người, chưa từng gặp qua một tiểu hài tử đáng yêu đến vậy, tức khắc bài cũng không đánh, lấy đồ ăn vặt đi cho đứa nhỏ ăn.

Tùng Tuấn cũng không chơi, ngồi dựa vào người Kinh Sở, hạ giọng hỏi: “Đứa bé thật đáng yêu nha.”

“Ừm.”

“Cậu có muốn sinh một đứa không?”

Kinh Sở không biết nên khóc hay cười: “Ý cậu là gì?”

“Hình như bạn gái cậu nhỏ hơn cậu mười tuổi đúng không?” Tùng Tuấn nói chậm rì rì.

“Đừng nói anh em không nhắc nhở cậu, cô ấy tuổi còn nhỏ lại xinh đẹp, tính đi tính lại giờ cậu đã gần ba mươi, còn định chờ đến bao giờ, tôi không phải nói kéo dài là sai. Nhưng chờ cô ấy lớn lên cũng mất mấy năm, muốn cô ấy nguyện ý cùng cậu kết hôn lại thêm mấy năm, cho cậu sinh con lại mấy năm nữa, chờ đến thời điểm cậu kết hôn, không chừng con của chúng tôi đã lớn đến độ đều đi mua được nước tương. Lại nói xem, tôi cũng không phải muốn lừa cậu, lúc trước thời điểm đi thăm lão Đường, con của hắn đã ba tuổi.”

“Cậu còn không có bạn gái.” Kinh Sở nhàn nhạt cầm Tùng Tuấn một dao.

Tùng Tuấn mặt không đổi sắc: “Đó là tôi không muốn, nếu tôi đã muốn, kết hôn còn không phải là một chuyện khó khăn gì, huống hồ nữ nhân muốn gả cho tôi cũng nhiều lắm nha.”

Anh nhìn Kinh Sở nháy nháy mắt.

“Lại nói tiếp tôi cũng thấy rất kỳ quái, cậu trước kia tìm bạn gái đều là tìm mấy cô gái thành thực độc lập, có nghề nghiệp ổn định, như thế nào lần này đổi khẩu vị, chân ái sao?”

“Cậu xem cô ấy có điểm nào không tốt, tôi thoát nhìn đều là tốt.” Kinh Sở nhìn thấy Dương Miên Miên bên kia tươi cười, nhẹ giọng nói: “Bao lâu tôi cũng chờ, nguyện không hối hận.”

Tùng Tuấn đánh một quyền trên vai Kinh Sở: “Nếu cậu đã kiên trì như vậy, anh em tốt như tôi đương nhiên là ủng hộ cậu, tuổi còn nhỏ cũng có chỗ lợi mà, đúng rồi đúng rồi,” Tùng Tuấn hạ giọng, đặc biệt ý xấu hỏi:

“Tôi nhìn là biết cậu chắc là đã trải qua chuyện kia rồi, bất chỗ anh em tôi nhắc nhở cậu, tuổi còn nhỏ đối với sự tình loại này không hiểu lắm đâu, cậu phải hảo hảo hồng hồng, muốn tôi dạy cậu vài chiêu không?”

Kinh Sở liếc nhìn Tùng Tuấn một cái, đặc biệt bình tĩnh nói: “Không phiền cậu nhọc lòng.”

“(¬▽~) Chắc ~ không thú vị.”

Mà có thú vị hay không. Thật sự Tùng Tuấn cũng không biết được.

Thời điểm tới Lan Châu đã là buổi tối cùng ngày, Tùng Tuấn đã sớm chọn một khách sạn không tồi, cũng chọn sẵn hai gian phòng, hắn còn cười tủm tỉm mà cầm chìa khóa đưa cho Dương Miên Miên: “Thấy tôi tốt không, cho cô ở hẳn một gian phòng.”

Dương Miên Miên hoảng sợ:

“Anh có bệnh à, hai người đàn ông lại ngủ chung một giường lớn, anh là gay sao?”

“Uy, chúng tôi năm đó chính là trên dưới phổ quan hệ, cô hiểu không?” Tùng Tuấn câu lấy bả vai Kinh Sở, dùng sức vỗ vỗ.

Dương Miên Miên âm trầm trầm trừng mắt hắn: “Anh biết không, tôi hiện tại suy nghĩ mười loại biện pháp giết người có thể nguy trang như chuyện ngoài ý muốn.”

Tùng Tuấn: “Thật hay giả?”

“Anh phải thử một chút mới biết được?”

Tùng Tuấn liền nhanh chóng cánh tay của mình, nỏ da gà đều nổi lên: “Anh em, cậu như vậy về sau dám ngoại tình sao, cmn quá sức hung tàn!”

Kinh Sở đặc biệt bình tĩnh mà xem hai người bọn họ đầu vô mồm, xong rồi nhắc tới hành lý đối diện Dương Miên Miên vẫy vẫy tay: “Đã khuya rồi, nhanh lên đi tắm rửa còn ngủ.”

Tùng Tuấn hô một tiếng: “Hai người không định ăn bữa khuya à?”

“Không ăn!” Dương Miên Miên quay đầu trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái, trả lời rất sáng khoái.

Tới phòng, Kinh Sở đi khắp nơi kiểm tra rồi một chút, không có vấn đề lúc sau mới bắt đầu nấu nước, sửa sang lại giường đệm, còn cùng Dương Miên Miên nói: “Đã đói bụng chưa, anh có mang theo bánh quy cùng sữa bò, em muốn ăn trước một chút hay không.”

“Em có thể ăn sữa bò để no bụng sao?”

“Anh quên không mang theo găm bông cuốn trứng ……” Kinh Sở chợt nhớ tới gì đó nên nhìn chằm chằm Dương Miên Miên một hồi lâu, “Cách kéo dài thời gian này, em học từ chỗ nào?”

Dương Miên Miên ngồi ở trên sofa nâng má xem Kinh Sở thu thập giường đệm: “Hôm nay ở trên xe nghe được hai người đùa giỡn, ban đầu em không thể nào hiểu được, sau đó em liền suy nghĩ một cách cẩn thận, không biết sao lại thuận tiện nghĩ đến ngày đó ăn kem đậu đỏ.” Nói rồi Dương Miên Miên bụm mặt, “Anh thật xấu.”

“……” Kinh Sở là loại bị người nhìn khác nhìn chăm chăm liền thấy xấu hổ, hắn ho khan một tiếng, “Không còn sớm, em tắm rửa trước rồi ngủ đi.”

Anh lấy áo ngủ cùng vài thứ từ rương hành lý cho cô, Dương Miên Miên ôm quần áo đi tắm rửa, lúc ra tới thì thấy Kinh Sở đã dọn xong giường, cô liền quăng dép lê nhào vào giường.

Kinh Sở trước khi đi tắm rửa còn dặn dò cô: “Đi ngủ sớm một chút.”

“Được~~” Dương Miên Miên ngoan ngoãn nằm xuống.

Kinh Sở tắm rửa xong ra ngoài còn tưởng rằng cô ngủ rồi, tắt đèn nằm lên giường, không nghĩ tới mới vừa nằm xuống đã bị quấy rầy.

“Anh cảnh sát, tôi hôm nay đã chịu kinh hãi, bom phạm thật sự thật quá đáng sợ (¬▽¬)”

“Tiểu Dương, anh rất muốn tin tưởng em, nhưng em có thể nào diễn cho giống một chút không?”

Dương Miên Miên bị phát hiện, hừ một tiếng nằm trở về.

Kinh Sở quyết định nhanh chóng ngủ, bằng không phải bị cô quấy rầy đến chết.

Qua năm phút đồng hồ.

“Anh cảnh sát, tôi muốn báo nguy!”

“Làm sao vậy?”

“Tôi mất đồ vật.”

Kinh Sở nghe thấy liền mở mắt, thuận tiện đem đèn mở lên, nhìn cô: “Mất cái gì?”

“Có người ăn trộm của em.” Dương Miên Miên vẻ mặt nghiêm túc.

Hai valy đồ bị ném ở trên sofa: “Có đồ vật bị mất đi sao? Chúng ta như thế nào không phát hiện, ai lấy cũng không phát ra tiếng?”

Quần áo cũng thực hoang mang:

“Tôi cũng không có ấn tượng.”

Giày đồng ý kiến: “Hắn là không có đi, bằng không chúng ta không có khả năng ai cũng không nghe, ai cũng không thấy?”

Dương Miên Miên trong lòng khinh miệt mà hừ một tiếng, trên mặt lại vạn phần nghiêm túc: “Em thật sự mất đồ.”

“Không sao, mất cái gì lại mua cái đó là được.” Kinh Sở xoa xoa tóc cô, sợ cô cảm thấy buồn còn hảo tâm an ủi.

“Mua không được.”

“Mất cái gì?”

“Mất tim.” Dương Miên Miên nhìn Kinh Sở, “Có người đem tim em trộm đi.”

Hai valy đồ: “Không biết xấu hổ!”

Quần áo: “Quá không biết xấu hổ!”

Giày: “Quá thực không biết xấu hổ!”

Kinh Sở chịu nổi, liền cười lớn, tưởng cô nói cô cũng không biết mất gì, dờ khóc dờ cười, một hồi lâu mới ôm chầm Dương Miên Miên: “Vậy nên làm sao bây giờ.”

“Em không có tim sẽ chết.”

Cô dựa vào trên ngực Kinh Sở cọ cọ, “Làm sao bây giờ, anh có thể giúp em đem ăn trộm bắt trở về không?”

Kinh Sở ôm Miên Miên vỗ vỗ: “Anh không có biện pháp, ăn trộm đã chạy, bằng không chúng ta thương lượng đi.”

“Humm?”

“Đem tim anh cho em, em sẽ không phải chết.”

Dương Miên Miên ngay lúc này cũng cảm thấy lỗ tai nóng lên, ở trong lòng ngực anh lại nghe anh nói lời thâm tình đến như vậy, cảm thấy tâm đều không phải chính mình, Kinh Sở còn nghiêm trang cùng cô thương lượng: “Được không?”

“Kia.....” Miên Miên cắn môi, “Vậy được rồi.”

Chuyện này rốt cuộc cũng ngừng lại? Không không, sao có thể được.

Năm phút đồng hồ sau, ở trên áo bắt được một bàn tay, Kinh Sở coi như không phát hiện, lôi kéo tay cô tiếp tục ngủ, hai phút sau, lại ở trong quần bắt được một cái tay khác.

Nhưng cũng chả làm được cái mẹ gì.

Mười phút về sau, Kinh Sở quay người lại, đặc biệt nghiêm túc hỏi Dương Miên Miên: “Còn quậy? Em có tin ngày mai em không thể rời khỏi giường không?”

“Tim.”

“Vậy bây giờ chúng ta ngủ được chưa?”

“Em đối với anh lực hấp dẫn đều không có. Mì sọ Lan Châu lớn như vậy sao?”

Dương Miên Miên đại khái là hôm nay già bộ đáng thương đến nghiện, đáng thương vô cùng mà nhìn Kinh Sở: “Tim em muốn vỡ nát thành tro bụi.”

“Phục em rồi.” Kinh Sở thờ dài, cảm thấy thật sự không có cảnh cáo cô.

“Chính em nháo, lát nữa em đừng nói anh lại khi dễ em.”

“Làm gì có, em liền nghĩ nhắc nhở anh một chút buổi tối còn không có thân quá, anh có làm gì đâu? ”

Dương Miên Miên cảnh giác mà nhìn anh, tức khắc nhanh chóng đến mép giường, còn đoạt đi chăn ôm trong lòng ngực.

Kinh Sở lừa cô lại: “Chúng ta hiện tại ngủ thật ngon nhé?”

Dương Miên Miên lập tức buông tay cọ qua: “Trước thân một chút..... Anh làm gì?”

Kinh Sở cắn nằng lỗ tai: “Thân một chút như em nói.”

Dương Miên Miên: “.....” Cô thật giống như đi tìm đường chết.

28/10/18 - 20:00

- - - - -

Phản mới. Phản mới đây.

Tung sao cho mình đi nè. Càng nhiều sao càng nhanh có truyện nha!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Lạc đà

Edit+Beta: Winnie

Ngày hôm sau lúc 9 giờ, Tùng Tuấn tới phòng Kinh Sở gõ cửa, một hồi lâu mới mở, hắn vừa thấy liền thăm dò: “Hai người các người chưa đi sao?”

"Cô ấy còn đang ngủ." Kinh Sở khẽ thấp thanh âm, cùng Tùng Tuấn đi đến ngoài cửa nói chuyện.

Tùng Tuấn liếc mắt một cái từ trên xuống dưới đánh giá Kinh Sở:

“Không phải chứ người anh em, ngày hôm qua ngủ trễ như vậy.”

Kinh Sở nghĩ trong lòng, việc này có thể trách anh sao?

Tùng Tuấn nhếch khóe miệng, cười đến hết sức vui mừng, vỗ vỗ vai anh: “Làm đi, tôi cũng không cười cậu, đều là đàn ông, tôi có thể hiểu, vậy các người còn muốn đi du ngoạn hay không?”

“Chờ cô ấy tỉnh ngủ rồi nói sau.” Kinh Sở nhìn nhìn thời gian, “Có thể kịp ăn cơm trưa cũng không tồi.”

“Giữa trưa, hai người có thể cùng nhau đi dạo, tôi sẽ không đi chung, còn bây giờ cậu có muốn đi cùng tôi cứ để cô ấy một mình ở chỗ này ngủ?”

Kinh Sở bắt đầu nói: “Như vậy khi cô ấy tỉnh nhìn không thấy người sẽ không vui, tôi ở cùng cô ấy, cậu đi đi.”

Tùng Tuấn buông tay: “Tôi chính là hỏi nhiều một câu, dù sao trọng sắc khinh bạn thấy sắc quên nghĩa chính là điều thường tình, tôi cũng hiểu, nên đi trước đây, hai người các người cứ tiếp tục ngủ đi.”

Hắn đi rất nhanh, Kinh Sở suy nghĩ một chút, đi theo xuống lầu ăn cơm sáng lại lấy cho Dương Miên Miên chút điểm tâm, nhưng chỉ sợ là không kịp ăn, hôm qua làm âm ỉ đến quá muộn, phỏng chừng trúng tuyến ngọ tái khởi tới.

Kết quả Dương Miên Miên ngủ đến giữa trưa cũng không muốn rời giường, Kinh Sở xem cô đã thức, lại nhắm mắt ở trong chăn bất động, thật là vừa tức giận vừa buồn cười, trên giường làm những chuyện đó anh còn không thích sao, đương nhiên là thích, háo sắc là bản tính trời sinh của đàn ông, huống chi anh lại ở tuổi này, một chút trêu chọc đều không chịu nổi, nếu không cả đêm liền ngủ không tốt, tỉnh lại chính là mướt mồ hôi đầy người.

Nhưng Dương Miên Miên tuổi còn nhỏ, anh chỉ có thể tự khắc chế nhiều một chút, miễn cho làm đau cô, bị thương cô, ai biết nha đầu này hoàn toàn không cảm kích, ba ngày hai giấc nhân rồi không có việc gì đều phải tới điểm điểm hòa, làm người vừa thương vừa hận.

Lúc thương cô còn đem cô ôm ôm ở trong ngực, lúc hận lại hận không thể cời quần đánh mông.

Thật là, có người bạn gái nhỏ tuổi quá thực rầu thúi ruột.

Kinh Sở đứng ở đầu giường cảm khái nửa ngày, duỗi tay vỗ vỗ chân: “Còn ngủ?”

Dương Miên Miên đầu hướng trong chăn co rụt lại, hiển nhiên là không chịu đứng lên.

Kinh Sở quát lớn: “Đứng dậy, nếu không đứng dậy tự gánh lấy hậu quả.”

Dương Miên Miên hướng trong chăn lại rụt một tấc, hiển nhiên một điều anh không thể làm khó dễ được bộ dáng vô lại của cô.

Kinh Sở yên lặng cảm đi động, mở ghi âm: “Ân ~ em biết sai rồi, không được.....”

Dương Miên Miên lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai ngồi dậy vỗ tay đoạt qua đi động xóa ghi âm, thẹn quá thành giận: “Anh sao lại có thể lưu cái này?!”

Kinh Sở nén cười, nhìn đến cô chậm rãi đỏ mặt, kỳ thật cũng không phải hắn cố ý lục lại ghi âm kia, đêm qua nửa đường nhận được tin tức, xem xong tùy tay nhấn một bên, lúc nhấn không phát hiện đụng phải ghi âm, kết quả liền cấp ghi lại một đoạn, sau anh phát hiện liền nhanh chóng tắt, vốn dĩ tưởng xóa được, nhưng nhìn không được liền muốn biết phản ứng của Dương Miên Miên sau khi nghe xong.

Quả nhiên vẫn là đáng giá.

“Dùng thật tốt, chuyên môn trị em.” Kinh Sở ban đầu còn cố ý đưa cô, thấy cô thật sự tức giận liền vội vàng ôm vào trong lòng ngực dỗ dành, “Ngoan, rời giường, không đứng dậy bụng sẽ đói, em xem dạ dày em nhất chịu không chịu nổi đói bụng, hôm nay cơm sáng đã không có ăn.”

Dương Miên Miên ngủ đến gương mặt đỏ bừng, sợi tóc xoã tung, ngồi ở trên đùi Kinh Sở phát giận: “Anh sao lại có thể ghi cái kia!”

“Bởi vì lúc ấy thanh âm của tiểu Dương cực ngọt nha.” Tối hôm qua lúc mới vừa kết thúc hắn vừa nghe cái này đều thiếu chút nữa cầm giữ không được, thanh âm kia thật sự có bao nhiêu là ngọt.

“Anh đi đi.” Dương Miên Miên khí tức, một phen đẩy ra hắn, nhảy xuống giường tiến trong phòng vệ sinh rửa mặt.

Đi động: “Xứng đáng, tôi một chút cũng không đồng tình với cô. ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ٩”

Dương Miên Miên rửa mặt xong ra tới còn chưa nguôi giận, Kinh Sở cầm lược chải đầu cho cô: “Còn sức lực đâu?”

Miên Miên ôm cánh tay không hé răng.

“Miệng đều phải quai chai dầu.” Kinh Sở sợ cô thật sự tức giận, nhanh chóng dỗ ngọt: “Không tức giận, tức giận sinh khí nóng sẽ không xinh đẹp.”

Kinh Sở lời hay nói tần, cường điệu lặp lại: “Em không muốn nghe về sau sẽ không nghe.” Nhưng trong lòng lại nghĩ lần sau muốn nghe liền trực tiếp nghe bạn gái mình phát sóng trực tiếp. (#winnie: Anh thật sự rất là.....)

Cuối cùng Kinh Sở giờ trò ôn ôn nhu nhu hôn cô trong chốc lát, đem vị Thái Hậu nương nương này hầu hạ thoải mái, lúc này Miên Miên mới xem như yên ổn, vui vẻ cùng anh đi ra ngoài ăn cơm trưa.

Dương Miên Miên ăn uống không hề kén chọn, mì thịt bò Lan Châu ngon đến mức lòng, Kinh Sở liền cảm thấy hắn dường như vậy, nha đầu này vẫn là một "đứa nhỏ" ham ăn.

Đây chính là việc Kinh Sở nửa vui nửa lo, vui chính là không nhọc lòng, lo chính là như vậy dễ lừa gạt, thay đổi nhà người khác dễ dàng nuôi được, nghĩ như vậy, về sau còn phải hạ

nhieu thêm vài phần công phu, nuôi đến nhà người khác com đều không ăn mới tốt.

Lan Châu cảnh đẹp không nhiều lắm, nơi phong cảnh đẹp rất ít, mới lạ nhất chính là sa mạc, có thể cười lạc đà, Dương Miên Miên lớn lên ở một vùng phía nam, chưa từng gặp qua sa mạc, đột nhiên vừa thấy, cả người đều bị kinh sợ.

Cùng bê tông cốt thép rừng cây đại đô thị khác nhau, sa mạc phóng tầm mắt nhìn lại, mệnh mang vô biên, đột nhiên vừa thấy, đương nhiên sẽ kinh sợ, Kinh Sở xem Dương Miên Miên kia trùng lớn đôi mắt cái miệng nhỏ khẽ nhếch kinh ngạc bộ dáng cũng không ngoài ý muốn, sờ sờ đầu cô: “Không muốn cười lạc đà à?”

“Muốn!” Dương Miên Miên lần đầu đáp sáng khoái đến như vậy.

Cười lạc đà không dễ, giữa lưng có một phần bị lõm xuống, leo lên liền bị tuột, Kinh Sở hiềm thấy Dương Miên Miên có tính cách của một đứa trẻ, tự nhiên tùy ý cô đi, tuy rằng lúc này nắng ở sa mạc không gắt, nhưng độ nóng cũng không thấp, một lát sau liền đem cô kéo tới: “Đi rồi.”

Dương Miên Miên cũng cảm thấy nhiệt, nhưng cô có điểm luyến tiếc.

Nguyên nhân là vì cô cảm thấy nơi sa mạc này đang sống, tuy rằng sa mạc sẽ không cùng cô nói chuyện, nhưng cô lại cảm giác được nó tồn tại, không nhanh không chậm, nhưng đều có linh hồn.

Dương Miên Miên vẫn luôn cho rằng chính mình chỉ có thể nghe thấy thanh âm của vạn vật, nhưng sa mạc cũng không phải nhân công chế tạo, cũng không có nhân vi giao cho sứ mệnh đặc biệt, nhưng cô vẫn như cũ có thể cảm giác được một ít, lại không cách nào giao lưu.

Cô cũng không suy nghĩ cẩn thận duyên cớ

Kinh Sở thấy trên tóc lông và mày của Dương Miên Miên đều dính hạt cát, lại không mang lược, chỉ có thể dùng tay thay thế phui tóc cô, nhìn đến trên mí mắt cô còn có cát sỏi liền nói: “Nhắm mắt.”

Dương Miên Miên ngoan ngoãn nhắm đôi mắt, Kinh Sở nhẹ nhàng thổi rớt hạt cát, Dương Miên Miên vừa mở mắt, thấy đầu tiên chính là biểu tình ôn nhu kiên nhẫn của anh.

Hơn nữa, thật đẹp trai nha.....

Dương Miên Miên nghiêm túc mà nhìn chăm chăm anh trong chốc lát, nhón mũi chân, hôn trộm một chút ở trên mặt anh.

Kinh Sở bị cô hôn lên có chút giật mình, xem cô ửng đỏ mặt lại cảm thấy ôn nhu, nâng mặt cô hôn một cái, lại dùng khăn ướt thay Miên Miên tỉnh té chà lau sạch sẽ.

Bên cạnh còn có một đôi tình nhân vừa đến, người nam ham chơi đến cuồng điên, đem bạn gái ném ở một bên quên lãng, cô gái kia vừa thấy bên này ân ái ái tràn đầy mật ngọt, xem lại chính mình bị bạn trai ném ở một bên phôi nắng, tính tình lập tức liền tức giận, dậm chân một cái, tiến lên nhéo lỗ tai người bạn trai:

“Anh nhìn xem người ta kia! Anh có ý thức trách nhiệm của bạn trai chưa?”

Người bạn trai kia cũng không phải đèn cạn dầu, miệng mắng lại liền một câu: “Cô nhìn xem người ta! Phải có sự xinh đẹp như vậy thì tôi cũng toàn tâm toàn ý hoàn thành trách nhiệm của người bạn trai!”

Một câu nói làm người bạn gái kia tức giận đến đỏ cả đôi mắt, Dương Miên Miên cũng không buông tha người, lập tức bỏ xuống đao: “Tôi cũng thật sự thấy chướng mắt loại người như cậu nha.”

Như vậy một câu làm cô gái kia bao gồm hướng dẫn du lịch đều cười phun.

Cười lạc đà đi xem Bạch tháp son, dù cho phương bắc mặt trời đã xuống núi, bọn họ dạo xong trời cũng tối đen, Kinh Sở còn nhớ rõ đêm qua cô phí sức lực, liền hỏi: “Còn có đi được đến động không?”

Dương Miên Miên rất muốn nói cô đương nhiên đi được đến động, thể lực của cô vốn không tồi, đáng tiếc đêm qua tìm đường chết, hôm nay cả ngày đều cảm thấy chân mềm eo đau, biểu tình có một chút một do dự, Kinh Sở liền biết là chuyện như thế nào, ngồi xổm xuống: “Đi lên, anh công em”

Đang chờ phúc lợi, Dương Miên Miên đương nhiên sẽ không cự tuyệt, quyết đoán nhảy lên lưng anh, câu lấy cổ anh làm anh thay cô đi bộ, xong rồi mới nhớ tới hỏi thăm một câu: “Anh không mệt à?”

Kinh Sở một phách cô tiểu thí thí: “Hiện tại mới quan tâm anh, quá trễ.”

“Em không có không quan tâm anh, ý tứ của em chính là biết anh không mệt.” Thể lực Kinh Sở rất tốt, cô có quyền lên tiếng, lời này nói được một chút cũng không chột dạ.

Hai người đang uốn éo, thì bên kia đôi tình nhân lại tiếp tục mâu thuẫn, người bạn gái đi lâu lắm cảm thấy chân mỏi toan nghỉ một chút, ngồi ở bậc thang không đứng dậy, người bạn trai lại ghét bỏ nàng không thể làm, không ngừng nói thầm: “Cô như thế nào lại mệt mỏi, không phải mới vừa nghỉ quá sao, lũ con gái các người chính là yếu đuối”

Lời này Dương Miên Miên nghe không nổi nữa, cùng Kinh Sở nói: “Em mà có bạn trai như vậy lập tức đem hắn ấn đầu xuống bồn cầu, không một chút do dự.”

Kinh Sở đặc biệt bình tĩnh: “Anh tin em sẽ làm vậy.”

So sánh với người kia, Kinh Sở biết nhu biết cương ôn nhu sẵn sốc thật đúng là chưa nói sai, Dương Miên Miên nhớ tới lúc trước anh ở phòng ngủ đánh giá, thật là tốt như châu ngọc, những câu đúng chỗ, có điểm thần còn tiềm chất: “Giường ở nhà anh là mua ở đâu?”

Đề tài này nhảy lên quá nhanh, Kinh Sở nhất thời không đuổi kịp ý nghĩ: “Như thế nào?”

“Chất lượng không tồi”

Thật tinh mắt, rất khó đến, càng là ở bên ngoài tiếp xúc nhiều, càng là phát hiện trên thế giới mặc kệ là người vẫn là vật, đôi khi ngốc lên thật sự có thể đem làm người khác ngốc đến khóc.

Dương Miên Miên cảm thấy chính mình cần bồi dưỡng một trung thực tiểu đồng bọn, ví như hải tặc chính là thần trợ công, chính là nó không thể nói chuyện, rốt cuộc là thiếu một vòng, tiểu đồng bọn không thể là dễ dàng bị đảo thải, còn có thể là mỗi ngày mang theo không cho người kỳ quái, ví như Tiểu Hoàng Cơ (bao cao su) thông minh lanh lợi suy một ra ba, đáng tiếc bởi vì công năng đặc thù, rất nhiều thời điểm sẽ bị biến trở thành pháo hôi.

Tiểu Hoàng Cơ: “Tôi đã tạo nghiệp gì a (〒▽〒) làm một tiểu hoàng cơ, tôi dễ dàng sao?”

Cô suy nghĩ chuyện đứng đắn, Kinh Sở từ giường cái này điểm xuất phát, hoàn toàn vô pháp nghĩ đến nơi đứng đắn kia: “Em là ngại khách sạn giường không đủ rắn chắc?”

Dương Miên Miên phục hồi tinh thần lại, đặc biệt nghi hoặc mà nói: “Không, thực rắn chắc.”

Hai người không có thể đối thượng tần suất, may mắn Tùng Tuấn thực mau gọi điện thoại lại đây: “Tôi chọn được tiệm cơm rồi mời các người ăn cơm, thuận tiện cùng các người nói với hai người các cậu hôm nay tôi thu hoạch được cái gì.”

Theo lý thuyết Tùng Tuấn tiếp đãi khách là vì cậu ấy không thiếu tiền, cũng có đôi khi là vì kiếm tiền, tỷ như giúp phú thương tìm người tình, nhưng đôi khi thuần túy là vì nghĩa khí bạn bè, giống như lúc này cùng làm việc xấu chính là bởi vì có anh em quân văn nhận vụ án buôn lậu, người này Kinh Sở cũng biết, cũng là lão chiến hữu từ trước, quân nhân xuất ngũ sau về quê làm cảnh sát không phải số ít.

Mà Tùng Tuấn có ý hoa hoè loè loẹt cái gì đều có, bạn bè của cậu rất nhiều, phương pháp quảng, làm cái gì đều có cách, giúp lão bà đi bắt lão ông, giúp vị phú hào thần bí nào đó tìm người tình, cái gì cần làm đều có, tóm lại tiền là không thiếu.

Nhưng mà, có lẽ là thói quen, tuy rằng có tiền, bọn họ lại có sở thích giống nhau ăn cơm không thích đi ăn ở nơi sang trọng, hào nhoáng, mà thích đi ăn ở nơi ven đường, nhà hàng nhỏ, cảm thấy ăn ở nơi đó ăn món xào uống bia so với ở khách sạn năm sao uống rượu vang đồ ăn đồ ăn nước Pháp ngon hơn nhiều.

Tổng thượng sở thuật, hôm nay Tùng Tuấn mời khách ăn cơm nơi cũng không xa hoa, nhưng lại là nơi có phong cảnh đặc sắc.

Tùng Tuấn gọi đồ ăn: “Chắc anh ăn không quen bánh mì, tôi đã gọi cơm rồi, lão Đường hôm nay không rảnh nên tôi không được, hiện tại hẳn tôi cũng chói mắt, lần trước phá đại án tử, mỗi người đều nhận được, hẳn rút dây động rừng liên hỏng.”

Kinh Sở nhưng thật ra cũng không cảm thấy thất vọng, lần này anh chịu bị Tùng Tuấn lừa dối lại đây hỗ trợ, chủ yếu là vì mang Dương Miên Miên ra tới chơi, trông thấy việc đời, miễn cho có cứ ở nam thành ếch ngồi đáy giếng, có một số việc là trong thành thị nhìn không tới, chỉ có ra cửa bên ngoài mới có thể cảm nhận ra tư vị mà thôi.

Tùng Tuấn cũng không hàm hồ, đồ ăn đi lên rượu vừa mở, uống một ngụm liền bắt đầu nói vào chủ đề.

Sự tình này, đều phải từ nơi mất trộm phật tượng kia bắt đầu nói tiếp.

28/10/18 - 20:20

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Bí mật

Edit+Beta:Winnie

Trong tài liệu có nói, tượng Phật cũng không phải quá đáng giá, bởi vì được chế tác từ gỗ, nhưng nó sờ dĩ không giống bình thường tất nhiên là bởi có giá trị thật lớn ẩn sâu.

Đó là tượng Phật Mạc Cao ở hang đá Đôn Hoàng. Mọi người đều biết, văn vật (*vật mang tính văn hóa*) Đôn Hoàng ở trước thế kỷ đã bị lừa đi một số lớn, sau lại bởi vì giữ gìn không thuận lợi và đủ loại nguyên nhân khác, cho tới bây giờ đã thập phần trân quý, có không ít hang động chưa bao giờ được mở ra đón du khách.

Mà văn vật ở trên thị trường, tác phẩm nghệ thuật Đôn Hoàng có giá trị tương đối cao, gặp phải một người có chuyên môn bảo quản, càng có thể bán ra một cái giá cực tốt.

Đương nhiên, điều này cũng không phải trọng điểm.

Tuy rằng ai cũng biết văn vật đáng giá, nhưng trộm cướp, buôn lậu văn vật cũng không phải một việc dễ dàng, mấy năm nay cảnh sát kiểm tra thực sự nghiêm, bởi vậy buôn lậu phiền càng ngày càng khổ sở, nhưng vì lợi nhuận kéké xù, tuy biết nguy hiểm cũng đến liều một lần.

Thủ lĩnh của băng trộm cướp buôn lậu tự xưng Nhị gia, rất có sức ảnh hưởng trên giang hồ, trên thực tế sau khi lão đại ly kỳ mất tích hẳn liền nổi danh, hẳn là người can đảm can trọng, bởi vì có người lan truyền, đồn đãi, nói có vị Thần Tài tướng mua một Phật tượng có lai lịch, hẳn liền cân nhắc, cảm thấy có lợi nhuận, liền thỉnh một vị cao nhân tới.

Vị cao nhân này nhân xưng Hạ lão thái gia, nghe tên thực oai phong, kỳ thật chỉ là một tên trộm có bản lĩnh, đồ vật thường hẳn không bao giờ trộm, muốn trộm liền trộm đồ có lai lịch, cùng Nhị gia cũng không phải chỉ có giao tình một lần hai lần, hai bên trước đó đã sớm hợp tác qua nhiều lần rồi, trộm không ít văn vật bán cho "Hội người ngoại quốc yêu thích văn hóa Đông Phương".

Lần này cũng không ngoại lệ, nhưng Hạ lão thái gia tuổi tác đã cao, nghe thấy Nhị gia thỉnh cầu tuy đáp ứng, nhưng cũng đề ra một yêu cầu kèm theo:

“Ta tuổi tác đã cao, sớm nên rửa tay gác kiếm, nếu không có gì ngoài ý muốn, lần này hẳn là lần cuối cùng ta ra tay.”

Nhị gia trên mặt cung kính, trong lòng lại nể người này quả là một tên già quái đản: “Vậy ý tứ của ngài là?”

“Tiền bạc tạm thời không nói,” những lời này ý tứ là chúng ta phân chia như cũ, chia năm năm, người đừng tương tham của ta một phần, “Năm nay, ta cũng đã bảy mươi tuổi, người già rồi, liền muốn làm một phen nào nhiệt.”

Lời nói chưa hết, Nhị gia liền ngầm hiểu lão bắt từ này chính là muốn lui, nhưng cũng muốn rút lui một cách vẻ vang, cuối cùng làm một chút chuyện kiếm tiền dưỡng già.

Dương Miên Miên tuy cũng xem thông minh, nhưng đối với những lời này cô hoàn toàn nghe không hiểu: “Đây là có ý tứ gì?”

“Ý là nói, chuyện này họ muốn làm thật lớn, thật oanh liệt, tuy rằng ta cũng không nghĩ ra việc rửa tay gác kiếm này có liên quan gì, nhưng bọn họ muốn như vậy làm ta cũng không có biện pháp.”

Tùng Tuấn uống nhấp rượu cũng cùng bọn họ nói chuyện: “Cái lão họ Hạ này, đừng nhìn lão lẩn lộn lâu năm mà nghĩ lão biết cách cư xử, nội bộ toàn là người cũ, bây giờ là thời đại

nào, lão còn chú ý đến cái bộ mặt, còn nghĩ khi chúc thọ dựa mặt mũi mời tất cả mọi người đến. Mời đến làm gì, là đến xem cái mặt già của lão à, cũng may vị Nhị gia kia là loại người có đầu óc, đổi thành hội đấu giá, cmn bệnh tâm thần, thật là chúc thọ người nước ngoài có thể hiểu được đó là nói gì đâu!”

Dương Miên Miên cười đến đau bụng.

“Tóm lại, lần này mời đến không ít người có địa vị, tôi đã đi hỏi thăm, ngày mai ở Phi Thiên quán, thiệp mời đều đưa tới tay tôi.”

Tùng Tuấn ném xuống một phần thiệp mời, cô kính, mở ra liền thấy bên trong là giấy Tuyên Thành.

Dương Miên Miên lấy xem: “Phi Thiên quán? Đến ăn cơm sao?”

“Này đó là buổi bán đấu giá có cơm ăn không không quan trọng.”

Dương Miên Miên thoáng có một chút thất vọng.

Tùng Tuấn liền hướng Kinh Sở nói: “Tôi không rành về mấy thứ của cái này đâu, cậu lại biết, ngày mai tôi cùng cậu và người bạn gái của cậu đi chung, được không?”

Dương Miên Miên không rõ: “Không phải chúng tôi chỉ cùng cậu đi xem nào nhiệt sao?”

“Giương mặt này của tôi ở nơi đây nên biết ai thì biết người đó, không quen biết cũng nghe qua, tôi cũng không có bao nhiêu của cải, mua nổi chỉ có quý!” Cha mẹ Tùng Tuấn chết sớm, thời điểm tông quân lúc khi trẻ, hiện tại trong nhà mấy trăm vạn của cải đều không hoàn toàn dính tới cậu nói đơn giản so với người bình thường gia thế cũng không kém, nhưng muốn nói sâu hơn một chút tiền ấy còn chưa đủ cho các thiếu gia đi chơi một chuyến.

Cậu sợ dĩ muốn kéo Kinh Sở lại đây, thuận tụy là bởi vì anh có tiền! Lại mang theo một tiểu mỹ nữ, chỉ cần có thêm người đi theo làm tùy tùng ân cần hầu hạ, như vậy cũng tiện

Dương Miên Miên nhưng thật ra không hoài nghi, chỉ là rất nghi hoặc mà nói câu: “Chúng ta cũng mua không nổi đâu!”

Tùng Tuấn ngưng uống rượu, trao cho Kinh Sở một ánh mắt, anh em nhiều năm ăn ý, Kinh Sở lập tức liền đã hiểu ý tứ cậu, hơi hơi lay động đầu, cũng nhìn Tùng Tuấn lại một cái, Tùng Tuấn liền minh bạch, hừ hừ nói: “Không ảnh hưởng, người đẹp vì lụa, hôm đó ăn mặc đẹp một chút.”

Chờ thời điểm Dương Miên Miên rời đi WC, Tùng Tuấn nhanh hỏi: “Cậu chưa nói cho cô ấy chuyện nhà cậu à?”

“Chưa nói.” Kinh Sở nhớ tới liền đau đầu.

“Tôi cũng chưa dám nói với mẹ, mẹ tôi lại nói tôi phải đặc biệt quan tâm, kết quả..... Khụ.” Chính anh ngẫm lại cũng cảm thấy ngượng ngùng.

Tùng Tuấn vừa nghĩ đến, đột nhiên cười sặc sụa: “Đúng vậy, tôi nhớ rõ cậu đã nói là mẹ cậu kêu cậu chiếu cố đến tiểu muội muội người ta, rốt cuộc cậu lại chiếu cố đến độ lên giường. Đáng phục.”

Kinh Sở trừng cậu một cái.

“Cậu đừng cứ ở đó đoán mò, chuyện này tại vì trước giờ em ấy không hỏi.”

"Vậy sao cậu không chủ động nhắc đến?"

“Tôi sợ cô ấy chạy mất.”

Tùng Tuấn hết sức vui mừng, cười đến đau bụng: “Emma, cười chết ta, ha ha ha ha, tôi liền nói có bạn gái rất là phiền toái nha.”

Kinh Sở nhìn cậu cười lạnh: “Vậy cậu dám nói thiệp này từ nơi nào cậu có không? Tôi nhớ không lầm thì trong cái đám người nước ngoài kia có một cô gái, cậu xuống tay rồi?”

Mặc dù Tùng Tuấn ở cách Nam thành xa vạn dặm. Nhưng chỉ cần Kinh Sở có ý tra, nhất định sẽ tra ra tới cùng.

Anh oán hận nói: “Cậu không đem chuyện cô gái này giải quyết sớm hay muộn gì cũng có hại.”

Tùng Tuấn bị đâm trụ đau chân, lập tức liền không lên tiếng.

Dương Miên Miên đẩy cửa tiến vào, cậu ngay lập tức đổi đề tài: “Tôi nói cô, mặc quần áo như thế này đến bữa tiệc ngày mai không thể được, tuy anh đây không có tiền nhưng cho người mua bộ quần áo mới vẫn có thể.”

Dương Miên Miên cúi đầu nhìn bộ đánh của bản thân, áo thun quần jean, khá năng động, liền nói: “Không cần, khá tốt.”

“Cần gì cậu nhọc lòng?” Kinh Sở giờ tay kéo Dương Miên Miên, “Tôi đã sớm chuẩn bị tốt.”

Kinh Sở chuẩn bị cho cô chính là váy liền áo cùng giày cao gót, buổi tối lúc trở về mới phát hiện ra một vấn đề, đáng chết, không có trang sức, vừa thấy liền không giống, nhà anh mấy người chị em ngày thường mặc gì anh cũng không quá để ý, nhưng cũng biết không đơn giản như vậy.

Kinh Sở một đại nam nhân lại ngồi ở đó rầu rĩ, Dương Miên Miên cũng hoàn toàn không nghĩ tới việc thiếu trang sức.

Cô đây là lần đầu tiên mặc váy đi giày cao gót nha, quả thực bị chính mình đẹp đến ngây người, đứng ở gương trước mặt xoay quanh: “Minh thật xinh đẹp..... A!

Từ nhỏ đã là một cô bé nghèo khổ, từ quần áo của Dương Miên Miên hoàn toàn không có váy, càng miễn bàn giày cao gót, vẫn luôn là giày thể thao đi mọi phương. Kinh Sở chọn giày cho cô tuy rằng cũng không quá cao, nhưng vì chưa quen Dương Miên Miên lại nhất thời đắc ý kết quả là thiếu chút nữa trật chân, may mắn được Kinh Sở ôm lại mới không té ngã.

“Đẹp hay không đẹp?” Dương Miên Miên quả thực bị chính mình đẹp đến rơi lệ (͡° ͜° ͡°)

Các bạn nhỏ sôi nổi tò về tán thưởng, gương mặt ngày liền bắt bẻ cũng cho một đánh giá khá cao: “Chị là cô gái xinh đẹp nhất từ trước tới giờ mà em gặp.”

Đại gia khen tặng ca ngợi tuyệt mỹ đến mức cô không muốn cũng không thể không nghe.

Ở trong mắt Kinh Sở, cô thế nào cũng đều là xinh đẹp, lúc này chỉ là xinh đẹp hơn mà thôi: “Quên mua cho em trang sức mất rồi.”

Dương Miên Miên tin tưởng quả quyết: “Dù không có trang sức thì em so với các cô nàng khác vẫn xinh đẹp hơn!”

Thế quái nào mà Kinh Sở lại bị cô thuyết phục, đại khái ở trong lòng anh, tiểu Dương nhà mình chính là mặc bất kì thể loại quần áo gì, đều có thể nhảy mất hạ gục các cô gái mặt đầy son phấn kia.

Đêm khuya tĩnh lặng, Dương Miên Miên hôm nay rốt cuộc không quấy phá mà ngoan ngoãn ngủ, đại khái là mệt, rất nhanh liền ngủ say, Kinh Sở cực kì nhẹ nhàng đem tắt đèn, đang định ngủ, lại phát hiện di động của mình rung lên một chút, anh thấy một dòng tin nhắn:

Biên bản khẩu cung

Kinh Sở liền mở mạng, đăng nhập hòm thư, chỉ mở ra một bóng đèn tường nho nhỏ xem lại khẩu cung.

Kim Hâm chỉ là tâm thần phân liệt, cũng không có tinh thần thác loạn, nhưng bởi vì giấu bên trong là một nhân cách chậm chạp không muốn thể hiện ra ngoài, bởi vậy đối mặt cảnh sát vẫn luôn nhút nhát thẹn thùng, hẳn tự thuật đứt quãng, rất nhiều lời nói xuất hiện sơ hở, bởi vì một nhân cách khác không muốn xuất hiện, cho nên toàn bộ khẩu cung lần này đặc biệt rách nát. (* chắc ý là nhiều lỗ hổng quá đó!*)

Theo như lời của bác sĩ tâm lý, hẳn yêu cầu càng nhiều thời gian ở cùng Kim Hâm để tăng hiểu biết, mới có thể khai quật được chân tướng thật sự, có khả năng là một tháng hai tháng, cũng có khả năng là một năm hai năm, nhưng cũng có khả năng là không bao giờ.

Không thể không nói, Kinh Sở nhìn đến phần khẩu cung này phản ứng đầu tiên là thờ dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng đọc xong khẩu khí này anh liền cảm thấy thật không biết nên cười hay khóc.

Dương Miên Miên không có khả năng cả đời không lộ ra sơ hở, không phải anh phát hiện có điểm khác người, mà cảnh sát nguyên bản chính là loại người đa nghi, một chút nghi hoặc nhỏ đều có khả năng làm cho bọn họ truy ra căn cứ, không biết có bao nhiêu án tử chính là dựa vào những việc nhỏ không ai quan tâm tìm được điểm đột phá.

Mà người gọi liên tưởng thực là đáng sợ, hành động của Dương Miên Miên tuy rằng không đủ để làm người hoài nghi lập trường của cô, lại vừa có thể làm người sinh ra nhiều nghi vấn không nhỏ.

Anh không nói đến án tử của Chu Đại Chí cùng Hồ Dật Lâm, phía trước đối với Viện phúc lợi điều tra, Dương Miên Miên có tin tức bí mật từ nơi này phát ra, anh còn tưởng rằng phía trước cô có bạn bè gì đó, nhưng hiện tại hai người ở bên nhau bao lâu nay, những bạn bè của Dương Miên Miên anh đều biết thật rõ ràng.

Miên Miên từ nơi nào tóm được một người bạn thân thông quảng đại như vậy? Cô thậm chí còn không có mấy người bạn tốt.

Lúc ấy cô cũng không có tiền, tin tức lớn như thế lấy từ đâu tới đây? Cứ cho là Tùng Tuấn xài được, cũng không có thể tìm được cái điện thoại kia, còn Miên Miên lại tùy tiện lấy ra được.

Có vài vấn đề càng nghĩ kỹ càng thấy kinh khủng, anh cũng không dám đi nghĩ sâu xa đến việc có bao nhiêu sơ hở.

Này..... Làm sao bây giờ đây?

Kinh Sở nhìn cô ngủ sặc mặt thật điểm tĩnh ngủ, trong lòng khó nhịn được thờ dài.

Mỗi người đều có bí mật của riêng mình, bí mật này của Dương Miên Miên hiển nhiên không nhỏ, anh nếu tùy tiện hỏi, có lẽ sẽ làm cô sợ hãi mà rời bỏ anh, vậy mất nhiều hơn được.

Nhưng nếu không hỏi, những cái đó vẫn để làm sao giải quyết bây giờ? Anh có thể che giấu được cô đến bao giờ.

Trên đời này người thông minh nhiều như vậy, nhưng cũng có phần không thông minh, bất luận từ một cái hình cảnh xưa cũ chỉ cần có tâm, cũng có thể phát hiện manh mối ẩn bên trong đó, mà lúc này đây Dương Miên Miên là có vận khí tốt, Kim Hâm tinh thần có vấn đề, chỗ trống trong khẩu cung sẽ không làm người khả nghi.

Như vậy, tiếp theo sẽ như thế nào? Kinh Sở hy vọng cô về sau có thể rời xa thị phi, có thể học tập thật tốt, đơn thuần mà sống tiếp, nhưng mà giờ phút này, anh đã cảm nhận được vận mệnh đang treo cọt anh.

Án kiện muốn được tổng hội điều tra, lấy tính cách Dương Miên Miên, phát sinh việc này bên người, chẳng lẽ có thể khoanh tay đứng nhìn sao?

Kinh Sở càng nghĩ càng thờ dài, nhưng mà này hết thấy lo lắng anh đều không thể nói cho cô nghe, anh biết cô đã nỗ lực trưởng thành ra sao, anh không thể cứ tạo áp lực cho cô.

“Tiểu Dương ngoan.” Cuối cùng, anh chỉ có thể đem lo lắng âm thầm nuốt xuống, nhẹ nhàng hôn lên trán Dương Miên Miên.

Trong lúc ngủ mơ Dương Miên Miên hoàn toàn không biết gì cả, mà mấy tiểu đồng bọn không ngủ kia thấy cũng nhiều nhất nói thầm một câu: “Buồn nôn” mà thôi!

Nếu trên thế giới có một bí mật không có người biết, đó chính là bí mật mà người ta giấu sâu trong thâm tâm.

1/11/18 - 21:59

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 102-1: Phi Thiên quán

#102.1

Edit+Beta: Winnie

Phi Thiên quán là quán khá nổi danh, tọa lạc ở một sa mạc mênh mông không thấy bờ, muốn đặt trước chỗ ở quán này phải hao tốn số tiền bạc không tưởng, nhưng mà vì nơi này được xây dựng ở một nơi "độc đáo" và đặc biệt thích hợp trao đổi một số chuyện bí mật nên cái giá phải trả cũng không ai bàn luận nhiều.

Dựa theo cách nói của Tùng Tuấn chính là: " Nếu gặp phải những chuyện đặc biệt cần ẩn nấp như yêu đương vùng trộm gì đó Phi Thiên quán tuyệt đối là lựa chọn tốt nhất".

Còn Dương Miên Miên đánh giá là:

"Nghe danh liền biết đây không phải một nơi tốt lành gì."

Thật sự khi tới rồi, mấy cái suy nghĩ đó của cô liền biến mất sạch sẽ.

Bởi vì Phi Thiên quán từ bất kì góc ngách nào đều tản ra hơi hướng đây là một nơi cực kì cực kì xa hoa, phong nhã. Sự cao lớn hiển hiện từ mọi nơi, những vị khách bước vào nơi đây đều ăn mặc đẹp đẽ như tranh họa, đi vào liền cảm thấy như bản thân đã xuyên qua.

Dương Miên Miên lúc đi vào đã

kinh sợ một chút, không phải bởi vì nơi đây quá sức tương tượng của cô, mà là cô cảm thấy những kiến trúc ở đây như nhìn cô hừ lạnh: " Đồ con người ngu xuẩn, vĩnh viễn không thể hiểu ý nghĩ của Ngõ Vương."

Miên Miên lúc ấy liền trở nên ngốc, cảm giác như gặp được bên đường tiểu muội muội năm tuổi trong tay cầm hai khối tiền cùng tiền nữ bông, luôn ở nơi đó nhắc đi nhắc lại:

"Ta là tiền nữ ma bông, biến thân". Hoặc là giống tiểu shota sáu tuổi một hai phải mua những vũ khí kì quái, thời điểm muốn chơi luôn ở nơi đó kêu gào:

"Cùng ta hợp thể đi nào, thế giới này cần chúng ta tới cứu vớt".

Nói tóm lại là tràn đầy khí thế.

Trong nháy mắt Dương Miên Miên liền cảm thấy vị chủ nhân Phi Thiên quán khẳng định đầu óc có chút vấn đề, sau đó khi mấy món đồ ăn vật được bày lên càng chứng minh ý nghĩ ban đầu của cô chính xác.

"Hạt dưa là triều, kẹo là loại hay bán trên đường mười đồng tiền một cân, trà là dùng trà bao phao....."

Dương Miên Miên quay đầu nhìn Tùng Tuấn: "Ông chủ có bệnh sao?"

Nếu không tại sao lại có ý nghĩ kì quái đến thế?!

Tùng Tuấn gật đầu: "Đúng vậy, cà phê là tóc dung, đậu phộng được đóng gói chân không, ghế dựa tôi đang ngồi cũng là vông mua, tôi cũng chưa thấy qua một người chủ quán không có tâm thế này, bất quá nói thật, ông chủ chính là thích tùy hứng như vậy, không thích ăn thì không ăn.

Dương Miên Miên té xỉu: "Vậy nơi này rốt cuộc sao lại nổi danh?"

"Bởi vì, nơi này là Phi Thiên quán."

Tùng Tuấn đem đậu phộng từng viên vớt vào trong miệng, "Thế nào, có phục hay không?"

Dương Miên Miên phục: "Hắn lợi hại."

Như vậy không đem khách hàng bày ra một hồi chuyện khó xử, ông chủ vẫn không thấy đâu, nhưng lại chẳng sợ nơi này đồ vật vừa quý vừa khó ăn.

Không lí do gì, bởi vì nơi này chính là Phi Thiên quán.

Ông chủ tính cách thế nào liền có thể thấy được.

Buổi bán đầu giá còn chưa có bắt đầu, tất cả mọi người đều ở ai bận việc nấy, có người tìm nơi nào đó nói chuyện tạo cảm tình, có câu nói gặp mặt nói cùng nhau ba câu chính là huynh đệ, cũng có người đơn độc ngồi ở ghế lô tạo bộ dáng một thế người cao quý khó đụng chạm

Tùng Tuấn ăn một nắm đậu phộng, vỗ vỗ tay: "Được, các người ở chỗ này đánh yểm trợ, tôi tìm chỗ đi dạo, nói thật, mỗi lần tôi đều phải dùng tới cơ WC tìm không thấy cũng thật là tràn đầy cảm giác ngại ngùng"

"..... Tôi biết cậu còn dùng?"

"Cậu thì hay rồi, sao có thể trách tôi không thành?" Tùng Tuấn một chút cũng không xấu hổ.

"Biện pháp là chỉ là phụ, dùng tốt liền thành, đôi khi mặt mũi không quan trọng, có thể đạt tới mục đích là được, hãy tin tôi."

Dương Miên Miên không cho cậu mặt mũi: "Đó chẳng phải do cậu vốn không có mặt mũi hay dao?"

Kinh Sở chịu đựng không nổi liền cười thành tiếng, đem Dương Miên Miên kéo vào trong lòng ngực hôn một cái: "Em thật quá thông minh."

Tùng Tuấn trở thành một người ngoài cuộc bị xem thường, khinh thường không cùng bọn họ tiếp tục dây dưa, quay người đi, một lát sau trở về: "Mẹ nó, hỏi thăm không ra kia mấy cái người nước ngoài ở đâu, nơi này đối với việc giữ bí mật cho khách hàng thật sự không lời gì để nói, trách không được lại chọn nơi này, đợi chút đồ vật cần vừa đến tay liền đi, muốn đuổi cũng đuổi không kịp, tốt!".

"Cậu không tìm được cô ta?" Kinh Sở là chỉ Tùng Tuấn bán đứng sắc tướng thông đồng với một người con gái ngoại quốc.

Tùng Tuấn lắc đầu: "Không đâu cậu thật sự cho rằng cái thiệp mời này là tôi tìm cô ta lấy tới à, tôi không thể nhanh như vậy bán đứng bản thân!

Đây là tôi chụp lại ảnh rồi tìm người phỏng chế, là VIP đấy, thật muốn cảm ơn lão Hạ mặt hai phải dùng loại biện pháp cũ này, bằng không dùng chip ta liền game over! Đây gọi là khi cùng đường không màng đến hậu quả!"

"Đơn giản như vậy?" Dương Miên Miên cảm thấy kỳ quái.

Tùng Tuấn hừ hừ một tiếng: "Thời điểm vừa mới vào cửa không phải có người kiểm soát sao? Mười vạn khối tiền ký quỹ."

Dương Miên Miên hít sâu một hơi.

Nói một đồng lời vô nghĩa, rốt cuộc hội đấu giá cũng bắt đầu, lần này bán đấu giá không chỉ là tượng Phật, còn có những tác phẩm tâm đắc trước kia của Hạ lão thái gia, thật sự là nhiều vô số kể.

Tùng Tuấn giải thích một lát liền nói tiếp: " Cũng chẳng phải là cái kinh Phật kia sao, tôi biết được, nguyên lai cũng trộm mà có!"

Lại trong chốc lát lại là một câu dọa người: "Con mẹ nó, thứ này như thế nào sẽ có ở hội đấu giá hôm nay!"

Dương Miên Miên từ đầu còn xem đến thú vị, một lát sau liền cảm thấy nhàm chán, quay đầu hỏi Kinh Sở: "Thực chậm quá, em còn tưởng rằng sẽ rất kịch liệt, vậy mà...."

Tùng Tuấn cười: "Mỗi một lần ra giá đều cũng như là đi một nước cờ, không chút đơn giản, vật trước mắt phải suy xét xem nó có đáng giá hay không, phía sau nói không chừng còn có thứ tốt hơn, cô xem nếu muốn nhiều như vậy, cùng chơi cờ giống nhau, đấu trí đấu dũng, nào có dễ dàng gì, dùng thời gian lâu cũng quá thực bình thường."

Dương Miên Miên nhắc một ly trà nhấp khẽ môi, vẫn là cảm thấy nhàm chán: "Tôi muốn đi WC."

"Ra cửa quẹo phải xuống cầu thang là đến."

Dương Miên Miên nhanh chóng đi xuống, phía dưới là một cái tiểu viện nhỏ, một bên là WC, bên kia lại là một lối đi hẹp dài, cũng không ai nói rằng không thể đi, cô liền chuẩn bị đi "thăm hiểm".

Rất nhanh liền đi hết lối đi nhỏ ấy, phía sau chính là tiểu viện nhỏ, thoát nhìn giống như tứ hợp viện Bắc Kinh, cũng không biết một nơi kim ngọc, dát vàng tựa Phi Thiên quán cư nhiên lại có một cái sân mộc mạc phía sau.

Trong viện có một nam nhân tuổi trẻ, mặc bộ trang phục khá cổ xưa, lại giống như lão nhân đánh Thái Cực quyền, nằm ở ghế bập bênh một bên lác lác một bên từ cái cái sọt lấy ra một cái chén, ước lượng suy nghĩ rồi nhẹ nhàng vung tay, mảnh sứ vỡ văng khắp nơi.

"..... Người có bệnh à?" Dương Miên Miên nhìn không được lên tiếng, chuyện này cũng không thể trách cô vì người khác nhìn cũng chỉ thấy trên đất đầy mảnh sứ vỡ, nhưng thứ cô thấy lại chính là đây đất thi thể.

Nhìn thấy quá ghê người, đặc biệt ban này cô mới cái kia chén còn ở đó khốc lóc cầu cứu.

"Không cần loại tạp phẩm này, thứ tôi cần là đồ cổ thật sự..", lời nói còn chưa xong liền dừng lại

Lực kia đánh quá mạnh, Dương Miên Miên như thế nào cũng không nín được: "Người nói tạp phẩm? Cái chén kia không cần cũng đâu nhất thiết phải đập bỏ"

"Một đồng đồ dỏm, lưu trữ có ích lợi gì?"

Nam nhân kia lười biếng mà liếc mắt một cái, ước chừng là bởi vì Miên Miên có gương mặt xinh đẹp mà " đại phát từ bì" đem con mắt còn lại cũng mở ra.

Dương Miên Miên cười lạnh: "Vậy xin hỏi thứ đồ người nói là tạp phẩm ấy sao lại có ở đây, còn không phải là lấy giả tráo thật sao, là người lòng mang ý xấu, người còn đập chén? Thật không có thiên lý."

"Tôi quăng bẻ cái chén kia liên quan quái gì cô?"

Vị nam nhân nằm ở ghế bập bênh khẽ lả lự, kẹp chân bắt chéo có chút run rẩy.

"Cô cho rằng người lớn lên xinh đẹp là có thể tới giáo huấn tôi?"

Dương Miên Miên trừng mắt:

"Người còn chưa trả lời câu hỏi của ta."

"Tôi không khi dễ nữ nhân, cô chạy không nổi thì nhanh lăn đi."

Ổ chỗ của người khác mắng chửi người thật không đúng, hơn nữa cô cũng không rảnh mà chuyện nhà người khác cận kề, chuyện này cô không thể nào nói lý.

Dương Miên Miên nhẫn nhịn, nhìn xuống, hít thở sâu, làm gương mặt tươi cười: "Người cần gì phải quăng chén?"

"Tôi đã nói không liên quan cô."

Dương Miên Miên chống gương mặt tươi cười, thật sự không đành lòng nữa cái sọt chén kia đều bị quăng bẻ hết: "Người xem, thế này thì thật lãng phí a, tuy tính là đồ dỏm, tốt xấu cũng làm rất xinh đẹp, là một cái chén thực tốt có thể dùng ăn cơm mà."

"Cô có bệnh?" Nam nhân kia lại đem Dương Miên Miên đánh giá một phen.

"Tôi lần đầu thấy có người thay một cái chén lên tiếng, quả thực so với ngôn tình nào tàn còn không khoa học hơn, cô là nữ chính phim thần tượng nhất kiến chung tình với bản thân."

Dương Miên Miên ha ha một tiếng, đặc biệt bình tĩnh: "Không có gì không khoa học, tôi đẹp tôi đối với bản thân nhất kiến chung tình không mất mặt."

"Không biết xấu hổ." Nam nhân kia đại khái thật là nhàm chán, tự dưng lại rảnh rồi cùng nàng nói chuyện.

"Tạp chén sao cũng không có gì quý giá, trong chỗ chén này có một cái là chính phẩm thời Tống, cái khác đều là hàng giả, đáng tiếc tôi cảm nhiều như vậy, mỗi một cái là già tôi lười tha đi thả lại liền đập bẻ cho nhanh."

"....." Đây thật là quá kéo cừu hận! Dương Miên Miên hỏi: "Nếu thực sự không có?"

"Có, tôi chắc chắn." Nam nhân lười nhác phơi dưới ánh mặt trời, như thể mặt trời cũng không dám phơi chết hắn.

Dương Miên Miên ngạc nhiên nói:

"Người sẽ không tính tới việc cái chén thật đã bị quăng bể?"

"Vậy quăng bể, có khi tôi nhìn nhầm." Hân nói được không chút để ý, Dương Miên Miên cũng không hiểu hành, không biết kỳ thật như vậy một cái chén thượng một lần bán đấu giá là bán đi hơn tám trăm vạn.

Dương Miên Miên liền tròn trắng mắt: "Tìm ra người liền không tạp đúng không?"

"Tìm ra thì chỗ chén này đều cho cô mang về!" Nam nhân kia cũng dứt khoát, "Đỡ phải để cô cứ làm phiền ta."

Dương Miên Miên bĩu môi: "Ta muốn một đồng chén làm gì, người đừng đập, phiền chết."

"Tốt thôi, chỉ cần cô có thể tìm ra liền nghe cô."

Dương Miên Miên liền ngồi xổm cái sọt bên cạnh một đám cầm chén xách ra tới, những cái đồ chén lớn lên đều giống nhau như đúc, men sứ sắc xanh trắng, thanh trung mang bạch, bạch trung lóe thanh, sứ thai cực mỏng, hoa văn ẩn ngềnh chiếu sáng có thể thấy được, là thời Tống phi thường nổi danh sứ men Thanh.

Nhưng mà toàn bộ lại giống nhau như đúc thế này! Ít nhất sứ dụng vốn tri thức có hạn của cô căn bản là không có khả năng giám định và tìm ra.

Cô nhiều nhất chỉ có thể từng cái nghe qua.

"Đừng đập tôi, tôi là đồ cổ thật sự!"

"Vì cái gì tôi là đồ cổ còn phải bị đập."

"Cứu mạng, có hay không người tới cứu chén tôi a!"

"Làm một cái chén cổ, tâm thực mệt."

Phân biệt không ra..... Dương Miên Miên ngồi xổm mặc cho ánh nắng gay gắt phía trên, trên trán hiện ra một tầng mồ hôi mỏng, cô hận không thể phe phẩy cái sọt hỏi một câu.

"Đừng giỡn mau nói cho tôi biết ai là đồ cổ".

Nam nhân kia xem cô nóng nảy, ngược lại là hiện ra vẻ tươi cười, cười nhạt: "Xen vào việc người khác cũng phải nhìn chính mình có năng lực hay không, nhanh trở về đi."

.....

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102-2

#102.2

Edit+Beta: Winnie

Dương Miên Miên hiện tại tuy rằng đã sửa được khá nhiều tật xấu của bản thân, nhưng người xưa có câu giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, cô cũng chỉ vô thanh vô thức.

Cuối cùng có một âm thanh xuất hiện: "Người anh ta muốn tìm là tôi."

Thanh âm kia bình tĩnh, thông dong, cùng với những cái chén tầm thường khác nằm chung quả thật có điểm bất đồng.

Lời vừa thốt ra, mấy cái chén khác liền tỏ ý không phục: "Anh ta muốn tìm đồ cổ, chúng tôi mới là đồ cổ!"

"Không phải, đồ cổ không phải nói các người, các người một chút giá trị cũng không có."

Cái chén cổ kiên nhẫn mà cùng đám chén kia giải thích.

Nhưng mấy cái chén từ khi vừa sinh ra liền có người nói nó chính là đồ cổ, nên riu rít phản bác:

"Không, chúng ta là chén cổ ảnh thanh men dư thời Tống!"

"Chúng ta chính là đồ cổ!"

Chén ảnh thanh men dư thời Tống: "..."

Dương Miên Miên nén cười đem cái kia chén lấy ra: "Tôi tìm được rồi."

Nam nhân kia mí mắt cũng không nâng một chút: "Sai rồi, cô không cơ hội, rút đi."

Dương Miên Miên tỏ vẻ mặt "đồ không biết nhìn hàng" biểu tình:

"Đây là sự thật! Người nhìn kỹ xem!"

"Cô có phiền hay không, cô cảm thấy là thật thì cho cô cầm đi, đừng tới phiền tôi."

Nam nhân kia không kiên nhẫn, nhìn thấy Dương Miên Miên còn muốn nói gì đó liền lạnh lùng: “Cô nói thêm một câu nào nữa tôi sẽ đem đồng chén tạp phẩm này đập bỏ toàn bộ.”

Dương Miên Miên lập tức im tiếng, đứng yên tại chỗ một lát cảm chén tiểu tâm mà đặt ở một bên, còn chưa đi ra một bước, liền thấy nam nhân kia chân nhấc lên đem cái chén nhanh chóng đá bay.

Dương Miên Miên hoảng sợ, vội vàng lấy thân đỡ chén, thật nguy hiểm.

“Đừng đem cái loại đồ dỏm kia đặt ở trước mặt tôi, thấy một lần tức một lần.”

Dương Miên Miên cũng tức giận: “Vậy rốt cuộc ngươi muốn thế nào đây?”

“Ôm lấy đồng chén rồi biến đi!”

“Đi thì đi, ngươi đừng hối hận!”

Dương Miên Miên tràn đầy khí tức, cảm chén quay đầu đi, nói thầm trong lòng: “Không biết nhìn hàng, đúng là tâm thần!”

Khi thấy cô chén đi trở về, Tùng Tuấn liền cười phun: “Này, cô nói là đi WC hóa ra lại là đi xin cơm, còn lấy cái chén trở về?”

“Có một tên tâm thần một hai nhét cái chén cho tôi.”

Dương Miên Miên thờ phỉ phỉ mà cảm chén nhét vào trong bao, trong lòng hồi tưởng một chút, chờ tên kia phát hiện đồ vật là thật, lúc đó cô sẽ hung hăng mà cười nhạo hắn, nhất định làm hắn không còn mặt mũi.

Nhưng cô lại không biết, sau khi cô rời đi sau không bao lâu, nam nhân kia liền bắt được bộ kí tên hôm nay: “Lần này thiệp mời không ký danh?”

“Đúng vậy.” Bên cạnh một giám đốc cung kính mà trả lời.

“Là Nhị gia đưa tin ra ngoài, ở trên chợ đêm bảo đảm giá cả không thấp đâu.”

“Ta biết chắc ông ta sẽ dẫn theo người khác tới.”

Nam nhân kia không nhanh không chậm mà gõ gõ trên tay vịn của ghế bập bênh: “Đi tra xem là cùng ai tới.”

Không trong chốc lát giám đốc liền đã trở lại: “Bọn họ gồm ba người, trong đó có một người là Tùng Tuấn.”

“Tùng Tuấn?” Tiểu Thiên đối với cái tên này hiển nhiên cũng từng nghe thấy, khẽ nhủ mày.

“Lập trường của cậu ta rất khó nhận định, không biết chừng là do ai phái tới đây, như vậy đi, ông thay ta đặc biệt lưu ý, xem qua đoạn thời gian này trên thị trường có hay không xuất hiện một cái chén, lại theo tuyến tra thay ta đem điều tra ra người bán cái chén đó.”

“Dạ thiếu gia.”

Nam nhân kia hơi híp mắt, xem thủ pháp có thể thấy cô ta hoàn toàn không giống người chuyên phân biệt đồ cổ, cư nhiên có thể trong nhiều cái chén giống nhau như đút chọn ra cái chén thật duy nhất, chẳng lẽ chỉ đơn giản là dựa vào vận khí?

Tiểu Thiên trước nay chưa từng tin vào loại xác suất ngẫu nhiên nhỏ nhoi này.

Tuy rằng không biết cô ta cùng Tùng Tuấn có quan hệ như thế nào, nhưng chỉ cần cái chén kia xuất hiện, mặc kệ là từ đâu điều tra ra, chỉ cần xuất hiện, hắn có thể dễ dàng đem người tìm ra, huống hồ xem cô ta như vậy liền biết không phải dạng tiểu thư nhà có tiền, trên người quần áo giày tuy rằng đều là đồ mới, nhưng làm gì có tiểu thư nhà ai lại keo kiệt vậy?

Hơn phân nửa sẽ vì tiền cảm chén ra tay.

[Lời tác giả: Thoạt nhìn nữ chính trời sinh tư chất, kĩ năng hấp dẫn hoa thom có lạ, nhưng đây lại là một chuyện cũ bi thương. Bất quá cần thận ngắm lại, đại khái chính là: “Thực tốt, người thành công khiến cho người ta chú ý”. Quang hoàn khởi hiệu.]

Nhưng mà hắn vận lần không ngờ tới, Dương Miên Miên hoàn toàn tôn trọng sứ mệnh của một cái chén cũng có nhu cầu dùng tới, nên căn bản không có nghĩ đến đem bán, mà là gác ở trong phòng vệ sinh dùng để đặt xà phòng lên.

Vì cái gì không phải dùng để ăn cơm? Từ thời Tống, quá xưa quá bản, thật sự nuốt không được.

Đương nhiên, đây là chuyện sau đó rồi.

19:14 - 10/11/18

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 103-1: Thật thật giả giả

Edit+Beta: Winnie

Hội đấu giá kết thúc, tượng Phật bị 22 người đấu giá dùng giá cao mua lấy.

Tùng Tuấn sợ người ném, vội vàng muốn tìm, ở phía sau cửa đứng lúc nhìn thấy đám người nước ngoài cầm một cái vali xách tay đi đến.

Dương Miên Miên mới vừa mở chai nước định uống liền nghe thấy vali xách tay lẩm nhẩm: "Tất cả anh chị em của tôi đều dùng để đựng vũ khí quân sự, vì cái gì mà tôi đây lại được dùng để đựng một cái tượng gỗ vô dụng."

"Này, người nói ai là tượng gỗ vô dụng! Ta là đồ gỗ, là đồ gỗ đấy người hiểu không? Rất quý giá!"

Dương Miên Miên uống ngụm nước nghe vậy liền sặc.

Nếu cô nhớ không lầm, thời điểm bán đầu giá kia pho tượng Phật bị bung lên, đổi mặt một đám nhân loại tham lam, tượng Phật vẫn giữ nguyên gương mặt hiền từ, chỉ là nhẹ nhàng thờ dài một tiếng: "Biển khổ vô biên quay đầu là bờ".

cmn lúc này sao lại biến thành hàng giả rồi?!

Tùng Tuấn vừa muốn lấy đi động ra gọi điện, lại bị Dương Miên Miên chặn lại: "Từ từ! "

"Em gái, tôi phải nhanh chóng đem tin tức truyền ra ngoài, nếu không khi đám người nước ngoài đó đi mất sẽ không có cách nào tìm về được đâu."

Tùng Tuấn lại lấy điện thoại ra.

Dương Miên Miên liền nói: "Đó là giả!"

Tùng Tuấn khiếp sợ mà nhìn cô chăm chăm: "Cái gì? Cô làm sao phát hiện được?"

Dương Miên Miên trong đầu xuất hiện một câu "Thôi xong rồi".

Lúc này cô không thể do dự mà phải gấp rút nghĩ ra một cái lý do hợp tình hợp lý, đại não cô tức khắc thúc đẩy suy nghĩ một cách khẩn cấp, nghĩ đến lung tung rối loạn trong lòng cô nghĩ cái gì đều thể hiện hết trên gương mặt, khi cô cảm tờ giấy thứ nhất lên liền thấy dòng chữ: thuốc tránh thai nhiều loại, cách dùng và những việc cần chú ý.

Thật sự tức muốn chết cô.

Tờ giấy thứ hai in chữ: Sách tranh khủng long, phía trên mặt chữ in màu sắc rực rỡ còn kèm theo đặc tính của từng loài.

Sách báo quản lý động vật, cũng không đúng!

Thời điểm mấu chốt như thế này tìm không thấy thứ đồ muốn tìm thật là bực bội!

Dương Miên Miên thật sự luống cuống, nhưng ngoài mặt cô vẫn làm ra vẻ trấn tĩnh, tất cả những suy nghĩ kia cũng bắt quá trong ba giây đồng hồ sự, Tùng Tuấn hoàn toàn không có phát giác, chỉ có Kinh Sở, như suy tư gì mà nhìn cô một cái thật sâu rồi cầm lấy tay cô:

"Đừng nóng vội, chậm rãi nói."

Dương Miên Miên tức khắc suy nghĩ thông suốt, đủ loại manh mối đột nhiên được xâu chuỗi kĩ càng ở trong đầu cô, nói:

"Ông chủ Phi Thiên quán là một người trẻ tuổi?"

Vấn đề này thay đổi quá nhanh, Tùng Tuấn chớp đôi mắt hai ba cái mới trả lời: "Nghe nói quả thực là một người trẻ tuổi."

"Đồ gỗ dùng bán đầu giá ở đây có rất nhiều loại?"

"Là rất nhiều." Tùng Tuấn đáp.

"Ông chủ có năng lực, đồ vật lấy về không cần hỏi lai lịch."

Dương Miên Miên nói: "Trở về, chúng ta về khách sạn trước đi, tôi cảm thấy có khả năng tôi phát hiện một bí mật to lớn!"

Tùng Tuấn nhìn Kinh Sở liếc mắt một cái, có chút do dự, nhưng vì Kinh Sở nhìn hấn gật đầu: "Về."

Tùng Tuấn vừa nghe, liền đánh tay lái trở về: "Thật là, tôi đây nghĩ đây thật sự là đại mạo hiểm nếu nghĩ sai tổn thất sẽ rất lớn."

"Vậy cậu trước tiên gọi điện thoại kêu người ngăn mọi người vào cứng bãi, dù sao cũng không phải đồ thật."

"Phi, đám kia hỗn đản tính quái, cậu cho rằng tôi vì thứ gì cứ muốn một mực ở lại đây, bắt gian xong lại muốn lên giường, nếu là giả, tôi nói thật cái loại hàng mỹ nghệ cậu có thể làm sao với nó? Thất bại trong gang tấc!"

Dương Miên Miên nói nhỏ một tiếng: "Thứ kia không phải hàng mỹ nghệ."

Hàng mỹ nghệ cùng đồ dỏm không giống nhau, hàng mỹ nghệ sẽ không nói chính mình là đồ gỗ, làm người không tâm tư giả mạo.

Phi Thiên quán cách Lan Châu có một đoạn đường, bởi vậy lúc này bọn họ không trở về Lan Châu mà trực tiếp đi Đôn Hoàng, phụ trách án tử lần này là cảnh sát lão Đường cũng ở đằng kia, vừa lúc chạm liền chạm mặt.

Tùng Tuấn lái xe, Dương Miên Miên liền ở nơi đó sắp xếp lại ý nghĩ, cô bắt đầu nói từ cái người thích chén tạp phẩm:

"..... Một cái sọt chén, giống nhau như đúc, từng cái chén giả bị ném đi, lúc ấy tôi còn cho rằng hắn có tật xấu, nhưng hiện tại ngẫm lại tôi thấy việc này rất kỳ quái."

"Quả thực rất kì quái, có ai đang yên đang lành lại ở Phi Thiên quán ném chén bừa bộn đâu?"

18:48 - 11/11/18

- - - - -

Góc bình luận. Xin ý kiến!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103-2: 2

Edit + Beta: Winnie

“Không phải, máu chốt là chúng giống nhau như đúc.” Dương Miên Miên ngồi cùng Kinh Sở ở dãy ghế phía sau, lúc này lại kích động nên bò đến phía trước lưng ghế rồi nói tiếp: “Hiểu không, giống nhau như đúc!”

Tùng Tuấn sùng sốt một chút mới kịp phản ứng lại: “Giờ đây, cô nói là đồ giả?”

Da đầu cậu tức khắc cảm thấy tê dại, chuyện này tuyệt nhiên không hề đơn giản vậy,

“Không thể đâu, đồ vật kia là Hạ lão thái gia tự mình mang đến đấy.”

“Thời điểm bán đấu giá đúng là đồ thật, nhưng khi bán đi rồi đã bị đánh tráo, tượng Phật thật sự còn đang ở Phi Thiên quán.”

“Chuyện này tôi nhất định sẽ tra rõ ngọn nguồn.”

Thật sự mà nói chỉ cần bỏ công một chút cũng không quá khó để điều tra, có một người quen biết với vị cảnh sát năm kia đã từng ở Phi Thiên quán chụp qua một bộ trưng đại ngàn họa, cảnh sát ra mặt mời chuyên gia tiến hành giám định, kết quả là đây là một bộ bút tích khi so sánh lại quả không khác gì đồ thật.

Nghe thấy tin tức này, Tùng Tuấn sợ ngây người: “Trời ơi, đây thật hay giả, nghe nói là mười mấy chuyên gia chuyên nghiệp cùng nhau thảo luận mới cho ra kết luận, nói là so với chính phẩm thật sự cũng không kém gì.”

Dương Miên Miên không để ý đến hấn, cầm một gói mặt nạ hỏi Kinh Sở: “Mặt nạ dùng như thế nào, cứ đeo trên mặt tới khi đến nơi sao?”

Thời tiết phương Bắc quá khô ráo, cô ở bên ngoài cả ngày da mặt liền khô đến nứt cả ra, Kinh Sở thấy vậy nên mua cho cô mặt nạ để dưỡng ẩm.

Kinh Sở lấy gói mặt nạ, xé mở, ý bảo Miên Miên ngẩng đầu, đem mặt nạ đắp ở trên mặt cô, hơi nói đều đều: “Không thể cười, khoảng mười lăm phút sau có thể lấy xuống.”

“Được.” Dương Miên Miên sợ nó rơi xuống, vẫn luôn giữ nguyên tư thế nâng đầu đi đến giường nằm, Kinh Sở buồn cười, cảm thấy cô thật sự là quá đáng yêu.

Tùng Tuấn ngồi ở sofa nhắn WeChat kể sự tình hôm nay, hoàn toàn mặc kệ đôi gia hỏa đang ân ái, một lát sau cậu nhận được tin tức về ông chủ Phi Thiên quán:

“Không có ảnh chụp, nhưng chủ quán đích xác là người trẻ tuổi, năm nay hai mươi hai tuổi, tên gọi Tiêu Thiên, Phi Thiên quán mấy năm nay bán đấu giá đồ cổ không ít, nếu đều là đồ dỏm chỉ sợ sự tình khó giải quyết.”

“Vi cái gì?”

“Ở trước mặt nhiều người thạo nghề như vậy còn có thể đánh tráo, chắc chắn không phải mới làm một lần hai lần, điều tra ra sẽ phiền toái rất nhiều.”

Tùng Tuấn xoa xoa huyệt thái dương.

“Tôi đi về trước, ngày mai lão Đường sẽ lại đây.”

Nói xong liền đứng dậy đi ra ngoài, để lại Dương Miên Miên đắp mặt nạ nằm đấy suy tư.

Kinh Sở tắm rửa xong bước ra:

“Mười lăm phút rồi, có thể tháo xuống.”

Dương Miên Miên bóc mặt nạ, đột nhiên nói: “Hình như em đã đụng phải phiền toái lớn rồi.”

“Làm sao vậy?”

“Em vẫn luôn suy nghĩ, hấn tại sao lại muốn em lấy cái chén kia?”

Dương Miên Miên cảm thấy rất kỳ quái, lúc ấy cô quá tức giận, nhưng hiện tại nếu đem sự tình xâu lại suy nghĩ một chút, thái độ của Tiêu Thiên cực kì quỷ dị.

Hấn muốn cô lấy đi cái chén này, vì lý do gì?

“Hơn nữa, nếu chuyên môn của hấn là tạo đồ giả giấu trời lừa biển, em lại từ trong nhiều chén như vậy tìm ra cái chén thật, trong lòng hấn sẽ nghĩ như thế nào?”

Dương Miên Miên đầu óc thời điểm này rất rõ ràng, cô hồi tưởng lại lúc Tiêu Thiên chọn chén.

Rõ ràng lúc đó cô không có nói đến chuyện kia, mà chiếc ghế bập bênh hấn ngồi liền cảm khái một câu: “Lại bắt đầu làm vậy rồi.”

Mà vài sọt kể bên lại nói: “Hấn luôn là như vậy, cách này không hợp, cách kia không hợp, quá đáng thương.”

Lúc ấy cô không để trong lòng, cho rằng đây là mấy cái tạp chén có bệnh tâm thần, nhưng hiện tại nếu suy nghĩ một chút thì những lời này ý tứ có lẽ là nói Tiêu Thiên luôn tập hợp những đồ tạp đồ dỏm.

Vì cái gì lại đồ dỏm, bởi vì không hợp cách, lúc đầu cô còn cho rằng không hợp cách chính là chúng nó không phải đồ thật, nhưng dựa vào ý tứ chân chính không chừng là nói đó là

không hợp cách đồ dôm (# thật khó hiểu T.T#)

Dương Miên Miên bò đến trên đùi Kinh Sở, đem mặt chôn ở ngực anh: “Em cảm thấy, chuyện này đúng là một phiền toái lớn, rất rất lớn.”

Kinh Sở vuốt đầu cô an ủi: “Không sao, gác tới thì đánh, huống hồ nói không chừng ông chủ kia chỉ vì em xinh đẹp nên mới đưa cho em.”

“Chuyện này không đùa đâu, em xác định.”

Thực giác Dương Miên Miên nói cho cô biết sự tình tuyệt đối không dễ dàng giải quyết, lúc ấy cô không nên tùy tiện đi ngăn cản như vậy, nhưng cứ đứng trơ mắt nhìn những cái đó chén bị đập bẽ cô lại thật sự không thể khoanh tay đứng nhìn.

Miên Miên bận nghĩ chuyện này, hoàn toàn không nhớ tới muốn cùng Kinh Sở giải thích để tìm ra sự thật, phải biết rằng trước đó nàng cùng người giám định đồ cổ một chút xíu quan hệ cũng không có.

Ai biết Kinh Sở chẳng những không hỏi, còn rộng lượng động viên cô một câu:

“Ừ, tiểu Dương nhà ta vận khí tốt như vậy đoán chắc chắn đúng rồi, có thể có vấn đề gì đấy, đừng quá lo lắng, cho dù có xảy ra chuyện khó khăn đến thế nào thì chúng ta cũng cùng nhau đối mặt, được không?”

Dương Miên Miên lúc này mới nhớ tới chính mình còn chưa kịp lấp liếm, lập tức ngừng đầu nhìn Kinh Sở, nhưng cô lại không có cách nào từ trên biểu tình ôn nhu của anh nhìn ra bất kì manh mối gì, chỉ có thể đáp ứng nói:

“Dạ…….”

Anh cứ vô điều kiện tin tưởng làm cô cảm thấy lại chột dạ cùng áy náy vô biên, đôi lúc rất muốn cùng anh nói ra hết sự thật, nhưng chỉ là suy nghĩ, một chữ cũng nói không nên lời.

Kinh Sở nhìn thấy biểu tình khi làm việc sai trái của cô liền cười, trước kia ở trước mặt anh còn có thể diễn gồi như vậy, gạt người dễ dàng như vậy, hiện tại kỹ năng đều thoái hóa, có tâm sự đều thể hiện hết trên mặt, muốn giấu cũng không giấu được, nhưng anh cũng biết là bởi vì cô quá tín nhiệm anh, cho nên mới chưa từng có ý nghĩ muốn che dấu cảm xúc khi ở cạnh anh.

Thật là tiểu Dương nhà anh quá ngốc nghếch, ngốc đến đáng yêu vô cùng.

Thời điểm đó tại Phi Thiên quán.

Tiêu Thiên đang nghe thuộc hạ hội báo: “Vừa mới nhận được tin tức, bức họa bất chúc trương đại ngàn kia bại lộ.”

“Dù sao cũng là tác phẩm hai năm trước, có tí vết cũng là có thể hiểu được.” Tiêu Thiên không chút để ý mà trả lời,

“Bây giờ người đem tin tức rải ra ngoài, nói rằng bức họa thật sự đã ở tại nước ngoài, tóm lại không thể làm người ta hoài nghi đến chúng ta, người hiểu chưa.”

“Đã hiểu.”

Tiêu Thiên hơi rũ mắt: “Trọng điểm là vì sao lại bại lộ?”

“Thuộc hạ nghe được tin là cảnh sát phái người đến, nơi này giống như có dấu vết của Tùng Tuấn, cái tên họ Đường kia cùng Tùng Tuấn là bạn bè lâu năm.”

“Tùng Tuấn?” Tiêu Thiên nhướn một bên lông mày.

“Hắn lại tự bản thân làm việc này?”

“Tên này làm việc từ trước đến nay không có quy luật, lần này cũng không dám khẳng định.”

Tiêu Thiên có vẻ trầm ngâm, đột nhiên nhớ tới chuyện xảy ra chiều nay, sắc mặt biến đổi:

“Đi, tra ra cho ta Tùng Tuấn hiện đang ở đâu, ở bên hắn hiện giờ có phải có một cô gái xinh đẹp không? Tra được ngay lập tức đem người lại đây cho ta!”

Ban đầu hắn còn đang suy nghĩ về lai lịch của cô gái kia, có lẽ tìm hiểu được lai lịch có thể tìm được mấy tin tức hữu dụng, rốt cuộc hiện tại Phi Thiên quán có thể lấy giả đánh tráo thật đều là đồ xuất từ trong tay hắn mà ra.

Hắn là loại người trăm năm khó gặp đối thủ, không chỉ có tài năng giám định đồ cổ thâm niên, mà hắn càng am hiểu hơn chính là tạo ra đồ giả sao cho giống thật nhất, những tác phẩm mà hắn cảm thấy không hài lòng chắc chắn một điều không thể lưu lại, toàn bộ đều giống kết cục của những cái đó chén kia, bị đập bẽ toàn bộ.

Tuy rằng hôm nay số đồ dôm không đạt bị tiêu hủy cũng khá nhiều, nhưng số còn lại hắn cũng tự tin có thể giấu diếm được ít nhất 80% người.

Cô gái kia dùng biện pháp gì mà có thể phân biệt ra?

Chuyện này không làm rõ được tương lai gần sẽ là một sự uy hiếp lớn với Phi Thiên quán.

Hắn cũng không biết chính vì ý nghĩ của hắn khi làm đồ giả quá sức mãnh liệt, lại yêu cầu quá cao, đồ làm ra cũng gần như hoàn toàn, cho nên mỗi một thứ đồ giả khi hỏi đến đều quyết liệt nhận mình là đồ thật tốt nhất.

Cơ hồ không có khả năng nhận sai.

Những việc thế này, hắn không bao giờ biết được, mà phiền toái của Dương Miên Miên lại vì điều này mà bay đến.

20:00 - 13/11/18

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104-1: Soái tửnh

(* tạm dịch: Tình mộng soái ca)

Edit+Beta: Winnie

Nửa đêm, Dương Miên Miên bị tiếng động làm cho bừng tỉnh, nhìn cánh cửa bị người ta mở ra trong nháy mắt mà cô vẫn còn mờ mịt chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Nhưng về phía Kinh Sở, anh đã sớm tỉnh táo, thời điểm Miên Miên còn đang ngơ ngác nhìn ra thì anh đã thừa dịp cửa bị tên kia mở ra, trong nháy mắt nương theo cửa sấn đến nắm cổ áo trực tiếp đem người hạ độ vún trên đất mà đối phương vẫn còn ngây ngốc chưa kịp phản ứng, những người khác cũng không nhàn rỗi, nhân cơ hội công kích từ phía sau lưng Kinh Sở, một người khác lại nhắm thẳng đến Dương Miên Miên.

Dương Miên Miên nằm ở trên giường mở to hai mắt nhìn, dùng một giây đồng hồ để vấn đề đang xảy ra, mắt thấy có người muốn tới bắt cô liền nhanh chóng một chân đá văng hán trước giường, người tên thứ hai lập tức sấn tới, ngờ đâu đá tiếp một chân sức lực lại không đủ, ngược lại còn bị hán ta bắt được cổ chân.

"Muốn chết!"

Dương Miên Miên tuy rằng đã đi theo lão sư học Vĩnh Xuân Quyền một thời gian, nhưng trực tiếp đánh lộn như vậy vẫn cảm thấy có điểm không thuận lợi, chỉ có thể cầm bên cạnh gối đầu lam vũ khí, đánh qua đánh lại, cần bản vô dụng.

Kinh Sở giải quyết người đánh lên sau lưng, lại trực tiếp dùng một quyền hướng tên thứ ba đánh tới, theo tốc độ của anh, Dương Miên Miên đối phó một người còn có thể gây giụa một chút, hai người cũng dừng suy nghĩ.

Cô tuy rằng bị người ta túm chặt mất cả chân, nhưng vẫn còn một chân tự do, cũng không cần tiếp tục khách khí, một chân liền hướng đứng quần tên đó đá một cái thật mạnh, nương cơ hội này thờ dốc, lại bắt được con dao gọt hoa quả ở mép giường, đâm người có thể không chết, nhưng nếu hướng đến động mạch cắt một cắt vẫn có thể giết người.

Hiện tại ở trong mắt cô, đối thủ không phải người, mà chỉ là thúu thị nhân thể, cô xem xét một chút, tin ra điểm yếu liền hướng cổ hán cắt một đường, máu lập tức liền bắn ra, chiếc chân bóng trắng trên giường cũng liền tiếp điểm huyết sắc.

So với cô huyết tính bạo lực, Kinh Sở bên kia khá hơn nhiều, anh ra tay nhanh mà chuẩn, chuyên chọn yết hầu khớp xương những điểm yếu hại như vậy động tác tuyệt đối không có đánh vỡ rồi rầm đến hoa cả mắt mà lại sử dụng những động tác đơn giản nhưng hiệu quả, một giây quật ngã ba người, rồi đi cứu Dương Miên Miên, đem tên nam nhân đang quần lấy cô ném trên mặt đất.

Toàn bộ quá trình không đến năm phút đồng hồ, trên mặt đất nằm la liệt bốn người nam nhân, mà Kinh Sở một chút vết thương nhỏ cũng không xuất hiện.

Nói ra thật xấu hổ, đây là lần đầu tiên Dương Miên Miên trực tiếp nhìn thấy giá trị vũ lực to lớn của Kinh Sở, cô đứng ở trên giường một chân còn đạp lên trên gối đầu, trên cây dao gọt hoa quả còn tích chút vết máu, nằm trên sàn nhà vừa thấy liền biết là đám người không có ý tốt, nhưng câu nói đầu tiên mà cô thốt ra sau sự kiện này lại là: "Anh thật quá ngẫu, quá soái nha ~"

Cô trong nháy mắt có cảm giác như tâm bị thu phục, giống như một cô gái ở tuổi dậy thì, ngẫu nhiên ở hành lang gặp được một thiếu niên sơ mi trắng trong nháy mắt tim đập nhanh, nhất kiến chung tình, chính là đơn giản như vậy.

Dương Miên Miên so với các cô gái cùng tuổi khác sớm trưởng thành hơn rất nhiều, bởi vậy đối với những đứa con trai cùng tuổi trước nay đều vô cùng chúm chím, cũng chưa nói tới chuyện vừa gặp đã thương, nhưng ở ngay lúc này, ngay một giây kia, cô cảm thấy tim không còn thuộc về bản thân nữa đập đặc biệt nhanh, cả người đều bị anh hấp dẫn.

Hoàn toàn bất đồng với mị lực trước kia cô thấy.

Kinh Sở nhìn Dương Miên Miên đứng ở nơi đó ngơ ngác nhìn anh, còn tưởng rằng cô sợ hãi, chạy nhanh đến trấn an: "Không có việc gì, đừng sợ."

Dương Miên Miên dùng ánh mắt cực kì thâm tình nhìn anh:

"Tiểu ca ca thật ngẫu, anh có bạn gái chưa? Em rất thích anh đấy, anh có thể suy xét một chút không?"

Kinh Sở: "....."

Anh sờ sờ trán của Miên Miên "Đụng đầu vào đâu rồi?"

Dương Miên Miên bỏ nhào vào lòng ngực anh: "Làm bạn trai em đi."

Kinh Sở ôm cô, có chút dờ khóc dờ cười, thanh âm lại rất ôn nhu: "Đây là đang làm nũng anh sao?"

"Chính là cảm thấy anh hảo soái nha."

Dương Miên Miên cũng nói không rõ chính mình vừa rồi phát bệnh thần kinh gì nhưng hiện tại ngấm lại, cô cư nhiên một lần nữa thích bạn trai của chính mình, loại cảm giác này thật đúng là quá vi diệu.

Bị động tĩnh cách vách đánh thức Tùng Tuấn chạy tới cũng chỉ nghe thấy Miên Miên nói những lời này, tức khắc cảm thấy lão đạo: "Uy uy uy, không phải đâu."

Kinh Sở đem cô từ trên giường ôm xuống: "Đừng sợ, không có việc gì, ngoan nào."

Tùng Tuấn nhận mệnh mà tìm ra dây thừng, đem này mấy vị khách không mời mà đến nhanh chóng trói lại, chuẩn bị thẩm vấn từng người: "Nói, thành thật sẽ được khoan hồng, là ai phái các người tới, tới vì mục đích gì?"

Không ai trả lời câu.

"Được, đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, nếu là như thế này, chúng ta đây báo án đi."

Tùng Tuấn nói một cách dứt khoát, có một số việc nhỏ bọn họ cần làm chính là vận dụng tư hình, báo nguy cho cảnh sát bắt đám người này thẩm vấn.

Dương Miên Miên nghe thấy quần áo của một người trong số đó nói câu:

"Emma muốn báo, đến cục cảnh sát rồi ông chủ sẽ nổi giận."

Ông chủ? Cô hồ nghi mà nhìn bọn họ: "Các người là người Phi Thiên quán, tôi tìm tôi để trộm đồ vật?"

Cô chợt nhớ tới muốn cái chén thời Tống kia.

Không nghĩ tới bộ quần áo thật sự quá thẳng thắn, tức khắc đem Tiêu Thiên bán đi: "Emma em gái này, cô thật xinh đẹp ông chủ chúng ta muốn là cô đấy!"

Tôi giết ٩(̎D).

"Bọn họ tới đây vì chúng ta?" Dương Miên Miên ngắm Tùng Tuấn liếc mắt một cái, "Vì cái gì?"

Nhưng thuộc hạ của Tiêu Thiên tuy rằng có giá trị vũ lực tuy không quá tài giỏi, nhưng miệng đủ kín, mặc kệ là bị đe dọa và dụ dỗ như thế nào cũng không có lộ ra một chút tin tức. Đường Quý nhanh chóng đến áp giải đám người này rời khỏi.

Đường Quý chính là chiến hữu trước kia của Kinh Sở và Tùng Tuấn, hiện tại chuyên môn phụ trách truy tra án ăn cắp văn vật buôn lậu, ban đầu còn định ngày mai cùng nhau ăn com ôn chuyện cũ, không ngờ tới việc này lại xảy đến.

"Những người này thoát nhìn không phải tôi để trộm cướp trộm cướp, chỉ sợ là bọn họ đến đây lần này là hướng về phía ba người các cậu tới."

Lão Đường tuy rằng nói là các người, nhưng vẫn luôn nhìn Tùng Tuấn, hiển nhiên là cảm thấy hắn mới là mục tiêu chủ yếu "Cậu để lộ điều gì sao?"

Tùng Tuấn sờ sờ cằm: "Tôi cũng không làm gì, lại không có động thủ, cũng chẳng biết khi nào chọc tới bọn họ?"

Nói rồi trông mắt cậu chuyển động, nhìn về phía Dương Miên Miên.

"Em gái này, cô xác định không phải ông chủ kia đối với cô nhất kiến chung tình sau đó cường thủ hào đoạt* sao?"

* mạnh mẽ chiếm đoạt

Dương Miên Miên nâng má: "Tôi cảm thấy là hắn ta làm giả sự tình bại lộ, lại nói tôi cảm thấy là tôi có khả năng tính rất đại, lúc đăng kí phòng cũng phải đăng ký thân phận, tìm người liên tìm phòng kẻ bên."

Đường Quý lần đầu tiên thấy cô: "Cô là....."

"Tôi tên Dương Miên Miên."

Kỳ thật Đường Quý căn bản không phải muốn hỏi tên họ Miên Miên, mà là muốn hỏi thân phận của cô, vì cái gì lại ở chỗ này, nhưng Dương Miên Miên không thể lý giải, chỉ tự báo gia môn.

May mắn Kinh Sở cuối cùng nói điểm mấu chốt: "Cô ấy là bạn gái của tôi, lần này vốn dĩ là tôi mang em ấy tới chơi."

Ánh mắt Đường Quý lập tức hiện lên vẻ quý dị, hắn bằng tuổi Kinh Sở, nhưng vợ hắn năm nay cũng hai mươi lăm tuổi, có con nhỏ ba tuổi.....

Cô gái này lại đặc biệt có vẻ tuổi vẫn còn nhỏ. Thật sự là còn nhỏ à?

Lần này Dương Miên Miên đoán được ý tư ánh mắt hắn, cường điệu nói: "Tôi đã thành niên!"

"Ân, Dương tiểu thư," Đường Quý thanh thanh yết hầu, "Đã xảy ra chuyện gì, các người có thể từ đầu tới cuối nói lại một lần cho tôi được không?"

Tùng Tuấn tỉ mỉ cùng hắn nói lại một lần, Đường Quý trước đây chỉ biết Tiêu Thiên có khả năng làm giả đồ, lại không biết Dương Miên Miên thấy sự tình của những cái đó, hiện tại suy xét kĩ càng một chút, Phi Thiên quán đích xác lộ ra điểm cổ quái.

19:10 - 15/11/18

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104-2

Edit+Beta: Winnie

“Hắn ta cử người đến đây là muốn giết người diệt khẩu?”

Đường Quý cân nhắc trong chốc lát, cảm thấy không nghĩ ra: “Nhưng giết cô thì có ích lợi gì chứ.”

Dương Miên Miên chừn thẫn, hắn là muốn biết tôi làm thế nào tìm ra được chính phạm, nhưng tôi có thể nói ra hay sao?

Hiện tại nếu nói ra bất kỳ lý do gì sơ xuất hai người bên cạnh vừa nghe liền biết tôi đang nói dối!

Nhưng hiện tại cô chỉ có thể căng da đầu giải thích: “Đại khái là bởi vì tôi gặp được hắn ta mô phỏng khá nhiều đồ dỏm, hắn sợ sự tình bị tiết lộ?”

Lấy có này quá vụng về, ở đây ba nam nhân đều là chuyên gia phát hiện nói dối, vừa thấy liền biết khả năng rất lớn cô đang nói dối, Đường Quý cùng Dương Miên Miên không thân, vừa nghe trong lòng tuy nói không có hoài nghi, nhưng lại một chữ cũng không tin.

May mắn Dương Miên Miên chậm rãi nói thêm một câu: “Hoặc là, hần phát hiện cái kia chén là thật, muốn đoạt lại?”

Cái này còn có chút khả năng.

Đường Quý tạm thời dời đi lực chú ý, cau mày, từ trong túi sờ soạng một cây yên* ra tới bật lửa, còn đưa cho Tùng Tuấn cùng Kinh Sở một cây, Tùng Tuấn tiếp nhận tới liền điểm trừu, riêng Kinh Sở nhận lấy lại ném qua một bên không dùng đến.

* cây yên: bật lửa/ hộp quẹt (có lẽ là vậy)

Đường Quý yên lặng, chau mày khó hiểu: “ Không hút thuốc?”

“Cậu đừng nhìn anh ta lúc trước cùng chúng ta trộm hút thuốc cùng bị phạt, tiểu tử này chưa bao giờ hút thuốc trước mặt con gái đâu.” Tùng Tuấn so với lão Đường có phần hiểu Kinh Sở hơn một chút.

Dương Miên Miên lôi kéo tay Kinh Sở ngồi xa hai người kia một chút, Kinh Sở sợ cô cảm thấy khó chịu vì mùi thuốc liền đem cửa sổ mở ra, gió đêm thổi vào mang đi hương vị thuốc lá ra ngoài.

Đường Quý lúc hút thuốc thích trầm ngâm một mình, cho nên nhất thời không nói, Tùng Tuấn dựa lưng vào trên tường, chậm rãi phun vòng khói, cười như không cười, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Dương Miên Miên liền kéo kéo Kinh Sở: “Hình như thật lâu rồi em thấy anh không còn hút thuốc nữa.”

Cô còn nhớ lúc mới quen biết anh, thời điểm ở gần vẫn mơ hồ cảm nhận được mùi thuốc lá nhân nhạ cũng không biết bắt đầu từ khi nào, cô không còn có người được nữa.

Kinh Sở xoa xoa nang tóc: “Ừ, anh đã bỏ hút thuốc.”

Kinh Sở trước kia hút thuốc hút đến lợi hại, sau lại từ từ dùng nhiều lên, chỉ ở có việc phiền muộn trong lòng hoặc là khi có tâm sự thời sẽ hút ít nhất một điếu, hơn nữa lại chưa bao giờ hút thuốc trước mặt phụ nữ.

Đến nỗi hoàn toàn giới yên* lúc nào không hay, vẫn là lúc cùng Dương Miên Miên ở bên nhau anh lo lắng cô không thích mùi thuốc, liền theo bản năng mà giảm dần, sau lại phát hiện chính mình bất tri bất giác quên mất chuyện này, có chuyện gì suy nghĩ một chút đến cô là đủ rồi, cần thuốc làm gì?

*giới yên: cai thuốc lá

Tùng Tuấn thỉnh tai, nhìn Kinh Sở nhường nhường chân mày, phun ra vòng khói, ý vị thâm trường mà cười: “Xong việc một cây yên, tái sống qua thần tiên.”*

* làm xong công việc hút một điếu thuốc, sống lại như thần tiên.

“A?” Đây là làm Dương Miên Miên bối rối sao.

“Biến!” Kinh Sở nói.

Dương Miên Miên tuy cảm giác có rất nhiều sự tình tuy sở hữu chỉ số thông minh cao cũng không nghĩ ra là có ý tứ gì.

Đường Quý ở hút xong một điếu thuốc lúc sau rút cuộc lấy lại tinh thần,mở miệng:

“Phi Thiên quán nếu thật sự vẫn luôn làm loại li miêu đổi Thái Tử * thời gian lâu như vậy vẫn không bị người ta phát hiện, như vậy sự tình so với chúng ta nghĩ nghiêm trọng rất nhiều, ít nhất bọn họ đã cực kì thuần thực hình thức vận chuyển, tráo đổi.”

* li miêu đổi thái tử: lấy giả tráo thật

“Tôi cũng không nghĩ tới Tiêu Thiên lại có gan lớn, ngấm lại xem, đã quá nhiều người, nhiều lần bán đấu giá, thần không biết quỷ không hay mà đánh tráo.”

Tùng Tuấn trước tiên tám tám cảm khái hai tiếng, ngược lại lại nói đến chuyện cũ trên phố.

“Bất quá tôi vừa mới nhớ tới một sự kiện, trước kia tôi cũng không biết là nghe ai nói qua Tiêu Thiên là một thiên tài, loại người vừa gặp qua thứ gì đã nhớ ro ràng.”

Dương Miên Miên trong lòng khinh thường mà hừ hừ hai tiếng: Tôi cũng vậy mà.

“Chỉ cần hần xem qua một lần tác phẩm, là có thể nguyên mô nguyên dạng phục chế ra.”

Cái này Dương Miên Miên ừ ừ, cô làm không được.

Thiên tài cũng không phải giống nhau về mọi.....

Mozart là thiên tài, cũng đâu có viết ra được “Ngõng ngõng ngõng”* đâu.

* ý nói là vở Hồ Thiên Nga. Đây là vở ballet số 20 của Tchaikovsky.

Cô tự an ủi bản thân trong lòng, rồi hỏi: “Vậy ý là nói, Tiêu Thiên là có đủ khả năng làm chuyện như vậy?”

“Trương đương có khả năng, tôi nhớ rõ không sai, Phi Thiên quán được xây dựng từ 5 năm trước, lúc ấy danh khí còn không có lớn như vậy, chỉ là một nơi đặc biệt có khách sạn đặc sắc, hấp dẫn một phiếu lữ khách đi du lịch, biến thành như bây giờ là ở thời điểm ba năm trước đây, có một đoạn thời gian ngừng kinh doanh để tu bổ sửa chữa, lúc đó mới biến thành như bây giờ, không làm du khách sinh ý muốn ở lại, ngược lại là làm người ta nổi lên ý muốn bán đấu giá đồ vật ở nơi đây.”

Tùng Tuấn cũng không đơn giản, ở tại đây lăn lộn lâu như vậy, những tin tức nên biết cậu đều biết.

Đường Quý ấn đập tàn thuốc:

“Chuyện này không nhỏ nếu muốn tra cũng không phải một ngày hai ngày là ra được, tôi phải trở về cục hồi bào, còn cái chén kia.....”

Dương Miên Miên đánh gãy ý hân: “Chén không thể cho anh.”

Nếu là người khác cũng liền thôi, hân có thể yêu cầu đối phương phối hợp điều tra một chút, lại không phải lấy mất chén của cô, nhưng đây là bạn gái Kinh Sở, nếu không để cho cô chút mặt mũi, không chừng lại mất tình anh em.

Đường Quý nhìn thoáng qua Kinh Sở, hy vọng từ biểu tình của anh có thể tìm ra chút ý tứ.

Thái độ Kinh Sở thập phần minh xác: “Tôi chưa bao giờ quan việc thu giữ đồ vật.”

Tùng Tuấn cười ha ha cùng Dương Miên Miên thương lượng: “Mượn một chút thôi, cũng không phải không trả lại cô.”

“Thứ nhất, các ngươi muốn lấy cũng vô dụng, chứng minh không được gì. Thứ hai, vạn nhất vị chủ quán kia thật sự là hướng về cái này, đến lúc đó muốn trả lại lấy cái gì trả, tôi cũng không tin bản thân bị người Phi Thiên quán truy sát. Thứ ba, cái chén này khá xinh đẹp, tôi muốn giữ lại trong nhà.”

Đường Quý nhìn thẳng vào mắt cô: “Nếu bọn họ thật sự hướng về phía cái chén tới, vậy cô đem đồ vật giao cho chúng tôi, phiền toái sẽ không chạy đến trên người cô.”

“Tôi không đồng ý.”

Không khí lập tức trở nên xấu hổ,

Tùng Tuấn nuốt cảm muốn nói gì đó, nhưng vẫn không mở miệng, Kinh Sở nắm tay:

“Thật sự thích nó à?”

“Đúng vậy.”

Dương Miên Miên cực kì kiên quyết, cô biết Tiêu Thiên cảm thấy hứng thú không phải cái chén này, mà là chú ý cô, chén ở nơi nào cũng không sao cả, dù sao phiền toái muốn tới cũng đã tới.

Nếu là người khác, nể Kinh Sở cho mượn về Đường Quý cũng không có vấn đề to tát mấy.

Nhưng mấu chốt là, cái chén Tống cầu xin cô: “Ta không muốn bị bọn họ lấy đi, ta muốn làm một cái chén bình thường thôi!

Ta không muốn bị người ta cầm đi chiếu cái gì quang, cũng không muốn bị người ta sờ tới sờ lui trên người, càng không muốn bị đặt ở trong ngăn tủ, ta không muốn đi nhà bảo tàng!

Ta muốn làm một cái chén! Một cái chén thật bình thường

Cô đem ta mang về nhà dùng uống nước ăn cơm được không? Ta cầu xin cô, ta cũng chỉ là một cái chén bình thường mà, còn không phải chỉ sinh sớm một chút sao, bởi vì ta, đã chết nhiều chén như vậy, ta không muốn bị bọn họ lấy đi, cô đem ta về nhà đi, ta cầu xin cô đấy.”

Cái này chén này từ lúc bị cô lấy về tới giờ vẫn luôn rất ít nói, hôm nay ngủ trước nhưng thật ra lại cùng ba lô chúng nó nhiều chuyện, đang nói chuyện trước kia của nó, chủ nhân thứ nhất là một ông chủ giàu có, lão gia là một quan lục phẩm, trong nhà có một thái thái, hai người cô cô, các tiểu thư đều còn nhỏ, dùng nó ăn táo đỏ nấm tuyết canh.

Đôi khi, Dương Miên Miên cảm thấy những đồ cổ như vậy tồn tại đến giờ rất bí ai, đương là vật phẩm bình thường lại phải nom nớp lo sợ thực hiện chức trách của chúng nó, chúng nó cái gì cũng không thể làm, khăn giấy thọ mệnh thực đoán, nhưng là chỉ cần được sử dụng, cho dù có chết cũng là nghĩa vô phản cố*, thậm chí vì việc này mà cao hứng.

* chết không hối tiếc (!)

Nhưng mấy món đồ cổ thì không được, thi họa linh tinh vật phẩm hầy còn hình dạng đều bị mang cho người thương thức, không đến mức quá hậm hực, nhưng chén đĩa bình hoa này ban đầu chỉ là những đồ dụng tâm thường khi trở thành đồ cổ lại rất thâm, chúng nó vô luận là bị ai cất giữ, rốt cuộc đều bị cất vào trong xó.

Cho nên cô không thích đi đến nhà bảo tàng, có chút vật phẩm là đã chết, trưng bày bất quá là thi thể, còn chút tâm tính, sẽ cùng mỗi người lái nhai giăng chuyện xưa của chúng nó, nhưng chỉ một chút lại nặng nề không đồng nhất u buồn.

Rốt cuộc, đối với chúng nó mà nói, không cho chúng nó thực hiện chức trách của bản thân ban đầu, thật là so với việc chết đi còn khó chịu hơn ngàn lần.

10:58 -16/11/18

- -----

• Các cậu có muốn tôi đề chú thích ***** như vậy không? Hay muốn dịch trực tiếp luôn?

• Đôi lời cảm khái: cảm giác mình không phải là người duy nhất edit tiếp bộ truyện có chút gì đó hơi trống trải!

Hì vọng các cậu sẽ tiếp tục đi cùng tôi nhé! Đang bệnh này nhưng vẫn cố viết đây. (U-U)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105-1: Chí khí

Beta: Winnie

Dương Miên Miên cứ kiên trì như vậy, Kinh Sở đương nhiên sẽ không một mực bắt cô giao cái chén kia ra nên đành nói với Đường Quý: “Vậy cứ để cô ấy giữ ở nơi này đi, dù sao cũng là đồ người khác đưa nếu cậu tra được nơi làm ra là trái pháp luật, chúng tôi lại cầm chén giao ra cho cậu cũng không muộn đúng chứ, cậu xem giải quyết như vậy được chưa?”

“Được.” Đường Quý đáp.

Kinh Sở xót tiểu Dương của anh, cô cũng không nghĩ đây là làm khó anh nên rất sáng khoái mà đáp ứng.

Nói đến đây, Đường Quý cũng không nhắc lại chuyện này, chỉ là nói thêm một số lời đơn giản nhưng ý vị thâm sâu: “Về an toàn, chuyện này các cậu không cần lo lắng, đợi tôi báo cáo lên cấp trên vì họ mới có quyền quyết định, các cậu tốt nhất nhanh rời khỏi nơi này đi miễn cho người khác trả thù.”

Nói xong liền mang theo mấy kẻ bắt cóc nửa đêm xông tới kia rồi đi, mặc Dương Miên Miên tròn to mắt nhìn Tùng Tuấn: “Anh ta đây là định giết gà dọa khỉ sao?”

Kinh Sở sợ Tùng Tuấn nghe xong khổ sở không biết trả lời thế nào, vội vàng nói: “Cũng là vì lo lắng cho chúng ta thôi mà.”

Tùng Tuấn thật ra đến để ý cũng không thêm: “Tôi cũng không phải chỉ đơn giản vì nghĩa khí anh em gì, cảm tình với lão Đường cũng không hề sâu đậm như người ta vẫn nghĩ, huống chi tất cả mọi người đều lui lui như vậy, cũng không phải đơn thuần chỉ là bộ đội như xưa, tôi tự hiểu rõ chính mình, đừng quá nhọc lòng mà cố gắng kéo dài, rất mệt mỏi.”

“Ai nhọc lòng anh.” Dương Miên Miên hoảng sợ. “Đừng tự mình đa tình như vậy được không.”

Tùng Tuấn hừ hừ hai tiếng, xua xua tay: “Đều tam điểm nhiều, tôi trở về ngủ tiếp một lát, ngày mai đem hai người đi xem hang đá Mạc Cao, đừng sợ, anh đây tại nơi này hai đầu bờ ruộng còn có ba phần thể diện, người ta nhìn thấy cũng ít nhiều hạ giá, đúng không?”*

** ý Tùng Tuấn là cậu ấy rất có tiếng tăm ở đây, không nhiều cũng ít kiểu gì cũng được nể mặt.*

Những lời này nói rất đúng, Dương Miên Miên cũng không phải loại người sợ phiền toái, mà chính là loại có gan dạ, hiểu biết và đầu óc suy xét chút mà thôi, lúc quay qua phía Kinh Sở thấy anh cũng gật gật đầu cô liền nói tiếp: “Đương nhiên! Cái tên vương bát đần còn dám tới thử xem!”

Cô kích động một lát kết quả chính là buồn ngủ mà muốn thiếp đi, Kinh Sở ôm cô nghe cô thì thảo mắng Tiểu Thiên tổ tông mười tám đời nhà hán liền có cảm giác dờ khóc dờ cười: “Em còn không ngủ đi, nếu không đừng trách tại sao lại sáng mau như vậy, ngày mai đi ra ngoài chơi sẽ không sức lực đâu, nhắm mắt lại nghỉ ngơi chút cũng được.”

Dương Miên Miên ngừng nói, nhưng vẫn chớp đôi mắt nhìn anh, cô sở hữu một đôi mắt to tròn lại có thần, ở trong bóng tối như vậy mà ánh mắt lại sáng ngời mà nhìn anh khiến Kinh Sở có chút không thể chống đỡ, dùng tay che mắt Miên Miên: “Ngoan, mau ngủ được không.”

Đạo cao một thước ma cao một trượng, Dương Miên Miên bủn rủn môi ba ở trong lòng bàn tay anh hôn một cái, từ chỗ khe hở ngón tay nhìn đến anh nhìn đến bất đắc dĩ biểu lộ biểu tình buồn cười, cắn môi nói: “Kinh Sở.”

“Sao?”

“Anh có thể trách em, vì chính em đã đem tới phiền toái này cho mọi người?” Cô chỉ cần vừa nhớ tới lúc ấy bởi vì chính mình lỗ mãng mà hại anh bị thương, trong lòng liền khổ sở vô cùng.

Lần này tiếp tục như vậy, vô tâm không lưu ý mà chọc tới phiền toái.

Kinh Sở bật cười: “Việc này sao lại có thể tính là phiền toái, là bọn họ có tâm hại em em không liên quan đến. Đừng nghĩ nhiều nữa. Ngoan, nghe lời anh ngủ đi.”

**Winnie: đoạn này tự chém đấy!*

“Ừm” Cô đã yên tâm rồi, rốt cuộc cũng cảm thấy buồn ngủ.

Ngày hôm sau lúc tám giờ, Kinh Sở kêu Dương Miên Miên thức dậy, cô đem chăn cuộn ở trên người biến mình giống như một miếng com cuộn: “Ngủ thêm mười phút.”

“Được, mười phút nữa.”

Mười phút sau.

“Thức dậy, không cho em kéo dài thời gian thêm”

“Em không đi, em muốn đi ngủ!”

Kinh Sở: Đây là bức ảnh à. Nghĩ vậy anh liền đi đến mép giường, cúi người, đem người từ trong ổ chăn đảo ra ôm ngang bế lên, Dương Miên Miên bị cuốn lại đến độ đôi mắt cũng không mở ra được, một chút phản ứng đều không có.

“Em thật giống như một chú heo nhò rồi đấy.” Kinh Sở đem cô ôm vào trong lòng vỗ vỗ, “Tĩnh tĩnh, đã sáng rồi***, hôm qua còn muốn đi hang đá Mạc Cao mà.”

*** nguyên tác: đã khuya (!)

Dương Miên Miên nằm ngay đơ già chết.

Kinh Sở đem sợi tóc dính ở trên má cô gẩy ra, sau đó đi xuống, năm phút đồng hồ sau, Dương Miên Miên rốt cuộc không tình nguyện mà thanh tỉnh: “Anh cứ nhiên lại lợi dụng lúc em ngủ mà hôn trộm, thật xấu.”

“Không hôn em có thể tỉnh sao?” Anh lấy chiếc khăn lông cho nàng lau mặt, lúc rửa mặt cho cô anh cũng quan sát rất kỹ, trên mặt cô một chút lỗ chân lông nhỏ đều không thấy, trắng mịn như trứng gà mới lột, Kinh Sở từng sờ nhìn cô trong chốc lát, sau đó liền nâng cằm Miên Miên lên hôn vào môi cô: “Tiểu Dương nhà anh thật xinh.”

“Ai là tiểu Dương nhà anh, em cũng không còn nhỏ nữa.”

Dương Miên Miên cời ra áo ngủ chuẩn bị đổi áo thun, “Anh xem, ngực em lại trưởng, chờ em trưởng đến D liền buồn chết anh.”

Kinh Sở: “..... Thực sự có chí khí, anh thật sự mong chờ.”

Lúc này Dương Miên Miên còn không chưa lĩnh ngộ ra “Ngực nhỏ sáng khoái vô cùng, đến nỗi có cảm giác chính mình không có chút nặng nề”

Chân lí, chờ đến kia một ngày cô mới thật sự phát hiện, kỳ thật ngực nhỏ chút cũng không tồi, ít nhất không mệt chết ㄟ ㄎ ㄟ

Đáng tiếc trên đời không có thuốc hồi hận cho cô ăn.

Thời điểm chờ hai người kia chuẩn bị Tùng Tuấn đã ăn xong cơm sáng nhân rồi không có việc gì liền hút thuốc, thấy bọn họ bước xuống lại lộ ra một biểu tình được cứu trợ may mắn: “Mau tới đây, nơi này mặt nước không tồi.”

Chờ bọn họ ngồi xuống cậu lại dùng ngữ khí đầu đón khờ khạo cùng nói: “Các người còn không tới, ông chủ khách sạn còn tiếp tục đem con gái ông ấy giới thiệu cho tôi, anh đây không tính thành gia lập thất sớm vậy đâu.”

Hai valy hành lý nói: “Miền Miền này rốt cuộc chúng tôi cũng tìm được một người so cô càng không biết xấu hổ hơn!”

Dương Miền Miền: “.....”

Hai chiếc valy vụn phần đầu kịch liệt mà nói: “Tôi là mười hai vụn phần* đồng tình với cậu cảnh sát kia, bạn gái có thể dễ dàng kiếm được như vậy đều không không đáng tin cậy!”

**hoàn toàn đồng ý.*

Dương Miền Miền: Thật là đủ rồi nha (→_→)

Bọn họ ngồi xe đi xem bức họa hang đá Mạc Cao bức, chuyến đi lần này xem như Dương Miền Miền chuyến du lịch đầu tiên của cô, trước kia một lần quyết định đi du lịch, cái gì cũng chưa làm liền phải vào bệnh viện, lúc này đây cuối cùng cũng được như ước nguyện.

Chính là vé vào cửa có chút cao, nhưng hiện tại là mùa thịnh vượng, hàng người xếp thật dài thật xa, Dương Miền Miền phơi nắng một lát liền cảm giác nóng nực muốn ngất đi.

Kính Sở đem cô kéo về phía sau, làm cô đứng ở trong cái bóng của anh, anh có vóc dáng cao, hướng chỗ mặt trời chắn nắng liền đem cô che đây, còn cho cô chiếc khăn ướt lau mặt, Dương Miền Miền cũng cầm khăn ướt, nhưng đáng tiếc chiều cao của cô có phần hơi khiêm tốn, chỉ có thể trợn trắng mắt: “Anh không thể thấp cái đầu xuống chút sao?”

20:33 - 19/11/18

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105-2

Khăn ướt cười trộm: “Thân cao là ngàn thương, dẫn bị châm nắn ứ!”

Dương Miền Miền làm ngơ với lời nói của khăn ướt, cô nhón nhón mũi chân lau mồ hôi trên trán Kính Sở: “Anh có thấy nóng không? Người toàn mồ hôi này.”

“Anh vẫn ổn, em có muốn qua chỗ râm mát kia ngồi một lúc, đợi anh ở chỗ này mua vé.”

Dương Miền Miền đương nhiên cự tuyệt.

Tùng Tuấn quá quen với việc phát cầu lương miễn phí của hai con người kia “Tôi là không muốn quản hai cậu.” Cậu nghĩ thầm rồi đi tìm cách làm quen với hai nữ sinh viên lữ hành đang đi đến gần.

Chờ đến lúc mua được vé, Kính Sở quay người lại liền phát hiện không thấy Tùng Tuấn đâu, anh gọi điện thoại cho cậu, nghe cậu nói: “Tôi nhìn hai người các cậu tình tứ bao nhiêu lâu, không muốn nhìn nữa, hiện tôi đang cùng nữ nữ ở trong tiệm kem đây.”

Dương Miền Miền sau khi nghe xong, nhin không được lời kéo tay áo Kính Sở: “Hắn như thế nào nhiều điểm ngộ như vậy?”

Tuy rằng Tùng Tuấn lớn lên cũng rất soái, nhưng Kính Sở ở cạnh bên cậu lại chưa từng tới gần con gái, đa số đều là kính nhi viễn chi cậu muốn đi lên hỏi một cái cũng phải thấp thòm một chút.

Dương Miền Miền hoàn toàn không thể lý giải được vì sao Tùng Tuấn tên này có thể ở bất kì thời điểm hoàn cảnh nào cũng có thể trêu hoa ghẹo nguyệt: “Anh lớn lên cũng không phải rất tuân thủ sao, các cô gái kia vì cái gì lại cùng Tùng Tuấn trò chuyện, anh xem cái cô gái vừa mới tới hỏi đường ban nãy, rõ ràng vị trí anh đứng gần cô ta hơn nhưng cô vẫn lựa chọn đi hỏi Tùng Tuấn không hỏi anh, vì sao vậy chứ?”

Kính Sở nghiêm túc suy nghĩ, trả lời nói: “Nhân cách mị lực không giống nhau.”

Cũng là Dương Miền Miền ánh mắt không giống người thường, mấy cô gái ở tuổi cô thấy Kính Sở đại đa số tình tình hướng đều là tránh xa một chút tốt một chút _(3” ∠)_

Nhưng Tùng Tuấn lại không giống anh, cậu chính là cái loại nam nhân trời sinh sẽ khiến nữ nhân thích, ở trong mắt nữ nhân cậu đặc biệt có mị lực, muốn hỏi chuyện cũng là bất tri bất giác nói ra với cậu.

Cậu không ở đây hay không cũng chẳng mấy quan trọng, không ảnh hưởng đại cuộc, Kính Sở nắm tay mềm mại của Dương Miền Miền tiến đến điểm đi tham quan, đám người rộn ràng nhốn nháo, có hướng dẫn du lịch ở đó giảng giải bức họa lại lịch điển cổ, Dương Miền Miền gất gao đi theo hướng dẫn viên, nghe được mùi ngon, hoàn toàn liền đắm chìm ở thế giới của chính mình.

Điều này cũng khiến cô nghe thấy một câu nói mà mãi không cod phản ứng lại: “..... Ông chủ thật sự xem trọng cô gái kia sao, tuy rằng khá xinh đẹp nhưng dù sao cũng không phải là cực phẩm?”

Những lời này từ lỗ tai Miền Miền xuyên thẳng vào mũi đến đại não, đại não phân tích một lúc cô mới phát giác có điểm không đúng, nhưng chờ Dương Miền Miền đột nhiên quay đầu lại đi tìm cái người hoặc vật vừa mới nói câu kia thì lại chỉ có thấy tất cả du khách đang tập trung tinh thần nhìn bức họa.

Trong khoảng thời gian ngắn như vậy, cô không có biện pháp nào từ nhiều người thế này phân biệt ra bên trong đám người ấy có sự xuất hiện của Tiêu Thiên hay không.

“Làm sao vậy?” Kinh Sở hỏi.

Dương Miên Miên do dự hỏi lại: “Anh ban nãy có nghe thấy một tiếng nói kì quái không?”

Kinh Sở có chút kinh ngạc mà lắc lắc đầu.

Dương Miên Miên không cảm thấy chính mình lúc nãy nghe lầm, không chừng lời nói kia không phải do người nói ra, cô quay đầu nhìn hang động đen như mực: “Em cảm thấy ở đây có chút buồn chán hay chúng ta đi ra ngoài hít thở không khí đi.”

Trong cái hang động đen thui lù lù, bị người ta đột nhiên tập kích cũng không biết tìm nơi nào chạy thoát, vẫn là nhân lúc còn sớm đi ra ngoài sẽ tốt hơn.

Vừa mới đi đến bên ngoài, còn chưa đi đến một cái hang động khác, liền thấy phía đối diện có một cô gái trẻ tuổi đi tới: “Thực xin lỗi nhường một chút.”

Thoạt nhìn là đáng vẻ rất lo lắng.

Dương Miên Miên nghiêng người muốn cho cô ta đi qua, trong nháy mắt xoay đầu cô nhìn thấy có thứ gì đó lóe lên ánh sáng trắng, cô sững sốt, may mắn thân thể phản ứng nhanh hơn đại não, nhanh chóng né sang bên cạnh, Kinh Sở biết không tốt, muốn ra tay đem người ngăn lại, lại cảm giác được sau lưng mình có một lưỡi dao lạnh băng chạm lên: “Đừng nhúc nhích.”

Trong chớp nhoáng, anh dùng khuỷu tay đâm về hướng mặt của người phía sau, một cái tay khác dùng thủ đoạn cướp dao của hắn, dứt khoát lưu loát đánh vãi cái liền đem người đâm cho máu mũi giàn giụa, anh nghiêng người tùm quần áo đối phương, trực tiếp dùng sức quăng người ngã ở trên mặt đất.

Nhưng thời điểm muốn đi cứu Dương Miên Miên đã không kịp, cô đang muốn tránh đi nhưng không ngờ đối phương lại dùng kim tiêm đối phó với cô, nhưng mặt sau là Kinh Sở phía trước là tập kích, bên cạnh còn không ngừng chạy ra du khách, thật là muốn trốn cũng không thể, dưới tình thế cấp bách, cô nhắc thân nhảy ra lan can, phía dưới là một tầng phòng ngói, cô trực tiếp liền nhảy xuống, lăn một chút, thuận lợi rớt xuống, chút thương tích đều không có.

Hai valy kinh ngạc: “Miên Miên, bản lĩnh của cô thật không tồi nha.”

“Cũng không chừng bản lĩnh này là do không ngừng luyện Thái Cực bác gái nha.”

Dương Miên Miên thật sự vì nhéo chính mình một phen mồ hôi lạnh, cô khi còn nhỏ không bị ai quản thúc liền mở khóa bỏ chạy ra ngoài, lúc ấy liền ở trong vườn một lão công, có một đám người nước ngoài, đều là những người nam nhân khoảng chừng hai mươi tuổi hơn hai mươi tuổi, thân thể khỏe mạnh, ngày mùa đông cũng chỉ mặc mỗi quần đùi, lộ ra cánh tay cùng bộ ngực trần đầy sức sống, lúc ấy đang ở công viên luyện tập chạy bộ, một người đại nam tử từ nóc nhà cao cao nhảy xuống, nhìn cô cất tiếng huýt sáo treu chọc.

Dương Miên Miên trừng lớn mắt, giống như không biết trên thế giới cư nhiên có loại người như vậy, cho nên cô một chút cũng không sợ sinh chuyện, đi qua nói: “Tôi muốn học.”

Đám ngoại quốc nam tử kia cười ha ha, dùng tiếng Trung không thuần thực nói “ Bé à, em còn quá nhỏ”. Cô đương nhiên không phục: “Tôi sẽ học được.”

Cô thường ngày có rất nhiều thời gian rảnh rỗi nên mỗi ngày qua đi nằm vùng, cuối cùng cái tên nhìn cô huýt sáo ban đầu cảm thấy có ấn tượng tốt, thật sự dạy cô làm như thế nào để chơi đùa, trước tiên bắt đầu đứng chống ngược, khổ luyện nửa tháng mới có thể miễn cưỡng kiên trì năm phút, một thước cao trên thạch đài làm cô nhảy lên nhảy xuống, chỉ dùng chân trước làm điểm bật, thật sự rất khó.

Nhớ trước đây, thành tích thể dục của Dương Miên Miên chỉ có 60 phần.

Bất quá đến thời điểm thi tốt nghiệp tiểu học, cô đã nỗ lực giấu dốt, nhảy xa đều nhảy đến tận hai mét.

Còn muốn học mèo bò, cô mới một thước rất cao, nhưng muốn ở hai mét cao xà kép thượng luyện tập bò sát, cô học rất nhanh, nhưng vẫn là muốn ở trên xà đơn luyện tập sùròn trào, từ nhỏ đến lớn, từ, bắt lấy xà đơn như là cái đồng hồ quả lắc, lòng bàn tay chỉ một lát liền đỏ, cô treo ở nơi đó, mũi chân cũng không chạm đến đất.

Bò tường là phải học lâu nhất, từ tường thấp đến tường cao, học được về sau một đoạn thời gian rất dài cô đều bò tường mà không phải chỉ bình thường đi trên đường.

Cũng không biết có do còn nhỏ xương cốt mềm, cô đã dùng hơn một năm thời gian bái sư học nghệ, sau đó toàn bộ thành thị đều thành công viên trò chơi của cô, sau lại do áp lực cuộc sống ngày một lớn, mỗi ngày đều ầu sầu vì chuyện cơm áo sinh hoạt, đã thật lâu không có rèn luyện qua.

May mắn rằng vẫn chưa thực sự quên hết, loại này thời khắc mấu chốt còn có thể dùng để cứu mạng đấy.

21:27 - 24/11/18

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 106-1: Đuổi giết

Edit + Beta: Winnie

Kinh Sở thấy Miên Miên không xảy ra chuyện bất trắc gì, khẽ thở ra một hơi thật mỏng, mi tâm nhú chặt cũng thả ra, nhìn thấy cầu thang xuống lầu chen chúc đầy người, anh dứt khoát cũng bật qua lan can trực tiếp từ lầu hai nhảy xuống dưới, anh quanh năm suốt tháng nhận huấn luyện, vì vậy dù có gấp độ cao hơn một chút cũng dễ dàng vượt qua.

(Tác giả: ↑ *động tác nguy hiểm, các bạn nhỏ không được bắt chước theo.*)

Nhưng những người khác tốc độ cũng không chậm, chờ Kinh Sở kéo Dương Miên Miên lên xe, ngừng ở cách đó không xa xuất hiện một chiếc tức khắc khởi động, nhằm hai người mà bám theo.

Dương Miên Miên về mặt ngoại tào: ““(`Д) đang làm cái quỷ gì thế, đóng phim điện ảnh sao?”

“Ngồi vững, thắt chặt dây an toàn vào.”

Kinh Sở bê tay lái, xe liền đột nhiên một cua một đường cong hoàn mỹ, Dương Miên Miên nghe thấy chiếc xe này của Tùng Tuấn cứ nhiên xoa tay hàm hè nóng lòng muốn thử: “Đến đây đi mấy tên tiểu tử thôi kia, cho các ngươi nhìn xem đại gia ta đây có bao nhiêu lợi hại!”

Cô một chút cũng không nghi ngờ đây là những lời Tùng Tuấn thường nói.

Kinh Sở lái xe tuy rằng rất nhanh, nhưng lại cực kì ổn định, anh nắm tay lái tay ổn định vững chắc, một chút cũng không loạn:

“Miên Miên, gọi điện thoại cho Tùng Tuấn, nói cho cậu ta biết tình hình hiện tại.”

Dương Miên Miên một bên gọi điện thoại một bên còn tò mò mà quay đầu ra phía sau nhìn xem, chiếc xe kia người điều khiển nó trình độ cũng không kém, gắt gao bám ở phía sau rất khó cắt đuôi.

Kinh Sở cũng không nóng lòng, chậm rãi nhấn chân ga xuống, chờ thời điểm đến khúc đường cong tốc độ đã tới rồi cực kỳ đáng sợ, tuy khả năng xe sẽ lật bánh khá cao, nhưng biểu tình của Kinh Sở lại cực kì bình tĩnh, cũng không giảm tốc độ, trực tiếp lấy tốc độ nhanh quẹo đi.

Dương Miên Miên tuy rằng không hiểu gì về lái xe nhưng cô cứ có cảm giác chính mình sắp bị vứt ra khỏi xe, cô nghe thấy chiếc Toyota này kích động đến kêu oang oang: “Tùng Tuấn còn nói anh lái xe rất ổn định, nhất định là cậu ta đã nhìn lầm rồi! Ha ha ha chạy nhanh như vậy thật sáng khoái quá đi mất!”

Liên tục quẹo qua hai cái khúc cong, nên đã dần hình thành một khoảng cách xa nhất định với chiếc xe phía sau.

(Tác giả: *chuyện lái xe như này thật sự rất nguy hiểm, nếu bạn không có bằng hữu là tay lái vàng như Kinh Sở thì vạn nhất không nên thử.*)

Dương Miên Miên quay đầu ra phía sau quan sát này: “Ném xuống sao?”

“Ngồi chắc.” Kinh Sở trầm giọng nói. “Không dễ dàng như vậy, bọn họ đối nơi này quen thuộc, rất dễ dàng liền theo kịp chúng ta.”

“Bằng không chúng ta làm một cuộc thương lượng?” Dương Miên Miên ôm ấp ba lô, cái chén cổ kia được để ở trong đấy. “Em đem thứ đồ vật này giao cho họ.”

Tuy rằng nói như vậy, chính cô kỳ thật cũng không ôm hy vọng.

Mà Kinh Sở tuy rằng không biết ngọn nguồn kĩ càng, nhưng cũng có thể phân biệt ra đây là loại tình huống gì: “Có vẻ bọn họ không phải tới đây vì cái chén.”

Dương Miên Miên mấp máy miệng không nói.

Chờ đến xe chạy đến một con đường hơi hẹp, đột nhiên từ phía đối diện chạy lại đây một chiếc Porsche, lập tức liền đem xe của bọn họ giữ ở trung gian.

“Miên Miên, chúng ta xuống từ bên cạnh đi.” Kinh Sở cũng không hề có vẻ nào hoảng hốt, biết lái xe xông vào là việc bất khả thi vậy chỉ bằng dứt khoát bỏ xe trực tiếp đi.

Anh cho xe dừng lại, Dương Miên Miên cấp tốc cởi bỏ đai an toàn, nhưng nhất thời không biết nên đi về hướng nào, may mắn có Kinh Sở, anh nắm cổ tay cô chạy vào một nhà ăn gần đó, hai người trực tiếp vào tiệm rồi lại từ cửa sau đi ra ngoài.

Đối phương theo đuôi không bỏ.

Dương Miên Miên lần đầu tiên bị người theo sau đuôi giết, có chút khẩn trương lại cảm thấy có điểm kích thích, nhưng bởi vì cạnh cô có Kinh Sở bảo vệ, nên nửa phần sợ hãi cô cũng không thấy nữa.

Cửa sau đi ra ngoài là một cái hẻm nhỏ, Kinh Sở nhìn thoáng qua liền cười: “Miên Miên, có dám đi lên hay không?”

“Em tự mình đi lên được.” Dương Miên Miên đem ba lô đeo sau lưng thật chắc, sau đó lui lại vài bước, nhảy lấy đà, mũi chân phải mũi hướng trên tường giẫm mạnh một cái, cả người liền thoải mái mà nhảy lên, đứng ở đầu tường cao chừng 2 mét đảo dật đặc ý. “Thế nào?”

Một con mèo vừa lúc Dương Miên Miên nhảy lên, nhìn thấy bên này có nhiều người đi đến, meo một tiếng, toàn bộ mèo liền đi ra, bộ dạng nghênh chiến lũ người xâm nhập địa bàn của chúng.

Ở không khí khẩn trương như vậy, Kinh Sở không nhịn được cười.

Dương Miên Miên trừng anh liếc mắt một cái, nhảy tới cách vách trong vườn, Kinh Sở tùy cô nhảy xuống dưới, phát hiện đây là vườn nhà của một đôi vợ chồng già, có một đám gà, bị Dương Miên Miên làm sợ tới mức cực tặc chạy loạn.

Kinh Sở: “.....”

Anh thẹn quá thành giận Dương Miên Miên, ho khan một tiếng, “Đi mau, chúng ta như này xem như tự tiện xông vào nhà dân.”

Dương Miên Miên lúc này mới nhìn xuống việc bắt lông lủ gà ồn ào kia trút giận, kêu gì mà kêu chứ, nghĩ thầm tức giận bất bình mà lao ra ngoài cửa.

Kết quả đi chưa được mấy bước lại thấy bọn người ban nãy đuổi tới, Dương Miên Miên cảm thán một câu: “Bọn họ thật giống như âm hồn bất tán.”

“Mấy người người so với lũ người ngày hôm ấy trình độ cao hơn nhiều.” Như vậy còn chưa thể đem người cắt đuôi, những người đó tuyệt đối không phải loại người vũ lực như bao cô.*

* yếu đuối.

Kinh Sở tuy rằng không có biểu hiện ra ngoài mặt, nhưng trong lòng lại đối với chuyện này cũng không mấy lạc quan.

Vận khí của họ ngày càng kém đi thì phải bởi vì ở trên con đường này có một hộ dân đang trang hoàng nhà cửa, ngừng ở bên ngoài là một chiếc xe ngựa nên đường đi liền bị chặn lại.

Mặt sau bọn người kia đuổi đến trực tiếp đem hai người Kinh Sở, Miên Miên bao vây.

Kinh Sở kéo Dương Miên Miên ra phía sau, sắc mặt lạnh xuống: “Các người theo chúng tôi lâu như vậy, rốt cuộc là có mục đích gì?”

Trong đám người đó một người giầy dầm một đồng phân gà, quả thực muốn hồng mắt, ở đó rít gào: “Tôi cũng muốn biết là vì cái gì, ông chủ vốn luôn luôn anh minh nhưng là lần này vì sao lại muốn bắt cô gái này về, chẳng lẽ là do bá đạo tổng tài bám vào người?”

Dương Miên Miên: “.....” Cô mới là thật sự oan uổng!

“Ông chủ của chúng tôi muốn mời vị tiểu thư này đi một chuyến.”

Cầm đầu người nam nhân kia phỏng chừng thấy Kinh Sở cũng không dễ đối phó, nên quyết định lựa chọn thương lượng mà không phải bắt chấp xông tới.

Dương Miên Miên bắt lấy gấu áo Kinh Sở, dò ra nửa cái đầu: “Tôi đặc có bạn trai, tôi đã có bạn trai, tôi đã có bạn trai, chuyện quan trọng phải nói ba lần.”

Thương lượng thất bại.

Nam nhân kia liền nói: “Vậy thật xin lỗi.” Hắn ta từ sau eo lấy ra một khẩu súng hướng vào Kinh Sở nhắm bắn.

20:23 - 27/11/18

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106-2

Kinh Sở khẽ nhíu mày: "Các người tự ý tàng trữ súng ống?". Ban đầu chuyện làm giả cổ vật còn chưa điều tra rõ, nay lại có thêm chuyện tàng trữ súng ống trái phép. Xem ra bản lĩnh của người tên Tiêu Thiên này quả thực không hề nhỏ.

Dương Miên Miên kéo kéo góc áo anh: "Anh có phải xác định sai trọng điểm của việc này hay không?"

Nếu không vì cái gì mà thời điểm này còn ở suy xét người ta có phạm pháp không, trong khi bạn gái anh sắp bị người ta đoạt đi rồi.

"Nếu ông chủ các người có việc thì phiền mời hắn tới tìm tôi." Kinh Sở tỏ rõ thái độ.

Hiển nhiên hai bên không thể đồng ý điều kiện của nhau, nam nhân kia cũng không nói tiếp những câu vô nghĩa, lấy súng chỉ vào bọn họ: "Lên xe."

Dương Miên Miên nhìn Kinh Sở, anh kéo cô đi qua hướng bên kia, bước chân cô liền loạn choạng:

"Em tự....." Lời nói còn chưa nói xong, Kinh Sở liếc Miên Miên một cái, cô lập tức im lặng không dám nói tiếp.

Kinh Sở kéo tay cô đi đến bên cạnh xe, người đàn ông dẫn đầu kia chỉ nhận được mệnh lệnh Dương Miên Miên đi, nhìn thấy Kinh Sở cũng muốn đi cùng liền do dự một lúc, nếu là người khác thì hắn sẽ thẳng tay đuổi ra nhưng người trước mặt này thoát nhìn đã biết khó đối phó, ngày hôm qua mấy thủ hạ dưới trướng của hắn đều đã ăn đủ.

"Ông chủ của chúng tôi chỉ muốn mời Dương tiểu thư đi." Hắn mở miệng, đuổi tay ra cản Kinh Sở, mà Kinh Sở trực tiếp túm chặt cánh tay hắn dùng sức trực tiếp đem người nhấn giữ ở trên mũi xe, người nọ muốn lấy súng ở thắt lưng ra nhưng khi súng tới tay cũng chẳng thể dùng được muốn bóp cò súng lại bị Kinh Sở vịn một cái đổi hướng, viên đạn trực tiếp bị đánh vào trên thân xe.

Kinh Sở vỗ tay từ trong tay người kia đoạt được súng của hắn:

"Mày* thật sự sẽ dùng súng sao?" Anh vừa thấy kích cỡ của khẩu súng trên tay, biểu tình còn có điểm ngoài ý muốn: "Bối lời tháp? Súng tốt."

** do những người này muốn cướp tiểu Dương nhà Kinh Sở nên tôi sẽ để anh sẽ xưng hô mày tao nhé. Giận quá mà!*

Anh bình tĩnh nói một câu người kia tức khắc không chỗ dung thân, hắn thật sự không nghĩ vũ khí trên tay mình nhanh như vậy đã bị anh đoạt được, nhưng Kinh Sở lại không có ý tứ cười nhạo, quốc nội đối với việc quản lý súng ống thập phần nghiêm khắc, từ con đường không chính đáng mà lấy được cũng không thể lấy nhiều được, nếu có thì tự hỏi bọn họ học cách sử dụng như thế nào đây? Bọn họ không phải thật sự dùng súng.

Bởi vậy hạ thủ của tên Tiêu Thiên tuy rằng công phu không tồi, nhưng rốt cuộc cũng không thể so sánh với bộ đội đặc chủng tại anh được, bọn anh đã phải chịu khóa huấn luyện cực kỳ khắc nghiệt và chuyên nghiệp.

Mà giống như anh sau khi xuất ngũ lại chuyển nghề, có chút khác người thường, cho người ta làm bảo tiêu cũng không phải việc hiếm thấy, nhưng địa vị của Tiêu Thiên hiển nhiên không đủ để mời đến một người chân chính có thể có bản lĩnh cho anh bán mạng.

Bất quá, giống Kinh Sở xuất thân đều có phần kiêu ngạo, trước kia đem đầu buộc ở trên lưng quần* bán mạng vì quốc gia, không có đạo lý sau xuất ngũ liền chạy đi làm loại chuyện bất chính này, có thể làm chuyện nguy hiểm đến tính mạng, làm chuyện cực kì khó khăn, nhưng nếu muốn bọn họ đi làm việc tổn hại lợi ích quốc gia ích lợi, sẽ không ai làm.

** Wie: giữ mạng được hay không đều phải xem tốc độ lấy súng.*

Tùng Tuấn xem như năm đó cũng được coi là một người đệ nhất kiêu ngạo khó thuần, hiện tại chuyện buôn bán cậu làm cũng chưa chắc tất cả đều sạch sẽ, nhưng sẽ không thẹn với lương tâm, còn anh giống với Đường Quý, xuất ngũ rồi vẫn chọn việc làm có thể vì nước nhà cống hiến.

Kinh Sở đoạt súng, mở chốt bảo hiểm, chọn chỗ bả vai nhắm bắn bởi như vậy máu chốt cũng sẽ không khiến người chết ngay tại nơi này.

Dương Miên Miên nhìn thấy có vài người loảng xoảng loảng xoảng ngã xuống.

Có một loại cảm giác theo sau nấn cạp hào thu thập kinh nghiệm.

Dương Miên Miên từ trên xe nhảy xuống dưới, đi lại sát bên anh xem khẩu súng kia, đối phương cực kì cao lãnh: "Hừ! Phản kháng ông chủ đều sẽ không có kết cục tốt."

Cảm giác so với lần trước Đặng Mạn Linh tỷ tỷ gặp được tên bán hàng đa cấp còn muốn tẩy não, một đám vật này làm sao đều là đám fan nào tàn của Tiêu Thiên?

Kính Sở nhìn Miên Miên nhìn chăm chăm, xoa đầu cô, nói lời thật lòng: "Cái này không thể dạy em được."

Ở trong nước hiện tại vẫn tương đối an toàn, súng ống quản rất chặt, cô có thể học nhiều một chút bản lĩnh để phòng thân, nhưng về súng vẫn là không được.

Dương Miên Miên lộ đầy sự thất vọng ra ngoài, cô cảm thấy lúc anh vừa mới nổ súng vài cái mặc kệ là ánh mắt hay biểu tình đều thật ngẫu.

Tác giả: mỗi ngày đều sẽ bị bạn trai soái ra tần độ cao

Bỗng nhiên có âm thanh của động cơ truyền đến, Dương Miên Miên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tùng Tuấn một tay cười chiếc xe máy, một cái tay khác lôi kéo chiếc motor, động tác hiện giờ của cậu có thể đem so với các tư thế tạp kỹ diễn trò.

Dương Miên Miên sợ ngây người: "Như vậy không sợ gây ra tai nạn sao?"

Tùng Tuấn: "Động tác nguy hiểm, các bạn nhỏ không được bắt chước anh nha."

Cậu vừa nói vừa đem xe dừng lại, ném một cái mũ bảo hiểm cho Kính Sở, "Các người thật giỏi, tôi vừa rời đi trong chớp lát, cốt truyện đã phát triển nhanh như vậy rồi!"

Kính Sở nhìn thấy cậu chỉ đưa đến một chiếc mũ bảo hiểm liền hỏi: "Sao chỉ có một?"

"Tôi tìm chỗ nào để đi mua cái thứ ba bây giờ."

Tùng Tuấn đem mũ của chính mình gỡ xuống, vuốt vuốt tóc, từ trên móc nối gỡ xuống một cái nón bảo hiểm: "Cái này Miên Miên cô dùng tạm đi."

Dương Miên Miên nhìn chiếc nón bảo hiểm màu hồng phấn..... Rồi quay sang nhìn Kính Sở, anh giúp cô đội mũ, vươn chân ngồi trên xe máy, bảo Dương Miên Miên ngồi vào chỗ phía sau lưng, Dương Miên Miên chưa từng ngồi xe máy, có chút mới lạ, ngồi lên xe liền ôm chặt eo anh, đột nhiên thấy đáng tiếc vì đây không phải xe đạp.

"Còn những người này làm sao bây giờ?" Cô hỏi.

Kính Sở không chút để ý nói: "Bọn họ sẽ không thể đi đến bệnh viện, chỉ có thể trở về rồi tự mình băng bó."

Tùng Tuấn cũng thấy được miệng vết thương của bọn họ, một tay khởi động xe còn thuận tiện huýt sáo một tiếng: "Đi lẹ thân nhóm."

Dương Miên Miên cảm thấy Tùng Tuấn có bản lĩnh kéo cừu hận cao hơn cô quá nhiều.

Tùng Tuấn còn nói: "A, thật sự không tồi, nhiều năm như vậy xem ra không mới lạ."

Kính Sở không cho ý kiến, chỉ nhìn Dương Miên Miên nói: "Ôm chặt anh."

Xe chạy rất nhanh, gió từ hai bên thổi tới, Dương Miên Miên đầu tóc bị gió thổi đến giương ngang múa vuốt, hai chiếc valy ở nơi đó khản trương đến oa oa kêu to:

"Muốn chết à, thật sự quá đáng sợ quá thật nhanh rồi. Trời ơi tôi sẽ ngã xuống đường mất thôi!" Tuy hét chói tai nhưng vẫn không quên phun tào "Miên Miên cô thoát nhìn giống như Mai Siêu Phong* nha!"

**Wie: chắc là có hàm ý gì đấy.*

Dương Miên Miên: Câm miệng! Còn đầu hình tượng của cô! Xe máy gì đó thực chán ghét!

Xe máy: "Ồ, sao lại trách tôi rồi!" ㄣ ㄣ ㄣ ㄣ ㄣ

23:00 - 29/11/18

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107-1: Khi dễ

Xe máy so với ô tô tiện hơn rất nhiều, Tùng Tuấn hỏi: “Kế tiếp hai người định làm cái gì, Tiêu Thiên liền ở chỗ này có điểm hoa chiều, các người nếu hiện tại trở về Nam thành thì hẳn cũng cừ ra mấy tên đến quấy hai người.”

Kính Sở đương nhiên biết lời cậu nói chính là thật, anh cũng không phải loại người thích tự tìm phiền toái cho bản thân, ngày thường gặp được chuyện phiền toái đã đủ nhiều.

Nhưng cậu lại hỏi: “Dương Miên Miên thì sao?”

Dương Miên Miên vốn nghĩ đem chuyện này điều tra rõ lại, cô là trời sinh tính cách như vậy, hiện tại biết không thể làm xằng làm bậy, trong lòng ngứa ngáy khó chịu, nhưng lời nói đến bên miệng lại không thể nói thành tiếng, cô nhìn Kính Sở, nhớ tới vụ án của Ngô Chí Hoa lúc trước, ánh mắt tối sầm lại: “Chúng ta trở về đi, em nhớ nhà.”

Kính Sở: “.....” Miên Miên à, em diễn kịch thì diễn có tâm chút được không, trên mặt em tràn đầy thất vọng cùng tiếc nuối kia cho rằng anh không nhìn thấy sao?

“Được, vậy ở lại đi.”

Kính Sở làm như “vô tình” vì cô mà quyết định.

Dương Miên Miên: “Ai.....” Như thế nào em trả lời anh lại không dựa theo ý em vậy?

Phi Thiên quán, Tiêu Thiên ngồi ở chiếc ghế gỗ đỏ, tựa vào lưng ghế nghe thuộc hạ hội báo: “Thuộc hạ vô năng, để bọn họ chạy thoát.”

Tiêu Thiên cũng không có tức giận, thậm chí còn an ủi hẳn: “A Long, chuyện này không phải ngươi sai, là ta không nghĩ tới cô gái ta muốn lại có lai lịch như vậy.”

Hắn gất gao nhủ mảy.

Ngay từ đầu phái người ra ngoài chặn Dương Miên Miên lại, thuần túy là bởi vì hắn vốn tính cẩn thận, muốn biết chuyện tranh giành bại lộ cùng cô có quan hệ hay không, nhưng hiện tại hẳn hai lần ra chiêu liên tiếp đều bị người khác ngăn cản, hẳn lại không thể không một lần nữa phán đoán lại giá trị hành động lần này.

Hắn nói cho cùng cũng là một thương nhân, mà không phải dạng đầu óc ngất đi bá đạo tổng tài, lợi ích tối thượng mới là nguyên tắc hắn đặt ra, A Long là cận vệ của, cũng là người ở phương diện vũ lực hỗ trợ hắn nhiều nhất, trước kia là một tên côn đồ, được hắn cứu, sau đó vẫn luôn trung thành và tận tâm.

Nhưng dùng một cái từ tăng dưới chót đi lên tên côn đồ cố nhiên ghê gớm, hẳn có thể đủ tàn nhẫn, nhưng so về lợi hại vẫn chưa đủ để gọi là hơn người, khuyết điểm cũng rất rõ ràng, tuy rằng như thế nhưng Tiêu Thiên cũng không tính toán mà từ bỏ A Long.

Càng lớn chúng ta càng phát hiện ra sự tín nhiệm giữa người với người ngày càng mỏng, A Long đáng quý không phải ở chỗ hắn có thể hạ gục bao nhiêu đối thủ mà chính là ở hắn có bao nhiêu tâm tận trung.

Loại chuyện này, không thích hợp làm A Long mạo hiểm. Chỉ là còn cần xuống tay đối với nha đầu kia hay không, Tiêu Thiên trong lòng nhất thời lưỡng lự.

Vì cô ta hao binh tổn tướng đáng sao? Tiêu Thiên gõ gõ ngón tay trên tay vịn của ghế dựa, lâm vào trầm tư.

A Long thấy vậy, lặng lẽ lui xuống nhưng mới vừa đi ra cửa, liền thấy một người vội vàng đi tới: “Long ca, đã xảy ra chuyện.”

A Long nghe hẳn nói xong, cả kinh: “Thật?”

“Vạn phần chính xác!”

A Long lập tức vòng về, gõ cửa: “Ông chủ.”

“Bước vào.”

“Đã xảy ra chuyện.” A Long ngưng một chút, nói, “Lần trước bán đi binh hồ lô uyên ương thanh hoa năm màu bị phát hiện.”

Bị phát hiện ý tứ là nói bị người khác phát giác ra đó là hàng giả.

Tiêu Thiên cực kì cảm thấy ngoài ý muốn: “Làm sao có thể?”

Đây là tác phẩm hắn cực kỳ đắc ý, cùng thời trẻ kỹ thuật không thành thực giả họa bất đồng kia, tác phẩm mô phỏng này hẳn bỏ xuống tâm huyết cực lớn, chính hắn còn không thể phân biệt thật giả.

“Cũng có khả năng là ở trong người của chúng ta có nội gián.” A Long phân tích.

“Lần trước việc giả họa đã truyền ra ngoài, có người hoài nghi cũng là chuyện đương nhiên.”

Hắn là biết bản lĩnh Tiêu Thiên, cũng không tin cái đồ sứ kia sẽ bị người phát hiện là đồ giả.

Tiêu Thiên khép hờ mi mắt: “Đều vì gần một năm nay mọi chuyện quá yên bình, ta không tin lão giả kia mua về liền tìm người giám định, nhưng lại ở ngay lúc này nói ra” Vậy thật sự có phiền toái lớn.

Chết tiệt, rốt cuộc là bại lỗ ở nơi nào? Tiêu Thiên chỉ cần nghĩ đến có người có thể dễ như trở bàn tay phát hiện hẳn làm ra hàng giả, cả người liền như đứng đống lửa, như ngồi đống than, căn bản một khắc cũng ngồi không yên.

Đây chính là uy hiếp tới lập gia chi bản của hắn, mà nội tâm Tiêu Thiên cũng thật sự không muốn tin tưởng tác phẩm của mình có thể bị người nhìn thấu.

Nghĩ đến đây, hắn hạ quyết tâm.

“A Long, người đi tìm cô gái kia mang lại đây cho ta, thuận tiện điều tra cô ta cuối cùng có địa vị gì, có phải có người ngứa mắt chúng ta muốn cùng chúng ta đối nghịch hay không, vẫn là.....”

Tiêu Thiên biểu tình chưa từng khó coi đến như vậy: “Ngươi không cần tự mình đi, ra giá thật tốt sẽ có rất nhiều người bán mạng cho chúng ta.”

A Long sắc mặt cũng không toát ra vẻ gì khác thường: “Ông chủ, vẫn là bắt sống như cũ sao?”

“Nếu không thể bắt sống,” Tiêu Thiên trên mặt hiện lên một tia tàn bạo, nhưng mà thực mau bị hắn đè nén xuống, câu nói kia cũng không có nói ra. “Tận lực bắt sống, bởi vì nếu là mạng người ta sẽ không thu thập tốt được.”

A Long gật đầu: “Đã rõ.”

Cùng lúc đấy, Dương Miên Miên đang ở trong phòng ngâm chân, Kinh Sở khi ra ngoài đều chuẩn bị cho cô thuốc ngâm, là dạng thuốc bột, nghe nói mỗi ngày ngâm chân sẽ tốt cho việc trị liệu vấn đề bụng kinh, Dương Miên Miên chưa bao giờ tự mình nhớ rõ những việc như vậy, Kinh Sở đi phía trước thử độ ấm của nước rồi đem thuốc bột rải vào cho cô lại nhìn cô đem chân ngâm vào mới đi.

“Thật cảm thấy như mình sắp trở thành đứa nhỏ ba tuổi.” Dương Miên Miên nằm ở trên giường, duỗi thẳng hai cánh tay già chết.

Các bạn nhỏ đồng thời trào phúng:

“Tôi muốn ăn cơm, cô uy tôi.”

“Tôi không muốn đi đường, cô ôm tôi.”

“Tôi không muốn động, cô liền kéo tôi đi.”

“Dương Miên Miên, cô nói ba tuổi sao, cô là ba mươi thì có?”

Dương Miên Miên: “..... Uy, các người cứ như vậy trào phúng tôi là có ý tứ gì, vì cái gì là đồ vật của tôi nhưng tâm lại hướng về người khác?”

“Miên Miên à, cô chính là không được người ta ưa chuộng.” Hai chiếc valy rung đùi đắc ý, càng ngày càng lớn gan.

Mặt khác các bạn nhỏ cũng sôi nổi phụ họa, tiếng cười vang rộn một mảng, chỉ có cái kia chén vẫn luôn không hé răng.

22:06 - 1/12/18

- - - - -

Các cậu à, Wie vừa mới làm thêm một bộ truyện của Đồng Thi Nương. Ủng hộ Wie nha!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107-2

Dương Miên Miên nhắc chân đá bọt nước: “Như thế nào lại im lặng vậy, tâm tình không sao, đừng lo lắng mà, tôi sẽ không đem cậu giao cho bọn họ đâu.”

Chén trầm mặc trong chốc lát nói: “Là bởi vì tôi sao? Thực xin lỗi.”

“Không phải.”

Nó tuy rằng có giá trị, nhưng đối với Tiêu Thiên cũng không phải vật quan trọng nhất, quan trọng nhất chính là hàm ý của Tiêu Thiên lúc cô phân biệt ra nó trong một đồng chén tạp kia.

Nhưng chén lại không thể nghĩ ra được điểm này, nó vẫn tự trách: “Tôi cũng không biết vì cái gì lại biến thành như vậy, nếu tôi chỉ là một cái chén bình thường thì tốt rồi, trước kia tôi cũng chỉ là một cái chén bình thường thôi mà, lúc đó có rất nhiều bạn bè ở cùng tôi, trước kia tôi là cho một vị thái thái dùng, năng thích nhất chính là định điều tối ẩm trà bạch sứ, thường xuyên dùng nó pha trà, dùng tôi uống canh, tôi chưa từng ra khỏi tòa nhà lớn ấy, nhưng có đôi khi sẽ nghe thấy chúng nó nói về thế giới bên ngoài, có đôi khi tôi cũng tưởng đi theo bên cạnh đòn gánh của người bán hàng sẽ có thể nhìn xem nơi nơi.....”

Dương Miên Miên lắng lắng lắng nghe, tất cả mọi người đều không nói.

Chén lẩm bẩm nói: “Nhưng sau này tôi mới biết, hết thảy đều không giống nhau, thái thái đã chết, nha đầu thường xuyên chùi rửa cho tôi cũng đã chết, thế đạo đột nhiên thay đổi, chúng nó nói đổi hoàng đế, hoàng đế luôn thay đổi, tôi cũng không nhớ nổi đã đổi qua bao nhiêu, sau lại không biết sao lại thế này, chúng nó với tôi vốn không giống nhau, tôi vốn dĩ chỉ là một cái chén, chính là chúng nó kêu tôi là đồ cổ, nói tôi có giá trị, đem tôi bán đi sẽ có giá cao, bọn họ đem tôi mua về trước nay lại không cần dùng tôi, đem tôi đặt ở trên giá, tôi cảm thấy rất tịch mịch, đôi khi tôi cũng cảm thấy chính mình không giống như một cái chén.

Sau đánh gãy liên miên, người ta luôn thích đánh gãy, không biết vì cái gì, đánh gãy sẽ có người chết, tôi cũng sẽ đổi nơi ở, tôi đã đổi quá rất nhiều nơi khác nhau, cũng thật lâu thật lâu rồi không có người dùng tôi để ăn cơm ăn canh, tôi thực hâm mộ những cái chén kia, chúng nó luôn vui vẻ, mỗi ngày đựng đồ vật đều không giống nhau, có cái bạch chén chơi rất tốt, nó nói mục tiêu của nó là đem tất cả đồ ăn đựng trên nó một lần, nhưng bọn họ chỉ lấy nó đựng cơm tẻ, một lần hai lần, nó luôn thấy rất thất vọng.

Nhưng tôi rất hâm mộ nó, bởi vì lúc ấy tôi đã thật lâu không có bị người dùng qua, đều là chén, nhưng có chén mệnh đoản, có chén chút mệnh trường, tôi cũng không biết vì cái gì, tôi trước kia cảm thấy mệnh trường rất rất tốt một chút, sau đó lại cảm thấy mệnh đoản càng tốt hơn, trước kia tôi từng có rất nhiều bằng hữu, nhưng chúng nó đều đã chết rồi, trước kia tôi là một chén vui vẻ, nhưng hiện tại chúng nó đều nói tôi là đồ cổ, nhân loại thật là kỳ quái, bởi vì tôi sống được lâu là có giá trị sao, có phải bởi vì nhân loại chính mình sống được quá ngắn mới có thể nghĩ như vậy tương hay không?

Càng kỳ quái chính là, rõ ràng có rất nhiều rất nhiều người so với chúng tôi sống được lâu hơn mà, tôi đã từng đi qua chùa miếu, thời điểm tôi đi qua đó nó đã một ngàn hơn tuổi, còn tôi mới bốn năm trăm tuổi, nhưng chúng nó lại xem tôi như bảo bối, lại không xem cái chùa miếu kia giống vậy, nhưng tôi vẫn hâm mộ nó, nó sống lâu như vậy, vẫn là chùa miếu, đại gia vẫn là đi vào tháp hương bái Phật, tôi thì không, ta là bị đưa cho người khác.

Nhân loại các người thật sự rất kì quái, người trước kia tôi gặp được càng kỳ quái, hẳn đề lần cùng tôi với những cái chén giống nhau như đúc mà không dùng đến, mà lại là một đám tạp chén, hẳn là người tàn nhẫn nhất tôi từng gặp được, nếu không muốn dùng, vì cái gì muốn hủy diệt hết bọn tôi?

Là bởi vì chúng nó không đủ giống tôi sao? Tôi không biết hẳn muốn làm gì, nếu muốn tôi chết thì cứ nói, tôi nguyện ý, tôi sống được lâu lắm rồi, tôi đã thật lâu không giống như là một cái chén, tôi đây ít nhất có thể giống các chén kia lần cuối, giống nhau đều chết đi.”

Nghe được mấy lời này đám tiểu đồng bọn kia đều khóc rống: “Không cần nói đến như vậy mà

●__●”

“Đừng.....”

Dương Miên Miên chửi thầm, cô cũng sẽ không dùng nó tới ăn cơm, nhưng là có thể cho nó đồ vật để trang điểm** “Được, những việc này hết thảy cùng cậu không có quan hệ, cậu ngoan ngoãn, hết thảy đều sẽ tốt lên thôi.”

*** Wie: ý chị là việc chị dùng chén để đựng xà bông à?*

Chén chưa xót mà hỏi lại: “Thật sao?”

“Thật sự, nếu không cậu nhìn xem, đã nhiều năm như vậy trôi qua cậu có gặp được người nào nghe hiểu cậu nói gì sao?”

“Không có.”

“Vậy đúng rồi.” Dương Miên Miên lau chân, bụng chậu nước đi đồ.

“Đừng khóc, sẽ không có việc gì.”

Cô rất lạc quan, nhưng Kinh Sở cùng Tùng Tuấn hiển nhiên không như vậy cảm thấy, hai người kia trốn Dương Miên Miên, ở một gian trong căn phòng nhỏ uống rượu.

Bắt đầu Kinh Sở còn nhớ thương Dương Miên Miên, Tùng Tuấn liền rót cho anh một ly: “Đừng như vậy được không, bạn gái cũng cần có thời gian riêng tư mà, phòng cô ấy phòng ở ngay bên kia, có động tĩnh gì chúng ta đều có thể nghe thấy, hơn nữa nha đầu này quý linh, người bình thường có thể đem cô ta đi sao? Chúng ta tâm sự một lát thôi, được chưa?”

Kinh Sở lúc này mới bụng lên ly rượu nhấp môi: “Tôi biết cậu muốn nói cái gì.” Hắn dừng một chút.

“Nhưng đi luôn hậu hoạn khó tránh vô cùng, cũng không thể cả đời cứ mãi trốn tránh bọn họ.”

“Là tôi, tôi cũng nén giận, nuốt không trôi khẩu khí này, nhưng cậu cùng tôi giống nhau sao, tôi một người, giấc tôi thì đánh, nước lên nâng nèn, người còn mang theo cô nàng Miên Miên kia mà.”

Tùng Tuấn cũng rất mâu thuẫn, “Nói thực ra, trước kia nghe nói cậu với mấy người bạn gái đều không thành công, tôi một chút cũng không muốn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn tương tự, tuy rằng nói là nhân viên công vụ, nhưng rất nguy hiểm, hiện tại nữ nhân đều thông minh.”

Kinh Sở nhượng nhượng chân mày: “Cậu lo lắng Miên Miên cũng sẽ từ bỏ tôi?”

Tùng Tuấn có chút dở khóc dở cười “Có lẽ sẽ không.”

“Chúng ta là anh em, tôi đương nhiên cảm thấy cậu đáng giá, nhưng là tôi thật sự lo lắng, cậu xem Dương Miên Miên tuổi vẫn còn nhỏ, đối với cái gì cũng tò mò, cho nên mới không ngại, nhưng cậu nhìn xem những nữ nhân trưởng thành, có ai không muốn một gia đình an ổn không?”

Nếu lúc này đây cô ấy thật sự xảy ra chuyện, về sau có thể không sợ hay không? Suốt ngày lo lắng hãi hùng, có thể chịu được sao? Tôi biết cậu hiếm lạ cô ấy, cho nên càng không biết các người xảy ra chuyện gì, thành thật thái bình trở về, uất ức là uất ức, nhưng bớt việc một chút, cậu cũng không muốn cô ta bị thương phải không?”

Tùng Tuấn quả thực là đào tìm đào phở ra nói, cũng mặc kệ chính mình có phải trở thành người xấu hay không, Kinh Sở lần này đối với Dương Miên Miên ít nhiều để bụng cậu đều xem ở trong mắt, càng không hi vọng bọn họ có việc gì bất trắc.

Chờ đến đem hai người bọn họ đi khỏi nơi này rồi, cậu cũng có thể yên tâm đi tìm Tiểu Thiên phiền toái chết hần ta.

23:16 - 1/12/18

- - - - -

Wie: tâm trạng tốt nên làm thêm một chương nữa đây. Không liên quan lắm nhưng các cậu ủng hộ cho truyện Mị Hoan càng nhiều thì tốc độ truyện này càng nhanh nhé.

Tâm huyết của Wie cả đây mặc dù không phải " mẹ đẻ" =.=

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 108-1: Khảo nghiệm

Nhưng lời này dù cậu không nói, Kinh Sở cũng có thể đoán được: “ Tiểu Dương của tôi cùng những người khác không giống nhau, cô ấy hiện tại không biết chính mình muốn cái gì, tôi trước kia cũng từng có suy nghĩ giống cậu, tôi hy vọng cô ấy có cuộc sống bình thường, tuy sẽ nhầm chán một chút nhưng an toàn, rất lâu trước kia, tôi vẫn tự mình suy nghĩ như vậy, nhưng Miên Miên trưởng thành hơn tôi vốn nghĩ hoàn toàn không để trong lòng những việc nhỏ như thế, lá gan lại lớn, cuồng vọng, kiêu ngạo, suốt ngày nói mình là thiên hạ đệ nhất.”

Tùng Tuấn gật đầu: “Tôi hiểu mà.”

“Sau đó tôi lại nghĩ, thôi bỏ đi, không tệ ngã sẽ không biết đau, lần đó Miên Miên tốt nghiệp cử nhân, vốn dĩ vui vẻ, kết quả chạy tới một tên tội phạm đào đào tẩu, tạc khí than bình, cô ấy may mắn không có việc gì, còn tôi nằm viện một đoạn thời gian, chính khi đó tiểu Dương liền thay đổi, cô ấy cho rằng tôi không biết, vốn dĩ ban đầu thời điểm điên gậy nguyện vọng chính là điên vào hệ vật lý, tôi cũng không biết vì sao cô ấy lại thích cái kia, nhưng là tôi đồng thời cảm thấy khá tốt, sau đó Miên Miên nói với tôi cô không muốn học tiếp cái này, muốn đi học về tâm lý phạm tội, tôi có thể không biết vì lý do gì mà cô ấy thay đổi sao?” Kinh Sở cười bất đắc dĩ.

Tùng Tuấn sờ sờ cằm: “Chắc là vì cậu đấy, aizzz, cô bé này thật rất si tình.”

“Hôm nay tôi hỏi cô ấy nghĩ như thế nào thì cô ấy nói muốn về nhà, tôi biết trong lòng cô ấy không nghĩ như vậy, sau khi xảy ra sự việc lần đó đến nay Miên Miên liền đặc biệt cẩn thận, sợ liên lụy tôi, nhưng tôi hiện tại thật sự không suy nghĩ như vậy.” Kinh Sở đem ly rượu rượu uống một hơi cạn sạch.

“Miên Miên nhà tôi thông minh như vậy, có bản lĩnh như vậy, tôi vì sao lại có ý nghĩ cho cô ấy cuộc sống quá tẻ nhạt và bình thường, nếu thật sự như vậy Miên Miên sẽ thật sự thích sao? Thử tôi hy vọng ở cô ấy chính là không cần vì tôi mà để mai một tích cách vốn có, cô ấy có tài năng, nên đi đến nơi mà tài năng có thể phát triển đến đỉnh điểm, tôi không hề muốn vì tôi mà cô ấy phải bẻ gãy đôi cánh của bản thân.

Tôi muốn Miên Miên tự do lựa chọn cuộc sống của chính mình cô ấy không muốn vậy chúng tôi sẽ không đi nữa. Dù có nguy hiểm, phiền toái đến đây thì chúng tôi cũng có thể cùng nhau giải quyết.”

Tùng Tuấn trầm ngâm sau một lúc lâu mới nói: “Cậu thật quá dung túng Dương Miên Miên rồi đấy, chẳng may xảy ra chuyện lớn thì làm sao bây giờ?”

“Chuyện đó còn cần cậu nói sao?” Kinh Sở cười, rót cho cậu một ly đầy rượu, “Tôi là bất hòa cậu khách khí.”

Tùng Tuấn cảm lấy một con gà gặm cắn: “Haizzz, tôi cũng không còn hứng khuyến cậu nữa, nếu hai người các cậu đều nghĩ kỹ rồi thì tôi tự nhiên sẽ giúp đỡ hết mình!”

Hai người cụng ly, uống một hơi cạn sạch.

Bọn họ lại nói về Đường Quý, Tùng Tuấn có chút thổn thức: “Tất cả mọi người đều thay đổi, không còn giống là trước đây.”

Trước kia thời điểm còn ở bộ đội, dù cho có mâu thuẫn, nhưng nhìn tổng thể mà nói vẫn là thực đơn thuần thực nhiệt huyết, anh em cùng nhau vào sinh ra tử, vì nước cống hiến đến sức cùng lực kiệt, không ai dám hoài nghi cảm tình giữa bọn họ ngay lúc đó là giả.

Nhưng mà mỗi người đều có con đường riêng phải đi, Kinh Sở bởi vì trong nhà có chuyện mà xuất ngũ, cậu thì bởi vì sinh mâu thuẫn với người khác, cũng quá chán cảnh sinh hoạt quân đội, hơn nữa Kinh Sở cũng đi rồi, cậu liền dứt khoát rời đi, Đường Quý cũng có nguyên nhân của chính mình, chỉ mới chớp mắt đã mà hiện giờ đã đường ai nấy đi, cũng đã trôi qua nhiều năm rồi.

Nhưng bộ dáng nhiệt huyết thời niên thiếu vẫn còn nguyên vẹn trong họ, không hề khuyết đi.

Cậu cùng Đường Quý ly ở gần hơn, có đôi khi sẽ liên lạc thăm hỏi, lần này Đường Quý có việc cần anh giúp sức, anh cũng đồng ý mà không đắn đo do dự chút nào, nhưng trong lòng cũng biết, Đường Quý của bây giờ và trước kia đã không giống nhau, lão Đường giờ đã có gia đình, có những ước mơ cho tương lai, đó đều là điều bình thường.

Một người đàn ông chân chính không thể để người phụ nữ và con cái theo mình chịu khổ.

Mỗi người đều có con đường riêng cần phải đi, không phải tất cả mọi người đều có thể giống Kinh Sở chỉ đơn thuần là muốn làm mà chọn một công việc nào đó tùy ý, tạm bợ qua ngày, bởi vì hiện thực quá ư tàn khốc.

Đề tài này làm tâm trạng hai người lên xuống mấy lần, sau khi đối ẩm mấy chén, Kinh Sở không uống tiếp, anh nói: “Tôi đi tìm tiểu Dương đây.”

Tùng Tuấn: “..... Bây giờ dù có giữ được thân xác cậu cũng không giữ được tâm cậu, đi thôi.” Gà quay mới ăn một nửa, cậu vẫn định ăn xong mới quay về.

Kinh Sở trở về tìm Dương Miên Miên, nhưng cửa mở ra, người lại không có ở đây, Kinh Sở liền cảm thấy không ổn, trong lòng cực kì khó chịu, nhưng đồ đạc trong phòng không chút rối loạn nào, nhìn không giống vừa có đánh nhau, anh nhủ chặt mày đi tới cửa, lại phát hiện vách tường bên cạnh khung cửa có vài dấu vết lạ, nhìn kĩ thì thấy đây chính là dấu vết khi móng tay cào lên mà thành.

Trước khi vào khách sạn anh đều kiểm tra kĩ càng ở trong phòng một chút, đây chẳng qua chỉ là thói quen nghề nghiệp, nếu nhớ không lầm thì lúc mới nhận phòng dấu vết này hoàn toàn không xuất hiện.

Kinh Sở khẽ nhíu mày, đột nhiên trong đầu anh hiện lên cảnh một phục vụ dọn dẹp phòng đẩy xe rời đi, bước chân của hắn ta so với người bình thường có phần uyển chuyển nhẹ nhàng thông dong hơn rất nhiều, hiển nhiên một người có học qua võ công.

Hơn nữa cô thể lấy tốc độ nhanh như vậy chế phục Dương Miên Miên, không để cô ấy có thời gian kêu cứu xem ra là rất chuyên nghiệp.

Suy nghĩ cẩn thận chuyện này nếu tính ra cũng chỉ trong vòng vài giây ngắn ngủn, Kinh Sở nhớ tới cái người phục vụ kia vừa rồi đáng lẽ phải đợi thang máy rồi mới đi xuống, nhưng hắn lại không hề do dự, trực tiếp tông cửa xông ra, xông thẳng đến cầu thang chỗ cửa thoát hiểm chạy đi, phòng khách sạn của hai người ở tại lầu sáu, anh nhất định phải mau lên mới được.

Đến khi Kinh Sở chạy như điên xuống lầu rốt cuộc là ở cửa chính nhân viên quá đông, nếu trực tiếp đi ra ngoài quá dễ dàng gây sự chú ý, khả năng lớn nhất xảy ra là hắn nương xe đẩy trực tiếp đem người đưa tới cửa sau rồi đi.

Trước mắt vẫn chỉ có cửa sau, hắn chỉ có một lần cơ hội.

Thời khắc mấu chốt, Kinh Sở lựa chọn tin tưởng trực giác chính mình, chọt thẳng đến cửa sau, quả nhiên nhìn đến có người đang đóng cửa xe chuẩn bị rời đi.

Kinh Sở nhìn đến bên cạnh có chiếc xe máy đang đỗ, trực tiếp gạt chìa khóa vặn ga lao đi, dây điện chạm nhau phát hỏa, anh một bên lái xe theo sau còn một bên nhanh chóng gọi điện cho Tùng Tuấn nói chuyện này.

Tùng Tuấn nghe tin suýt hóc xương gà thiếu chút nữa đem bản thân sặc mà chết: “Cái gì?”

“Mượn người khác một chiếc xe máy, cậu giúp tôi giải thích một chút.” Kinh Sở treo điện thoại, không hề phân tâm, hết sức chuyên chú đạp ga xe đi theo phía sau chiếc Passat rất bình thường kia.

Dương Miên Miên bị người ta ném lên xe mới chậm rãi tỉnh táo lại, cô lúc mở cửa liền bị người ta bưng kín miệng mũi, lập tức đã ngửi thấy khí vị đặc thù, cô cũng không giãy giụa, lập tức nín thở giả chết, chỉ vờ giãy giụa một chút rồi cào một cái ở trên tường mới tê liệt ngã xuống đất, người nọ thấy cô dễ dàng hôn mê cũng buông lỏng khăn ra, đem cô nhét vào bên trong xe đẩy đem đi.

20:20 - 5/12/18

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108-2: 2

Dương Miên Miên nhẩn nại bất động, nghĩ lại lúc bọn họ đem cô ném lên xe rồi mới cẩn thận lắng nghe tình huống hiện tại trên chiếc xe này, vì bảo đảm an toàn cho bản thân cô tạm thời không dám tùy tiện lộn xộn, chỉ có thể vật vờ để giữ nguyên một tư thế nằm.

Miên Miên tuy rằng phản ứng kịp thời nên khí gây mê có hít phải cũng không nhiều, nhưng hiện giờ cũng làm cô cực kì khó chịu, chỉ có thể kiên nhẫn chịu đựng.

Một tên trong đám người kia đang gọi điện thoại: “Người đã tới tay, giao dịch ở đâu, không, tôi muốn tiền mặt, 20 vạn, một đồng cũng không thể thiếu, được, cứ như vậy.”

Dương Miên Miên ngấm lại liền biết là ai phái người tới bắt cô, Tiêu Thiên quả thực chính là đang cùng cô giằng co mà!

Dương Miên Miên hận hận hận đến nghiêng răng, nhưng trong chốc lát biết mình trốn không thoát, chỉ có thể cầu nguyện Kinh Sở sớm một chút phát hiện cô đã biến mất.

Người nọ rất mau liền phát hiện phía sau có một chiếc xe máy theo đuôi không dứt, hắn dẫm chân ga, muốn mau chóng đem người cắt đuôi, nhưng người kia lại kiên trì bám theo, hắn hiện tại cũng không thể chạy đến địa điểm giao dịch, chỉ có đi theo đường vòng.

Xe càng chạy càng nhanh, thừa dịp hướng đường đột nhiên thay đổi, Dương Miên Miên bùm một tiếng đem chính mình lăn xuống sàn xe, người nọ quay đầu nhìn thoáng qua, phát giác cô vẫn không nhúc nhích, liền quay đầu đi chuyên tâm đổi phỏ Kinh Sở.

Dương Miên Miên lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, ở chỗ ngồi phía sau luôn có thể bị hắn từ kính chiếu hậu nhìn đến, lăn xuống trên đất sẽ an toàn hơn nhiều.

Nhưng hiện giờ tay vẫn bị trói tay sau lưng, cô rất nỗ lực tránh thoát một chút.

Thời điểm mẩu chốt, các bạn nhỏ đều cực kì giúp đỡ: “Mau giúp Miên Miên cởi bỏ dây trói! Người sao lại có thể giúp Trụ vi ngược!” Đều dùng thành ngữ, thật không lãng phí chúng nó xem nhiều phim truyền hình như vậy nha.

Dây thừng tỏ vẻ vô tội: “Ồ... tôi hôm nay bị làm sao vậy ta?”

“Sao lại trói tiểu Dương của chúng tôi lại làm gì chứ?”

“Là tên kia trói, tôi là dây thừng, còn không phải dùng để buộc chặt sao?”

“Cởi bỏ, sau đó cậu muốn trói cái gì chúng tôi sec nói với Miên Miên cho cậu trói cái đó.”

“Tôi hiện tại không muốn trói cái gì hết, người ta muốn dùng tôi trói cái gì thì tôi liền trói cái đó.”

Dây thừng sao lại đơn thuần ngây thơ như thế chứ, tất cả mọi người đều không có nắng cậu ta, muốn nói vài lời chỉ trích cũng không biết nói cái gì.

Dương Miên Miên tức trợn trắng mắt, từ túi quần móc ra một con dao nhỏ ở chùm chìa khóa, cắt đứt sợi dây thừng ra.

Dây thừng sợ ngây người: “Vì sao lại cắt người ta rồi (T___T)”

Dương Miên Miên xoa xoa cổ tay, vẫn là không dám tùy tiện động dấy, chỉ cảm thấy xe đột nhiên liền không thích hợp, Dương Miên Miên nghe thấy nó đang nói: “Ghét nhát sa mạc, hạt cát đều vào được trong xe, đáng ghét!”

Đã chạy đến tận sa mạc? Dương Miên Miên thập phần giật mình.

Tiếp theo cô nghe thấy một trận âm thanh động cơ ồn ào, chiếc xe tức khắc bị đụng vào đầu xe, xe trượt nháy mắt liền dừng, Dương Miên Miên đột nhiên không kịp phòng ngừa bị đụng vào đầu.

Nhưng là cô rất nhanh bắt được cơ hội bò lên, nam nhân kia vừa lúc chuẩn bị đá văng cửa xe đi xuống, cô bay nhanh chóng nhảy đến, dùng dây thừng trong tay hung hăng thắt chặt cổ hắn, nam nhân bị cô tập kích không kịp phòng ngừa nhưng cũng không có chút hoảng hốt, dùng sức vịn tay cô.

Dương Miên Miên cắn chặt răng tất cả sức lực đều dùng để chống đỡ, nhưng vẫn cảm thấy tay bị người đó bẻ ra một chút.

Tình thế nghìn cân treo sợi tóc, Kinh Sở bước vài bước đi tới gõ trên cửa xe, trực tiếp một quyền đánh ở trên Thái Dương của hắn, tên đó tức khắc hôn m, Dương Miên Miên lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, một chân đá văng cửa xe bò ra ngoài.

Kinh Sở đem Dương Miên Miên xách lên ôm vào lồng ngực thật chặt: “Em không có việc gì chứ?”

Dương Miên Miên lắc đầu, ôm chặt lấy anh.

Kinh Sở lúc này mới xem như đem trái tim buông lỏng, anh một tay ôm cô một tay xem tình huống chung quanh, vừa rồi theo tới một đường nhưng lại không cảm thấy, hiện tại mới phát hiện bọn họ gặp phải một vấn đề cực kì nghiêm túc.

Lạc đường.

May mắn còn có xe, Kinh Sở đem người đang hôn mê kia kéo ra ngoài xe, ý đồ đem chiếc xe kia chạy đi, nhưng lốp xe đã lún vào cát, làm như thế nào cũng không được.

Dương Miên Miên sờ sờ trên người, phát hiện trong túi còn có một viên đường, nhìn đồng hồ giấy nhỏ giọng nói: “Cho em nhìn với.” Nói rồi chính cô chạy tới bên cạnh xem tình huống lốp xe.

Nhưng chưa đầy ba phút, nàng liền nghe thấy giấy gói kẹo nói: “Miên Miên!”

Dương Miên Miên cả kinh ngẩng đầu lên, lại thấy nam nhân kia chạy như bay dựng lên, nhảy lên xe máy nổ ga, từ sau eo rút ra một khẩu súng hướng trên xe bắn, Dương Miên Miên không thể không tránh né, Kinh Sở cũng vậy.

Chờ đến tiếng súng biến mất, bọn họ ngẩng đầu lên, thật hay, người kia đã lấy xe chạy mất.

Kinh Sở xuống xe kiểm tra rồi một chút, trong lòng trầm xuống, lốp xe bị hai cái đinh làm thủng, chiếc xe này liền tính là đồ bỏ.

Dương Miên Miên cũng nghe thấy xe khóc lóc kể lể: “Tôi biết vậy sẽ mang theo một cái lốp xe dự phòng, bây giờ phải làm sao, làm sao đây?”

Cô nhìn Kinh Sở, Kinh Sở cũng nhìn cô, xem cô một khuôn mặt trắng bệch, suy nghĩ một chút nói: “Xe máy không dùng được.”

Bằng không anh cũng không tới chiếm chiếc xe này, xe máy chạy đã sớm hết xăng, phòng chừng không chịu đựng đến lúc rồi khỏi sa mạc.

Dương Miên Miên: “.....” Hại người hại mình, đạo lý muốn đòi.

“Trên xe còn có nước, để em nhìn xem có cái khác có thể sử dụng hay không.” Tuy rằng tình huống đã cực kỳ ác liệt, nhưng Kinh Sở đã dùng ngữ khí nhẹ nhàng như cũ cùng cô nói chuyện, tránh cho cô quá mức lo lắng sợ hãi: “Em đừng đi lại nhiều, bên ngoài mặt trời quá nóng.”

Dương Miên Miên nghe lời, yên lặng nhìn Kinh Sở mân mê.

Cô trong lòng kỳ thật thập phần rõ ràng, hiện tại bọn họ gặp phải tình huống ở sa mạc này là lạc đường, không có xe, chỉ còn hai bình nước.

So sánh với các sự việc trước đây, khảo nghiệm chân chính tới rồi.

19:15 - 8/12/18

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109-1: Không nói gì

Nếu không có nước, người bình thường chỉ có thể tồn tại 3 ngày nhưng đó là trong hoàn cảnh bình thường. Còn bây giờ? Nơi họ đang ở chính là sa mạc, sa mạc đấy, thiếu nước chỉ có thể phơi thây ở đây thôi.

Sa mạc, mặt trời chói chang, đi bộ, lạc đường, nhiệt độ giữa ngày và đêm chênh lệch rất lớn, không có nước, còn có khả năng xuất hiện sát thủ sa mạc.

Nếu tính là tính chạy nạn, vẫn là khảo nghiệm tính sinh tồn?

Dương Miên Miên lúc này đây hiếm thấy mà tinh táo hơn thường ngày một chút, có phải vì từ trước tới nay cô quá thích lo chuyện bao đồng, cho nên vận mệnh mới cùng cô mở một trận khảo nghiệm "vui vẻ" lớn như vậy, nhưng rõ ràng là cô đang cố gắng sửa đổi bản thân mà!

Ngay từ đầu còn muốn phun ra mấy câu chửi rủa, nhưng càng đi trong sa mạc, thể lực của cô đã bị tiêu hao đến lợi hại, cuối cùng trong óc liền lộn xộn, trong chốc lát nghĩ "Đậu má khi nào mới ra khỏi đây."

Chốc lát lại trong lòng nảy sinh ác độc "Tiểu Thiên cái tên vương bát đần này, tôi mà thoát khỏi đây sẽ xử đẹp anh".

Đó là chuyện xảy ra ngày hôm sau khi họ ở sa mạc, ngày đầu tiên đa số là ở trong xe, so trong tưởng tượng còn lạnh hơn rất nhiều, Kinh Sở vẫn luôn ôm cô, bọn họ hủy đi ghế bộ ở phía sau, miễn cưỡng qua một đêm.

Khi đó Dương Miên Miên vẫn rất lạc quan, cô cảm thấy chỉ cần cùng Kinh Sở ở bên nhau, cái gì cũng không quan trọng.

Nhưng hiện tại cô phát hiện chính mình vẫn là quá ngây thơ rồi, nhân lực khi nghèo, người ở trước thiên nhiên vẫn là quá mức nhỏ bé, sa mạc cũng không phải một nơi có thể dùng để ăn ăn ái ái.

Chỉ là Kinh Sở vẫn luôn nắm tay cô, Dương Miên Miên cả đêm liền ăn một viên đường, cô đặt ở trong túi duy nhất một viên kẹo sữa.

Hiện tại đã là chiều ngày hôm sau, Miên Miên đã đói rất đói, cái cảm giác này làm cô khó chịu, nhưng cô không nói, cũng không khóc không nháo, chỉ cắn chặt răng đi theo.

Kinh Sở trước giờ vẫn nắm chặt tay cô, không có buông lỏng, anh thoát nhìn biểu tình giống như đang bình tĩnh, như là không có nghĩ tới tình huống hiện tại của bọn họ có bao nhiêu tồi tệ, nhưng Dương Miên Miên biết là trong lòng anh nhất định còn lo lắng và nôn nóng hơn cả cô, chỉ là anh không muốn nói ra làm cô thêm theo lo âu mà thôi.

Dương Miên Miên biết, cho nên cũng không nói, học anh giữ bình tĩnh trên gương mặt, không muốn nói bất kì điều gì ừ rừ làm anh khó chịu.

Nhưng thời gian cứ từng giây từng phút trôi qua, mỗi một bước chân đều thêm mười phần khó khăn, Kinh Sở tìm một chỗ có thể cản gió cho Dương Miên Miên ngồi xuống nghỉ ngơi, có sườn núi chống đỡ, tranh thủ nghỉ ngơi tốt một chút.

Nước còn thừa một ít, Kinh Sở đưa cho cô uống, Dương Miên Miên cũng không làm ra vẻ, tiếp nhận uống một ngụm, sau đó ôm cổ anh hôn môi.

Nước theo yết hầu hai người nuốt xuống, cảm giác cảm giác trơn bóng.

Dương Miên Miên liếm liếm môi, cảm thấy bản thân muốn nói cái đó, nhưng hiện tại nói cái gì cũng không có ý nghĩa, tốt nhất một câu cũng không nói giữ sức lực cùng lượng nước ít ỏi còn sót lại trong cơ thể.

Nhưng ánh mắt của cô cũng đã thay cô truyền đạt tâm ý, Kinh Sở ôm cô, trong lòng tràn ngập vị chua xót nhàn nhạt, ở tình huống không có đồ ăn nước uống, anh đem cô mang ra khỏi phiến sa mạc này khả năng có thể là quá nhỏ.

Phương hướng có thể thông qua mặt trời và các vì sao phán định, nhưng ở trước mắt khó khăn mới càng thêm chân thật, mỗi một bước đều là mười hai vạn phần gian nan.

Thân thể bị dày vò là một chuyện, mà nội tâm bị tra tấn càng mới là kịch liệt, không biết có bao nhiêu người ở bên trong sa mạc để sống sót đã bộc lộ nhân tính đáng ghê tởm.

Đây chính là đối với thân thể cùng tâm lý khảo nghiệm song song. Chỉ cần một mặt bị phá hoại thì chủ còn đường chết.

"Tiểu Dương, đừng sợ."

"Ân."

Thật lạ, Dương Miên Miên cũng không còn cảm thấy sợ hãi, cô trước kia là rất sợ chết, nếu chết rồi phải làm sao bây giờ, có người nhặt xác cho cô sao, mấy bạn nhỏ trong nhà sẽ lưu lạc đến nơi nào đây? Cô một chút cũng không muốn chết.

Nhưng hiện tại cô cảm thấy chính mình chết cũng không sợ lắm, phải chết thì chết vậy, dù sao cũng không cô độc một mình, vẫn có thể cùng Kinh Sở ở bên nhau, Miên Miên cô một chút cũng không sợ.

Chính là nghĩ đến anh sẽ chết, trong lòng cô liền khổ sở vô cùng.

Đều là cô không tốt..... Nếu lúc ấy cô đi lung tung, không tùy tiện vừa nghe thấy động tĩnh liền chạy tới xem tình huống thì tốt rồi, còn tưởng rằng chính mình đã tiến bộ, kỳ thật vẫn là giống như trước đây ngu ngốc.

Dương Miên Miên nghĩ, nếu lúc ấy cô chết đi hẳn là cô vẫn cảm thấy mình thật thông minh, nhưng kỳ thật lại ngốc đến chết được.

Ngu ngốc, đại ngu ngốc.

Về sau không bao giờ làm loại việc này, cô liền thành thật đi viết sách báo, kiếm được nhiều thì tốt ít cũng được, mỗi ngày cùng Kinh Sở ở bên nhau, cùi gao mắm muối sinh hoạt bình thường chính là tốt quá rồi không phải sao?

Cần gì phải theo đuổi kích thích, cần gì phải có lòng hiếu kỳ, cần gì không muốn nhận thua, cần gì cứ phải lo chuyện bao đồng chứ.

Đều là tự mình hại mình. Cô nghĩ.

Ngày thứ ba, tuyết cảnh.

Dương Miên Miên ngay từ đầu là bị anh kéo đi, mặt nứt, miệng khô, dạ dày trống rỗng giống như bị lửa đốt, cô cảm thấy chính mình một chút sức lực cũng không có, đến bây giờ còn chống đỡ không nổi mà ngã xuống cũng đã là đã kiên trì lắm rồi.

Sau cô cũng không biết sao lại thế này liền té ngã một cái, như thế nào cũng không đứng dậy nổi, Kinh Sở trở về đem cô cõng ở trên lưng, cô không gãy giữa, chỉ là nhỏ giọng nói:

“Thực xin lỗi.”

“Ngốc.”

Bọn họ mấy ngày nay số lần nói chuyện với nhau rất ít, nhưng Dương Miên Miên vẫn rất an tâm, cô có lo lắng, có sợ hãi, có mờ mịt, nhưng vì có Kinh Sở bên cạnh, cô liền cảm thấy thực an tâm.

Các bạn nhỏ đều dùng sức khuyến khích cô: “Cố lên Miên Miên! Chúng ta lập tức có thể đi ra ngoài ngay thôi!”

“Đúng vậy, đi ra ngoài chúng ta sẽ đi ăn kem!”

“Phải ngủ thật tốt!”

“Muốn mua quần áo xinh đẹp nhất thế giới nữa!”

“Miên Miên à, cô phà cô lên, không được từ bỏ!”

Dương Miên Miên sẽ không từ bỏ, cô sẽ không từ bỏ, mười tám năm rồi, cô rút cuộc cũng cảm thấy bản thân đối với tương lai có điều chờ mong, có điều cần cô theo đuổi, cô sẽ không từ bỏ, nhất định không từ bỏ!

08:38- 9/12/18

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109-2

Nếu như chết đi rồi, làm gì có ai thích cô nữa chứ?

Ở trên lưng Kinh Sở, cô mơ mơ màng màng nghĩ như vậy, không biết khi nào thì mất đi ý thức.

Kinh Sở cõng cô, biết cô đã chịu đựng tới cực hạn của bản thân rồi, tình huống hiện tại so với những điều anh từng đoán có chút sai lệch, tuy rằng đại khái phương hướng đoán là không sai, nhưng tóm lại vẫn có điều lệch lạc, khoảng cách so với trong tưởng tượng của anh có phần xa hơn.

Dương Miên Miên tuy không có nghĩ tới, nhưng anh biết, hai người đi cùng nhau khả năng thoát khỏi sa mạc không lớn.

Cùng lắm thì cứ đi trên sa mạc thêm vài ngày như vậy nếu không thể rời khỏi chác cũng có thể gặp được lữ nhân, vậy thì bọn họ sẽ được cứu trợ.

Chờ đến lúc tri giác của Dương Miên Miên khôi phục, cô vẫn một hồi lâu không phục hồi tinh thần, theo bản năng mà liếm liếm miệng, cur nhiên lại không phải cảm giác khô cần, mà là một vị ri sắt tràn ngập ở trong môi lưỡi.

Dương Miên Miên dùng mu bàn tay xoa xoa miệng, màu đỏ xuất hiện trên tay tức khắc làm mắt cô đau đớn, cô lập tức tỉnh táo, nhìn quanh bốn phía, thật sự là một người cũng không có.

Cô luống cuống: "Kinh Sở, anh đi đâu rồi?"

Một cái chai nhựa nghe thấy cô nói liền bật khóc: "Miên Miên....."

Nó là lọ nước duy nhất mà tên bắt cóc kia mang theo trên xe, bọn họ mang theo uống ở trên đường, ngày hôm qua cũng đã uống hết rồi, nhưng hiện tại, bên trong nó lại đang chứa một thứ chất lỏng đỏ tựa máu huyết.

Thật sự là máu!

Hóa ra thứ cô vừa mới uống ở trong miệng, chính là máu.

Máu của Kinh Sở....

Dương Miên Miên đầu ong ong một tiếng, tức khắc trống rỗng một mảnh. Một hồi lâu sau mới nghe thấy di động của mình nói: "Tiểu Dương, Kinh Sở vừa này để lại lời nhắn."

Tiểu Hoàng Cơ của cô tuy rằng khá "cổ", nhưng nói về năng lực thật không tồi, cư nhiên vẫn còn pin.

Dương Miên Miên vội vàng mở ra, mỗi lần thao tác ngón tay đều run rẩy, trong lòng thầm khẩn cầu, hi vọng Kinh Sở chỉ là đang đi tìm đường ra, tìm được rồi anh sẽ lập tức quay lại bên cô, chỉ cần anh quay về cô không trách anh, cũng không tức giận, anh không được làm cô sợ.

Mở ra bản ghi, giọng Kinh Sở so với ngày thường có vẻ ôn nhu hơn rất nhiều.

"Tiểu Dương, đi về hướng đông, sống sót."

Anh chỉ để lại một câu này, còn người đã không thấy bóng dáng.

Dương Miên Miên oa một tiếng khóc thật thảm: "Gạt người gạt người! Vì sao lại làm vậy, Kinh Sở anh trở về đây, sao có thể đi như vậy, anh đi đâu rồi, Kinh Sở.... Các người, các người nói cho tôi anh ấy đi nơi nào rồi, còn để nhiều máu thế này, anh ấy sẽ chết mất."

Không ai trả lời cô.

Dương Miên Miên muốn khóc thật lớn, lại phát hiện nước mắt cũng không thể chảy ra, chỉ có thể gào khan: "Nói! Kinh Sở đi hướng nào! Các người không nói tôi sẽ chết ở đây cho các người xem, tôi không đi đâu hết!"

Miên Miên cứ như vậy uy hiếp một hồi, Tiểu Hoàng Cơ lập tức liền đầu hàng: "Anh ta đi về hướng bên kia, vừa đi không bao lâu....."

Chai nhựa thút tha thút thít nước nờ, nhưng lời nói ra rất có đạo lý: "Miên Miên, cô uống trước đi, bằng không cũng không sức lực tìm anh ta đây, máu đã chảy ra cũng không thể quay về mà."

Nó nói có đạo lý. Dương Miên Miên muốn vịn mở nắp bình, nhưng tay không có lực, căn bản làm không được.

"Miên Miên, máu sẽ đông lại, không uống sẽ lãng phí, hai người các người đều phải chết."

Dương Miên Miên cắn chặt răng, vịn nắp bình ra liền hướng tới trước môi uống, máu tươi đang uống tựa như nước mát cô chảy ra, từng ngụm từng ngụm nuốt xuống, nước mắt cô lại lần nữa mờ hồ dâng trào nơi khóe mi.

Đây là một lọ máu anh dành lại, là sinh mệnh của anh, là hy vọng duy nhất để anh tồn tại, nhưng trong hoàn cảnh sinh tử này, anh không chút do dự liền đem bản thân bỏ qua mà nhường cho cô.

Rõ ràng mới biết nhau một năm, rõ ràng mới yêu nhau nửa năm, si tình như vậy làm gì chứ? Sao không nhân lúc cô hôn mê giết chết cô đi, cô cũng sẽ không biết, dẫu có biết cũng không trách anh nữa chứ mà.

Đồ ngu ngốc, đại ngu ngốc! Dương Miên Miên mặt mày miệt mài, đem nắp bình vịn lại, đứng lên bước về hướng anh rồi đi ban này bước đi.

Uống máu của Kinh Sở, cô cảm thấy dạ dày một trận lại một trận khó chịu như bị lửa đốt, cắn chặt răng, cô không dám chậm trễ một phút thời gian.

Đi được hơn nửa giờ, cô tìm được anh.

Kinh Sở hôn mê ở nơi đó, sắc mặt trắng bệch, trên cổ tay buộc sơ sài một miếng vải thô màu trắng, gờ đây đã bị máu đỏ thấm đẫm.

Dương Miên Miên thất tha thất thểu đi qua đi, bỏ nhào về bên anh, thăm dò từng hơi thở. Cô sợ, rất sợ anh sẽ mất đi.

Hô hấp còn, nhưng lại cực kì mỏng manh, cô bắt chập rất nhiều, miệng đối miệng đem máu trả về cho anh, nhưng mà hiệu quả cực nhỏ, anh mất máu quá nhiều, nếu trị liệu chậm trễ, nhất định sẽ chết.

Cô mang theo anh sẽ không có khả năng rời khỏi nơi này, cái gì cũng không còn kịp rồi.

Dương Miên Miên ngờ ngác suy nghĩ, ngồi ở chỗ kia thật lâu, đột nhiên nghĩ thông suốt, một khi đã như vậy, liền cùng chết đi, nếu anh ở âm tào địa phủ muốn trách cô không nghe lời, vậy anh cứ trách.

Cô không hối hận, một người tồn tại còn có ý nghĩa gì chứ, không có anh bên cạnh, thà chết cùng anh còn tốt hơn.

Dương Miên Miên xoa xoa mũi, nằm xuống cạnh bên Kinh Sở, giống mỗi ngày vào buổi tối lúc đi ngủ cô thường gối đầu lên ngực anh, hai người đan mười ngón tay vào nhau.

"Thực xin lỗi, tiểu Dương không ngoan, nhưng em hứa, em chỉ không ngoan lúc này thôi, về sau đều sẽ ngoan ngoãn." Cô bắt lấy hân tay, đưa lên môi hôn một cái, máu tươi giống như sơn môi tốt nhất, ở trong lòng bàn tay anh để lại một dấu môi.

Một trận gió thổi tới, kéo lên muôn vàn hạt cát vàng, rơi xuống trên người cô, như là hoàng kim mưa phùn.

Dương Miên Miên nhắm hai mắt lại, trong nháy mắt cô nghe thấy được âm thanh của gió, âm thanh của hạt cát lúc rơi xuống, sau đó tất cả lại quay về an tĩnh như ban đầu.

Miên Miên ở trong khoảnh khắc yên tĩnh nhỏ nhoi ấy lại nghe thấy có người buông nhẹ một tiếng thở dài.

Thở dài..... Dương Miên Miên nhanh chóng mở mắt, cô ngồi dậy, hô lớn: "Có phải anh hay không, tôi nghe thấy âm thanh của anh thanh, tôi biết anh đang có mặt ở đây!"

Không có bất kì một thanh âm nào đáp trả lời cô.

Nhưng Dương Miên Miên chưa từ bỏ ý định, đây là hy vọng duy nhất: "Nghe thấy được đúng không? Tôi có thể nghe thấy thanh âm của anh, anh đưa chúng tôi đi cùng với, cầu xin anh, tôi cầu xin anh, đưa chúng tôi đi theo."

Gió lại bắt đầu cuốn cát sỏi phiêu tán ở không trung, ở trước mắt Dương Miên Miên sa loan bị gió thổi cát bay tán loạn, mang đến một nơi xa không biết rõ tên, chỉ có mặt trời chói

chang treo ở cao lại bằng quan không tiếng động.

Dương Miên Miên nức nở nói: "Tôi cầu xin anh, đưa chúng tôi đi với, tôi biết anh có thể làm được, chỉ cần anh có thể cứu chúng tôi ra khỏi nơi này, anh làm cái gì tôi mặc anh, nếu anh không muốn cứu tôi, vậy tôi cầu anh chỉ cần đem anh ấy đi ra khỏi nơi đây cũng được rồi, tôi có thể lưu lại nơi này bởi anh."

Chưa từng có người cùng người nói chuyện qua đúng hay không, tôi là người thứ nhất cùng anh nói chuyện, tôi có thể nghe thấy thanh âm của anh, anh ấy cùng những người khác không có khác gì, anh lưu lại anh ấy cũng vô dụng, tôi sẽ ở lại nơi này bởi anh, vẫn luôn bởi anh, anh đem anh ấy đi khỏi đây đi, tôi cầu xin anh."

Cuồng phong đến cùng tiếng gào thét, từng tảng lớn cát sỏi hỗn loạn, đem cô hoàn toàn vùi lấp.

Chạng vạng, hướng sa khu, một đôi tiểu tình lữ đang ở khắp nơi chụp ảnh.

Đột nhiên, cô gái kia bị thứ gì vướng ngang, cô ta quay đầu liền thấy, hét lớn: "Nơi này có người!"

Ba mươi phút sau, một người nam mất máu quá nhiều lại mất nước hôn mê bị đưa lên xe cứu thương, hấn hôn mê, trong lòng bàn tay lại có vết máu khô khốc, là một dấu môi.

Mặt trời sắp hoàn toàn đi vào đường chân trời, cảnh tượng mĩ lệ làm các lữ khách hoan hô nhảy nhót, không ngừng chụp ảnh lưu niệm, có gió có cát giờ lên, đất bằng nổi lên thành dãy núi, dãy núi thành sơn cốc, sa mạc tuyền cổ bất biến, lại cũng không có chuyện trong một khoảnh khắc nào đó phát sinh biến hóa.

Duy nhất bất biến trước nay chính là nó vẫn trước sau không nói gì. An an tĩnh tĩnh ở đấy!

•• QUYỀN THỨ NHẤT HOÀN ••

11:22 - 10/12/18

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109-3: Đôi lời của Wie

Vậy là khép lại quyền một rồi, kết cục của Kinh Sở và Miên Miên vẫn chưa rõ.

Nói thật thì chương 109- chương cuối quyền 1 này là chương Wie thích nhất. Vì từng lời văn đều được Wie chau chuốt kĩ hơn, bớt gầy hơn, đọc cũng êm tai hơn.

Truyện sẽ có phần khác so với bản gốc nhưng chỉ một chút thôi, không nhiều đâu tại lúc làm Wie thuận theo cảm xúc mà viết thêm vài dòng vào đấy! (@)

Cũng không biết nói gì nữa, cảm ơn các cậu đã đọc truyện, đã góp ý sửa lỗi cho Wie.

Bye bye. Hẹn gặp ở quyền 2 nhé!

11:30 - 10/12/18

- - - - -

THÔNG BÁO NHÉ

Nếu không có gì thay đổi thì tối nay sẽ có truyện nhé các cậu!

10:25 - 16/12/18

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 110-1: Thống khổ

Từ lúc sự tình kia phát sinh đến nay đã gần một tháng.

Phi Thiên quán bị niêm phong, Tiêu Thiên đang lẫn trốn, Kinh Sở sau khi nằm ở bệnh viện hai ngày đã tỉnh lại, cảm giác hết thảy mọi thứ đều giống như đã trôi qua tận mấy đời.

Chỉ là Dương Miên Miên mất tích vẫn chưa trở về, Tùng Tuấn dùng quan hệ bạn bè rộng rãi của mình để tìm kiếm, máy bay trực thăng bay đến nơi bọn họ xảy ra chuyện, truy tìm khắp hướng, ở ngoài cảnh khu mấy ngàn mét tìm được cái tên bất cóc kia, hấn đã tử vong. Lý do đơn giản - thiếu nước!

Nhưng còn về Dương Miên Miên đến thì thể cũng không tìm được, thật sự mà nói thì đây là chuyện hết sức bình thường. Sa mạc thay đổi trong nháy mắt, dưới lớp cát vàng dày đặc kia không biết đã vùi lấp biết bao thi cốt. Người thời này, cô nhân, không cần biết trước đây là hoàng đế, quý tộc hay bá tánh bình thường. Suy cho cùng đến trăm năm sau được người ta phát hiện lại cũng chỉ có một khối thây khô mà thôi.

Kinh Sở sau ba ngày trở lại Nam thành, một khắc mở cửa tầm mắt anh chợt mơ hồ, chỉ mới nửa năm thời gian ngắn ngủi, trong ngôi nhà này đã nơi nơi tràn ngập dấu vết của một người khác. Ở trên sofa là gối ôm cô vút loạn, trên bàn trà là những đồ ăn vặt cô thích ăn, trong tủ bát có bộ chén đĩa cô đặc biệt yêu thích, mỗi góc nhỏ trong nhà đều tràn ngập hơi thở của cô.

Cánh còn người mất, thật sự là cảnh còn người mất.

Kính Sở cảm thấy chân của chính mình chân như có thứ gì thật nặng nề níu giữ, mỗi đi một bước đều tập tễnh, thật vất vả mới đến được chỗ sofa ngồi xuống, cảm thấy ở tay có chút run nhè nhẹ.

Anh ngồi ở trên sofa hồi lâu, tựa như thấy tiểu Dương nhà anh trong tức khắc tới sẽ đẩy cửa phòng ra cười tươi rồi chui vào trong lòng ngực anh.

Nhưng mà không có. Hoàn toàn không có.

Căn phòng trống trải đến đáng sợ, so với sa mạc còn hoang vu hơn ngàn lần, vạn lần.

Từ lúc Mặt Trời đã lên cao đến khi Mặt Trời mất dạng anh vẫn lặng yên ngồi ở nơi đó, đến lúc chuông điện thoại vang mới đem anh từ đồng suy nghĩ hỗn loạn lôi ra, Kính Sở nhấn chấp nhận, cuộc gọi được kết nối: "Alo, là bà à."

"Ừ, ta vừa mới nhận được quà con gửi, thật sự làm ba giật mình." Đầu kia điện thoại là thanh âm trầm thấp, mang theo ý cười.

"Con hiện tại đối với thi họa có còn hứng thú không?"

Biết từ chỉ bằng phụ, Kính Tần đối với đứa con này hiểu khá rõ, tuy rằng thời gian cha con bọn họ ở chung cũng không nhiều. Kính Sở đã không kế thừa yêu thích của ông, cũng không giống với mẹ anh, đặc biệt là lúc anh lựa chọn nhập ngũ rồi nhất định chọn làm cảnh sát, là điều người làm cha mẹ bọn họ chưa từng nghĩ đến.

Nhưng ông cùng vợ đều lựa chọn tôn trọng quyết định của con trai, vô điều kiện.

Bức tranh chữ thời Đường kia là lúc trước vì điều tra Tiêu Thiên ở Phi Thiên quán mà có được, bản thân Kính Sở cũng không thích, bởi vậy có được liền chuyển tặng cha mình: "Con chỉ là nghĩ là ba sẽ thích."

"Ta thực sự rất thích." Mặc dù là Kính Tần vốn không thích tranh chữ, nhưng chỉ cần là hài tử đưa, sao lại có thể không vui chứ.

Nhưng khi trò chuyện, ông cũng nghe ra giọng Kính Sở có cái gì đó khoảng ổn: "Đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Ba." Kính Sở thanh âm nghẹn ngào lên.

"Thực xin lỗi."

Kính Tần trong lòng hơi trầm xuống, giọng nói tức khắc nghiêm túc: "Đã xảy ra chuyện gì, con đừng lo lắng, chúng ta cùng nhau giải quyết."

Ông thật sự là không nghĩ ra Kính Sở sẽ xảy ra chuyện gì, đứa con trai này từ nhỏ đã thành thực hiểu chuyện, tuy rằng lớn lên trong điều kiện phú quý, nhưng trước nay không có thói hư tật xấu gì, anh rất chính trực và bình ổn.

"Con lúc trước còn khuyên người quên bà ấy, con...nói vậy, thực xin lỗi."

Kính Sở nhớ tới chính mình thật lâu trước kia còn nói với ba quên đi, anh cho rằng mình như vậy là khuyên bảo, nhưng mà không phải, nếu không trải qua sẽ không bao giờ hiểu được người trong cuộc sẽ đau đớn đến thế nào, khó chịu ra sao.

Anh hiện tại đã biết rõ.

"Ta cũng không có trách con, có một số việc không có trải qua sẽ không hiểu.....". Kính Tần thấp giọng thở dài, trong giấy lát phát giác hình như không đúng. "Con xảy ra chuyện gì?"

"Con đã mất đi một người." Kính Sở cố nén thanh âm run rẩy. "Con đã mất đi cô ấy, thậm chí đến thi thể cũng không tìm thấy. Bà... đến thi thể của cô ấy con cũng không cách nào tìm ra."

Kính Tần tuy chỉ thông qua điện thoại nhưng ông dường như có thể cảm giác được giờ này khắc này nội tâm người con trai của ông đau đớn mãnh liệt.

Nội tâm đau như vậy nhiều năm trước ông đã từng trải qua, trái tim bị người hung hăng thọc một dao, từ nay về sau, đồ máu không ngừng, mãi đến đến chết đi cũng không thể khép lại.

Mỗi một ngày, đều là dao cùn cắt thịt, từ từ nhân sinh, tra tấn một đời.

Kính Tần ở bên đầu kia điện thoại trầm mặc thật lâu, đắn đo câu chữ: "Ta hiểu rõ tâm tình hiện tại của con, ta cũng biết con giống ta, cả đời đều quên không được cô ấy, không quan hệ, con trai, không có quan hệ."

"Con không biết....." Kính Sở lâm bảm nói. "Con không biết nên làm cái gì tiếp theo bây giờ, ba, người nói xem con nên làm sao bây giờ?"

"Hồi ức, tưởng niệm, một người khi chết đi, rất dễ dàng biến mất dần trong trí nhớ của người khác, không ai bàn lại muốn nói tiếp về người đó, tất cả mọi người đều có cuộc sống riêng cần tiếp tục. Nhưng là ta phải nhớ đến, ta muốn tiếp tục sống, sống cả phần của cô ấy, như vậy thật giống như cô ấy vẫn còn sống."

Hồi ức, tưởng niệm? Chẳng lẽ cuộc đời của anh từ nay về sau chỉ còn lại có như vậy thôi sao? Kính Sở vừa nhớ tới Miên Miên, trong lòng liền dội lên một trận chua xót khó nhịn.

Kính Tần hạ giọng rất thấp, như thể đang lâm bảm với chính bản thân: "A Thanh sau khi chết rất lâu, ta vẫn không có cách thừa nhận hiện thực này. Đến lúc sau ta còn tưởng chết đi sẽ rất dễ dàng, rất nhẹ nhàng, thanh thản. Chỉ có những người còn sống mới đau khổ, nhưng sau đó ta nghĩ nếu ta cũng chết, vậy còn thống khổ đến chừng nào đây! "

Đúng vậy, người còn sống muốn gánh vác hết tất cả so với chết đi còn khó hơn rất nhiều. Kính Sở chợt nghĩ đến lúc ấy nếu là anh thực sự đã chết, Dương Miên Miên lại sống, em ấy sẽ thế nào đây?

Sao anh lại muốn từ bỏ, để rồi cô gái của anh phải chịu sự tra tấn, đau thương trong cô đơn, vô vọng giống như anh hiện tại.

Kính Tần hòa nhã nói: "Con trai, sau này có lẽ sẽ không dễ dàng để tốt hơn, nhưng cũng chỉ có thế là như vậy, bất luận con sau này lựa chọn quên đi cô ấy, bắt đầu lại một lần nữa. Cũng giống ta cả đời này đều đã chuẩn bị tốt không thể tiếp nhận, ta và mẹ con người đều sẽ tôn trọng lựa chọn của con, kết hôn chỉ là một cách sống, con cũng có thể không làm như vậy, sẽ không có người trách cứ con đâu con trai."

Hôn nhân chỉ là một con đường được đại đa số người lựa chọn, nhưng cũng có thể không chọn giống họ, mỗi người đều có quyền lựa chọn quyền lợi nhân sinh của bản thân. Kết hôn chưa chắc hạnh phúc, và không kết hôn chưa chắc bị ai. Chỉ cần là anh lựa chọn anh cảm thấy đúng đắn cho chính bản thân, ông nhất định tôn trọng con trai.

"Cảm ơn ba, chuyện này....." Kinh Sở do dự một chút. "Không cần nói cho mẹ, mẹ muốn con chiều có cô ấy, nhưng giờ con vẫn không thể hoàn thành được."

21:53 - 16/12/18

- -----

Wie: *A Thanh là ai đây? Đoán xem!?! □*

một chút ngoài lề#

• *Chúc em sinh nhật vui vẻ ♪太陽 của Wie! Hơi sớm hơn vài tiếng nhưng mà thôi vậy, biết sao được giờ ••*

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110-2

"Được, không nói cho bà ấy."

Kinh Tần cũng xem là hiểu biết vợ trước của mình rất rõ, mẹ ruột Kinh Sở - Bạch Hương Tuyết từ nhỏ sống trong nhung lụa, cuộc đời bà chỉ có khúc chiết duy nhất chính là gả cho ông, nay mất hai người tuy rằng không yêu nhau, nhưng lại có sự tôn trọng nhau như khách, trước sau là bạn tốt, ông cũng không làm bà chịu chút ủy khuất nào.

Bạch Hương Tuyết tình cảm phong phú, nếu bà ấy nghe nói con trai mình đang thống khổ như vậy, chỉ sợ so với Kinh Sở bà càng thương tâm khổ sở hơn.

Cha con bọn họ tuy không nói ra ngoài mặt nhưng trong lòng mỗi người luôn tự hiểu rõ, vẫn luôn ở bảo hộ nàng. Đây cũng là lý do vì sao khi sự việc kia xảy ra, Kinh Sở nói sẽ lựa chọn ở cùng cha, mà không phải mẹ- người cùng anh ngày thường thân cận hơn nhiều lần.

"Mẹ có khỏe không?" Kinh Sở đổi đề tài, anh không muốn tâm trạng cứ trầm thế này tiếp diễn.

Kinh Tần cũng dùng một giọng nhẹ nhàng trả lời: "Rất tốt, bà ấy chắc hôm nay lại đi hẹn hò rồi."

"Đối phương có thể tin được không?" Kinh Sở không khỏi có chút lo lắng, anh sợ cái loại việc thường thấy ở những danh tác cổ điển kiểu như:

Trong đêm mưa từ đâu xuất hiện một nam nhân anh tuấn, tiêu sái tới gõ cửa, cái anh tuấn tiêu sái nam nhân tới gõ cửa, nói với bà ấy "Cùng ta đi thôi" bà lập tức đi theo hấn lưu lạc thiên nhai. Kiểu người phụ nữ như mẹ anh đây chính là người luôn là có thể hấp dẫn ánh mắt nam nhân, cũng cực giàu có và cả lãng mạn tình hoài.

Kinh Sở còn nhớ lúc nhỏ, Hương Tuyết đã từng yêu qua một họa sĩ tranh sơn dầu, tài hoa hơn người nhưng lại nghèo rớt mồng tơi, bà ngẫu nhiên nhìn đến tác phẩm của liền bị hấp dẫn, hai người nhanh chóng lâm vào bể tình.

Khi đó bà nói với Kinh Tần: "Lão Tần, tôi yêu một người khác, chúng ta ly hôn đi."

Kinh Tần vui vẻ đồng ý, hơn nữa chúc mừng bà: "Chúc mừng em, hy vọng em hạnh phúc."

Thời điểm thủ tục ly hôn còn chưa hoàn thành, cái họa gia kia đã yêu một người khác - cô ta là người mẫu, sinh ra ở phố chợ, thô tục, đánh đá, nhưng là mới mười tám chín tuổi, mỗi một tác da thịt đều là tuổi trẻ, họa gia ái mộ nàng mới mẻ, thế là đem Bạch Hương Tuyết vứt bỏ sau lưng.

Cho nên một tháng sau, bà ấy lại cùng Kinh Tần nói: "Lão Tần, tôi thất tình."

Kinh Tần liền an ủi: "Có sao chứ, hần ta là người không có mắt, nếu có gặp lại sẽ càng thấy em đáng giá hơn cô gái kia, càng yêu em hơn, không phải sao."

Bởi vậy hôn cũng không có ly thành, nhưng bà vẫn tiếp tục, bởi vì vẫn luôn ở truy tìm tình yêu đích thực, Bạch Hương Tuyết thoát nhìn trước sau vẫn còn trẻ, tính cách lại tựa như thiếu nữ.

Kinh Sở khi còn nhỏ cũng cảm thấy cực kỳ kỳ quái, anh cảm thấy gia đình mình không giống như người thường, nhưng dù là Bạch Hương Tuyết hay Kinh Tần, đều rất đủ tư cách của người làm cha mẹ, bọn họ yêu thương anh, dạy dỗ anh, bọn họ tuy không yêu nhau, nhưng không khí gia đình trước sau hài hòa, cha mẹ tựa như bạn cũ, quan hệ thập phần tốt đến không thể tốt hơn.

Kinh Tần vẫn luôn duy trì mối quan hệ vợ chồng với người vợ này, không cần biết bà ấy yêu người nào đi nữa, ông đều chúc phúc bà, hơn nữa nói cho bà không cần vì chuyện quá khứ mà buồn rầu.

Cho nên Bạch Hương Tuyết mỗi lần rơi vào bể tình việc đầu tiên làm sẽ là vui vẻ thông báo cho Kinh Tần: "Lão Tần, tôi yêu rồi!"

Thất tình liền chạy về nhà cùng ông khóc lóc kể lể: "Lão Tần, tôi lại thất tình."

Ba mươi năm đi qua, Kinh Sở đã từ kinh ngạc biến thành bình tĩnh, lớn lên liền bắt đầu cùng Kinh Tần nhọc lòng quan tâm đối tượng Bạch Hương Tuyết vừa mất có đáng tin cậy hay không.

Bạch Hương Tuyết tình yêu đến đến đi đi, nhưng trước sau có điều yêu, so sánh với bà, sinh hoạt cá nhân của Kinh Tần lại nhạt nhẽo đến khó tả, ngoại trừ công việc, thời gian còn lại của ông chính là đem con trai đọc sách, nghe nhạc, hay nghe Bạch Hương Tuyết nói về tình cảm sinh hoạt của bà, làm hại Bạch Hương Tuyết thường xuyên oán giận: "Lão Tần, ông thực sự là loại người tính cách lãnh đạm sao?"

"Lão Tần, ông không phải là đồng tính luyến ái chứ?"

"Lão Tần, thư kí của ông thế mà lại là nam?"

"Lão Tần, ông rốt cuộc có tình cảm đời thường hay không vậy!"

Kinh Tần nghe vợ trút nỗi lòng, tâm tư tự dờ dợn bất động, mãi đến lúc anh bốn mươi mốt tuổi qua một năm, vào một buổi cơm chiều, ông nói: "A Tuyết, tôi muốn ly hôn."

Bạch Hương Tuyết quả thực so với anh còn kích động hơn, thiếu chút nữa liền vui đến khóc: "Thật vậy sao? Thật tốt quá, tôi thật là cao hứng! Chúc mừng ông, nhưng người đó là nam hay nữ nhỉ?"

"A Thanh, em biết không?"

Bạch Hương Tuyết biểu tình lập tức liền nứt ra: "Sở Thanh Thanh?"

Bà thật cẩn thận mà nhìn ông, "Tôi nhớ không lầm thì, cô ấy giống như....."

"Khụ khụ," Kinh Tần ho khan một tiếng, thoáng có chút xấu hổ, "Hy vọng em sẽ không chê cười tôi."

Bạch Hương Tuyết lắc đầu: "Đương nhiên sẽ không, tôi vì ông cao hứng còn không kịp, bắt quá..... Chuyện này sẽ thực thuận lợi."

Kinh Tần bình tĩnh mà nói: "Tôi biết, nhưng tôi cảm thấy nếu quyết định bắt đầu, chúng ta trước tiên hẳn là nên ly hôn rồi, bằng không đối với cô ấy và cả em đều không công bằng."

Bạch Hương Tuyết cắn chiếc đũa: "Tôi không có ý kiến, con trai, con có ý kiến không?"

Năm ấy Kinh Sở mười tám tuổi, vừa mới thành niên, anh cũng lắc đầu: "Không có."

Dù sao anh sớm đã có chuẩn bị tâm lý, chỉ là vẫn luôn nghĩ Bạch Hương Tuyết muốn kết hôn mới ly hôn, không nghĩ tới người nói ra câu này trước lại là Kinh Tần.

Bắt quá cũng không đáng nói, cha mẹ anh từ đầu kết hôn cũng đã có ước định, hiện giờ mục đích bọn họ liên hôn đã đạt tới, cuối cùng có thể từng người tự do, chưa chắc không phải là chuyện tốt.

Tùy theo từng hoàn cảnh mà ly hôn vấn đề chính là ở việc phân chia tài sản, Kinh Tần đưa ra quyết định đem hơn phân nửa tài sản đưa cho Bạch Hương Tuyết, lý do cũng rất đơn giản: "Tôi có thể kiếm tiền, em thì không, có chút tài sản phòng thân, về sau cũng không cần lo lắng."

Bạch Hương Tuyết không ngừng lắc đầu, đối với loại chuyện này cũng là hai mắt bời bời*, bà cự tuyệt: "Cho tôi tôi cũng chỉ có thể tiêu xài, tôi không có khái niệm đối với tiền bạc, vẫn là ông mỗi tháng lại đưa cho tôi thì tốt hơn đây."

**không hiểu rõ, mù mịt *

Kinh Tần không nói gì, nhưng vẫn như cũ đem rất nhiều cổ phần sang tên cho bà, ký xuống hợp đồng mỗi tháng lại cho bà phí, cũng đủ để tiêu xài sinh hoạt.

Bọn họ ở chuyện tiền bạc ai giữ cũng không khác nhau quá nhiều, bọn họ tín nhiệm lẫn nhau, cũng không bận tâm tranh chấp.

Bạch Hương Tuyết chỉ hỏi một vấn đề duy nhất là: "Về sau hai người kết hôn, sẽ sinh con cái chứ?"

Kinh Tần không dấu diếm: "Nếu thuận lợi, hẳn là sẽ." Ngưng một lát, ông nói, "A Tuyết, em phải tin tôi."

"Tôi tin ông."

Nhưng mà, chẳng sợ sự tình đều an bài thỏa đáng, lúc này đây bọn họ cũng thuận lợi ly hôn, lại y như cũ không có ai đi đến được hạnh phúc cuối cùng.

Sở Thanh Thanh sau khi Kinh Tần ly hôn ba tháng lại nhảy sông tự sát, lưu lại một phong di thư:

"Nhân ngôn đáng sợ, em không muốn anh chịu tội, vì em mà bị người khác đâm tui."

Tình cảm của em dành cho anh không uống phí, có chết đi cũng không hối hận. "

Năm ấy, Sở Thanh Thanh mười sáu tuổi.

21:28 - 17/12/18

- -----

Wie: hai người Kinh Tần với Hương Tuyết làm Wie cảm thấy rất là "ba chấm"....

Ồ mà Sở Thanh Thanh 16 tuổi có gì sai sai, nhưng bản convert để vậy nên Wie giữ nguyên vậy luôn.

"(×°×)~~

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 111-1: Lựa chọn

Khi còn nhỏ Kinh Sở không thể nào lý giải được tâm trạng lúc yêu say đắm của cha mình.

Cha Sở Thanh Thanh đã từng có quan hệ hợp tác với Kinh Tần, hai người họ là đồng hương, thời điểm ban đầu cùng nhau gây dựng sự nghiệp, thời điểm công ty gặp nạn, ông Sở bán cổ phần chạy lấy người, lựa chọn đầu tư vào một công ty khác, kết quả công ty đó lại phá sản, hán một lần nữa trở về xin Kinh Tần giúp đỡ, hai người từ khi nghèo hèn đã quen biết,

nói đi nói lại vẫn có vài phần thâm tình, vì lẽ đó mà Kinh Tàn mượn một số tiền giúp ông Sờ, để hấn Đông Sơn tái khởi.

Đông Sơn tái khởi sau đó không bao lâu, mẹ ruột Sờ Thanh Thanh nhiễm bệnh qua đời, không đến một năm, ông Sờ kia liền cưới về một vị tiểu thư nhà giàu khác, rất mau liền cùng cô ta sinh một đứa con.

Lúc ấy Kinh Tàn đánh giá cha của Sờ Thanh Thanh là "Khí lượng nhỏ hẹp, tự tôn quá cao, không đủ để thành đại sự".

Là chính hấn rồi đi rồi lại chuyển về cầu giúp đỡ, nhưng trong mắt hấn, chỉ lo sợ Kinh Tàn biết rõ hấn lúc trước đầu tư không thuận lợi thì lại chê cười.

Từ lúc hấn ta cưới thêm một người vợ thứ hai về sau, hai người cũng biết rõ sẽ không bao giờ trở về được tình bạn gắn bó khi xưa.

Người làm một người cha như vậy, tự nhiên cũng tốt không đến chạy đi tìm cách nối lại tình bạn xưa đâu. Cha Sờ Thanh Thanh dựng nghiệp từ thuở cơ hàn, trong nhà lại là con trai độc nhất, đối với vấn đề con cái vẫn luôn cố chấp, bảo thủ cùng cái tư tưởng cũ kĩ, Sờ Thanh Thanh sinh ra, không phải hy vọng của hấn ta.

Kinh Tàn ban đầu đối với Sờ Thanh Thanh ấn tượng cũng không nhiều lắm. Thanh Thanh khi còn nhỏ sẽ đi theo mẹ lại Kinh gia thăm hỏi, nên cùng Bạch Hương Tuyết cũng xem như quen biết, từ lúc "người cha tốt" của cô ấy cưới vợ hai, hai nhà trên cơ bản không còn qua lại.

Mãi đến năm ấy Sờ Thanh Thanh không thể nhận được nữa, lựa chọn về quê học tiếp, Kinh Tàn mới một lần nữa nhìn thấy cô, một năm kia đúng lúc ông bối vì sinh bệnh nên ở quê quán tình dưỡng, hai người cứ như vậy gặp gỡ nhau.

Nguyên nhân cũng cực kì đơn giản, ông Sờ kia đối với việc Sờ Thanh Thanh về quê chẳng thèm bận tâm, cô trở lại nhà cũ của Sờ gia liền phát hiện phòng ốc hư hỏng, còn bị thấm nước, căn bản không thể ở lại.

Ngay thời điểm Sờ Thanh thanh lưỡng cuống chân tay không biết làm sao, Kinh Tàn một lần nữa đúng lúc thấy người vào nhà cũ của Sờ gia liền phái người qua dò hỏi, mới biết được là Sờ Thanh Thanh. Lúc đó phận làm trưởng bối, về tình về lý đều là muốn chiều cô cô ta nhiều hơn.

Cảm nhận về ngày hôm đó đến tận hôm nay ông vẫn còn nhớ rõ. Bộ dáng ấy, lúc Sờ Thanh Thanh đẩy cửa tiến vào, ánh nắng chiều nhàn nhạt bao phủ lấy vóc dáng mong manh của người con gái, cánh cửa nhỏ đã được đẩy ra nhưng cô vẫn ngập ngừng không bước tiếp, phải một lúc sau đó cô ấy dường như phải lấy hết can đảm mới dám tiến hấn vào trong.

Khoảnh khắc cửa hé mở thấp thoáng như lộ ra một khuôn mặt trắng trẻo tú lệ, đường vào lát đá phủ lên trên một ít rêu xanh, mùi thơm hoa cỏ thoang thoảng bay đến vương trên chóp mũi.

Kinh Tàn ngồi ở chỗ kia vừa ngẩng đầu lên, liền thấy Thanh Thanh.

Sờ Thanh Thanh là bối vì có nhà mà không thể về mới rời nhà tìm chỗ khác ở để có thể tiếp tục con đường học vấn.

"...Bà ta mang thai. Khi chúng ta đi tham gia yến hội, vòng cổ trên châu của bà ấy đột nhiên bị đứt, rồi dẫm lên, thiếu chút nữa vì té ngã mà sinh non, bà ta không nói, nhưng cha lại cho rằng là do tôi cố ý".

"Sau khi em trai được sinh ra, người phụ nữ kia căn bản không cho tôi tới gần, sợ tôi hại đứa nhỏ".

"Bà ấy còn đặt điều nói xấu tôi với cha, nói thấy tôi cho em trai ăn kẹo trái cây là muốn nó sặc chết. Cha không tin tôi, không yêu tôi, trong mắt ông ấy chỉ có đứa con trai nhỏ kia mà thôi, nên nơi trước kia tôi gọi là "nhà" tôi đã không thể về được nữa rồi".

Kinh Tàn tất nhiên là biết rõ con người của lão Sờ, ông thương tiếc cho cảnh ngộ của Sờ Thanh Thanh, nên quyết định cho cô ở tạm trong nhà, thời gian dài, liền vô tình sinh ý.

Đem lòng yêu một người con gái nhỏ tuổi như vậy, chính Kinh Tàn ở trong lòng cũng cảm thấy bản thân thật trơ trẽn, nhưng cũng cũng không có cách nào kháng cự.

Kinh Tàn cùng Bạch Hương Tuyết kết hôn đã hơn mười năm, nhưng hai bên đối đãi với nhau trước sau như một, hoàn toàn không có loại tình yêu nồng nhiệt, ông nửa đời trước đều đã dùng để dốc sức gây dựng sự nghiệp, đến lúc tuổi già cũng đối với tình yêu có phần ít ỏi. Ông cũng không phải dạng người trời sinh lãnh đạm, chỉ là khó thích người khác và thời gian dùng để hiểu rõ tình cảm của bản thân có chút lâu hơn người thường mà thôi.

Hoang đường sao? Thật sự hoang đường. Ly kỳ sao? Đúng. Rất ly kỳ.

Kinh Tàn còn nhớ rõ hôm đó là một ngày mưa xuân kéo dài, Sờ Thanh Thanh ngủ đến mặt trời lên cao vẫn chưa tỉnh hẳn, hình như trong lúc mơ màng cô quên mất bản thân là khách, đi qua chỗ hành lang gấp khúc, mở cửa sổ lâu hai ra, bên ngoài đang rả rích những cơn mưa phùn nhẹ trải dài cả vùng trời rộng, mà Kinh Tàn đang ở thư phòng đọc sách, cô tò mò đi qua hỏi ông "Người đang xem cái gì vậy", Kinh Tàn liền ôn hòa cười rồi trả lời "Tôi đang đọc cùng ca".

Sau đó ông lại dạy cô đọc *Y Lữ sóng ca*:

"Hoa tuy hương thơm chung cần lạc,

Nhân sinh vô thường há nề hà.

Thế tục phàm trần sáng nay thoát, Không luyến say mộng phí thời gian".

"Không luyến say mộng phí thời gian". Trong đầu Sờ Thanh Thanh ngấm ngấm một phen, rất là thần thờ.

Năm thứ hai mùa đông, phía nam hiếm thấy xuất hiện tuyết, bên ngoài một mảnh tuyết trắng mênh mông, tinh tế như nhung lại xinh đẹp cực kỳ. Với thời tiết như vậy, bọn họ đã cùng nhau đọc *Gối Thảo tử*, bên trong nói, Trung Cung hỏi Thanh Thiếu Nạp Ngôn "Thiếu nạp ngôn này, lư hương phong tuyết là thế nào?".

Liền thấy Thanh Thiếu Nạp Ngôn kêu người đem ô vuông trên giá cao, cuốn ngự mảnh lên, Trung Cung thấy liền cười.

23:39 - 20/12/18

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111-2

Tất cả mọi người đều nói, việc này ai cũng biết, ai cũng đều nhớ rõ ca ngâm vịnh sự, nhưng là nhất thời nghĩ mãi không ra. Đám đương chức vị trung cung nữ quan này, cũng tính là thích hợp nhất với năng.

Sở Thanh Thanh nghe xong một đoạn này liền lấy tay che khuất đi nội dung còn lại trên thư, cười nói: “Tôi biết, *Di ái chùa chung y gối nghe. Lư Hương phong tuyết bát màn xem*. Đây là thơ của Bạch Cư Dị, đúng không?” Thời điểm cô cười lộ lên, phảng phất như những áp lực âm u chìm trong tuyết trắng cũng trở nên sáng rõ.

Kinh Tần không trả lời, ông chỉ chăm chú nhìn cô, ánh mắt ông cứ như vậy ôn nhu mà lưu luyến khiến cô say mê, Sở Thanh Thanh cũng không nói, hai người lẳng lặng nhìn đối phương, yên tĩnh đến độ có thể nghe thấy tim đập, Kinh Tần chậm rãi hỏi: “A Thanh, tìm cô sao lại đập nhanh như vậy?”

Sở Thanh Thanh cũng mau lẹ nhanh mồm dẻo miệng, hỏi lại ông: “Vậy tìm người, vì cái gì cũng đập đến nhanh như vậy?”

Kinh Tần mỉm cười nhìn cô một cái, Sở Thanh Thanh cũng cười tieo, hai người không cần nói rõ ràng mọi thứ, nhưng lại ở trong phút chốc đã hiểu rõ tâm ý đối phương.

Thậm chí không cần phải nói thành lời, mà ngay lúc này cũng thật sự không phải thời cơ tốt để giải bày, nhưng bọn họ trong lòng vẫn vương hương vị ngọt ngào, giống như khi đồ vật trân quý nhất mất đi rồi tìm lại được, cực kì vui mừng.

Cũng là một năm kua, Kinh Tần cùng Bạch Hương Tuyết thăng thần thành khải quyết định ly hôn, mà Sở Thanh Thanh khi về nhà, bị mẹ kế khôn khéo nhìn ra manh mối, dăm ba câu bóng gió thoảng bên tai, ông Sở liền đại náo nhà Kinh Tần, chỉ trích Kinh Tần dụ dỗ nữ nhi của ông ta thật sự là đáng khinh bất kham, khiến người khinh thường.

Phải biết rằng, nam nhân trung niên đã kết hôn cùng thiếu nữ xinh đẹp như hoa, không cần biết là ngày xưa hay hiện tại chỉ một thoáng liền truyền rộng làm dư luận xôn xao.

Cha Sở dào dạt đắc ý, chỉ cảm thấy lúc này đây nên hưng hăng nhục nhã Kinh Tần, mà quên đi tình cảm trước giờ, lại nghe theo kiến nghị của vợ, nói cùng với những đối tác của Kinh Tần rằng đối phương nhân phẩm đạo đức đều có vấn đề, không phải lựa chọn hợp tác tốt nhất, không bằng ngược lại cùng ông ta hợp tác đi, sẽ không phải thất vọng như vậy.... vân.. vân.

Mẹ kế nghĩ thầm chỉ một chiều một hòn đá lại ném rơi hai con chim thật sự xinh đẹp, xưa nay bà ta không dám để lộ chút manh mối, chút khác thường nào trước mặt Sở Thanh Thanh, nay Sở Thanh Thanh lại bị giam lỏng trong nhà, bà ta có làm ra chuyện gì có đều bắt lực, chỉ có thể tro mắt nhìn Kinh Tần bị công kích lại trầm mặc không nói.

Nhưng phạm là tai tiếng như vậy, tất nhiên sẽ có một bên sai, một bên là người bị hại, mẹ kế tính toán lợi dụng Thanh Thanh, bởi vậy mới đem cô nói thành một thiếu nữ vô tri chưa hiểu sự đời, bị tên Kinh Tần kia lừa gạt.

Mọi người cũng thường dễ dàng tha thứ cho cô gái bé nhỏ không hiểu chuyện.

Nhưng thật ra cái gì bọn họ cũng không hiểu, không biết, cái gì cũng không thể phân biệt, nhưng trong lòng họ kỳ thật lại rõ ràng Sở Thanh Thanh có bị lừa gạt bị thương tổn ư? Không không, thế nhân cũng không muốn biết rõ ràng chân tướng, chẳng qua là muốn tìm một chút chuyện khác thường để có thể nói chuyện say sưa với đề tài câu chuyện mà thôi.

Chân chính chuyện này là thế nào, bọn họ cũng không rành để ý.

Lời đồn đãi càng ngày càng nghiêm trọng, một lần còn trở thành tiêu đề trang đầu của báo chí, Kinh Tần trầm mặc không nói, đó là bọn họ cho rằng ông không lời nào để nói, cam chịu gánh vác tội danh đang có.

Sở Thanh Thanh bị giam lỏng hơn một tháng, nhìn như hoàn toàn bị khuất phục, lại nhân lúc mẹ kế thả lỏng cảnh giác thời mua được người hầu đang trông coi, rồi nhà trốn đi, trở lại nơi hai người mới quen, cô nghĩ, mọi người luôn là cảm thấy việc này bất quá chỉ là thiếu niên vô tri ngây thơ. Nhưng đó chỉ là phiến diện.

Các người đều thêm nhỏ dãi thiếu nữ thanh xuân thiếu nữ, nói nam nhân đáng khinh tham luyến tiền tài bán đứng thiếu nữ kia thông đồng thành gian.

Nhưng cô biết không đúng vậy, cái gì cũng không có phát sinh đến vậy, đã bị các người đồn đãi nhanh chóng phá hủy.

Tình cảm của cô, cô biết đó không phải ý loạn tình mê, đó cũng không phải nhất thời xúc động.

Thế nhân cười cô quá ngu xuẩn, cô cười thế nhân quá khôn khéo. Trên thế giới này luôn có một vài người ngu xuẩn sẽ dùng sự ngu xuẩn chút ít đó đi làm vài việc ngu xuẩn để chứng minh tình yêu.

Tất cả mọi người chê cười Romeo và Juliet, tất cả mọi người khinh thường Lương Sơn Bá cùng Chúc Anh Đài, còn cô lại vì tình yêu của bọn họ mà cảm động đến rơi lệ.

Người cả đời này, tóm lại đều sẽ có lựa chọn riêng, có chút người làm tình yêu trở nên đáng giá, có người lại khiến nó không đáng một đồng xu, có người vì tình nguyện sinh tử cùng nhau, lại có người vì tình mà chết đi sống lại.

Cuối cùng Sở Thanh Thanh lựa chọn từ trên cầu nhảy xuống, kết thúc sinh mệnh chính mình. Cô muốn những lời đồn đãi oan nghiệt kia dừng lại.

15:01 - 29/12/18

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112-1: Cổ thành Liệt Lâu

Thời gian thấm thoát trôi, Sở Thanh Thanh đã mất được mười năm, sau ngần ấy thời gian Kinh Tần trước sau chưa từng quên cô, thời niên thiếu Kinh Sở hoàn toàn không thể hiểu nổi cha mình, Bạch Hương Tuyết mỗi lần thất tình đều đau đớn muốn chết, nhưng chỉ qua mấy tháng lại có thể tràn ngập nhiệt tình tìm tình yêu mới.

Kinh Tần từng nói: “A Tuyết so với ta có dũng khí hơn nhiều.”

Lúc này đây, Bạch Hương Tuyết mời ông đến trang trại rượu nước Pháp nghỉ phép, không đến một tháng lại lần nữa lâm vào bế tắc.

Kinh Tần cùng Kinh Sở nói như vậy: “Người này rất đáng tin cậy, hẳn là lão bằng hữu nhiều năm của ta, thực vật học gia, trước đây vẫn luôn ở rừng rậm Amazon nghiên cứu, bởi vì luôn ru rú trong nhà, nên vẫn chưa thành gia lập thất, lần này hẳn tới nơi này cùng ta nghiên cứu cách gieo trồng nho, tên ấy vừa thấy mặt ta cùng A Tuyết liền cùng chúng ta nói về yêu cầu thổ nhưỡng của cây nho, khí hậu, lịch sử...., sau đó lại nghe nói bà ấy là vợ trước của ta, quanh co lòng vòng cuối cùng cũng lại đây hỏi ta có để cho cậu ấy theo theo đuổi A Tuyết hay không.”

Ông nói tới đây khó nén ý cười: “Hai ngày này mỗi ngày cậu ấy cùng mẹ con đều đi ra ngoài hái nho, làm tiêu bản, rồi lại cho Bạch Hương Tuyết xem lá cây cỏ thụ trước kia bắt được, gần đây nhất cậu ta còn tìm ra hạt giống của một loại sen cổ, mong muốn là tạo ra loại sen mới rồi cầu hôn mẹ con.”

Kinh Sở nghe đến đó cũng không kìm được mỉm cười: “Phải không, mẹ con nhất định thực vui vẻ.”

“Bà ấy rất khoái nhạc, cũng rất hạnh phúc.”

“Không cần nói cho nàng.”

“Được.”

Kinh Sở gác điện thoại mới phát hiện bên ngoài đã đen tối một mảng, anh đã ngồi lâu như vậy, lại không cảm thấy khát nước hay đói bụng, trước kia có người từng nói cái xác không hồn hóa ra lại là sự thật, thân thể này giống như đã không phải là chính anh, không bao giờ muốn yêu quý hay bảo vệ nữa rồi.

Kinh Sở từ quầy rượu cầm ra một chai vang đỏ, anh nhớ rõ lần đó Dương Miên Miên uống say, hai người nương rượu hưng thành sự, lúc sau anh "lừa" cô uống thêm một chút, uống đến lúc say chuồn choáng cô thật ngoan, kêu cô lại đây liền lại, gò má đỏ ửng, người mềm như bông, chỉ có đôi mắt yêu kiều như muốn đoạt mệnh.

Tay anh run lên, nửa ly rượu vang đỏ bị đổ ra ngoài, anh vẫn không phát giác.

Từ nay về sau, những hồi ức kia đều sẽ trở thành một cây đao, một tác lại một tác xuyên tim xéo cốt, nhớ đến một lần liền đau một lần, nhưng lại không thể quên đi.

Anh không nhớ rõ chính mình làm sao ngủ mất, có lẽ là do uống say, có lẽ là quá mệt mỏi, lúc tỉnh lại rất lâu lại không biết chính mình đang ở nơi nào.

Di động rung lên thông báo, anh bật lên, trên cơ bản đều là cuộc gọi từ Tùng Tuấn, sau một hồi đắn đo anh gọi lại, điện thoại chỉ vang lên một tiếng liền kết nối.

Giọng nói Tùng Tuấn từ đầu bên kia được truyền tới, thật cẩn thận: " Cậu tỉnh rồi?"

“Ừ.” Kinh Sở ngồi dậy, đi đến phòng vệ sinh rửa mặt, nhìn thấy chính mình trong gương đôi mắt đỏ bầm toàn tơ máu, anh xoa xoa mặt, mạnh mẽ muốn vực dậy tinh thần, “Có chuyện gì?”

“Ra ăn cơm đi.” Tùng Tuấn áp ứng nửa ngày, không dám trực tiếp khuyên, “Tôi mời cậu.”

Kinh Sở không muốn làm cậu thêm lo lắng: “Được.”

Lúc ăn cơm, Tùng Tuấn cơ hồ nhìn không ra rằng Kinh Sở đã từng trải qua cái gì, ngoại trừ trên bàn mấy chai rượu đều gần như rỗng tuếch, trong lòng cậu càng lo lắng.

Có tâm nói, nhưng ngẫm lại thật đúng là khuyên cũng vô ích, có mấy ai gặp loại sự tình này có thể bị người khác nói mấy câu khuyên liền tốt lên đâu, không biện pháp.

Chỉ có thể chờ, chờ thời gian lặng lẽ xóa đi.

Ai cũng không cách.

Cậu chỉ có thể bởi anh một ly rượu, nhấp một ngụm, trong lòng cũng nhện không được áy náy, chuyện này đâu phải chuyện nhỏ! Sớm biết vậy đã không nói họ rồi đi, bọn họ hai người cứ ngốc ngốc vô sự tại nam thành, làm sao sẽ có hôm nay.

Khi say mèm, Tùng Tuấn nghe thấy Kinh Sở nói: “Con mẹ nó, tôi hôm nay rốt cuộc mới biết được cái gì gọi là sinh ly tử biệt.”

Sinh ly còn có hy vọng tái kiến, nhưng tử biệt làm sao bây giờ? Từ nay về sau, mệnh mang biển người, biết nơi nào sẽ tìm ra một Dương Miên Miên thứ hai đất?

Tùng Tuấn ngẩng đầu nhìn đèn treo, nỗ lực không cho nước mắt chảy xuống trong lòng hung tợn mà chửi thề: Con mẹ nó vận mệnh!

Hoa khai hai đoá, đến các biểu một chi.

- ----

Dương Miên Miên lúc này đang vội vàng đuổi kiếm phi cơ, phi cơ той nay, cô gấp đến độ muốn chết đi: “Sao còn không có tới, lại chờ, muốn trễ đến lúc nào đây, muốn mạng người à!”

Liền có một chàng trai hai mươi tuổi an ủi nàng: “Bằng không ở lâu thêm hai ngày đi, chúng ta lại hào hào thảo luận thảo luận.....” Lời hắn nói chưa xong, Dương Miên Miên liền đánh gãy hắn:

“Được rồi, ảnh chụp cho các người, bút ký cũng cho các người, tôi đây hiện tại phải về nam thành, ai cản trở tôi, tìm chết đi!”

“Nhưng giáo thụ còn muốn cùng cô nói về chuyện đi chỉ kia mà.....” Tên nam nhân kia đáng thương hể hể mà nhìn cô, “Cô biết đây là phát hiện vĩ đại cỡ nào sao?”

Dương Miên Miên cười lớn hai tiếng: “Các người nhìn thấy chính là phát hiện, còn thứ tôi nhìn thấy chính là tôi thiếu chút nữa chết ngay bên trong sa mạc, tôi chụp mấy tấm ảnh di tích, đều cho các người, các người còn muốn thế nào đây!”

“Nhưng ngoại trừ cô, không có ai từng gặp qua cái di tích này..... Cô không phải nói còn có tấm bia đá sao?”

“Các người tới đó là có thể thấy được, nhưng hiện tại, tôi đây về nhà.”

Nam hải tử nguyên bản chính là một tên kháo cổ tinh tình chất phác, cùng Dương Miên Miên nói chuyện đã là đủ dững khi, hiện tại bị cô nói đến tức muốn học máu như vậy, cũng không dám nữa mở miệng.

Nhưng chỉ trong chốc lát Dương Miên Miên lại cất giọng hỏi: “Anh có tiền không, cho tôi mượn một trăm khối, tôi sẽ trả lại anh.”

Nam hài đem toàn bộ tiền trên người đều móc ra tới cho Miên Miên: “Cho cô.”

Dương Miên Miên liền cầm một trăm khối: “Bao nhiêu đây là đủ cảm ơn anh nha, tôi sẽ trả lại.”

“Không, đừng khách khí.”

Phi cơ rời cuộc cũng tới rồi, Dương Miên Miên bước lên phi cơ liền thở dài, cô đã mệt đến không được, nhưng là hiện tại còn không thể ngủ, dù thế nào cũng phải chống được đến khi về nhà rồi nói.

Kính Sở khẳng định đang đợi cô trở về, cô nhất định một phút đồng hồ cũng không muốn trì hoãn.

Phi cơ cất cánh, dao thấy vạn gia ngọn đèn dầu, cô nghiêng đầu, hồi tưởng sự việc phát sinh một tháng nay, quả thực không dễ dàng mà dùng lời nói để hình dung được.

Lúc đó cô bị cát bụi thành linh xay đến vùi lấp, may mắn còn lộ mặt nên không bị ngộp chết, ngay sau đó liền cảm giác được cát ở dưới thân dịch chuyển, giống như muốn đem cô đẩy đến nơi nào đó.

Đường đi rất xa, trên đường cô lại phải đói lại khát, nhịn không được hỏi: “Có thể đem tôi tới nguồn nước trước được không, tôi sắp khát chết rồi này.”

Sau đó không bao lâu cô liền thấy được nước, một hồ nước cực kì nhỏ, nhưng tại thời điểm này đã đủ để cứu mạng, bên cạnh còn có một gốc cây xương rồng lớn, cô chập lưỡi, đành vậy, bẻ ăn tốt xấu gì ít nhất phải giữ được mạng, phải còn sống.

Cứ như vậy qua thật nhiều ngày, sa mạc biến hóa vốn dĩ là vô số, có lẽ hôm nay gặp được hồ nước nhưng ngày mai liền ở ngàn dặm ngoài, như vậy kỳ vẫn dị sự Dương Miên Miên từ trước nghe người ta nói quá, không nghĩ tới chính mình cũng tự trải qua một hồi.

Cô không biết sa mạc tính đem cô đưa đi nơi nào, cũng không biết chính mình đã tới nơi nào, mỗi ngày đập vào mắt có thể thấy được chính là cát vàng mênh mông vô bờ.

Không có người, cũng không có thần lằn, bò cạp hay xà, chắc là đều đã cố ý tránh đi, có khi sẽ đem cô đưa đến bên cạnh nguồn nước, có khi làm cô thấy lữ nhân ở sa mạc từ vong.

Có một ngày vào buổi tối cô khóa lại bộ ghế ngủ, mặc nơi này vẫn như cũ đang không ngừng biến hóa, cô cũng không để ý, mãi đến ngày đó sáng sớm tỉnh lại, cô phát hiện chính mình nằm ở một khối bia đá.

Một thanh âm già nua mơ hồ cùng cô nói chuyện:

“Người đã đến rồi..... Người có thể nghe thấy thanh âm của ta không?”

13:43 - 6/1/19

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112-2

Cô mở mắt ra, nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy tầng lớn cát đá tàn phá hết đợt này đến đợt khác, có chút đã không rõ hình dạng, chỉ chút ít điểm khiến người ta nhận ra đây từng là một tường thành, cô đứng lên nhìn ra xa, nơi di tích cổ xưa bị tàn phá này ở dưới ánh sáng đỏ tươu mặt trời phá lệ trắng lẹ, làm người ta kinh tâm động phách.

"Ông là...?" Dương Miên Miên hỏi.

"Ta là cổ thành Liệt Lâu."

Câu trả lời này làm Dương Miên Miên phát ngốc: "Ông là cái gì?"

"Ta là một tòa thành, Liệt Lâu là tên ta."

"Ngài quá, tôi chỉ mới nghe qua Lâu Lan cổ thành....." Dương Miên Miên có chút ngượng ngùng, cô đối với lịch sử không mấy hứng thú, càng đối với loại quốc gia cổ Tây Vực hoàn toàn không có nghiên cứu đến.

Liệt Lâu cổ thành lại không thêm đề ý: "Đúng vậy, ta cách Lâu Lan rất gần, thật lâu trước kia, mọi người đi qua Lâu Lan sau cũng sẽ đi ngang qua nơi này của ta." Thanh âm của nó có điểm mơ hồ, đôi khi nghe không rõ nó nói cái gì, may mắn là khẩu âm của nó cũng không kỳ quái, cô có thể nghe hiểu.

"Tôi có thể nghe hiểu khi ông nói chuyện." Dương Miên Miên còn nhớ rõ lúc cô còn ở núi sâu mấy tiểu đồng bọn đó nói chuyện chẳng dễ hiểu chút nào, thật là cấp chết người.

Cổ thành nói: "Có rất nhiều người đã tới nơi này, lúc ấy ta vẫn luôn ở phía dưới hạt cát, bọn họ không phát hiện ta, mãi đến mười mấy năm trước chúng ta mới một lần nữa ra tới, nó nói, Lâu Lan đã bị người tìm được rồi."

** tức là lúc trước tòa Liệt Lâu này bị cát che phủ.*

Dương Miên Miên ỨC một tiếng, hỏi: "Nó là chỉ sa mạc sao?"

"Đúng vậy..... Ta nghe nó nói người có thể nghe thấy chúng ta nói chuyện, ta sắp chết rồi, có rất nhiều sự tình đều không nhớ rõ..... Kỳ thật kia cũng không có quan hệ gì, Liệt Lâu đã không có thật lâu, ta cũng nên biến mất....."

Nó còn có chuyện muốn nói, nhưng bọn họ nghe không được."

"Nó?"

"Là tôi." Cô dầm dẫm lên khối bia đá: "Bọn họ đem tôi khắc lên văn tự, chính là vì hy vọng có người có thể biết, những người đó ở nơi rất xa, trước sau vẫn không tới, tôi cũng đã đợi

thật lâu, đợi đến nán lòng, cảm ơn người có thể tới, ta muốn đem chuyện xưa nói cho một người nghe, đây là trách nhiệm của ta."

Dương Miên Miên nhảy xuống tới, ngồi xếp bằng trên cát: "Ông muốn kể chuyện xưa cho tôi nghe?"

"Đúng vậy, nó nói người có thể nghe thấy, trong khoảnh khắc đó ta liền có suy nghĩ đem câu chuyện xưa về Liệt Lâu nói cho những người khác nghe, chúng ta đã chờ rất lâu, sắp chờ không nổi nữa, qua không bao lâu, chúng ta đều sẽ biến thành cát, vĩnh viễn sẽ không có người biết về chúng ta." Trong thanh âm của tấm bia đá có điểm khổ sở.

"Kia..... Nghe xong chuyện xưa, ông có thể đem ta đưa trở về sao?"

Lặng im một lát, cô thành nói: "Nó nói có thể đem người đưa về nơi có người ở."

Dương Miên Miên hưng hăng nhẹ nhàng thở ra: "Vậy được rồi."

Cô nghe chúng nó nói chuyện xưa tận bảy ngày bảy đêm, đầu tiên là tấm bia đá nói về những khắc tự trên người nó, Dương Miên Miên dùng chút dung lượng cuối cùng sót lại trong di động chụp một ít ảnh, sau đó là tới cô thành, nó trải qua rất nhiều chuyện càng kỳ càng tỉ mỉ, nhưng ký ức của nó cũng đã rất mơ hồ, điều duy nhất mà nó còn nhớ rõ chính là lúc Liệt Lâu biến mất.

Nó biến mất cũng hoàn toàn không có bất kì cái gì giống như là sắc thái kỳ ảo, chỉ là thỉnh thoảng xảy ra trận ôn dịch.

"Rất nhiều sinh vật bị bệnh, sẽ lây bệnh, sau đó rất nhiều người chết đi, bọn họ nói không có cách nào ngăn ngừa, chỉ có thể rời khỏi nơi này, cho nên trước khi đi khắc lại trên ta, để ta nói cho những người đến đây sau này, nơi này đã từng là Liệt Lâu, hy vọng không bị người ta lãng quên." Tấm bia đá nói được rất đơn giản, nó có nhận thức trong thời điểm đó rất kỹ càng, ôn dịch tràn lan, những người sống sót còn sót lại quyết định bỏ thành mà đi, trước khi đi trước mặt tấm bia đá, chứng minh này hết thấy đã từng tồn tại qua.

Nhưng thời gian đã qua đi lâu như vậy, mọi người vẫn như cũ nhớ rõ đỉnh đỉnh đại danh về Lâu Lan cổ thành, vì nó là di tích còn sót mà hoan hô nhảy nhót, nhưng còn về cái tên Liệt Lâu này lại chỉ tồn tại ở số ít văn hiến, trăm ngàn năm thời gian trôi qua cực nhanh, các đại vương triều thay đổi, hiện giờ thế nhưng không có bao nhiêu người nhớ rõ trên đời đã từng có tên này.

Không biết từ khi nào, nó cũng huy hoàng, cũng phồn vinh, tuy rằng lúc trước quy mô thua kém Lâu Lan, nhưng ở trên con đường tơ lụa vẫn là một thành trì quan trọng, mỗi lần đến đi cũng rất nhiều người, rất nhiều tơ lụa, lá trà,ngà voi châu báu đều ở chỗ này tới tới lui lui.

Chỉ là dãy Himalayas đã từng trầm sâu dưới đáy biển, hiện giờ thương hải tang điền, Đông Hải cũng giờ lên bụi bặm, huống chi đây chỉ là một tòa cổ thành đời nhà Hán đây?

Cổ thành than thở: "Lúc ấy nhiều náo nhiệt lắm, thương nhân Đông Phương ngàn dặm xa xôi mang đến tơ lụa, nó là loại đẹp nhất ta từng thấy thấy, trong thành chỉ có thành chủ mới có thể mặc, lúc ấy ta cho rằng ta sẽ luôn giống như vậy, ta sẽ luôn tồn tại..... Nhưng đến Lâu Lan còn biến mất, huống chi là ta?"

Tấm bia đá rầu rĩ không vui: "Ta nghe nó nói mọi người đều còn nhớ rõ về Lâu Lan, nhưng chỉ là không có con người nhớ rõ thôi."

Cổ thành liền cười an ủi nó: "Trên thế giới này tới tới lui lui nhiều thành trì như vậy, nhiều người như vậy, có thể được lịch sử ghi nhớ kỹ rất ít, có rất nhiều giống như chúng ta đều đã biến mất rồi."

"Ta tưởng người biết, ta tưởng người nhớ rõ, bọn họ đem ta tới trước mắt, chính là hy vọng có người có thể nhớ rõ đủ chúng ta." Tấm bia đá lại rất buồn bực, từ nhỏ mục đích của nó cùng cổ thành bất đồng, thành trì bởi vì người mà tồn tại, nhưng người ở Liệt Lâu sớm đã biến mất ngàn năm, cổ thành đối với sự tiêu vong chính mình cũng không có chấp niệm.

Nhưng tấm bia đá lại trước sau nhớ rõ, nó hy vọng có càng nhiều người biết nó tồn tại.

Dương Miên Miên trong lòng có một nỗi bi thương khó tả, cô nói: "Nếu cậu hy vọng, tôi nguyện ý đem những việc cậu từng nói cho tôi kể với nhiều người khác, nhưng sợ là bọn họ sẽ không tin tưởng."

"Vì cái gì?"

"Mọi người thông thường đều chỉ tin tưởng những gì chính họ đã từng thấy, trừ phi tôi đem họ đưa tới nơi này tới, nhưng nếu làm như thế, nơi này sẽ thực sảo, các người có khả năng không thể an tâm ngủ."

Tấm bia đá không nói, nó sống mấy ngàn tuổi, nhưng hoàn cảnh sinh hoạt lại cực kì đơn giản, tâm tính giống hệt đứa bé: "Ta không biết....."

Bao nhiêu năm rồi, nó cùng cổ thành sống nương tựa lẫn nhau, cổ thành thay nó chặn gió cát, không cho nó ở trong gió bị phong hoá một chút nào, lại cùng nó nói về rất nhiều chuyện xưa từng có ở Liệt Lâu, kia đều là những chuyện nó không biết.

Cổ thành nói: "Ta cảm thấy rất có thể, ta vì người mà tồn tại, nếu mọi người yêu cầu ta, ta liền ở, nếu không cần ta, ta cũng có thể biến mất."

Hai chữ biến mất kia đại khái đã làm tấm bia đá xúc động phát khóc: "Vậy người không cần biến mất được không? Ta muốn cùng người ở bên nhau, ta chưa từng nghĩ người sẽ chết đi, chúng ta đều không cần chết được không, chúng ta sẽ luôn ở bên nhau."

Tấm bia đá kia nói xong liền khóc lớn, Dương Miên Miên bị tâm trạng của nó làm hốc mắt đỏ hoe, trộm lau nước mắt.

Thật lâu sau đó, mới nghe thấy cô thành nói: "Được."

18:02 - 13/1/19

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 113-1: Về nhà

Winnie: Đã để các cậu chờ lâu rồi! Thương (°=3=°)

- ----

Cổ thành cùng tấm bia đá cũng không biết vị trí chính xác chúng đang ở, chỉ biết là chúng ở phía Tây Bắc thành Lâu Lan, bỗng nhiên sa mạc nổi lên một trận gió, trên khu tường thành cổ lộ ra một tấm bản đồ trừu tượng.

Thật sự rất trừu tượng! Dương Miên Miên nhìn chăm chăm nó hồi lâu cũng không thể nào hiểu nổi.

Cô mang theo ảnh chụp cùng một ít đồ có tính đại biểu nhặt được rồi lại bị sa mạc đưa đến khoảng cách gần nhất nơi có người sinh sống.

Đó là một nơi ở có đội khai quật chủ tâm thành khảo, người phát hiện đầu tiên chính là một chàng trai trông khá trẻ tuổi, anh ta thể mà lại là thạc sĩ khảo cổ chuyên nghiệp, dẫn dắt đội các lão giáo thụ khảo cổ cực kì nổi danh, vừa thấy mấy thứ đồ vật cổ nhét ở ghế bộ liền kích động đến muốn hỏng luôn, dùng chút nước đánh thức Dương Miên Miên, kích động hỏi cô từ đâu tới.

Dương Miên Miên nói sơ bản về tình hình thực tế cô trải qua, nhưng khi nhắc cổ thành lại nói là chính mình lạc đường đi đến nơi đó, sau đó lại lạc đường, tỉnh lại liền ở nơi này.

Trải qua những việc như vậy thật sự là không ai có thể tưởng tượng nổi, nhưng vẫn không thể tìm thấy sơ hở.

Lúc sau đám người này khi nghe Miên Miên nói cô có chụp lại ảnh, lực hấp dẫn liền bị dịch chuyển, nhưng vấn đề là Tiểu Hoàng Cơ đã không còn pin, sạc một lúc mới xem được ảnh chụp, mấy vị kia lại lần nữa kích động, nắm chặt lấy vai cô lắc lắc.

Dương Miên Miên có cảm giác muốn khóc: “Tôi phải về nhà.”

Mặc cho bọn hán tận tình khuyên bảo như thế nào, Dương Miên Miên vẫn nhất định phải về nhà: “Tôi chỉ muốn về nhà, không nghĩ sẽ đi tiếp, trước đó thiếu chút nữa thôi tôi đã chết rồi đấy.”

Cô cứ như vậy, khóc như một đứa bé, khóc đến thâm thương, thế nên tất cả mọi người ở đó đều ngưng ngưng mà từ bỏ ý định. Cuối cùng Dương Miên Miên nhờ đội khảo cổ mua vé máy bay trở về, để trao đổi với tấm vé ấy, Miên Miên đã họa ra một tấm bản đồ.

Máy bay đáp xuống sân bay ở Nam Thành đã hơn 1 giờ sáng, Dương Miên Miên trực tiếp kêu xe trở về nơi ở của Kinh Sở, lúc ở trong xe đứng ngồi không yên, chỉ hận không thể mọc ra đôi cánh bay trở về cho nhanh.

Lúc ở Đôn Hoàng thời điểm cô đã sạc pin cho di động, dây số điện thoại của anh đã sớm nhớ kỹ trong lòng, lúc nào cũng có thể nhấn gọi, nhưng rất nhiều lần cầm lấy điện thoại ra lại quyết định cất đi. Cô không biết chính mình hiện giờ muốn nói gì, mắt tích cũng lâu như vậy rồi nên nous từ đâu đây, thậm chí cô còn có suy nghĩ: liệu có khi nào lại xuất hiện tình huống cầu huyết, anh ấy đã được dân địa phương cứu nhưng mất trí nhớ quên đi cô rồi?

Nhân sinh không chỗ nào không cầu huyết, tuy rằng biết là không có khả năng, nhưng đại não cực độ sinh động, cái loại suy đoán lung tung rối loạn đều có cả, lo lắng, sợ hãi, chần chờ, tưởng niệm, cứ như vậy chiếm trọn tâm trí cô, đại não giống như trúng độc, chết máy, đến cuối cùng chỉ có một ý tưởng ngoan cố mà tồn tại.

Trở lại bên anh, cùng anh đoàn tụ. Cho nên cô lập tức khởi hành, chỉ hy vọng có thể bằng mau tốc độ nhanh nhất trở về, những chuyện khác hết thảy đều không hề quan trọng nữa.

Nhưng thật sự khi đã tới dưới lầu lại dẫn đến một trận kịch liệt, trong đầu lộn xộn, không biết nên giải thích như thế nào, gặp mặt rồi câu đầu tiên nên nói gì mới phải đây, Miên Miên càng kích động, nhiệt độ cơ thể phảng phất như tăng cao đột biến, trái tim muốn nhảy khỏi lồng ngực, để lập tức có thể nhìn thấy anh, cô ngốc ngốc lên lầu, không mang chìa khóa, nhớ giọng kêu chiếc khóa mở cửa.

Khóa sợ ngây người: “Miên Miên?!” Nó cười ngốc rồi mở ra, Dương Miên Miên đẩy cửa đi vào, liền cảm thấy toàn bộ phòng đều phải tạc.

“Là Miên Miên?!”

“Miên Miên đã trở lại?”

“Trời ơi, Miên Miên, là chị sao!”

“Chị đã trở lại rồi?! Thật vậy chăng?!”

“Thật tốt quá, tôi biết chị ấy khẳng định không có việc gì mà!”

“Miên Miên, hoan nghênh về nhà!”

“Miên Miên à, Kinh Sở không có chị, anh ta liền giống như người đã chết vậy đó.”

“Chị hù chết chúng em rồi chị biết không.”

Dương Miên Miên chỉ cảm thấy bên tai bốp bốp bốp bốp sắp bạo, cô chỉ có thể nói: “Đừng nói nữa quá ồn, chị đau đầu.”

Đại gia cuối cùng kiềm chế cảm xúc, đại diện hỏi: “Miên Miên, chị có làm sao không?”

“Chị không sao” Dương Miên Miên nhỏ giọng nói, cời gầy hỏi, “Anh ấy có khỏe không, có nhân lúc chị không ở đây mà kiếm người khác rồi không?”

Lúc hỏi câu này trong lòng cô có một chút thấp thòm gọn lên, tuy rằng biết khả năng không lớn, nhưng vẫn sợ hãi nó xảy ra.

Đèn treo oán hận nói: “Chị là đồ không có lương tâm, Kinh Sở cho rằng chị đã chết, liền thương tâm muốn chết cùng.”

Dương Miên Miên mếu máo: “Là chị sai, anh ấy vẫn ổn chứ?” Cô một bên hỏi một bên rón ra rón rén đi vào phòng ngủ.

Kinh Sở đang ngủ, không biết có phải là ảo giác của cô hay không mà cô cảm thấy anh gầy đi nhiều, tiêu tụy đi nhiều.

Cô cắn môi, hốc mắt tức khắc tẩm đầy nước mắt, chậm rãi đi đến, nắm lấy tay anh, thiên ngôn vạn ngữ ở cổ họng, nhưng lúc nói ra lại chỉ nói được vài từ không kịp nghĩ: “Em về rồi.” Nước mắt cô rơi xuống ướt đầm “Em đã trở về.”

Kinh Sở chậm rãi mở mắt ra, thấy bóng cô nhạt nhòa dưới ánh trăng, trong tích tắc hoảng hốt: “Tiểu Dương?”

“Em đã trở về rồi đây.” Côoa một tiếng liền khóc lớn, bỏ nhào vào trong lòng ngực anh, “Em đã trở về, đã trở về.”

Kinh Sở chăm chú nhìn cô hồi lâu, rồi vươn hai tay chậm rãi ôm lấy, nhẹ nhàng vỗ vai cô, không kích động, chỉ ôn nhu nói: “Em đã trở lại, cuối cùng em tìm được đường về nhà rồi, thật tốt.”

“Ân, em đã trở về.” Cô lung tung gật gật đầu, chui đầu vào trong lòng ngực anh, rốt cuộc có thể thống khoái khóc ra, rốt cuộc cũng có thể yên tâm, cô đã trở lại, trở lại bên cạnh anh.

Dương Miên Miên gắt gao túm quần áo Kinh Sở, khóc lóc xong liền ngủ mất.

Ngày hôm sau lúc tỉnh lại, không xác định rõ hiện tại là giờ nào rồi, bức màn chỗ cửa sổ bị kéo kín mít ánh sáng không thể xuyên qua, Kinh Sở an vị ở bên cạnh, lặng lẽ vuốt ve gương mặt cô. (**Wie: nghe như biến thái áy nhớ*)

Dương Miên Miên xoa xoa hai mắt, duỗi tay muốn được ôm, Kinh Sở đem cô ôm vào lòng ngực, nhẹ nhàng vỗ về sau lưng: “Tiểu Dương ngoan, em về nhà rồi.” Nói xong, lại hôn một chút trên trán Miên Miên.

□

Thống khoái ngủ một giấc sau đó liền cảm thấy đói bụng, cô đem mặt chôn ở cổ anh: “Em muốn ăn sườn heo xào chua ngọt.”

“Được.”

“Em thấy mệt, muốn anh ôm”

“Được.”

□

Ăn xong bữa cơm, Dương Miên Miên rốt cuộc mới cảm thấy chính mình đã hồi sinh, cô đang nghĩ làm sao mới có thể kể lại tất cả những sự tình cô đã trải qua trong thời gian này, nhưng Kinh Sở một chữ cũng không hỏi.

Cô thanh thanh giọng nói: “Cái kia.....”

“Làm sao vậy?”

“Ách.....” Dương Miên Miên đột nhiên nhỏ giọng “Em muốn về nhà một chuyến, nhìn xem bọn Hải Tặc.” Cùng mấy tiểu đồng bọn khác.

Kinh Sở không biểu tình: “Được, qua ăn cơm chiều thôi.”

Dương Miên Miên ngẫm lại cũng đúng, hiện tại bên ngoài nhiệt độ quá cao, vì thế vui vẻ đáp ứng: “Vâng, vậy cũng được, hiện giờ trời cũng hơi nắng.”

Cô không chú ý tới Kinh Sở sau khi nghe thấy câu nói kia trong mắt chợt lóe bi thương rồi biến mất.

14:32 - 23/01/19

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113-2

Dương Miên Miên ăn cơm xong không có việc gì làm, cũng không muốn làm việc gì, liền có suy nghĩ quán lấy Kinh Sở, nhìn thấy anh đi rửa chén liền chạy đến từ sau lưng ôm lấy anh, lúc đi phơi quần áo cũng muốn đi theo cùng, sau đó bị Kinh Sở một phen ôm trở về lại giường: "Đợi anh một chút, anh sẽ quay lại, ngoan!"

Cô ở trên giường lăn một vòng, nâng má chờ anh tới.

Trong khoảnh khắc lại cảm thấy trong phòng quá mờ, muốn đem bức màn kéo ra, Kinh Sở đứng lúc tiến vào, kéo tay cô ra khỏi bức màn: "Đừng nhúc nhích."

"Trong phòng quá tối." Miên Miên oán giận.

Kinh Sở đem cô ôm về trên giường, thuận tiện mờ đèn: "Em có biết em phơi đen bao nhiêu rồi không, giờ lại còn chuẩn lại phơi nắng, không muốn trắng lại à."

Dương Miên Miên kinh hãi, lập tức chạy tới trước gương, quả nhiên phát hiện chính mình đen đến độ thương tâm muốn chết đi: "Em sao lại đen đi nhiều như vậy chứ ㄟ ㄎ ㄟ"

"Cho nên em phải ngoan ngoãn ở trong nhà, không được phơi nắng, em xem kìa, da mặt đều bị em phơi đến hư."

Dương Miên Miên trong lòng xúc động: "Không phơi nữa."

Cả buổi chiều hôm đó anh đều ôm Dương Miên Miên xem TV, cô chỉ xem được chốc lát liền ngủ rồi, cũng phải thôi, lúc ở sa mạc chính là ăn không ngon ngủ cũng không yên lại còn phải dãi nắng dầm mưa, trước kia vốn dĩ đã nuôi được chút thịt, rốt cuộc hiện tại thoát nhìn vừa đen lại vừa gầy nếu không phải có ngũ quan đẹp, sẽ thật là xấu mất thôi.

Kinh Sở tắt TV, cúi đầu hôn nhẹ lên môi cô, rồi đem nàng ôm chặt thêm một chút.

Chờ cô ngủ xong một giấc, tỉnh dậy đã thấy Hải Tặc ghé vào chỗ mép giường cô ngủ, nhìn thấy cô liền lắc lắc cái đuôi tò về mừng rỡ, Dương Miên Miên cao hứng: "Là anh đem Hải Tặc tới đây sao?"

"Ừ." Kinh Sở nhân lúc cô ngủ đã đi đón Hải Tặc tới, vốn còn nghĩ nếu có cái vạ nhất, anh còn có thể tìm lấy cơ lừa gạt cho qua, may mắn Hải Tặc vừa tiến vào đã đánh hơi được mùi của Dương Miên Miên, chạy thẳng đến phòng ngủ, làm hắn thật muốn thờ dài một hơi.

"Vậy giờ nó sẽ ngủ ở đâu đây?"

"Anh mua một cái oa, để nó ngủ ở trên ban công đi, bên cạnh chính là công viên, nó có thể ngồi thang máy được không?"

"Có thể nha, nó còn ngồi trên phương tiện giao thông công cộng được đó!" Dương Miên Miên ngữ khí vạn phần tự hào.

Chờ đến giờ cơm chiều, cô nóng lòng muốn mang Hải Tặc đi dạo khắp bốn phía, thậm chí còn nói với nó: "Buổi tối sẽ có rất nhiều " cô gái xinh đẹp " tản bộ nha, tuy rằng chị biết em có ca cao, nhưng chị kết bạn thôi, hẳn là có thể nhì."

Kết quả khi ra tới cửa lập tức bị Kinh Sở xách trở về: "Định đi đâu?"

"Đắt nó đi dạo." Dương Miên Miên cũng không muốn cùng anh tách ra, lôi kéo tay anh, nói, "Anh đi cùng em luôn nha."

"Nó tự mình đi là tốt rồi, anh sẽ giúp nó nhả thang máy."

"Ài, vì sao chứ?" Dương Miên Miên mờ mịt không rõ.

Kinh Sở nhìn cô: "Nó đi ra ngoài, chúng ta chỉ có hai người."

"A?"

"Anh cảm thấy, chúng ta cần cho nó một chút không gian riêng." Kinh Sở cúi đầu hôn hôn cô, hỏi ý.

Dương Miên Miên bị anh hôn đến thần trí bất định, mơ hồ liền ừ một tiếng, đặc biệt không lương tâm tìm một người để dắt Hải Tặc đi.

Kinh Sở nhìn nó vào thang máy, lúc này mới trở về đem Dương Miên Miên một đường ôm thẳng đến phòng ngủ.

Dương Miên Miên chợt thấy thẹn thùng: "Anh có phải luôn nghĩ về em không nha?"

Kinh Sở không nói lời nào, nhìn chăm chú vào khuôn mặt cô, môi khẽ hạ dần lên môi cô, ôn nhu trần trọc, Dương Miên Miên cảm thấy hình như có chỗ không thích hợp, nhưng cô lại hoàn toàn đắm chìm trong sung sướng gặp lại anh, muốn lơ đãng về chuyện khác cũng không thể. Suốt ngày trong tâm trí đều là làm sao ở cạnh anh lâu thêm.

Lúc đi tản bộ về Hải Tặc vẫn ở dưới lầu chờ người tới rồi cùng nhau ngồi thang máy, cái nút quá cao, nó nhảy dựng lên cũng ần không đến, may mắn một điều là những hộ gia đình nơi này đều cực kì có tổ chức, trong đó có một bé gái nhỏ còn bé nó lên để nó tiện ần số tầng lầu, bé gái đó còn khen nó thật thông minh.

Nhưng khi trở lại ngoài cửa nó phát hiện..... Nó bị khóa ở bên ngoài rồi.

Hải Tặc thờ dài, nhận mệnh mà ghé vào cửa, dùng móng vuốt đẩy đẩy cửa. (*bất lực*)

Một lát sau Kinh Sở mới lại đem cửa ra để nó đi vào, anh xoa đầu của nó: "Ngày mai đi cho mày làm một cái môn tạp."

Hải Tặc bình tĩnh mà đi đến hướng ban công, Kinh Sở cho thêm nước vào chiếc chậu của nó, chắc chắn nó ngủ ngon rồi mới một lần nữa trở lại phòng ngủ.

Dương Miên Miên tránh ở trong chăn ngượng ngùng: "Hải Tặc đã về rồi sao?"

"Ừ, đi ngủ thôi." Kinh Sở sờ sờ mặt cô: "Em có thấy mệt không?"

"Hmmm." Buổi chiều này cô lại ngủ một giấc, hiện tại tinh thần cũng xem như tốt hơn, nhưng lại nổi hứng muốn làm nũng, "Eo đau, chân đau, chỗ nào cũng đau hết."

Kinh Sở đi đến bồn tắm mở nước ấm, dội nước vừa đủ liền ôn nhu ôm cô đi tắm rửa, giống hệt như cách chăm một đứa nhỏ giúp cô gội đầu, cô ghé vào bồn tắm bên cạnh thổi phũ phũ, rồi vốc nước lên tạt sang anh, anh cũng không tức giận, vẫn luôn dùng ánh mắt ôn nhu đặc biệt nhìn cô.

Thoáng đấy đã trôi qua nhiều ngày, mỗi ngày lúc cô tỉnh lại Kinh Sở đã mua đồ ăn trở về, Hải Tặc cũng đã ra ngoài ngao du, nó có thói quen đi dạo bên ngoài, mãi tới buổi tối mới quay về ăn cơm, bảo an dưới lầu đã quá quen thuộc với nó, nếu thấy nó muốn đi thang máy còn thay nó ấn nút tầng lầu.

Kinh Sở kêu cô lên ăn cơm trưa, sao đó lại cùng cô thư giãn, xem TV, đánh bài, đọc sách đều có thể.

Dương Miên Miên nhớ thương câu chuyện Liệt Lâu, còn đặc biệt đi tìm xem lịch sử Tây Vực, nhưng Kinh Sở tựa hồ không hy vọng cô xem quá nhiều, mỗi lần cô vừa mở ra y như rằng anh liền tới ôm cô, làm dời đi lực chú ý, nhưng lúc cô xem các loại sách khác anh lại đi làm việc nhà, giặt quần áo, vo gạo nấu cơm.

Nếu chỉ một ngày hai ngày cũng không có gì để nói, nhưng qua thời gian dài, Dương Miên Miên bỗng nhận ra sự quái dị, và cô vẫn không thể nói là quái ở đâu.

Cô từng nói với Kinh Sở rằng muốn quay về nhà cũ, Kinh Sở tuy đáp ứng là đáp ứng rồi, nhưng kết quả vừa chuyển đầu đem cô lẫn lộn đến không sức lực nhức nhích, ngày hôm sau nghe nói nhiệt độ bên ngoài gần bốn mươi độ, thế là cô cứ cuộn tròn ở trong phòng hưởng điều hòa, một chút cũng không muốn động dậy.

Điều duy nhất đáng giá để cao hứng là làn da của cô chậm rãi trắng trở lại, không giống như lúc trước, cứ y như từ Châu Phi chạy nạn đến.

Nhưng Kinh Sở cứ hù dọa cô suốt, nói cô cứ thử phơi một chút đi rồi sẽ chẳng bao giờ trắng lại được đâu, vì vậy để bảo đảm sự xinh đẹp của bản thân, cô vẫn kiên nhẫn ở trong nhà.

Lúc đầu Dương Miên Miên vẫn luôn tin, cho đến khi cô nghe thấy bức màn nói: "Tôi cảm thấy tôi gần đây thực sự được sủng ái quá luôn đó nha, hơn một tuần rồi, tôi cư nhiên không có bị kéo ra một lần nào cả!"

Dương Miên Miên đột nhiên phản ứng lại.

Cô đã trở lại hơn một tuần, Kinh Sở thế nhưng không để cô ra khỏi cửa, chuyện đó còn chưa tính, anh ấy vẫn luôn không đi làm, khi hỏi tới liền nói rằng kỳ nghỉ vẫn còn chưa có kết thúc mà.

Còn có chính là, anh không cho cô kéo bức màn ra, thà rằng ban ngày ban mặt bật đèn lên cũng không cho cô phơi nắng, đến cả bọn Hải Tặc đều bị anh chuyển vào trong nhà, không để cô đi qua ban công.

Chuyện này rốt cuộc là sao vậy? Cô phơi nắng có nghiêm trọng đến như vậy sao?

10:53 - 03/02/19

- -----

Winnie: Có ai đoán được lý do không nè?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114-1

Rất nhiều chuyện một khi có hoài nghi, vậy sẽ phát hiện càng ngày càng nhiều manh mối có thể chứng minh.

Dương Miên Miên sau khi lại một lần thử muốn đi ra ngoài hít thở không khí mới mẻ, Kinh Sở y như cũ vừa lừa vừa gạt lại nói cô trở về phòng, cô không thuận theo không buông tha: "Em bây giờ muốn đi mà, nha."

"Quá nắng."

"Chờ thêm chút nữa thôi!"

"Bức màn hồng rồi, kéo không được." Ở nhà Kinh Sở màn cửa là dùng loại tự động, bởi vậy ngẫu nhiên bức màn lại nhân rồi không có việc gì đứng yên không động cũng không sợ ai phát hiện, có thể vu oan cho điều khiển từ xa nói nó hỏng rồi.

Điều khiển từ xa phải gánh tội thay: _(3" ∠)_ Thanh Thiên Đại lão gia, tôi oan uổng quá đi!

Mà lúc này, bức màn vạn phần oán giận: "Gạt người! Miên Miên anh ta gạt người đó! Em vẫn tốt, em không hư!" Nó bây giờ rốt cuộc cũng cảm nhận được tâm tình của điều khiển từ xa cơ ngay lúc đó.

Dương Miên Miên không nói một tiếng mà nhìn anh, một lát sau, mới miễn cưỡng đáp ứng: "Em muốn đọc sách."

Kinh Sở nhẹ nhàng thở ra: "Được, em muốn đọc cái gì, anh lấy qua cho em."

"Vậy lấy giúp em cuốn《Quốc gia cổ Tây Vực》."

Ngoại trừ việc phơi nắng bên ngoài, xem những sách có liên quan đến sa mạc Đôn Hoàng cũng ở trong phạm vi cấm của Kinh Sở, anh vừa nghe, liền bắt động thân giấy lát, rồi ôm cô hỏi: "Chúng ta cùng xem TV chốc lát được không, luôn đọc sách đôi mắt sẽ cận thị."

Dương Miên Miên đã xác định Kinh Sở có điểm cổ quái, cũng không hề cưỡng cầu, anh như vậy nói cô cũng liền gật gật đầu: "Được a."

Kinh Sở liền bỏ luôn đồng quần áo chưa giặt, ôm cô xem TV.

Gần đây bộ phim truyền hình nổi nhất có diễn viên trong vai nữ phụ trùng hợp là người Dương Miên Miên quen - Ngô Du lúc trước cùng cô ấy cùng nhau chụp ảnh, lúc ấy cô bị Trâu Dịch ký xuống đảm đương nghệ sĩ, không bao lâu liền xuất đạo, lấy nhan mạo cùng tài nguyên của Trâu Dịch, Ngô Du chính là loại ngỗng hóa tiên bay lên trên luôn, nên phát triển cũng không tồi.

Nhưng là nổi tiếng mau tương đương với thị phi cũng nhiều, tin tức bất quá luôn không thể thiếu mấy tin bôi đen người ta.

So với ảnh chụp đó, Ngô Du gây rất nhiều, trên mạng luôn có người công kích nói cô gương mặt không đủ hoàn mỹ, nhưng đối với Dương Miên Miên mà nói cô chỉ đánh giá liền một câu: "Cô ấy không xinh đẹp bằng em." (*Wie: chị tự luyện ón*)

Kinh Sở sờ sờ đầu cô, không nói gì.

Xem TV một lát liền thấy nhàm chán, Dương Miên Miên lấy cớ muốn ngủ trưa vì đem anh đuổi đi ra ngoài, chính mình nằm chơi đi động, lên mạng tra vài từ ngữ mầu chốt, vì sao không thể phơi nắng, kết quả hiện ra cực kì đa dạng các loại, nhưng nhiều nhất chính là nói làn da quá mẫn cảm sau đó đề cử một đồng mỹ phẩm dưỡng da, kem chống nắng linh tinh.

Dương Miên Miên xem tin tức thật mau, tùy tiện lướt qua rất nhiều trang, trong đồng tin tức không chút nào thu hút cô lại xuất hiện một tin khiến cô nhìn: Quý hút máu.

Quý hút máu còn không phải là không thể phơi nắng sao. Dương Miên Miên một bĩu môi, nghĩ thầm tôi mới đi Đôn Hoàng có một chuyến lại còn có thể đem bản thân biến thành quý hút máu sao chứ..... Ô....Từ từ!

Cô đột nhiên ngồi bật dậy, cả người đều phát ngốc.

Kinh Sở..... Sẽ không cho rằng cô chứ? Quý không thể phơi nắng!

Hơn nữa nghe nói có vài người đã chết lại không biết chính mình đã chết, còn tưởng rằng mình đang tồn tại, sẽ trở lại trong nhà sinh hoạt giống như trước đây, khi bọn họ biết mình đã chết liền không thể lại ở nhân thế tiếp tục, chỉ có thể đến âm tào địa phủ.

Cho nên Kinh Sở mới không muốn nhìn đến cô xem những thứ đồ vật có quan hệ Đôn Hoàng, anh cho rằng cô không nhớ rõ chính mình là chết như thế nào, khi nhìn mấy thứ đó vạn nhất nhớ tới, cô liền sẽ rời đi nơi này?

Dương Miên Miên cả người đều không tốt. Cô nhảy xuống giường tròng lên dép lê, nhanh nhanh chạy tới bên ngoài, Kinh Sở giật xong quần áo đang bị phơi lên, ban công cửa sổ đều bị bức màn kín mít kéo lại, một tia sáng cũng chui lọt.

Có nhà ai ban ngày ban mặt mà đem bức màn kéo như vậy kín mít..... Dương Miên Miên một cái bước xa tiến lên, xoay một chút kéo ra bức màn, Kinh Sở nghe thấy động tĩnh đột

nhien quay đầu, liền nhìn thấy cô kéo ra bức màn chuẩn bị đi ra, trong nháy mắt tìm anh như ngừng đập, thanh âm biến đổi: "Miên Miên, em tới làm gì, trở về ngay!"

Dương Miên Miên kéo vừa đi ra ngoài, buổi chiều 3 4 giờ nắng chiếu lên người cô nóng bỏng, cô muốn nói cái gì đó, há miệng thờ đốc, lời nói còn chưa nói khỏi miệng khẩu, nước mắt đã rơi xuống.

Kinh Sở chạy đến trước mặt cô che khuất ánh mặt trời, ôm chặt cô muốn đem về phòng, nhưng Dương Miên Miên gắt gao giữ chặt cửa không cho anh đi, cô ngẩng đầu lên, roi lệ đầy mặt: "Anh có phải cho rằng em đã chết hay không?"

Có phải rằng anh cảm thấy cô đã chết, cho nên ngày đó nhìn thấy cô về nhà anh một chút cũng không kinh ngạc. Hóa ra là tưởng cô vì chết ở sa mạc, mà u hồn lại luyến tiếc, xa xôi vạn dặm về tới quê nhà, về tới bên cạnh anh.

Kinh Sở vừa nghe, đột nhiên liền thất thần, anh cúi đầu nhìn Dương Miên Miên, cô khóc đến nghẹn: "Anh có bị ngốc không hả, nếu thật sự em đã chết, biến thành quỷ, anh sao còn đem em nuôi trong nhà như vậy." Cô giãy giụa từ trong lòng ngực anh ra ngoài, đứng ở dưới ánh nhìn của anh, hít hít mũi, "Anh xem, em còn sống mà, lúc em ở sa mạc bị lạc đường, sau lại đụng phải một đội khảo cổ, là bọn họ giúp em trở về đó."

Tức khắc hốc mắt Kinh Sở liền ướt, anh đi qua đi ôm cô, nơi cánh tay đều có chút run nhè nhẹ: "Thật vậy chăng?"

10:28 - 15/02/19

- -----

Winnie: Sở ca ngốc!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114-2

"Thật sự mà, em vẫn sống." Cô nắm tay anh đi sờ lên mặt cô: "Quý nhà ai sẽ giống vậy chứ, họ đều trắng toát nha, chứ đâu có như em, đen thành như vậy."

Lòng bàn tay Kinh Sở chạm nhẹ lên mặt cô, làn da so với trước kia có phần thô ráp hơn, da cũng đen, nhưng là sờ lên là ấm, rất chân thật.

Anh khóc: "Miên Miên, cuối cùng em đã về, về lại bên cạnh anh rồi."

Dương Miên Miên chui vào lòng ngực anh dùng sức gắt đầu: "Là thật, vẫn sống, không có lừa anh đây!" Cô hiện tại nghĩ đến lúc Kinh Sở cho rằng cô đã chết, vẫn luôn gạt cô nuôi cô liền cảm thấy ngược đến không chịu được..... Trong khoảng thời gian này anh rốt cuộc đã chịu đựng bao nhiêu.

Bạn gái tôi là một con quý.... Có phải ở diễn Nhiếp Tiểu Thiên đâu, nhưng phải nói Nhiếp Tiểu Thiên cùng Ninh Thái Thần kết cục có chỗ nào tốt, nói thẳng ra từ xưa đến nay tình người quý đúng là chưa bao giờ có kết quả tốt hết.

"Anh chịu khổ rồi." Cô lau nước mắt, lại phát hiện làm sao cũng ngăn không được, cả khuôn mặt đều khóc đến sưng lên, khóc đến chật vật: "Sao lại ngốc vậy chứ hả."

Kinh Sở nắm chặt cánh tay, không rên một tiếng, chỉ có nước mắt rơi xuống trên mặt cô, nóng bỏng.

Dương Miên Miên sau đó hỏi anh rốt cuộc đã nghĩ như thế nào, Kinh Sở nói, anh tìm em một tháng, tìm khắp chung quanh, những nơi có thể tìm em anh đều đã tìm, nhưng đều không có em, sau đó có người nói với anh khả năng em còn sống rất thấp, cực kì thấp, anh không tin, lại đi tìm hơn nửa tháng, nhưng đến thì thể em cũng không tìm được.

Anh hết hy vọng.

Ngày đó, lúc anh thấy em, liền nghĩ rằng không sao cả, em đã về nhà, chỉ cần em trở lại bên cạnh, mặc kệ biến thành bộ dáng gì cũng không sao, anh dưỡng em, chăm sóc em cả đời.

Lúc ấy cô thất sự rất cảm động, nhưng khi cảm động qua đi liền không thể xuống được giường, từ chân đến mông, eo đến bụng nhỏ không có một chỗ nào không đau, vừa chạm lại đau, cơn chiều cũng được Kinh Sở đổi thành cháo bụng đến rồi dứt cô ăn.

Dương Miên Miên khóc ròng: "Anh làm gì vậy, soa lại không cho em ra cửa."

"Ai bảo em không ngoan, để em đi em trở về làm gì?" Kinh Sở sau 1 ngày ở bệnh viện đã tỉnh lại, Tùng Tuấn ở bên cạnh anh cái gì cũng không dám nói, anh mờ mịt giơng hai tay, liền phát hiện trong lòng bàn tay có một dấu môi bằng máu khô.

Khi đó anh liền biết cô không đi, cô đã trở lại.

Dương Miên Miên kéo tay anh, nhìn thấy trên cổ tay vết sẹo vẫn còn rõ ràng như vậy, cô rầu rĩ không vui, đem tay anh nhét vào trong miệng hưng hăng cắn cắn.

Kinh Sở đến chớp mắt cũng không, ngược lại còn gọi điện thoại cho Tùng Tuấn, Tùng Tuấn lo lắng: "Làm sao vậy, có chuyện gì sao?"

"Tôi tìm được tiểu Dương."

Bên kia, Tùng Tuấn không phát ra âm thanh, một hồi lâu mới đáp: "Tôi đây bởi cậu đi tiếp cô ấy?" Ý tứ của cậu đại khái là tiếp thi thể.

Dương Miên Miên không nín được cười: "Tôi đã trở về, tôi thật sự trở về, không chết, trước đó gặp được một đội khảo cổ đội nên được cứu về rồi!" Vì phòng ngừa Tùng Tuấn cũng cho rằng cô là xác chết vùng dậy, Dương Miên Miên lần này đem lời nhanh chóng nói rõ.

Rầm. Tùng Tuấn bên kia giống làm đổ thứ gì đó, giọng cậu đột nhiên lớn lên: "Gi? Miên Miên?"

"Đúng vậy, là tôi, tôi không chết! Thế nào, anh sợ rồi sao!"

"Phi, quả nhiên là tai họa để lại ngàn năm nha!" Tùng Tuấn chạy nhanh lau lau hốc mắt, nam nhi dù có nước mắt cũng không thể dễ dàng rơi, cậu cũng không thể khóc, xoa xoa một hồi liền nhớ ra mình ở nhà một mình, không ai thấy được, nên cũng mặc cho hốc mắt lại đỏ hoe: "Cô thật là làm chúng tôi lo lắng gần chết."

Dương Miên Miên ha ha cười: "Hiện tại có chết tôi sao có thể cam lòng, tên vương bát đản Tiều Thiên đâu?"

"Phi Thiên quán bị niêm phong, hán ta chạy rồi, nhưng anh đây nhất định cho bắt trở về cho cô!" Tùng Tuấn hiện tại cũng không cần thiết trầm mặc, vực dậy tinh thần đi, con mẹ nó ăn một trận một mối đường này, tuyệt đối không thể buông tha tên vương bát đản đó!

Cùng Tùng Tuấn nói chuyện điện thoại xong, Dương Miên Miên ghé vào gối đầu hỏi: "Anh còn nói với ai em chết rồi, Liễu Ngọc?"

Kinh Sở lắc đầu, anh không phải thích mở rộng lòng, chẳng sợ gặp được sự tình như vậy, anh cũng không có thói quen cùng người khóc lóc kể lể, ngoại trừ Tùng Tuấn, anh cũng chỉ cùng cha nhắc qua: "Anh phải gọi cho cha đa."

Dương Miên Miên trước giờ chưa từng nghe anh nhắc tới cha mẹ mình, cô đối với những trường bối cũng thập phần xa lạ, ừc một tiếng không biết nói cái gì.

Kinh Sở hôn nhẹ lên trán cô: "Anh có hầm canh trứng, em ít nhiều ít cũng phải một chút."

Dương Miên Miên lăn lộn không muốn đứng dậy: "Em muốn ăn kem."

Kinh Sở vốn không để cô ăn hay uống đồ lạnh, lúc này lại hiếm thấy mà hào phóng: "Anh đi lấy cho em"

Dương Miên Miên cảm động đến rơi nước mắt: "Một hộp sao?"

"Một hộp."

Giường: "Miên Miên, chị cảm thấy chính mình có tiền đồ sao?"

Bức màn: "Đều lăn lộn thành như vậy chỉ một hộp kem là có thể vui thế rồi, em thấy chị thật là e lệ đó nha!"

Thùng rác: "Miên Miên này, chị không làm thất vọng vài vị nhân huynh vừa mới bỏ mình sao?"

Cây dù nhỏ hơi thờ thoi thóp nhóm lại tâm tình tốt ngoài dự kiến.

"Hôm nay ngắm hoàng hôn."

"Chắc, thật xinh đẹp."

"Không trung đều là màu tím đỏ."

"Đáng tiếc không thể nhìn thấy sao, tôi muốn nhìn thất tinh bắc đẩu! Thật sự là một cái cái muốn sao?"

"Đồ ngốc, chúng ta tuy không nhìn thấy ngôi sao nhưng lại thấy được hoàng hôn, nhìn không thấy mặt trời mọc lại có thể nhìn thấy ngôi sao, nhân sinh luôn có tiếc nuối, có cái gì can hệ đâu? Chúng ta đã từng gặp được quá rất nhiều đồ vật mỹ lệ, vậy là đủ rồi."

Dương Miên Miên: Lần sau nên xin không cần dùng đến chúng nó, hảo tang cảm, còn một lần chết nhiều như vậy, cảm giác chính mình gây nên tội ác tày trời

(:" ∠)

Lúc này, Kinh Sở cũng cùng cha ngưng nói chuyện, đối với việc lần này, Kinh Tần chỉ nói một câu: "Trên thế giới này trân quý nhất chính là mất mà tìm lại, con phải hảo hảo quý trọng."

"Con sẽ."

Đã từng mất đi mới hiểu được tâm sẽ đau thế nào, Kinh Sở nghĩ, chỉ cần Dương Miên Miên trở về, sự tình có ra sao anh cũng mặc, anh sẽ không nghĩ cô vì sao có thể ở sa mạc không có phương hướng tìm được anh, không thêm nghĩ anh sao lại đột nhiên tới rồi cảnh khu phụ cận, cũng không nghĩ cô rốt cuộc làm sao sinh tồn ở sa mạc rồi gặp được đội khảo cổ sau đó được cứu về.

Những chuyện kia đều không quan trọng, trên thế giới này không có gì so với việc cô về quan trọng hơn.

Một đời người, khó được hồ đồ.

23:30 - 23/02/19

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115-1: Bát quái

Edit + Beta: Winnie

Winnie: Chúc các cậu 8-3 vui vẻ nha! Thương!

Sau một đoạn thời gian dài Dương Miên Miên được chăm sóc tốt ở nhà, Kinh Sở mang cô đến bệnh viện khám tổng quát lại một lần, lần da của cô bị phơi nắng hơi nghiêm trọng, nhưng nhờ sự chú ý nghỉ ngơi, không tùy tiện ra nắng và may mắn hơn là thời gian nghỉ hè đặc biệt dài, tận ba tháng, hiện tại vẫn còn khoảng 1 tháng để tiêu xài tiếp.

Kính Sở cũng đem tất cả đồ vật trước kia trả lại cho cô, bao gồm cả cái chén thời Tống. Dương Miên Miên hỏi nó rằng nó muốn gì, nó liền nhanh chóng nói: “Ta muốn làm một cái chén, một cái chén bình thường.”

Nhưng có ai chịu lấy một cái chén mà không biết bị bao nhiêu người dùng qua rồi chứ. Dương Miên Miên rối rắm, bưng chén ở trong nhà xoay vài vòng, cuối cùng Kính Sở không chịu được, hỏi cô: “Em sao vậy?”

“Em đang suy nghĩ làm sao có thể sử dụng cái chén này.” Dương Miên Miên trước tiên đã loại trừ được phòng bếp, sau đó lại loại đi phòng ngủ, phòng khách hình như cũng không thích hợp lắm, vòng đi vòng lại, rồi đi đến trong WC nhìn qua, có một túi xả phòng mới mua, đều được làm ra theo cách thủ công tạo đặc biệt đáng yêu, hương còn rất thơm, Kính Sở mua tới cho cô rửa tay, nhưng xả phòng kia nói nó kỳ thật không phải dùng để tẩy, nó dùng tương tự như huân hương.

Dương Miên Miên ngẫm lại, liền đem kia túi xả phòng lấy đi, lại bỏ thêm ít hoa khô tặng kèm theo vào trong chén, đặt ở trên bồn rửa tay đựng huân hương cũng tốt lắm nha.

Chén quả thực không thể vừa lòng hơn: “Thơm quá.”

Xả phòng làm thành hình trái tim nhỏ, lại mang theo hương vị của hoa hồng, lại đặt cùng với hoa khô, tự mình cảm giác cũng khá tốt đẹp: “Cái này chén thật xinh đẹp quá đi, thật hay, ta quả nhiên mỹ mỹ đất (づ 3)づ 〰”

Dương Miên Miên vừa lòng gật gật đầu, như thế rất tốt, cả hai đều vui mừng.

Chờ thêm hai ngày nữa, Kính Sở liền chuẩn bị trở về đi làm, nhưng mỗi ngày vẫn chuyên tâm chuẩn bị các loại thức ăn đa dạng cho cô bồi bổ thân thể, anh luôn cảm thấy cô ở Đôn Hoàng gặp tội, đau lòng vô cùng, trên cơ bản đều là cô có yêu cầu gì cũng đáp ứng hết.

Vào mùa hè cô thích ăn kem, nhưng mua bên ngoài ăn quá nhiều thì không tốt, thế nên anh quyết định mua cho cô chiếc máy làm kem tươi, cắt trái cây làm mút trái cây, cho phép cô mỗi ngày ở nhà ăn một chén nhỏ.

Dương Miên Miên có một lần nhân lúc anh không chú ý thay đổi vào một cái chén lớn, kết quả bị Kính Sở phát hiện, cô xin làm nũng nói: “Làm nhiều lắm đó, không thể dễ lãng phí được đâu, đúng không?”

Kính Sở nhìn nàng trong chốc lát, gật đầu: “Ừ, đừng lãng phí.”

Dương Miên Miên nhẹ nhàng thờ ra, tự cho là mưu kế nhỏ bé thực hiện được, kết quả liền bị anh mang chén kem đặt trên bàn nhỏ, cô nhìn ngây ngốc hỏi: “Anh cũng muốn ăn sao, vậy cho anh ăn một miếng thôi đó.”

Kết quả thật sự bị ăn, nhưng lại là để lên trên người rồi từng miếng từng miếng liếm đi, thật sự quá thẹn thùng.

Từ đây về sau, Miên Miên sẽ không bao giờ nữa dám ăn vụng, hình phạt quá mức nguy hiểm rồi!

Mà ngoại trừ máy làm kem tươi mới mua này, Kính Sở tiếp tục mua thêm máy làm sữa đậu nành, máy làm sữa chua, máy ép trái cây, lò vi sóng...

Thật may vì nhà bếp đủ lớn, hoàn toàn không lo việc đám đông bọn mới đến làm chật chỗ.

Dương Miên Miên hiện tại mỗi ngày đều chảy nước miếng đi theo sau Kính Sở như cái đuôi nhỏ, cô cảm thấy chính mình thật sự quá ngốc, đi ra ngoài du lịch cái gì chứ, mùa hè nghỉ hè chỉ nên ở nhà theo bạn trai ăn ăn mới đúng!

Chờ đến thời điểm Trâu Dịch tìm tới cô, thoát nhìn cô của bây giờ với trước kia cũng không có gì khác nhau.

Dương Miên Miên cảm thấy kinh ngạc vì Trâu Dịch cư nhiên còn tìm đến cô, hơn nữa cư nhiên còn nói là cho cô một cơ hội diễn kịch, làm cho Miên Miên còn tưởng rằng hẳn gọi điện thoại sai người rồi.

Khẩu khí lúc Trâu Dịch nói chuyện cũng không dễ nghe: “Dương Miên Miên, chính là cô, tâu không làm, cô không phải rất thiếu tiền sao, tôi hiện tại có một nhân vật, đột nhiên lúc bấm máy lại có yêu cầu đòi người, không cần có kỹ thuật diễn, làm bình hoa là được, thật sự thì vai kia cũng chỉ là một bao cỏ, cô xuất hiện cũng chỉ cho có, đi đóng mấy ngày, thù lao tuy không cao nhưng đối với cô mà nói có lẽ là rất nhiều.”

Dương Miên Miên hoài nghi hỏi: “Anh làm gì lại đột nhiên tìm tôi, anh không phải ký hợp đồng với Ngô du sao?”

Thanh âm của Trâu Dịch từ đầu bren kia truyền tới có vẻ như hẳn đang nghiêng răng nghiêng lợi nói ra: “Thứ nhất, lão từ đây lần trước thiếu cô nhân tình, lần này trả lại cô, tôi không phải cái loại này vong ân phụ nghĩa người khác! Thứ hai, tôi đây cùng công ty kia giải trừ hợp đồng, hiện tại tôi đã có phòng làm việc riêng của chính mình.”

Dương Miên Miên do mấy ngày này không xem tin tức giải trí, nếu không cô sẽ biết được tin tức này đã gây ra sóng to gió lớn đến bao nhiêu ở trên mạng.

Trâu Dịch tức giận cùng nguyên công ty giải trừ hợp đồng, chính mình lại tự thành lập phòng làm việc thì không nói đi, còn đem cả một tiểu hoa đán công ty kia mang theo, cũng là ban đầu Trâu Dịch mang tới công ty đó hai người, Tiết Thiệu cùng Lâm Diệu, Tiết Thiệu từng hai lần đăng quang ngôi vị ánh đế, mà Lâm Diệu hiện giờ cũng là một trong những minh tinh hạng nhất.

Chuyện này mang đến ảnh hưởng lớn như thế nào người thường cũng có thể nghĩ ra.

Mà lần này Trâu Dịch cung cấp cơ hội cho Tiết Thiệu tham diễn một bộ phim truyền hình, thuộc loại dựng nên từ tiểu thuyết, chưa bá trước hóa, diễn viên ở trên mạng lãng xê qua vài lần, có thể nói là ai diễn ai hóa, nguyên bản nhân vật nữ tam là một tiểu tình nhân của nhà tài trợ, cũng không biết là gây ra chuyện gì, đột nhiên liền nói không thể diễn, đạo diễn tức thời không thể tìm người thay đổi, mấy vị kia cũng khinh thường làm thể thân của người khác, mặt khác Nhị tam tuyến có các bằng bản lĩnh.

Trâu Dịch khiến Tiết Thiệu ra mặt cùng đạo diễn đề cử người diễn, bởi vì cũng không phải nhân vật yêu cầu loại kỹ thuật diễn xuất đặc biệt gì, đạo diễn nể tình, liền đồng ý thử xem, nếu không có vấn đề có thể chọn luôn.

Dương Miên Miên tuy rằng vẫn luôn cảm thấy bản thân đủ xinh đẹp, nhưng cô không ngốc, ở giới giải trí không phải chỉ cần mặt là có thể hoành hành: “Anh tìm tôi làm gì chứ, tôi chút danh tiếng cũng chả có, đạo diễn có thể đồng ý sao?”

Trâu Dịch ngược lại cảm thấy kỳ quái: “Cô không biết cô là vớ hồng sao?”

“Đó là cái quý gì nữa?”

Trâu Dịch: “..... Cô mẹ nó gần đây không lên mạng à?”

Dương Miên Miên nghĩ thầm, tôi đây mới từ sa mạc giã gạo trong sinh tử trở về, nào có thời gian lên mạng.

“Cô tự đi xem một chút Ngô du cùng cô như thế nào thì sẽ biết.” Trâu Dịch giọng điệu rõ ràng có chút vui sướng khi thấy người gặp họa.

Dương Miên Miên một xem xét mới biết được ngọn nguồn, kỳ thật cũng có gì đâu, cô lúc còn ở cao tam thì ở trên mạng cũng có chút gọi là danh khí, lúc ấy cô cũng thuộc dạng trung nữ thần, lúc diễn ra đại hội thể thao có người chụp ảnh cô đăng lên trên mạng, thế là có không ít người nói cô xinh đẹp, mỹ nữ dân gian gì gì đó, cũng không phải là sự tình hiếm thấy, cái gì mà xx muội muội, xx Tây Thi trước nay cũng không thiếu, theo lý thuyết thì chỉ cần qua một đoạn thời gian cũng đã bị đại chúng nhanh chóng quên đi.

Nhưng cô không chịu nổi bị ương cật cá trong chậu.

Nguyên nhân gây ra là do Ngô Du, Ngô Du gần đây phát triển không tồi, công ty vì lãng xê, đem cô cùng một tiểu thị tui khá nổi danh buộc chặt lằng xê, kết quả khiến cho fans của nam tính kia bất mãn, nguyên bản chuyện này tất cả mọi người đều hiểu rõ trong lòng mà không nói ra, nhưng có một fan tên Bùi Bùi là có công ty gia đình làm hậu kỹ.

Cô ta lúc trước có gặp qua Dương Miên Miên cùng Ngô Du rồi có chụp lại khá nhiều ảnh, miệng bảo không lưu lại đâu, thế nhưng mới đó lại đăng lên mạng, hơn nữa ảnh chụp lúc ấy là Ngô Du đang đỡ Dương Miên Miên sắp té, chuyện này chắc là do Trâu Dịch làm, nhưng hiện tại khi nhắc đến vẫn là chỉ nhắc Ngô Du.

Lúc ấy Trâu Dịch nhìn thấy ảnh chụp liền biết Ngô Du cùng Dương Miên Miên đi cạn liền tổn người một bậc, cho nên mới chụp lại, hần có mất, quần chúng cũng có nha! Đại gia vừa thấy, thật tốt, cái cô gái kia so với Ngô Du còn xinh đẹp hơn, còn bị cô chen ép, thật sự quá thảm.

19:49 - 08/03/19

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115-2

Edit + Beta: Winnie

Người chụp lên Dương Miên Miên khá có tâm, tin tức của cô cũng đã bị một người nào đó cảm kích làm cho "tỏa sáng tứ phương", trọng điểm chính là học bá thời cao trung, Trạng Nguyên khoa khoa học tự nhiên năm nay, lớn lên lại thành một mỹ nhân cao lãnh, thật đúng danh nữ thần.

Một bộ phận trên mạng người cảm thấy cô thật đẹp, một bộ phận thì chỉ là người qua đường, một bộ phận khác là vì muốn tỏ den Ngô Du liền dùng sức nói xấu, tóm lại cái tên Dương Miên Miên gần đây ở trên Weibo vẫn là rất nóng đó.

Trâu Dịch cũng là vì chuyện này mới nhớ tới Dương Miên Miên, vừa lúc còn thiếu cô nhân tình, dứt khoát trả luôn, người mừng tôi cũng mừng, đôi bên đều vui mừng.

Biết được sự tình từ đầu đến cuối Dương Miên Miên tò về đây là cô lỡ làng nhảy làm hổ mất rồi. Tuy rằng cô cũng bời vì chuyện này nổi danh, nhưng căn bản mà nói, nổi kiểu này sẽ có nhân khí tốt nổi sao?

Nhưng việc kiếm tiền, đi ra ngoài hít thở không khí đối với cô vẫn rất có lực hấp dẫn, ở nhà buồn lâu rồi khó tránh khỏi nhàm chán, Hải Tặc đạo này cùn đang tích toán khai thác địa bàn mới nên suốt ngày cũng không trở về nhà, cô nhà cũ cũng nhàn rồi nhàm chán.

Chờ Kinh Sở trở về lập tức hỏi anh, anh bình tĩnh trả lời: “Cũng tốt, đi trải nghiệm một chút, coi như là đi chơi đi.” Còn một điều mà anh giấu không nói chính là nhân dịp này tôi luyện một chút kỹ thuật diễn, không cần về sau mỗi lần xảy ra chuyện tâm lại không yên, anh không muốn hỏi, nhưng không có nghĩa là người khác nhìn không ra tới!

Không cần có thể lấy Oscar, chỉ cần về sau đừng nơi nơi lộ đuôi cáo là được.

Kinh Sở nói xong, Dương Miên Miên cũng rất sáng khoái: “Làm!”

Trâu Dịch cũng dứt khoát theo: “Ngày mai, sáng tám giờ, điện ảnh cửa thành thấy! Kịch bản đợi chút tôi gửi cho cô ngươì.”

Kịch bản khá dài, khoảng bốn mươi tập, nhưng Dương Miên Miên lại xem đến nhanh chóng, không đến một lát liền đem chuyện xưa xem xong rồi.

Cốt chuyện đại khái là nói về chuyện xưa của một thiếu niên làm sao lớn lên rồi trở thành một đại hiệp nổi danh, một bộ tiểu thuyết võ hiệp trứ danh, phục chế qua rất nhiều lần, mỗi lần đều là khen chê không giống nhau, lần này được người ta nói là muốn diễn cho ra tác phẩm hoàn hảo nhất, cho nên đối với việc tuyển nhân vật chính là đại sự.

Tiết Thiệu kỹ thuật diễn rất tự nhiên không cần phải nói, hần diễn nam chính, đạo diễn cũng không có gì ý kiến, mấu chốt là kia mấy nhân vật nữ kia xấu xí nhau tương đối lợi hại.

Nam chính tổng cộng gặp qua ba vị nữ nhân khó có thể quên, nữ chính là võ lâm minh chủ thiên kim Minh Châu, nữ thứ hai là yêu nữ Ma giáo, nữ tam là một cô nương võ công cao cường đạo.

Nhân vật Dương Miên Miên muốn diễn chính là nữ tam, cô nghĩ thầm, nhân vật này võ công cao cường, bối phận cực cao, tuổi lại nhỏ, lại là sư muội của chương môn phái Nga Mị, tính cách thì lãnh đạm đơn thuần, không thích với biểu đạt cảm tình, ngoại từ thời điểm cuối cùng trước khi chết đối với nam chính lộ ra chút cảm tình bên ngoài thì trên cơ bản đều là mặt đơ, cho nên mới gọi là một nhân vật bình hoa không hơn không kém.

Nhưng nếu so với nữ thứ hai đa sầu đa cảm, diễn xuất thiên về tình cảm tương đối nhiều, cô diễn một nhân khi nam chính xảy ra chuyện cô liền rút kiếm tiến lên chém nhân vật, cùng thời khắc đó, nữ chính cùng nữ thứ bởi vì lập trường bất đồng liền cùng nhau tranh chấp ~ bức.

Xem xong kịch bản, Dương Miên Miên phát hiện kịch bản này thật đúng là một nhân vật rất thảo hi, cô chết, nam chính không thể quên nốt chu sa trên gương mặt cô, một vòng luân quần, nhưng còn đỡ hơn một số nhân vật nữ khác, không cần biết là nữ nhân như thế nào, cứ không phải nữ chính đều bị xem là đá kê chân hết, Trâu Dịch lấy tới cho cô nhân vật này vẫn xem là còn có lương tâm.

Trách không được hần cứ luôn miệng nói cô nhân duyên tốt, nhân phẩm vẫn là mấu chốt, Trâu Dịch thật sự không làm bạn bè thất vọng nha.

Chờ hôm sau, khi cô tới phim trường vừa nhìn qua, liền càng thêm cảm thấy đó là một nhân vật đặc biệt tốt, nữ chính, nữ thứ quần áo trang sức tương đối phức tạp, quần áo phải mặc

như thế nào tạm thời chưa nói, trên đầu lại phải có cái quỹ gì kia. Chiếc đĩa? Nhành cây? Quạt lông chim?... tạo hình này có phần hơi..... Quỹ dĩ.

Lại nhìn qua bản thân, một thân đạo bào, đỉnh đầu có ngọc quan, còn có trên tay một thanh kiếm quả thực đơn giản nhưng lại giống như xuất thủy phù dung, thập phần trân quý.

Trâu Dịch mang Miên Miên đã thay quần áo đến chỗ đạo diễn, nói thẳng không chút cố kỵ: “Nha đầu này tuy cũng không có sở trường gì đặc biệt, nhưng cô ấy có thể chịu khổ, treo người lên dây thép cũng không sợ, hơn nữa lớn lên khá xinh đẹp, tuy rằng không có kỹ thuật diễn xuất, nhưng nếu Tiết Thiệu mang theo cũng không có vấn đề lớn.”

Đạo diễn đang vội, quay đầu lại nhìn vài lần, do dự trong chốc lát, gật đầu: “Tạm vậy, trước tiên chụp một đoạn thử xem.” Đây đã là rất nể tình rồi, Trâu Dịch đem cô xách đi tìm Võ Chi: “Cô đến học tập chút đi.”

Dương Miên Miên: “.....” Đây không phải là loại không có trâu bắt chó đi cày à, lại còn đuổi dê theo đường vòng sao!

Trâu Dịch đối cô khá dễ bụng, riêng lúc nhìn nội dung quay chụp hôm nay, vừa lúc Tô Tâm cùng nam chủ mới gặp mặt, nàng thi triển kình công từ trên nóc nhà phi xuống, một đường kiếm chớp nhoáng đã xử lý xong địch nhân, phần đánh võ tương đối quan trọng, hẳn có đôi chút lo lắng, ngẫm lại nhai vài câu: “Khó cũng phải ráng chịu đựng, đau cũng phải chịu đựng, vì tiền!”

Hắn đã tìm riêng La Bù Bù hỏi thăm qua, biết nhà cô nghèo, năm nay vừa lúc vào đại học, khẳng định thiếu tiền dùng.

Kết quả Dương Miên Miên học nhanh như vậy hẳn liền muốn quỹ lấy luôn, đột nhiên rất muốn cùng cô ký hợp đồng dài hạn, lý do rất đơn giản, Miên Miên chỉ cần nhìn các động tác võ qua một lần, sau đó cô nhắm mắt lại ngẫm lại, gật gật đầu, Võ Chi nói cô thử lại một lần cho hắn xem, thế là cô liền nhanh chóng đem một bộ động tác đều lặp lại một lần.

Người khác nhìn thấy vậy đều sợ ngây người: “Cô chỉ cần nhìn một lần là có thể nhớ rõ rồi sao?”

Đã gặp qua là không quên được - Dương Miên Miên: “.....Hahaha chắc là vậy rồi.”

Kinh Sở từng nói, làm người ít nói thôi, thay vào đó cười nhiều chút, đỡ phải gây thù hận với người ta.

Học xong các động tác, Trâu Dịch cảm kích bản đem đến cho cô nhảm: “Mau đem một đoạn thoại này nhớ kỹ cho tôi, chỉ có vài câu thoại thôi, đừng có mà khản trương xong lại quên mất nhé!”

“Tôi nhớ kỹ rồi.” Dương Miên Miên nói rồi đẩy kịch bản về phía Trâu Dịch.

Trâu Dịch tức giận đến dậm chân: “Cô thì nhớ kỹ cái gì?”

Dương Miên Miên giờ tay kéo lấy nhuỷ kiếm, nghiêm túc nói: “Kịch bản, học xong rồi.”

Trâu Dịch: “.....” Hắn hoàn toàn không tin: “Ta hôm qua mới đưa cho ngươi.”

“Tôi chỉ xem một lần là có thể nhớ kỹ.” Dương Miên Miên lần này quyết không nhịn xuống, ở trước mặt Trâu Dịch lộ rõ bản tính: “Lấy chỉ số thông minh của anh đương nhiên không thể lý giải được đâu.”

Trâu Dịch: “..... Tôi đánh chết cô, nha đầu thối này!”

18:55 - 13/03/19

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116-1: Phim trường

Edit + Beta: Winnie

[Mục ngữ ngắn: Trâu Dịch là nam hay nữ ấy nhờ trong bản dịch để là hắn nên chắc là nam?! Nếu các cậu nhớ ra giới tính thật của nhân vật thì nhắc mình chữa lại...]

-

Lúc đang nói chuyện, Tiết Thiệu đã chụp xong ảnh đi tới, nhìn thấy Trâu Dịch liền tươi cười trước: “Anh lại đây?”

“Này, đây là nha đầu tôi nói với anh trước đây đấy.” Trâu Dịch lại dùng tay khẽ ấn Dương Miên Miên cúi xuống, hướng Tiết Thiệu nói: “Nể mặt tôi, nếu có thể anh chỉ bảo cô ấy với nhé, đỡ cho cô ta đem mặt mũi tôi lại ném mất tiêu.”

Tiết Thiệu nhanh chóng đáp ứng: “Không thành vấn đề.” Dừng một chút, hắn nói với trợ lý vừa đi đến: “Đi mua ba ly cà phê lại đây, trong đó một ly thêm nhiều đường, một ly không thêm đường.” Hắn nhìn Dương Miên Miên hỏi: “Cô thích uống như thế nào?”

“Tùy ý đi.” Dương Miên Miên chỉ làm nũng với Kinh Sở, còn với những người bên ngoài vẫn một mặt lạnh lùng, có cái gì ăn cái đó.

Trợ thủ ngoài mua cà phê, còn mua thêm chút điểm tâm, Tiết Thiệu muốn giữ dáng người, chỉ ăn một chút, còn lại đều do Trâu Dịch cùng Dương Miên Miên chia ra, Trâu Dịch vừa ăn vừa nói: “Tôi nói cô, về sau không nên ăn mấy loại đồ nhiều calo, sẽ béo lên đó, lúc đây xuất hiện trên màn ảnh sẽ xấu chết luôn, phải gây mới đẹp, biết không?”

“Tôi muốn khỏe mạnh, đương nhiên phải ăn no.” Dương Miên Miên một chút không hàm hồ: “Hơn nữa tôi có béo sao?”

Thật sự cô vốn dĩ đã rất gầy, cảm hơi nhòn nhòn, Kinh Sở dường khá lâu mới đem cô nuôi tốt thêm một chút, nhưng nếu so sánh với bạn bè cùng lứa tuổi mà nói, cô hiện vẫn gầy yếu.

“Ha ha, lại ăn liền chết không có chỗ chôn.” Trâu Dịch cười lạnh: “Đến lúc đó cô nhưng đừng khóc.”

“Khai giảng tôi liền phải hoạt động”

Dương Miên Miên một chút cũng không thêm đề ý: “Kiểm chút sinh hoạt phí mà thôi.”

Trâu Dịch toe về cái xem thường: “Thật không muốn nổi danh khắp chốn sao, bằng không cùng tôi ký hợp đồng đi, cô nhìn xem A Thiệu đó, trước giờ tôi có làm ra người nào kém danh đâu?”

Dương Miên Miên do dự một chút: “Tôi lần này lấy tiền có phải phải chia cho anh một phần không?”

“.....” Trâu Dịch dơ người nhìn Miên Miên: “Khó thấy, cứ nhiên cô biết có chuyện này nhì, bắt quá tôi không thu tiền cô, thuận tùy là trả lại cô nhân tình, lần sau sẽ không giống lần này nữa.”

“Anh chia tay tên tra nam kia?”

“Ha ha, tôi đã ném mặt mũi hắn đi đó!” Trâu Dịch hiện tại nhớ tới tên vương bát đần kia vẫn còn nghiêng răng nghiêng lợi.

Tiết Thiệu vẫn luôn uống cà phê không nói lời nào, lúc này mới mở miệng nói: “Tôi trước kia đã nhắc nhở qua, nhưng anh không nghe.” Hắn khe khẽ thở dài: “Như bây giờ cũng không phải chuyện xấu, nếu so với việc mất cả người lẫn của lại còn thời hối hận vẫn tốt lắm.”

Dương Miên Miên tán đồng gật gật đầu, sau đó liền nghe thấy đồng hồ của Tiết Thiệu "rung ù ù" đặc ý nói câu: “Ài, thật tốt quá, rốt cuộc chờ đến khi tiểu Dịch chia tay Lạp, A Thiệu nhà chúng ta có cơ hội rồi!”

Đồng hồ của Trâu Dịch cũng tiếp lời: “Ài, hồi thế gian, tình ái là chi, tiểu Dịch sao lại dễ dàng coi trọng cái tra nam kia, vẫn là a Thiệu thật tốt nhất, nhiều năm như vậy, cũng coi như là có cái kết thúc viên mãn.”

Đồng hồ Tiết Thiệu đi theo thở dài: “Còn không phải sao, hai chúng ta đều là do a Thiệu đi đặt làm riêng, nhưng tiểu Dịch còn tưởng rằng là món vật bình thường.....”

Đồng hồ Trâu Dịch: “Tiểu Dịch là man tri độn a, nhưng a Thiệu của các người cũng không nói thẳng, hắn không nói, tiểu Dịch như thế nào biết được!”

Dương Miên Miên: “.....” Phốc, cô hình như vừa nghe được một sự việc khó lường thì phải? Thực đáng tiếc tuy rằng cô có tâm nghe bát quái, nhưng đạo diễn ở bên kia kêu cô cùng Tiết Thiệu qua đó, chuẩn bị chụp lại cảnh lần đầu tiên hai nhân vật gặp nhau.

Nói đến thì cũng không gì hiếm lạ, đại loại chính là nam nữ vai chính bị yêu nữ Ma giáo vây khốn mau chóng, cô thầm nghĩ cô khóc huyên lên sân khấu, một mình đấu với một đám chúng ma đầu, lấy mười bảy xuân xanh xử lý mấy cái lão quái vật kia, đem yêu nữ Ma giáo theo mất.

Này nhân vật này khẳng định là chân ái của tác giả. Dương Miên Miên nghĩ như vậy, bị Tiết Thiệu vỗ vỗ bả vai: “Lần đầu tiên đóng phim?”

Cô gật đầu.

“Ồ trước máy ảnh không cần sợ hãi, tự nhiên một chút sẽ tốt thôi, tôi sẽ chiếu cố cô.” Tiết Thiệu là người được người người trao thẻ người tốt, thường xuyên chỉ điểm văn bối, mang theo bọn họ nhập diễn, bởi vậy danh tiếng cực kì tốt.

Nhưng Dương Miên Miên cũng không biết, cô chỉ là cảm thấy hắn đối với cô hiền lành như vậy, có khả năng là bởi vì cô thúc đẩy Trâu Dịch cùng tra nam kia chia tay đã cung cấp cho hắn cơ hội.

Dương Miên Miên rốt cuộc đã không còn là cô gái nhỏ không giữ kỷ niệm, cái ý niệm này cũng chỉ ở trong đầu qua một lần liền chạy sang bên khác mắt tích, gật gật đầu nói: “Ừm”

Qua một giây đồng hồ, lại nói thêm một câu: “Cảm ơn anh, tôi sẽ nghiêm túc học.”

Tiết Thiệu nở nụ cười, đột nhiên cảm thấy cái cô gái còn rất đáng yêu, chỉ tiếc đơn thuần như vậy, không thích hợp với cái chảo nhuộm lớn này, hy vọng cô kiếm được tiền phải hào hào đi niệm kinh đi.

Hắn lại chỉ điểm cô một ít kỹ xảo, miễn cho đến lúc bị người đoạt liền mặt cũng chưa lộ biểu tình.

Dương Miên Miên về mặt nghiêm túc nhìn mấy đài máy quay phim kia, nhanh chóng ở trong đầu phân tích một chút góc độ, ánh sáng, người khác thì dựa kinh nghiệm, còn cô lại dựa vào tính toán vật lý.

Tính toán xong, cô biết chính mình chút nữa nên đi đến nơi nào mới dừng lại là thích hợp nhất.

Treo dây thép là việc rất vất vả, nhưng Dương Miên Miên cũng không cảm thấy quá khó khăn, trời sinh cô có cân bằng tốt, lúc trước chơi parkour cũng không thiếu các hành động nhảy nhót, hết thấy đều thực thuận lợi.

Chờ Tiết Thiệu nói xong lời kịch, cô nhẹ một cá thi triển kinh công từ nóc nhà phi xuống dưới, nhất kiếm đâm ra, thân kiếm khẽ run lên, phối hợp y phục thêu tinh xảo để lộ cổ, bên trong mũi kiếm có cơ quan, trực tiếp vẽ ra một đạo huyết tuyến, cũng chính cái được gọi là nhất kiếm phong hầu.

Võ Chi ở bên cạnh xem đến lo lắng đề phòng, bộ động tác này bởi vì là Tổ Tâm lần đầu tiên lên sân khấu, cho nên thiết kế phá lệ phức tạp, hắn thật đúng là sợ nhân gia tiểu cô nương kia đánh tới một nửa liền quên, tất cả mọi người phối hợp cường điệu tới.

Nhưng Dương Miên Miên không hề có vấn đề nào đáng nói, nhanh chóng hoàn thành phần diễn rồi chạm đất.

Tuy rằng cô đối thể lực của bản thân có đánh giá không cao, chờ đến khi đạo diễn hô Cut chân cô cũng mềm xuống. Trâu Dịch nhanh nhanh chạy tới đem cô nâng dậy, nha đầu này một trợ lực nhỏ cũng không có, hắn cũng không thể nào nói nổi: “Biểu hiện không tồi nha, cô không sợ máy ảnh?”

Dương Miên Miên nghĩ thầm, tôi mỗi ngày bị nhiều con mắt vậy xem như vậy đã tập thành thói quen rồi, mấy đài camera căn bản có thể làm lơ luôn!

18:45 - 23/03/19

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116-2

Edit + Beta: Winnie

Cũng chỉ vì tiêu hao quá nhiều thể lực, nghỉ một lát, uống chút nước liền thấy đỡ hơn. Treo lơ lửng lên không trung bằng dây thép, còn phải diễn các động tác võ quả thật là khó hơn cô vốn nghĩ, Miên Miên cảm thấy sau eo cô khẳng định tím bầm hết rồi, tối nay trở về nhất định sẽ đề Kinh Sở hảo hảo an ủi một chút mới được.

"..... Tóm lại, hôm nay tất cả mọi người đều khen em."Buổi tối trước giờ đi ngủ Dương Miên Miên đen tất cả chuyện xảy ra trong ngày đều kể lại hết cho Kinh Sở nghe một lần, không còn hình ảnh của cô gái lạnh lùng, cũng không tồn tại loại âm điệu quái dị châm chọc bốn phía.

Dương Miên Miên ghé vào gối đầu cười ha ha: "Em chính là ai nhờ làm việc gì, đều làm tốt rồi, em còn được đạo diễn khen so với các nữ diễn viên khác còn xinh hơn đó, em chính là loại chỉ cần đọc thoại một lần là nhớ toàn bộ, động tác diễn cũng không sai dù chỉ là lỗi nhỏ, có bản lĩnh thì các cô ấy tới đây mà "cấn" em này!"

Ngã một lần lại khôn hơn một chút, cô hiện tại cũng chỉ có thể ở trước mặt Kinh Sở khoe khoang một chút, anh là người duy nhất mặc kệ cô xằng bậy như thế nào cũng không oán trách, mà việc cô làm thay vì nói là khoe với nha, thì làm nũng có vẻ thích hợp hơn nhiều.

Kinh Sở sớm đã nhìn thấu việc này, cho nên chỉ sờ sờ đầu cô: "Em lại hại nhất." Anh mất anh ôn nhu như có thể làm người khác trầm mê vào đó: "Tiểu Dương, anh vì em mà kiêu ngạo."

Dương Miên Miên sững sốt, ngẩng đầu lên nhìn anh, không biết sao, trong khoảnh khắc nháy mắt kia lại nhớ tới những việc rất lâu trước đó, thật lâu sự tình trước kia, mỗi kì thi đến, người khác thức khuya học bài, khăn trương trùng trùng, còn cô lại chán muốn chết, nhàn nhã ngủ gật. Sau kì thi thường có buổi họp phụ huynh, cô vừa tan học sẽ ra khỏi lớp trở về, đâu rồi mới nhớ ra hộp bút sáng nay vừa bị người ta lỡ tay làm rơi, được cô giặt sạch phơi ngoài cửa sổ, hẳn là phơi quá thoải mái, nó ngủ quên rồi, cũng không nhớ nhắc cô đem nó vào.

Bởi vậy cô chỉ có thể đi vòng trở lại, vừa lúc đó, buổi họp tan, có một người mẹ trẻ ôm con gái của cô ta khích lệ: "Bảo bối, con giỏi quá, con là niềm kiêu ngạo của cả nhà ta đấy!"

Lại có người khác.

"Con yêu, lần này con làm không tồi, về nhà mẹ mua thưởng cho con cái máy tính nhé."

"Thầy giáo nói con lần này phát huy đến không tốt, nhưng ba tin tưởng con chỉ là nhất thời lỡ thôi, lần sau đến kì thi toàn quốc khẳng định sẽ tốt hơn."

Dương Miên Miên cúi đầu, mặt không biểu tình đi vào trong phòng học cầm về túi đựng bút, cô nghĩ thầm về bài thi của bản thân, ngoại trừ bài ngữ văn cùng tiếng Anh khẩu vãi phần, các bài thi môn khác đều là mần phăn, cô mỗi kì thi đều đứng nhất.

Nhưng thi đứng nhất thì cũng có lợi ích gì đâu, từ trước tới nay không có một người để ý.

Mặt trời chiều ngã về tây, vườn trường náo nhiệt, giáo viên cùng với một số phụ huynh giải đáp nghi vấn, một số khác đang cùng con ra về.

Chỉ còn lại mình cô lẻ loi.

Trước giờ chưa có ai vì cô mà kiêu ngạo qua, cô cũng chưa từng vì mình luôn hạng nhất mà ngừng cố gắng, nhưng hiện tại, đã có người vì cô mà kiêu ngạo rồi.

Nước mắt cô không tiếng động, ào ạt rơi xuống. Kinh Sở nhìn thấy cô đột nhiên nghẹn ngào, có chút kinh ngạc: "Làm sao vậy, không khóc."

Dương Miên Miên duỗi tay tỏ vẻ muốn hấn ôm: "Anh thật sự vì em mà kiêu ngạo sao?"

Kinh Sở liền rõ ràng, anh mỉm cười: "Anh đương nhiên vì em mà thấy kiêu ngạo rồi, em rất tuyệt, em là cô gái tốt nhất anh gặp qua."

Dương Miên Miên nín khóc mỉm cười: "Thật vậy sao? Dù cho em tính tình hư lại còn tùy hứng, thích gặp rắc rối, cũng như vậy?"

"Ừ." Kinh Sở xoa đầu cô, trấn an một chút, sau đó mới đem nửa câu còn lại nói ra tới: "Bất quá, còn thiếu gây chuyện nha."

"Em biết, cách em nói chuyện giống mấy cô gái nhỏ nhe khác." Dương Miên Miên cũng biết tính cách cô không phải loại trầm ổn ân cần, khi cô không nói chuyện với mọi người, bất quá thì bị nói là không tôn trọng tiền bối, nhưng nếu cô không nhận được mà mở miệng, nhất định sẽ kéo đến một đồng cừu hận mất thôi.

Đến lúc đó phỏng chừng sẽ bị bôi đen thui, bị nhóm fan nào tàn sát phân sẽ rất phiền toái _(3"∠)_ Dương Miên Miên sợ rất ít thứ, nhưng cô đặc biệt sợ mấy cái bệnh nhân tâm thần già dạng bình thường đó, thật đáng sợ.

Cho nên cô thường vẫn nên lạnh lùng sẽ tốt hơn.

May mắn bởi vì Tiết Thiệu đối với cô thật sự hiền lành, còn che chở cô, tuy rằng khó tránh khỏi cũng có tin đồn nhảm nhí, nhưng ít ra không ai giáp mặt tới phiền cô, thật sự là trong bất hạnh gặp may mắn.

Mà theo nhịp độ quay chụp thường xuyên, cô cùng Tiết Thiệu cũng chậm rãi thân hơn, Trâu Dịch nhìn vài lần liền yên tâm đem cô phó thác cho Tiết Thiệu, chính mình vội đi.

Lúc này, Tiết Thiệu đang xem kịch bản, Dương Miên Miên đang xem sách, Tiết Thiệu thấy cô một người lẻ loi, vẫy tay kêu cô đến: "Lại đây cùng tôi luyện lời thoại đi."

"Được." Dương Miên Miên khép lại sách, nhìn qua một lần kịch bản rồi đi đến chỗ Tiết Thiệu.

Tiết Thiệu nhìn cô: "Kịch bản của cô đâu?"

Dương Miên Miên suy nghĩ, vẫn là nên đem kịch bản cầm lại đây, không nên quá càn rỡ như vậy.

Nhưng rồi Tiết Thiệu như nghĩ ra điều gì đó, liền cười: "Nghe nói cô đã đem kịch bản thuộc lâu rồi đúng không?"

"Xem qua một lần liền sẽ nhớ kỹ, không cố tình." Dương Miên Miên nói xong, liếc mắt nhìn hắn, "Tôi không phải đang khoe khoang đâu."

Tiết Thiệu bật cười: "Tôi biết." Hắn nhìn cuốn sách đang đặt ở bên cạnh, chậm rãi nói: "Cik thực nỗ lực, nhưng là đóng phim cũng dựa vào tình cảm, nếu cô không thích cũng không thể nổi danh."

Dương Miên Miên nâng má: "Tôi muốn kiếm tiền, đọc sách là đòi tiền."

"Như vậy, về sau cố gắng học tập, mỗi ngày hướng về phía trước." Tiết Thiệu nhìn cô mỉm cười, "Đừng lo lắng, ở chỗ này tôi vẫn giúp được cô."

Dương Miên Miên cảm thấy tình tình Tiết Thiệu thật là tốt, kinh giám định, người cũng là thật sự đẹp, coi liền nhất thời nhin không được hỏi: "Anh đối với tôi tốt như vậy, là bởi vì tôi đã giúp Trâu Dịch chia tay tên tra nam kia sao?"

Tiết Thiệu ngẩn ra, nhưng thực mau liền cười trả lời: "Đúng vậy, chúng ta là bạn tốt."

"....." Dương Miên Miên liền đáp lại một ánh mắt với hàm ý ta hiểu mà, sau đó cô đổi sang đề tài khác: "Vậy được rồi, lời thoại còn tập sao?"

Lời thoại cũng rất quan trọng, nếu thoại không tốt, cũng làm hỏng cả màn quay, bản lĩnh thoại kịch cũng được xem là một loại khảo nghiệm, Tiết Thiệu nói là hỗ trợ Dương Miên Miên, không bằng nói là hắn đang chỉ dạy cô.

"Cô có kỹ xảo, nhưng lại không học được cách dùng cảm tình."

Tiết Thiệu kiên nhẫn giảng giải, "Cô muốn nghiên cứu kỹ nhân vật này, nhưng không có tình cảm đặt vào đó, dù kỹ xảo có tốt cũng không thể bù vào phần thiếu của tình cảm nhân vật."

Dương Miên Miên định bỏ kịch bản sang chỗ khác, nhưng rốt cuộc vẫn giữ nó lại, nhìn chăm chăm câu nói của nhân vật Tổ Tâm "Kỳ thật ta đều hiểu rõ." nhìn thật lâu, vẫn không rõ những lời này cô rốt cuộc nên thoại ra sao mới tốt nhất.

Lại phát hiện một điều to lớn, chỉ số thông minh cao cùng với việc diễn như không diễn hoàn toàn chẳng có chút qua hệ gì cả _(:3" ∠)_

Ngoại trừ Tiết Thiệu, người quay phim cũng là một lão sư rất tốt, rất ôn nhu, ban đầu chỉ thờ dãi: "Biểu tình quá cứng, lời kịch biểu đạt không đúng."

"Tiết Thiệu ánh mắt vẫn không tòi."

"Còn cô gái kia kỹ thuật diễn vẫn nên tôi luyện thêm."

Nhưng sau đó, lại là:

"*beep* có rốt cuộc có thể diễn hay không đây!"

"Cmm, co NG vài lần liền NG luôn cả não rồi sao?"

Dương Miên Miên: "....." Thật là náo nhiệt nha.

13:39 - 03/04/19

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117-1: Thật sự quá khó rồi!

Edit + Beta: Winnie

Khi buổi quay phim tiến hành được một nửa, Dương Miên Miên đọc được tin tức thượng cổ thành Liệt Lâu đã được phát hiện, phát hiện này đã làm chấn động giới khảo cổ học, trong khoảng thời gian ngắn đã nằm ngay đầu đề của nhiều báo cùng trang web lớn, mà cái tên Liệt Lâu kì lạ này cũng trong một đèn ngắn ngủi ấy được nhân loại biết đến.

Dương Miên Miên không biết cổ thành và tấm bia đá có phải sẽ hồi hận hay không.

Trước khi đi, cô hỏi chúng nó: "Nhân loại là một loại động vật rất kỳ quái, có lẽ có một ngày, bọn họ sẽ đem các người tách ra, đem các người chuyển đến một nơi hoàn toàn hoàn lạ lẫm, với mỹ danh rằng bảo hộ các người, tôi hoàn toàn không thể bảo đảm tương lai sẽ là bộ dáng gì, có thể là tốt, cũng có thể là xấu, các người thật sự nghĩ kỹ chưa?"

Tấm bia đá thực sự quật cường: "Chỉ cần bọn họ biết đến Liệt Lâu, tôi liền cảm thấy đáng giá."

Cổ thành "tắc lưỡi" thờ dãi: "Chúng tôi dù là nơi nào cũng sẽ không đi, chúng ta được sinh ra ở chỗ này, thì sẽ chết đi tại nơi đây, con người có sinh lão bệnh tử, chúng tôi có xuất hiện và tiêu vong, cường cầu sẽ không có nghĩa lý gì."

Tấm bia đá đột nhiên hứng thú, chen lời: "Tôi trước kia từng nghe người qua đường nói rằng, trong nhân loại có vị hoàng đế, mong cầu được trường sinh bất lão, vì sao phải như vậy?"

Dương Miên Miên chưa định đáp, liền nghe thấy cổ thành nói: "Bởi vì nhân loại có lòng tham, luôn luôn mong cầu những thứ không thuộc về mình."

Đối với những lời này, Dương Miên Miên không có cách nào phản bác lại.

Gió cát lại nổi lên, cổ thành nói: "Người cần phải đi rồi."

"Các người sẽ không hồi hận sao?" Cô xác nhận lại lần cuối cùng.

Cổ thành hình như đang cười: "Tâm nguyện của nó, vốn luôn muốn thay nó hoàn thành, nếu thật sự có một ngày như vậy, nó sẽ giúp chúng ta."

Giúp các người, như thế nào giúp đây? Dương Miên Miên nghĩ, hay là phải để cát bụi phủ kín chúng, để nhân loại không còn thấy tung tích của nó nữa sao?

Nếu thật sự như vậy, âu cũng là một chuyện tốt.

Kính Sở tắm xong ra ngoài liền thấy khuôn mặt nhỏ của Miên Miên chăm chú nhìn vào tin tức khảo cổ đang phát trên TV, anh thấy có chút kì quái, nhìn kỹ lại một chút, phát hiện nói đó cách chỗ tiểu Dương mất tích lần trước không xa mấy, anh nhướn mày, trực giác nói cho anh biết, nơi này hình như có điểm kỳ lạ.

Nhưng nghĩ lại, anh vẫn không thể làm rõ, chỉ đơn giản nói: “Sao còn không nghỉ ngơi, đã khuya rồi đấy, sáng sớm ngày mai không phải có việc cần ra ngoài hửm?”

Dương Miên Miên từ khi có việc làm liền liên tục đi sớm về trễ, như vậy cũng khá ổn, với lịch làm việc của Kính Sở thuận tiện có thể được bạn trai đưa đón khi tan tầm cảm giác thật là sáng khoái.

~(≥▽≤)~

Mà nửa tháng tới cô mỗi ngày đều mệt đến chết đi sống lại, trở về tắm rửa xong liền ngủ luôn, điều này cũng làm cho mấy tiểu đồng bọn ở tù đầu giường cảm thấy chính mình bị cô văng vè:

“Thờ điểm nhân gia được sủng ái nhá, một ngày có thể thị tẩm thật nhiều thứ, nhưng bây giờ đã qua nửa tháng rồi! Ta đây đang bị biếm lãnh cung sao (×____×)

Tiểu đồng bọn vừa khóc vừa tố cáo, Dương Miên Miên cũng có chút động tâm, cô từ lúc cùng Kính Sở ở bên nhau đã bị chứng uy hiếp đó, nhưng cũng không có cách nào, bạn trai cô vừa có trù nghệ siêu, tính cách cũng tốt, kỹ thuật lại càng tốt.

Nàng rầm rì rầm rì hướng vào ngực anh bày tỏ, thuận tiện giấu giếm, Kính Sở bị Miên Miên trêu chọc đến độ khó nhịn, khoảng thời gian trước ăn khổ, được mấy ngày liền tốt mấy ngày đi, nhưng mấy ngày nay hình như... có hơi lâu rồi.

Anh gằn giọng nói: “Ngày mai em còn muốn dậy sớm mà.”

Dương Miên Miên thất vọng.

Kính Sở cúi đầu nhìn cô, kỳ thật anh vẫn còn do dự, nhưng chưa do dự xong, chuông điện thoại đã vang lên một tiếng, anh liền thấy không ổn.

“Đội trưởng! Có mạng người!” Liễu Ngọc có một chút chột dạ, cho nên cố ý phóng đại giọng nói.

Kính Sở tỉnh táo: “Sẽ đến ngay.”

Dương Miên Miên hận không thể đem hung thủ băm nát tan ra.

Kính Sở lại xoa đầu cô: “Tự mình ngoan ngoãn nghỉ ngơi đi, nếu anh không về kịp thì sáng sẽ gọi điện kêu em thức, em không được tắt điện thoại rồi tiếp tục ngủ đầu đấy, hiểu chưa.”

Ở chung đã lâu, kết quả là điểm xấu tốt, thói quen của đối phương đều đã hiểu rõ nằm lòng, bao gồm cả việc buổi sáng khi cô thức giấc, sẽ có nhiều thói quen bất lương.

Dương Miên Miên rầu rĩ không vui nhưng cũng đành đáp ứng anh.

Bởi vì không được thỏa mãn, ngày hôm sau cảm xúc của cô không tốt chút xíu xiu nào cả, người duy nhất có thể nói được mấy lời với cô là Tiết Thiệu hôm nay cả ngày đều phải bồi nư hai NG, làm cho người của toàn bộ tổ quay đều bực bội.

Huống chi trời nay còn nóng đến vậy. Dương Miên Miên trốn ở trong phòng nhìn bọn họ diễn mà đồng tình khóc giúp một phen.

Diễn viên trong bộ phim này ngoại trừ cô là người ngoại đạo đa phần đều là minh tinh, không nói đến mức luôn nóng hổi nhưng ai cũng có mức độ nổi không nhỏ, theo lý thuyết đều là tiền bối của cô.

Giới giải trí là một nơi rất kỳ quái, đây là một cái xem hậu thuẫn, cũng là nơi xem trọng thực lực, hậu thuẫn tuy cao chưa chắc tạo danh khí lớn, nhưng thực lực cao thì chắc chắn. Cho nên đôi khi sẽ tạo thành một cái hiện tượng như vậy, vai phụ hoặc là vai ác (lớn lên còn không đẹp hình không có người thích) nhân vật tuy rằng có khả năng xuất đạo vài thập niên, lại chưa chắc khi xuất đạo không đến mười năm đã nổi danh, kia lúc này địa vị ai sẽ cao hơn?

**Winnie: Khúc này rồi không? Rồi!!!*

Bất quá quy củ như vậy hiển nhiên ở trên người Dương Miên Miên không xuất hiện điều gì ngoài ý muốn, cô là người không hậu thuẫn lại là người mới, hoàn toàn bị xếp vào tầng chót.

Nhưng cô vốn dĩ là người không thích quật cù, hoặc nói là cô không phải người muốn dung nhập vào cái vòng luẩn quẩn này. Đóng phim sẽ cố gắng diễn tốt, nghiêm túc. Nhưng lúc không diễn sẽ trốn trong góc phòng không thích giao lưu, không tạo quan hệ, không cố tình nịnh nọt lấy lệ.

Trâu Dịch năm đó có nói qua cô không thích hợp để phát triển ở giới giải trí, lần này thuần túy chỉ là làm công kiếm tiền.

Nhưng có đôi khi người không thích chuyện, chuyện tự tìm người.

Đương đạo diễn mắng nữ hai rằng trạng thái cô ta không tốt cũng không cần kéo cả đoàn lui về phía sau, cô ta còn không bằng Dương Miên Miên- một người mới, nữ hai trước mặt nhẫn nhịn đối với đạo diễn, nhưng sau lưng lại đem Dương Miên Miên ghi hận trong lòng.

Giới giải trí, có người EQ cao, có người EQ thấp, nữ hai hiển nhiên thuộc về người về sau, nếu một hai phải ghi thù Dương Miên Miên mà nói, đó chính là ngực bự nên ngốc nghếch, trong khi tranh đoạt vai diễn, bởi vì thua người đóng nữ chính hiện tại nên chỉ có thể đóng nữ hai, hiện tại Miên Miên cũng già rồi, không rảnh khiêu khích cô ta.

Đầu tiên là chỉ cây dầu mà mắng cây hòe nói Miên Miên đi cửa sau, lại còn châm chọc mĩa mai nói cô dựa vào quy tắc bò giường.

Dương Miên Miên cư nhiên không cảm thấy tức giận, trước kia gặp được chuyện như vậy cô đã sớm đáp trả lại, nhưng từ khi trải qua sống chết từ sa mạc một chuyến, cô phát hiện độ nhẫn nhịn của bản thân đã nâng cao không ít, giống như việc lần này chỉ là việc nhỏ, mà nó sẽ không thể làm coi mất kiên nhẫn, tức giận.

Không rảnh đi quản chuyện người không quan trọng. Cô cứ nghĩ như vậy, nên bình tĩnh mà tiếp tục luyện tập lời thoại.

Trâu Dịch vừa lúc lại đây quan sát, vừa nghe lời này liền đáp trả: “Điều Lệ Lệ kia, cô tự quản tốt miệng người của mình đi, đừng đem lão tử chọc tức!”

Điều Lệ Lệ là người đại diện của nữ hai, cùng Trâu Dịch có giao tiếp qua, biết hẳn một mực bênh vực người mình hơn nữa không biết xấu hổ, thật muốn bêu đen tất cả mọi người, muốn mọi người cam bái hạ phong, trước kia có một nữ nghệ sĩ bởi vì hắc qua hắc mang lâm điều mà bị cắt cảnh chiếu, từ đây rời khỏi vòng luẩn quẩn biến mất không để lại dấu vết.

Nữ hai bị người đại diện khuyên vài câu, lúc này mới dừng nói, không cao hứng mà rời khỏi phòng hóa trang.

15:55 - 04/04/19

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117-2

Edit + Beta: Winnie

"

Nếu không gặp được người có thể khiến ta thất lòng, thì không yêu."

- -----

Trâu Dịch đặt mông ngồi bên cạnh Dương Miên Miên bên cạnh, cười lạnh: "Trước kia không thấy cô bình tĩnh như vậy bình tĩnh nha, sao rồi, sợ cô ta ư?" Ngỡ khí mang đầy sự khiêu khích.

"Tôi đây không thích bắt hòa cùng cậu nha." Dương Miên Miên tự giác cảm thấy sự bình tĩnh của bản thân cao hơn Trâu Dịch không ít, đột nhiên có một loại cảm giác thỏa mãn quý giá dâng trào: "Còn anh, tính tình lại trở nên kém hơn lúc trước rồi."

Vốn dĩ cho rằng Trâu Dịch sẽ nổi bão, không nghĩ tới hắn trầm mặc trong chốc lát, hỏi lại: "Tính tình tôi thật sự rất kém sao?"

Dương Miên Miên liếc nhìn hắn ta, chậm rãi trả lời: "Bạn trai tôi chưa bao giờ cảm thấy tính tình tôi kém, anh ấy nói tôi rất tốt."

Trâu Dịch lại trầm mặc trong chốc lát, sau đó khinh bỉ Miên Miên: "Khoe khoang."

"Tôi đây là an ủi anh đó."

"Cô không cảm thấy cô nhảy giai đoạn à?"

Dương Miên Miên cũng lấy một bộ dạng "khinh bỉ" đáp lại: "Còn vòng vo làm gì, anh không phải muốn hỏi là tính tình anh quá kém nên mới chia tay tên tra nam kia, nên tôi trực tiếp nói chỉ anh luôn còn gì, một người nếu đã thật sự thích anh sẽ không lấy loại lý do này đâu. Cái gì mà tính tình quá kém, tính cách không hợp, không có đề tài chung gì gì đó đều là lấy cớ mà thôi, anh lại còn mắc mưu người ta, xem có ngốc không cơ."

Trâu Dịch thở dài, tự nhủ trong đầu không được tức giận, không được tức giận, nhưng cũng chả làm được, liền quát: "Biến liền đi, cô nói ai ngốc?"

"Có nói anh đâu." Dương Miên Miên bình tĩnh mà uống nước: "Anh tưởng bỏ gian tà theo chính nghĩa sẽ thắng sao?" Cô hỏi như vậy đương nhiên không phải tin đồn vô căn cứ, di động của Trâu Dịch đã đem hắn bán đứng rồi, nó nói hắn ngày hôm qua đáp ứng cha mẹ đi xem mắt thứ.

Trâu Dịch chắc do không có bạn bè thân thiết để thổ lộ, cư nhiên lại nói những lời nói thật với Miên Miên: "Tôi vốn còn muốn đem hắn ta về nhà ra mắt, mẹ tôi nói rằng bà cảm thấy tình cảm giữa nam nhân với nam nhân không quá an toàn, không đáng tin tưởng, tôi còn khẳng khái muốn chứng minh chỉ bà xem, nhưng giờ, có phải là tôi đã sai rồi đúng không?"

Dương Miên Miên đỏ má nhìn hắn: "Anh đối với sự lựa chọn của bản thân sinh ra nghi hoặc?"

Trâu Dịch không hề rúng động, cả người thoát nhìn đặc biệt suy sút.

Dương Miên Miên lại hỏi: "Anh là lưỡng tính sao?"

"Tôi chỉ thích nam nhân."

"Vậy anh kết hôn làm gì?" Dương Miên Miên nghĩ mãi nghĩ hoài, nghĩ cả trà cơm vẫn không ra." Cùng với người mà mình không thích bước đến con đường hôn nhân, đôi bên đều không hạnh phúc đâu."

Câu nói kia của cô làm Trâu Dịch rất ngạc nhiên: "Tiểu muội muội, cô thật đơn thuần, trên thế giới này, vợ chồng kết hôn phụ nữ không nhất định đều là bởi vì tình yêu."

Dương Miên Miên đang muốn cãi lại, lại thấy Tiết Thiệu đã đi tới, vội mở nắp một chai nước, uống mấy ngụm, nhìn Trâu Dịch chậm rãi nhăn đầu lông mày: "Phát sinh chuyện gì à?"

Trâu Dịch không biết vì điều gì, đối với Tiết Thiệu như muốn nói lại lời: "Không có việc gì."

Dương Miên Miên nhìn bọn họ một cái, cảm thấy này không khí thật vi diệu, vi diệu đến độ cô không biết mình có nên chen vào một câu không nữa.

Ài biết Trâu Dịch lại rất nhanh dời đề tài: "Dương Miên Miên, người đàn ông của cô vừa gọi điện nói anh ta không thể tới đón cô, còn bảo tôi phải hoàn chỉnh đem cô về nhà đấy, đi thôi."

Dương Miên Miên một chút cũng không kỳ quái, Kinh Sở bên kia nếu không gặp án lớn, có thể đứng giờ tan tầm, nhưng khi án tử tới rồi trên cơ bản mặt cũng khó thấy, cô cũng quen rồi: "Được, đi thôi."

Tiết Thiệu có xe cùng tài xế riêng, đường về lại nghịch với Trâu Dịch, hơn nữa lúc hắn chuẩn bị đi có nhận một cuộc điện thoại, thanh âm mơ hồ truyền đến có vẻ là giọng của một nữ nhân.

Trâu Dịch cũng nghe thấy, nhện không được lùi nhai hai câu: "Cậu cùng cái gì Sầm Oanh Oanh chính là gặp dịp thì chơi, phối hợp một chút, nhưng đừng quá nghiêm túc."

Tuy rằng vấn đề vòng vo luẩn quẩn này mới được đề cập đến không lâu, nhưng Dương Miên Miên lại sớm đã hiểu loại sự tình buộc chặt lằng xê này, người trong mắt người khác có vẻ ân ái lại chưa chắc ân ái, người làm người khác cho rằng họ là oan gia đối đầu đến chết cũng chưa chắc có thù oán, thật thật già già, kỳ ảo, cái gì cũng không phải là thật, đặc biệt là cảm tình.

Nhưng Tiết Thiệu quay đầu lại, nhìn Trâu Dịch hơi mỉm cười: “Cậu đối với tôi còn chưa đủ yên tâm sao?”

Trâu Dịch ngẫm lại cũng đúng, liền đại phát từ bi phát tay để hấn đi gặp dịp thì chơi, đến Dương Miên Miên cũng ở trong lòng thăm thắp nén nhanh cầu nguyện cho Tiết Thiệu một lần.

Ngồi ở trong xe Trâu Dịch, cô nhìn không được mở miệng: “Tiết Thiệu là người khá tốt.”

“Làm gì, coi trọng hấn ta?” Trâu Dịch một mở miệng liền phun nọc độc: “Tuy rằng tôi biết A Thiệu nhà chúng tôi mị lực siêu lớn, nhưng hấn không phải là người cô có thể với, hết hy vọng đi là vừa.”

Đối với người quen, Dương Miên Miên cũng không cần bình tĩnh: “Phi, bạn trai tôi mới là tốt nhất!”

Trâu Dịch yên tâm, bắt đầu mãnh khen: “A Thiệu đương nhiên được rồi, tôi quen biết cậu ấy mười mấy năm, lúc tôi mới bắt đầu làm người đại diện, cậu ấy là người đầu tiên tôi dẫn dắt.” Hấn tỏ vẻ đắc ý cực độ, không phải mỗi một người đại diện đều có thể mới lần đầu tiên liền mang ra một cái ảnh đế, ban đầu là hấn dẫn Tiết Thiệu, nhưng sau đó lại là thành tựu của Tiết Thiệu dẫn hấn.

“Anh ta vẫn luôn không kết hôn?” Dương Miên Miên ám chỉ.

Trâu Dịch lại tỏ vẻ đương nhiên: “Kết hôn mang đến hậu quả có tốt có xấu, nếu không phải chân ái hoặc là có lý do đặc biệt tốt, còn không bằng như bây giờ, hơn nữa tôi cảm thấy A Thiệu hiện tại chính thuộc về sự nghiệp, hấn còn có nhiều hơn cơ hội, thật sự tôi cũng không tán thành nếu cậu ấy kết hôn.”

Cũng đúng, giới giải trí nam nhân không kết hôn cũng không ít, Trâu Dịch khẳng định không có nghĩ tới một loại khả năng khác.

Dương Miên Miên quyết định đổi một góc độ khác: “Tôi thì cảm thấy là, anh chỉ mới gặp phải một tên tra nam, cũng không thể tỏ vẻ tất cả nam nhân khác đều là tra nam nha, như bạn trai tôi, siêu tốt”

“Đề hấn cho tôi?” Trâu Dịch liếc Miên Miên, trước đây hấn có gặp qua Kinh Sở một lần, nói thực ra thì tâm cùn hơi động, nhưng là hấn vẫn có nguyên tắc, không đem thẳng nam bê cong.

Dương Miên Miên lúc này mắng: “Anh dám thử xem!”

“Hừ! Vậy cô còn giới thiệu làm cái *beep* gì.”

“Vậy anh thật sự muốn từ bỏ sao?”

Phía trước đèn xanh đã snags, nhưng chiếc xe đậu trước vẫn còn chưa đi, Trâu Dịch có điểm bức bối ần ần kèn: “Dương Miên Miên tôi và cô nói, chuyện này không đơn giản như các người vốn tưởng, hiện tại trên mạng mỗi người bán hũ, đại gia diễn mấy trò như bao nuôi tiểu tam bị đưa tin còn chưa tin được, không mấy cái là thật sự.”

“Kia cũng không nhất định mà.”

“Thực sự cũng không hấn, nhưng trên cơ bản vẫn đúng, đại gia chơi thì cũng chỉ là chơi, cuối cùng vẫn là ai về nhà nấy, kết hôn sinh con, Miên Miên à tôi nói với cô, sống một đời này thật không dễ dàng.” Trâu Dịch cuối cùng thốt ra một câu nghe rất trầm trọng, không phải tự mình trải qua sẽ không có cách nào có thể đúc kết được, lời hấn nói chỉ là bắt đắc dĩ.

“Cô đấy, đừng thấy thời đại bây giờ tiến bộ hơn chút, nhưng người có thể quang minh chính đại nói ra được có bao nhiêu, Nam Khang Bạch Khởi còn không phải nhảy sông, Trương Quốc Vinh cuối cùng không phải cũng nhảy lầu sao, đề ý ai, yêu ai cũng không phải không có nhưng hiện thực quá khó nhẫn rồi, tôi cũng từng nghĩ muốn tìm một người khác, không yêu cầu nhiều, chỉ hi vọng hấn có thể cùng tôi kết tóc tợn đời mà thôi.” Trâu Dịch nói nói hốc mắt liền đỏ lên, “Sao biết lại khó như vậy, tôi vốn dĩ muốn kiên trì đến cuối, nhưng rồi thì sao, con mẹ nó hiện tại giống như là cái chề cười, hấn xem tôi như một trò đùa, nói kết hôn liền kết hôn, đậu má cùng lắm thì tôi đây cũng kết hôn, có gì to tát.”

Dương Miên Miên có một loại cảm giác cùng chị em khuê mật tâm sự, quá vì diệu, cô với tay lấy khăn giấy quạ, bị Trâu Dịch rống lên: “Tôi không khóc!”

“.....” Cô nói có lệ: “Được rồi được rồi, anh có không khóc chỉ là bị hạt cát nhỏ tẹo bay vào mắt thôi, thế được chưa.”

Trâu Dịch hít hít mũi, phát hiện nước mũi đang chảy ra, chỉ đành gạt lấy khăn giấy từ tay Miên Miên lau sạch, Dương Miên Miên cho rằng hấn sẽ lại đau lòng mắng tra nam tiếp, không nghĩ tới hấn trầm mặc trong chốc lát lại nói: “Kỳ thật cũng không thể toàn trách hấn.”

Hấn cùng người trong nhà cãi nhau hai lần, một lần bởi vì sau khi tốt nghiệp khăng khăng đi làm người đại diện, cự tuyệt công việc được cha mẹ an bài, lần khác chính là xuất quỹ, làm cha hấn tức giận đến độ tuyên bố từ nay đoạn tuyệt quan hệ cha con.

Lúc ấy hấn đã cùng tên tra nam kia ở một chỗ, tự cho là có tình yêu, cha mẹ có hiểu hay không không hề quan trọng, chỉ cần bọn họ có thể ở bên nhau, hết thấy đều là đáng giá.

Lúc ấy, thật là quá ngốc, một thời niên thiếu cuồng dã, tự cho mình là dũng sĩ bảo vệ tình yêu, ánh nhìn thế tục chẳng nề hà, một quãng trời thanh xuân đầy nhiệt huyết, thế không quay đầu lại.

Nhưng một năm lại một năm nữa, hoa nở hoa lại tàn, chẳng sợ đã từng thật tình yêu nhau quá sâu, cũng chẳng không nổi hiện thực tàn khốc tra tấn, đến cuối cùng, quãng thời gian đã từng phần đầu quên mình vì tình yêu rồi cuộc lại biến thành một hồi ức đáng chề cười, hấn có thể trách ai được? Đây là do chính hấn lựa chọn, hơn nữa còn mạnh miệng nói: “Tuyệt không hối hận”, giờ nhận quả đáng chỉ có thể tự mình nhắm mắt nuốt xuống.

Nhưng hết thảy đều đã không thể quay lại từ đầu.

21:47 - 090419

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118-1: Cơm sáng

Edit + Beta: Winnie

Trâu Dịch một đường trầm mặc đưa cô về nhà, Dương Miên Miên thấy hần khổ sở như vậy cũng có chút hụt hẫng, cô cảm giác cô cần nói gì đó để an ủi, nhưng rồi lại không biết nên nói điều gì.

Trước kia Miên Miên thích xem tiểu thuyết BL nguyên nhân rất đơn giản, bởi cô chán cấu hình thức yêu đương bình thường của nam nữ trong các bộ tiểu thuyết khác, tình cảm giữa hai người nam nhân làm trước mắt cô như bùng sáng, cảm thấy rất có ý tứ, mặt khác nam nhân cùng nam nhân chỉ gian cảm tình cùng với một nam một nữ lại có bất đồng.

Hơn nữa nam nhân tiêu phí nữ sắc lâu như vậy, rốt cuộc cũng có một ngày đến phiên nữ nhân tới tiêu phí nam~ sắc, có nhiều ý tứ.

Nhưng chuyện xưa chung quy vẫn chỉ là chuyện xưa, mấy truyện đó vai chính đều được dựng ra một hình tượng đẹp đẽ, hoàn mỹ y hệt nhau, mỹ thiếu niên tốt đẹp, đại thúc tự nhiên làm cho người ta thích, nhưng mà hiện thực gay đều là người thường.

Bọn họ có bề ngoài phổ thông, bọn họ có tình cảm bình đạm, bọn họ cũng có chuyện xưa,... Nhưng không phải đều đi đến HE.

Dương Miên Miên biết, để đối địch cùng với đa số người là điều rất khó, thật sự rất rất khó, dù ở phương diện nào, ví như chuyện cô ở lớp không hợp thành bè phái liền dễ bị bỏ ra, bị cô lập, lúc ấy dù có chuyện gì xảy ra cô luôn là đối tượng hiểm nghi đầu tiên.

Đồng tính luyến ái cũng tương tự, thế giới hiện tại lấy tình yêu khác phái làm chủ, như vậy, khi không giống phần đông người khác sẽ luôn gặp thành kiến, dù loại hình thức nghị luận đồn dập kéo đến: "Đồng tính luyến ái không có đạo đức", "Đồng tính luyến ái vi phạm sứ mệnh sinh sôi nảy nở của nhân loại", "Đồng tính luyến ái là một loại bệnh"....

Thời đại đang phát triển, cái nhìn của con người cũng thoáng hơn dù chỉ là một ít, hiện tại vấn đề đồng tính luyến ái cũng không quá miễn cưỡng, nhưng số người lựa chọn come out không nhiều, bởi họ đều biết rằng, sự tình vốn không hề đơn giản như vậy.

Dương Miên Miên nghĩ đến đây, chỉ cảm thấy tự giễu. Người đứng xem tự cho là rõ ràng, kỳ thật cũng không hiểu được đương sự khổ sở bao nhiêu.

Giới giải trí đã là một vòng tròn nhiều tầng, rộng lớn, không tiết tháo, tuy là như thế, Trâu Dịch còn cẩn thận lại càng cẩn thận, hướng chỉ là người thường đây.

Cái này ý niệm này làm cô cả một đêm dài không thể làm phần chần tỉnh thần, Kinh Sở lại không ở đây, cô tâm rồi chỉ có thể nằm trên giường lật qua lật lại như bánh nướng áp chảo.

Rạng sáng, Kinh Sở đã trở lại, Dương Miên Miên nghe thấy tiếng mở cửa, cô vốn không ngủ sâu, muốn bò dậy nhào vào lòng ngực anh, dựa dựa rồi cùng anh nói chuyện, nhưng ngấm lại vẫn nên nhìn xuống.

Anh chắc hẳn đã mệt lắm rồi, nếu thấy cô còn thức anh lại phải hỏi cô có đói không, lại ôm ôm chút, lại nói mấy câu, kia thật là làm anh mệt thêm mất.

Anh đã rất mệt, Dương Miên Miên nghĩ như vậy, liền làm bộ chính mình đang ngủ say, cô cảm giác được anh tắm xong rồi lên giường nằm xuống, trước khi ngủ còn hôn trán cô, không đến một phút đồng hồ sau đã ngủ say.

Nghe thấy anh đều đều hô hấp, Dương Miên Miên mở mắt ra, xoay người nhìn anh, anh ngủ thật sự sâu, giữa mày là nét mệt mỏi nồng đậm, một khác kia cô nghĩ cô trước đó thật sự quá là không hiểu chuyện.

Trước kia, mặc kệ Kinh Sở trở về muộn ra sao, cô tình liền muốn ôm, sau khi ôm đến thỏa mãn mới có thể ngoan ngoãn trở về ngủ, cô khi còn muốn riu rít cùng anh nói chuyện, cô là đang giải nỗi khổ tương tư, nhưng lại không có nghĩ tới khi đó Kinh Sở có phải chỉ là muốn hảo hảo an tĩnh mà ngủ một giấc hay không.

Miên Miên thật sự không biết, bởi vì Kinh Sở trước nay đều sẽ không lộ ra biểu tình không kiên nhẫn trước cô, anh mặc kệ bản thân thêm mệt cũng sẽ theo chiều theo ôm cô, nghiêm túc nghe cô nói chuyện, vỗ vỗ giúp cô ngủ.

Lúc không hiểu chuyện cảm thấy hết thấy mọi việc này là đương nhiên, hiện tại mới biết được đây là đủ trân quý cỡ nào. Vận khí cô thật tốt, từ lúc bắt đầu yêu đương liền gặp được chàng trai tốt nhất, cô không giống mấy bạn nữ khác gặp phải người bạn trai không kiên nhẫn, cũng không gặp phải loại người vì cái tôi lớn mà khiến cả hai cãi nhau âm trời. Anh không bởi vì thấy cô không hiểu chuyện mà mỗi một, cũng không bởi cô tùy hứng mà quyết định chia rã với cô. Anh vô điều kiện mà dung túng cô tùy hứng, dung túng cô "hư".

Nhiều điều khó được, hai từ sẽ xuất hiện ở trên người Dương Miên Miên, một năm trước kia cô đều sẽ cho rằng đây là thiên phước dạ dâm.

Nhưng hiện tại cô thấy mình thật may mắn.

Dương Miên Miên nghĩ một hồi, liền thấy mũi hơi ế, cô đem mặt dán lên trên cánh tay anh, nghĩ thầm, cô nhất định phải người lớn một chút, lại phải thành thực một chút, không thể vì bản thân quá nhiều, phải nghĩ nhiều cho anh mới nên.

Bất luận dù là loại cảm tình gì đi nữa, chỉ cần có hai bên đều cùng nhau nỗ lực mới có thể lâu bền, cô hi vọng tình cảm của hai người sẽ lâu dài, vĩnh viễn bất diệt.

Ngày hôm sau Kinh Sở tỉnh giấc liền ngạc nhiên phát hiện Dương Miên Miên cư nhiên đã rời giường, đi ra bên ngoài mới thấy, cô đang vụng về chiến trứng cùng lạp xưởng, bánh mì thì nhờ máy nướng bánh mì trợ giúp, nướng đến hương thơm ngào ngạt khắp phòng.

Kinh Sở thấy một màn này diễn ra nhưng lại không xuất hiện cảm giác vui mừng, anh không thấy việc bạn gái nhỏ cực khổ làm cơm sáng là điều đáng cảm động, anh chỉ thấy mơ hồ, lo lắng: "Tiểu Dương?"

"Nhìn này nhìn này, em làm cơm sáng cho anh đó." Cô vốn muốn làm biể tình tự nhiên một chút, nhưng vẫn không cách nào che dấu vẻ mặt muốn được khen ngợi.

Kinh Sở ôm ôm cô, kéo ra chỗ ghế dựa ngồi xuống: "Bảo bối."

"Hả?" Cô còn đang đắm chìm trong sự vui sướng khó có thể tự kiềm chế.

"Như thế nào đột nhiên đi làm cơm sáng?" Kinh Sở cũng không hy vọng Dương Miên Miên làm chuyện như vậy, bọn họ mới vừa ở cùng nhau, anh sẽ cho cô yên ổn, chỉ cần ăn được, chơi đùa rồi ngủ ngon là tốt, còn anh sẽ chiều cô cô, dù là chuyện lớn hay chuyện nhỏ.

Hiện tại, là anh nơi nào bại lộ ra sao, vì cái gì mà người mỗi ngày đều hận không thể ở trên giường ngủ đến mặt trời lên cao sẽ muốn dậy sớm nấu cơm?

Dương Miên Miên chớp chớp mắt: "Như vậy anh có thể ngủ nhiều thêm một chút, em sợ anh mệt mỏi quá."

Kính Sở bị những lời tâm tình của cô nàng đánh trúng, một hồi lâu không thể nói ra chữ nào, chỉ kéo cô vào trong ngực ôm ấp: “Bảo bối, anh rất vui, nhưng mà tiểu Dương, em không cần hiểu chuyện như vậy, anh sẽ chiều cô em cả đời.”

Dương Miên Miên: “..... Kia không được đâu, anh so với em lớn hơn mười tuổi, vốn dĩ tuổi thọ nam nhân so với nữ nhân đã ngắn, chờ tới lúc anh già rồi khẳng định là em chiều cô anh nha.”

Kính Sở mới sáng sớm bị lời của cô chọc cười: “Nếu đã như vậy, vậy em sớm bắt đầu nỗ lực làm gì, về sau có rất nhiều cơ hội.”

“Vậy cũng không được.” Cô như cũ cực kì nghiêm túc: “Anh phải quan tâm bản thân, vốn lớn hơn em mười tuổi đấy, hiện tại không nghỉ ngơi tốt sẽ mau già, người ta nhìn vào sẽ nói anh là ông lão còn em là một mỹ nhân.”

12:31-280419

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 118-2

Edit+ Beta: Winnie

Kính Sở véo véo mặt cô, ra vẻ không vui: “Như thế nào đấy, hiện tại là đang ghét bỏ anh đúng không, em giỏi thì ghét bỏ thử xem, nhìn đi, anh có già không, hử?”

“Anh hôm qua trở về muộn như vậy, vừa đặt đầu nằm chưa đến ba giây là ngủ say rồi.” Dương Miên Miên thờ dài, ba giây trước còn hôn cô một chút nữa: “Cảm giác anh mệt muốn "chết" luôn đó biết không.”

Kính Sở hơi nhướng chân mày: “Hóa ra tới qua lúc đó em vẫn chưa ngủ, vậy mà không dậy hỏi anh một câu, đồ vô lương tâm này.”

“Em là cảm thấy anh quá mệt, còn phải nói chuyện với em rất phí sức.” Miên Miên nhỏ giọng lầm bầm.

Kính Sở hiểu rõ, dở khóc dở cười: “Tiểu Dương à, em xem em có bị ngốc hay không chứ, soa em biết anh không muốn nói chuyện với em đây?”

Anh ôm cô vào ngực, đặt nụ hôn nhẹ lên tóc cô: “Mỗi ngày về nhà việc anh muốn làm nhất chính là nói chuyện cùng em, Miên Miên, anh sẽ rất vui nếu hôm qua em thức dậy hôn anh một chút đó, anh sẽ cực kì cực kì vui mừng.”

Dương Miên Miên cau mày: “Là cái dạng này sao?”

“Đương nhiên.” Kính Sở vỗ vỗ vai cô: “Hiện tại mau trở về ngủ đi, em còn có thể ngủ thêm một lát.”

Dương Miên Miên khó xử mà nhìn mấy cái trứng chiên: “Nhưng em đã làm xong rồi mà.”

“Anh sẽ ăn hết, em mau trở về ngủ tiếp đi.” Kính Sở vừa lừa lại gạt đem cô hổng trở về ngủ nướng, rồi quay lại ăn hết bữa sáng cô làm.

Dương Miên Miên đáp chần, thờ dài: “Tôi không muốn đâu, nhưng Kính Sở anh ấy....”

“Chỉ thật sự dễ bị lừa ghê.” Đám tiểu đồng bọn vây xem nhất trí tỏ vẻ phong cách này không hợp với cô tẹo nào.

Dương Miên Miên lầm bầm nói: “Tôi biết anh ấy lo tôi sẽ mệt chứ, tôi biết hết đó, nhưng nhìn anh ấy mệt mỏi như vậy, tôi không thể cái gì cũng không làm.”

“Chỉ thật sự không phải vì trù nghệ không tính tìm lấy có sao?”

“Tôi chỉ là cảm thấy tôi phải giúp anh ấy, làm anh ấy không thể cự tuyệt.”

Nhưng mà, cô còn chưa tìm được biện pháp tốt cho chuyện này thì chuyện khác đã vội vàng ập đến, không kịp phòng ngừa xảy ra, hoàn toàn làm Dương Miên Miên sợ ngây người.

Trâu Dịch bị cảnh sát mời đi điều tra, mà quan trọng là hắn lại có quan hệ với vụ án mưu sát mấy hôm trước.

Người chết là một DJ đệ nhất ở quán Bar, nam giới, 29 tuổi, bị phát hiện đã chết vào trong nhà, căn cứ mạnh mẽ tại hiện trường có thể phán định đối phương lừa DJ vào rồi từ phía sau một nhát đâm chết, nơi huyền quan có dấu vết vật lộn, bởi vì đêm qua có một trận mưa lớn, ở trong phòng xuất hiện dấu giày cỡ 42, tài sản trong nhà vẫn nguyên vẹn.

Cảnh sát bước đầu điều tra các mối quan hệ của DJ, sinh hoạt của hắn ta cực kì thối nát, tình cảm bất nháo, còn thiếu nợ đầy đầu, có không ít chủ nợ, số người có động cơ gây án không phải số ít.

Nhưng án này còn chưa tra rõ, lại có vụ án mới đến tay, trùng hợp vụ án này nạn nhân cũng bị giết chết tại nhà, chức nghiệp MB, 27 tuổi, tài sản trong nhà nguyên vẹn, không có dấu hiệu lục lọi.

Hai vụ án từ tương tự nhau, cảnh sát gộp vào điều tra lại phát hiện thêm một điểm tương đồng, cả hai nạn nhân đều là gay.

Sở dĩ tìm được Trâu Dịch, bởi vì hắn là cuối cùng nhìn thấy MB, nói cách khác, ngày hôm qua hắn đưa Dương Miên Miên về nhà sau đó chạy tới tiêu phí.

Dương Miên Miên biểu tình (==!)

Điều may mắn là Trâu Dịch chỉ hỗ trợ điều tra, không bị lưu lại. Thời điểm Dương Miên Miên đến cục cảnh sát, liền thấy bộ mặt như táo bón đang ngồi ở phòng thẩm vấn của hắn.

Kính Sở cùng Thường Nhận ở bên trong hỏi chuyện, Liễu Ngọc ngồi ở trước bàn đen ghi đầy manh mối đâm chieu.

Dương Miên Miên vỗ vỗ bả vai Liễu Ngọc, Liễu Ngọc hoảng sợ, nhìn thấy Miên Miên liền hét: “Miên Miên~, cô là cái đồ không có lương tâm, tốt xấu gì chúng ta cũng từng là chiến hữu đó, cô phải nhớ đến lúc tôi gửi cô nhiều tiểu thuyết như vậy a!”

“Bình tĩnh một chút.” Dương Miên Miên quyết đoán họa thủy đông dẫn, “Loại chuyện này cô hẳn là đi hỏi đội trưởng các cô nha!”

Liễu Ngọc tức khắc liền héo rũ.

Bên kia Kinh Sở đã mang theo Trâu Dịch đi ra, hẳn thấy Dương Miên Miên chợt có điểm ngoài ý muốn: “Sao em lại tới đây?”

“..... Ách, đi ngang qua.” Dương Miên Miên phát hiện mấy người bên cạnh tầm mắt cứng không hèn đều nhìn qua đây, cômột đầu hắc tuyến, “Đi đến quán đối diện ăn mì.”

Kinh Sở “.....” Lấy tiền cho cô: “Đi thôi.”

Dương Miên Miên liền nắm lấy Trâu Dịch kéo hẳn đi ra ngoài, Trâu Dịch rốt cuộc tìm được người phun nọc độc: “Tôi nói cho cô biết [^#^@*@;#] con mẹ nó chó thật!”

“Anh không thể [/@*#*\$], anh là [^#&].” Dương Miên Miên phi thường bình tĩnh: “Anh phải tự mình hiểu lấy đi.”

**Wie: mấy cái kí tự xà ngẫu đó cứ xem như họ đang *beep* nhau đi, ha.*

Liễu Ngọc oa một tiếng: “Hắn ta với Miên Miên có quen biết à?”

“Bạn bè?” Kinh Sở nghĩ nghĩ lại cảm thấy cái này từ không phải thực thỏa đáng, cho nên thay đổi một từ khác: “Khuê mật?”

Liễu Ngọc: “.....” Đội trưởng, anh cảm thấy dùng từ đó thật sự ổn sao?

Vào quan, Dương Miên Miên cầm tiền của Kinh Sở mời khách, cô kêu hai chén mì thịt bò: “Sao lại thế này a, ngày hôm qua còn tốt, hôm nay đã đến cục cảnh sát a.”

“Tôi...mẹ nó nào biết đầu rằng trở thành thế này chứ!” Trâu Dịch còn cảm thấy oan uổng đó, hẳn ngày hôm qua cảm thấy tâm tình không tốt, liền muốn tìm địa phương thả lỏng, cho nên đi một câu lạc bộ đêm nổi danh, tìm một người trước kia từng có vài lần qua lại, tên thật không rõ, chỉ biết là hẳn ta gọi là Arthur.

“Người nước ngoài?”

Trâu Dịch mắt tròn trắng: “Ngốc à, cô gặp qua người gọi là Elizabeth liền cho rằng nàng ta thật sự là nữ vương Anh quốc sao? Đây là nghệ danh, ai cho là thật.”

Dương Miên Miên: “..... Úc.” cô lại không đi đi tìm, sao cô biết.

“Đêm qua sau khi xong việc ở khách sạn tôi liền đưa hẳn trở về, ai biết hôm nay lại phát sinh ra loại sự tình thế này.” Trâu Dịch muốn thổ huyết, thật sự là quá xui xẻo: “Tôi gần đây chính là xui xẻo tột cùng!”

Dương Miên Miên vừa rồi tuy chỉ ở trong văn phòng chốc lát đã nghe các bạn nhỏ nhiệt huyết thảo luận sự tình qua một lần, hai vụ án đều có điểm tương tự: gay, cũng là người có mối quan hệ xã hội tương đối hỗn loạn.

Trước kia chỉ biết là có hung thủ chi chuyên môn nhắm vào kỹ nữ mà giết người, hiện tại, chả lẽ hẳn bắt kịp thời địa nhi nhắm vào gay?

Đồng tính luyến ái thì có trên chộc đưng chạm đến ai, vẫn là tên hung thủ có bệnh đi? Trước kia từng bị đồng tính luyến ái làm tổn thương, là bị bạo súc quá tàn bạo sao?

Dương Miên Miên trong lòng phỏng đoán lung tung, mà Thường Nhạn đã sơ lược ý chính về hung thủ tương đối đơn giản:

“Hắn ta có nỗi thống hận về những người đồng tính.” Thường Nhạn nói: “Nhưng về người bị hại chỉ bị duy nhất một nhát dẫn đến tử vong, hkanf toàn không chịu thêm bất kì tổn thương nào, vì vậy theo tôi, hung thủ đã từng bị tổn thương về tinh thần, không phải dạng tổn thương trên thân thể.”

An chuyên môn nhắm vào một dạng đối tượng không nhiều, bởi vậy trong thời gian ngắn những chứng cứ thu thập được không qua rõ ràng, Kinh Sở nhìn qua Liễu Ngọc, ý bảo cô nêu ý kiến của bản thân.

Liễu Ngọc lấp bắp nói: “Tổn thương tinh thần? Tôi chỉ biết SM gì đó, còn trên tinh thần, ngoại trừ tương ái tương sát còn có cái gì sao?

Đậu má đọc nhiều tiểu thuyết như vậy, thời khắc mấu chốt hoàn toàn không có chút giá trị tham khảo nào hết. (〒▽〒)

12:35-30/04/19

- -----

*Tâm sự mỏng: các cậu biết không, vừa edit truyện vừa lo mẹ vào tịch thu điện thoại, vừa hồi hộp vì đồng bài tập chưa giải xong, thật sự rất là đau đớn... Nhưng không sao cả, chỉ cần qua kì thi này tôi sẽ được bung xõa rồi. Hahahahahuhu☐(*sổ mũi-ing*)*

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Bị thương

Edit+Beta:Winnie

Dương Miên Miên cùng Trâu Dịch ăn được một nửa, liền có cuộc gọi của Tiết Thiệu đến hồ tại sao Trâu Dịch cả ngày không mở máy, Trâu Dịch tìm đại một lý do:"Di động hết pin, tôi vừa mới sạc xong."

Bên kia Tiết Thiệu căn bản không tin: "Trước tới nay di động của cậu đều không tắt máy."

"OK, ừ thì là ngày hôm qua thời điểm ngủ say quá, quơ tay quơ chân không cẩn thận đập hư điện thoại được chưa, sao cậu cứ một hai bắt tôi phải nói ra sự việc mất mặt như vậy mới được sao?" Trâu Dịch hung tợn trừng mắt nhìn Dương Miên Miên một cái, ý bảo cô phải bảo mật nhưng việc xảy ra trong hôm nay.

Dương Miên Miên nhún vai, cúi đầu ăn mì.

Trâu Dịch cùng Tiết Thiệu tùy tiện nói thêm hai câu rồi cúp máy, ném điện thoại lên bàn." Cmn, thật sự muốn đi chùa thấp hương, sao đạo này nhiều chuyện phiền toái vậy nè."

"Tại sao không nói rõ?" Dương Miên Miên hút chụt mì sơi, mơ hồ không rõ hỏi: "Các người không phải bạn tốt sao?"

Trâu Dịch phiền não mà gãi gãi đầu: "Tôi, tại vì chưa từng nghĩ a Thiệu sẽ gọi, cậu ấy luôn kêu tôi đừng làm loạn, dù sao thì việc ra ngoài tầm hoan cũng không phải quá bình thường sao?"

"..... Anh xác định không phải bị tìm việc vui?"

Trâu Dịch hung hăng nói tiếp: "Dương Miên Miên, cô có giỏi nói thêm câu nữa, có tin tôi ụp chén mì lên đầu cô không "

Ồ, vậy thôi, làm một người bình thường đứng ven đường quan sát vẫn vui vẻ hơn, Dương Miên Miên quyết định không kích thích hấn tiếp, thay đổi đề tài khác: "Tôi nói, anh gần nhất cẩn thận một chút đi."

"Lại có ý gì đây?" Bỗng dưng Trâu Dịch trở nên nhạy bén dù gì "nữ nhân" giác quan thứ sáu vẫn tưng tưng đối đúng.

Dương Miên Miên mặt không đổi sắc trả lời: "Anh nói anh không thấy thù phạm, nhưng chưa chắc tên đó không thấy anh, nếu hấn muốn giết người diệt khẩu làm sao bây giờ?"

Trâu Dịch hoảng sợ: "Không đến mức đó đi, tôi ngày hôm qua không phát hiện người nào hết."

"Có lẽ là do anh không có chú ý kỹ, loại chuyện này là thả rằng tin này có không thể tin là không." Dương Miên Miên tận tình khuyên bảo: "Cho nên nha, tạm thời đừng đến mấy nơi tìm niềm vui vậy nữa."

Trâu Dịch mặt trợn trắng: "Cô đó, giọng điệu y hệt A Thiệu, xảy ra việc thế này trong lòng tôi cũng có bóng ma chứ, sao có thể đi tiếp!"

"Vậy là tốt rồi, anh mau về nhà đi."

"Tôi đưa cô trở về?"

"Bạn trai tôi sẽ tới ngay $\sim(\geq \nabla \leq)/\sim$ "

Dương Miên Miên tươi cười thật sâu kích thích tên cầu độc thân Trâu Dịch, cô còn bắt giác đặt câu hỏi: " Anh ấy thật soái đúng không?"

Trâu Dịch buông chiếc đũa quay đầu muốn bỏ đi, một chút cũng không muốn ngồi nghe chuyện ân ái, dù mớ cầu lương này free.

Lúc đi ra cửa gặp qua Kinh Sở, thấy biểu tình của hấn cũng không khác mấy so với lúc ở cục cảnh sát ban nãy, vẫn nghiêm túc, nhú mồm, nhưng ánh mắt có vẻ ôn nhu hơn rất nhiều.

Yêu đương gì đó, thật tốt a..... Trâu Dịch nghĩ như vậy, đột nhiên cảm thấy thành thị này cư nhiên to lớn, lại không có một cái có thể cho hấn an tâm dựa vào người. (**A Thiệu không tính á**)

Bằng không, trở về vậy, dù sao mấy năm nay cũng kiếm được cũng đủ tiền, trở lại quê cũ, tìm một người không biết về quá khứ của mình, nghe lời cha mẹ kết hôn, có lẽ cũng không quá bất ổn?

Kinh Sở vừa vào cửa, chủ tiệm liền ngẩng đầu hỏi: "Vẫn như cũ?"

"Đúng vậy." Kinh Sở là người quen của lão, lão bán không cần hỏi cũng biết anh luôn thích ăn một chén mì thịt bò nhiều hơn một chút mặt.

"Hai người ăn xong rồi?"

"Cậu ta bị em chọc tức đi rồi." Dương Miên Miên cắn ống hút Coca làm mặt quỷ: "Hấn không phải hung thủ."

Kinh Sở nhìn thấy bên phần cô vẫn thừa nửa chén mì liền trực tiếp giải quyết nó trước, đũa cũng không đổi, ở bên nhau lâu như vậy, đã sớm đã không gì kiêng kỵ.

Dương Miên Miên đưa ly nước của mình đến trước mặt Kinh Sở: "Cảm thấy anh vội đến liền nước miếng cũng chưa thời gian uống."

Kinh Sở đã nhanh chóng ăn xong chén mì dư, đúng lúc lão bán đưa đồ đến, anh cảm ơn, lại uống trước một ngụm Coca cô đưa sang: "Sợ em một mình buồn."

"Không có." Dương Miên Miên ngậm lại ống hút tiếp tục uống: "Em biết anh nghĩ cho em là được rồi."

Kinh Sở liền cười, gấp một mảnh thịt bò đưa đến bên miệng cô, Dương Miên Miên a một ngụm ngậm đi: "Ăn xong em sẽ về nhà, anh hôm nay về không?"

"Hỏi, nhưng hấn là sẽ hơi trễ, em không cần chờ."

Dương Miên Miên kỳ thật là rất muốn đi đến cục cảnh sát chờ anh, nhưng cũng biết chính mình chưa chắc có thể giúp được cái gì, hơn nữa sợ gây ảnh hưởng không tốt, cũng chỉ có thể từ bỏ." Vậy được rồi."

Nhưng nhờ anh mệt quá thì làm sao đây? Cái ý niệm quan tâm từng chút này từ khi tìm được đường sống từ sa mạc kia liền có, chỉ còn một đường sống, anh không do dự để lại cho ckk, dù có cô thành quỷ anh vẫn không lựa chọn từ bỏ, thử hỏi, cả đời này làm sao còn người thứ hai đối xử với cô được như vậy?

Lúc ấy cô liền muốn đem bí mật cuae bản thân nói cho anh biết, một người thừa nhận lâu lắm, rồi cuộc cũng tìm được người có thể dựa vào.

Nhưng cái ý niệm sinh rathật lâu, Dương Miên Miên nhưng vẫn không có cách mở lời, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là quyết định để lại nhiều sơ hở cho anh tới hỏi, sau đó cô chỉ việc thuận nước đẩy thuyền nói ra coi bộ tốt hơn.

(kỳ thật dấu vết đã đủ nhiều..... Chỉ là bản thân anh không biết mà thôi $\neg (\neg \nabla \neg) \neg$)

Bởi vậy, Kinh Sở buổi tối trở về phát hiện cô ngồi ở ghế bập bênh nơi ban công ngắm phong cảnh, muôn vàn loại ánh sáng từ những căn lầu cao ngất về đêm có thể nói là cảnh đêm đẹp nhất Nam Thành, cô phiêu lãng, như đang cùng ai trò chuyện: "Mấy năm nay rất ít nhìn đến ngôi sao, hôm nay thời tiết thật tốt, các người cảm thấy thế nào?"

Ghế bập bênh nói: "Miên Miên, Kinh Sở đã trở lại, coi chừng bị nhìn thấy chị đang lăm bằm nói với tui em."

Dương Miên Miên cười nhạo một tiếng, nghĩ thầm em thì biết cái gì, chị đây cũng không biết như thế nào mở miệng cho nên mới nghĩ ra biện pháp ám chỉ hẩn, chúng nó không cảm thấy cô thực cơ trí sao?

Hải Tặc: "....."

Kinh Sở hoàn toàn không có linh hội được ý tứ của cô, bởi vì Hải Tặc cũn gần đó nên chỉ rằng cô đang nói cùng Hải Tặc, không nghĩ nhiều, chỉ hỏi: "Tiểu Dương, đã đói bụng chưa, muốn ăn thêm bữa khuya không?"

"..... Anh ấy sao lại không hỏi vì mình lăm bằm lâu bầu một mình lăm gì sao?" Dương Miên Miên sợ ngây người.

Ghế bập bênh về mặt bình tĩnh: "Đại khái cảm thấy chị bệnh tâm thần thành quen rồi đó."

"....."

"Miên Miên?"

Nháy mắt cô thay đổi biểu cảm thành đáng thương vô cùng chạy sang: "Em không có, anh đang đói sao?"

"Ừm"

"VẬY ăn em đi."

Được như ý nguyện.

Điện thoại đúng lúc Kinh Sở đang tắm reo lên, Dương Miên Miên ghé vào bồn tắm nhìn anh bước ra đi cầm di động, nâng mặt nói: "Hào soái a, người xem eo kìa, cơ bụng kìa, soái quá đi mất."

"Miên Miên kìa, chị gần đây có phải trở thành hoa si đánh mất tiết tháo luôn rồi không!" Bồn tắm nhìn không được phun tào: "Lại nói, em là dùng để tắm rửa, hai người đừng có làm mấy chuyện dư thừa được không hả?"

"Cái gì gọi là việc dư thừa chứ!" Dương Miên Miên nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: "Đây là công năng phụ của em đó biết chưa!"

Bồn tắm: "Chị mặt dày vô si như thế em không còn lời nào để nói!"

Gương: "Mau đem tiểu Dương thuần khiết trước kia về đây đổi cho tui này đi!"

"Chậm!"

Giai đoạn bị xem nhầm là quỷ suốt ngày trong nhà tránh nắng kia, hai người không có việc gì làm, đều đem đối phương hiếm lạ vô cùng, cho nên thuận lý thành chương giải khóa rất nhiều tư thế mới, cũng mở ra rất nhiều tân bản đồ..... Phòng tắm chỉ là một trong số đó.

Kinh Sở đã cầm di động trở lại, bọt tắm vẫn chưa hết, khi trở lại anh vừa ngồi vào bồn tắm vừa tiếp điện thoại, sau đó bị Dương Miên Miên từ phía sau chuẩn xác ôm lấy, thuận tiện nghe lên một chút.

Nguyên lai là Bạch Bình cùng Liễu Ngọc điều tra ra DJ cùng MB gì đó đều là khách hàng của một quán bar đồng tính, đây là điểm giống nhau thứ hai, không loại trừ nghi vấn hung thủ thông quan quán Bar này tìm ra mục tiêu.

Dương Miên Miên có chút khản trương: "Hiện tại có phải anh nên đi đến đó?"

"Sẽ không, thay ca nghỉ ngơi." Kinh Sở cầm vôi hoa sen cho cô tẩy bọt tắm, "Đừng lo lắng."

Dương Miên Miên yên tâm, vốn đang có điểm ngo ngoe rục rịch, nhưng ngấm lại hiện tại loại này thời điểm vẫn là nên thành thành thật thật lên giường ngủ đi.

Dù sao hôm nay cũng thực thỏa mãn $\sim(\geq \nabla \leq) \sim$

Ngày hôm sau, cảm thấy mỹ mãn- Dương Miên Miên tiếp tục trở lại phim trường đưa tin đóng phim, Tiết Thiệu thoát nhìn có tâm sự, lúc nói chuyện với cô rất nhiều lần thần, Dương Miên Miên nhìn không được liền hỏi: "Làm sao vậy?"

"Gần đây..... Tiểu Dịch có phải xảy ra chuyện gì không?" Tiết Thiệu nhìn về phía Miên Miên: "Cậu ấy có nói với cô cái gì không?"

Dương Miên Miên ba phải cái nào cũng được: "Đại khái là vì chuyện tình cảm mà buồn rầu đó."

Tiết Thiệu khe khẽ thờ dài, ánh mắt thần thờ lại mang ưu thương thật sự thực có thể nháy mắt hạ gục người khác, Dương Miên Miên thấy mấy nữ diễn viên kia đều hướng hẩn nơi này nhìn lẫn.

Tổng cảm giác chụp xong về sau cok muốn lên đầu đề $_(:3" \angle)_$

Trên đường Tiết Thiệu lại gọi cho Trâu Dịch mấy lần, hẩn trước sau không tiếp, mà hôm nay lịch trình quay chụp đặc biệt xấu, rất nhiều NG, Tiết Thiệu tuy rằng vẫn luôn ản nhẩn không phát hỏa, nhưng vì ngày thường luôn là mang nộ cườ trên mặt, thì hôm nay lại để mặt lạnh cũng đủ để cho mọi người hiểu được hôm nay ánh để tâm tình phi thường không xong.

Nhưng hẩn dù sao cũng là diễn viên chuyên nghiệp, trong lòng mặc kệ có bao nhiêu bức bối cũng có thể ở trước máy quay không chế biểu tình, Dương Miên Miên tự than thở không bằng.

Quay chụp vẫn luôn kéo dài tới 10 giờ mới kết thúc, Tiết Thiệu vội vàng tháo trang sức liền chuẩn bị lên xe, quay đầu lại nhìn thấy Dương Miên Miên lẻ loi liền kêu cô tới: "Đi thôi, tôi đưa cô trở về."

Dương Miên Miên cũng không khách khí: "Cảm ơn."

Xe chạy khoảng một phút Tiết Thiệu lại gọi Trâu Dịch, vẫn như cũ, không có người tiếp, Tiết Thiệu sắc mặt càng trở nên khó nhìn, Dương Miên Miên lần đầu nhìn thấy tâm trạng hẩn học lộ rõ như vậy: "Queo vào, đi đến nhà Trâu Dịch đi."

Dương Miên Miên ở trong lòng yên lặng vì Trâu Dịch thấp nển, Tiết ảnh đế vừa thấy chính là cái loại ngày thường không phát hóa, phát hóa lên liền không phải tùy tiện có thể làm dịu.

Bất quá cô trong lòng cũng lo lắng Trâu Dịch, liền không có phản đối.

Trâu Dịch ở tại một cái tân tiểu khu, xanh hoá làm được khá tốt, xe đi vào liền cảm thấy thấp phần u tĩnh.

Cũng không biết là xuất phát từ cái gì ở trong lòng, Tiết Thiệu đột nhiên nói một câu: "Phòng bên này cậu ấy vốn định mua để sống sau khi kết hôn.."

Dương Miên Miên: "..... Trong nước không phải không thể kết hôn sao?"

"Thật sự muốn kết hôn có thể đi ra nước ngoài," Tiết Thiệu ngữ khí gọn sóng bất kinh, cô căn bản nhìn không ra tới tâm tư của hắn nữa, không hồ là ảnh đế: "Huống hồ, giấy hôn thú loại đồ vật này tuy quan trọng, lại không phải rất quan trọng."

Dương Miên Miên cân nhắc một chút, 罍, cô là biết Tiết Thiệu thích Trâu Dịch, cho nên tổng cảm thấy giống như là ám chỉ điều gì, hay do quá đa tâm?

Xe ngừng, Tiết Thiệu xuống xe lập tức, liền mạch lưu loát.

Dương Miên Miên không muốn đi theo làm bóng đèn rực sáng, Trâu Dịch tình huống hiện tại tốt nhất chính là có người có thể đủ bồi ở hẩn bên người an ủi, nếu người kia lớn lên soái lại thích hẩn, nói không chừng có thể thoát khỏi bóng ma tâm lý thất tình.

Cô cứ như vậy miên man suy nghĩ, đột nhiên thấy bên dưới lầu có người chuyển phát đang rời đi, cũng không biết lý do tại sao cô lại đột nhiên nhìn hẩn ta kỹ một chút, dựa vào ánh sáng của đèn đường, mơ hồ nhìn ra được gương mặt kia là của người vẫn còn trẻ tuổi.

Mười phút đi qua.

Cô không chờ được đến khi Tiết Thiệu xuống lầu, lại chờ được xe cảnh sát cùng xe cứu thương, Dương Miên Miên lúc này phản ứng lại: "Phi!"

Tên hung thủ lại chạy ngay trước mắt cô mất tăm!

19:19-100519

- - - - -

Lâm nhâm cùng Winnie

thi sắp xong rồi, mấy môn ngày mai nhẹ nên tranh thủ edit xú.

đang bị sốc vì mấy bài thi của bản thân, vì câu lương trần từ ngoài đời đến cặp Dương-Sở trong truyện.

trời đang mưa, lạnh quá ~

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Hậu quả xấu

Edit+ Beta: Winnie

Cư nhiên trở mặt nhìn hung thủ chạy ngay trước tầm mắt mình, Dương Miên Miên cảm thấy thật sự quá mất mặt, không còn lời nào tả nổi, cô kéo vội cửa xe, nhảy xuống đường. Thấy mấy nhân viên y tế nâng cái cáng từ trên lầu xuống, Tiết Thiệu theo sát ngay phía sau, cô vội vàng hỏi: "Hắn thế nào?"

"Tôi không biết." Áo somi trên người Tiết Thiệu nhiễm đầy máu đỏ, hai tay hẩn không thể khống chế mà run rẩy nhè nhẹ.

Dương Miên Miên bước lên xe cứu thương, thuận tiện đem Tiết Thiệu kéo lên cùng: "Còn đứng đó ngây ra làm gì, đi thôi."

Tiết Thiệu như người vừa tỉnh mộng, đi theo xe cứu thương, cả người đần độn, cũng không biết làm thế nào đến được bệnh viện, cũng quên mất bản thân là người của công chúng, cứ ngây người ở phòng giải phẫu, không biết lại nghĩ tới chuyện gì, đột nhiên gục mặt trong lòng bàn tay khóc lớn.

Nam nhi cũng có nước mắt, nhưng họ không dễ dàng để nó xuất hiện, trừ phi đó là chuyện quá đau lòng.

Giờ này khắc này, hẩn hối hận tại sao không bày tỏ tâm ý của mình sớm hơn?

Kính Sở bọn họ rất nhanh đã tới, thấy cô cũng không nhiều lời vô nghĩa.: "Có chuyện gì xảy ra?"

"Tôi đã nhìn thấy hung thủ, hẩn giả dạng làm người chuyển phát nhanh, chiều cao khoảng chừng một mét bảy, cân nặng trong không vượt qua một trăm năm mươi cân*, một tên tiểu bạch kiểm, còn trẻ, biển số xe máy là xxx." Dương Miên Miên tin tưởng vào trí nhớ trước sau như một của bản thân cung cấp mạnh mẽ.

**tính theo cân Trung Quốc*

Kính Sở gật gù đầu: "Người thế nào rồi?"

Vừa dứt lời, cửa phòng giải phẫu mở ra, bác sĩ mổ chính nói: “Giải phẫu thành công, người bệnh đã thoát khỏi nguy hiểm đến tính mạng nhưng vẫn cần tịnh dưỡng thêm”

Kính Sở nhẹ nhàng thở ra: “Cảm ơn.”

Bên kia Tiết Thiệu đã phác gục bên người Trâu Dịch, gất gao mím chặt môi đi theo vào phòng bệnh, Liễu Ngọc thấy một màn này, lấy kinh nghiệm đọc qua hơn ba ngàn tiểu thuyết nhận ra ân tình: “Cái kia có phải hay không.....”

Dương Miên Miên chu chu môi, không phủ nhận, Liễu Ngọc ngẫm hiểu, vút cho một ánh mắt, hai người nhanh chóng trong nháy mắt đạt thành tâm hữu linh tê cảm ứng.

Trâu Dịch tuy rằng tạm thời không nguy đến tính mạng nhưng vẫn trong trạng thái hôn mê.

Tiết Thiệu vẫn còn công việc dang dở chưa hoàn thành, mỗi ngày bị gọi đi, Dương Miên Miên nhìn đều cảm thấy hần vất vả, trợ lý khuyên hần rất nhiều lần, hần vẫn là sét đánh không thể lay chuyển, ngày ngày đều đặn đến bệnh viện chờ tin tốt.

Điều đáng đề cao hứng chính là hung thủ kia mới không bao lâu đã bị bắt được, hần một tên gay, làm việc tại cửa hàng tiện lợi đối diện, mỗi ngày giá trị văn ban, nhưng có một ngày vào buổi tối, xuất hiện một cô gái cùng người khác cãi nhau trước cửa cãi nhau, tên con trai kia bỏ đi, để lại cô gái ngồi xồm ven đường khóc đến thương tâm.

Hần liền đi qua đưa cho cô gái ấy một túi khăn giấy, cô gái kể cho hần nghe chuyện cũ, nam chính trong câu chuyện đó chính là DJ người bị hại đầu tiên.

Kỳ thật đây cũng chỉ là một câu chuyện cũ đã phủ đầy bụi, DJ đó cãi nhau với bạn trai, trong lúc tức giận đi tìm một cô gái vẫn luôn yêu thầm hần, thông báo hai người đang yêu đương, nhưng chẳng được bao lâu, tên bạn trai kia lại bắt đầu dây dưa cùng DJ, hai người quay lại, vút bỏ cô gái vô tội, cô gái này hôm nay đến tìm hần nói chuyện.

Nói bọn họ đều đã chuẩn bị kết hôn tốt như vậy, cũng gặp qua cha mẹ đối phương, nếu hần ta làm vậy chính là không có công đạo với người nhà.

DJ liền bày tỏ: “Tôi là một tên gay, thật sự cong không chút thẳng, tôi không thích nữ nhân, tôi ở bên cô đơn thuần là muốn chọc tức hần mà thôi.”

Vốn tưởng rằng khi mình nói như vậy cô gái kia sẽ hiểu ra mà từ bỏ.

Dương Miên Miên nghe đến đó, nhin không được phát biểu ý kiến: “Hần đây là tính thần trọng nghĩa bạo lều sao, chỉ vì điều này mà đi giết người?”

Đương nhiên sẽ không đơn giản như vậy, này chỉ là một cái □□ mà thôi, trên thực tế nguyên nhân chính dẫn đến việc phạm tội của hần là do tuổi thơ bất hạnh.

"Vị" hung thủ này sinh trưởng ở một gia đình vận vẹo, phụ thân hần chính là gay, ở thời đại đó, điều này là một sự cấm kỵ, sợ người khác biết mình thích nam nhân, cha hần quyết định kết hôn cùng một phụ nữ khác, miễn cưỡng sinh hạ hải tử, sau đó, hần ta cho là sứ mệnh đã hoàn thành, liền cùng vợ chia phòng ngủ, không bao giờ chịu nằm cùng.

Theo lý thuyết trong thiên hạ vợ chồng không yêu rất nhiều đi, con cái cũng chưa chắc sẽ gặp đánh sấu vào như vậy, nhưng là có một ngày tên hung thủ cùng mẫu thân đi sau khi đi công viên giải trí về, thấy cha mình cùng một tên nam nhân dây dưa trong phòng ngủ.

Một màn kia đối với đứa trẻ như hần lúc ấy ảnh hưởng rất lớn, hần ói ra cả mật xanh mật vàng.

Mẹ hần chạy đến đánh tên kia, đánh cả cha hần, nháo lớn đến mức hàng xóm xung quanh đều tới vây xem, chỉ trích, bàn tán, cha hần cảm thấy mất hết mặt mũi. Cùng mẹ hần cãi nhau một trận rồi bỏ đi, không trở về nữa.

Chỉ còn lại hần với mẹ đối mặt với đồng lòng vớ vẩn, cuối cùng mẹ hần không chịu nổi áp lực dư luận, cắt cổ tay tự sát.

Ông bà hần cũng vì chuyện này mà thấy mất mặt, sợ hần di truyền "bệnh" của cha, nên đối xử với hần cũng lãnh đạm vô cùng.

Hần hận cha mình, hận có một người cha gay, hận cha không có trách nhiệm với gia đình, rồi dần dần nỗi hận ấy trở thành cừ hận, từ một hạt giống nhỏ gieo rắc vào lòng đã biến thành cây đại thụ, hần hận, rất hận.

Và khi hần bắt gặp cô gái ấy, hoàn cảnh giống với mẹ mình, bóng ma ẩn sâu trong lòng bao nay với cha lại nổi lên, không chế hần bước lên con đường trả thù đến cùng.

“Hần ta cảm thấy đồng tính luyến ái chính là tội ác, là cội nguồn của gia đình không hạnh phúc, ngay từ đầu vốn chỉ muốn phát tiết sự hận thù với cha mình, nhưng sau khi giết người lần đầu, hần liền thấy bản thân đã nhận được một loại sứ mệnh, sứ mệnh làm sạch xã hội này.”

Kính Sở đối với kẻ phạm tội như vậy cũng không xa lạ, nhưng phía trước như trường hợp của Kẻ sát nhân sông Green đều nhắm vào kỹ nữ, những người không thuần khiết, còn chuyện nhắm vào đồng tính lại cực kì hiếm thấy.

Dương Miên Miên sau khi nghe xong, có điểm thổn thức: “Bỗng dưng thấy những người này thật bất hạnh vì đã trải qua tuổi thơ như vậy.”

“Quá trình lớn lên, tuổi thơ sẽ ảnh hưởng rất lớn đến cách ông sau này. Thông thường những người có tuổi thơ bất hạnh sẽ rất cực đoan...” Kính Sở xoa đầu cô, không nói rõ nhưng Miên Miên đã hiểu ý tứ của anh, nhìn, nói: “Chú cảnh sát à, tôi là một công dân tốt, tuân thủ luật pháp nha.”

Kính Sở hôn lên trán cô: “Thật ngoan.”

Dương Miên Miên hừ hừ hai tiếng, dời đi đề tài: “Bất quá lại nói tiếp chuyện này, mẹ hần cũng thật vô tội, cùng thế a, anh nói cha của hần ta có thể xem là hành động lừa hôn không?”

“Có thể, nếu ở niên đại kia..... Là cả nhân sai, cũng là xã hội sai.” Kính Sở khe khẽ thở dài, cha mẹ hần cũng không phải vì tình yêu mà kết hôn, thậm chí cả hai đều yêu người khác, nhưng hai bên đều thẳng thắn thành khẩn tôn trọng, gia đình hần tuy rằng không giống người thường, lại không thể nói là không có hạnh phúc.

Dương Miên Miên tràn đầy đồng cảm, luvs quay đầu lại đi bệnh viện thăm Trâu Dịch đem ngọn nguồn cùng hần thuật lại một lần, cuối cùng bổ sung một câu: “Hiện tại cậu còn muốn tìm nữ nhân kết hôn không?”

Trâu Dịch đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, động nhẹ là trên trán đã tủa ra mồ hôi lạnh, nhưng nghe thấy lời này vẫn là chửi ầm lên: “Mẹ nó thích nam nhân có sai sao? Chúng ta trời sinh chính là đồng tính luyến ái không được sao! Dựa vào cái gì phải bị nói như vậy! Tôi thật là [*beep* ——] chó má.”

Trọng điểm hoàn toàn không đối..... Dương Miên Miên từ đến từ lạnh nhò lấy quả vài ăn, hình như là Tiết Thiệu đưa tới, nhất kỵ hồng trần phi từ tiểu nhưng cô chỉ nghĩ đến ngày đậm quả vài ba trăm viên, dù sao Trâu Dịch cũng không thể ăn mà, có một bên lột một bên hưởng trong miệng tắc lưỡi, mơ hồ không rõ mà nói: “Hiện tại thật nhiều điều rồi, nhưng tôi nói, mặc kệ thế nào, nếu cậu chỉ thích nam nhân, phải kiên cường, cùng nữ nhân kết hôn cũng không hạnh phúc nổi, lại còn kéo theo một gia đình không hạnh phúc, cậu nghĩ xem?”

Trâu Dịch trầm mặc trong chốc lát, không tình nguyện gật đầu: “Tôi đây mới sẽ không để con tôi biến thành như vậy đâu, quá thảm, nam nhân kia thật là đủ tra.”

Hắn thiếu chút nữa cũng tra như vậy có được không? Dương Miên Miên chửi thầm một tiếng, rốt cuộc chưa nói ra tới, chỉ là bình tĩnh mà nói: “Cậu nếu cùng nam nhân ở bên nhau, làm sao sinh hài tử đây, cậu sinh được chắc?”

Trâu Dịch khinh bỉ liếc một cái: “Thụ tinh ống nghiệm hay tìm một đứa trẻ mồ côi nuôi dạy không được sao, ngu ngốc.”

“Ồ, nếu không phải có tôi, làm sao dễ tìm ra hung thủ như vậy, cậu nên hào hào cảm tạ tôi đi.”

“Phi, rõ ràng là a Thiệu tới cứu tôi.” Trâu Dịch bản tính độc miệng không thay đổi, “Thiếu điều dát vàng lên mặt, cô chuyện đóng phim hoàn thành chưa?”

“Tôi vừa đóng mấy ngày hôm qua.” Dương Miên Miên ngày hôm qua đóng máy, hiện tại là không có việc làm, điều duy nhất khiến cô lo lắng là: “Tôi cảm thấy tôi hẳn là sẽ bị hắc thực thám”

Trâu Dịch vui sướng khi thấy người gặp họa: “Sao rồi, đắc tội mấy người phụ nhân kia hả? Ha ha, chơi tâm nhân, một trăm cô cũng đâu không lại nhân gia, được rồi, tôi nói a Thiệu một tiếng, để hắn che chở cô một chút.”

Dương Miên Miên nhìn hắn, vẫn cảm thấy có điểm quái lạ, nhưng các bạn nhỏ không phải đang bàn tán sao thuốc vẫn chưa đến thì là nói về thời tiết sao lại nóng vậy, một chút đều không phối hợp.

Trâu Dịch xoay đầu, tránh đi ánh mắt cô.

Dương Miên Miên: “..... Chúc mừng”

“Cái gì?”

“Tìm được đứa nhóc gọi cậu là cha.”

Trâu Dịch mắt tự nhiên ho khan hai tiếng, kết quả thiếu chút nữa xé rách miệng vết thương, Dương Miên Miên thay hắn ấn linh, thuận tiện đem vỏ quả vải ném vào thùng rác: “Ngày mai tôi phải khai giảng, không rảnh tới thăm đâu.”

“Mau cút đi!” Trâu Dịch thật đúng là sợ cô truy vấn đêm qua đã xảy ra cái gì.

Kỳ thật loại chuyện này ai cần nói ra miệng đâu, dùng đầu ngón chân cũng đoán được đã xảy ra cái gì, nếu là cô, thích người bên ngoài quý môn quan đạo một vòng, chính mình cũng sẽ nhận không được thông báo.

Có cái gì hiếm lạ, (▽￣～) hứ～～!

Dương Miên Miên đi rồi, Tiết Thiệu mặc võ trang lén lút vào phòng bệnh, nhỏ giọng kêu: “Tiểu Dịch.”

“Đã bảo đừng có tới rồi!” Trâu Dịch mở mắt ra, pha tức giận: “Cậu không để ý, nếu có người thấy được lại nói cậu chơi chiêu! Có bao nhiêu người muốn cộ nhiệt cậu, muốn hắc cậu không biết sao, còn có vạn nhất bị phòng viên phát hiện cậu tới bệnh viện lễ nào không có lời đồn đãi? Nói cậu xảy ra sự cố vẫn thủ hạ lưu tình sao, không chừng là nói cậu đưa bỏ tới phá thai!”

Tiết Thiệu bình tĩnh mà cời xuống khẩu trang: “Lại không có gì ghê gớm, không lãng xê không đề tài, chờ phiên từ bá trước có xào, chúng ta không đều quen.”

Vừa nói đến chuyện này Trâu Dịch liền nghĩ tới: “Dương Miên Miên cái nha đầu ngốc kia ~ ngốc nghếch, cậu chiếu cố cô ấy, đừng để cô bị người ta hắc đến thảm quá.”

“Ừ” Tiết Thiệu đoán đến là vững vàng bình tĩnh, còn rót cho hắn ly nước ấm: “Tối, uống nước, miệng vết thương còn có đau hay không?”

“Ta muốn ăn BBQ, ăn tôm hùm nướng, uống bia, thật là ghen khuấy chết ta!” Trâu Dịch muốn động không thể động nằm trên giường, cảm thấy cả người khó chịu.

Tiết Thiệu hoàn toàn không để ý tới hắn vô nghĩa, thẳng đến chủ đề: “Chờ đến lúc thân thể cậu, chúng ta liền xuất ngoại.”

“Có đạo diễn tìm cậu à, Hollywood phải không? Tôi đã nói nói cậu đã đến lúc tiến quân ra quốc tế mà, lúc đó sẽ không giống bây giờ nữa! Lúc đó không tiếp người không có danh tiếng, trừ phi kịch bản hay, tuyệt đối không thể tùy tiện chụp lạng phiên, về sau phiên không được thân!” Trâu Dịch bắt đầu thao thao bất tuyệt nói về kế hoạch sau này, hiển nhiên đối với công việc hắn xử lý, đối với tương lai phát triển của Tiết Thiệu sớm có ý tưởng.

Tiết Thiệu đặc biệt bình tĩnh mà đánh gãy hắn: “Kết hôn.”

Trâu Dịch: “..... Hà?”

16:05-120519

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 121-1: Đại học

Edit: Winnie

Tương lai của Trâu Dịch cùng Tiết Thiệu tạm thời không nhắc đến, tháng chín tới, đại học Nam Thành khai giảng.

Nhưng với tân sinh mà nói, hơn nửa tháng trước đã bắt đầu đi báo danh tiến hành hai kì quân huấn, nhưng lúc ấy thương thế của Dương Miên vẫn chưa tốt, bác sĩ đề nghị cô trong một khoảng thời gian dài không được tiếp xúc với ánh sáng mặt trời, cho nên thuận lý thành chương, cô xin nghỉ.

Hiện tại vai diễn của cô đã đóng máy, trường học bắt đầu khai giảng, việc này cũng có ý nghĩa với Dương Miên Miên rằng một cuộc sống mới của cô chính thức bắt đầu rồi.

Ngày khai giảng, thời tiết đặc biệt tốt, trời xanh mây trắng, buổi sáng còn có "cảnh sát thức thức" làm cho cơn sáng tình yêu, Dương Miên Miên dựa theo tin nhắn thông báo địa điểm tập hợp, sau đó chính là lễ khai giảng.

Cô hiện tại đã trở thành sinh viên năm nhất của khoa vật lý đại học Nam Thành, khoa tự nhiên vốn dĩ nam thừa nữ thiếu, nam sinh lớn nên xinh đẹp đều dễ trở thành bảo bối nhận được sự đối xử tốt nhất, nhưng năm nay đã xuất hiện một mỹ nữ nhà, đại ngộ mà nói thật sự rất là.... Từ lúc cô bước vào lầu của ban khoa học tự nhiên, tỷ lệ người quay đầu lại gần như một trăm phần trăm.

Thông thường sau khi nhìn thoáng qua,. quay đầu nhìn kỹ một cái, 80% nam sinh sẽ cất lời hỏi: "Mỹ nữ à, cậu muốn đi đâu thế?"

"Lầu 303, tôi đã biết đường, cảm ơn." Người đã sớm đem bản đồ trường học ghi nhớ- Dương Miên Miên đương nhiên sẽ không xuất hiện việc không rõ đường đi, nhưng cái nhóm hộ hoa sứ giả này vẫn một mực đưa cô tới lớp.

Đại ngộ chưa bao giờ được hưởng qua này sớm đem cô cảm thấy sồn tóc gáy, nổi da gà.

thời điểm Dương Miên Miên đến phòng học của ban hơn phân nửa lớp đã đến, nhìn thấy cô đều thụ sủng nhược kinh: "Mỹ nữ, cậu tìm ai?"

".....Tôi là sinh viên của ban này." dương Miên Miên một đầu hắc tuyến đầy đám nam sinh đang vây quanh dạt ra, tìm một chỗ ngồi xuống lại bị vây thành vòng.

"Mỹ nữ, cậu thật sự học ban này của chúng tôi sao?"

"À không, mỹ nữ, cậu tên gì vậy?"

Dương Miên Miên mặc niệm thầm trong lòng, có thể chịu đựng, có thể chịu đựng, không được mắng người, không được chửi bạn học, KInh Sở nói phải hòa đồng.... Cô hít một hơi sâu, thở ra rồi mở cặp lấy sách đọc, làm lơ bọn họ.

Cuối cùng có một nam sinh đáng người nhỏ nhắn tiến lại, cầm một tờ danh sách: " À, ừm... bạn học à, cậu có thể ghi tên vào đây."

Rốt cuộc cũng xuất hiện người không gọi mỹ nữ gọi bạn học, Miên Miên nhẹ nhàng thở ra, tiếp nhận danh sách, ghi tên, sau đó lại phát hiện ra một cái tên của một nữ sinh khác, tuyệt đối là động vật quý hiếm nha _(:3" ∠)_

Cậu bạn vóc người nhỏ nhắn nhận danh sách cô đưa, đẩy đẩy cái kính mắt tròn: " Tôi tên Khâu Tương, là Tương trong tương Tương Dương."

Thu hương sao? Dương Miên Miên nghĩ vậy rồi bật cười, mỹ nhân cười, mấy cái nam sinh ban này vừa bị cô quát quả thực không thể chống cự nụ cười như vậy, chỉ cảm thấy trái tim như biến thành nai nhỏ, chạy loạn xạ, đôi khi nhất kiến chung tình chính là đơn giản như vậy.

May mắn giảng viên đã bước vào nói việc chính, Dương Miên Miên mới có thể tránh được một kiếp.

Lễ khai giảng bắt đầu lúc 9 giờ, viện trường học viện lên tiếng, viện trường họ Tôn, là viện sĩ viện trung khoa, là tám bai lớn ở giới vật lý trong nước, cách ông nói chuyện cũng đầy ý vị tuyệt vời, từ Newton, đến tư tháp ái nhân, đến Hawkins, đỉnh đặc nói, vì sinh viên ở đây mà mở ra một thế giới mới về vật lý học.

Chỉ một khắc kia khiến Dương Miên Miên cảm thấy cô không chọn sai chuyên môn, cô rất hứng thú với việc nghiên cứu tâm lý học tội phạm, nhưng trên thực tế trong nơi sâu nhất của nội tâm, cô mong muốn giải đáp tại sao vạn vật có linh tính, và cô có thể nghe thấy thanh âm của chúng.

Đây liệu là một loại hiện tượng tự nhiên sao hay vẫn thuộc về những việc tâm linh kỳ quái phi khoa học? Nghi vấn này làm cô bối rối rất lâu, cô lại không biết nên tìm đáp án ở nơi nào. Có lẽ đây cũng là một chuyện tốt đẹp không phải sao?

Sau lễ khai giảng long trọng sinh viên được lãnh giấy, hội sinh viên trợ ở trường mang giấy về ký túc xá, cùng bạn bè trong ký túc quen thuộc, tâm sự hay đi mua sắm sinh hoạt đều dễ dàng hơn.

Dương Miên Miên không được chỉ, tất cả mọi người đều tan, cô cảm theo cuốn sách đến thư viện, thuê một cái ngăn tủ sử dụng trường kì, miễn cho việc mỗi ngày đem sách để toàn bộ trong cặp, nặng muốn chết luôn.

Hôm nay là ngày khai giảng đầu tiên, đại bộ phận đang tập trung trong ký túc xá hay phòng ăn, riêng cô thư thả đến thư viện, bắt đầu tiếp thu tri thức của nhân loại.

Đại học vật lý tự nhiên cùng cao trung hoàn toàn khác biệt, Dương Miên Miên cầm giấy bút, cầm giáo trình bắt đầu chuẩn bị bài, giáo trình cũng là tuần tự đi lên, những bài đầu không quá khó, cô hiểu được, thuận tiện làm hết mấy luyện tập đề phía sau.

Vì phòng ngủ về sau phải nộp lên, cô còn mua riêng một cuốn vở, viết bài rõ ràng.

Cứ như vậy bắt tri bắt giác đã đến buổi chiều, tranh thủ nhìn qua bài tiếng anh cùng đại số, cũng không quá khó. ngoại trừ tiếng anh, các môn trong khóa đều có liên hệ với nhau, không làm người khác có cảm giác đứt gãy.

Nghĩ đến đây, Dương Miên Miên thuận tiện nhớ ra thời khóa biểu của chương trình học, ngoại trừ toán, Vật lý, tiếng anh, còn có thể dực cũng là môn bắt buộc, các môn khác đều là môn tự chọn, cho phép học sinh tự chọn môn mình có hứng thú, đây chính là điểm khác biệt lớn nhất của đại học và trung học.

16:29-170519

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 121-2

Edit: Winnie

Môn tự chọn sẽ tự báo danh trên mạng, Miên Miên mượn máy tính ở thư viện đăng kí môn Vật lý, giảng viên chính: Tôn Viện Sĩ.

Không sai, toàn tâm Dương Miên Miên từ lúc bắt đầu luôn hướng hướng về phía Tôn Viện Sĩ, cô chính là cái dạng, không chọn thì thôi, đã chọn phải chọn người tốt nhất, cô cũng tin tưởng bản thân có năng lực này.

Trên thực tế Tôn Viện Sĩ thật sự rất nhanh đã chú ý tới nữ sinh viên này, ông là viện trưởng, mang người nghiên cứu tiến sĩ thời không để cập tới, hiện tại ông cũng chỉ chuyên giảng hai môn dành cho sinh viên đại học, cơ học cơ bản nhất và cơ học lượng tử, cả hai môn đều dành cho năm nhất, mỗi tuần có một tiết giảng, mà một tiết đó sẽ dành cho lớp học lớn, tức là gộp chung bốn lớp riêng biệt lại.

Có thể nói Tôn Viện Sĩ đối với sinh viên đại học cực kì quan tâm, đặc biệt là những sinh viên năm nhất mới nhập học.

Ngay từ ánh nhìn đầu tiên ông đã rất vui khi nhìn thấy Dương Miên Miên, trong lớp học lớn nhiều người như vậy, cô gái nhỏ này đang ngồi ở giữa hàng thứ ba, là vị trí vàng của cả lớp, để mọi cậu trai vào sau đều lấy cô thành trung tâm bắt đầu chiếm chỗ.

Dương Miên Miên sớm có đoán trước, cho nên cũng đi sớm tìm chỗ ngồi tốt, đến nỗi "nhân vật" ngồi ngay bên cạnh cô là..... Ừm, vị trí này hàng năm có người độc chiếm, là một con mèo tên là "Học bá", ngoại hình cực giống Garfield, nhưng là bởi vì đam mê nghe giảng bài, được gọi là học bá, chính là nhân vật có đại danh nổi tiếng toàn trường.

Bạn học mèo béo này thật sự quá bất mắt, quá mỹ miều, giảng viên Tôn từ cái nhìn đầu tiên đối với nhóm học sinh bao gồm mèo này đã rất vui vẻ, ông cảm thấy có vẻ những tiết học năm nay sẽ không cần phải quá lo về số người tham dự.

Nhưng dù có mỹ nữ đẹp mắt hay bạn Học bá chung lớp thì tiết học buồn tẻ vẫn hoàn buồn tẻ, sau tiết thứ nhất, số sinh viên nằm bò trên bàn ngủ không phải ít.

Mười lăm phút giao tiết, Tôn Viện Sĩ chậm rãi uống ly cà phê mà ông mang theo, thuận tiện quan sát sinh viên này.

Các sinh viên chưa tốt nghiệp đại học cùng những sinh viên đang nghiên cứu tiến sĩ hoàn toàn khác nhau, không thể nói cái nào hay cái nào dở, nhưng những sinh viên đang nghiên cứu tiến sĩ hầu như đã trưởng thành. Còn với sinh viên đại học, đặc biệt là những sinh viên năm nhất như vậy, vẫn còn tư tưởng bông bột cũng như một loại tính thần phản chấn, làm ông nhớ về quá khứ.

Tôn Viện Sĩ ghé ngồi vẫn chưa nóng, Dương Miên Miên liền chạy tới nêu thắc mắc, chỗ cô ngồi bốn bề trái phải đều có người, luca đi ra khó tránh khỏi việc đi ngang qua mấy nam sinh, việc này làm cô mất kiên nhẫn, cho nên trực tiếp chống tay lên bàn, dùng sức nhảy đến bàn phía trước.

"Giáo sư, tôi có mấy vấn đề muốn hỏi ngài." Dương Miên Miên cầm notebook qua đó, lại không biết như thế nào mở miệng mới đúng -- không có cách, lớn lên bao nhiêu năm mới lần đầu hỏi thầy giáo một điều, cảm giác thật sự rất mới mẻ _(3)∠_

Tôn giáo sư cười tủm tỉm nhận notebook: "Nơi nào không rõ?" Ông vừa thấy notebook của cô, lại vui vẻ, "Ồ, đây không phải nội dung hôm nay của chúng ta."

Luca điểm danh vào lớp ông liền nhớ tới Dương Miên Miên, là Trương Nguyên của đại học Nam thành khoa khoa học tự nhiên năm nay, điểm thi vào cực cao, ông thật sự ấn tượng, hiện tại cô có nhảy qua bàn tới chỗ ông hỏi bài, cũng không cảm thấy cô gái nhỏ này cố tình lưu lại ấn tượng cho ông, đưa thắc mắc khảo đến rất cao, bởi ông hiểu, cô gái này không thỏa mãn với nội dung sơ cấp như vậy.

"Nội dung kia," Dương Miên Miên thanh thanh giọng nói, cảm thấy chính mình lại muốn bắt đầu cuồng kéo cừu hận: "Tôi đã hiểu rõ lúc tự học."

Tôn Viện Sĩ lại cười, gật đầu: "Ta tin, nhưng nhìn em xem, khăn trương như vậy làm gì, tôi vẫn cần đi WC, uống ngụm nước đã, bằng không giữa trưa chúng ta lại nói, thế nào?"

Dương Miên Miên nghĩ nghĩ, gật đầu: "Được ạ."

Thực dứt khoát mà xoay người trở về chỗ ngồi, móc di động ra chụp Học bá bên cạnh, chuẩn bị phát Weibo, chờ đến đi lúc học lại tiếp tục nghe.

Nhưng hiển nhiên hiện tại lớp học đã không còn lực hấp dẫn đối với cô, ban nãy cô nghe là đối với suy luận của bản thân hôm qua không tin tưởng, muốn đi xác nhận, nhưng nghe được một lát, liền biết cô không sai.

Chính là như vậy ~ miêu ~

Bốn tiết khóa ngao xong, Dương Miên Miên thu thập cặp sách đi theo giáo sư Tôn, cũng như cô luôn đi theo còn một người, là một nghiên cứu sinh tiến sĩ, đệ tử của giáo sư Tôn, hôm nay vẫn luôn ngồi bên đầu giúp ông mấy việc vặt vãnh như lấy cặp sách hay ly nước còn hỏi giáo sư Tôn muốn ăn gì, hẳn đi mua.

Dương Miên Miên lúc này còn đối với học thuật trong giới này lão sư cùng đệ tử không rĩ ràng, chỉ có thể yên lặng một chút Ծ lại một chút.

Trở lại trong văn phòng, giáo sư Tôn pha tách trà, sau đó đặc biệt về mặt ôn hòa hỏi Dương Miên Miên: "Bạn học nhỏ, nói ta nghe, em tự học đến đâu rồi?"

Dương Miên Miên cũng nói ra tình hình thực tế.

Tôn giáo sư suy nghĩ, lại hỏi: "Em trước kia chưa từng nhảy cấp?" Theo lý thuyết nhữm học sinh thiên tài như vậy sẽ lựa chọn nhảy lớp, mà ở Hội Học sinh sẽ thành lập một lớp riêng dành cho mấy trường hợp này, đúng là tài không đợi tuổi.

Dương Miên Miên không thấy quá buồn bực, trước kia cô thấy bản thân không nhảy lớp cũng chỉ là chuyện không đáng nói, không nhảy thì không nhảy, cô cũng chẳng để bụng.

Nhưng hiện tại biết bề kiến thức là vô bờ, nhân sinh khổ đoán, quả thực hận không thể dùng một ngày như một tuần để học, chỉ hận sao trước đó lại lãng phí quá nhiều thời gian.

Nhưng sau lại ngẫm lại, không được a, còn phải làm công kiếm tiền, chương trình học vẫn nên nhẹ nhàng một chút thì tốt, bằng không đến mạng học tiếp cũng mất luôn.

"Cha tôi không cho." Dương Miên Miên cuối cùng lựa ra một đáp án có tính hiện thực cao nhất.

Tôn giáo sư gật gật đầu, từ cơ sở dữ liệu của ông tìm bộ bài thi cho cô: "Tới đây, chúng ta trước tiên làm thí nghiệm chút, trước kia em đã làm qua này bộ đề chưa?"

"Vẫn chưa." Dương Miên Miên đáp xong đã giải rồi câu thứ nhất, đưa ra đáp án.

Loại hình các đề mục bao gồm tính toán, đồ thị, ký ức, sắp hàng, ký hiệu, tổng cộng có một trăm bài, từ đơn giản đến khó nhằn, Dương Miên Miên càng làm càng cao hứng, làm xong vừa quay đầu lại phát hiện..... Tôn giáo sư ở ăn com hộp, còn nói với cô: "Mặc dù com trong nhà ăn trường chúng ta không thể so sánh với mấy hàng quán khác, nhưng ít nhất đĩa com thịt kho tàu vẫn có thể gọi."

Ọc ọc..... Còcũng ỏỏi bụng.

"Làm xong rồi sao?" Tôn giáo sư ăn xong, chậm rãi đứng lên xem kết quả.

Bộ đề này của ông không phải đặc biệt hoàn chỉnh để kiểm tra IQ, bài kiểm tra hoàn chỉnh nhất bao gồm 111 mục. Bộ câu hỏi Miên Miên vừa làm là bộ đã được đơn giản hóa một phần của nó, thuộc dạng đơn giản, đề kiểm tra được phải có 11 bộ, bộ đề này thuộc về bản đơn giản, tuy rằng khả năng có chênh lệch nhưng tuyệt đối sẽ không quá lớn.

Điểm Dương Miên Miên đạt được là 198.

"198, không cần 2000 gì đó, cũng không cần 200, 198, chỉ cần 198! Đem chỉ số thông minh của em về nhà! Em thật sự không cảm thấy đây là một vụ mua bán lớn đại hạ giá trên TV sao?"

Màn đêm buông xuống, Dương Miên Miên lấy tâm tình vô cùng bị phần nói chuyện với Kinh Sở.

13:10-180519

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 122-1: Bơi lội

Edit: Winnie

Dương Miên Miên ở chỗ Tôn giáo sư tiếp tục làm thêm vài bộ đề, khi Tôn giáo sư phê bài cho cô mới phát hiện lời cô nói là đúng, nội dung của khóa này cô đều đã nắm giữ.

Nếu đề cô cùng học chung khóa với những người khác, đó chính là chậm trễ thời gian. Tôn giáo sư cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy học sinh thiên tài như vậy, cũng không kinh ngạc, đặc biệt bình tĩnh mà nói: “Đã vậy, nếu em đã nắm tốt nội dung, vậy ta sẽ đi hỏi giúp em học nội dung năm hai, nếu sau này có thắc mắc hay yếu của cứ tìm ta.”

“Cảm ơn giáo sư.” Dương Miên Miên cũng không nghĩ tới sự tình có thể thuận lợi vậy, đặc biệt là Tôn giáo sư cũng không vì chỉ số thông minh của cô mà có thái độ quá kinh ngạc rồi kỳ quái, càng làm cho người ta thích.

Cuộc sống đại học của Dương Miên Miên liền như vậy bắt đầu rồi, mỗi ngày chương trình học đều trôi qua rất nhanh, ở ngôi trường này, chế độ là học phân chế, chỉ cần học xong phần tu là có thể tốt nghiệp, cho nên Dương Miên Miên cực kì vội, cô cố gắng trong khoảng thời gian ngắn nhất học hết kiến thức các năm còn lại, bởi vậy chỉ có thể học được một phần nội dung. Như phần cơ sở cơ học của giáo sư Tôn chưa học qua, đã học vật lý nguyên tử của năm hai, sau đó đi dự thánh tiết lượng tử cơ học của năm ba. Ngoài những điều đó thì Miên Miên vẫn giống sinh viên năm nhất làm từng bước.

Có vài khóa, mặc kệ thế nào đều không thể trốn tránh, ví như thể dục, và năm nhất được học chính là bơi lội, thông qua 100 mét mới có thể tpts nghiệp, mà nếu có thể thông qua bài này liền được miễn tiết.

Điều này đối với Dương Miên Miên là một sự cảm dỗ lớn, nhưng mà, cô không biết bơi.

Vì thế, cuối tuần, Kinh Sở mang theo Dương Miên Miên đi đến bể bơi của hội sở dưới lầu học bơi lội, Dương Miên Miên ăn mặc áo tắm màu lam nhạt mới mua, kia kiện áo tắm là màu lam nhạt, trên váy có trang trí đường viền nhỏ mây trắng, còn quần trong màu đen, tóc lại chính là, nhìn có vẻ trẻ trung nhưng vẫn không kém phần bảo thủ.

Hội sở có điểm vắng, bể bơi bên này càng là chỉ có hai người bọn họ, Kinh Sở vẫy cô: “Tới đây, đừng sợ.”

Dương Miên Miên theo cầu thang đi xuống, sức nổi của nước làm cô thấy lạ lẫm, cảm thấy mỗi bước đi đều khó nhọc không thôi.

“Có sợ không?”

Đối với người yêu, cô cũng không cần che giấu, thành thật gật đầu: “Có chút, em sợ sặc nước.”

“Đó là điều khó tránh khỏi.” Kinh Sở đỡ cánh tay Miên Miên, ném cho cô một khối plastic bản, Dương Miên Miên tức khắc ôm vào lòng, liền thấy an toàn hơn nhiều: “Muốn học cái gì trước đây?”

“Nín thở.”

Cái này không khó, Dương Miên Miên nghe anh nói xong liền học được học biết, nhưng kế tiếp anh muốn cô học đá nước và giữ cơ thể nổi trong nước cô liền khẩn trương: “Em có chìm xuống luôn không?”

“Sẽ không.” Kinh Sở đứng bên cạnh cô: “Anh bảo đảm em không có việc gì, tiểu Dương, có anh đây.”

Anh vẫn luôn cho Dương Miên Miên cảm giác an toàn, bởi vậy cô do dự trong chốc lát, chân vừa giẫm, cả người liền bay lên, Kinh Sở làm cô ghé vào bên cạnh học đuỗi chân.

“Anh định dạy em học kiểu bơi gì?”

“Bơi ếch.”

Dương Miên Miên: “Em là cừu mà ㄟ ㄟ ㄟ”

“Ngoan, chân sai rồi, phải lật lại.” Kinh Sở bẻ gan bàn chân cô, nắm nhẹ chỗ cổ chân hướng cho cô động tác, Dương Miên Miên căng thẳng nhớ kỹ tư thế đuỗi chân, không biết vì cái gì, vẫn cảm thấy như vậy có một chút cảm giác xấu hổ.

Năng lực học tập của cô quả không thể nghi ngờ, sau hai giờ đã có thể nín thở bơi được mấy mét chỉ như vậy nhưng cũng thấm mệt, cô ngồi trên bờ lẩm nhẩm: “Hay anh bơi bài vòng cho em xem đi.”

Bể bơi không lớn, chỉ có hai mươi lăm mét, Kinh Sở nháy mắt là có thể bơi qua rồi bơi lại, bơi ếch, bơi tự do, bơi bướm, bơi ngựa tất cả đều có thể.

Dương Miên Miên thực sự ghen tị.

“Được rồi, về thôi, mai tiếp tục, giờ nên nấu cơm đã.” Kinh Sở đem khăn tắm khoác ở trên người cô, mang vò lên lầu, lúc gần đi phục vụ sinh còn tặng mộ đĩa trái cây.

Dương Miên Miên cảm miếng lê răng rắc răng rắc cắn: “Em không cho anh ăn, lê không tốt cho anh.”

Kinh Sở xoa đầu cô, cười không nói.

Chờ đến tối, Dương Miên Miên lấy ra một cái áo tắm khác đi tìm anh: “Ngày mai em sẽ mặc bộ này ha.”

Lần này lúc mua áo tắm bọn họ mua hai bộ, bởi vì sở thích hai người về phương diện này hơi khác nhau, Kinh Sở nhìn trúng chính là bộ màu lam, nhưng Dương Miên Miên thích lại là bộ hai dây đen trắng cực kì gợi cảm, tuy so với bikini vẫn có phần nhiều vải hơn, nhưng vẫn không mấy khác biệt, đương nhiên liền bị Kinh Sở loại bỏ.

Nhưng rồi sau đó vẫn phải mua về hai bộ.

“Không được.” Kinh Sở cự tuyệt thực dứt khoát: “Nghĩ cũng không có nghĩ.”

Dương Miên Miên thất vọng: “Người ta có ngực mà, người ta muốn mặc loại này, người ta là người lớn rồi..”

“Phải không, vậy người ta mặc đi tôi xem.” Kinh Sở nghiêm túc.

Dương Miên Miên liền thay ra, màu đen làm nổi bật làn da trắng, hơn nữa thiết kế rất tốt, nên thoát nhìn thân hình cô rất yếu điệu, chỗ cần lòi thì lòi, nơi cần lồm thì lồm.

Kinh Sở quét qua, đem cô ôm đến trên đùi ngồi xong, Dương Miên Miên câu lấy cổ anh, nghiêng đầu cười: “Đẹp không?”

“Đẹp.”

22:40-200519

- -----

Winnie: đó mọi người xem, dạo này anh chị nhà mình thích phát cầu lương ghê.

Hôm nay là 20/5 nhé, đăng một chương nhỏ này tặng mọi người.

520- với họ là 我爱你,

nhưng với Wie là 我爱你们 !

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122-2

Edit: @graycat24 Winnie

Áo tắm mê mang_ing: “Đây là khen tôi đẹp sao?”

Giường nhện không được, thương hại nói: “Đứa nhỏ ngốc, hai người bọn họ đang chơi cái trò gọi là anh biết tôi biết, nhưng cả hai làm bộ không biết, hiểu không? Mi chỉ là một công cụ trong đó thôi.”

Áo tắm thuần khiết cho rằng chính mình chỉ vì bơi lội mà tồn tại: “Không hiểu.”

Nhưng mà lập tức buộc phải đã hiểu.

Bồn tắm thờ dài: “Tôi cảm thấy đồ vật trong ngôi nhà này đều bị khai phá công năng mới hết rồi..”

Giường hừ một tiếng: “Như cậu lần trước kiểm công năng của tôi đấy sao!”

Bồn tắm bình tĩnh tự nhiên: “Lại không phải tôi đoạt của cậu mà, là hai người họ thấy vui thôi, dạo này lá gan của Miên tỷ ngày càng lớn.”

Sô pha bên ngoài xen giọng: “Có là gì, tôi chỉ nói một câu, tôi không thêm đề ý, tôi đất thực hoan nghênh! Tôi bên này thích hợp một trên một dưới năm hai người, song song ngủ không cần phải xuống đất nha!”

Áo tắm ngày thơ mở miệng áo tắm: “Chúng ta thật sự không đi bơi lội sao?”

Đồ lót tình thú bị bỏ quên trong ngăn kéo thật lâu liền roi lệ: “Tôi mới là tình thú nội nội! Là tôi đó! Tên kia là áo tắm đúng không, các người quên mất tôi đúng không, hức?”

Mỗi đêm sưa khi hành ngũ vũ, Dương Miên Miên ghé vào trên ngực anh cọ mặt, chính là lấy gương mặt đi cọ cọ, bên này cọ xong đổi bên kia, Kinh Sở cười: “Trên mặt ngựa sao, để anh thổi cho.”

“Không.” Cô lại đổi bên khác, tiếp tục cọ cọ, vẫn không đủ liền đem chân gác lên người anh lại cọ cọ, giống hệ như trên người có con rắn chạy tới chạy lui, một khắc cũng không yên.

Nếu nói trước khi làm mấy động tác hài hòa kia thì chính là có ý trêu chọc, nhưng bây giờ ăn no rồi thì chính là đơn giản làm nũng.

Cô còn đem mặt chôn đến cổ anh, lại cọ cọ, lại mặt dán mặt ma trong chốc lát, đã vô cùng.

Kính Sở dung túng cô xằng bậy, vỗ về da thịt bóng loáng ở lưng cô, như là đang vuốt ve, đôi khi lại xoa đầu, giống hệt như đang sờ một con mèo nhỏ.

Anh vẫn luôn cảm thấy Dương Miên Miên thiếu sự yêu thương, khi còn nhỏ không có mẹ ôm cô vào ngực vỗ về, không có cha cùng cô chơi cưỡi ngựa hay bế lên cao, cô thiếu cơ hội thân cận với người thân, cũng không thể âu yếm mang tình cảm

Anh nguyện ý từng chút từng chút, mang những thứ cô thiếu hụt cùng tiếc nuối trước đây bù đắp lại cho cô.

Dương Miên Miên bị anh dung túng như vậy, càng là dán đến gần, ở trên vai anh cắn cắn cái đầu răng, ở trên ngực viết mấy công thức mới học, viết xong viết xong vừa lòng mà ngẩng đầu, bẹp một ngụm hôn trên cằm anh, lúc anh đang dờ khóc dờ cười lại thành tư thế nằm bò, chọc cơ bụng, cực kì vừa lòng, mặt thò lại gần tiếp tục cọ cọ.

Kính Sở không biết nên làm gì, cảm thấy cô xem thân thể anh như công viên giải trí, chơi trò chơi mãi không xong: “Tiểu Dương, chúng ta đi tắm được không?”

Đi tắm tức là phần giải trí kết thúc..... Dương Miên Miên ngưng động tác cọ mặt, sau đó bẹp một chút trở mình, nằm yên, mười phần nghiêm túc mà nói: “Ngực đau.”

Kính Sở: “.....” Anh buồn cười, ôm cô đến trong lòng ngực: “Tiểu Dương, em sao lại đáng yêu như vậy.”

“Thật sự đau.”

Kính Sở liền không cười: “Anh mới vừa cắn đau em?”

“Không phải.” Cô nghiêm túc nghĩ: “Lúc học bơi lội, áp lực đè nén nên hơi đau, anh ôm em không đau.”

Kính Sở hôn lên môi cô, thuận thế cắn mấy ngụm “Đừng tưởng rằng lấy cớ thì có thể không học bơi lội, ngày mai vẫn đi.”

“Đi liền đi bãi.”

Đi liền đi, nhưng áo tắm vẫn phải mặc bộ bảo thủ kia, nếu không sẽ không che được dấu vết _(3)∠)_

Liên tiếp hai ngày cuối tuần được bạn trai ái huấn luyện, Dương Miên Miên thuận lợi qua môn bơi lội, về sau tới tiết thể dục có thể đến thư viện, không cần học.

Thời gian đi học đương nhiên là vừa vội vã lại vừa phong phú, nhưng có chút hậu quả đó là, cô cùng Đặng Mạn Linh tuy học cùng trường nhưng lại xa cách.

Đối với Đặng Mạn Linh mà nói, cuộc sống đại học có ý nghĩa nhẹ nhàng vui sướng, cô học chuyên nhưng cũng chỉ có một môn cao số làm người đau đớn muốn chết, còn lại các chương trình học đều siêu nhẹ nhàng và thú vị.

Mạn Linh bỏ thời gian đa số ở các hoạt động xã đoàn, cũng tham gia vào Hội Học Sinh, học tập đã không còn là mục tiêu chủ yếu của cô.

Vốn dĩ cô cho rằng Dương Miên Miên sẽ giống như trước cao trung, nhẹ nhàng, lại không có nghĩ đến cô lại đi ngược với tất cả mọi người, bắt đầu học tập đến đáng sợ.

Mỗi ngày thời gian cô không phải ở trong lớp học thì chính là ở thư viện, quản lý thư viện biết mỗi ngày cô đều đến mượn sách, đương nhiên việc này với việc Miên Miên lớn lên xinh đẹp làn người khác đã gặp khó quên khác nhau.

Dần dà, cô cùng Đặng Mạn Linh sinh ra mục tiêu tương phản, không có bao nhiêu thời gian ở bên nhau nói chuyện phiếm chơi đùa, mỗi lần lạc giữa hai người cứ như vậy mà phai nhạt dần đi.

Nhân sinh giống như một chuyến xe, có người lên xe, cũng sẽ có người xuống xe, đôi khi có vài người bạn cưỡi đi cùng ta một quãng đường rồi vội vàng ly biệt, duyên khởi duyên diệt, đại để như thế.

Các cô cũng chưa từng ngoại lệ.

Nhưng bạn bè mới sẽ luôn đến. Dương Miên Miên vừa quen một vị học tỷ năm tư đang chuẩn bị thi lên thạc sĩ, bởi vì đã học xong các khóa học, cô mỗi ngày đều ở trong thư viện cho đến khi đóng cửa mới về.

Bởi vì thường ngồi ở vị trí cách Dương Miên Miên rất gần, hai người đánh quã vài lần đối mặt, cũng liền nhận được, có đôi khi còn sẽ nói vài câu, học tỷ IQ không quá cao, cho nên ngẫu nhiên Dương Miên Miên sẽ chỉ có ấy giải đề, đáp lại học tỷ sẽ nói cô biết nơi nào bán cơm hộp ngon, ở đâu mua đồ rê rê nhất, nhà ăn nào nấu ngon nhất.

Này đó đều là kinh nghiệm quý giá, Dương Miên Miên nhanh chóng ghi nhớ, sau đó đi ăn thử, có khi còn đóng gói mang về nhà cho Hải Tặc.

Úc, đúng rồi, bởi vì khai giảng, thời tiết cũng không quá nóng, thường ngày mỗi buổi tối cô sẽ về nhà của chính mình ngủ, Hải Tặc cũng đã về nhà, tuy rằng ngày đó cô mang nó dạo quanh đi cáo biệt, siêu cấp nhiều tiểu mẫu câu liền quay chung quanh nó, dễ dàng thấy, có Teddy, so hùm, Satsuma các loại chủng loại khác nhau.

Chỉ cần là giống cái giống như đều đi đến, còn mấy bạn đực đều lựa chọn đi vòng, mặc chủ nhân kéo sao cũng không lại.

Chú chó nào đứng đầu không cần phải thương lượng nữa.

240519

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 123-1: Ngộ độc

Edit: @graycat2411 Winnie

Thư viện sẽ đóng cửa lúc 9 giờ tối, Tôn giáo sư lại giao bài tập về nhà. Dương Miên Miên ngẫm lại, Kinh Sở tối nay hình như phải tăng ca, về nhà sớm cũng không có gì vui, thôi cứ ở lại thư viện làm bài tập cho xong.

Học tỷ kia cũng ở lại, cô ấy tên là Tạ Vũ Gia, khai giảng lần này đã lên năm tư, thời gian nghỉ hè đều là ở trường ôn tập công khóa, chuẩn bị thi nghiên cứu sinh Đại học Nam Thành, cũng là người thường xuyên đến thư viện, hôm nay Dương Miên Miên đến rất trễ nhưng cô ấy vẫn chưa ra về, còn đang vui đầu giải đề tiếng Anh.

Dương Miên Miên trả lại cuốn sách đã đọc xong, đồng thời lấy ra hai cuốn sách từ trong túi cùng với giấy bút bắt đầu giải đề toán.

Khi làm bài thời gian qua đặc biệt nhanh, nhất là trong thư viện, các bạn nhỏ đều rất an tĩnh, lúc nói chuyện đều dùng tiếng nhỏ làm cô cảm thấy cực kì tự tại. Chỉ nên chờ đến lúc Dương Miên Miên làm xong đề, lười nhác vurun vai mới phát hiện thời gian đã không còn sớm, cách thời gian đóng cửa chừng hai mươi phút.

Cô đang chuẩn bị dọn đồ ra về, Tạ Vũ Gia cũng vậy, trên đường hai người hàn huyên vài câu về đề thi, Tạ Vũ Gia cho cô mượn một quyển sách: “Không cần thiết lãng phí để mua, học thuộc lòng mấy từ đơn sau đó làm thêm vài bộ đề là được.”

“Được rồi, cảm ơn nhé.” Dương Miên Miên cũng không quá khách khí, hai người chia lối ở cửa thư viện.

Cô cũng không biết đây là lần cuối cùng cô có thể nhìn thấy Tạ Vũ Gia.

Ngày hôm sau, Nam Thành bị choáng ngợp bởi các tin tức trên báo chí, các bnr tin thời sự, học sinh năm tư Nam Thành, Tạ Vũ Gia bị đầu độc trong ký túc xá, cấp cứu không kịp thời đã tử vong.

Bởi vì là án mưu sát, hơn nữa bởi vì học sinh tự truyền tai nhau, toàn bộ vụ việc đã gây ảnh hưởng không nhỏ ở Nam Thành.

Liều cực trường nhanh chóng đưa ra quyết định, phái tổ đặc án qua điều tra vụ này.

Kết quả giám định tử pháp y mau chóng xuất hiện, độc tố khiến Tạ Vũ Gia tử vong chính là N-Nitrosodimethylamine, đây không phải là loại độc tố có thể dễ dàng thu được, nhưng nhờ đó phạm vi tra án đã được thu lại không ít, học sinh viện y học, hóa học hay hích sinh trong xã đoàn đều có thể là nghi phạm.

Cho nên Kinh Sở sau khi tính toán, bắt đầu tra từ mối quan hệ của Tạ Vũ Gia với các bạn học, người hiềm nghi đầu tiên nhanh chóng xuất hiệ, cô ta là sinh viên viện y học, Khương Trinh, là bạn cùng phòng của Tạ Vũ Gia. Hai người có quan hệ không tốt, hơn nữa căn cứ theo lời các sinh viên khác, nam sinh Khương Trinh từng theo đuổi hiện đang là bạn trai của Tạ Vhx Gia.

Động cơ, hiềm nghi gây án, năng lực gây án, hết thảy hội tụ, quả thực như dán một cái nhãn lớn rằng: “Ta là hung thủ”.

Bởi vậy, Khương Trinh bị cảnh sát triệu tập ngay lập tức.

Lúc cô ta bị triệu đi, trên Weibo truyền ra một loạt tin tức Khương Trinh giết hại Tạ Vũ Gia, bị các bạn học của Tạ Vũ Gia lòng đầy căm phẫn chỉ trích không ngừng, một truyền mười truyền trăm, hiện giờ lực lượng internet nào có thể khinh thường?

Chờ đến lúc Dương Miên Miên mở Weibo phát hiện điều này, sớm đã có người điều tra được toàn bộ giá thể của Khương Trinh, nó rằng nhà cô ta có bối cảnh, có hậu trường, yêu cầu cảnh sát phải nghiêm trị việc này.

Dương Miên Miên nghĩ, có thể thi đậu hệ y đại học Nam Thành để rồi giết người một người thô bạo đơn giản như vậy không phải thiếu năng trí tuệ sao?

Trừ phi cô ta không phải.

Cô click mở Weibo phổ biến nhất, bình luận đều hơn 10.000, lần lượt xem xét, tìm xem có thể thấy manh mối có giá trị nào không.

Có id tên là Trúc Nguyệt để lại một đoạn lời như sau:

Án tử phải đợi cảnh sát điều tra, nhưng là ta nhất định phải tới 8 một chút cô gái tên Khương Trinh này thật là một lục trà kỹ nữ nha, hahaha, nam sinh nhìn thấy chắc chắn nói cô ta là nữ thần, hảo phóng không câu nệ tiểu tiết, thể hiện tính cách thần thiện, hiểu chuyện, ta nhỏ vào, cô ta chính là một con trà xanh thôi, ở trước mặt nam nhân thì dạng này, trước mặt nữ nhân là dạng khác, đó còn chưa kể, cố ý chằm trong sinh viên nghèo khó trong ban, cố ý cho cô ấy những quần áo đồ, dùng mà cô ta (Khương Trinh) không cần tới, hahaha, mẹ nó chứ, không phải là cố ý khoe ra nhà cô ta có tiền hay sao, khoe như vậy có quá không?

Một cái không viết xong còn viết tiếp:

Thời điểm Tạ Vũ Gia cùng bạn trai cãi nhau, cô ta nhân lúc gửi tin nhắn, nói cái gì mà Tạ Vũ Gia không hiểu chuyện, không hiểu cậu, để nam nhân tốt như cậu lẻ loi, cô ta(TGV) chính là quá hiểu thẳng thi lên thực sĩ có ích lợi gì đâu, nữ sinh khoa chính quy tốt nghiệp là đủ rồi, hảo hảo ở nhà chăm sóc chồng với con mới tốt, tôi thật sự muốn hỏi, nữ nhân như vậy, lại còn khinh thường người có chung giới tính với mình, quả nhiên có đôi khi chính phụ nữ làm nô lệ cho phụ nữ, thật ngộ, hahaha.

Dương Miên Miên sờ sờ cằm, cảm thấy này hai Weibo phát có điểm trình độ, hiện tại nữ sinh ghét nhất cái gì đây, tiểu tam đó, lục trà kỹ nữ loại này ở trước mặt nam nhân dấu điểm tâm cơ, thật đáng quan ngại, thiên địch của bạn gái! Cần thiết tập thể công kích! Đến nỗi mặt sau cái Weibo kia lục sát thương liền càng thêm mạnh mẽ, hiện đại các cô gái đối với loại này mẫn cảm, tên thẳng nam ung thư vừa xuất hiện liền phun đến máu chó phun đầu.

Hai bài Weibo của Trúc Nguyệt này lập tức bị đẩy lên hàng đầu, lượng chia sẻ rất lớn, mọi người đều cảm thấy Khương Trinh quá tệ, các diễn đàn lớn cũng liên tục đăng lại, trong một đêm liền trở thành tiêu đề hàng đầu.

Dương Miên Miên đối với chuyện này rất để tâm, dù sao thì đây cũng xem như là người cô quen đầu tiên ở đại học, cứ như vậy chết đi, cũng thật sự làm nhân tâm trung rầu rĩ.

Buổi tối lúc Kinh Sở về đến nhà đã bị bạn gái theo sau như cái đuôi nhỏ, anh cũng không trốn tránh: “Khương Trinh có bằng chứng vắng mặt.”

“Thiệt hay giả?”

“Vẫn đang tra.” Kinh Sở thấy Dương Miên Miên đi theo anh vào phòng tắm, cười: “Còn theo, muốn vào tắm cùng nhau sao?”

240519

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 123-2

Edit:Graycat2411 Winnie

Chương này Wie phải làm tận 2 3 lần, wattpad có bị lỗi không nhì, lưu không được, xuất bản cũng không. Rầu rĩ quá~

- - - - -

Hôm nay vừa tan học Dương Miên Miên liền trực tiếp trở về nhà mình, Kinh Sở đến nhà cô cũng tiện hơn, trực tiếp lái xe ở qua đêm, hiện tại trong nhà Miên Miên cũng bị có sẵn khăn lông, bàn chải đánh răng cùng quần áo của anh.

Dương Miên Miên nhăn mũi, cô vẫn chưa đọc sách xong đây, kết quả vừa mới bước vào đã bị anh ôm thắt lưng kéo vào lòng ngực, sau đó anh fuooix tay đóng cửa lại.

Phòng tắm nhỏ hẹp, u ám, hai thân thể gắt gao dựa sát, nói không nên lời nhưng vẫn thân mật ái muội, Dương Miên Miên cúi đầu dùng ngón tay với dây lưng của anh, lộng tung bắt tay vào vào, Kinh Sở bế cô ngồi lên bồn rửa tay, lúc tắm xong cô chỉ mặc chiếc váy ngủ màu lam viền hoa nhỏ, tràn đầy hơi thở thiếu nữ.

Béo thứ*: "Xuất sư chưa tiếp thân chết trước....."

*《胖次》từ trong bản Trung

Kinh Sở đỡ nhẹ gáy cô, hôn môi đến chìm đắm, nhập tâm, TV thấy không tốt, nóng nảy: "Các người muốn làm liến lăm, muốn trong WC liến trong trong WC, có thể mang "đồ" theo vào không hả! Các người chưa mang đâu đó! Vạn nhất mang thai làm sao bây giờ!"

Một loạt các nhắc nhở liên tiếp, thật là nhọc lòng một gia trưởng như nó mà.

Dương Miên Miên mơ hồ nói: "Em đi uống thuốc." Bởi vì trong khoảng thời gian này hai người *chiến* đến lợi hại, cô mỗi lần đều thấy ngượng ngùng, muốn đi uống thuốc, dù gì biện pháp tránh thai này cũng không quá ảnh hưởng đến còn nhân tiện điều chỉnh ngày đến của *bà dì* nữa.

Kinh Sở cũng không có ý kiến, chẳng qua anh mỗi ngày phải làm nhiều thêm một việc -- nhắc nhở cô uống thuốc.

Nhưng lại nói tiếp, đây hẳn là cách thay đổi sách lược sau lần đầu tiên hai người có tiếp xúc thân mật, khác hoàn toàn với loại có một tầng ngăn cách kia, Kinh Sở tạm chưa nói, nhưng Dương Miên Miên mỗi lần đều cảm thấy hơi chút có như vậy có chút không được tự nhiên, rốt cuộc đối với cô mà nói thì tuy mỏng nhưng cảm guacs tồn tại lại khá rõ _(:3" ∠)_

Nhưng hôm nay hoàn toàn khác biệt, không có bất kì cái gì ngăn cách, chỉ là bọn họ hai người tiếp xúc, cô vừa nhớ tới lại cảm thấy hưng phấn khó nhịn, phản ứng của thân thể cũng phá lệ rõ ràng.

"Này thật sự rất giống đi tiểu sao." Dương Miên Miên nói thảm một tiếng rồi bò vào trong ổ chăn bò tiến trong ổ chăn, "Cấu tạo của nhân loại vẫn là thực kỳ diệu ghê." Nói rồi cô lain thuận tay đem lấy quyển sách về giải phẫu cơ thể người đặt ở đầu giường đọc vào trang, nhưng lại bị Kinh Sở vô tình cướp đi: "Nên ngủ rồi."

"Xem hai trang nữa rồi ngủ nha." Dương Miên Miên gần đây có mục tiêu là đem toàn bộ sách có giá trị nghiên cứu trong thư viện xem qua một lần, nhất thời tuy không có nhiều tác tác dụng, nhưng cứ ghi nhớ vậy, sau này ắt có cơ hội dùng.

Đặc biệt là mới đây cô phát hiện một quyển sách có tên là 《Sự huyền bí của đại não》một quyển sách lạ, chuyên về dạy người ta cách để tận dụng não tốt nhất, nghe nói số người đã từng xem qua ít ỏi có thể đếm trên đầu ngón tay, bởi vì cảm thấy tác giả quá mức là bệnh tâm thần, nhưng Miên Miên lại cảm thấy có vẻ sống điện não của cô cùng vị tác giả này cùng hướng, ban đầu chỉ đơn giản thấy gặp được một vị đạo sư trong nhân gian, nhưng sau đó mới phát hiện, chỉ số thông minh của vị này cao tới 200, đúng là "bệnh tâm thần".

Cái cảm giác gặp được đồng loại này thật quá vi diệu, chỉ nên cô đi mua riêng một quyển 《Sự huyền bí của đại não 》nghiên cứu, khiến một người "keo kiệt" như cô chịu bỏ tiền mua sách, quả là làm cho người ta cảm nhận cuốn sách này bao nhiêu giá trị.

Hiệu quả cũng là đặc biệt rõ ràng, ít nhất hiện tại trong não cô đã không phải "căn phòng" lộn xộn nữ, mà thay vì nửa đóng rác là nửa cái thư viện.

Vì cái gì là thư viện? Bởi vì nghe nói chức vụ quản lý sách báo luôn có tính thần bí.

Kinh Sở không cho cô đọc sách, Dương Miên Miên cũng không thêm đề ý, ở trong lòng cô Kinh Sở đứng thứ nhất, mấy bạn nhỏ thứ hai, mấy chuyện khác cho vào thứ ba, dù sao cũng không quan trọng như anh được.

"Vậy anh muốn nói gì với em?" Đôi mắt cô ở trong bóng tối lấp lánh tỏa sáng.

Kinh Sở ôm cô, tùy ý để cô nửa ghé vào chính mình trong lòng ngực: "Muốn nghe cái gì?"

"Vụ án của Tạ Vũ Gia."

"Em thật như muốn nghe cái này như truyện cổ tích ư." Kinh Sở nhin không được buồn cười, đại khái cũng chỉ có Dương Miên Miên sẽ đem huyết tính án tử trở thành truyện cổ tích mà không sợ sợ hãi.

Nhớ rõ trước kia Bạch Hương Tuyết đã từng ngăn cản dò vạ dận dò, ngăn vạ dưng ở nữ hài tử trước mặt nói vụ án, hung thủ gì đó, lúc ấy bà còn làm bộ che ngực sợ hãi: "Mẹ mỗi lần nghe thấy tim đều bang bang đập nhanh, nhảy loạn, nào có người con gái nào thích chứ, họ đều yêu lãng mạn đó có hiểu không, chính là nghe xong âm nhạc sẽ mặc bên ngoiạf mư lớn, không mang theo dù, nhưng khoảng cần lái xe đi mà cùng nhua chạy vội trong mưa, hay hôn môi dưới ánh đèn đường, trong mấy ngôi nhà có tiếng radio, bạch quang xướng " nếu không có em, mặt trời dù có cũng ỉch gì "

Hiện tại ngẫm lại, tiểu Dương không thích nghe concert âm nhạc, trời mưa to mà chạy trong mưa vui vẻ cô sẽ nhìn với ánh mắt như nhìn kẻ tâm thần, nhất là mắc mưa, bị cảm, ảnh hưởng không tốt tới thân thể là không tốt, Bạch Quang gì đó cô cũng không thích nghe..... Tóm lại, tối trước khi đi ngủ vẫn nên nói mấy vụ án giết người đảm nhận cương vị của truyện cổ tích, vẫn tốt hơn ông thượng sở thuật, vẫn là buổi tối giăng giết người án đương ngủ trước chuyện xưa đi.

"Vụ án của Tạ Vũ Gia thoát nhìn, người có hiềm nghi lớn nhất là Khương Trình, tuy nhiên riêng anh cảm thấy khả năng cô ta là hung thủ lại rất nhỏ."

Dương Miên Miên hỏi anh: "Anh có nhìn thấy mấy bình luận trên mạng sao?"

"Ừ, có nhìn qua."

"Anh có cảm thấy là có người có ý hướng dư luận đối phó cô ấy không?"

Dương Miên Miên cân nhắc ngay mai tìm cơ hội đến kí túc xá của Tạ Vũ Gia xem qua, không biết chừng có thể thấy manh mối hung thủ, nhưng tìm ra quá đơn giản đôi khi tạ luôn thấy không có cảm giác thành tựu, cô hi vọng lần này có thể tự dựa vào năng lực của bản thân mà tìm ra.

Rõ ràng có thể dựa bàn tay vàng ăn com, nhưng lại rất muốn thử xem chỉ số thông minh ra sao.

Kinh Sở trầm ngâm một phen: "Điều này nói cho cùng, anh thấy ngôn luận trên mạng giống như một hồi phim hài, mấy người dụng tâm kín đáo, thêm một đám cư dân mạng mù quáng tin tưởng theo phong trào." Khóe môi anh nhếch lên, mang theo vài phần lạnh lẽo hiểm thấy, "Phá án dựa vào chứng, đầu cứ nghĩ là phán đoán được, nhân phẩm, tính cách, gia thế của một người đều không phải chứng cứ để định tội người là là hung thủ."

Nhưng mà, cũng không phải mỗi một người đều hiểu rõ điều này.

20:27-300519

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124-1: Bạo lực

Edit: @graycat2411 Winnie

Dương Miên Miên lần đầu tiên chạm mặt Khương Trinh là lúc cô ta vạ phần chật vật nhất, lúc ấy cô đang ăn com tại nhà ăn của trường, đông người, mỗi lần đến giờ com liền vì dân cư Trung Quốc toát mồ hôi lạnh một phen.

Thật vất vả chọn một phần cà ri gà cùng đĩa com ngồi xuống, liền thấy có nữ sinh bụng mâm đi tới, bang một người đem toàn bộ khay đồ ăn đồ lên đầu nữ sinh ngồi đối diện cô.

Dương Miên Miên: “.....” Thật tồn thọ.

“Khương Trinh, đừng tưởng rằng nhà cô có quyền thế là có thể làm xằng làm bậy!” Nữ hài từ kia thanh thế to lớn, trung khí mười phần, lập tức liền đem hơn phân nửa người trong nhà ăn hấp dẫn lại đây, “Chuyện của Vũ Gia sự tình, cảnh sát nếu không đòi được công đạo, tôi cũng không để yên cho cô!”

Khương Trinh một đầu cái trắng đầu hủ, vốn đang tức giận dùng dùng, lại nghe cô gái kia nói như vậy, liền giống như đồng lửa được đổ thêm dầu, cháy đến lợi hại: "Cô có bệnh a!"

“Cô là hung thủ giết người!” Nữ hài từ kia cũng tức giận nổi trận lôi đình, chỉ cảm thấy lạnh lạnh càn khôn dưới, sao chưa xuất hiện Trương Long Triệu Hổ, Vương Triều Mã Hán đem phạm nhân này bắt lấy phán cái trăm lạng quyết! Còn muốn thượng đầu hổ trăm! Cô ta đợi không thấy, trực tiếp lấy khay com còn lại trên bàn hất lên người Khương Trinh.

Vấn đề là, đó là com của Dương Miên Miên.

Dương Miên Miên phần ăn của kinh bị hất bỏ, phần nộ tốt đình, vỗ bàn dựng lên: “Có làm hay không, hiện tại người không phân xanh đỏ đen trắng ở chỗ này ý thế hiếp người là cô đó! Cảnh sát còn chưa điều tra rõ ràng ai là hung thủ, cô lại dám chỗ này bịa đặt, tôi hoài nghi cô chính là cố ý rắp tâm đổi trắng thay đen, tìm cách giả họa đó! Đền com cho tôi!”

Bị người chụp cho tội lớn như vậy, cô gái kia tức đỏ mặt bùng bùng, chỉ thẳng vào Miên Miên: " Cô lại bao che cho cô ta, hai người là một bọn chứ gì!"

“Cô có tật xấu à.” Dương Miên Miên trả lời một cách mỉa mai, “Tùy tiện đem khay com của tôi hất trên người người khác là bình thường sao, cô cho rằng cô là Sailor Moon đại biểu chính nghĩa hả, đồ có bệnh.”

Nói rồi cô xách cặp lên, đẩy đám người trong nhà ăn lấy đường rồi khỏi nhà ăn, đến một tiệm gần đó mua chiếc bánh, thuận tiện gửi WeChat phản nản với Kinh Sở về điều vô nhân đạo này.

Nhưng mà đánh xong hàng tin nhắn, cô lại chần chừ, cảm thấy bản thân như vậy quá nhảm chán, chuyện nhỏ tạo vậy cũng muốn nói, liền cảm thấy ngượng ngùng muốn xóa đi, nhưng rồi lại không muốn xóa, tự nhìn lại mấy lần cũng quyết định gửi đi.

Gửi đi xong liền muốn thu về..... Dương Miên Miên cắn bánh suy nghĩ nửa ngày rồi cuộc mặc kệ nó, cứ vậy đi.

Sau năm phút đồng hồ cầm lấy di động xem anh đã hồi đáp hay chưa, chưa có. Dương Miên Miên tự mình an ủi, đại khái chắc là anh có việc vội, cũng có thể đang ở bên ngoài, có thể đang họp, không cần vội.

Hai phút sau, di động rung một hồi, cô đem chiếc bánh ăn mới phân nửa bỏ sang bên, móc điện thoại di động bấm mật khẩu mở khóa.

Hóa ra là tin nhắn từ lớp trưởng Khâu Tương, thông báo rằng hôm nay có buổi tọa đàm, nhắc nhở mọi người cần phải cẩn thận lưu ý.

Lãng phí cảm tình.

Lại đợi tiếp năm phút đồng hồ sau, mới nhận được tin từ anh, chỉ một từ: “Ngaoan.”

Miên Miên khó nén được sự thất vọng của bản thân, nhưng cũng biết khi Kinh Sở chỉ đáp lại ngắn gọn như vậy chứng tỏ anh đang rất vội, cô cũng đáng thương hể hể mà gửi thêm một tin, rồi quay lại lớp học.

Buổi chiều trong lớp học, cô suýt chìm đắm trong cơn buồn ngủ, nhìn quanh, không có ai đang nghiêm túc nghe cả, mấy ngày cuối kì này chỉ cần đến lớp là đã không làm thất vọng các lão sư rồi.

Dương Miên Miên yên tâm thoải mái lấy di động ra bắt đầu lướt Weibo, phát hiện【 Khương Trinh- vụ án đầu độc 】đã trở thành đứng tiêu đề đứng đầu, hơn nữa đã có người hiểu chuyện đã phát Weibo, nói Khương Trinh đã bình yên vô sự về lại trường học, bên trong nhất định có □□, yêu cầu đại chúng giám sát việc này, đòi lại cho trong sạch cho người đã khuất.

Tiếp theo, hai bài học mã cơ còn chưa xong. Miên Miên thấy được một bài đăng trên bbs của trường, người viết là bạn cùng lớp của Khương Trinh, nói cô (KT) bị người ta ngăn ở phòng không cho đi học, còn bị nói là hung thủ, chủ bài đăng giọng điệu yếu mềm “Tôi cảm thấy như vậy có phải không được tốt hay không, dù sao kết quả điều tra của cảnh sát vẫn chưa có, tuy rằng họ chán ghét tác phong ngày thường của Khương Trinh nhưng làm như vậy thật quá đáng……”

Dưới bài đăng này có người phỉ báng rằng chủ nhà (**chỉ bạn đăng bài*) giả dạng thánh mẫu, muốn tẩy trắng cho Khương Trinh, nhưng rồi cuối cùng lại đẩy một tiêu đề khác lên cao hơn,《 Đòi công đạo cho người chết, tuyệt không buông tha hung thủ giết người 》, Dương Miên Miên mới đi vào vừa thấy, phát hiện tác giả cũng không có chỉ thẳng tên nói nói Khương Trinh là hung thủ, nhưng cũng nói rõ hy vọng cảnh sát không cần chịu quá nhiều, còn nhớ tìm cơ người chết một cái công đạo.

Nhưng áp lực hiện tại Khương Trinh phải chịu đã lớn hơn rất nhiều lần, có người trên mạng công bố các tin tức cá nhân của cô, bao gồm cả số điện thoại, vì vậy bắt đầu từ hôm qua đã có nhiều người liên tục gọi điện quấy rầy, cô bị họ mắng đến cùng đường, chỉ còn cách khóa máy.

Việc này cứ kéo dài như vậy, mãi đến khi cô đi ngang qua bảng thông báo của trường, ai đó đã dán lên đây một tấm poster, đó là hình ảnh không đứng đắn của một cô gái, có thể đã được cắt ra từ bộ phim 18+ bị cấm, và dán mặt của Khương Trinh vào.

Người khác không rõ chân tướng, cho rằng chính là cô ấy □□, mới mấy giờ ngủ, trên Weibo còn có mấy nam sinh gọi điện tới mai: “Ngày thường xem bộ dạng đứng đắn khinh người như vậy, hóa ra lại là cái loại này, bất ngờ thật nha.”, sau khi tắt máy đi động ngược lại ở Weibo vừa Khương Trinh mỗi bài đều bị spam điên cuồng, và nội dung của chúng thật khó coi.

12:58-020619

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124-2

Edit: @graycat2411 Winnie

Khương Trinh cảm thấy bản thân đã hết đường chối cãi, cô cũng thừa nhận cô không cam lòng từ bỏ người mình thích, kể cả anh ta có quan hệ với Tạ Vũ Gia, cô cũng không muốn từ bỏ, lập tức liên đại bốn, ai biết bọn họ vẫn còn có cơ hội ở bên nhau hay không, cô nỗ lực tranh thủ có cái gì không đúng?

Đúng, là tình tình cô không tốt, không có mối quan hệ thân thiết với các nữ sinh khác, cô so với Tạ Vũ Gia- người rất được hoan nghênh chính là hai kiểu người hoàn toàn khác nhau. Cô thích tranh điểm, thích hàng hiệu, thích yêu đương, thích theo đuổi người cô thích thì có gì sai?

Quả thực là không thể hiểu được, cô học khoa y thì họ liên cho rằng cô đi hạ độc Tạ Vũ Gia? Cô lại không có bệnh, đi làm mấy chuyện tổn tâm sức này làm gì?

Nhưng vẫn không có ai tin tưởng lời cô nói, ai ai cũng thấy cô có tội, mọi người đều đem chuyện của cô đi bàn tán, nói việc hiện tại sẽ ảnh hưởng không tốt tới việc học sau này của cô.

Cô phí nhiều ít sức lực mới có thể cùng giáo thụ này, hiện tại tất cả đều bị huỷ hoại.

Cô căn bản không biết vì sao lại đột nhiên phát sinh ra chuyện như vậy, đây là chuyện mà từ trước tới giờ cô không bao giờ nghĩ tới, cô lại không có đối phó Tạ Vũ Gia, cũng không làm gì đến mức khiến cô ấy chết.

Nhưng hiện tại Tạ Vũ Gia đã chết, cô biến thành hung thủ, trên thế giới đảo đầu ra chuyện buồn cười hơn như vậy đây?

Khương Trinh ủy khuất cực kỳ, đứng trên sân thượng, cảm thấy bản thân chỉ hận không thể nhảy xuống tự kết liễu.

"Cô đây là muốn nhảy lâu sao?"

Tiếng nói thanh linh cất lên làm cô hốt hoảng, kinh ngạc quay đầu, rất nhanh liền nhận ra người đó, dù sao thì đối phương có ngoại hình xuất sắc như vậy, thật sự đã gặp khó quên: "Là cô à."

"Tôi còn tưởng rằng cô định nhảy xuống chứ." Dương Miên Miên thường sẽ lên sân thượng hóng gió lúc hoàng hôn, rồi cùng khu dạy học tâm sự bát quái, thuận tiện nhắm kỹ một chút vài người đã chết đuối trong cái hồ ở đối diện sân thượng kia, cũng coi như là tới rồi một nơi mới, cùng các bạn nhỏ mới quen tâm sự tạo cảm tình.

Đặc biệt là Đại học Nam Thành đã tồn tại hàng trăm năm, từ thời kì dân quốc đã là trường đại học nổi danh, người ta thường nói rằng □□ bắc có Thanh Hoa Bắc Đại, nam có Đại học Nnam Thành, nghe chúng nó kể chuyện xưa nói chuyện phiếm cũng là một cách hưởng thụ riêng.

Nhưng mà hôm nay, thời gian nói chuyện phiếm đã bị Khương Trinh phá hủy.

"Thật sự thì tôi cũng muốn nhảy xuống cho xong chuyện." Khương Trinh nghiêng rằng nghiêng lợi, "Nhưng sau đó, khi tôi chết đi, đám người kia sẽ nói tôi sợ tội tự sát, tôi đây mới không ngu ngốc như vậy."

Dương Miên Miên gật gật đầu: "Nghĩ vậy là tốt." Cách thời gian vào học còn khá dài, nhưng nếu đến thư viện tìm sách đọc thì không đủ, tùy tiện tìm phòng tự học lại không thích không khí trong đó, nghỉ một lúc, Miên Miên vẫn quyết định ở lại đây hóng gió.

Cô không nói, còn Khương Trinh lại nói mãi không hết, ban bè trước kia hiện giờ luôn tránh cô ấy như rắn rết, người cô ấy theo đuổi cũng cách xa ba mét, thậm chí còn nói là mất anh ta mà rồi mới quen cô ấy, gấp gấp phải sạch mối quan hệ.

Thói đời khó đoán, trong vòng một ngày cô đã được lĩnh hội.

"Cô biết không....." Khương Trinh mới vừa mở miệng, liền nghe thấy Dương Miên Miên nói: "Biết hay không thì có ích gì, tuy tôi không cho rằng cô là hung thủ, nhưng tích cách chúng

ta không hợp, không thích hợp làm bạn bè, còn có cái gì muốn hỏi sao?"

Khương Trinh: "..... Cô như vậy khẳng định không có bạn bè đâu"

"Không " Dương Miên Miên đem trang sách cuối cùng đọc xong, đại phát từ bi cho Khương Trinh vài phút: "Tôi có rất nhiều bạn bè đáng tin cậy, sẽ không vì tôi đang lúc túng quẫn mà bỏ tôi không màng, cô tự mình ở chỗ này than trách bọn họ không tin cô, không bằng tính táo mà nghĩ xem những người đó là thể loại bạn bè gì."

"Cô lại giáo huấn tôi?" Khương Trinh sắc mặt cực kỳ khó coi, vốn dĩ diện mạo cũng không kém, nhưng mỗi khi cô để lộ ra biểu tình này, thoạt nhìn liền có vài phần khác nghiệt cùng khinh thường, cũng không biết có phải hay không do chính thái độ ấy mà cô đã chọc giận khá nhiều người.

Dương Miên Miên đối với người như vậy cũng không thể hiện sắc mặt quá nhiệt tình, chỉ nhàn nhạt mà đáp lại: "Ruồi bọ không đĩnh vô phùng trùng, nhiều người bỏ đá xuống giếng như vậy cô nhiên không đứng, nhưng chính cô mới là đầu sỏ dẫn đến sự việc hôm nay, nếu một người chính trực thật sự, dù cho đứng lúc xuất hiện bên người chết, người khác cũng sẽ nói rằng "không có khả năng đó, tôi biết xx không phải là người như vậy", chứ không giống cô bây giờ " ha, tôi vừa thấy liền biết Khương Trinh là hung thủ"."

Khương Trinh không phục: "Nhưng tôi thật sự không có giết người."

"Chuyện này tôi tin, lấy chỉ số thông minh của cô chỉ có thể đi diễn mấy cái kịch trạch đấy, thù vai ác, còn loại án mưu sát này, thôi bỏ đi."

Dương Miên Miên vốn dĩ cho rằng Khương Trinh có thể thi đậu hệ y học của Đại học Nam Thành thì hẳn là chỉ số thông minh không thấp, có lẽ là cô cố bó nghi trận để cho người khác đều cho rằng cô ấy là hung thủ mà tránh khỏi hiểm nghi cũng không chừng, một chiêu này tuy rằng nguy hiểm lại rất cao minh.

Cho nên giữa trưa hôm nay cô nhân thời gian nghỉ đi điều tra một chút, sau đó phát hiện điểm thi đại học lúc trước của Khương Trinh xoa nam đại trúng tuyển tuyển tiến vào, hơn nữa lại còn là người gốc Nam Thành, phần số nguyên bản với các tỉnh ngoài thấp hơn rất nhiều.

Vẫn luôn cảm thấy học hệ y học là chuyên nghiệp xếp đầu, nhưng mấy năm gần đây bác sĩ dựa vào quan hệ mà sonh ra rất nhiều, bác sĩ nhiều, tiền lương thấp, đôi khi còn bị bệnh nhân uy hiếp, lại thêm các kiểu phong bì, cho nên người ghi danh thi ngày càng ít, vậy nên Khương Trinh mới trúng tuyển. Thật không dám nghĩ sau này nếu bị bệnh sẽ như thế nào đây.

Bất quá mặc kệ có nói như thế nào, thì cô gái như Khương Trinh vẫn có một ít sáng suốt, nhưng tuyệt đối không nghĩ được biện pháp tự tay giết người xong lại cố ý đem hiểm nghi dẫn tới chính bản thân, đoạn tuyệt đường lui rồi mạnh mẽ xông ra. Chỉ số IQ không đủ, vẫn là nên tỉnh táo đi.

Nghĩ đến đây, Dương Miên Miên lại hứng thú, đem sách khép lại, hỏi Khương Trinh: "Nếu cô không phải hung thủ, cô cảm thấy ai đáng ngờ nhất?"

Khương Trinh mở to hai mắt nhìn: "Cô còn hỏi tôi, tôi làm sao mà biết được, tôi mới là người muốn biết đến cuối cùng là do ai gây ra nhất đó!"

Cho nên cô ta hoàn toàn không có nghĩ tới có người muốn một hòn đá ném hai chim đã xử lý Tạ Vũ Gia, sau đó lại giả họa cho Khương Trinh để rồi chính mình ngồi ngoài, ngư ông đắc lợi sao?

Trong khoảng khắc, Dương Miên Miên đã rõ ràng một loại bi thống tên là: " Sóng điện não không cùng một tần suất".

11:36-140619

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 125-1: Phức tạp

Edit: @graycat2411 Winnie

Khương Trinh cũng được xem là cô gái có một tạo thông minh, cho nên khi đối mặt với sự dò hỏi của cảnh sát, để có thể tận lực loại bỏ đi hiểm nghi về bản thân, cũng có chút ít kỹ xảo né tránh vài vấn đề, hơn nữa bất luận là ai khi đối mặt với cảnh sát, ít nhiều đều sinh ra kháng cự trong lòng, cộng với sự dễ phòng, nên Khương Trinh đương nhiên có vài điểm giấu điểm.

Nhưng đối với Dương Miên Miên cô ta lại không dấu điểm cái gì. Dương Miên Miên mới vừa đặt câu hỏi về quan hệ giữa Khương Trinh và Tạ Vũ Gia, cô ấy liền thao thao bất tuyệt như một đồng len sợi —— đúng vậy, mối quan hệ phức tạp như một đồng len sợi bị rối tung, xong ném tới trước mặt Miên Miên.

Bất quá, quan hệ tuy rằng hơi loạn, nhưng mấy chuyện như vậy ở mấy cô gái nói chung cũng không hiếm thấy, ít nhất Khương Trinh không cảm thấy đây là một loại quan hệ lung tung rối loạn gì.

Đầu tiên, ở trong các mối quan hệ bạn bè, bất kể cùng lớp hay cùng phòng ký túc xá giữa Khương Trinh, Tạ Vũ Gia là hoàn toàn khác biệt, trong phòng chỉ có Khương Trinh học y, còn Tạ Vũ Gia, Chu Nguyệt, Tào Mộng đều là sinh viên của Văn Học Viện, ba người tuy rằng không cùng khoa, như do có không ít các tiết giảng phải cùng học nên qua hệ cũng không tệ.

Nói ngắn gọn, Khương Trinh ở trong ký túc xá cũng không được hoan nghênh, mà ba người kia luôn càng ngày càng thân, trong đó Tào Mộng là người giành được học bổng của học sinh nghèo trong trường, cũng chính là nữ sinh được Trúc Nguyệt nhắc đến trong bài Weibo kia, Chu Nguyệt chính là Trúc Nguyệt, quả thực là dùng ngón chân đầu cũng có thể đoán được ra tới tên Weibo, người ta căn bản khinh thường với dùng tiêu hào, trực tiếp liền dùng đại hào pháo oanh.

Khương Trinh dùng ngữ khí cực kỳ khác nghiệt đánh giá ba người các nàng rằng: "Tạ Vũ Gia chính là cái người hiền lành, chuyện gì cũng muốn quân, người ta suốt ngày mượn đồ của cô ấy mà cũng không so đo, bị người ta làm thiệt thòi cũng không nổ ra, được nói cái gì mà tính khí tốt, nhưng toàn vơ lấy một mối mắt mát vào thân, ngu ngốc! Tôi ghét nhất là loại người như vậy! Chu Nguyệt? Chu Nguyệt khiến tôi cảm thấy cô ấy thật thiếu não. Còn Tào Mộng sao? Tôi vốn chẳng muốn nhằm vào cô ta, nhưng cô ta suốt ngày tỏ vẻ đáng thương, còn dùng cả xà phòng để rửa mặt! Hôm đó tôi nhìn không được mới tốt bụng đem sữa rửa mặt đang dùng kia cho cô ta, còn không đủ tôi ư!

Vậy mà cô ta còn dùng loại biểu tình như bị sỉ nhục nhìn tôi, có bệnh à, Chu Nguyệt còn vì chuyện này mà tìm tôi cãi một trận đó!"

Là một người ít bạn bè, đi học đa số bị cô lập, Dương Miên Miên cũng nhờ vậy mà tránh được mấy chuyện phiền toái mưu mô của các cô nàng khác, nghe xong cuộc sống của Khương Trinh ở ký túc xá đầy rẫy thị phi, cô cảm thấy đây mới đúng là thực, mấy bộ phim điện ảnh kia, aiz chỉ toàn quay cho người trẻ xem ~ chủ đề phim thẹn xuân.

Hiện thực lại một lần chứng minh cái gì gọi là nghệ thuật khác biệt với thực tế.

Đáng tiếc, cô chỉ nghe xong một bụng oán giận cùng bất quải, một chút manh mối có giá trị đều không có, Khương Trinh đối với ba người bạn cùng phòng đều đưa ra đánh giá phiến diện cùng mặt trái, Dương Miên Miên một chút cũng không tin mấy cái đánh giá đó của cô ta.

Khóa học buổi tối khóa chỉ là học cho đủ tiết, cực kì nhàm chán, Dương Miên Miên vừa về đến nhà đã nhện không được bắt đầu mệt rã rời —— mãi đến khi mở cửa thấy Kinh Sở đã về rồi.

Cô ném cặp sách xuống, nhào vào lòng anh, cọ cọ nơi cổ: "Anh tan tầm còn sớm hơn cả em."

"Ngoan, đã đói bụng chưa, trưa nay ăn gì rồi?" Kinh Sở dùng cách ôm đưa nhỏ để ôm cô, sờ sờ bụng cô, "Chắc chỉ uống sữa thôi đúng không?"

Dương Miên Miên vô cùng tin tưởng tình yêu của bản thân cuồng nhiệt, bọn họ ở bên nhau tám tháng, nhưng độ cuồng nhiệt của tình yêu chỉ tăng không giảm, cô lúc ở trường liềm cảm thấy bản thân đã thành người lớn, như lúc ở cùng anh lại thấy mình như đứa nhóc ba tuổi.

Cô đem mặt chôn trong ngực anh, găt gạo dựa sát vào, nghe thấy tiếng tim anh đập, chỉ cần nghe thấy mùi hương của anh liền thấy quay cuồng, tâm tình như vậy chẳng lẽ không phải tình yêu cuồng nhiệt sao?

Nhìn thấy Dương Miên Miên vừa trở về đã dính mình, Kinh Sở trong lòng cũng cảm thấy ôn nhu ngọt ngào, giọng nói anh mềm nhẹ như gió đêm: "Nhớ anh?" Anh không chờ cô trả lời, liền hôn hôn lên đôi môi cô, "Anh cũng nhớ em."

"Em muốn cùng ăn nằm trong ôi chăn trò chuyện." Cô nắm áo somi của anh nói thẳng ý định.

Nhưng mà, trước khi ngủ còn phải rửa mặt đánh răng, trước đó nữa hình như có thể ăn thêm bữa khuya?

Dương Miên Miên tắm rửa xong ra tới, chỉ ăn mặc độc chiếc áo thun rộng thùng thình, Kinh Sở nấu cho cô một chén đường trứng coi như bữa ăn khuya, sau đó đem cô ôm lên đùi mình, đút cô ăn.

Cô đang ăn, đột nhiên lại ngừng lên nói một câu: "Em cảm thấy em rất hạnh phúc luôn."

"Hả?" Kinh Sở nén cười, "Chỉ mới như vậy đã mua được lòng em rồi?"

Dương Miên Miên ngửa đầu nhìn anh: "Ba mẹ em chưa từng đút cho em thế này đâu." Cô từ nhỏ trí nhớ đã tốt hơn người khác, có một số việc người khác không nhớ được thì riêng cô lại rất rõ ràng, chẳng sợ lúc ấy cũng không thể lý giải, hiện tại hỏi tường lại, còn có cái gì không hiểu đâu.

Mẹ cha cô tên gọi Bạch Nguyệt Bình, có dòng họ với Bạch Hương Tuyết, hai người thời đại học như chị em ruột thịt, ngây thơ lại hồn nhiên, Bạch Hương Tuyết tuy rằng bị bắt gả cho Kinh Tân, nhưng vẫn luôn áo com không lo, nhiều năm qua đi vẫn như một cô gái nhỏ.

Nhưng Bạch Nguyệt Bình không giống, gia đạo sa sút, gả nhầm người xấu, bà vẫn luôn khát vọng, mong ngóng về sự xuất hiện của một nam nhân anh tuấn nào đó mang bà thoát khỏi sự cùng cực bất hạnh này.

"Bà ấy ở bên ngoài có người khác, cho rằng em không biết, nhưng mà tất cả em đều nhớ rõ." Dương Miên Miên đem ánh mắt hướng đến bàn trang điểm đầu giường, trước mắt cô như hiện ra bộ dáng Bạch Nguyệt Bình ngồi đó trang điểm chải chuốt.

13:32-160619

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125-2

Edit: Graycat2411 Winnie

Có thể sinh ra một đứa con gái như cô, Bạch Nguyệt Bình đương nhiên cũng không kém, nhan sắc rạng rỡ, hôm ấy bà mặc một chiếc váy mới, xách theo túi ra khỏi nhà, lúc đó Dương Miên Miên còn rất nhỏ giữ chặt góc váy bà: "Mẹ, mẹ đi đâu vậy?"

"Tiểu Dương ngoan, mẹ chỉ đi một chút là về rồi."

Đi chỉ một chút này kéo dài từ giữa trưa đến tận đêm khuya, trong nhà chỉ còn chén cháo lạnh, cô tìm mấy miếng đường cho vào trộn đều để ăn, rồi leo lên chiếc ghế cao cạnh cửa sổ chờ bà ấy về.

Cuối cùng là bà cũng về, nhưng lại đưa về thêm một người đàn ông, ông ta không phải cha cô.

"Bà ta không cam lòng, nhưng người ta cũng chẳng xem trọng bà ấy." Dương Miên Miên bây giờ nhắc tới vỏ ngữ khí thập phần phức tạp, nghe không hiểu rốt cuộc là đang trách cứ hay ảo não: "Hắn ta chỉ lừa bà ấy thôi, bà ấy xinh đẹp nhưng lại ngốc, không lừa thì còn lừa á đây chứ."

Bạch Nguyệt Bình hy vọng nam nhân kia có thể mang bà rời khỏi cái gia đình này, tìm về hạnh phúc thuộc về chính mình, nhưng lại không nghĩ đến lúc bị cha Dương Miên Miên phụ thân phát hiện, cha mẹ cãi nhau một trận, cha cô tri trích bà: "Chỉ biết ra đường tìm đàn ông", Bạch Nguyệt Bình liền đáp trả rằng ông ta cùng người đàn bà khác có mối quan hệ không minh bạch.

Dương Miên Miên lúc ấy yên lặng ngồi trong một góc nhìn hai người mặt đỏ tía tai đầu kháu.

"Sau khi mẹ em mất, cha em rất nhanh đã cưới người khác, em biết bà ta muốn đuổi em khỏi nhà, bà ta sợ em sẽ chiếm mất căn nhà đó." Dương Miên Miên nhếch khóe môi, cười lạnh: "Em đã đem bọn họ đuổi ra đi, đây là nhà em, em đã khiến bọn họ lăn."

Kinh Sở xoa mặt cô: "Đều qua hết rồi."

Dương Miên Miên gật gật đầu: “Đúng vậy, đều đã qua, hiện tại nơi này là nhà em, em cho phép anh biến nơi này thành nhà của chúng ta.”

Kinh Sở trong lòng vừa cảm động lại vừa chua xót, ôm cô: “Bé ngốc, bây giờ mới xem anh là người nhà của em à.”

“Kỳ thật còn muốn đợi thêm hai năm đó, em còn chưa tới tuổi kết hôn đâu.” Dương Miên Miên có chút ừ rừ.

Kinh Sở xoa xoa mặt cô: “Không chờ nữa muốn gả cho anh rồi sao hử?”

“Anh không muốn?” Dương Miên Miên vô tâm thọc anh một dao, “Bao tuổi rồi còn chưa có vợ, nhưng không sao, em sẽ không không cần anh.” Cô còn đứng lên ép hai má anh hôn một cái.

Kinh Sở không biết nên khóc hay cười, vỗ vỗ cô: “Thật là biết ơn em nha.”

“Không cần khách khí, rốt cuộc em vẫn thật tình mất.” Dương Miên Miên muốn nhảy nhót lên giường, nhưng bị Kinh Sở ôm xuống: “Đánh răng, ăn đồ ngọt không đánh răng không sợ bị sâu răng à?”

Đánh răng xong, chuẩn bị ngủ, Dương Miên Miên đang bò lên trên giường lại nghĩ ra ý xấu, đột nhiên hỏi anh: “Anh cảm thấy em bây giờ so với *đường trính* kia có lớn một chút nào không?”

Kinh Sở dừng một chút, nghiêm túc hỏi: “Để anh cảm thụ một chút?”

Dương Miên Miên rất hào phóng: “Được.”

Cẩn thận cảm nhận kích cỡ cùng xức cảm, cuối cùng Kinh Sở đưa ra một cái kết luận: “Em nên đổi nội y.”

May mắn hiện tại kiện nội y thiếu nữ hồng phấn kia đã bị giặt sạch đem ra ngoài phơi, nếu không nhất định nó sẽ lên án anh rằng: “Là anh, chính anh đó! Đồ đầu sỏ gây tội! Là anh khiến tôi phải ‘nghỉ việc’ sớm.”

Hai người nọ nọ oai oai, vốn dĩ liên phải thuận lý thành chương không hài hòa một chút, nhưng Dương Miên Miên đột nhiên ôm anh bất động, cứ như vậy dựa vào lòng anh hỏi: “Chúng ta cứ như vậy trò chuyện được không?”

Kinh Sở có điểm ngoài ý muốn: “Muốn nói gì sao?”

“Ừm, bỗng dưng muốn ôm anh nói chuyện vậy thôi.” Cô dựa vào trên vai anh, kề sát tai anh thì thào, “Được không?”

“Ừ.” Kinh Sở đơ một giây đồng hồ mới trả lời lại, “Vây lấy tay ra đi.”

“Không.” Cô cự tuyệt rất nhanh, rất sáng khoái, “Cứ như vậy!”

Kinh Sở không có cách nào: “Em cứ nghịch ngợm.”

Dương Miên Miên thích anh nhân nhượng, bởi vì trên thế giới này chỉ có người yêu thương mình mới có thể vô điều kiện mà nhân nhượng một người, anh dung túng làm cô cảm thấy bản thân như được nâng niu trong lòng bàn tay.

“Giữa trưa hôm nay em không có ăn cơm.” Cô đem sự bí mật trưa nay phóng đại lên mười ngàn lần rồi nói cho anh nghe, vốn cũng không cảm thấy ỳ ạch, chỉ thấy xui xẻo, nhưng ở trước mặt anh cô rất mau nước mắt, ỳ ạch phóng đại một trăm lần.

Kinh Sở hôn cô, lại xoa đầu: “Thật đáng thương.”

Hai vai: “Miên Miên, chị định phóng đại nữa sao?! Nói đến đáng thương như vậy, giống như chị không ăn được tạo náo!”

Dương Miên Miên ban đầu chỉ muốn nói gì đó, không định nói điều gì liên quan đến vụ án, nhưng mà cô cảm lòng không được, rốt cuộc vẫn nói ra, nói với Kinh Sở về nội dung cuộc đối thoại của cô với Khương Trình, sau đó liền phát hiện anh nguyên bản còn đối với cô ngo ngoe rục rịch nghe xong liền hành quân lạng lẽ.

Không vui, tuy rằng là cô nói không làm trước nhưng người ta bị vụ án thu hút vẫn khiến cô thấy bản thân không có mị mị.

Dương Miên Miên ừ rừ cụp đuôi nghĩ, trên mặt liền hiện ra mười hai vạn phần không cao hứng.

Kinh Sở dở khóc dở cười, hôn nhẹ lên khóe môi cô: “Tiểu Dương, là em nói vụ án với anh, nhưng em xem, miệng em bây giờ có thể treo được chai dầu lên rồi kia.”*

*~ □*giống vậy nè*

“Trước kia cảm thấy tình địch lớn nhất là bạn gái cũ, nhưng bây giờ em mới biết rõ ràng là vụ án.....” Dương Miên Miên đem chân gác lên đùi anh.

Kinh Sở chân duỗi ra, trực tiếp đem chân cô trôi lại, sau đó xoay người một cái đem cô đè ở dưới thân: “Tiểu Dương, anh kỳ thật là thực không muốn cùng em nói án, ban ngày anh thảo luận về nó cùng nhiều người như vậy, tại sao buổi tối còn phải nói đến làm gì?”

“Vây ang muốn thế nào?” Cô mở to hai mắt nhìn.

“Chúng ta tới nói chuyện tình yêu”

Cô đặc biệt thiên chân vô tà tới một câu: “Chúng ta hiện tại không phải đang nói tình yêu sao?”

“Chúng ta vừa mới nói xong về ‘tình’, hiện tại nên nói một chút ‘yêu’” Rồi anh đưa tay tắt chiếc đèn sáng bên cạnh.

Trong bóng tối, truyền đến tiếng sột sột soạt soạt, Dương Miên Miên râm rì râm rì không hài lòng: “Nói tốt nói chuyện phiếm đầu.”

“Anh hiện tại cũng có thể cùng em nói chuyện phiếm mà.” Anh khí định thần nhàn, hoàn toàn không có một chút ngưng ngừng, hiện tại ở tuổi này, trai đơn gái chiếc, lại chung một phòng, thêm ôn hương nhuyễn ngọc, vụ án gì chứ.

Tâm sự nhân sinh mới là tốt.

Trên ban công, Hải Tặc cụp hai lỗ tai sát vào đầu, hy vọng có thể ngăn tiếng động không hài hòa kia, aizz thật tốt, cứ như vậy, ngủ thôi-zz.

Vừa mới mơ màng ngủ, tai Hải Tặc liền động, mở mắt ra thì thấy Kinh Sở nhẹ nhàng lấy điện thoại nhận cuộc gọi, nhìn thấy nó thức còn đưa tay vuốt ve, ý bảo không có việc gì.

Hải Tặc cũng liền thuận thế một lần nữa bò trở về, nhưng lỗ tai vẫn dựng lên nghe ngóng.

“Chuyện gì?”

“Khương Trinh mất tích.”

13:36-300619

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126-1: Đông Quách

Edit: Graycat2411

Khương Trinh vốn trọ ở ký túc của trường, nhưng bởi vì đã xảy ra vụ việc của Tạ Vũ Gia, cha mẹ cô đã gọi cô về nhà, tạm thời không cần đi đi học, chờ đến khi cảnh sát điều tra ra kết quả lại nói.

Khương Trinh cũng đồng ý, nhưng mãi cho đến mười hai giờ tối, cô ấy vẫn chưa về nhà, lần cuối gọi cho cha mẹ là lúc 6 giờ chiều.

Dựa theo thời gian mà tính, rất có khả năng Dương Miên Miên là người cuối cùng nhìn thấy cô ấy.

Kinh Sở đứng ở trên ban công trầm tư một lát, trở về phòng nhẹ nhàng đem Dương Miên Miên đánh thức, nàng xoa đôi mắt dưới tay ôm cổ anh, hôn mặt vào lòng anh hỏi: “Ôm một cái đi.” Cô cho rằng anh phải đi.

“Anh không đi.”

Kinh Sở vừa nói xong Dương Miên Miên liền thấy an tâm, dụi dụi đầu, lại ngủ mất, nhìn thấy cô ngủ an ổn như vậy thật sự không đành lòng đánh thức, nhưng Khương Trinh mất tích không biết an nguy ra sao, thật sự không thể yên tâm.

Bất đắc dĩ, anh chỉ có thể nhẹ nhàng vỗ cô, đánh thức: “Khương Trinh mất tích.”

Dương Miên Miên nghe vậy đơ người giây lát mới phản ứng lại, ngược nhìn anh: “Khương Trinh m. mất tích?!” Rốt cuộc cũng có thể thanh tỉnh đôi chút.

“Vẫn chưa về nhà.”

Dương Miên Miên suy nghĩ trong chốc lát: “Lúc cô ấy cùng em nói chuyện phiếm vẫn rất bình thường, còn nói với em bạn cùng phòng của cô ta có bao nhiêu đáng ghét, những mặt khác đều rất bình thường mà, cô ấy là kiểu người sẽ không luẩn quẩn trong lòng.”

Kinh Sở gật gật đầu, để cô tiếp tục ngủ, còn anh ra ban công gọi điện thoại cho người lập tức đi tìm Khương Trinh ngay lập tức, nếu cô ta thật sự mất tích, vụ án này đã không còn là chuyện đầu độc giết người đơn giản nữa rồi.

Nửa đêm, Kinh Sở lần thứ hai bị điện thoại đánh thức, anh tỉnh táo rất nhanh “Xảy ra chuyện gì?”

Bên kia trực ban Bạch Bình nói: “Đội trưởng, đã tìm được Khương Trinh, hiện tại đang ở bệnh viện.”

“Bệnh viện?” Kinh Sở kinh ngạc.

“Cô ấy được Đinh Ngan đưa đến bệnh viện, nói là từ trên thang lầu ngã xuống đụng vào đầu.”

Kinh Sở nhìn qua thời gian, bốn giờ sáng: “Tôi tới ngay, bệnh viện nào?”

Bạch Bình báo cáo tên bệnh viện: “Thị Lập một viện.”

Kinh Sở tắt điện thoại, lên rửa mặt thay quần áo, đang ở trong WC rửa mặt, lại nghe thấy tiếng động thỉnh thoảng, anh đi ra ngoài nhìn xem liền dở khóc dở cười: “Em còn có thể ngủ trên mặt đất à?” Nói rồi vội vàng đi qua đem người đang nằm trên mặt đất bế lên.

Dương Miên Miên tóc tai lộn xộn, không chút khí chất: “Trời còn chưa sáng!” Người nằm cạnh đột nhiên biến mất, làm hại giấc mộng đẹp của cô biến thành ác mộng, roi đủ đau.

“Ngoan, Khương Trinh đang ở bệnh viện, anh phải đến xem tình hình.”

Dương Miên Miên phát tiết trên chăn bông: “Đồ đáng ghét, còn đem bạn trai em từ trên giường kéo đi!”

Kinh Sở dở khóc dở cười, hôn nhẹ lên mặt cô: “Anh phải đi rồi, em ngoan ngoan ngủ tiếp đi.”

Vì tránh cho cô lại ngã xuống giường, anh còn đặc biệt đem Hải Tặc đến mép giường: “Nhìn cô ấy.”

Hải Tặc lắc lắc cái đuôi, ý bảo chính mình tỉnh rồi, Kinh Sở lúc này tuy không yên tâm nhưng vẫn phải đi rồi.

Dương Miên Miên sáng hôm nay buổi sáng không có khóa, cho nên ngủ hơi trễ, lại phát hiện Hải Tặc vẫn chưa ra ngoài, liền nói: “Mì còn ở đây à, thật khó thấy nha.”

“Kính Sở kêu nó trông chị ngủ.”

Giường thẳng thắn: “Ngủ một giấc là lại lăn rớt xuống đất, chị là càn sống càn đi trở về à.”

Dương Miên Miên cũng nghĩ tới, đập đập nhẹ vào mặt cho tỉnh rồi bò xuống giường đi rửa mặt đánh răng, lại nghe tiếng bước chân, cẩn thận thăm dò thì thấy Kính Sở xách một chiếc túi đến, nhìn thấy cô ra liền cười: “Biết ngay em mới vừa rời giường.”

“Sao anh lại tới đây?” Cô vội vàng đi phun ra bọt trong miệng.

Kính Sở đem bữa sáng mua cho cô đặt lên bàn: “Nhanh ăn đi, anh mới mua đấy.” Sau đó mới trả lời vấn đề cô đưa, “Anh mới từ bệnh viện trở về, đang chuẩn bị trở lại cục nên thuận tiện mua cho em com sáng.”

Dương Miên Miên nghe thấy được mùi vị sữa đậu nành thơm ngọt trong không khí truyền tới, cầm lấy chiếc bánh quây được rán vàng chấm vào: “Rồi lại tiện đường đưa em đi học?”

“Chính là tôi đưa em.”

Dương Miên Miên ngay lúc này có thể cảm nhận được sự vui vẻ của anh, vừa ăn vừa hỏi: “Khương Trình rốt cuộc bị làm sao vậy?”

Kính Sở lúc này mới noia cho cô chuyện của Khương Trình tối qua, nói ngắn gọn, thậm chí không nhìn.

Sau khi cô ấy kết thúc cuộc nói chuyện với Dương Miên Miên, liền về ký túc xá xếp quần áo chuẩn bị về nhà, ở ngay cổng gặp phải một người, người đó hất phân vào cô, còn mắng câu “Đồ hung thủ giết người”.

Khương Trình lúc ấy rất tức giận, người người xung quanh chỉ chỉ trỏ trỏ cô, cô chỉ cảm thấy hương vị trên người thực ghê tởm, làm cô ói mửa.

Lúc ấy, là Đinh Ngan đã đi tới, đem quần áo của hân khoác lên trên người cô, còn mang cô về ngôi nhà cho thuê gần trường.

Đinh Ngan chính là bạn trai của Tạ Vũ Gia, đồng thời là người Khương Trình thích. Ở trước mặt người mình thích lại dơ bẩn như vậy, Khương Trình thấy xấu hổ và tức giận muốn chết đi. Nhưng lại nghĩ, nhiều người như vậy hi cô hân dám chia tay ra giúp cô, lại nhìn không được thấy ngọt ngào.

Hân có phải cũng có ý với cô đúng không?

↑ trở lên đều là do cô tự mình đa tình.

Đinh Ngan âu khi cô tắm xong ra liền nói thẳng vấn đề chính: “Vũ Gia chết, có liên quan tới cô hay không?”

Gương mặt vốn đang tươi cười của Khương Trình đột nhiên cứng lại, cô dùng biểu cảm không thể tin nổi nhìn hân: “Đến cả anh cũng hoài nghi em sao?” Cô vốn dĩ còn tưởng mình có thể chịu được cảm giác này, nhưng là lời vừa ra khỏi miệng liền mang theo ghen ghét, hốc mắt đau xót, rơi nước mắt.

Sau khi sự việc phát sinh, nhiều người hoài nghi cô như vậy, nhiều người mắng cô như vậy, trong lòng cô cũng rất ủy khuất, nhưng càng cảm thấy nhiều hơn, hung hăng mắng lại, cô vẫn luôn thấy nước mắt hữu dụng nhưng chỉ đối với người thân.

Mà hôm nay nước mắt không chịu sự khống chế của cô nữa, cứ như vậy tuôn rơi, bị người trong lòng hoài nghi cũng như bị người ta dùng thanh kiếm sắc, trực tiếp đâm mạnh vào tim.

14:30-070719

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126-2

Edit:Graycat2411

Đinh Ngan nhìn thấy cô khóc liền nảy sinh cảm giác hối hận, dù sao thì bức khóc một cô gái cũng thật quá đáng, hân vụng về mớ lời: “Đừng khóc, không phải tôi hoài nghi cô.”

"Anh chính là đang hoài nghi em!"

Khương Trình luống cuống tay chân mạnh bạo lau nước mắt, "Vì sao các người đều hoài nghi là tôi! Chỉ bởi vì tôi không thân với cô ta, tôi từng cãi nhau với cô ta sạp? Vậy là có thể chứng minh tôi giết người?Chứng cứ đâu!"

Đinh Ngan không đáp.

Khương Trình chỉ cảm thấy trước mắt chỉ còn một mảnh đầy mơ hồ: "Nếu anh hoài nghi em, vậy lúc này sao còn giúp em làm gì?"

Đinh Ngan không trả lời ngay, một lát sau mới nói: "Cô, bây giờ đi nghỉ ngơi chút đi."

Khương Trình yên lặng gật đầu, ngồi trên ghế sofa hồi lâu mới nhớ phải gọi cho cha mẹ, lấy điện thoại, gọi thử vài lần đều không ai nhấc máy, chỉ đành từ bỏ.

Mà cô không biết được, lúc này cha mẹ nàng đã vì cô mãi không về nhà mà lo lắng cuống cuống, mà di động cứ liên tục nhận được mấy cuộc gọi quấy rầy, bởi vì lúc trước có người tìm ra số điện thoại của cha mẹ Khương Trình, cả địa chỉ nhà, công bố ở trên mạng, cho nên các vòng hữu tức giận tự phát gọi điện tới mắng "Đồ hung thủ giết người!", các ngôn ngữ ô uế không dứt bên tai, mẹ Khương Trình không chịu được nên đã tắt nguồn điện thoại, nhưng vì lo lắng cho con gái chỉ có thể mở máy lại.

Nhưng nhận được không phải là các cuộc gọi quấy rầy khó nghe, thì chính là đe dọa, bà không thể phân biệt thật giả, chỉ còn cách báo cảnh sát.

Cảnh sát bản khoản, Khương Trình có lẽ đã bị bắt cóc, lập tức điều động lực lượng theo dõi truy tìm, khi tìm thấy Đinh Ngan, gọi điện cho hân để dò hỏi lại phát hiện không thể kết nối

được. Chạy đến phòng thuê của hân chỉ thấy được vũng máu dưới cầu thang, nếu không phải Đinh Ngan là người gọi điện cho cha mẹ Khương Trinh, nói không chừng lúc cảnh sát tìm được hân sẽ trực tiếp mang đi thẩm vấn.

Nếu vậy, lý do Khương Trinh nửa đêm nửa hôm ngã xuống cầu thang là gì đây? Bởi vì một cuộc gọi đến.

Cuộc gọi này cũng thật kỳ lạ, lúc đó cô ấy đang ngủ trên sofa, đang mơ mơ màng màng thì nghe thấy có người ở nói chuyện, cô liền bò dậy nhìn xem là tình hình ra sao. Ai biết được lại nghe thấy tiếng Đinh Ngan trong phòng ngủ nói chuyện điện thoại, bởi vì đêm khuya quá an tĩnh, cô mơ hồ có thể nghe thấy tiếng nói chuyện từ trong phòng:

"Chắc chắn là cô ta, cậu đừng để bị cô ấy lừa....." Một giọng nữ mơ hồ phát ra, Khương Trinh cảm thấy nghi hoặc và cẩn thận nghe lén.

Thái độ Đinh Ngan như có chuta do dự: "Tôi cảm thấy không phải là cô ấy, Khương Trinh không giống người xấu."

"Vũ Gia tỷ đã chết rồi mà cậu vẫn còn nói như vậy, Vũ Gia thật đáng thương!"

"Tào Mộng, cảm ơn cô đã nhắc nhở tôi, nhưng tôi cảm thấy chuyện này vẫn nên nói với cảnh sát để họ điều tra." Đinh Ngan chưa xốt nói, "Tôi cũng muốn biết chân tướng, còn phải cho Vũ Gia một cái công đạo!"

Nghe đến đó, Khương Trinh rút cuộc nhịn không được, trực tiếp đẩy cửa đi vào, đoạt lấy di động hân, chửi ầm lên: "Hay thật, hóa ra là mày làm trò quỷ hả Tào Mộng!"

Vừa dứt lời, bên kia đã tắt máy, cô nghẹn tức quăng điện thoại Đinh Ngan xuống đất: "Anh tình nguyện tin Tào Mộng nhưng không tin tôi? Được, bây giờ tôi liền tìm cô ta đối chất, xem rốt cuộc ai mới là kẻ hại Tạ Vũ Gia!"

Nói rồi cô xoay người đi, vì quá tức giận mà mờ mắt, không rõ lối đi, chân nam đá chân chiêu rồi ngã xuống. Lúc Đinh Ngan vừa nghe động tĩnh lao ra đã thấy đầu cô toàn là máu.

Đây là lý do vì sao lúc cảnh sát gọi không được cho Đinh Ngan, đến nhà hân thì thấy được vết máu này.

Mãi cho đến khi Đinh Ngan mang Khương Trinh đi bệnh viện, lúc này mới mượn điện thoại của bệnh viện gọi đi, muốn báo cho người nhà của cô, không lâu sau đó thì cảnh sát ập tới.

Dương Miên Miên nghe xong một đêm ngoan mục xuất sắc đến phi thường này, liên tục cảm khái: "Tuy rằng là sợ bóng sợ gió một hồi, nhưng cô ấy đêm nay quả đủ xuất sắc."

Xuất sắc? Đầu chi là xuất sắc, quả thực lên sàn so với nhân vật trong tiểu thuyết còn muốn vi diệu hơn.

"Đúng rồi, chuyện của người tên Tào Mộng kia lại là sao vậy?" Dương Miên Miên rút cuộc nhớ tới cái tên này là một trong bốn người ở ký túc xá mà Khương Trinh đã nhắc qua, liền hỏi.

Kinh Sở liền nói cho cô nghe một câu ý vị thâm trường: "Tào Mộng đang thực tập ở môi trường công ty thực phẩm."

Dương Miên Miên nhanh chóng theo kịp ý nghĩ của anh: "Có phòng thí nghiệm?"

Kinh Sở gật gù đầu.

Dương Miên Miên cũng từng làm qua công việc này, trong giai đoạn thử việc thì công việc hết như tạp vụ. Mua cà phê, gọi cơm hộp, đưa chuyển phát nhanh, sao chép tư liệu, quét dọn văn phòng, nhưng công việc này có cái lợi là, dù đi tới đi lui thường xuyên cũng không ai nghi ngờ.

Thậm chí đi tới cả phòng thí nghiệm phòng chửi cũng không vấn đề gì.

"Em nhớ không lầm, nếu chỉ một chút sẽ không khiến người chết, cô ta có ngu ngốc mà tính sai liều lượng không?"

Đáp án là nó, đúng, cô ta chính là tính sai liều thuốc.

Trong phòng thẩm vấn, Kinh Sở cho cô xem các bằng chứng cảnh sát đã điều tra được, bao gồm video theo dõi cô ta ra vào phòng thí nghiệm, bằng chứng như ngọn núi lớn, Tào Mộng không thể tiếp tục giấu diếm:

"Tôi kỳ thật vẫn luôn đặc biệt thích Vũ Gia, cô ấy rất tốt, không như Khương Trinh, luôn khinh thường tôi, nhục nhã tôi. Vũ Gia lại luôn chiều cổ tôi, xem tôi như em gái, tôi rất vui, cũng thật sự đối xử với cô ấy như chị gái ruột. Nhưng sau đó tôi mới phát hiện ra, cô ta là cùng một loại người với Khương Trinh, chẳng qua là nói mấy lời dễ nghe ngoài tai, trên thực tế cô ta căn bản không có xem tôi như vậy!"

Kinh Sở nhìn cô gái trước mặt, khuôn mặt vốn thanh tú mà giờ đây lại trở nên vằn vện đến đáng sợ, nhưng cô ấy cứ như chưa biết gì, vẫn chăm chăm lên án Tạ Vũ Gia:

"Bài nghiên cứu trực tiếp chỉ có tôi và cô ta có trong danh sách, tôi hỏi cô ấy xem có thể nhường cô hội này lại cho tôi không, giáo viên đó chỉ lấy một người. Mà cô ấy thường ngày thành tích tốt như vậy, hoàn toàn có thể tự thi, vì sao lại muốn cùng tôi tranh lần này?"

Không phải nói xem tôi như em gái sao, nhưng thời điểm mấu chốt lại thọc tôi một dao, uống công tôi đào tìm đào phủ đối xử tốt với cô ta bấy lâu! Cô ta nhất định là đang thâm chề cười tôi! Hơn nữa tôi cũng không có ý muốn giết cô ấy, chỉ muốn làm cô ta bệnh để bỏ qua bài thi trực tiếp này thôi! Ai biết được, cô ta chết rồi, có lẽ đây chính là cái giá do cô ta trả gạt tình cảm của tôi mà ra!"

Kinh Sở nghe đến đó, thật sự là nghe không nổi nữa, đứng dậy không nói tiếng nào, quay lưng rời khỏi phòng thẩm vấn.

Liễu Ngọc vốn ở cạnh ghi chép, lúc này cũng chịu không nổi, quăng bút, mắng: "Có loại "em gái" như cô đúng là tội nghiệp tám đời, loại như cô ích kỷ không còn chỗ nào để nói, giết người thì đến mạng, cô chờ ngồi tù đi!"

Nhưng Tào Mộng vẫn cứ lái nhái: "Tôi đâu có sai?! Tôi chỉ sai ở chỗ quá tin vào cô ta! Là mắt tôi mù!"

Liễu Ngọc tròn trố mắt, cũng xoay người rời đi, đối người như vậy, nói nhiều thêm một chữ cũng thấy lãng phí nước bọt.

Chi là, với Tạ Vũ Gia đã bỏ mạng kia, liệu sẽ hối hận vì mình đã từng đối xử quá thiện ý với một con người lấy oán trả ơn như thế không?

13:36

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 127: Vui vẻ

Edit: Graycat2411

Tuy rằng hung thủ giết hại Tạ Vũ Gia đã tìm được, nhưng chuyện vẫn chưa kết thúc tại đây. Thứ nhất chính là Khương Trình vẫn mãi hôn mê chưa tỉnh, bác sĩ nói có khả năng lớn cô ấy sẽ trở thành người thực vật.

Cha mẹ Khương Trình khóc đến chết đi sống lại, không có cách nào lý giải được, con gái họ rõ ràng cái gì cũng không làm, vì sao lại rơi vào kết cục như vậy chứ?

Vì sao? Không chỉ là hai người họ nghĩ, bởi đến khi sự thật được phơi bày, những người từng ở trên mạng chửi bới Khương Trình không tiếc lời cay nghiệt nhất, ngôn từ dơ bẩn nhất cũng cùng suy nghĩ.

Bọn họ đã làm cái gì?

Giá họa Khương Trình, đem thông tin của cô, của cha mẹ cô phát lên mạng, mỗi người đều là anh hùng bàn phím, ở trên mạng tùy ý phát biểu ngôn luận của bản thân, cách một cái Internet, ai biết "người" này liệu có phải là người hay câu đất, dù sao cứ nói cũng không phải chịu trách nhiệm, bởi vậy nên ít ai chịu kiểm tra lại lời nói của mình trước khi phát ra đâu?

Nhưng ai biết được, sự tình lại chuyển biến tới một trăm tám mươi độ, hung thủ lại là người khác, việc này như tát trên mặt họ một cái, chẳng cách giả thuyết internet, ai cũng cảm thấy trên mặt nóng rất.

Dương Miên Miên trào phúng nói: “Hy vọng chuyện này làm mọi người nhớ kỹ, bít miệng của dân còn nguy hiểm hơn chặn sông phòng lũ, em cảm thấy những lời này bây giờ có thể hiểu rõ rồi, ha ha.”

Kính Sở cũng vì chuyện của Khương Trình cảm thấy tiếc nuối, cố nhiên Khương Trình cũng không phải một cô gái thảo hi, nhưng ở vụ án này, cô ấy vô tội, đã gặp phải các loại đãi ngộ không công chính, hiện tại lại nằm trên giường bệnh không biết khi nào tỉnh, cũng thật sự khiến người thổn thức.

Loại tâm tình hỗn loạn này đã giằng co rất lâu, mãi đến khi Trâu Dịch cùng Tiết Thiệu từ nước ngoài trở về mới làm tâm tình Dương Miên Miên mới có chút gọi là chuyển biến tốt đẹp.

Quán cà phê.

Trâu Dịch cùng Dương Miên Miên mỗi người một chén kem quen thuộc.

Trâu Dịch hỏi: “Thế nào ăn ngon hờ, tôi nói cho cô biết nhớ, ở đây đều dùng sữa và trái cây tươi làm ra đấy, rất an toàn.”

“Ăn ngon.” Dương Miên Miên lúc ăn có hơi cảm thấy chột dạ, Kính Sở không cho cô ăn nhiều đồ lạnh, hiện tại chính là cảm giác hạnh phúc trong đau đớn, cô rối rắm nghĩ, rồi lại đưa thêm một thìa kem vào miệng: “Cho nên, như vậy là, anh xem như đã kết hôn?”

Trâu Dịch sờ sờ chiếc nhẫn trên ngón tay: “Trên pháp luật mà nói, không có, nhưng với tôi nói cho nghe, cái tờ giấy đỏ kia chỉ là quốc gia, luật pháp thừa nhận với cô, nhưng nếu người kia không muốn thừa nhận, đàn ông ấy mà, muốn thay dạ đổi lòng sẽ còn vì kết hôn mà bỏ cuộc sao?”

Dương Miên Miên trầm chấp nhận: “Ừm” Cô từ nhỏ đã sống trong môi trường gia đình như vậy, đối với hôn nhân ít nhiều cũng không có cảm giác an toàn, cho dù đã kết hôn rồi, nhưng muốn ly hôn không phải vẫn ly hay sao.

“Cho nên nói, cái kia không quan trọng, quan trọng là hai chúng ta thừa nhận cuộc hôn nhân này mới được, đó mới là chính yếu.” Trâu Dịch bây giờ như thể đang nhìn qua quá khứ mà mặt khó lúc trước, mặt mày hờn hờ, đặc ý phi phàm.

Hắn cũng có chút tiếc nuối: “Sớm nói với cô đi tham gia hôn lễ của tụi tôi cô không đi, máy bay mua bao vé cùng dùng chân ai!”

“Tôi muốn niệm thư!” Dương Miên Miên cũng rất thất vọng, từ lúc sinh ra đến nay, lần đầu tiên có dịp nhìn thấy hôn lễ của hai người đàn ông, tò mò thì có đấy, nhưng phải đi học rồi thì còn có cách nào đây, “Anh nói cho tôi nghe thư, hai người các anh định tiếp theo sẽ như thế nào.”

Loại việc này vẫn không nên để nhiều người biết, cho nên Trâu Dịch cùng Tiết Thiệu chỉ tìm một giáo đường, trước người thân và bạn bè thân thiết cử hành một hôn lễ đơn giản.

“Anh mặc áo cưới?” Dương Miên Miên cực kì tò mò.

Trâu Dịch một đầu hắc tuyến: “Đương nhiên không rồi, hai người đều mặc tây trang, tôi là gay chứ không phải nhân yêu coi có hiểu không! Cô phải phân rõ cho tôi đấy!”

Dương Miên Miên chống cằm mặc sức tưởng tượng: “Tôi muốn mặc áo cưới.”

“Chờ đến khi cô kết hôn ấy.” Trâu Dịch vui sướng khi người gặp họa, “Bất quá, cô đủ tuổi hờ?”

Dương Miên Miên tức khắc á khẩu không trả lời được, trừng mắt nhìn hắn trong chốc lát, rồi chỉ có thể hậm hực nói sang chuyện khác: “Hai người không tính toán công khai sao?”

“Đương nhiên!” Trâu Dịch mắt trợn trắng, “Cô cũng phải giữ bí mật cho tụi tôi đó, chuyện này mà lan ra, A Thiệu xong đời mất, cmn, nói tới liên tục hà, người ta nói về gay cứ như thể nói về mấy tên bị nhiễm HIV đấy! Thiệt!”

Dương Miên Miên nhin không được mắng hắn: “Làm ơn đi, nói đến anh lúc trước làm loạn như thế, thật ra cũng không mấy lạ đâu! ”

Trâu Dịch tặc mao: "Tôi lúc ấy là tâm tình không tốt mà! Tôi vẫn luôn thực chuyên nhất! Hơn nữa ta đã sớm đi kiểm tra qua! ÔNG ĐÂY SẠCH SẼ NHÁ!"

“.....” Dương Miên Miên nuốt nuốt nước miếng, “Anh nói nhỏ chút đi.”

Trâu Dịch hậu tri hậu giác phát hiện hình như khách trong quán ăn đều "nhẹ nhàng" quay sang nhìn bọn họ, hắn yên lặng ngồi xuống, hung tợn nói: “Tôi vẫn tốt mà!”

Dương Miên Miên yên lặng, chuyên tâm ăn kem.

Sau lại nói tiếp đến thù lao đóng phim lúc trước, Trâu Dịch hỏi Miên Miên về số tài khoản của cô. Dương Miên Miên đọc số của Kinh Sở: "Cứ gửi sang chỗ anh ấy là được."

Trâu Dịch hận không thể rèn sắt thành thép: "Cô ngốc à, sao lại đem tiền của mình đưa cho đàn ông giữ? Thật sự nghi ngờ chỉ số thông minh cao như vậy của cô là giả đó, cô hẳn là nên quản tiền lương của anh ta mới đúng chứ! Sau đó mỗi tháng phát ít tiền tiêu vặt, như vậy anh ta mới không dám xuất quỹ!"

"Anh thì hiểu cái gì." Dương Miên Miên khinh bỉ hất, "Anh ấy tốt mà, tôi cứ cho anh ấy, anh quản nổi không!"

Trâu Dịch tức giận đến cái mũi cũng muốn phồng lên: "Ý tốt của người ta mà làm như thể lòng lang dạ thú, đến lúc cô mất cả người lẫn của đừng đến tìm ông đây khóc ròng nhá!"

"Phi phi phi, đồ miệng quạ đen!"

Trâu Dịch bật cười: "Đưa số thẻ đây, tôi chuyển sang cho! Tôi nói cô không cần trả tiền cho tôi là không cần trả! Dù sao chúng ta cũng không ký hợp đồng, cô có bản lĩnh thi kiện tôi này, haha!"

Dương Miên Miên lần đầu gặp được loại hành vi lưu manh đến vậy, tức khắc á khẩu, cô lại không thể nói số tiền dọa cô không cần, dù sao thì chúng cũng do cô kiếm ra nha!

Đồng hồ của Trâu Dịch lên tiếng: "Tiểu Dịch nhà chúng tôi thật là mạnh miệng mềm lòng, là vì cô hết đó, sợ cô bị lừa tiền, con gái dù gì có chút tiền phòng thân vẫn tốt hơn. "

Di động của Miên Miên liền đáp: "Ai da, các người có hiểu được đâu mà, Kinh Sở nhà chúng tôi đối với Miên Miên tốt lắm đó, tiền mà để Miên Miên giữ thì ngày tháng sau này chỉ có nước ăn củ cải muối qua ngày thôi à."

Dương Miên Miên:..... Uy, đừng cho là chị nghe không thấy nha, cư nhiên dám chửi thăm chị, một đám đũa nào cũng có lá gan lớn nhỏ!

Nhưng mà đến cuối cùng, tiền vẫn được chuyển đến thẻ của Dương Miên Miên, tối đó cô lại đưa thẻ cho Kinh Sở: "Này, thẻ lương của em đó."

Kinh Sở sùng sốt, hơn nữa còn sùng sốt rất lâu, cứ tưởng rằng chính anh đã nghe lầm, vai này có phải nên đổi lại không: "O, tiểu Dương sao lại đư thẻ cho anh, vẫn là anh nên đưa thẻ cho em chứ nhỉ?"

Dương Miên Miên khó hiểu nhìn anh: "Là em cho anh."

"Em đem thẻ đưa anh làm gì?" Kinh Sở dờ khóc dờ cười, "Tự giữ đi."

Dương Miên Miên nghiêm túc nói: "Chúng ta tuy rằng chưa kết hôn, nhưng là có phải người một nhà hay không, anh nói xem."

Kinh Sở đương nhiên đã sớm xem cô là người thân của anh, nói ra lại rất kì quái, khi trước đã từng quen bạn gái nhưng cả hai đều khá rõ ràng, khi chưa kết hôn m hai người thuộc về hai cá thể độc lập, tiền bạc hay các quan hệ khác đều minh bạch. Nhưng đến khi quen Dương Miên Miên, rồi cùng cô ở bên nhau..... hình như mấy vấn đề như đồ của anh, đồ của em đều không suy nghĩ nhiều.

Tiểu Dương nhà chúng ta. Ừ, Chính là một định nghĩa chuẩn xác như vậy đấy.

"Đương nhiên phải." Anh nhẹ hôn lên trán cô một cái.

Dương Miên Miên thực vừa lòng: "Vậy đúng rồi, hôm nay em cùng Trâu Dịch nói chuyện phiếm, hẳn nói, gấy hôn thú quan trọng nhưng cũng không quan trọng, em cảm thấy không quan trọng, kết hôn hay không cũng có gì khác nhau, nhưng chúng ta đã ở bên nhau, sẽ không phải tách ra đúng không?"

"Đúng vậy."

"Vậy anh chính là của em, của em chính là của anh, đây là tiền của chúng ta, sao cần phân chia quá rõ." Dương Miên Miên nghiêm túc nói xong lời này, véo đùi một cái, đáng thương vô cùng hỏi, "Anh là chê em kiếm được ít tiền đúng không?"

Kinh Sở trầm mặc một giây đồng hồ, nói lời thăm thía: "Miên Miên, đùi em nheo là của anh." Hơn nữa lại véo chỗ không nên đó.

Với lại, cô đã thật sự nhập vai, kỹ thuật diễn thật tốt, khiến người ta rầu thúi ruột.

Dương Miên Miên ngưng ngưng thu tay về: "Thói quen thôi. Như vậy có được không, anh quản tiền, em thì phụ trách đến chỗ anh xin tiền tiêu vặt, em trước giờ vẫn luôn tự mình lo, chưa từng đến hỏi ai tiền tiêu vặt cả..."

Cô chỉ vừa nói đến đây, Kinh Sở đã thấy lòng quặn đau, cái gì cũng đáp ứng: "Được được được, đừng khóc nha, ngoan nào." Chạy nhanh tới ôm người kia lên trấn an.

Dương Miên Miên: Một chiều này đúng là dùng lúc nào cũng hiệu quả, anh ấy hẳn là cảm thấy trước kia ta quá thảm mà... _(:" ∠)_

Kinh Sở vừa cầm thẻ, liền bắt đầu lên kế hoạch tính toán phải cho mua cho cô cái gì. Quần áo hình như vẫn thiếu, giày cũng vậy, ừm... mua thêm, còn cả nội y cũng nên đổi rồi, hay mua cho em ấy hai quyển sách nhĩ... Ừ vậy đi, dù sao cũng có cơ cho em ấy mua thỏa thích.

Những việc nhỏ này Dương Miên Miên đều không cần nhọc lòng, mặc kệ tiền nong, một thân nhẹ bẫng, hôm nay anh ấy lại không cần tra án, cả đèn liền có thể vui vui về về ở bên nhau rồi.

"Chúng ta nên cùng nhau xem một bộ phim điện ảnh, hay đi tắm rồi thổi bong bóng xà phòng nhĩ? Hoặc là cùng nhau đọc sách cũng rất tuyệt nha, em còn chưa từng trải qua đâu!" Cô gơ ngón tay ra nhắm tính, thấy rằng mỗi chủ ý đều thật tuyệt vời, không thể bỏ qua cái nào.

Kinh Sở chọc cô: "Sao em lại muốn nhiều thứ vậy chứ."

"Rất rất vui luôn đó!" Đôi mắt cô tựa như đang lấp lánh tỏa sáng, "Ngày mai em không có tiết, anh cũng không phải đi làm, thật vui quá đi mà."

Kinh Sở vỗ về khuôn mặt cô, trán đối trán, Dương Miên Miên nhắm mắt đợi chờ nụ hôn anh sắp trao, ai ngờ, điều tiếp tới lại là: "Vậy em trước tiên thành thật trả lời anh một vấn đề."

"Yêu anh." Cô không chút nghĩ ngợi.

"Hôm nay ăn mấy cái kem?"

"....." Một cái! Chỉ một cái! Thật sự chỉ một cái! Nhưng là một chiếc thuyền kem mà thôi. Nhưng căn bản không dám nói ra được đâu ㄟ ㄟ ㄟ

Vì thế vấn đề về kem liền kéo dài suốt quá trình vui bẽ. Kinh Sở hỏi cô: "Còn ăn nữa hay không?"

"Dù có chết cũng không thể không ăn kem!"

"Sao?"

"..... Không ăn ㄟ ㄟ ㄟ "

"Vậy em có biết em sai ở đâu không?"

"Lúc sống không ăn kem, chết đi biến thành..... Em biết sai rồi (>___<)"

Giường thờ dài cảm khái: "Kinh Sở thật giỏi trong việc làm Miên Miên nghe lời, chiều này cũng dùng tới luôn."

Chăn đơn yên lặng phụ họa: "Miên Miên lúc này nói gì nghe đó, thật sự quá dễ bảo."

Gối đầu ha ha hai tiếng: "Nói tới nhiều thứ vui vẻ như vậy, rốt cuộc không phải ở chỗ này vui vẻ vui vẻ nhất, dù sao cũng là bản chức công tác!"

Chỉ có thùng rác biểu lộ một chút cô đơn: "Đã lâu rồi không cùng nhau xem sao sáng, xem trăng cao, xem mặt trời mọc, đàm đạo thơ ca và triết lý nhân sinh....."

Thiên đường không có đêm tối, lúc ấy, các người sẽ nhớ tới ta ư?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 128-1: Bị bôi đen

Edit: Graycat2411

Vụ án của Khương Trinh qua đi, Dương Miên Miên thực hiếm có một đoạn thời gian thanh tịnh nhất từ, thời tiết dần dần trở nên mát mẻ hơn, cô mỗi ngày đến trường rồi lại đứng giờ tan học. Đôi khi ngẫu nhiên được Tôn giáo thụ khai ân dẫn đến phòng thí nghiệm hỗ trợ làm thực nghiệm, nhất từ quá đến tương đương thích ý phong phú.

Mãi đến khi bộ phim võ hiệp 《Đại hiệp》cô tham gia trước đó bắt đầu tuyên truyền. Mỗi bộ phim mới khi ra mắt, tuyên truyền luôn đóng vai trò quan trọng, hướng chỉ bộ phim này vẫn chưa bá trước hỏa, ngay từ ngày đầu đã thu hút được sự chú ý của đông đảo mọi người, cho nên ngay từ khi tuyên truyền chính thức bắt đầu, nhiều thứ "yêu ma quý quái" đều bị dẫn ra tới.

Dương Miên Miên đoán không lầm, cô bị bôi đen đến thảm thương.

Sự việc bắt đầu khi đoạn quảng cáo được đưa ra, mọi người đột nhiên phát hiện ra, ơ, hình như không đúng, sao vai diễn lại thay đổi, cô gái kia đây? Rồi sau đó họ từ từ nhận ra, người này không phải hay được so sánh với Ngô Du, cái gì đó Dương Miên Miên sao!

Chà chà, tiếp theo lại có người bắt đầu suy diễn tung lời đồn rằng Dương Miên Miên không từ thủ đoạn để đạo diễn thay đổi người, và theo sau đó fans của nam chính cùng fans của Ngô Du đã họp sức mắng Miên Miên máu chó đầy đầu.

Hơn nữa nữ nhị có thù oán còn lên lút châm ngòi phía sau, ngầm ngầm hại người, nói cô nịnh bợ Tiết Thiệu, sau đó các fans của Tiết Thiệu cũng nghe theo, mấy nhóm người điên cuồng thúc đẩy quần chúng làm họ bức xúc, mắng cô:

“Không từ thủ đoạn thượng vị”

“Kỹ nữ tâm cơ”

"Bình hoa không chút kỹ thuật"

“Vẫn là sinh viên của đại học nổi tiếng nhưng không biết xấu hổ”

“Cho không Tiết Thiệu cũng không thèm coi trọng ả ta"

“Rõ ràng chính là dựa vào Tiết Thiệu, cô ta thèm nổi tiếng đến điên rồi!"

..... Tóm lại, bị phun đến thương tích đầy mình.

Ngay từ đầu Dương Miên Miên còn hứng thú bùng bùng muốn lên Weibo đối đáp, sau lại cảm thấy vẫn nên bỏ đi...Hai tay khó địch lại bốn, cảm giác cứ nói qua nói lại với họ như vậy thật bức bách.

Trâu Dịch nói ra một câu thăm thía: “Nhìn thấy không, đây mới là chân tướng của giới giải trí, vừa mới xuất đạo không muốn lãng xê hay dựa vào marketing chính là nằm mơ, chúng ta cho người khác xem là một chuyện, nhưng sự thật lại là chuyện khác.

Chỉ là tất cả mọi người trong cái vòng tròn này đều muốn kiếm com ăn, mỗi người đều phải tuân thủ chút quy tắc của trò chơi mà thôi. Có thể sẽ có người thật sự quý mến cô, đó có thể vì họ không phải người trong đội thủy quân, thích bôi người ta. Người qua đường sẽ thấy rõ sự thiên vị này và sau đó họ cũng bị lôi kéo muốn bôi đen cô, cuối cùng mục đích của những người đứng sau đã đạt được."

Dương Miên Miên tròn trắng mắt: “Tính làm gì, đập lên tôi đi lên? Có ý gì đây."

“Nổi tiếng đó! Cô nhìn đi, hiện tại nếu không tôn kính tiền bối, ý vào hậu trường chơi chiêu lớn, dựa vào Tiết Thiệu để lãng xê, các loại "mũ xấu" đó cinh không phải chụp hết lên đầu cô

rời? Không có vai ác vai tà thì làm sao có thể làm nổi bật vai chính chính nghĩa đây! Nguyên lai tên kia không biết xấu hổ □□ hiện tại muốn thu hoạch đồng tình đó. Ai ai cũng muốn mượn cơ hội để xoát cảm giác tồn tại của bản thân cả, nếu không thì nữ thứ luôn bị nữ chính ép cũng đâu tranh thủ chút cơ hội lộ mặt đâu!” Trâu Dịch liên tục cười lạnh.

Dương Miên Miên ngửa mặt lên trời vô ngữ: “Tôi thật là nằm không cũng trúng đạn mà.”

“Bởi vì các cô ấy đều có đầu óc, nhân vật Tổ Tâm này thu hút, cô lại có mặt, diễn viên quan trọng được chú ý bao nhiêu, bây giờ không nhân dịp này mà chèn ép cô, đợi đến khi bộ phim này nổi lên, cô cũng theo đó mà phát, vậy thật khôi hài!” Trâu Dịch ở trong phạm vi công việc thật sự rất xuất sắc.

Dương Miên Miên hỏi: “Tôi có khiến họ bị mất ngủ sao? Thật khó chịu quá đi mất!”

“Cô cứ chờ xem, hiện tại bởi cô đến thăm như vậy, sẽ đến lúc họ tự và mặt thật vang!” Trâu Dịch hiển nhiên còn lưu hậu chiêu, “Tôi đã sớm xem mấy cô đó không vừa mắt, dù sao tất cả mọi người đều có thù oán, hiện tại chúng ta, A Thiệu nóng như vậy, không và mặt tôi cũng cảm thấy thực xin lỗi hần!”

Dương Miên Miên nhận không được nói: “Anh đang cùng tôi show ân ái sao?”

“Người mở miệng ra câu đầu tiên khi nhắn Wechat với tôi là "tôi đang ở trong vòng tay ấm áp của anh ấy", không có tư cách nói vậy! ” Trâu Dịch lập tức đâm thọc cô.

Dương Miên Miên đã phát một đóa hoa hướng dương biểu tình: “[hoa hướng dương] chúc anh hạnh phúc.”

Trâu Dịch: “..... Biển!”

Cùng Trâu Dịch nói hết thảy các việc tôi tề gặp trên mạng, Dương Miên Miên cảm thấy tâm tình khá hơn rất nhiều, cúp máy đem điện thoại ném sang một bên, đến cạnh Kính Sở bắt đầu tiết mục ôm ôm ấp ấp. Anh đang xem lại bộ hồ sơ cũ, trên bìa viết 《Vụ án giết người liên hoàn của người phụ nữ áo đỏ》.

Dương Miên Miên lập tức liền nhớ tới vụ án của tên đồ tể trong đêm mưa, dò đầu qua xem: “Đây là cái gì?”

“Một vụ án trước kia, bây giờ vẫn chưa phá xong.” Kính Sở thuận tay đem văn kiện kẹp lại, đặt sang bên cạnh, phóng tới một bên nệm, anh không muốn cô tiếp xúc nhiều với những thứ tương tự vậy: "Nói xong rồi?”

Dương Miên Miên hừ một tiếng: “Sau khi họ kết hôn, suốt ngày show ân ái cho em xem, hử, lại còn so sánh với em nữa chứ!”

Trâu Dịch cũng là người thường, cũng thích yêu đương, nhưng tình huống của họ quá đặc thù, người có thể thấu hiểu ít ỏi đếm trên đầu ngón tay. Dương Miên Miên cũng xem như người duy nhất có thể khiến hần không chút cổ kị mà quăng cầu lương thỏa sức.

Nhưng mà, kỹ không bằng người.

Chẳng hạn khi hần gửi cho cô ảnh một bàn đầy đồ ăn, luôn tiện chú thích: "Hôm nay A Thiệu tự mình xuống bếp nấu cơm cho tôi nè!”

Dương Miên Miên liền hỏi lại: “Nhà của tôi mỗi ngày đều do Kính Sở nấu đó! Là mỗi ngày! Ngày nào cũng như vậy cả!” Sau đó phụ họa thêm là ảnh chụp thức ăn, spam hết vài trang.

Trâu Dịch bị thương đầy mình quay về.

Nhớ tới chuyện nhỏ này bỗng dưng cùn khiến tâm tình Dương Miên Miên tốt đến muốn phi thăng luôn.

ㄟ(￣▽￣)ㄟ

“Bọn họ hắc em, nói em mượn Tiết Thiệu lãng xê thượng vị.” Dương Miên Miên khi đối diện với Kính Sở phong cách liền thay đổi, “Bạn trai em soái như vậy vì sao còn muốn tìm người khác nữa đây, ha!”

Kính Sở bóp nhẹ má cô: “Miệng ngọt như vậy, mới ăn đường?”

“Nói như thế em chưa khen anh bao giờ ấy.” Dương Miên Miên ngã người xuống trên đùi anh, dùng ngón tay chọc chọc: “Em nói anh rất lợi hại nha.”

Sô pha đúng lúc biểu đạt thái độ của nó: “Tôi bảo này, nghe nói các người luôn làm dơ khăn trải giường, tôi giặt rất phiền mới sạch, muốn làm cái gì thì vào phòng, nơi này dù sao cũng là phòng khách!”

Nhưng TV hoàn toàn có cái nhìn bất đồng: “Chúng ta không có ý kiến!”

Bàn trà đặc biệt nhiệt tình: “Miên Miên, em là thủy tinh, em không sợ dơ, lên đi!”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 128-2

Edit: Graycat2411

Kính Sở thấy mặt Dương Miên Miên mặt đột nhiên đỏ ửng, sau đó làm bộ tự nhiên ngồi dậy, hành động nhỏ này làm anh cảm thấy hạnh phúc, vui vẻ: "Kỳ thật, anh cảm thấy em diễn tiểu đạo cô đó cũng khá tốt."

"Ài?" Dương Miên Miên còn tưởng rằng hần căn bản sẽ không đi chú ý chuyện đó đâu, bởi vì Kính Sở khu xem TV vĩnh viễn chỉ nhìn vào chế tiết mục.

Kính Sở đem điện thoại đưa cho cô, Dương Miên Miên lúc này mới phát hiện hóa ra anh đang xem trailer của 《Đại hiệp 》, còn đem tất cả hình của cô trong 10 giây đó chụp lại lưu vào máy.

Vuốt vuốt lưng tâm nói, Dương Miên Miên kỳ thật không cảm thấy bản thân chụp thật tốt, so sánh với nữ nhị có mấy chục bộ quần áo đổi tới đổi lui mà nói, quần áo của Tổ Tâm từ

đầu đến cuối chỉ duy độc mỗi bộ đạo bào, chưa mặc qua quần áo có màu sắc tươi sáng bao giờ, mà bởi vì lâm thời đổi gác, nên suất diễn của cô bị giảm đi, trên cơ bản cùng nữ với nữ phụ thứ tư không khác lắm.

Đặc biệt là, nữ chính cùng nữ thứ lớn lên đều rất xinh đẹp, nếu không cũng không có khả năng nổi như vậy, cho nên cô cảm giác sự xuất hiện của mình trong trailer vẫn có chút cảm giác như không tồn tại, trên cơ bản chỉ diễn mấy màn nhỏ, không lộ mặt quá vài lần.

"Em cảm thấy em còn khá xinh đẹp." Cô cảm đi động của anh và ngắm nghía mấy bức hìn được anh chụp lại trong chốc lát, cảm thấy nhan sắc của cô, ừm... cũng khá dễ nhìn.

Kinh Sở ừ một tiếng, không phủ nhận, nhưng lại bồi thêm một câu: "Đáng tiếc kỹ thuật diễn chẳng ra gì."

Dương Miên Miên nhìn anh, theo bản năng mà cảm thấy lời anh nói thật ra không đơn giản như vậy: "Thật sự?"

"Chính em còn không biết?" Kinh Sở nhường này, ý vị thâm trường nhìn cô.

Dương Miên Miên trong khoảnh khắc nhìn thẳng vào mắt anh, cảm xúc trong lòng chính là run rẩy một trận -- anh không phải đã biết cô lúc trước ở trong vụ án của Chu Đại Chí có dính líu vào.

Cô cảm thấy cái này khả năng này rất lớn, đừng nói tới cảnh sát, mấy người này thường mắc bệnh đa nghi nghề nghiệp. Kinh Sở vốn dĩ đặc biệt cẩn thận, hơn nữa việc che dấu anh cũng giỏi hơn cô rất nhiều, mà cô lại không biết thuật đọc tâm nên hiện tại không có cách nào đoán được anh đang nghĩ gì.

Điều này cùng với chỉ số thông minh hoàn toàn không có quan hệ, cô vẫn luôn cảm thấy chính mình EQ cùng IQ đều cao như nhau, sau mới phát hiện hóa ra mình nghĩ nhiều rồi.

Nếu mà so sánh với Kinh Sở, cô thật chả là cái quý gì. Huống chi kỹ thuật diễn gì gì đó, lúc ban đầu cũng có đấy, cao lắm luôn, nhưng từ khi ở bên nhau....Dương Miên Miên hồi tưởng một chút khoảng thời gian hai người bên nhau, phát hiện bản thân cô đến lớp vỏ bọc mỏng nhất cũng dần tan biến, chưa từng phí tâm tư nguy trang.

Làm cô lộ quá nhiều sơ hở mất rồi.

(3" ∠)

Vậy, có nên nhân cơ hội này nói thẳng ra luôn. Nhưng anh ấy cũng không trực tiếp hỏi, cô làm sao mở miệng trước đây.... thật khó để làm tốt chuyện này mà.

Kinh Sở thấy biểu tình của cô thay đổi xoành xoạch chỉ trong một phút, thoát nhìn cực kì bối rối, một bên muốn nói, bên lại không, biết nên nói như nào, anh cũng không làm khó cô, dòi đề tài:

"Tiểu Dương....." Lời còn chưa nói xong, đã bị Dương Miên Miên đánh gãy: "Em có chuyện vẫn luôn giấu anh."

"Ồ, là sáng hôm nay em có ý giả bộ ngủ không cho anh lên, là việc em ăn nhiều thêm nửa chén kem, à mà chắc là việc em nhìn lên thứ anh cất ở ngăn tủ đầu tiên?" Kinh Sở dựa vào số pha, mười ngón giao nhau, dù bận nhưng vẫn ung dung nhìn cô.

Dương Miên Miên:..... Anh ấy biết tất cả! Đây có được xem là hậu quả của việc có bạn trai là cảnh sát điều tra không vậy ㄟ ㄎ ㄟ

"Em không phải có ý nhìn lên." Dương Miên Miên có chút xấu hổ, cô hôm nay ở thư phòng tìm sách thì nghe thấy có tiếng oán giận rõ ràng của chiếc kệp và vật, hiện tại lại bị đặt ở trong một góc tủ ăn không ngồi rồi nên không vui, nên mới nhất thời tò mò đem cái hộp nhét trong ngăn tủ lấy ra.

Ai biết được đây bên trong lại là quà mấy bạn gái trước tặng anh, cái gì mà kệp cả vật, ví tiền, bật lửa, vừa thấy có vài cái năm đầu.

Thậm chí còn có một phong thơ, hẳn do mối tình đầu của anh ấy viết, thực sự rất là văn thơ dạt dào, cô còn nhớ được câu cuối: "Em kiếp này may mắn gặp được anh, nhưng lại không đủ duyên phận cùng anh nắm tay đi đến bạc đầu, nguyện sau này chúng ta đều biết trân trọng người phía sau."

Cảm giác như là một phong thư chia tay.

Cô cúi đầu, lại trộm đoạn anh đáp: "Tôi không phải cố ý....." Tuy rằng trong lòng có điểm không thoải mái, nhưng nhìn lên đồ của anh dù sao cũng không phải điều tốt.

Kinh Sở bật cười: "Anh lại không trách em, cũng không phải không cho em xem, chính là sợ em nhìn rồi lại ghen, bình dấm nhỏ ạ."

"Ghen là chắc rồi, còn giữ đồ của bạn gái cũ gì đó chứ." Miên Miên nhỏ giọng nói thăm.

Kinh Sở nghĩ nghĩ, nói: "Bỏ đi thật rất dễ dàng, dù gì cũng không phải là loại thâm cừu đại hận gì đó, cũng không phải nói về sau liền cả đời không qua lại với nhau, đây càng giống một loại ký ức, nhưng giờ đã không còn ý nghĩa đặc biệt rồi. Nếu em không thích, anh đi vứt chúng ngay."

"Đừng đừng, cứ cất ở đó đi." Tuy rằng chúng nó thực đáng thương bị giấu ở trong hộp ăn hỏi, nhưng Dương Miên Miên thật không đành lòng nhìn chúng nó bị ném đi, dù sao cũng không phải nhìn qua nhiều.

Kinh Sở tâm bình khí hòa: "Dù sao em cũng biết nơi chúng đặt, một ngày nào đó nếu muốn ném, cứ ném vào sọt rác." Ngưng một lát, anh lại bổ sung, "Trong nhà này mỗi một thứ em đều coa quyền quyết định."

"Vậy....." Cô chợt hỏi một điều xấu, "Nếu ngày nào đó chúng ta chia tay, anh liệu coa giữ đồ vật em tặng không?"

Kinh Sở liếc cô một cái: "Nghĩ cũng đừng nghĩ!"

"Vì cái gì chứ!" Cônhảy dựng lên.

"Em dù cho là người hay quý mà đều là tiểu Dương của anh." Kinh Sở xoa nhẹ đầu cô, "Cho nên, đừng nghĩ linh tinh, ngoan."

Dương Miên Miên: "..... Ý tứ là mặc kệ có phát sinh cái gì, anh sẽ đi nhặt xác cho em đó sao?"

Kinh Sở thiếu chút nữa máu ngừng chảy về tim, hơn nữa ngày mới bóp cằm cô hỏi: "Dương Miên Miên, cái trò nhặt xác này chúng ta có thể không chơi không?" Nói một lần anh liền lo lắng một lần.

"Vì sao?" Cô ngược lại khó hiểu, "Sau khi chết, anh không muốn cùng em chôn dưới cùng một khối bia mộ ư?"

Kính Sở rót cuộc bùng nổ: "Chết chết chết, em nói ít đi một câu sẽ chết hử, lại nói nữa anh sẽ thật sự đánh em."

Dương Miên Miên đại kinh thất sắc: "Không được coi quần đánh mông em, quá mất mặt! Sẽ bị giễu cợt!"

Mina-san: "Chúng tôi bảo đảm không lấy cười bạn đâu nha, chúng tôi chỉ cười nhẹ, cười trộm cùng niềm vui sướng giấu trong lòng khi người gặp họa thôi à!"

Kính Sở vốn dĩ toàn thân tức giận nhanh chóng biến hết, đem cô ôm vào lòng: "Em đó!"

Dương Miên Miên kẻ sát bên mặt anh, cọ một cái: "Em biết anh không bỏ được việc đánh em."

.....

Sô pha: "Đã nói đi vào trong làm là đi vào trong!! Đừng làm dơ tôi! Tôi rất khó giặt!"

Qua hai ngày sau, trong nhà nhiều một bộ sô pha phủ vải bông thêu ho cực kì xinh xắn đáng yêu, Dương Miên Miên nghĩ, cái sô pha mới này chắc sẽ không lấm đâu nhỉ?

Kết quả sô pha cũ liền đổi sô pha mới tới cùng chiếc khăn phủ đặc biệt thâm tình nói một câu: "Cậu cho rằng cậu là để trang trí chống bụi sao? Thật quá ngây thơ rồi!"

Thành viên mới mờ mặt: "(๖v๖) hử?"

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 129: Có người tới

Edit: Graycat2411

Vì một câu nói của người mà đang sống hơn dự định. Yêu~♥

Bởi vì chuyện gần đây trên mạng bị thủy quân bôi đen không ngừng, mấy ngày này lúc đi học Dương Miên Miên đã bắt gặp nhiều ánh mắt nhìn cô với vẻ rất kỳ quái, lại còn bị bàn tán. Nhưng bình thường cô cũng tùy ý, cứ coi mấy người này như chim riu rít, về mặt bình thân "ta không nghe, ta không thấy, ta mặc kệ", lướt qua. Dù sao nghe mấy bạn nhỏ ở nhà nói nhiều mỗi ngày cũng quen tai rồi.

Lựa chọn tính thất thông bản lĩnh, cô giờ đã luyện được lô hỏa thuần thanh rồi nha.

May mắn việc làm người khác bôi rồi như vậy chỉ mấy ngày đã qua, Dương Miên Miên nhanh chóng chiếm ngưỡng được hậu chiêu của Trâu Dịch, thời điểm mở hộp báo, đạo diễn tự mình xuất hiện làm sáng tỏ vụ việc đổi diễn viên, cường điệu là vì nguyên diễn viên cũ bôi vì nguyên do cá nhân nên không thể tham gia quay phim, những người thích hợp lại không còn ai rảnh, lúc này mới bắt đầu dùng tân nhân.

Như vậy trên cơ bản đã tẩy trắng một nửa.

Tiết Thiệu thì đăng lên Weibo khen cô.

Tiết Thiệu V:

《Tôi đối với Dương Miên Miên có ấn tượng khá tốt, tiểu cô nương này tuy không thích nói chuyện, cũng không mấy am hiểu việc giao tiếp cùng người khác, nhưng là rất ngoan, trong đợt quay đó đều tự tập diễn, khiến cô hòng gần như tắt tiếng.

Và cô ấy đôi khi cũng làm tôi thấy khâm phục, phục là bởi kỹ thuật diễn tuy còn non nớt, nhưng chưa bao giờ quên thoại, về cơ bản cảnh võ cô diễn chỉ một lần là qua, không sợ hãi, lại thông minh. Tôi thật sự rất vui nếu có một tiểu sư muội như cô ấy, nhưng đáng tiếc nhà gia là tôi hỗ trợ, bất quá cũng tốt, chăm chỉ học tập mỗi ngày hướng về phía trước! @Dương Miên Miên.》

Dương Miên Miên chuyển phát Weibo của hắn, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ viết hai chữ “Cảm ơn”, là cảm ơn những lời hắn nói ra, cũng cảm ơn vì việc hắn nguyện ý giúp cô.

Chuyện này cứ như vậy không mặn không nhạt mà đi qua, kể tiếp là tin tức Tiết Thiệu cùng Sầm Oanh Oanh chia tay thay thế trở thành đề tài nóng nhất, mọi người đều là mau quên, thực mau các fan liền vì nguyên nhân hai người chia tay lần thứ hai xé lên, nói là Sầm Oanh Oanh xuất quỷ, cũng có người nói do Tiết Thiệu có tiểu tam, còn có người khẳng định là vì để lăng xê tuyên truyền tân phiến, đây quả là đề tài vô cùng nóng nhiệt.

Tóm lại, việc Dương Miên Miên bị bôi đen cuối cùng cũng trôi qua, nhưng dù chỉ một chút cô cũng không cảm thấy nhẹ nhàng.

Bởi vì cô sắp gặp phải chuyện nan giải mà các chị em gái đa phần đều phải trải qua —— mẹ tới rồi, à, là mẹ chồng tương lai đấy.

Cảnh tượng lần đầu tiên gặp mặt cũng có chút xấu hổ, đó là một ngày giữa trưa, Dương Miên Miên mới vừa lên, tóc chưa gội, mặt chưa rửa sạch, mơ mơ màng màng để chân trần đi ra ngoài tìm anh, thấy anh đang ở phòng bếp nấu cơm, cô liền bẹp một chút từ phía sau ôm lấy.

Kính Sở đã tập thành thói quen có người đột nhiên tập kích như vậy, thanh âm rất ôn nhu: “Đi lên, đã đói bụng chưa?”

Dương Miên Miên còn chưa kịp trả lời, liền nghe thấy cửa hồ lớn một tiếng “Ngọa tào”, sau đó liền mở ra, một người phụ nữ trung niên nỡ mạo đang đẩy cửa tiến vào, cùng bọn họ mắt đối mắt.

Bang, hành lý bà đang xách trong tay rơi hết xuống đất, trợn mắt há hốc mồm nhìn hai người trước mặt, Kính Sở còn tốt, ít nhất lúc ra khỏi phòng còn mặc quần lửng để ngực trần. Nhưng trên người Dương Miên Miên lại đang mặc áo thun lón của anh như vảy ngù, trên đầu còn búi hai chùm tóc nhìn ngốc ngốc.

“Mẹ, mẹ……” Trước nói lấp cư nhiên là Bạch Hương Tuyết, “Mẹ cho rằng, cái kia…… Mẹ phải đi về tránh một chút sao?”

Kinh Sở kinh ngạc nhưng trong nháy mắt liền bình tĩnh: “Mẹ, sao mẹ lại tới đây?”

Dương Miên Miên thật giống như bị nước lạnh rót một mạch từ trên đỉnh đầu xuống để thanh tỉnh, nhưng lạnh quá đầu chết máy rồi, hoàn toàn không biết nên làm "xao" bậy gì.

Nghe TV trong nhà nói, vấn đề mẹ chồng nàng dâu là rất quan trọng, cô thường xuyên nghe thấy bác gái hàng xóm oán giận con dâu này không tốt, kia không ngoan, tóm lại không nhìn quen người đoạt con trai mình đi.

Nhưng mà, cô trước nay chưa từng cùng bác gái trưởng bối nào tiếp xúc thân cận qua, cho nên cứ sững sờ ở nơi đó tự mình rối rắm.

Bạch Hương Tuyết cũng trăm triệu lần không nghĩ tới Kinh Sở trong nhà cư nhiên còn có con gái, hơn nữa vừa thấy chính là * khổ đoán ngày cao khởi, bà cũng xấu hổ: “Mẹ không biết đây, sớm biết liền gọi điện thoại trước, con lúc trước đều không có mang ai về nhà qua đêm mà.....”

“Mẹ,” Kinh Sở hiện tại cũng nghĩ tới, chuyện này có điểm không được ổn, đạo, anh thanh thanh giọng nói, “Đây là bạn gái ckn.”

“Thật ngại quá đi mất, bác không chuẩn bị quà rồi.” Bạch Hương Tuyết nhìn Dương Miên Miên, vẻ mặt áy náy, “Con không cần để ý bác đâu.”

Dương Miên Miên há miệng thờ đốc, không biết nói như thế nào, nhìn về phía Kinh Sở cầu giúp đỡ, Kinh Sở ý bảo cô về phòng đem quần áo mặc cho chính tề, Dương Miên Miên hiểu ý, xoay người đi vào.

Cô đi rồi, Bạch Hương Tuyết cũng nhẹ nhàng thờ ra, trách cứ anh: “Con ít nhiều gì cũng nên nói trước với mẹ một tiếng, như vậy mẹ xấu hổ quá à.”

“Mẹ cũng đâu nói hôm nay mẹ về nước đâu.” Kinh Sở thờ dài, “Sao đột nhiên lại trở lại, cùng ba con cãi nhau?”

Bạch Hương Tuyết khoát tay: “Ồ cùng ba con nhiều năm như vậy rồi, có khi nào cãi nhau, con biết đó, tính tình ông như thế, ừm, chính là như thế đó. ”

Bà ngồi xuống nghĩ nghĩ, thần bí hề hề đề thấp giọng, tựa như kẻ trộm, “Này, mẹ nói, con đem cô aya về nhà qua đêm như thế, là đã **** qua chưa sao?”

“Chúng con đã ở chung được môth khoảng thời gian rồi.”

Bạch Hương Tuyết thu kinh hách dường như một phùng tâm: “Nhanh như vậy?” Bà trêu chọc anh, “Xem ra lần này thực thuận lợi nha, bắt quả nhìn cô ấy có vẻ hơi nhỏ, bao tuổi rồi, làm việc gì, người nhà có đồng ý không, có kế hoạch chuẩn bị kết hôn chưa?”

Những điều nên hỏi đều ập tới, Kinh Sở trong lòng mặc niệm một tiếng, thẳng thắn từ chối: “Em ấy tên là Dương Miên Miên.”

Bạch Hương Tuyết lập tức không phản ứng kịp: “Ài?” Qua hai giây, bà như nghĩ tới gì đó, tức khắc cao giọng “Cái gì! Con bé ấy là Miên Miên?! Là con gái của Nguyệt Bình!”

Bà trong tức khắc không cách nào bình tĩnh nổi, vung tay, đánh vào người Kinh Sở: “Con có bị sai không! Miên Miên mới bao lớn?! Ta bảo con chiều cổ con bé, con liền chiều cổ tới tận trên giường?!”

Kinh Sở bất động không nhúc nhích, nhưng Dương Miên Miên vừa ra tới thấy anh bị đánh, vội xông tới che ở trước mặt: “Bác đừng đánh anh ấy.”

Bạch Hương Tuyết hốc mắt đỏ hồng, vút bỏ đồ ôm lấy cô rút nước mắt: “Miên Miên, bác thật có lỗi với mẹ con, hức hức, Nguyệt Bình tôi xin lỗi, đều là bác không tốt, không nên kêu Kinh Sở tới chiều cổ con, nó có phải đã lừa con đunga không, bác giúp con đánh nó.”

Dương Miên Miên vẫn là lần đầu tiên bị trưởng bối nữ ôm lấy như vậy, cả người đều cứng đờ, quay đầu nhìn Kinh Sở, anh nắm tay đặt bên môi ho nhẹ một tiếng: “Mẹ, dọa đến cô ấy rồi đó.”

“Đều do con hết!” Bạch Hương Tuyết oán hận nói, “Lão Tàn cùng Thanh Thanh ví dụ trước mặt con còn không rõ sao?”

Kinh Sở đầu hàng: “Đầu tiên, con cùng Miên Miên là nghiêm túc, con sẽ không lừa cô ấy, thứ hai, khi Miên Miên thành niên, chúng con là thật sự ở bên nhau, chờ cô ấy đủ tuổi liền kết hôn, còn có, mẹ mới là người dọa đến Miên Miên.” Hắn đem Dương Miên Miên từ vòng lòng Bạch Hương Tuyết giải cứu ra, vuốt vuốt lưng cô, ý bảo cô không cần khẩn trương.

Dương Miên Miên vẫn là căng chặt môi: “Anh ấy không có gạt con, là con theo đuôi trước.”

Bạch Hương Tuyết vốn dĩ tâm dần bình tĩnh, lại lần nữa kinh giật: “Để con gái theo đuôi? Có làm hay không!”

Dương Miên Miên: “.....” Luôn cảm giác từ lúc bắt đầu phong cách hìn như có chỗ nào không đúng lắm, nhưng do không có đối tượng tham khảo trước nên vẫn không xác định rõ vấn đề nằm nơi đâu.

Kinh Sở lôi kéo Dương Miên Miên ngồi xuống, thờ dài: “Chúng ta từ đầu có chịu không. Mẹ, mẹ bình tĩnh một chút.”

“Ta rất bình tĩnh.” Bạch Hương Tuyết hít sâu hai khẩu khí, biểu tình nghiêm túc, “Thẳng thắn khai ra đi!”

Kinh Sở trước đối Dương Miên Miên giải thích: “Đây là mẹ anh, bà cùng mẹ em là bạn học thời Đại học. Lần đầu tiên anh gặp em là vì lý do này.”

Dương Miên Miên gật đầu tỏ vẻ hiểu biết, nhưng Bạch Hương Tuyết trừu khấn giấy mặt nước mắt: “Bác vốn kêu nó quan tâm, chiều cổ con, không để con chịu khi dễ, ai biết nó lại là người khi dễ con, nơi nào có người chiều cổ người khác chiều cổ đến trên giường đâu.”

“Bác ơi, anh ấy thật sự quan tâm con mà.”

Dương Miên Miên cũng nghiêm túc trả lời, “Con hiện tại sống rất tốt, Kinh Sở đối với con cực tốt luôn, bác đừng mắng anh ấy, là do con theo đuôi anh, anh ấy còn tức giận nữa, nhưng thật sự chưa từng có người đối với con tốt như vậy bao giờ.”

Bạch Hương Tuyết càng khó chịu, nắm tay cô: “Nhiều năm như vậy để con chịu khổ, Nguyệt Bình vẫn luôn không chịu nói với bác, bác không biết nhà con lại lâm vào tình cảnh ấy.”

Trọng điểm hoàn toàn không đúng.

Bất quá Kinh Sở đã thói quen, đem đề tài sửa lại cho đúng: “Con cùng Miên Miên là nghiêm túc, con cảm thấy sẽ không lại có vấn đề.”

“Xác định?” Bạch Hương Tuyết lại rất hoài nghi, bà thấy thực lo lắng, “Con luôn đi tra mầy án từ nguy hiểm như vậy, Miên Miên có thể lo lắng hãi hùng không, vạn nhất có kẻ thù trả

thù thì làm sao bây giờ? Hôn nữa nếu con vội lỡ quên mất con bé, vắng về nó thời gian dài thì lại làm sao đây?”

Lịch duyệt rất nhiều TV nhin không được xen môm: “Tôi nói tôi nói, đây rồi cuộc là mẹ ài, tôi sao lại có cảm giác bà ấy hồ đồ rồi nè!”

Dương Miên Miên leng keng hữu lực trả lời: “Con không sợ.”

Sau đó Bạch Hương Tuyết lại cảm động muốn hồng rồi, tiếp tục lôi kéo tay cô: “Tiểu Dương à, sao con lại hiểu chuyện như vậy chứ, Kinh Sở nhà chúng ta hẳn đã tích nhiều phúc đức lắm mới có bạn gái như vậy, Nguyệt Bình sinh ra con gái thật ngoan, ta cũng muốn có con gái như vậy, giống tiểu Dương vừa xinh vừa thông minh thật quá thỏa mãn.”

Kinh Sở: “.....” Nếu giống con dâu mẹ về cả IQ thì có chút khó đó mẹ ạ.

Nếu EQ hơi cao chút thì nghe được sẽ đáp rằng: "Bác gái, con về sau sẽ như con gái người, hiểu thuận với người.", nhưng mà Dương Miên Miên một chút cũng không có, cô rồi rầm, không cần thận nói ra khẩu: “Việc này có chút khó quá.”

Kinh Sở buồn cười, đem cô ôm vào trong lòng ngực: “Con cũng cảm thấy rất khó, đầu tiên mẹ đến hoài thượng đi, lần này bạn trai đâu?”

Bạch Hương Tuyết ngưng ngưng: “Con đã biết a, kỳ thật lần này hẳn cùng mẹ là cùng nhau tới, nói muốn chính thức cùng con gặp mặt ăn cơm, con không ngại chứ?”

“..... Không ngại, ông ấy cầu hôn mẹ?” Kinh Sở liếc mắt qua ngón tay Bạch Hương Tuyết, còn không có mang nhẫn cưới.

Bạch Hương Tuyết có điểm then thùng: “Mẹ còn đang suy xét.”

“Ba con nói như thế nào?”

“Ông ấy nói lần này có thể thành, muốn mẹ hảo hảo quý trọng.”

Dương Miên Miên: “.....” Từ từ, như thế nào cảm giác chỗ nào không đúng, vì cái gì vợ có bạn trai, chồng còn muốn chúc phúc? Đây là cái tình huống kỳ quái gì đây?

Bạch Hương Tuyết vừa thấy biểu tình Dương Miên Miên liền biết nàng hoàn toàn không biết sự tình, bà tương đối ngưng ngưng: “Con có phải chưa nói chuyện nhà ta cho Miên Miên.”

Kinh Sở cũng không nghĩ tới sẽ nhanh như vậy gặp gia trưởng, cho nên trên cơ bản chưa kịp nói hết, nếu nói cũng chỉ đôi ba câu là xong. Giữa hai người Bạch Hương Tuyết cùng Kinh Tần là cuộc hôn nhân không tình yêu, hai người đều có người yêu khác, người mà Kinh Tần thích giờ đã mất, Bạch Hương Tuyết yêu đương nhiều lần rồi cuộc lần này giống như có thể thành công tái giá, chính là như thế đơn giản.

Dương Miên Miên lại nghe đến choáng váng, cô cũng không phải chưa từng nghe qua phu thê hai bên không có cảm tình còn ở bên ngoài tìm tình nhân, nhưng không có gặp qua trường hợp cả hai vẫn có thể làm bạn bè tốt, thật sự là ra người đoán trước.

“Kỳ thật cũng không có gì không thể lý giải, ông ấy cưới ta, ta gả cho ông ấy, đều không phải chuyện cam tâm tình nguyện, cho nên ai cũng không thể trách ai, hôn nữa cùng là người thiên nhai lưu lạc, đại gia đương nhiên cùng chung kẻ địch sao.” Bạch Hương Tuyết nâng cánh tay như ngọc nâng má, tư thế giống như một thiếu nữ, “Hôn nữa lão Tần người này, ừm.. chính là không có cách nào làm kẻ thù với ông ấy cả, nhưng ta lại không thể thích được, ta không rõ Sở Thanh Thanh thích ông ấy điểm nào, bọn họ như thế nào liêu được đến.”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 130-1: Chìa khóa

Edit: Graycat2411

Dương Miên Miên cho rằng chính mình còn muốn cùng vị mẹ chồng tương lai này nói chuyện hẳn một ngày, không ngờ Bạch Hương Tuyết chỉ cùng bọn họ ăn một bữa cơm, sau đó lại chuẩn bị rồi đi.

Kinh Sở cũng có chút kỳ quái: “Mẹ đi đâu?”

"Đi mượn khách sạn đó." Bạch Hương Tuyết ở trong túi xách lục lục tìm tìm, lấy ra chìa khóa, nhìn Dương Miên Miên vẫy tay, “Tới đây.”

Dương Miên Miên đi qua, bà thần thần bí bí đem chìa khóa nhét vào trong tay cô: “Cái này là của con.”

Dương Miên Miên mờ mịt khó hiểu: “Con có ạ.” Cô đương nhiên là có chìa khóa nhà Kinh Sở.

Bạch Hương Tuyết lại rất thận trọng nói: “Này không giống nhau, chìa khóa là tượng trưng, chỉ có thành viên trong nhà này mới có thể có được.”

Dương Miên Miên: “.....” Cũng không thể lý giải như vậy đâu.

Bạch Hương Tuyết mỉm cười nói: “Về sau, hai đứa mới là người một nhà, còn mẹ chỉ là khách đến chơi, lần sau đến, mẹ nhất định gọi báo trước..”

“Ách.....” Dương Miên Miên đối trường hợp như vậy không có cách ứng phó, lại một lần nữa ngẩng đầu nhìn Kinh Sở.

Kinh Sở hiểu rõ thái độ của cha mẹ, là một người đã kết hôn, anh sẽ có gia đình độc lập của mình, cùng người anh yêu hợp thành một gia đình mới tinh. Bạch Hương Tuyết cùng Kinh Tần đều không phải loại người thích quán quâ sâu vào chuyện gia đình của con cái.

“Mẹ là cùng người kia thuê khách sạn?”

Sau khi nói hết tất cả, Bạch Hương Tuyết liền tự nhiên hào phóng: “Ừ, hôm nào hai đứa tới ăn cơm.”

“Dạ, con đưa mẹ đi, mẹ ở khách sạn nào?” Kinh Sở thay bà cầm túi xách, quay sang hỏi Miên Miên: “Em có muốn cùng đi hay ở nhà?”

Dương Miên Miên nghĩ nghĩ, đoán chắc mẹ con hai người cũng có chuyện riêng cần nói, “Em sẽ ở nhà.”

“Anh sẽ mua đồ ăn cho em lúc về.”

Trên xe, Bạch Hương Tuyết không thể kìm nén không được lòng hiếu kỳ: "Con rốt cuộc là nghĩ như thế nào vậy, mẹ nhìn tới nhìn lui cũng không thấy Miên Miên sẽ chọn con làm bạn trai nó đâu, con không phải là uống say gây chuyện... nên phải chịu trách nhiệm?"

“Mẹ, ở trong mắt mẹ con là loại người đó à?” Kinh Sở bất đắc dĩ cực kỳ, bất quá anh cũng có thể lý giải, dù sao lúc trước khi tìm bạn gái đa phần đều chọn như tìm đối tượng kết hôn, Dương Miên Miên thật ra cũng không nằm trong phạm vi điều kiện suy xét, cho nên khi đột nhiên cùng cô ấy tới với nhau, Bạch Hương Tuyết thấy khó tin cũng là lẽ đương nhiên.

Bạch Hương Tuyết nâng má cẩn thận nghĩ, gật đầu: “Mẹ biết con sẽ không, nhưng vận mệnh chính là như vậy thay đổi thất thường, vạn nhất xuất hiện cốt truyện cầu huyết gì thì sao?”

“..... Mẹ nghĩ nhiều rồi.” Kinh Sở lại một lần rõ ràng đến cảm giác được một điều, so với Dương Miên Miên- một thiếu nữ thật sự, với Bạch Hương Tuyết thì bà càng như là nữ hài không hiểu thế sự hơn, Dương Miên Miên chưa từng có ý tưởng không thực tế như vậy.

Bạch Hương Tuyết còn có chút thất vọng: “Thật vậy chăng?”

“Thật.”

Bạch Hương Tuyết lại tinh táo: “Vậy được rồi, các con chuẩn bị khi nào kết hôn?”

Kinh Sở không lời gì để nói: “Miên Miên mới mười tám tuổi.”

“Ồ.” Bạch Hương Tuyết lộ sự thất vọng ra ngoài, “Vậy con đã nói với lão Tàn chưa?”

Vừa nhớ tới chồng trước cùng con trai đều thích mấy người nhỏ tuổi hơn nhiều, Bạch Hương Tuyết trong lòng có như vậy một chút phức tạp —— chẳng lẽ đây chính là goen di truyền trong truyền thuyết sao?

Nghĩ đến đây, bà vạn phần nghiêm túc mà nói với Kinh Sở: “Con phải đối tốt với Miên Miên, đừng giống lão Tàn.”

Kinh Sở trầm ổn cười: “Mẹ, người cứ yên tâm đi.”

“Đối với con mẹ có cái gì không yên tâm, trước kia mẹ lo lắng con tìm đại đối tượng kết hôn mà không phải người con thích, hiện tại mẹ vậy nhưng yên tâm nhiều.” Bạch Hương Tuyết là đánh nội tâm vì anh mà cao hứng, “Con vận khí tốt, tiểu Dương xinh đẹp như vậy lại hiểu chuyện, con không thể khi dễ người ta.”

Kinh Sở buồn cười cực kỳ: “Con sẽ khi dễ nàng sao?”

“Việc trưa nay, con còn nói con không khi dễ?” Bạch Hương Tuyết ngừ điệu bình đạm, nhưng hoàn toàn là một bộ biểu tình “Con đừng có cho rằng mẹ không biết nhá!”

Kinh Sở không còn lời gì để nói

Nơi Bạch Hương Tuyết ở chính là khách sạn tốt nhất Nam thành, Kinh Sở giúp bà kéo valy lên, còn hỏi: “Hai người ở riêng hay cùng vậy ạ?”

“Quần nhiều thế.” Bạch Hương Tuyết oán trách, “Ở riêng, Mẹ mới không thoáng như lũ trẻ mấy người.”

Mẹ, mẹ nói như vậy tốt sao? Kinh Sở đối với Bạch Hương Tuyết thật sự là dở khóc dở cười, cũng không dây dưa nhiều: “Thật sự không cùng tụi cken ăn cơm chiều?”

“Hôm nay có tiệc tối,” Bạch Hương Tuyết đối anh chớp chớp mắt, “Mẹ muốn cùng ông ấy đi, điều này không cần thời gian chuẩn bị à?”

“Vậy nhớ phải gọi cho con khi cần, còn có, còn có, dài hơn tám năm, đừng bị người lừa.” Kinh Sở đối với Dương Miên Miên yên tâm hơn một trăm lần so với Bạch Hương Tuyết.

Bạch Hương Tuyết xụ mặt, ra vẻ không vui: “Làm gì, con lại giống lão Tàn cho rằng mẹ khờ á, mẹ mới không phải, còn có, ông ấy là bạn bè lâu năm của lão Tàn, rất đáng giá tin nhiệm.” Chẳng sợ không nói ra tên của hắn, chỉ nói một chữ liên quan, nhưng đôi mắt Bạch Hương Tuyết đã như tỏa sáng, gương mặt nóng lên, không nơi nào còn có thể che dấu được bộ dáng cuồng nhiệt vì tình yêu.

Yêu đương, tuổi tác vĩnh viễn không là điều có kỵ.

Kinh Sở cũng không đi đá kích bà, giúp bà kiểm tra phòng cẩn thận, đảm bảo không có vấn đề mới rời đi: “Có việc nhất định phải gọi cho con đấy.” Lúc thì Kinh Sở nhọc lòng, lúc lại là đứa con trai Kinh Sở lo lắng, dù sao hai người đàn ông này phòng chừng cả đời này đều không thể yên tâm với Bạch Hương Tuyết được.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 130-2

Edit: Graycat2411

"Đã biết rồi, con mau trở về đi thôi." Bạch Hương Tuyết đem anh đẩy ra cửa, "Đối xử với Miên Miên cho thật tốt, nếu lần này còn để bạn gái ném* lần nữa, mẹ đánh chết con.

**chia tay*

"Yên tâm đi, ném không được."

Khi trở về Kinh Sở mua cho Dương Miên Miên ít đồ ăn vặt, nhưng cô lại không toát lên vẻ vui mừng thường ngày mà thay vào đó là sự buồn rầu: "Em có phải đã để lại cho mẹ anh ấn tượng rất xấu rồi không?"

Đây là kết quả trong thời gian Kinh Sở vừa rồi đi, cô cùng các bạn nhỏ trong nhà thương lượng kỹ càng, nhất là TV, đưa ra rất nhiều ý kiến dựa trên các bộ phim mẹ chồng nàng dâu mà nó biết: "Mẹ chồng gì đó ghét nhất chính là có người con gái nào đó xa lạ cướp mất con trai của họ, lần đầu tiên gặp mặt á, là phải mang theo lễ vật, còn phải trang điểm ăn mặc kiểu thực nữ mới có ấn tượng tốt nha."

Dương Miên Miên: "....." Cô lúc ấy hình như chưa rửa mặt, quần áo lại rất xuề xòa, đây quả thật là "chết người" mà.

Hơn nữa từ nhỏ đến lớn, mấy thứ như nói chuyện ngọt, ngoan ngoãn đều không có duyên phận với cô, cô cũng tự hiểu, mẫu người như cô không phải là kiểu dễ được người khác hoan nghênh.

Cô trước kia đều không để tâm, nhưng hiện tại, cảm thấy như vậy lỡ may làm mẹ chồng tương lai chán ghét, trong lòng lại đột nhiên thấy thấp thòm.

Kinh Sở chưa bao giờ cảm thấy Bạch Hương Tuyết sẽ trở thành một bà bà lệnh người bồi rồi, tuy rằng bà ấy vẫn giữ vẻ ngây ngô tựa như một thiếu nữ, tuy nhiên bà ấy cũng không hoàn toàn xem mình như vậy, sau khi anh mười tám tuổi, bà đã cực kì lạc quan mà nói với anh rằng: "Mẹ về sau sẽ không xen vào việc của con, con đã lớn, đủ để gánh vác những chuyện của bản thân", cho nên mặc kệ là anh chọn đi tông quân hay bất thành linh xuất ngũ, bà cũng chưa bao giờ ý kiến.

Huống chi chính bà ấy còn đang bận yêu đương còn không kịp đây, mới không rảnh tới quấy nhiễu hay xen vào việc riêng tư của con cái đâu.

Bạch Hương Tuyết cảm thấy, đây là trạng thái tốt nhất của cả ba người họ, có thể sinh hoạt hài hòa và có quy tắc hạnh phúc riêng. Dù sao mà nói, với một cuộc hôn nhân không bắt đầu bằng tình yêu thì đây đã là kết quả tốt nhất rồi.

Nhưng mà hiện tại nhìn thấy Dương Miên Miên vì chuyện như vậy mà thấp thòm bất an, anh lại cảm thấy có chút mới lạ lại có chút buồn cười: "Nếu vậy sẽ thế nào, em liền không thích anh nữa sao?"

"Sao có thể được chứ, em sẽ không vì bất kì ai khác mà từ bỏ anh, dù là bất kì chuyện gì đi chăng nữa cũng không thể, trừ phi anh không còn thích em, và em cũng không thích anh." Dương Miên Miên ôm đầu gối ngồi ở góc sofa phát ngốc, "Em cảm thấy... thấy...", cô không thể nói được đây là loại cảm giác gì, là bất an hay là khẩn trương?

Ai biết cuối cùng cô lại nói rằng: "Em thấy em rất không đủ tốt."

Cô tưởng tượng bản thân lúc ấy nhất định là kì lắm, ngốc ngốc không biết làm gì, tuy rằng trong não cô hiện lên rất nhiều ý niệm, rất nhiều thứ muốn nói, nhưng không biết làm ra sao mới tốt, cô hoàn toàn không biết, không làm được.

Bạch Hương Tuyết đối với cô rất nhiệt tình, hoàn toàn không lộ vẻ khó chịu hay không thích cô, nhưng bỗng dưng gặp mặt lại trở nên thân cận nhanh đến thế, cô ngược lại càng thêm không biết nên cư xử thế nào.

Kinh Sở đương nhiên nhìn ra được tới lúc ấy Dương Miên Miên vụng về cùng khẩn trương như thế nào, anh cũng không nói chính sự, ngược lại hỏi: "Xem em kia, cả com trưa cũng là vừa ăn vừa đếm từng hạt, có đói bụng chưa?"

Đây chắc là bữa com tệ nhất từ khi cô cùng Kinh Sở bên nhau tới nay, cô không dám gấp đồ ăn, cứ yên lặng ăn com trong chén, điều này làm Bạch Hương Tuyết đau lòng, trách Kinh Sở sao không đối tốt với cô.

"Không thấy đói." Dương Miên Miên ừ ừ cụp đuôi trả lời.

Kinh Sở đem đồ mình mua về ra trước cô: "Đây là gà cùng vịt quay em muốn ăn đó."

Ánh mắt Dương Miên Miên như sáng lên, vội vàng lấy đến bắt đầu gặm, chờ Kinh Sở lấy nước ra tới, mới cô đã bóng nhảy dẫu.

Toàn bộ tâm tình không tốt sau khi gặm xong chân gà cùng cổ vịt đều biến mất không chút tồn đọng, đây quả rất có ích.

"Tiểu Dương, mẹ anh rất thích em."

Dương Miên Miên trong miệng ngậm nửa cái chân gà: "Thật vậy không? Nhưng mà em lớn lên không ở chung với cha mẹ, em không biết...bác ấy cũng không giống thầy cô giáo, em không rõ nữa!" Cô có chút ưỡ ưỡ, thời gian cô trưởng thành không có trưởng bối cận kề, chưa từng có trưởng bối nào cùng cô thân cận thế.

Nên làm thân, hay nên giữ chút khoảng cách mới nên. Cô không cảm thấy lời mấy bạn nhỏ nói là đúng hết, vậy có thể lãnh đạm chút, nhưng mà hình như như vậy lại về mình không tôn trọng người khác thì phải?

Thế sự hiểu rõ toàn học vắn, nhân tình đạt luyện tức văn chương, nhưng việc làm sao để đối nhân xử thế, ở chung với người khác là việc phải học cả đời.

"Anh biết." Kinh Sở cầm khăn giấy lau khô miệng cho cô, kiên nhẫn cẩn thận, "Mẹ anh là người rất hướng ngoại, giàu tình cảm lại hào phóng, rất nhiều người sẽ bị tính cách của bà ấy làm ảnh hưởng, có thể sẽ cảm thấy bà ấy rất biệt扭, không liên quan, em không cần quá miễn cưỡng bản thân, cũng không cần cố tình đi cường điệu vì bà ấy là mẹ anh cho nên em phải thể nọ thế kia, gượng ép bản thân, em chỉ cần như bình thường là ổn."

Dương Miên Miên nhìn qua cái chân gà đang gặm được nửa, giờ chẳng còn tâm tình gặm nữa: "Em biết có nhiều người không thích em, em cũng không sẽ đi làm cho người ta thích, mà thật ra chính em cũng không rõ anh thích em điểm nào nữa đây."

"Sao lại không tin tưởng vào chính mình như vậy chứ." Kinh Sở cười cô, nghiêm mặt nói, "Mẹ anh không cần em cố gắng chứng minh cái gì cả, đối với bà, anh đã người hoàn toàn độc lập, bà ấy sẽ tôn trọng chọn lựa của anh, anh thích em, bà ấy sẽ chúc phúc chúng ta thôi."

Tôn trọng đại khái là tính chất đặc biệt của gia đình họ, họ luôn tôn trọng các quyết định của nhau, Kinh Tần nếu cảm thấy người Bạch Hương Tuyết đang quen là không tốt, không đáng để phó thác, ông ấy sẽ chỉ đưa ra vài lời góp ý nhẹ nhàng mà sẽ không trực tiếp can thiệp vào sâu, yêu đương hay chia tay, đều do chính bà ấy quyết định. Đối với Bạch Hương Tuyết mà nói, bà cũng chưa chắc hiểu được lý do tại sao Kinh Tần lại có thể thích Sở Thanh Thanh, nhưng bà vẫn tôn trọng quyết định của ông ấy, còn chúc phúc ông.

Bởi vậy, đừng nói đến Bạch Hương Tuyết thực thích Dương Miên Miên, chẳng sợ bà ấy không thích, không cho rằng tương lai cô là bạn đời tốt nhất của Kinh sở, nhưng chỉ cần là lựa chọn của Kinh Sở bà tuyệt đối không ngang ngược quấy nhiễu.

Tuy rằng Kinh Tần cũng chưa có gặp qua Dương Miên Miên, nhưng Kinh Sở tin tưởng, kết quả nhất định là giống nhau.

"Mỗi một sự lựa chọn đều không phải trăm phần trăm an toàn, tất nhiên sẽ có nguy hiểm, nhưng anh tin khi anh đã chọn em, anh đã sẵn sàng gánh vác cho tất cả những thứ sẽ xảy ra trong tương lai." Anh chăm chú nhìn cô, nhẹ giọng nói, "Cùng với, Miên Miên, người thật sự yêu thích em, lẽ nào em còn không rõ sao."

Dương Miên Miên hơi hơi chuyển tầm mắt nhìn, cảm thấy tim đập như nhanh hơn, cô cắn môi nhỏ giọng nói: "Anh đúng là loại khiến người yêu thích đó."

Anh ấy ôn nhu như vậy, lúc trước đúng thời cơ "túm" được anh về, chắc chắn là quyết định chính xác nhất đời cô, đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 131: Thổ lộ

Edit: Graycat2411

Bạch Hương Tuyết đặt bữa tiệc tối tại một nhà hàng tư nhân rất nổi tiếng ở nam kinh, Kinh Sở đặc biệt tan làm sớm để đến trường học đón Miên Miên.

Không ngờ tới cô ấy đang bị một đám người làm phiền.

Là một hoa hậu giảng đường vừa mới nhậm chức, vừa khai giảng, giá trị nhan sắc của cô cả trường đều biết rõ, mỗi ngày Dương Miên Miên đều bị mọi người chú ý, càng không cần nói đến nam sinh lại bắt chuyện, quả là nhiều như lông trâu, không xin số điện thoại thì chính là xin WeChat, lấy cớ từ kiêu vô cùng đáng hoàng đến kiêu bất chấp cả tiết tháo cái quý gì cũng có.

Vốn còn nghĩ thầm ở trường phải hòa đồng với bạn học, nhưng rất nhanh Dương Miên Miên lập tức đánh mất cái suy nghĩ này, một lần nữa trung ra khuôn mặt cao lãnh của cô, dùng biểu tình cự tuyệt ong bướm.

Nhưng cũng chả làm được cái mẹ gì, nên phiền vẫn là cực kì phiền, bởi vì dù loại nguyên nhân không thể cự tuyệt, danh sách WeChat của cô vẫn bỗng dưng thêm vào một đồng người mà đến cô còn chả kịp phản ứng.

Trong đó bao gồm một người học trưởng, cùng hệ, nghe nói là một người học sinh mà Tôn giáo thụ đặc biệt coi trọng, đối đãi với cô nhiệt tình đến mười hai phần, thường xuyên nói với cô Tôn giáo thụ có thực nghiệm, cô có muốn đến giúp đỡ không hay gì đi đó.

Lần đầu tiên Dương Miên Miên thật đúng là đi ngay lập tức, còn cảm thấy rất kỳ quái bởi các học sinh của Tôn giáo thụ đều không thấy đâu, về sau mới biết được, sinh viên chưa tốt nghiệp mà được cho phép tới giúp đỡ thực nghiệm thì quả là một loại vinh hạnh khôn xiết.

Học trưởng cũng phải phí sức khá nhiều mới chen chân vào được, suốt ngày trung mặt cười, để người sai việc vặt, thường mời những người nghiên cứu ở đó ăn cơm, còn phải chịu bọn họ châm chọc mỉa mai.

Nhưng ở phòng thí nghiệm tuy khom lưng uốn gối như vậy, đi ra ngoài vẫn như cũ là một học trưởng tinh anh ngẩng cao đầu ưỡn ngực được mọi người hâm mộ, là một học sinh được Tôn giáo thụ coi trọng.

Sở dĩ chịu đựng chút khổ cực bỏ ra, một phần do hắn biết Tôn giáo thụ coi trọng Dương Miên Miên, muốn tạo dựng quan hệ tìm một người đồng minh, còn phần còn lại do hắn thực sự muốn theo đuổi cô.

Hắn hiểu bản thân cũng là một nhân vật phong vân trong hệ, hơn nữa ngoại hình tốt, thân thể cao lớn, không mập không gầy, ngũ quan đoan chính, trong nhà cũng khá giả, không có lý do gì mà Dương Miên Miên có thể chướng mắt hắn.

Cho nên sau khi Dương Miên Miên tới "Hỗ trợ" vài lần, hắn cảm thấy kỳ ngộ này cũng rất tốt, nếu cô cứ chịu chỗ tốt của hắn, khả năng hắn thành công là rất lớn.

Kết quả Dương Miên Miên nghĩ cũng không cần nghĩ liền cự tuyệt hẳn: "Tôi không thích anh." Dù sao cô mỗi ngày đọc lai đọc vãng, nói có bạn trai người ta khó lòng tin nổi, còn cho rằng cô đang nói cho cô lệ, chỉ bằng cứ nói là không thích, nhanh gọn, dứt khoát, lưu loát.

Đương nhiên điều này gây ra lực thương tổn khá mạnh. Đặc biệt với vị học trưởng này là tâm gan pha lê, lúc thổ lộ có nhiều người ở đây như vậy —— vốn có ý để mọi người chứng kiến cảnh hai người họ ở bên nhau —— không ngờ chính mình lại mất mặt, nên bật ra lời chất vấn: "Cô đem tôi lợi dụng xong rồi liền muốn vứt bỏ có đúng không?"

Dương Miên Miên đang thu thập sách vở, nghe được câu này, mặt lạnh tanh, thấy khó hiểu: "Lợi dụng, anh?" Ngờ kìa cùng biểu tình không điểm nào chứng tỏ cô gạt mình.

Người khác đổ một chút liền cười ha ha, học trưởng càng cảm thấy trên mặt không chỗ nào không đen đi: "Nếu không phải do tôi, cô nghĩ cô làm sao vào được phòng thực nghiệm của Tôn giáo thụ?"

Dương Miên Miên nhìn hắn trong chốc lát: "Không phải anh nói muốn giúp đỡ sao?" Cô giống như đã hiểu ra: "Thật sự rất cảm ơn lòng tốt của anh."

Chiếc cặp nhỏ vì cô bất bình: "Người này thái độ kiêu gì vậy! Miên Miên của chúng tôi vốn dĩ sắp đi làm trợ lý trong phòng thí nghiệm, còng là kiêu được trả lương đó! Ai thêm hiềm lạ nhà anh! Cưng nhiên còn dám mơ tưởng tiểu Dương nhà chúng tôi!"

Nếu là Dương Miên Miên một năm trước, cô chắc chắn sẽ nói ra lời này, nhanh gọn phản pháo lại đối phương một chút, nhưng bây giờ không cần nữa, cho nên khi dọn xong tập sách cô liền chuẩn bị rời đi.

Cũng không biết là xuất phát từ tâm lý gì, hắn nắm lấy cổ tay của Dương Miên Miên, Dương Miên Miên cố nén xúc động muốn nắm một phát lên mặt hắn, trong lòng mặc niệm: Tôi không thể tùy tiện đánh người khác phải hòa đồng với các bạn học..... Hít một hơi thật sâu, cô mới nói ra mấy chữ từ kẽ răng: "Buông tay."

"Tôi không buông!" Đối phương nhấp môi, gât gao nhìn chăm chăm cô, "Trừ khi cô cho tôi một đáp án."

"Tôi không thích anh, cho nên sẽ không hẹn hò với anh, anh có thể buông tay chưa?"

"Vì sao?" Hắn tự giác nghĩ rằng điều kiện thực của hắn không tồi, bởi vì chú trọng hình tượng, cũng sẽ không lời thôi lếch thếch như các nam sinh khác, mà làm cho mình trông thật chỉnh chu, quan hệ với các nữ sinh khác đều tốt đẹp.

Dương Miên Miên khó chịu mà nhìn hắn: "Buông tay." Lần thứ ba.

"Không buông, trừ khi....." Lời nói của hắn còn chưa được nói xong, Dương Miên Miên trực tiếp trở tay túm lấy tay hắn, quăng lên cái bàn bên cạnh, đập vào lưng hắn một cái đau

điêng, còn bị cô đá vào gối, nhất thời không thể đứng vững, lao đảo té ngã trên ghế.

Đây vẫn là kết quả do Dương Miên Miên nhắm chuẩn phương hướng không làm hấn đặt mông ngồi dưới đất, nhưng hấn đã trợn mắt há hốc mồm nói không ra lời.

Dương Miên Miên từ trên cao nhìn xuống: "Vì sao không thích anh? Anh vì sao một hai phải làm đến mức tôi đánh anh, chừa cho anh chút mũi còn không cần đứng không. Để tôi nói đơn giản cho anh nghe, anh khó coi, anh vô dụng, anh tự đại, anh hư vinh, anh hoàn toàn không đáng tin, tôi không tìm thấy bất cứ lý do gì để thích một người như anh cả, vừa lòng chưa?"

Cô ném cho anh ta một ánh mắt xem thường, nhắc cặp thờ phỉ phỉ mà đi.

Mãi cho đến khi lên xe, sắc mặt vẫn chưa hòa hoãn lại, Kinh Sở đương nhiên thấy: "Làm sao vậy, không cao hứng?"

"Hôm nay có một người ngu xuẩn thổ lộ với em." Dương Miên Miên biểu tình thoát nhìn như là đau răng, "Tôi đau trướng quá."

Kinh Sở khẽ cười một tiếng: "Có người thích em mà em còn không cao hứng?"

Dương Miên Miên cười gượng vài tiếng: "Nếu bác gái quét rác ở cục cảnh sát thổ lộ cùng anh, anh sẽ cao hứng sao?"

Kinh Sở tưởng tượng một chút, bị cách so sánh của cô chọc cười: "Nào có khoa trương như vậy, các cậu con trai trong trường học đều tầm tuổi em, sao có thể kém được?"

Dương Miên Miên liền đem chuyện phỏng thí nghiệm nói: "Hấn cảm thấy là cho em chiếm tiện nghi à, nhưng đó là giúp đỡ không cần tiền, làm sao có thể tính đây?"

Kinh Sở còn muốn cùng giải thích với cô một chút về chuyện lấy lòng lãnh đạo, không ngờ rằng cô kỳ thật xem hiểu: "Người có năng lực không cần dựa vào việc đó, tôn giáo thụ rất quý em, ông đề cho em giúp đỡ trong một thí nghiệm mới, còn cấp 500 đồng tiền trợ cấp mỗi tháng nữa, cho nên khoảng thời gian tới em có thể sẽ về nhà trễ một chút."

"Không vấn đề, Miên Miên này, em có thể gặp được một lão sư tốt là may mắn của em, nếu về trễ hãy gọi cho anh, anh đến đón em."

"Em về một mình cũng được mà." Dương Miên Miên còn chưa nói xong đã bị Kinh Sở liếc một cái, ngoan ngoãn ngậm miệng nói sang chuyện khác, "Chúng ta đi đâu vậy?"

"Đi ăn cơm." Kinh Sở kỳ cang tí mi nói với cô về bạn trai lần này của Bạch Hường Tuyết, "Mẹ anh hẹn hấn cùng chúng ta ra ăn cơm ý tứ chính là bà ấy rất coi trọng người đàn ông này, nếu không cũng không dễ dàng giới thiệu với chúng ta, hơn nữa hôm qua anh đã gọi điện thoại cho ba, ý của ông ấy là người này có thể yên tâm được."

Đối với mấy vấn đề này Dương Miên Miên không có năng lực xử lý, chỉ có thể ừm một tiếng, không trả lời.

"Không cần khăn trương, hôm nay có thể mẹ anh còn khăn trương hơn em." Kinh Sở an ủi cô, "Người kia tên Victor, là một nhà thực vật học."

Dương Miên Miên lại đột nhiên có chút tò mò.

Nơi ăn cơm hôm nay là một nhà hàng tư nhân, nằm ở một khu nhà kiểu tây, nghe nói nơi này từng là chỗ ở của mộ vị phú thương thời dân quốc, hiện tại cải biến thành nhà hàng, đương nhiên có một phong vị khác.

Bọn họ tới trước, Kinh Sở cầm khăn giấy gấp hoa cho Dương Miên Miên, ban đầu anh chỉ là muốn giết thời gian, nhưng sau khi gấp tốt mới chợt nhận ra, lâu như vậy, anh dường như không có tặng hoa cho Dương Miên Miên lần nào.

Điều này tức khắc làm trong lòng anh dâng lên áy náy, từ trước yêu đương, anh luôn nhớ phải tặng bạn gái hoa vào ngày lễ, bất kể là hoa hồng hay bách hợp, tặng hoa tươi cùng món quà nhỏ như dây chuyền, nước hoa các kiểu chính là cách quen thuộc cơ bản như vậy.

Nhưng là dường như từ trước đến nay anh luôn không có nhớ phải tặng hoa cho Dương Miên Miên, anh nhớ đi mua quần áo mới khi thời tiết thay đổi, nhớ đi mua nội y định kỳ cho cô, nhớ đi mua sữa bò khi nhà không còn, nhớ phải mua thêm xà bông giấy vệ sinh hay dầu gội, linh tinh vụn vặt, tinh tế, anh đều đem tất cả những thứ có thể nhớ mua hết.

Nhưng không hiểu sao lại quên tặng hoa cho cô.

Là bởi vì tốc độ phát triển của bọn họ quá nhanh? Nhảy vọt qua bước đầu tiếp xúc như hẹn hò ăn cơm, trực tiếp liền ở chung sinh hoạt cùng nhau.

Nhưng mặc kệ nói thế nào, anh vẫn cảm thấy đây là một cái sai lầm lớn của anh, nếu một cô gái chưa từng được tặng hoa, thật là một chuyện cực kỳ đáng tiếc.

Cũng nên đi ra ngoài hẹn hò nhiều hơn, cô không nên đánh mất đi niềm vui sướng mà các cô gái nên có khi ở bên người yêu.

Nhiều ý niệm chợt lóe qua, Kinh Sở lại không có biểu hiện ra ngoài, bởi vì Bạch Hường Tuyết cùng Victor đã tới rồi. Hôm nay Bạch Hường Tuyết đã ti mi trang điểm, khuôn mặt có thể dựa vào bảo dưỡng, nhưng một đôi mắt kia vẫn trẻ trung như vậy, ánh mắt không thể lừa người.

Dương Miên Miên thì đang tò mò nhìn Victor, hấn là một người da trắng cao lớn anh tuấn, tóc đen mắt lục, đeo một cặp mắt kính, thoát nhìn cũng có chút khăn trương: "Xin chào." Tiếng Trung nói ra sứt sọ, bởi vì có chút khăn trương nên lắp bắp: "Tôi, tôi là Victor."

"Xin chào, mời ngồi." Thái độ của Kinh Sở cũng thực khách khí, nhưng Dương Miên Miên nhìn ra được anh đang bắt động thanh sắc mà quan sát người đàn ông này.

Mà Victor nói chuyện đa phần dùng tiếng Anh, tốc độ nói đã đủ nhanh rồi mà còn nói liên tục nữa, trợn lẫn rất nhiều khẩu ngữ cùng với mấy từ họ hay dùng ở đất nước xa lạ kia, Dương Miên Miên nghe xong trong chốc lát cảm thấy nó khó hơn nhiều so với bài kiểm tra thành lực, dứt khoát từ bỏ.

Chầu cơm này chủ yếu là Bạch Hường Tuyết nói bà gặp được Victor như thế nào, nói đến thực khuôn sáo cũ cũng thực khéo, hai người ngồi cùng một chiếc máy bay, kết quả là không may máy bay gặp dòng khí, xóc này không ngừng, hai người đều đi ra ngoài một mình, không có bạn lữ, ở thời điểm nhân tâm hoảng sợ, Victor nói với Bạch Hường Tuyết ngồi cạnh hấn một câu "Quý cô, cô có cần uống nước không".

"Thật là, lúc ấy máy bay điên thành như vậy, ai có thể uống nước chứ." Bạch Hường Tuyết như thể đang oán giận về sự vụng về của Victor, nhưng mi giác đuôi mắt lại hiện ra sự ngọt ngào, hiển nhiên ở trong lòng bà lần đầu gặp nhau trên máy bay dù cho có chút không xong, lại thập phần đáng giá trân quý.

"Tôi chỉ là hy vọng em không cần khăn trương như vậy," Victor thoát nhìn không phải người miệng lưỡi trơn tru, nhưng lời nói nói ra vẫn giống như đã được ngâm trong vai mật, "Dù ao thì khi gặp một vị mỹ nữ như không ai có thể thờ ơ, kể cả tôi."

Dương Miên Miên bị một ngụm thịt cá ngẹn trong cổ họng, cảm thấy đột nhiên thật khó nuốt xuống.

Kính Sở không lên tiếng mà rót cho cô nửa ly nước, Dương Miên Miên ừm ừc ừm ừc uống hai ngụm, miễn cưỡng dè ép đi xuống.

Chỉ là trăm triệu không nghĩ tới, trừ bỏ cái "Mối quen trên máy bay" này, ở ngoài còn có mấy chuyện cũ như "Trong vườn nho kể chuyện Adam cùng Eva, Ngưu Lang cùng Chức Nữ", "Đi Thụy Sĩ trượt tuyết kết quả không cẩn thận té bị thương đem người công về khách sạn"...

Nội tâm của Dương Miên Miên: ㄟ ㄟ ㄟ nếu không phải bạn trai tôi ở bên cạnh tôi, tôi thật sự cảm thấy tôi là một cái bóng đèn lớn lớn lớn, siêu lớn,siêu to khổng lồ.

Nếu hỏi cô học được cái gì, đại khái chính là sinh mệnh không ngừng, yêu đương không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 132: Hồ Thi

Edit: Graycat2411

Bạch Hương Tuyết tới vội vàng, rồi đi cũng mau chóng. Dừng chân ở Nam thành chỉ vài ngày, lại đi đến bên kia đại dương, lần này là đến thăm một người chị Victor.

Dương Miên Miên hậu tri hậu giác: “Tức là hai người ấy đang chuẩn bị kết hôn sao?”

“Hắn là vậy.” Kính Sở sau khi cẩn thận điều tra chi tiết về Victor, đã cam chịu với lựa chọn của Bạch Hương Tuyết, vì vậy bà đã rời đi trong vui vẻ.

Có lẽ sau lần gặp mặt này, chính là hôn lễ của bà cùng Victor rồi.

Sau khi Bạch Hương Tuyết rời khỏi, cuộc sống sinh hoạt của Dương Miên Miên lần nữa quay về như bình thường, thậm chí có phần bận rộn hơn. Giáo sư Tôn gọi cô đến phòng thí nghiệm hỗ trợ, mỗi đến tận khuya mới về là chuyện thường tình.

Các học sinh khác đều phải ở lại trong ký túc, tối đến có bảo an đi tuần, vấn đề an toàn được đảm bảo hơn Miên Miên, giáo sư Tôn cũng suy xét đến việc này, ông cũng đã nói đề cô về sớm trước nhưng Dương Miên Miên lại cự tuyệt.

Tuy rằng điều cô hiện tại có thể làm trên cơ bản chính là điều đơn giản nhất, cùng lắm chính là điền số liệu thực nghiệm hay điền vào bảng biểu.

“Rất nhàm chán.” Dương Miên Miên tự đánh giá việc cô đang làm, rồi lại nói thêm: "Nhưng lại khá vui vẻ."

Vui vẻ là vì cô đã quen được khá nhiều "bạn nhỏ", những dụng cụ ở phòng thí nghiệm đều mắc tiền, và bọn chúng trời sinh tự mang tri thức, cô hay vừa chỉnh sửa số liệu vừa nghe chúng giảng bài.

Đáng tiếc, lạc thú này ngoài cô ra không ai có thể hiểu.

Kính Sở cũng không cố chấp tìm hiểu mâu thuẫn cô tự tạo ra, chỉ nói: "Tối hôm nay anh có chút việc cần xử lý, em ở phòng thí nghiệm chờ anh, không được tự về nhà, biết chưa?"

“Em thật sự có thể tự mình về nhà.” Dương Miên Miên vô lực lặp lại mưu đồ thuyết phục anh.

Kính Sở trực tiếp làm lơ những lời này: “Mang em đi ăn khuya.”

“Vậy đến đón em sớm chút nha, moah moah (づ 3 づ)”

Di động: “Dương Miên Miên, chị nhất nhanh chút tiết tháo vương vãi kia đi, mắt mặt quá chùng, OK?”

“Ồ cùng anh ấy không màng mặt mũi.” Dương Miên Miên vui rạo rức cắt di động, về phòng thí nghiệm tiếp tục làm thực nghiệm.

Cô nhỏ tuổi nhất, còn chưa chính thức bái sue đã có thể vào phòng thí nghiệm của giáo sư Tôn, chứng tỏ ông ấy pháp ngoại khai ân coi trọng cô, nhưng cũng chỉ như vậy, làm sao có thể trong phòng thí nghiệm này lâu dài, chỉ có thể so bản lĩnh.

Có thể giống như học trưởng kia, chạy khắp nơi lấy lòng, l cũng có thể giống Dương Miên Miên tùy tâm sở dục như vậy không lấy lòng bất kỳ kẻ nào.

Đương nhiên, dạng người sau kết quả chính là tối nào cũng bị bắt ở lại chép số liệu. ㄟ ㄟ ㄟ

“Lại là chị bị lưu lại à, đáng thương quá đi.” Đèn treo bắt đầu than thở, "Bọn họ khi dễ chị mà chị cũng không biết nói một câu."

Dương Miên Miên bình tĩnh: “Phiền, sao phải vì những việc này mà động não nói chuyện, họ thích nghĩ thế nào thì nghĩ như vậy, không phải họ thích so đo sao, lại thích cô tập, xa lánh chị.. dù gì mấy việc này từ nhỏ đến lớn chị đã trải qua nhiều rồi.”

Trước kia gặp phải, nhiều nhất trong lòng có chút không thoải mái, nhưng hiện tại đã có Kính Sở, những người cặn bã râu ria đó đều không đáng lưu lại trong lòng xiu nào.

Cửa sổ đột nhiên nói: “Bên ngoài trời mưa rồi.”

“Chị có mang dù.”

Dương Miên Miên ngồi ở trước máy tính bắt đầu ghi lại kết quả thực nghiệm, phòng thí nghiệm thật rộng, chỉ còn sót lại ánh sáng trên máy tính cô đang dùng. Bên ngoài, từng hạt mưa nặng trĩu rơi xuống, tạt vào cửa kính trong suốt ồn ào, khắp trường, bóng đêm an tĩnh bao phủ, chỉ thấy xa xa, vài bóng đèn đường mờ mờ.

Phòng thí nghiệm cũng yên tĩnh rồi, đám "tiểu đồng bọn" nói mãi cũng thấy mệt, nghỉ nói. Trong khoảnh khắc chỉ còn sót lại tiếng gõ bàn phím lách tách.

Bất tri bất giác, kim đồng hồ đã điểm 10 giờ, mà từ lúc 9 giờ thư viện cùng phòng tự học đã đóng cửa, 10 giờ ký túc xá chung có gác cổng, học sinh muốn ôn tập qua đêm có thể đến phòng tự học trong ký túc, nhưng không ai lại giữa đêm chạy đến mở ra.

Nghe nói vì hai năm trước đây, có nữ sinh bị xâm hại trong căn phòng ấy nên quy định mới sửa đổi.

Nhưng vào lúc này, có tiếng bước chân từ hành lang kia truyền đến, Dương Miên Miên dừng động tác gõ phím, nhướn nhướn chân mày: “Là ai?”

Một lát sau, tường nói: “Là hai bảo vệ của trường học.”

Dương Miên Miên yên tâm, một lát sau cửa phòng thí nghiệm bị người gõ vào vang vang, bảo vệ mở cửa ra tiến vào thấy cô vẫn còn đây: “Bạn nhỏ à, tan học thôi.”

“Lập tức đi ngay đây ạ.” Dương Miên Miên nói là nói như vậy, nhưng căn bản không có ý định tắt máy rồi đi.

Bảo an nói: “11 giờ chúng tôi sẽ khóa cửa”, rồi đi mất.

Khóa cửa cũng không có gì ghê gớm, dù sao thì "chúng" cũng tự mở cho cô ra thôi, nhưng bảo vệ vừa đi khỏi 2 phút, Kinh Sở đã gọi điện, nói anh tới rồi.

Dương Miên Miên tắt máy, rời khỏi phòng, vừa uống dưới lầu đã thấy Kinh Sở đang che dù đứng chờ cô, cô gộp hai bậc thang bước 1 lần, như thể muốn chạy nhanh xong đám sầm vào ngực anh vậy.

Kinh Sở một tay ôm cô, một tay cầm dù, nhìn khu phòng tối om, lòng đầy lo lắng: "Trễ vậy rồi, chỉ còn mỗi em ở đây?"

“Em không sợ.” Cô có mang theo dù, nhưng không nghĩ sẽ dùng nó, gắt gao đứng sát anh.

Kinh Sở ôm bà vai cô: “Xe anh đậu bên ngoài, không thể mang vào được.”

“Nghe nói là bởi vì trước kia thường xuyên có mấy kẻ ra về có tiền, lái siêu xe vào đây phô diễn tán gái làm hiệu trưởng nội giận ban điều cấm, trong trường chỉ có thể dùng xe đạp, còn xe thì chỉ có của các giáo sư thôi.”

Kinh Sở gạt đầu: “Khá tốt, an toàn là quan trọng nhất.”

Dưới màn mưa to, vườn trường càng thêm an tĩnh, Dương Miên Miên cùng anh che chung chiếc dù, riu rít nói về từng chuyện nhỏ xiu xiu trong trường.

Lúc đi ngang qua cầu, cô nói: "Nơi này nghe đồn là cầu tình nhân đó, hình như được xây dựng từ thời Pháp, nếu có thể cùng người yêu hôn môi trên cầu, sẽ vĩnh viễn không rời. Em sau khi nghe được đã đi điều tra rồi, chỉ là gạt người ta à; chẳng qua là tùy tiện xây nên, người ta tạo lời đồn bậy thôi.”

Kinh Sở nghe được buồn cười, thật sự không biết cô đã tâm tình như thế nào lúc đi điều tra, lúc này, hai người vừa lúc đi đến giữa cầu, anh liền cúi đầu hỏi: "Vậy em có muốn thử không?"

Vừa dứt lời, Dương Miên Miên liền nhón chân "mổ" lên môi anh một cái, còn nghiêm trang giải thích: “Loại chuyện này thà tin là có vẫn hơn.”

Kinh Sở cũng sát có chuyện lạ, trả lời: “Đúng vậy, cho nên em phải nghiêm túc một chút, đó không gọi hôn môi.” Nói xong, anh cúi người hôn lên đôi môi cô.

Mưa to như trút, ô che chậm rì rì mà cảm khái: “Đầy đúng là người trẻ tuổi mà, mưa lớn như này vẫn có thể show ân ái, chậ chậ chậ.”

Hạt mưa bùm bùm đánh vào trên người nó, nó tuy rằng ngoài miệng mắng người, lại tận lực giỡn ra thân thể, thay bọn họ che đi mưa bên ngoài.

Dương Miên Miên nhắm mắt, bị anh hôn đến mơ hồ bần rần, Kinh Sở bỗng dừng lại, anh ngẩng đầu, hướng về phía một phương hướng, hơi hơi nhíu nhíu mày.

“Làm sao vậy?”

“Không có gì, đi thôi, đã khuya rồi.” Kinh Sở lôi kéo tay cô rồi đi, Dương Miên Miên lại hướng về phía anh vừa mới nhìn, nhìn qua: "Ban nầu ở đó có người à?"

Những lời này là hỏi Kinh Sở, cũng là đang hỏi cầu.

Kinh Sở đáp: “Anh không thấy rõ, có thể là đi ngang qua thôi.”

Chiếc cầu cũng không đề ý: “Có lẽ là đi ngang qua đó, luôn có người khuya khoắt không về ký túc xá mà ở bên ngoài lêu lổng.”

Nếu bọn họ đều như vậy nói, Dương Miên Miên cũng liền thuận lý thành chương đem chuyện này vút ra sau đầu.

Hôm sau, 6 giờ sáng, Kinh Sở vừa mới rời giường giặt quần áo, ngày hôm qua trở về quá muộn, chưa kịp thu thập, chỉ có thể mới sáng sớm đã lo giặt giũ.

Quần chip nhỏ thuần trắng cảm khái: “Miên Miên có Kinh Sở chẳng khác nào có đầu bếp, tài xế, máy giặt, gối đầu, túi chườm nóng..... Queo, đảm nhận quá nhiều chức luôn.”

Quần Kinh Sở liền ở bên cạnh tiếp lời: “Chủ yếu là mi chưa bị Miên Miên giặt đúng không?”

Quần chip trắng: “Ta là không ngại bị Kinh Sở giặt đó, siêu nhẹ nhàng, dù cho là cời ta hay giặt ta ټ ∇ ټ”

Chúng nó tự đắm chìm trong nắng sớm nói chuyện phiếm, một trận tiếng chuông lại ngắt ngang lời chúng nó nói, di động Kinh Sở di động ở nơi đó gấn cổ lên kêu: “Có điện thoại, Liễu Ngọc gọi, 99% lại có vụ án mới.”

Kinh Sở vừa nhận cuộc gọi, Liễu Ngọc bên kia liền nói một mạch: “Đội trưởng, trong hồ ở đại học Nam thành phát hiện một thi thể nữ.”

Kinh Sở sững sốt, sau đó hạ giọng: “Tôi lập tức tới ngay.”

Lúc anh chạy tới đại học Nam thành, hiện trường đã bị vây quanh, có không ít học sinh ở ngoài đường cảnh giới chỉ chi trò trò, thi thể đã bị nâng đi, bọn họ cũng không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì, thời điểm Kinh Sở tới nghe thấy bọn họ sột sột soạt soạt ở nhỏ giọng nghị luận: “Có phải lại có người chết đuối đúng không?”

“Một đám nhóc vô tri.” Vệ Hân đứng cạnh Liễu Ngọc cảm khái, “Đầy rõ ràng chính là mưu sát, nhưng mà tôi nói này, trường đại học này có phải do phong thủy không được tốt, mới không bao lâu lại có người chết.”

Liễu Ngọc bỗng cảm thấy sồn tóc gáy: “Tôi nói, anh có chú ý tới một điều, bộ đồ mà cô gái kia mặc là màu đỏ.”

“Làm sao, cô còn tin chuyện hồng y quý nữ lấy mạng người?” Vệ Hàn coi bao tay plastic ra, biểu cảm vui sướng khi thấy người gặp họa, "Không được đâu bạn nhỏ à, chúng ta phải tin tưởng vào khoa học mới được."

Liễu Ngọc mắng hần một câu: “Phi, quần áo đó, anh chẳng lẽ không nghĩ tới sự kiện trước đó?”

Vệ Hàn thu lại vẻ tươi cười: “Ý cô là... đồ tể đêm mưa?” Hần hơi suy tư trong chốc lát, lắc đầu phủ nhận, “Tôi cảm thấy không giống, khả năng là vô tình mặc đồ đỏ mà thôi, cô nghĩ nhiều rồi.”

Liễu Ngọc cẩn thận tưởng tượng, Chu Đại Chí đã bị bắt được, khẳng định là do chính cô suy nghĩ nhiều quá: “Cũng đúng.”

“Mặc đồ đỏ sao? Nguyên nhân cái chết là cái gì?” Kinh Sở vừa mới đi qua cầu tình nhân kia, vừa về đã nghe được manh mối quan trọng như vậy.

Liễu Ngọc dọa nhảy dựng: “Đội trưởng anh tới nhanh vậy, không kẹt xe sao?” Hỏi xong mới nhớ tới, có thể tới nhanh hần là do đêm qua ở lại nhà Dương Miên Miên rồi, chắc chắn, nhanh như vậy cũng đã ở chung, thật khó lường.

“Nguyên nhân cái chết?” Kinh Sở lời ít ý nhiều, không đề ý đến Liễu Ngọc trêu chọc.

Vệ Hàn cũng thu liễm biểu tình vui cười: “Không thể hô hấp, hung khí là thứ tương tự dây thừng."

Hít thở không thông..... Hồng y.....?

Kinh Sở đột nhiên nhớ tới ngày hôm qua Dương Miên Miên cũng mặc một cái váy đỏ, là chiếc váy mới mua lần đi ăn cơm cùng Bạch Hương Tuyết và Victor.

“Thời gian tử vong?”

" 10 giờ đến 12 giờ đêm qua."

Kinh Sở trong lòng lộp bộp một chút, thời gian này, không phải vừa lúc là anh cùng Dương Miên Miên rời đi sao?

Wie: Hồng đồ như nhau nhé~

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 133-1: Cãi nhau

Edit: Graycat2411

Khoảnh khắc Hoàng Húc bước chân ra ga tàu hỏa, chợt nảy lên nhiều loại cảm xúc khác nhau. Hần rời khỏi nơi đây đã 6 - 7 năm, cái huyện Quảng Tây hẻo lánh như vậy, qua biết bao lâu rồi nhưng hần vẫn nhớ như in từng chuyện nhỏ từng diễn ra năm đó.

Lúc ấy, hần và Kinh Sở đều là cảnh sát hình sự ở Trạch Sơn, vốn nằm ở phía tây nam của Nam thành. Là nơi có nền kinh tế rất phát triển lúc ấy. Sau, chính phủ sáp nhập Trạch Sơn vào Nam thành, trở thành huyện Trạch Sơn.

Nhưng khi sự kiện kia phát sinh, Trạch Sơn vẫn là một huyện nhỏ vùng núi chưa được sáp nhập. Hoàng Húc bấy giờ đã là phó đội trưởng, tương lai có thể thành phó cục trưởng cũng không chừng. Nói chung, tiền đồ vô lượng.

Không ai nghĩ sự việc ấy sẽ xảy ra, không một ai.

Tổng cộng có đến 9 phụ nữ trẻ bị sát hại trong nhà của họ. Không chút khác biệt, họ đều đang mặc trên người trang phục đỏ. Nhất thời, khắp huyện thành đều bị bao trùm bởi nỗi lo sợ, không một người phụ nữ nào dám ra đường khi trời nhá nhem tối.

Cuối cùng có người, là em gái của một trong số các nạn nhân bị thảm sát, xung phong, nguyện ý lấy thân mình giúp cảnh sát bắt hung thủ. Đáng tiếc, thất bại trong gang tấc, chẳng những không tóm được hung thủ, mà cô gái kia cũng đánh mất cả tính mạng.

Hoàng Húc nán lòng thoái chí, phía trên đối với biểu hiện của hần đầy bất mãn, điều hần đến huyện Quảng Tây, chớp mắt cái, hóa ra đã nhiều năm như vậy.

Nhưng Kinh Sở biết, sở dĩ Hoàng Húc chịu đã kích lớn như vậy, không chỉ vì hung thủ chạy thoát ngay dưới tay hần, mà vì cô gái kia và hần đã bí mật qua lại.

Nhiệm vụ không hoàn thành, lại mất đi tình yêu. Hai đả kích lớn đến cùng lúc khiến hần không cách nào gượng dậy, nhưng hần đã thề, thề sẽ bắt được hung thủ, chính tay giết chết kẻ đó.

Mà tên hung thủ kia như thể đọc được suy nghĩ này, sau khi giết hại mười cô gái liền biến mất không chút dấu vết, cũng chưa từng xuất hiện.

Hồi ức như đèn kéo quân hiện lên trước mắt, Hoàng Húc ngẩng đầu nhìn lên trên, Nam thành, trời xanh mây trắng, nhẹ nhàng thờ ắt ra.

Hần đánh xe đến cục cảnh sát, rồi đến khách sạn gần đấy đặt phòng, sau đó gọi điện chỉ Kinh Sở hỏi anh đang ở đâu, anh nói muốn mời hần đi ăn một bữa.

Nhưng rồi Hoàng Húc lại không có tâm tình muốn ăn cơm, thấy Kinh Sở đến, hần nói luôn: " Tôi không tới để ăn cơm "

Hần gắt gao nhìn thẳng vào mắt Kinh Sở: "Cậu gọi tôi tới đây chắc cũng không phải vì lý do này đâu nhì!"

“Nhưng cơm vẫn phải ăn, anh đợi cũng đợi lâu vậy, còn sợ mất thời gian cho một bữa cơm à?” Kinh Sở mở thực đơn gọi món ăn, nhớ rõ gọi cho hần một phần thịt kho tàu đại tràng,

“Đây là tiệm lúc trước chúng ta hay ghé đây, giờ dọn đến đây.”

Những lời này gọi lên hồi ức của Hoàng Húc, khi ấy lúc đi tra án, có bao giờ bận tâm thời gian, ngày hay đêm đâu, lại cực kì vất vả, lúc rảnh chút thời gian đi ăn com đều vào lúc khuya khỏa, hoặc có thể là rạng sáng. Hai người sẽ mang theo đám hậu bối đến tiệm com, và luôn gọi lên một phần thịt kho tàu đại tràng.

Đồ ăn được bung lên, hương vị vẫn vương lượn quanh chóp mũi, Hoàng Húc nếm một miếng liền cười: "Vị vẫn như cũ." Gương mặt đang căng như dây đàn của hắn thoáng buông lỏng, vài phần ửng hiện lên, nhìn như già đi vài tuổi.

Kinh Sở hỏi hỏi hần tình hình gần đây, biết được hắn vẫn chưa kết hôn, luôn độc lai độc vãng, một thân một mình. Năm nay hắn mới tầm 40, mà trông như một người đã ngoài 50 vậy.

“Chuyện lần trước, cảm ơn.” Kinh Sở phải lái xe, không tiện uống rượu, chỉ cầm ly trà cùng hắn cùng một cái.

Hoàng Húc nhớ tới cũng cảm thấy buồn cười: “Cậu sao lại tìm một bạn gái còn nhỏ tuổi thế?”

Đối với vấn đề này, Kinh Sở chỉ có thể cười cười, trả lời: “Duyên phận.”

Hoàng Húc cũng không phải loại hứng thú đối với chuyện riêng của người khác, chỉ hỏi sơ rồi đi đến đề tài mà hắn quan tâm nhất bây giờ: "Cậu tìm tôi tới, là có manh mối gì sao?"

“Chuyện này phải nói từ vụ án từ năm năm trước.” Kinh Sở nói cho hắn nghe về vụ đồ tể đêm mưa, Hoàng Húc yên lặng, nghiêng đầu cẩn thận nghe vụ án.

Nhưng hắn không rõ vì cái gì mà Kinh Sở lại muốn nói về vụ án này trước: “Tuy rằng đều xuống tay với nạn nhân nữ mặc trang phục đỏ, nhưng thủ pháp gây án thủ pháp hoàn toàn khác biệt, hẳn không phải do một người làm.”

“Tôi biết.” Kinh Sở cũng không phủ nhận điểm này, hắn cũng tin tưởng Chu Đại Chí chính là người đã giết hại Vương Lộ, nhưng là sở dĩ nhắc tới chuyện này tới, anh cũng có suy xét riêng của chính mình, “Hai ngày trước, trong hồ ở đại học Nam thành tìm thấy một thi thể nữ, bị xiết chết, mặc đồ đỏ.”

Hoàng Húc cũng là một cảnh sát hình sự lão làng, tất nhiên có thể hiểu được ý đối phương muốn nói: "Chỉ nhắm vào mấy cô gái trẻ tuổi mặc đồ đỏ sao, cậu cảm thấy ba vụ án này có liên quan đến nhau? Chứng cứ?"

“Trực giác.”

Trực giác là một thứ rất kỳ diệu, mà trực giác của cảnh sát phối hợp với kinh nghiệm phá án, quan sát mà nói, mười người thì hơn 2/3 là chuẩn.

Kinh Sở tin tưởng trực giác của anh, Hoàng Húc cũng vậy.

“Hiện tại chưa thể lập tức có kết luận, tôi muốn xem qua hồ sơ trước kia và thi thể nạn nhân lần này.”

“Được”

Phòng chứa xác, Vệ Hàn nghiêng dựa vào ngăn tủ giải thích cho hai người: “Ngạt thở cơ học, trước khi chết bị xâm phạm, thủ pháp gây án của hung thủ rất quen thuộc, không có giá trị manh mối.”

Nói xong, Vệ Hàn nhường máy nhìn Kinh Sở, ý bảo anh giới thiệu về người đàn ông mang về thăm cừu đại hận bên cạnh là ai. một chút cái này về mặt khổ đại cừu thâm nam nhân là ai.

“Lát nữa họp sẽ nói.”

Trong văn phòng, Hoàng Húc lại nhìn hồ sơ vụ án Chu Đại Chí, sau khi xem xong hắn không hề nói lời nào, rất lâu sau mới xoa xoa thái dương, hỏi: "Cậu có nắm chắc không?"

“Không.” Anh thừa nhận dứt khoát, “Nhưng tôi vẫn cảm thấy giữa ba vụ án có liên hệ.”

Hoàng Húc hưng hăng hít một ngụm thuốc lá, nửa ngày sau mới chậm rãi gạt đầu: “Chu Đại Chí ở đâu, tôi muốn gặp hắn ta.”

“Đề tôi sắp xếp cho anh.” Kinh Sở trong lòng cũng có chút ngập ngừng, nhưng vẫn đáp ứng.

Nhưng trực giác lại một lần nữa nói cho anh, nếu muốn lật lại vụ án Chu Đại Chí, như vậy không thể tránh được sẽ liên lụy đến Dương Miên Miên, nhưng Chu Đại Chí là hung thủ duy nhất bị bắt trong ba vụ án, dù thế nào cũng không thể bỏ qua.

Thậm chí rất có khả năng có thể từ Chu Đại Chí tìm ra manh mối đột phá.

Buổi chiều, trong cục mở cuộc họp thương thảo vụ án mới, Hoàng Húc đến phòng giam thăm hỏi Chu Đại Chí, một ngày rất nhanh đã trôi qua, đến khi Kinh Sở nhận được điện thoại của Hoàng Húc gọi đến, trời đã tối đen, anh không kịp nói kĩ càng: “Anh tới cục trước đi, chúng ta nói trước vài điều, tôi có việc gấp cần ra ngoài một chuyến.”

“Có manh mối gì?” Hoàng Húc chấn động.

Kinh Sở ho khan một tiếng: “Tôi đi đón bạn gái, muộn rồi không thể đề cô ấy về một mình.”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133-2

Edit: Graycat2411

“Đội lát nữa là thấy ngay ấy mà!” Hoàng Húc có thể dễ dàng hiểu được, bởi trước kia lúc hắn và Bảng Thiên còn ở bên nhau cũng từng như vậy. Lúc đó, ở huyện Sơn Trạch buổi tối không một cô gái nào dám bước chân ra khỏi cửa, mà Bảng Thiên hôm đó lại có việc gấp cần đi ra ngoài nhưng chẳng nhờ được ai đi cùng, nhớ ra trong máy còn lưu số hắn liền căng da đầu gọi điện thoại cho hắn, hai người cũng nhờ bao lần đón đưa qua lại như vậy mới sinh ra tình cảm.

Nhưng Bàng Thiến cũng mất nhiều năm rồi, chỉ cần hần nhắm mắt lại vẫn có thể nhớ tới cảnh cô ấy trước lúc rời đi nở một nụ cười rất tươi với hần.

Cảnh sát không dễ tìm vợ, đặc biệt là bên hìn cảnh. Bạn gái trước kia của hần đều không thể chấp nhận việc bạn trai suốt ngày tăng ca, tra án bỏ bê mình, vậy là chia tay. Sau đó hần cũng không có thời gian đi tìm người khác, cứ kéo dài như vậy, tuổi cũng tăng theo.

Bàng Thiến là nhân viên thu ngân, mới vừa 25 tuổi, mà hần đã 34, chưa từng nghĩ tới sẽ có ngày cô ấy bắt chấp tất cả theo hần.

Lúc ấy cô có nói: "Anh nè, khi chuyện này kết thúc chúng ta kết hôn ngay nhé, như vậy trong nhà có em rồi, anh không cần phải lo lắng gì hết!"

Hần đã chuẩn bị xong nhẫn cưới, cùng từng khuyên cô ấy không nên đâm đầu vào việc này, rất nguy hiểm, nhưng Bàng Thiến một mực kiên trì, nói rằng không tóm được hung thủ để kẻ đó xin lỗi chị gái, cô không thể kết hôn.

Chỉ là..... tất cả kỳ nguyện tốt đẹp đều trong khoảnh khắc cô lịm đi, tan thành bọt biển cả rồi.

Hoa khai hai đóa các biểu một chi, lúc Hoàng Húc chìm trong mộng cũ, bên kia Dương Miên Miên cùng Kinh Sở vì một chuyện mà tranh cãi.

Nguyên nhân là do khi Kinh Sở đến không thấy Dương Miên Miên ở dưới lầu dây phòng thí nghiệm chờ anh, gọi điện không bắt máy, may là sau hai phút cô đã xuất hiện, vui vui về về nắm lấy tay anh, mới phát hiện có điểm nào đây không được đúng.

Di động yên lặng trong túi quần nhắc nhở cô: “Kinh Sở tức giận rồi.....”

Dương Miên Miên ngẩng đầu nhìn trộm anh một cái, phát hiện sắc mặt anh hơi trầm xuống, không phải như ngày thường nhìn thấy cô liền ôn nhu tươi cười, trong lòng cô có hơi bồn chồn, nghĩ thầm nên vì bản thân giải thích vài câu như nào đây, thậm chí, cô thấy anh như vậy tự nhiên lại có chút sợ hãi.

Sợ anh giận luôn không đề ý cô nữa.

Đi được một đoạn, Kinh Sở một chữ cũng không nói, Dương Miên Miên thật sự run: “Anh giận à?”

Cô kéo kéo tay áo anh: "Đừng không nói lời nào được không!"

Kinh Sở nhìn cô, ngữ khí cực kì bình đạm: “Nói cái gì đây?”

Anh trước nay chưa bao giờ lạnh nhạt với cô thế này, Dương Miên Miên lập tức nóng nảy: “Anh đừng như vậy!”

“Anh nói em ở đó chờ anh. Không được đi lung tung. Em không nghe à” Kinh Sở dừng bước quay sang hỏi cô.

Dương Miên Miên nhớ lại, là do mấy bạn nhỏ kia nói là phía trước có manh mối mới cho vụ án, cho nên cô mới vội chạy ra đó, cô giải thích: "Em không có tự ý đi loạn.”

Kinh Sở đương nhiên không đến mức bởi vì một việc nhỏ nhất trở mặt với Dương Miên Miên, nhưng anh nhớ tới thời điểm còn ở sa mạc, nỗi thống khổ ngỡ rằng mất đi cô lớn ra sao. Đặc biệt khi thấy Hoàng Húc, thấy hần trước kia là như thế nào cùng Bàng Thiến ngăn cách ở hai thế giới khác biệt, trong lòng liền không thể ngăn nổi sự trào dâng.

Nháy mắt đó, anh thật sự cảm thấy tim đã ngừng đập.

“Hung thủ giết người không phải vô duyên vô cớ sẽ không giết người sao?”

Sẽ không, đương nhiên sẽ không.

Dương Miên Miên biết là bản thân đuối lý, nhưng cô tự trong lòng cũng cảm thấy ủy khuất, vì sao không cho cô cơ hội giải thích, cô bây giờ với trước kia không giống mà, sẽ không chẳng phân biệt nặng nhẹ, tùy tiện gây chuyện nữa.

Anh sao lại quăng cái mặt lạnh đó cho cô vậy? ← đây là trọng điểm

Miên Miên biết là cô sai trước, nhưng mà túi thân, túi thân tận 12 vạn phần đó. Càng lúc càng thấy túi nên vốn dĩ từ vô lý lại thành có lý: "Anh quát em, nổi giận dùng dùng với em đấy sao, không đề ý em nữa phảo không, được, vậy em cũng không thêm đề ý anh làm gì! ” Nói xong, cô liền im lặng, không hỏi anh tiếp.

Các bạn nhỏ thân thiết đã cảm nhận được một câu trong truyền thuyết —— mưa gió bão bùng.

Dương Miên Miên thật sự nói được thì làm được, hai người một đường mặt lạnh về nhà. Do hôm nay là thứ sáu, Kinh Sở mang cô về nhà anh, sau khi đưa cô về liền đến tìm Hoàng Húc bàn vụ án, nhưng lại quên không nói với Dương Miên Miên, các bạn nhỏ bất thành linh bị dọa ngốc, hoàn toàn quên phải nhắc nhở một câu, cho nên cô cứ đinh ninh cho rằng anh giận cô bỏ đi.

Lợi hại vậy?

Dương Miên Miên thở phì phì đi qua lại hai ba vòng trong phòng, lấy ba lô rồi mở tủ lôi quần áo ra xếp vào đó, nhưng mở ra mới thấy toàn là đồ anh mua, cô chẳng có gì để mang đi. Vốn định chỉ cần lấy balo xong là rời đi, xong lại sượng người ở cửa hơn một phút rồi quay đầu ngồi trở lại ghế.

Lúc này, Kinh Sở lại đang ở chỗ Hoàng Húc thảo luận về vụ án, Hoàng Húc có thói quen vừa hút thuốc vừa suy nghĩ, khói thuốc lượn lờ trong không khí, đồng thức ăn trên bàn đã nguội lạnh, dù sao cũng không ai trong bọn họ định ăn.

“Chiều nay tôi đã đi gặp Chu Đại Chí, hần ta thật sự cứng miệng.” Hoàng Húc dùng ngữ khí khẳng định kết luận: "Hần hần ta là loại tội phạm giáo hoạt nhất, tôi nghĩ nếu không phảo đúng lúc có người bắt gặp hần gây án, chỉ sợ khó có thể bắt được.”

Kinh Sở cũng muốn thừa nhận, vụ án đồ tể đêm mưa có thể nhanh như vậy phá xong, tất cả đều bởi vì Dương Miên Miên một lần lại một lần “Trùng hợp”.

“Hần có đề lộ ra cái gì manh mối gì không?”

Hoàng Húc tiếc nuối lắc đầu: “Không có, hần chỉ hỏi tôi đến có ý đồ gì, sau đó liền không nói câu nào, tôi thấy đề cạy miệng tên này ra chắc khó đây.”

“Hần đã không còn bao nhiêu thời gian.” Kinh Sở nói: "Mười ngày sau, hần sẽ bị xử bắn.”

Ngón tay kẹp thuốc của Hoàng Húc hơi hơi run lên, nhúu mày hỏi: “Chỉ có mười ngày sao?”

“Đúng, cho nên chúng ta không có quá nhiều thời gian.” Kinh Sở nói ra câu này dĩ thường trầm trọng.

Anh và Hoàng Húc đều rõ ràng, đây là cơ hội không dễ có, nhưng điều kiện lại không đủ, Chu Đại Chí hoàn toàn không có khả năng sẽ mở miệng.

Thời gian sau đó, cả hai người đều lâm vào trầm mặc.

Kinh Sở trong đầu toàn là tình tiết vụ án, hơn mười một giờ về nhà lại thấy Dương Miên Miên ngồi ở trên sô pha, cũng không tắm rửa, ngủ hay xem TV, cứ ngồi ở đó, thấy anh về mặt không chút cảm xúc nói: "Bao cho anh mệt tiếng, em phải về nhà!"

Nói xong cầm lấy balo bước đi, mắt nhìn thẳng.

Kinh Sở nhìn cô ba giây đồng hồ, đầu óc từ chỗ vụ án quay lại chuyện phát sinh trước đây, không nhìn được, nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 134-1: Thẳng thắn

Edit: Graycat2411

Kinh Sở nhìn cô mặt tức giận, bỗng nhiên cảm thấy siêu cấp đáng yêu, vươn tay ra xoa xoa tóc cô: "Trễ rồi, định đi đâu?"

“Về nhà!” Dương Miên Miên bạnh khuôn mặt nhỏ, cũng không thèm nhìn tới anh, “Dù sao anh cũng bỏ mặc em rồi, còn ở lại làm gì?”

Kinh Sở thờ dãi: “Em vẫn để bụng anh phải không?”

“Là anh không để ý em trước!” Cô cúi đầu, tay túm chặt quai đeo của balo, ủy khuất rưng rưng, "Anh quá đáng lắm biết không... sao lại có thể không để ý tới em." Nói xong câu cuối cùng liền không kìm nổi, nước mắt rơi xuống.

Kinh Sở ngồi xổm xuống đất nhìn cô, mắt cô đỏ rực, sao anh có thể nói nặng cô được đây? Lòng đã sớm mềm nhũn, đầu óc thì rối tinh rối mù: “Thực xin lỗi tiểu Dương, anh không nên trút tức giận lên em, em không khóc nữa, nha!”

Dương Miên Miên lau mắt: “Em không khóc.”

Kinh Sở đem cặp sách từ vai cô cõ xuống, bế ngang cô về phía phòng ngủ rồi nhẹ nhàng đặt lên giường, cô vẫn luôn quay lưng với anh, không thèm nhìn. Kinh Sở hôn lên tóc cô: "Không khóc, do anh hết, anh không tốt, nhưng đừng giận anh nữa mà!"

“Em biết do em chạy đi khiến anh lo.” Cô khịt khịt mũi, "Nhưng không phải do em cố ý đâu, em nhận sai rồi sao anh còn không chịu nói lý như vậy?"

“Vậy em có hiểu tâm trạng của anh lúc đến nơi mà không thấy em là như nào không?” Anh đem đầu cô ấn vào trong ngực, “Em làm anh sợ, nhưng anh vẫn sai khi lại mặt lạnh dọa em?”

Dương Miên Miên nhấp miệng không nói tiếp.

Kinh Sở vỗ lưng cô: "Chúng ta không giận nhau nữa, được không? Không cho khóc tiếp.”

Dương Miên Miên trầm mặc một hồi lâu, ngẩng đầu lên hỏi anh: “Chúng ta sẽ chia tay sao?”

Tư duy của cô bay nhanh quá, Kinh Sở không thể che dấu sự ngạc nhiên: "Em sao có thể nghĩ đến việc này?"

Anh là muốn để cô nhớ, sau này không lặp lại chuyện khiến anh lo lắng, nhưng mà chia tay? Đây là điều anh chưa từng nghĩ.

“Hôm nay chúng ta sẽ vì loại chuyện này cãi nhau, như vậy về sau có khả năng sẽ bởi vì chuyện khác mà chia tay?” Thần sắc của cô thoát nhìn đầy sự nghiêm túc mà xưa nay chưa từng có, “Em vừa nghĩ rằng, hiện tại em vẫn còn tuổi trẻ, còn xinh đẹp, nhưng dù sao thì sau này cũng phải già đi. Hiện tại em thông minh, nhưng tương lai cũng không chắc sẽ luôn minh mẫn, nghe nói những sau này còn dễ bị Alzheimer, và cả tính tình em sợ cũng không thể tốt lên, giang sơn để đổi bản tính khó dời, có một ngày anh chịu không nổi nữa, có phải sẽ nói ra câu chia tay?”

Kinh Sở: “.....” Từ trước tới nay lần đầu tiên anh cảm thấy đầu óc cô thật quá linh hoạt, mới vài phút trôi qua đã tự biên nhiều cảnh tượng đến thế, tốt ư?

"Anh không có nghĩ tới việc chia tay với em." Kinh Sở kiên nhẫn giải thích, “Miên Miên, chúng ta là hai cá thể khác nhau, tất nhiên đôi khi sẽ không thể có chung suy nghĩ về vấn đề nào đó rồi sinh ra mâu thuẫn, nhưng đó không liên quan tới việc anh chia tay em, dù sao thì anh không có ý định này đâu.”

“Nếu có một ngày, suy nghĩ của chúng ta không thể dung hòa, không có cách thống nhất thì sao?” Cok hỏi lại.

Kinh Sở ngưng một lúc lâu không đáp, cô mếu máo định nói, "Anh xem đi.", liền nghe thấy tiếng anh thờ dãi: "Nếu đã như vậy, anh chỉ còn cách làm em!"

Lời Dương Miên Miên vừa mới chuẩn bị nói ra cứ như vậy bị vùi trong cổ họng, chớp đôi mắt nói không ra lời.

“Không được khóc.” Anh dùng lòng bàn tay lau khô nước mắt còn đọng lại trên mặt cô, "Mắt đỏ như mắt thỏ rồi kìa."

“Em là cừu*, không phải thỏ.” Cô theo bản năng phản bác.

**vì Miên Miên họ Dương nên nói vậy.*

Kính Sờ đặt nụ hôn lên trán cô: "Ừ, là cừu, không phải thỏ, chúng ta tắm rửa rồi ngủ thôi, muộn rồi."

"Ngày mai em không đi học."

"Vậy tới bồi anh đi."

Kính Sờ đem cô "chà rửa" sạch sẽ như làm cá, xong ôm về giường, Dương Miên Miên vẫn luôn cắn môi không mở miệng, lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn anh nói: "Anh hỏi mau em."

"Cái gì?" Kính Sờ không thể hiểu ý cô.

"Hỏi em vì sao không đợi anh."

Kính Sờ biểu lộ sự kinh ngạc, anh cúi đầu nhìn thẳng mắt cô, cô toát ra vẻ rất khản trương khản thiết, trong chớp nhoáng, anh hiểu được cô nói những lời có nghĩa gì: "Miên Miên, việc đó không quan trọng, lần sau không như vậy là được." Nói rồi anh lại xoa đầu cô.

Anh không muốn hỏi nhiều, nhưng Dương Miên Miên lại có vẻ nôn nóng: "Là do em tìm được manh mối về hung thủ!"

"Hửm?" Kính Sờ đã sớm đoán được cô khả năng là vậy, nhưng chính là bởi vì đoán được lại sợ cô dính vào vụ án này, anh không có cách nào yên tâm: "Miên Miên, người tra án nên là cảnh sát sự tình, anh không hy vọng em lấy thân mạo hiểm."

"Không nguy hiểm," Dương Miên Miên sắp phát điên rồi, cô là muốn dứt khoát bằng bất cứ giá nào nương cơ hội lần này nói hết, nhưng Kính Sờ không cho cô mở miệng, một đồng lời bị nghẹn ở cổ họng thật muốn nghẹn chết cô mà. Dương Miên Miên nửa quỳ ở trên giường, nắm áo ngủ của anh, từ đầu sợi tóc đến ngón chân đầu đều căng chặt, "Hỏi đi! Không hỏi em liền tặc."

Kính Sờ cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười, nhìn cô nửa ngày, mở miệng hỏi: "Được được được, anh hỏi em, lúc trước em thật sự nửa đường gặp được Chu Đại Chí sao? Vì sao lại hoài nghi Hồ Dật Lâm, thật sự vì trực giác? Lúc ấy tình yêu Viện phúc lợi em làm sao tìm ra, bên cạnh em đào đâu ra người bạn nào như vậy? Còn cô, trên chuyến xe lửa ấy, có ai lại đang yên đang lành chạy đi lục túi rác?"

Anh một hơi hỏi nhiều như vậy, mỗi câu đều hỏi đến trọng điểm, Dương Miên Miên hoàn toàn ngớ người: "Anh đều đã biết?"

Kính Sờ buông tay: "Em nói đi?"

"Vậy sao anh không hỏi em?"

"Nhiều ít cũng đoán được đôi chút, loại chuyện này hẳn không dễ nói ra."

Lần này đến phiên Dương Miên Miên nói lắp: "Anh...anh đoán được cái gì?"

- ----

Wie: hừ, hai cái người này sao càng lúc càng thấy yếu đuối vậy nè....

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 134-2

Edit: Graycat2411

Wie: có bạn mới nói thương mình nên mình bị "ùn mông" đi edit!

Kính Sờ nghĩ nghĩ, tìm mấy tờ hợp thời bây giờ: "Dị năng? Bàn tay vàng? Hay là em có Mao Sơn đạo thuật gì đó?"

"..... Anh thật bất cập thời đại!" Dương Miên Miên kinh ngạc, "Em còn tưởng rằng anh sẽ nói là siêu năng lực!"

Kính Sờ thờ dãi: "Lúc trước có cậu thanh niên ở trên mạng đăng bài nói về sự kiện cương thi đã thương người khiến nhân dân khủng hoảng, tra ra mới biết, tên thanh niên ấy nói cậu ta là truyền nhân của Mao Sơn đạo thuật gì đó, sau đó bọn anh mới phát hiện trong máy tính của cậu ta toàn mấy cái phim điện ảnh với tiểu thuyết, cái gì mà trọng sinh trở về có bàn tay vàng, rồi tự mang hệ thống tu chân."

"Phốc ha ha ha!" Dương Miên Miên bị chọc cười, "Thật buồn cười....."

Ngạc....." Cô lại nhớ tới năng lực của cô, cảm thấy nếu nói là siêu năng lực không bằng nói là tâm thần phân liệt thì đúng hơn.

Kính Sờ bình tĩnh nhìn cô: "Em còn muốn nói gì nữa không?"

"Em..... ừm....." Đầu nói đến đây rồi, nếu không nói nữa thì chẳng biết phải đợi đến năm nào tháng nào mới có thể nói ra, Dương Miên Miên nhắm mắt, bằng bất cứ giá nào, phải nói!

"Chúng nó đều là có thể nói chuyện." Cô chỉ vào giường, TV, đèn tường, ngay từ đầu còn chỉ từng cái một, sau lại vung tay chỉ loạn xạ một hồi, "Anh có tin không, có cảm thấy em giống kẻ bị tâm thần phân liệt không, em nghe nói người có IQ cao đều dễ bị, nhưng em không nằm trong số đó đâu, thật!"

Cô trước nay chưa từng nói mớth mạch nhiều thứ như vậy, cứ nói cứ nói mãi, bởi cô sợ chỉ cần dừng lại một chút, nói thiếu đi một chữ anh liền khiến anh sợ hãi cô.

Đến cuối cùng đến lời nói hết thầy đều trở nên lộn xộn: "Em thấy anh sẽ không dễ dàng tin có loại chuyện này xảy ra, em còn cảm thấy bây giờ có thể em đã mắc chứng vọng tưởng tâm

thần phân liệt, anh không tin cũng rất bình thường.....”

Kính Sở nắm tay đặt ở bên miệng ho nhẹ một tiếng: “Nói xong rồi?”

“Xong rồi.”

“Em hôm nay đã uống sữa chưa, thuốc chắt cũng chưa uống nhỉ?”

Dương Miên Miên: “.....” Cô bịch một phát đứng thẳng lên giường, từ trên cao nhìn xuống nhìn anh, “Chúng ta đang nói chuyện nghiêm túc, không được lảng đi! À, không! Chúng ta đang câu nhau! Anh đứng đắn chút đi!”

“Nhưng em nói rồi mà?”

“Ài, không giống! Em đã lấy một dừng khí rất lớn mới dám nói ra với anh đó, sao phản ứng của anh hay ho thế?” Cô tức giận, khoanh hai tay ngang ngực ngồi bẹp xuống, nhìn chăm chăm vào anh, bất tri bất giác cả cơ thể thả lỏng.

Kính Sở cũng không nghĩ ra chính anh vừa rồi có gây ra phản ứng gì đặc biệt không, lúc mới nghe cô kể thật sự rất kinh ngạc nhưng theo dòng diễn biến, cảm xúc còn đọng lại duy nhất chỉ là “Hóa ra là như vậy”, câu hỏi luôn tâm niệm trong nháy mắt thấy được đáp án, chờ mây tan lại thấy trăng sáng, chính là tâm tình đã rõ ràng hết thảy.

Anh quả thật không phản ứng thái quá gì, nhưng Dương Miên Miên giống như có vẻ khản trương, anh nghĩ nghĩ, rồi làm ra một biểu tình đầy khiếp sợ: “Tiểu Dương, em cực kỳ đặc biệt!”

TV: “..... Ha ha ha ha ha ha! Hình như đây là lời thoại của vị tổng tài bá đạo trong bộ phim mới này nè!”

Giường: “Tôi đã vì Miên Miên mà tan nát cõi lòng! Thẳng thắn một lần sao mà khó ghê!”

Gối đầu: “Đấy, tôi nói rồi, lải nhải dài dòng có ích gì đâu, ngủ qua một giấc cái gì cũng tốt!”

Đèn tường: “Theo tôi thấy thì Miên Miên thật sự muốn người ta nghiêm túc à?”

Dương Miên Miên then quá hóa giận: “Câm miệng câm miệng các em câm hết cho chị ngay!”

TV: “(ˊ ˋ) ㄟ lại đến rồi đây, cô ấy bây giờ chả cần cố kỵ ai nữa rồi!”

Giường: “Nhưng là thoát nhìn vẫn giống chị ấy tự mình làm bầm lầy bầy, có khác gì bệnh nhân tâm thần!”

Dương Miên Miên: “.....” Cô nhàu khối giường, chân trần dậm dậm trên nền gạch, tức phát điên rồi: “Các em, một đám các em dám khi dễ chị! Chị nhất định phải về nhà!”

Chỉ có mấy đồng bọn nhỏ nhà cô mới có lương tâm, không trêu chọc cô mà thôi.

Kính Sở nhìn thấy Dương Miên Miên một thân một mình ở nơi đó bày ra bộ dạng tự quyết định thậm chí phát giận, không thể nói không cảm thấy quý dị nhưng vẫn thấy buồn cười hơn, anh xem cô phát hỏa trong chốc lát liền đem đề tài vừa nãy nói tiếp: “Em uống sữa chưa, thuốc uống chưa?”

“Không ăn! Không uống!” Cô khó thở, “Các người đều khi dễ em, em không ăn, em phải về nhà!”

Kính Sở đem cô ôm trở về: “Nơi này chính là nhà em, không giận nữa, ngoan, vậy đi ngủ.”

“Chúng nó một đám đều cười nhạo em kìa!” Dương Miên Miên ủy khuất muốn chết, “Anh không biết đâu, chúng nó tự thành đám cười nhạo em!”, cô lại kể khổ một hồi mới phát hiện một chuyện: “Anh có phải không tin những gì em nói đúng không?”

Kính Sở thẳng thắn thành khẩn nói: “Tuy rằng thực sự không thể tưởng tượng ra, nhưng không có gì là không thể tin tưởng, thế giới to lớn việc lạ gì cũng có.”

“Thật sao?”

“Thật.” Anh là thật sự tin như vậy, bởi từ rất lâu trước kia anh cũng từng tự mình suy đoán, bên cô lâu rồi, một đồng đáp án cứ tự động loại bỏ dần, vậy chỉ còn sót lại mấy thứ không khoa học.

Biết trước tương lai, thông linh, pháp thuật.....

Kỳ thật cũng không mấy sai biệt, nếu không phải có suy đoán như vậy, khi đó anh cũng không tưởng lầm rằng hồn phách cô trở về, bởi vì sớm đã chuẩn bị tâm lý, cho nên cũng không khó tiếp thu.

Úc, năng lực này có chút đặc biệt, anh cũng không thể nghĩ ra, nhưng thôi, dù sao cũng như thế rồi.

Dương Miên Miên lần đầu tiên cùng người khác chia sẻ bí mật này, cảm thấy có hơi hưng phấn, đột nhiên gấp gáp muốn nói hết: “Lúc em còn nhỏ xíu đã nghe thấy, lúc ấy mẹ em vừa mất, ba em cùng người đàn bà khác thông đồng không thèm quay về nhà. Sau đó có một ngày khuya lắm rồi, em nằm trên giường chờ ông về nhà, cứ chờ chờ mãi, bên ngoài tối đen, có tên say rượu cứ đá vào cửa nhà em, em sợ lắm, em nghĩ lúc ấy phải chỉ có người bên cạnh thì tốt rồi, và ngay lúc đó, em nghe thấy tiếng cửa nói rằng: “Miên Miên không sợ nha, tôi không cho hắn ta vào đâu”...Chúng nó đối với em đặc biệt đặc biệt tốt, có chúng nó em sẽ không phải sợ khi ngủ một mình, chúng nó giúp em tìm được sổ tiết kiệm với giấy tờ nhà đất, em nhờ vậy mới có thể đem hai con người kia đuổi ra khỏi nhà.”

Kính Sở nghe xong nguyên do này, đáy lòng bỗng nhói lên từng cơn, đây là một loại năng lực nhìn có vẻ lợi hại khốc huyền nhưng lại rất tịch mịch, một người phải trải qua cô đơn đến đây mới có thể nói chuyện với đồ vật chứ?

Mà đã nhiều năm trôi qua như vậy, cô chỉ có thể làm bạn với chúng, đây lại là một chuyện đau thương nhường nào?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 135: Gặp mặt

Edit: Graycat2411

Sau khi thẳng thắn nói rõ ràng tất cả; cuộc sống của Dương Miên Miên hầu như không có thay đổi gì lớn, lần cãi nhau đó cũng "không bệnh mà chết". Còn về Kinh Sở, anh nghe thấy cô nói về năng lực này giống như chỉ nghe một chuyện phiếm, thái độ không chút khác lạ.

Ngoại trừ việc..... “Chúng nó lại cười nhạo em kia!” Dương Miên Miên hăm hừ chạy từ bên ngoài vào cáo trạng, Kinh Sở đặc biệt bình tĩnh: “Ài?”

“Bộ sofa đó!”

“VẬY ném đi, đổi bộ mới!”

Sô pha: “Σ(°△°|||)〃 yamete (dừng mà)! Đừng vứt bỏ iem!”

Dương Miên Miên làm mặt quỷ: "Chỉ đây bây giờ có hậu đài rồi nhé!" Nói như thế trước đó cô không cách nào đem bỏ sô pha đi vậy.

Nhưng nói xong câu đó, cô lại hoàn toàn đem chuyện này vứt sang ngách nhỏ nào đấy, lời kéo anh hỏi về việc thăm vấn, ghế nhỏ bình tĩnh nói với bộ sofa: "Xen kia, Miên Miên chẳng qua là đi thoát chút cảm giác tồn tại với người yêu thôi, không bỏ cậu đâu, chỉ ấy vất cổ chày ra nước, không nữa."

Dương Miên Miên mắt tròn trắng, chuyên tâm cùng Kinh Sở về vụ án ngộ sát hồng y nữ, Kinh Sở trước tiên kể cho cô nghe về án ở huyện Trạch Sơn, Dương Miên Miên gãi gù như nghĩ ra gì đó: "Vậy nên anh cho rằng ba vụ án này có liên hệ với nhau?"

“Chỉ là trực giác cá nhân.” Kinh Sở cũng nói rõ về cái thứ gọi là giác quan thứ sáu, anh chính là luôn cảm thấy này phía trong ba án này có một sự liên hệ vi diệu khó lường.

Dương Miên Miên hút nước đầu tây trong ly, lại nhún màu đỏ của nó thật lâu: "Ngày hôn đó, chắc chắn không phải ảo giác, người hán muốn giết là em."

Rất nhiều chuyện lúc ấy không chú ý, nhưng lúc nhớ lại, sao có thể không rõ?

Thật là chỉ thiếu chút nữa, nếu nói như vậy, cô cũng là có thể lý giải vì sao hôm ấy khi Kinh Sở nhìn không thấy cô lại trở nên khẩn trương.

“Em biết sai rồi.” Cô dựa đầu vào vai anh làm nũng, ý đồ lừa phỉnh, “Anh có thể mắng em, nhưng không thể làm mặt lạnh đầu đó, vì như vậy là vô đạo đức, ảnh hưởng tình cảm.”

Rốt cuộc là ai lúc ấy chuẩn bị chiến tranh lạnh vậy hở? Kinh Sở buồn cười nhìn cô, quyết định không lật tẩy, sáng suốt thay đổi đề tài: “Em lúc ấy theo dõi Chu Đại Chí, không có phát hiện cái gì dị thường sao?”

May mắn lúc này mạch não của Dương Miên Miên đã trở lại bình thường, cô từ trên kệ sách lấy ra mấy mẫu thông tin vẫn về Chu Đại Chí, hỏi tường một lát, khẳng định lác đầu: “Không có, không có người nào khả nghi liên lạc với hán ta, trên thực tế hán lúc còn làm ở nhà xưởng rất thành thật, đây là lời đồn trong truyền thuyết đấy, [tất ——] cái gì mà phụ nữ thích nhất lời ngọt, sau này muốn kết hôn sẽ tìm một người đàn ông thành thật rồi gả cho họ, ha!”

Lời này nói ra thật là đủ sắc bén. Kinh Sở trong lòng thầm đánh giá một câu, không tiếp nói đề tài: "Anh sẽ tiếp tục tra về vụ án cô gái trong hồ nước, bên Hoàng Húc sẽ tra án của Chu Đại Chí, xem xem có thể có tiền triển gì hay không"

Dương Miên Miên: “Em thì sao?”

“Học tập thật tốt, mỗi ngày hướng về phía trước,” Kinh Sở sờ đầu cô, “Còn có, đừng đem chuyện này trở thành gánh nặng, không ai quy định em có năng lực này liền phải trừng trị kẻ ác bảo vệ người lương thiện, hơn nữa năng lực này của em cũng hoàn toàn không phải vạn năng.”

Dương Miên Miên rốt cuộc cũng tìm được tri âm, bắt lấy tay anh lệ nóng lưng trong: “Đúng vậy, em bị chúng nó hù thật nhiều thứ!” Cô khóc lóc kể về chuyện lần trước đã trải qua ở Phi Thiên quán, “Em thật sự không muốn chọc đến phiền toái, nhưng một đám tạp chèn của tên Tiêu Thiên kia giống như đang trình diễn tội nó bị mưu sát trước mắt em, em không thể nhìn được!”

“Ừ, không trách em, anh vốn dĩ chưa bao giờ trách em về chuyện này.”

Dương Miên Miên hôn bẹp phát lên má anh: "Anh thật tốt!"

Hôm nay thật tốt, mới ngày hôm qua còn muốn nháo chia tay mà nay biến hết rồi. Kinh Sở ôm chặt cô rồi cũng hôn nhẹ một cái: "Nếu anh tốt thì em phải ngoan."

“Em luôn ngoan.” Cô ngoan ngoãn trả lời, không đợi anh khích lệ đã nhanh nói, “Bằng không, anh dẫn em đi gặp Chu Đại Chí đi.”

Kinh Sở biểu tình lập tức thay đổi: “Lý do?”

“Anh đoán được em không phải đi ngang qua, hán cũng có thể, Hoàng Húc không có mị lực, hán sẽ không mở miệng.” Dương Miên Miên nhìn anh, “Hoặc là, anh có thể dẫn em qua nhà hán ta nhìn qua trước, có lẽ em sẽ phát hiện ra manh mối mới không chừng."

Kinh Sở đáp ứng kiến nghị thứ hai của cô, còn với ý đầu, anh lựa chọn không nghe chưa từng biết.

Dương Miên Miên cũng không bắt buộc anh, buổi chiều liền cùng anh đi đến nhà Chu Đại Chí, sau khi Chu Đại Chí bị bắt, nơi này liền vẫn luôn duy trì tình trạng cuối cùng, một ly mì gói bị ăn một dờ còn nữa, lúc này ruồi bọ bay đầy, Dương Miên Miên bị ghê tởm đến quay đầu muốn chạy.

Kinh Sở như vô tình đem cô kéo trở về: “Là chính em nói muốn tới xem.”

“Xứ, không sao hết.” Dương Miên Miên đi vào liền muốn phát điên lên, tiếng kêu của ly mì gói có thể dùng từ thế lương để hình dung: “Cứu mạng với! Tôi sợ gián! Cứu mạng đi! Có ai không cứu mì ly này với! Muốn mạng mì à trời ơi! A a đừng có bò lên người tôi!”

Dương Miên Miên so sánh: “Hiện trường giết heo.”

Kinh Sở đem ly mì gói xuống thùng rác dưới lầu, một đám con gián khắp nơi bay đến, Dương Miên Miên sợ tới mức co giò chạy thẳng một mạch.

Anh có chút ngạc nhiên: “Em sợ cái này?”

“Sợ muốn chết!” Dương Miên Miên gắt gao lôi kéo tay anh, lấy nah làm điểm tựa, “Em trước kia bị nó dọa cho khóc ròng, lại không dám đánh, cứ chờ nó chán nó tự bay đi.”

Kinh Sở vẫn luôn cảm thấy cô rất độc lập tự chủ trong sinh hoạt cá nhân, nếu không nhiều năm như vậy sao có thể sống tốt, không nghĩ đến cô vẫn giống mấy cô bé khác, sợ mấy loại côn trùng này, vừa thấy buồn cười nhưng phần nhiều lại là đau lòng: “Vậy em đi ra ngoài trước đi.”

“Không cần đâu ạ.” Cô ôm lấy cánh tay anh, như đang hấp thụ dũng khí, “Chúng ta vẫn nên làm nhanh chóng thì hơn.”

Ghi chép "thăm vấn".

Thời gian: Buổi chiều, 2:00

Địa điểm: Nhà Chu Đại Chí

Người "thăm vấn": Dương Miên Miên

Ký lục: Kinh Sở

"Người" bị thăm vấn: đèn bàn nhà Chu Đại Chí.

Tuổi: 10

Hỏi: Anh ở Chu Đại Chí trong nhà được mấy năm?

Đáp: Mười năm! Tôi là sản phẩm chất lượng chuẩn cmnr nà! Cô xem tôi đến bây giờ còn chưa bị hư đâu! Cô đáng giá có được nà! $\sim(\geq \nabla \leq)\sim$

Hỏi: Anh có hiểu Chu Đại Chí?

Đáp: Đương nhiên rồi! Tôi chính là "người" bên cạnh hắn ta lúc đọc sách nà! Cô xem chất lượng của tôi đi, tuyệt lắm đúng không! Đèn bàn rất có lương tâm! Cô có muốn một cái không nà! $\curvearrowleft(3\curvearrowright)$

Dương Miên Miên quay đầu nhìn Kinh Sở, gương mặt không dễ dàng nghiêm túc sắp rạn nứt: "Không được rồi, chúng nó không hề nghiêm túc, đám gia hỏa này bán manh phạm quy!"

Kinh Sở: “Chú tâm "

Dương Miên Miên lời lẽ chính đáng cùng nó nói chuyện: “Hỏi mọi người chút chuyện nhỏ! Mọi người có muốn thành thật công đạo không nà!” (*bị liệu theo cái đèn hờ chi???)

“Cô muốn hỏi gì? Chí Đại [tắt ——] kích cỡ? Từng có mấy người bạn gái? Ị phân mất bao nhiêu phút?” Trong phòng các bạn nhỏ tức khắc tặc, ríu rít, ồn ào.

Dương Miên Miên: “.....” Cô quay đầu lại nói với Kinh Sở, “Chúng nó toàn lăm nhăm, cho em chút thời gian.”

Cô ở trong nhà Chu Đại Chí "tra hỏi" cả ngày, bị tác rất nhiều về chi tiết sinh hoạt của hắn ta, tỷ như

“Hắn có thói ở sạch nè, nhàn rồi không có việc gì liền lấy tui ra lau lau chùi chùi, mà lâu quá hắn chưa về nữa, chúng tui dơ quá chừng luôn rồi!”

“Giết người? Có ghe nói, là áo khoác nói, bắt quá chúng tui cũng không rõ giết người là có ý tứ gì”

“Có bạn bè kỳ quái nào hay không à? Không có đâu, hắn ta làm gì có bạn nào."

Buổi tối, "cô ghé vào trên giường hữu khí vô lực nói: “Một chút manh mối cũng không có _(3)∠_”

“Bình thường thôi, em cũng không phải có thuật đọc tâm, xem như biết thêm vài "người", nhưng thực tế tác dụng hữu hạn.”

Kinh Sở từ lúc bắt đầu đã không định dùng loại biện pháp này tìm lời khai, sợ dĩ sẽ đi làm, cũng bởi vì xuất phát từ sự cẩn thận không muốn để sót manh mối mà thôi.

Dương Miên Miên phồng quai hàm nghiêng đầu nhìn anh: “Mang em đi gặp Chu Đại Chí đi.”

“Thứ hắn mặc là đồ chung của ngục giam.”

“Em còn có đầu óc mà!” Dương Miên Miên cực kỳ bất mãn, “Hắn ta đối em có vẻ hứng thú, hắn sẽ mở miệng, hơn nữa trong ngục giam rất an toàn.”

Kinh Sở liếc nhìn cô một cái: “Em cho rằng anh đang lo vì hắn sẽ đánh em?”

Dương Miên Miên thấy kỳ quái: “Vậy anh đang lo lắng cái gì?”

“Hắn là một người cực kỳ giao hoạt, lúc bọn anh thăm vấn hắn, ngoại trừ việc thú nhận mình đã giết người và nói ra mấy cái tên nạn nhân, những thứ khác đều ngâm miệng không nói chuyện, bọn anh hoàn toàn tìm không thấy lời nào khác từ hắn.” Kinh Sở nhớ lại tình huống ngay lúc đó, cảm thấy vẫn là may mắn chiếm đa số.

Khi đó, vụ án đồ tể đêm mưa nhuộm máu vừa được truyền thông đưa tin, khiến người dân khủng hoảng, Chu Đại Chí bị bắt sau đó bởi vì chứng cứ đầy đủ, mà hắn lại trực tiếp nhận tội cho nên nhanh chóng nhận hình phạt thích đáng, đây cũng coi như trấn an dân tâm ở Nam thành.

Nhưng đối với Kinh Sở mà nói, vụ án này vẫn luôn ẩn chứa nhiều điểm đáng ngờ, Dương Miên Miên xuất hiện xem như đã giải quyết được một nghi vấn trong lòng, còn câu đố trên người Chu Đại Chí như cũ chưa tìm ra cách giải.

Dương Miên Miên ừ một tiếng, nghe anh tiếp tục nói.

“Em cùng hắn nói chuyện, không phải đơn thuần là nói chuyện, hắn ta có khả năng bày ra những chiếc bẫy rập cho em xem, em chỉ cần lơ đãng liền bị mê hoặc.” Kinh Sở không phải không tin chỉ số thông minh của Dương Miên Miên, nhưng chính là như vậy mới càng thêm lo lắng.

Người sẽ bị mê hoặc chính là kiểu như cô, bọn họ bên trong có cộng minh, rất dễ dàng dao động tâm chí.

Đây chẳng khác nào đen tiểu bạch thỏ dâng đến miệng sói xám.

Dương Miên Miên lời tự thuật uyển chuyển của anh tìm ra kết luận: "Anh cảm thấy em sẽ bị lừa sao?"

“Mê hoặc và lừa gạt là hai loại khác nhau.” Anh sửa lại cho đúng, “Hắn đối với người thường có thể nói là lừalừa, nhưng đối với em chỉ có thể nói là dụ dỗ.”

Dương Miên Miên bị động tới lòng hiếu kỳ: “Dụ dỗ em làm gì, phạm tội sao?”

“Kế nhiệm”

Trong lịch sử đã từng không ít hơn một lần xuất hiện người kế nhiệm như vậy, có người là vì đi theo tiền bối, có người lại là hung thủ vì kéo dài tình thân của bản thân mà đi bồi dưỡng người nối nghiệp, bất luận như thế nào, Chu Đại Chí trước khi chết nếu gặp được Dương Miên Miên sẽ không thể không động tâm.

Nhưng mà, khi biết rõ sẽ có dụ hoặc như vậy, trong lòng Kinh Sở lại rất mâu thuẫn, anh trầm mặc một lát, cùng cô nói về chuyện Bàn Thiển và Hoàng Húc: "Anh không thể giấu lên vết xe đổ.”

Dương Miên Miên ngồi dậy ôm cổ anh, mặt dán mặt: “Ang suy nghĩ vớ vẩn cái gì đó, em cùng hắn nói vài câu còn có thể xảy ra chuyện gì, hắn ta thật sự có thể đem em lừa đi giết người? Đầu óc em lại không có hớ, hơn nữa anh không phải Hoàng Húc, em không phải Bàn Thiển mà.”

Kinh Sở không nói chuyện.

Dương Miên Miên ngẫm nghĩ, cúi đầu dụi dụi vào lòng ngực anh làm nũng: "Cho em vào đi, anh không tin em à, hay anh vẫn luôn thấy em sẽ biến thành tội phạm giết người, nếu đúng vậy em khóc cho anh xem!” Cô cọ anh, khó có thể phân biệt rốt cuộc là thật sự có ý đồ thuyết phục anh hay chỉ đang đùa giỡn.

Kinh Sở cúi đầu nhìn cô không nói chuyện.

Dương Miên Miên nổi giận, đẩy anh ra: “Còn chưa đủ sao, anh không cho em đi em cũng sẽ tự mình đi, anh đi cùng em hay tự em đi, anh chọn đi.”

Kinh Sở khuất phục, anh hoàn toàn tin tưởng Dương Miên Miên có thể làm ra chuyện điên rồ này.

Sáng sớm hôm sau, ngực giam vùng ngoại ô Nam thành.

Chu Đại Chí mang còng tay đi vào phòng, chột cười: "Là cô à?"

Dương Miên Miên ngồi ở chiếc ghế đối diện hắn ta, nghe thấy tiếng động liền ngẩng đầu lên, nhìn hắn cười cười: “Đúng vậy, là tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 136: Tinh phân

Edit: Graycat2411

Chu Đại Chí ngồi xuống, tầm mắt hắn ta gắt gao khóa chặt bóng hình cô, không một giây nơi lỏng, đáy mắt hiện lên tia hung phấn khó cưỡng: "Cô tới rồi!"

“Nghe nói anh sắp chết nhì.” Dương Miên Miên giương lên khóe môi, “Tôi là đặc biệt tới nhìn anh lần cuối đây.”

Chu Đại Chí thoát nhìn không có một chút sự khản trương khi bản thân sắp chết, thậm chí hắn còn dùng loại giọng điệu khoái chí mà nói: "Tôi biết cô nhất định sẽ đến.”

“Vì sao?”

“Bởi vì, tôi biết, lần đó không phải cô chỉ đơn giản là vô tình đi ngang qua.” Chu Đại Chí cười lạnh, “Tôi không ngu như vật, sự trùng hợp của cô quá cố tình, kỹ thuật nguy trang cũng chẳng chút cao minh, tôi đã gặp cô nhiều lần, rất nhiều lần.”

Dương Miên Miên: “.....” Đậu nó nó! Lớn lên xinh đẹp thật quá dễ nhớ mà, chính là cái kiêu mà trong truyền thuyết ghi là: "Xinh đẹp như vậy, chỉ cần gặp qua một lần liền tuyệt đối sẽ không quên”.

Không có cách nào, trời sinh có mệnh nữ chính.

Cô âm thầm tự luyện, trên mặt lại không chút thay đổi, ngược lại còn thấy thú vị hỏi: "Có vẻ, anh rất muốn gặp tôi thì phải?”

Chu Đại Chí cười một chút: “Cô cũng muốn gặp tôi.”

Tiểu Hoàng Cơ nhìn không được phát biểu suy nghĩ: “Hai người trò chuyện nghe như lời thoại của nam nữ chính phim thần tượng ấy, mà bầu không khí này sao mà kỳ quái quá. Còn nói cái gì không gian bao trùm màu hưởng phần sao em không thấy? Sợ chết mất, em khóc đây!”

Dương Miên Miên không đi để ý tới Tiểu Hoàng Cơ, cô nhìn có vẻ tùy ý, thoải mái nhưng thực ra mỗi tế bào nào đều đang nhảy nhót mãnh liệt.

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, cả hai đều im lặng, giống như mấy võ lâm cao thủ trước khi sao chiều luôn áp dụng sách lược, địch bất động ta bất động, ai động trước người đó thua.

“Nè không được ngờ ra vậy đâu!” Dương Miên Miên trong đầu bỗng nhảy ra tới một con cừu con mềm như bông, thoát nhìn như là một chiếc kẹo bông gòn, “Không phải hai người đang đầu võ đài, cô tới để tìm manh mối, quên à?”

Dương Miên Miên: “.....” Mì là cái quỷ gì? Tự dưng chạy đến trong đầu ta tới làm gì.”

“Ta là Dương Tiểu Dương, là do cô làm ta xuất hiện mà, ai kêu suốt ngày nói mình là cừu thế là ta biến thành cừu luôn đó!” Dương Tiểu Dương cực kỳ bình tĩnh nhảy nhót trong "thư viện".

Dương Miên Miên trầm mặc một chút: “Ồ, vậy ta quyết định ủy nhiệm mi làm quản lý thư viện của ta!” Dứt lời, cô lại thở hắt ra một hơi, "Quả nhiên mình dễ bị phân liệt, may mà không giống Kim Hâm, phân liệt cả nhân cách! ”

“Làm ơn đi, cô hiện đang nói chuyện cùng Chu Đại Chí, không phải đang đọc thoại, nghiêm túc giữ cái!” Dương Tiểu Dương giơ một chân dẫm lên mặt cô.

“Làm ơn đi, thời gian mới trôi qua 0.1 giây có được hay không, hơn nữa kỳ thật là ta một mình cũng có thể nói chuyện được nhá, chẳng qua tùy tiện phân ra mi thôi nhé! Dù sao thì thói quen tự mình lảm nhảm không thể phát huy nên ta lảm nhảm với mi đó!” Dương Miên Miên đem đồng kẹo bông gòn từ trên mặt gạt xuống.

“Cô nghiêm túc đi!” Dương Tiểu Dương nói, “Hiện tại không phải thời gian nói nhảm!”

“Ta cảm thấy những lời này của ngươi tràn ngập tào quái!”

“Cô không phải tới để cùng hân đấu võ đài!” Dương Tiểu Dương cố chấp đem đề tài túm trở về, “Cô sẽ yếu thế.”

Dương Miên Miên hừ một tiếng.

Dương Tiểu Dương dùng chân cào cào mặt: “Ta biết cô không nghĩ muốn rơi vào thế yếu, rất không cam lòng đúng không, nhưng hân ta cũng là người sắp chết rồi, diễn kịch chút thì mất miếng thịt sao!”

Dương Miên Miên biết cìn cừu này nói có đạo lý, bởi vì đây là tư tưởng của chính cô sao? Song, vẫn hạ quyết tâm, chỉ chốc lát, cô biểu lộ vẻ không cam lòng, mở lời trước: “Anh không có điều gì muốn nói với tôi à?”

Chu Đại Chí không nhanh không chậm nói: “Không.”

“Không?” Cô thoạt nhìn có chút sốt ruột, “Anh không hiểu kỳ sao?”

“Không.” Chu Đại Chí vẫn là chỉ đáp lại một chữ duy nhất, thân phận của hân là công nhân sửa xe, hân lớn lên cũng bình thường đến không thể bình thường hơn, nhưng là chính giờ phút này, Dương Miên Miên có thể cảm giác được Kinh Sở vì lý do gì mà nói hân ta là tên tội phạm cực kỳ giáo hoạt.

Rõ ràng là muốn người chết, nhưng lại không có bất kỳ điểm hoảng loạn nào.

“Hân ta muốn nắm quyền không chế.” Dương Tiểu Dương nói.

Dương Miên Miên mắt tròn trắng: “Ta biết, không cần mi lặp lại, dư thừa!”

Dương Tiểu Dương nhảy lên: “Làm ơn đi, ta chính là cô đó, cô tỉnh phân ra ta tự nhiên còn chê ta phiền, vậy ngươi đến phân lại một cái.”

“Lại phân thêm hai cái đủ bộ chơi một bàn mặt chược?”

Một bộ phận tế bào não của Dương Miên Miên trong lúc nhầm chán tự mình lảm nhảm, nhưng không ảnh hưởng đến "diễn xuất" của cô: "Vậy xem ra chúng ta không còn gì để nói nữa!”

Chiều này với chiều dùng khi mua hàng trả giá không thành quay người đi giống nhau, nhưng Chu Đại Chí không để hân bị xoay vòng vòng, cười một cái chuẩn bị đứng lên chạy lấy người.

Dương Miên Miên trong lòng “Ngọa tào” một tiếng: “Áy! Từ từ! Anh vì cái gì không cho rằng tại sao tôi không phải vô tình ngang qua?”

“Bởi vì là cô tới để cầu tôi hỗ trợ.” Chu Đại Chí quay đầu nhìn cô, “Bất luận như thế nào, kết quả của tôi đều là tám ngày sau bị xử quyết, nhưng các người không giống nhau, khi tôi chết, các người vĩnh viễn cũng tìm không được thứ cần tìm.”

Dương Miên Miên cũng dứt khoát: “Một khi đã như vậy, chúng ta cũng không cần phải thù tôi thù lui, công bằng đi.”

Chu Đại Chí nhìn cô, một lần nữa ngồi xuống, lại nói đến đề tài nổi không liên quan: “Cô thật xinh đẹp.”

Dương Miên Miên: “Hân ta đang đùa giỡn ta đúng không?”

Dương Tiểu Dương: “Ta cũng cảm thấy vậy đó.”

- - - - -

“Hửm?” Dương Miên Miên mặt "đơ" trả lời hân.

Chu Đại Chí cẩn thận nhìn khuôn mặt cô, tò vò hơi đáng tiếc: “Cô quá xinh đẹp.” Hân không đầu không đuôi cảm khái một câu rồi lại nhảy tới chủ đề khác, "Nếu cô muốn lấy được "đồ" từ chỗ tôi, đã như vậy, trước tiên cô có muốn thay tôi làm một chuyện?"

“Nếu tôi cự tuyệt?”

“Tùy cô thôi, cô cũng có thể tìm thấy chìa khóa trong nhà tôi.” Chu Đại Chí đứng lên, “Lấy được đồ lại đến đây, cũng không cần thực hiện yêu cầu này.”

Hân chủ động rời đi, kết thúc lần gặp mặt này.

Dương Miên Miên ra khỏi phòng, Kinh Sở đứng ở bên ngoài, sớm đem toàn bộ nội dung cuộc đối thoại nghe rõ, Dương Miên Miên cũng không cần giải thích nhiều, liền hỏi: “Chúng ta đi ăn cơm trước hay đi tìm trước?”

“Ngân hàng 5 giờ đóng cửa, chúng ta đi tìm trước.” Kinh Sở nói là nói như vậy, nhưng nửa đường vẫn dừng xe đi mua cho coi chiếc bánh ngọt và ly trà sữa.

Dương Miên Miên múc một miếng Brownie đưa đến bên miệng anh: “Anh thật tốt với em.”

“Em chỉ có lúc này miệng mới ngọt.” Kinh Sở tượng trưng ăn một miếng nhỏ, xoa xoa tóc cô.

Dương Miên Miên cọ cọ đầu vào lòng bàn tay anh, tiếp tục ăn điểm tâm ngọt, thuận miệng nói: “Đúng rồi, em hình như đã bị tinh thần phân liệt?”

Kinh Sở cả kinh: “Cái gì?”

“Bởi vì em rất nhảm chán nên tự mình phân ra một con cừu.” Dương Miên Miên nói về Dương Tiểu Dương, đôi mắt chớp chớp nhìn anh.

Kinh Sở lấy lại bình tĩnh: “Em, cái đó không phải tinh thần phân liệt, là tự mình làm bầm lâu bầu.”

Loảng xoảng lộp bộp! Cô cảm thấy bức cách của mình rơi từ mây xuống rồi_(3” ∠)_

“Anh thật chán ghét.” Cô bĩu bĩu môi mồm, hỏi Dương Tiểu Dương, “Mì cũng cảm thấy vậy, đúng không?”

Dương Tiểu Dương mang một cặp mắt kính ngời xồm ồm một quyền cự hậu thư, lật sang trang mới: “Rõ ràng thích muốn điên lại nói thành chán ghét, khẩu thị tâm phi!”

“Anh ấy nói ta là làm bầm lâu bầu!”

“Vốn dĩ chính là vậy.” Dương Tiểu Dương rất bình tĩnh, “Nào có dễ dàng dẫn đến đến tinh thần phân liệt, chúng ta ổn mà!”

Dương Miên Miên bang một cái tất thư viện, cự tuyệt nói tiếp.

Tới nhà Chu Đại Chí, Dương Miên Miên cũng lười đi đến chỗ người đàn ông trung niên, trực tiếp hỏi thẳng: “Chìa khóa ở đâu rồi?”

“Tìm tôi?”

“Là tìm tôi sao?”

“Tôi ở đây mà?”

“Cô đã trở lại?”

“Tôi tìm chúng tôi chơi đùa ư? ”

Bốp bốp bốp bốp, bốp bốp bốp bốp, Dương Miên Miên không thể che chán mấy tin tức vô dụng đó, trực tiếp đem chìa khóa một đám nói ra: “Các người cái nào là chìa khóa mở tủ giữ đồ?”

“Giữ đồ?” Chúng nó lăm nhăm lăm nhăm nửa ngày, vẫn nghi hoặc, “Tôi là chìa khóa ngăn kéo!”

“Tôi là chìa mở cửa!”

“Aida, tôi làm gì nh? Quên rồi! (o__o)

“Cậu là chìa khóa nhà Chí Đại ở quê, quên là quên thế nào?” Chìa khóa có vẻ mới nhắc nhở nó, “Thành lão hồ đồ rồi.”

“Tôi bất lão!”

Dương Miên Miên ngăn chúng nó: “Đừng cãi, không phải các người, là cái siêu đặc biệt ấy, chìa khóa giữ đồ vật đặc biệt mà Chu Đại Chí đã dấu đi! Không phải dùng để mở cửa, ngăn kéo hay ngăn tủ đâu!”

Một mảnh lặng im

Qua một hồi lâu, một thanh âm xuất hiện: “Cái cô là nói..... Tôi sao?”

Dương Miên Miên đem nó từ trong ngăn kéo lấy ra tới, có chút kỳ quái: “Người là thứ gì?”

“Chìa khóa đó.”

Dương Miên Miên tặc: “Người không phải chiếc đĩa sao?”

“Chiếc đĩa vì sao không thể là chìa khóa?” Chiếc đĩa có điểm khó hiểu, "Tôi là chìa khóa ở ngân hàng Tâm An.”

Dương Miên Miên xách theo nó chạy tới hỏi kinh sở: “Anh cảm thấy đây là cái gì.”

“Chiếc đĩa?”

“Đúng vậy, chính là chiếc đĩa, nó ở trong chỗ đựng đĩa, nhưng nó nói nó là chìa khóa, chìa khóa ở ngân hàng Tâm An, anh có thấy loại nào tương tự như vậy?” Dương Miên Miên hỏi

Chiếc đĩa chậm rì rì nói: “Không thể trách tôi mà, tôi thật sự là chìa khóa, đánh số 101.”

Kinh Sở lại nói: “Nhưng mà, ở ngân hàng Tâm An rất có khả năng dùng loại chiad như vậy, bọn họ là một ngân hàng tư nhân, thứ giữ ở đó cũng không nhất định là tiền, cũng có thể là rất nhiều vật phẩm trân quý, anh nghe nói chìa khóa nhà bọn họ có thể định chế, một chiếc đĩa độc nhất vô nhị nói không chừng chính là chìa khóa.”

Nếu là như vậy, khi Chu Đại Chí nói là “Chìa khóa”, càng như là cố ý khiến người ta nhầm lẫn, đa số người nghe đều liên tưởng đến kiểu chìa thường không ai nghĩ một chiếc đĩa trong ngăn kéo tủ chén lại là đáp án.

Có lẽ, đây là khảo nghiệm thứ nhất mà dành chỉ Dương Miên Miên, mà coi dưới sự trợ giúp của mấy "bạn nhỏ", không chút áp lực liên thông qua.

Nghĩ đến đây, Kinh Sở khó nén ý cười: “Tốt, chúng ta đi xem xem Chu Đại Chí rốt cuộc để ngân hàng thứ gì.”

Kết quả thời điểm đi tới, ngân hàng còn không có mở cửa.

Dương Miên Miên có chút mơ hồ: "Em chưa từng đến ngân hàng...ngân hàng không phải mở cửa vào ban ngày sao?"

Kính Sở trước kia từng nghe qua, anh lựa chọn từ ngữ một chút: "Ngân hàng nhà này có chút đặc biệt, buổi tối mới mở cửa, anh từng nghe nói qua, còn tưởng rằng ban ngày với buổi tối họ làm nghiệp vụ khác nhau, không ngờ ban ngày thật sự không mở cửa."

"Đây không phải là ngân hàng chính quy?" Dương Miên Miên mới nghe qua liền cảm thấy y như mấy hiệu cầm đồ trong tiểu thuyết vĩ hiệp, "Cảm giác quái quái."

Kính Sở lại nói: "Là ngân hàng chính quy ngân hàng, chỉ là tương đối đặc thù."

Dương Miên Miên từ bỏ: "Vậy được rồi." Cô quyết định đem chuyện này vứt đến sau đầu, "Chúng ta đi ăn cơm chiều trước đã."

"Chiếc đĩa" nói là 10 giờ tối mới mở cửa, Dương Miên Miên cùng Kính Sở ăn cơm chiều, Kính Sở còn phải về cục cảnh sát tăng ca, dù gì vụ án thi thể ở đại học Nam thành vẫn chưa phá xong, Dương Miên Miên có chút muốn đi theo, nhưng cô biết cô tốt nhất không nên đi theo, hơi thất vọng: "Em về nhà trước."

"Trở về, đi ngủ sớm một chút, ngày mai còn phải đi học đấy." Kính Sở trong thâm tâm không hy vọng Dương Miên Miên liên lụy đến chuyện này, vạn nhất ngân hàng Tâm An xảy ra vấn đề gì thì sao, anh không hy vọng cô xảy ra chuyện.

Dù cho cô có "bàn tay vàng" cũng không được. Trong lòng anh, cô là một cô gái có siêu năng lực mà chỉ là một tiểu Dương ngọc cần anh bảo vệ.

Nhưng mà, Kính Sở không có quay về.

- - - - -

Winnie: như đã hứa thì chương này gửi bạn saki99

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137-1: Thử

Edit: Graycat2411

Dương Miên Miên ban đầu còn nghĩ do vụ án có tiến triển, nên phải thức đêm làm nốt, vì vậy tối cũng không chờ đợi mà ngủ luôn. Ngày hôm sau gửi tin nhắn đi không thấy trả lời, trong lòng cô cảm thấy có gì đó không ổn, nhanh chóng gọi điện thoại.

Kết quả điện thoại tắt máy.

Dương Miên Miên gọi điện thoại cho Khâu Trương: "Lớp trưởng, tôi bệnh rồi, xin nghỉ hôm nay nhé!"

Khâu trương: "....." Giọng của cô nghe chẳng giống người bệnh chút nào cô biết không, nhưng mà cậu cũng sớm quen, không tò ý kiến, ừ một cái cũng không nhân cơ hội cùng nữ thần nói thêm vài câu, chủ động cúp máy.

Đây cũng là lý do Dương Miên Miên vì sao nhiều bạn học như vậy chỉ để số điện thoại cho cậu ta.

Dương Miên Miên chạy thẳng đến cục cảnh sát, kết quả Liễu Ngọc so với cô còn kinh ngạc hơn: "Đội trưởng 9 giờ tối qua đã rời khỏi rồi, hôm nay vẫn chưa thấy mặt, tôi còn nghĩ anh ấy là * khó đoán bắt tào triều đó."

"Hôm qua anh ấy không về, em gọi điện thoại cũng không thấy bắt máy."

Tâm trạng Dương Miên Miên nháy mắt tụt dốc.

Liễu Ngọc há to miệng, nửa ngày mới nói: "Vậy khẳng định là có chuyện gì đó rồi, có thể nào là đang cùng cảnh sát Hoàng tra án không?"

Dương Miên Miên lung tung gật gật đầu: "Có khả năng, em đi trước đây."

Nói xong, cũng không đợi Liễu Ngọc nói thêm câu nào, quay đầu chạy mất.

Liễu Ngọc sững sốt, gọi thử cho Kính Sở, giọng nói tổng đài quen thuộc lại vang lên.

Thường Nhạn vừa tới chỗ làm đã bắt gặp hình ảnh Liễu Ngọc cắn bánh bao phát ngốc: "Lại sao đấy, Kính Sở không đến à?"

"Đội trưởng....." Liễu Ngọc rối rắm lựa chọn từ ngữ, "Không thấy nữa rồi." Nói xong cô liền cảm thấy sai sai, Kính Sở sao lại không thấy, anh ta lại không phải nữ sinh trẻ tuổi, đang yên lành sao lại có chuyện được? Chắc có việc bận đi động cũng bị hết pin nhỉ?

Cô ấy cứ miên man nghĩ, nhưng Dương Miên Miên tuyệt đối sẽ cùng suy nghĩ.

Dương Tiểu Dương cũng dùng vẻ mặt nghiêm túc nói: "Anh ta có phải đi đến ngân hàng Tâm An sau đó gặp phải bất trắc?"

Dương Miên Miên hỏi hận muốn chết: "Chắc chắn là như vậy, ngân hàng tư nhân kia rất kỳ quái, lúc ấy đáng lẽ ta nên đi cùng anh ấy."

Dương Tiểu Dương đẩy đẩy mắt kính: "Ta thấy cô không nên nghĩ nhiều quá, cái gì mà bà chủ xinh đẹp nhìn thấy anh ta liền nhất kiến chung tình rồi đem cầm tù anh ta hay gì gì đó đều không có khả năng phát sinh!"

"Vậy thì chưa chắc, trước kia còn có phim nữ tài xế xinh đẹp vì không muốn giao tiền phạt thế là cưỡng hôn luôn anh cảnh sát đẹp trai đó." Dương Miên Miên đột nhiên nhận ra nam nhân bị mình nhìn trúng không có điểm nào không tốt, nhất định phải nâng cao cảnh giác! Ai biết giữa đường có thể nhảy ra một kẻ bệnh xà tình nào đó giành đi thì sao.

Dương Tiểu Dương rối rắm: "Nhưng..... Trong hiện thực khả năng phát sinh chuyện đó gần như bằng không, chắc chắn là do cô tự suy nghĩ nhiều thôi."

"Nghệ thuật bắt nguồn từ sinh hoạt!" Dương Miên Miên phản bác.

Trong lúc cô vừa lầu bầu một mình, chan cũng đi tới trước cửa ngân hàng Tâm An, 9 giờ sáng, cửa lớn đóng chặt.

Dương Miên Miên quay đầu chung quanh, nhìn lên chỗ cái thùng rác, đi đến gõ gõ, lại làm động tác như đang nói chuyện điện thoại quay người hỏi: "Đêm qua khoảng 10 giờ, cậu có nhìn thấy một người đàn ông vừa cao vừa soái đi vào đó không?" Xong cô giờ điện thoại mở tấm hình chụp Kinh Sở cho nó xem.

Thùng rác tỏ vẻ: "Tôi không nhớ rõ."

Đôi sang hỏi cột mốc ven đường, nhưng nó lại ra vẻ úy khuất: "(>___

Dương Miên Miên hít sâu một hơi, tự nhủ cô phải giữ bình tĩnh. t

Kết quả là chiều bìa ngân hàng có nhận ra: "A, tôi nhớ rồi, anh ta trông rất đẹp, đêm qua có tới đây nhưng vẫn chưa rời khỏi, cô đang tìm anh ta sao?"

Còn chưa rời khỏi? Không ổn, tại sao lại không về nhà? Khẳng định là đã xảy ra chuyện.

Dương Miên Miên chần chừ một chút, vẫn quyết định hỏi: "Chủ của các cậu là nam hay nữ?"

"Chủ nhân à?", chiều bài ngẫm nghĩ, rồi cười hi hi nói, "Ngực lớn eo nhỏ, là siêu cấp mỹ nữ luôn đó!"

Dương Miên Miên: "..... Xong rồi, dự cảm trở thành sự thật cảm giác có chút quen thuộc."

Dương Tiểu Dương: "..... Ta cảm thấy không thể tượng tượng ra cảnh lát nữa cô đi vào đó sẽ ra sao."

Dương Miên Miên sửa lưng nó: "Nếu thật sự là vậy trước tiên sẽ tát cô ta một bạt tay, nhưng mà bây giờ chúng ta làm cách nào để đi vào?"

"Mở cửa rồi đi vào thôi, qua bên kia xem có thể tâm tình với ổ khóa hay không." Dương Tiểu Dương ra chủ ý.

Nhưng cuối cùng vẫn thất bại, khóa siêu cứng đầu bướng bỉnh lại gần dờ, dù nói như thế nào vẫn nhất định không mở là không, Dương Miên Miên cũng không có ý định ban ngày ban mặt đi cạy khóa, chỉ có thể suy nghĩ chút biện pháp điều tra về cái ngân hàng này trước đã □□.

Lời của người qua đường: Tuy tôi thực sự chỉ là một người qua đường, ngân hàng Tâm An nhìn có vẻ bình thường, nhưng nó cung cấp rất nhiều loại phục vụ không bình thường, có nhiều người ta to mặt lớn lựa chọn chỗ này gửi đồ, tuy không thể PK cùng ngân hàng Thụy sĩ nhưng cũng được xem là ghê gớm. Mà nó chỉ mở cửa vào ban đêm thôi, càng lạ kỳ hơn ngân hàng này luôn bị bao phủ bởi một tầng khăn che mặt thần bí.

Lời của tiểu đồng bọn bân: Nơi này có rất nhiều náo nhiệt đề hóng luôn! Tôi mới mở cửa chắc là vì ban ngày buồn ngủ không thích hợp để làm việc! Hơn nữa ở đây cũng nhiều vợ kịch cầu huyết nữa đó, có vợ lớn chính quy cùng tiểu tam đánh nhau, còn có cả mấy lão gia tử đem tài sản gửi ở đây vì sợ con cái tranh đoạt làm loạn!

Nói tóm lại, khá xinh đẹp.

"Có liên quan gì tới bà chủ hay không?" Dương Miên Miên tương đối quan tâm điều này, nếu chỉ là khách hàng giống nhau, sao có thể chỉ đi một chuyến liền không về được?

"Bà chủ?" Đám tiểu đồng bọn ở bên ngoài không biết gì nhiều về bà chủ cả, ngẫm nghĩ nửa ngày ngoài chi tiết bà chủ rất xinh đẹp ra chẳng nhớ được gì khác.

Dương Miên Miên quả thực muốn khóc hạt ở WC, nhưng lại không có cách nào khác, chỉ có thể kiềm chế tâm tình, chờ đến 10 giờ.

10: 00, ngân hàng đúng giờ mở cửa.

Dương Miên Miên đi vào, nghênh đón cô là một người mặc trang phục bảo an, nho nhã lễ độ: "Cho buổi tối quý cô, xin hỏi tôi có thể giúp được gì cho cô hay không?"

"Tôi muốn thuê một cái két sắt." Dương Miên Miên là có chuẩn bị mà đến.

Đối phương không lộ ra bất kỳ thần sắc kinh ngạc nào, vẫn luôn duy trì mỉm cười nói: "Được, không thành vấn đề, mời đi bên này!"

Tiếp đãi cô đổi thành một vị cô gái trẻ nhan sắc cao, lễ phục tiêu chuẩn, nàng ta đưa qua một trương đơn từ: "Chào tiểu thư, hoan nghênh ngài tới ngân hàng Tâm An của chúng tôi, đây là bảng giá mời ngài xem qua!"

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 137-2

Edit: Graycat2411

Phí thu ở ngân hàng Tâm An chia thành 5 mức. Két sắt bình thường nhất, một năm 3 vạn, chất lượng tương đối một năm 10 vạn, xa hoa hơn thì 20 vạn, và cái đáng sợ nhất giá hơi chát, một tháng tận 10 vạn, tức 120 vạn một năm. Nhưng nó vẫn chẳng đáng là bao, bởi giá đình nhất chính là một ngàn vạn, 3 năm.

Dương Miên Miên cực kỳ hoài nghi số phí này có thể làm người khác phá sản luôn hay không.

“Tôi nghe nói chỗ này còn có chia khóa định chế?” Cô buống bâng giá, giả vờ tò mò hỏi.

Tuy rằng quần áo của cô hôm nay không phải loại xa xỉ, tuy từ đầu đến chân cô chẳng điểm nào lộ ra vẻ có tiền, nhưng vị nhân viên tiếp tân này không hề để lộ ra kiểu làm cho có lệ,

vẫn giữ nguyên nụ cười tiêu chuẩn: "Đúng vậy thưa tiểu thư, đây là phục vụ riêng cho mức giá hàng thứ ba trở lên."

Mức giá thứ ba, cũng tương đương một năm hai mươi vạn. Dương Miên Miên trong lòng nhin không được hỏi: “Câu tên công nhân sửa xe Chu Đại Chí có nhiều tiền như vậy à?”

Dương Tiểu Dương phản bác: “Vi sao lại không, lấy năng lực của hắn ta, hoàn toàn có thể kiếm được số tiền này, chỉ là hắn không muốn bộc lộ nhiều thôi, thật giống như hắn ghét bỏ cô quá xinh đẹp, mang ý nghĩa nguy hiểm”

“Có lý, cách giấu đi chiếc là tốt nhất chính là đặt nó trong rừng rậm, hắn hắn không phải tình nguyện trở nên bình thường, mà là dùng cái bình thường ngụy trang bản thân.”

Dương Miên Miên nhún nhún vai tiếp tân nói: “Tôi chọn mức nào, bà chủ nơi đây mới có thể tự mình phục vụ?”

Cái kia nhân viên tiếp tân không tỏ vẻ kiêu ngạo hay nịnh nọt nói: “Bà chủ chỉ tiếp đãi vị khách chọn mức giá cao nhất.”

“Tôi chọn giá này.” Dương Miên Miên tỏ vẻ bình tĩnh.

Nhân viên tiếp tân ẩn chứa nụ cười nhẹ: “Tốt, nhưng phục vụ hạng nhất có yêu cầu cần phải xác nhận sở hữu tư của ngài có từ 500 vạn, sau khi xác nhận được, bà chủ sẽ tự mình tiếp đãi ngài.”

Dương Miên Miên yên lặng đặt lên bàn chiếc thẻ, không cần nghi ngờ, thẻ này của Kinh Sở đấy, cô hôm trước về nhà đem đồng thẻ của anh lục ra, không biết chiếc nào có tiền nên cứ thế tùy tiện chọn một cái cô nghĩ coa nhiều tiền nhất mang theo.

Vị kia nhân viên tiếp tân nhận lấy, nhìn lướt mấy con số mờ đầu trong lòng rõ ràng, sau khi kiểm tra xong số tiền trong thẻ, vẻ tươi cười tăng thêm một phần: “Phiền ngài chờ một lát, tôi lập tức mời bà chủ ra.”

Dương Miên Miên gật gật đầu, miễn cho lộ ra sơ hở, chủ yếu là cô cũng không biết trong thẻ có bao nhiêu tiền.

Thẻ: “o(′ □ ′)o tôi thật sự đâu có nhiều tiền đâu mà, mới hơn hai ngàn vạn thôi!”

“Phốc..... Khụ khụ khụ.” Lo lắng chỗ này có lắp camera, Dương Miên Miên nhin không phun nước trong miệng, nín thở một lúc xuyt sặc.

Hơn hai ngàn vạn còn nói không nhiều lắm, vậy xin hỏi Kinh Sở có bao nhiêu tiền? Dương Miên Miên tròn tròn mắt.

Đối cô mà nói, hai ngàn khối chính là cự khoản, bây giờ hơn hai ngàn vạn lại là cái khái niệm gì vậy, như là triều khuẩn không biết hồi sóc, huệ cô không biết xuân thu, hoàn toàn không có khái niệm!

Dương Tiểu Dương cũng sợ ngây người: “Wow, bộ đáng người có tiền tốt thật ha!”

Dương Miên Miên ngờ ngạc nghĩ thầm: "Tôi cho rằng đây là số tiền lớn nhất tôi từng thấy!"

Hai "con" quý nghèo mắt đối mắt nhìn nhau.

Qua hơn nửa ngày, Dương Tiểu Dương mới nói: “Vậy được rồi, như vậy sự tình mới có thể tiến hành càng thêm thuận lợi.”

Cô ta nói được không sai, Dương Miên Miên chỉ chờ có ba phút, liền có người mời cô đến phòng khách khác thoải mái hơn, đồ uống, mâm đựng trái cây, thuốc lá và rượu đều nhất nhất bưng đi lên, hiển nhiên là phục vụ VIP.

Dương Tiểu Dương nhin không được nói: “Không biết bà chủ này trông như thế nào, Kinh Sở liệu có chắc còn đang ở đây?”

“Thực giác nói cho tôi biết, anh ấy đang ở đây.” Mạch não Dương Miên Miên rốt cuộc cũng không thỏa đáng “Bá đạo nữ tổng tài cầm tù play” lại quay về về bình thường: “Tôi không nghĩ ra ngân hàng như vậy bắt người làm gì, nếu thật sự ngang ngược vô lý như vậy, sợ đã sớm đóng cửa!”

Dương Tiểu Dương phỏng đoán: “Có lẽ là có chuyện ngoài ý muốn?”

“Có thể là ra cái gì ngoài ý muốn?” Cô nghĩ không ra.

Khi tình phân tự hồi tự đáp, bà chủ của ngân hàng Tân An cuối cùng đã xuất hiện, ấn tượng của Dương Miên Miên khi nhìn thấy chính là: “Giời giang, thành thực, gợi cảm”, tóc ngắn, lộ chiếc gáy thon, váy liền áo, giày cao gót, tựa như một vị nữ vương thời chiến.

“Chào quý cô, tôi là Trình Tâm, người điều hành ngân hàng Tân An, đồng thời là chủ ở đây.” Trình Tâm hình như là con lai, ngũ quan rõ ràng, nhan sắc kiêu sa.

“Chào cô.” Dương Miên Miên ngưng một lúc, lại hỏi, “Tôi có nghe người khác nói qua, rằng khi chọn dịch vụ ở đây từ mức giá thứ 3 trở lên có thể tự định chế chìa khóa?”

Trình Tâm mỉm cười gật gật đầu: “Không sai.”

Cô giả vờ tò mò: “Vậy, chìa khóa là do khách tự tay làm hay bên các cô hỗ trợ làm?”

“Bên ngài chỉ cần cung cấp bản vẽ, bên chúng tôi sẽ có thợ khóa chuyên môn vì cô chế tác.”

Dương Miên Miên do dự gật gật đầu, từ trong túi lấy ra một thứ đồ: "Thật ra... ngoại trừ việc thuê kết sắt, tôi còn muốn hỏi thêm một chút, cái này có phải chia khóa bên các cô hay không?"

Nói rồi cô cầm một chiếc chìa ra, lại thoáng nhìn qua Trình Tâm, cô ta khi thấy nó biểu lộ sự kinh ngạc trong đáy mắt nhưng thu lại rất nhanh: “Tôi nghĩ, quý cô đây tới để lấy đồ, không phải tới thuê kết sắt.”

“Đúng vậy, tôi nghĩ đến lấy 1 số thứ trong kết sắt 01.” Cô cảm thấy phù nhận cũng không quá thích hợp, thoải mái hào phóng thừa nhận, “Tôi nghe nói đã có người tới lấy nó nên sợ các cô nghĩ tôi lừa đảo, ban đầu không cách nào nói rõ.”

Dương Tiểu Dương một câu chọc thủng cô: “Có cái rắc ấy, không phải cô thấy người ta nói bà chủ đích thân ra mặt nên mới có tình à, lỡ may Irene thích loại S~M nữ vương thì làm sao đây!”

Dương Miên Miên phản bác: “Không hề nhé, tôi chỉ là cảm thấy nếu đồng thời có hai người tới lấy một thứ khẳng định sẽ làm người khác hoài nghi, hơn nữa nếu tiến vào có thể tìm

được người vậy không cần dùng chìa này, chìa khóa của tôi là giả mà!"

Trình Tâm quả nhiên cũng có chút hoài nghi, cô ta trầm mặc một lát, nói: "Tôi muốn xem chìa khóa của cô một chút." Cô không có phủ nhận trước đó có người đã tới đây muốn mở kết sắt này.

Dương Miên Miên lúc đem chiếc chìa đưa qua có hơi chột dạ, cô vốn dựa vào trí nhớ gấp gấp tìm một thợ khóa làm ra nó, còn tốn 500 đồng phí gia công. Lão thợ kia là người chuyên môn làm đồ dùng gia đình cho người ta, điều mẫu đơn, uyên ương, phú quý cát tường đều không nói chơi, mặt trời vừa xuống núi đã đuổi cô ra khỏi nhà ông ta.

Dương Miên Miên tin tưởng vào trí nhớ, cô sẽ không vẽ sai, cái thứ này tuy giống nhưng dù gì cũng là đồ giả, đưa cho người khác cũng hơi chột dạ thật.

Trình Tâm, liệu có thể nhận ra không?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 138: Bức ảnh

Edit: Graycat2411

Trình Tâm cầm lấy chiếc chìa quan sát rất lâu, hoàn toàn không lên tiếng.

Dương Miên Miên biết mình yếu thế, hơi bất an mà sờ sờ đầu ngón tay, đây chỉ là động tác nhỏ quen thuộc khi cô suy nghĩ, cô bây giờ đã học được đầu, này vẫn là thăm nghĩ động lộ hóa thuần thành: "Có đúng không vậy....tôi không rõ nữa, cái này là được người khác cho." Cô khẩn trương nhìn Trình Tâm, "Tôi có thể lấy đồ không, tôi có chìa khóa mà!"

Qua một hồi rất lâu, Trình Tâm mới chậm rãi nói: "Ngân hàng Tâm An của chúng tôi có quy định, chỉ nhận chìa khóa không nhận người, chỉ cần có chìa khóa, đồ vật muốn lấy đi bất kỳ lúc nào cũng được." Còn không chờ Dương Miên Miên lộ ra tươi cười, cô ấy liền lạnh lùng nói tiếp một câu, "Nhưng mà, cho tới nay, đã xuất hiện đến ba chiếc chìa khóa như vậy."

"Tận ba chiếc sao?" Dương Miên Miên lần này là thật sự kinh ngạc, cô vốn nghĩ tiếp sau đây có thể thuận thế yêu cầu gấp xem người kia là ai vậy là có thể thấy được Kinh Sở, không ngờ ngoài anh ấy vẫn còn một người khác.

Chu Đại Chí rút cuộc muốn làm trò quỷ gì?

Dương Miên Miên trong lòng nói thầm, trên mặt lại làm bộ thập phần đáng lo lắng: "Tôi có thể lấy đồ không?"

"Xin cô chờ một lát."

Trình Tâm đi ra ngoài, Dương Miên Miên lập tức cùng Dương Tiểu Dương bắt đầu phân tích: "WTF, sao lại có tận ba chiếc rồi?"

"Chu Đại Chí còn tìm một người khác ư?" Dương Tiểu Dương hỏi, "Cũng không phải không có khả năng, dù sao thì hần ta cũng ghét bỏ cô vì cô quá xinh đẹp."

"Đừng suốt ngày đen từ 'xinh đẹp' lài nhải, đồ tự luyến."

"Phi, ta còn không phải là cô sao, đồ siêu cấp tự luyến." Dương Tiểu Dương lão đại không khách khí mà lật ngược tình thế: "Không được đánh trống lảng, có bao nhiêu chiếc không quan trọng, quan trọng là làm sao để gặp được Kinh Sở."

Dương Miên Miên gật đầu: "Mí nói đúng." Nếu so với đồ đặt trong kết sắt, cô càng lo lắng an nguy của Kinh Sở hơn, "Trước hết nghĩ cách tìm người trước đã."

Trình Tâm quay lại rất nhanh: "Là thật hay giả, chúng tôi sẽ vào kho bảo hiểm đem đồ của cô ra đây sẽ rõ."

Cô ấy đi, rồi đưa ra một chiếc hộp, bên ngoài có khóa mật mã, cô phải bỏ những thứ bao gồm điện thoại, chìa khóa và cả ví tiền vào đó. Hóa ra là vậy, bây giờ Miên Miên đã hiểu tại sao không thể gọi được cho Kinh Sở rồi.

Dương Miên Miên bộ tự hỏi: "À, phải như vậy sao ~"

Bỏ lại đồ tùy thân còn phải kiểm tra thêm một lần, lực lượng bảo vệ của ngân hàng Tâm An thật không thể đùa được, Dương Miên Miên vốn tưởng rằng cứ như vậy trực tiếp có thể đi vào kho bảo hiểm, không ngờ tới khi đi vào chỉ là một căn phòng kín.

"Chúng ta không phải đi đến kho bảo hiểm sao?"

"Nơi này là tầng thứ nhất của kho bảo hiểm." Trình Tâm đem chìa khóa giao cho giám đốc, ý bảo anh ta đi mở tủ sắt ra.

Cô ấy không nói gì, Dương Miên Miên cũng vì trong lòng bất ổn mà yên lặng.

Sau mười phút rồi đi, vị giám đốc kia đã trở lại, nghiêng người thì thăm gì đó với Trình Tâm, Dương Miên Miên không nghe được, nhưng ngay sau đó đã thấy vai Trình Tâm rung rung: "Cái gì! Không phải chứ, lại có thể mở ra? Tận ba chiếc khóa rồi, rốt cuộc cái nào là thật?"

Dương Miên Miên kỳ thật không thấy lạ vì sao chìa khóa cô mang tới tuy giả lại có thể mở được, tuy rằng làm khóa hình chìa thật kỳ quái nhưng để mở được khóa chủ yếu dựa vào hoa văn ở khóa, cô lại có thể nhớ rõ đồng hoa văn ấy, đương nhiên là mở ra được rồi.

Chìa khóa trên tay Kinh Sở chắc chắn là thật, như vậy hần người kia cũng từng thấy qua "chiếc chìa" này và đi mở phòng lại nó, nếu điều này là thật... "Hần nếu từng thấy tại sao lại không lấy nó đi, vì sao vẫn quyết định để nó ở chỗ cũ?" Dương Miên Miên suy đi nghĩ lại vẫn không ra.

Dương Tiểu Dương phân tích: "Thứ nhất, hần không lấy chiếc chìa đi, chỉ dựa vào trí nhớ mà mô phỏng lại, kiểu người đã gặp không quên đa phần đều là kẻ "biến thái", à, ta không nói cô. Thứ hai, là hần không thể mang đi nên chỉ có thể làm một cái giống vật, có ý để lại chờ cô tới lấy, hần ta có mục đích gì?"

"Chúng ta phải từ từ phân tích." Dương Miên Miên đảo mắt, nhanh chóng tập trung tinh thần mô tả lại toàn bộ quá trình sự việc.

Trình Tâm không có dị nghị.

Qua 12 giờ, Dương Miên Miên liền gấp không chờ nổi mở ra xem bên trong có gì, cô muốn biết Chu Đại Chí phí nhiều tâm tư như vậy, rốt cuộc là vì muốn chơi trò gì đây.

Là một tấm ảnh sao? Thoạt nhìn giống như ảnh lớp vậy.

Dương Miên Miên có tâm hời nhiều vài câu, nhưng có vẻ Trình Tâm đang bận suy tư, cô không thể nói thêm chỉ cầm lấy bức ảnh bỏ vào balo: "Cảm ơn bà chủ nhé!"

"Không cần khách khí." Trình Tâm vừa nhìn Dương Miên Miên mở kết sắt, vốn tưởng rằng bên trong là đồ vật khiến cho tình phong huyết vũ gì đó, ví như đồ cổ hay mặt đồ kho báu gì đấy, cũng nói không chừng là văn kiện bí mật, nhưng ai có thể ngờ, noa chỉ là một tấm ảnh đã ố vàng theo thời gian?

Thật là thấy quý mà, một tấm ảnh mà có nhiều người giành như vậy? Chẳng lẽ là có lai lịch gì đó ư? Trình tâm trong nháy mắt nghĩ tới rất nhiều chuyện cổ thần quái, tự kampf mình hoảng sợ, vội vàng lắc lắc đầu ném đi những thứ không phù hợp lẽ thường vào hư không.

Nói ngắn lại, ảnh chụp, có✓, cốt truyện mở ra.

Chờ đến lúc Kinh Sở đuổi theo người không thấy, trở về, đã gặp Dương Miên Miên ngồi xỏm trên đường phố chỗ cua ngoặt dưới đèn đường nhìn tấm ảnh lăm bầm lầu bầu.

"Anh biết không?" Dương Miên Miên ngẩng đầu lên, chưa kịp nhào vào trong lòng anh nũng nịu trong chốc lát, đã bị một tin tức mới làm chấn động: "Chu Đại Chí không phải tên là Chu Đại Chí."

Ban đầu còn định thông qua bức ảnh tìm ra nguồn gốc vài manh mối, nhưng do nhìn không được các bạn nhỏ ngẫu nhiên bán đồng đội bán đến tận lực, tấm ảnh mới vài phút ngắn ngủn đã cung khai.

Chu Đại Chí không gọi là Chu Đại Chí, mà là gọi là Thi Học Bình.*

Winnie: Aigo~ chả là chạy lại chương trình xong mất cái link bản raw tìm mấy ngày trời. Phận hèn không hiểu tiếng Trung để tìm nên lại edit dựa vào cv. Chán!

*Ai biết đề là gì kiểu Hán Việt đọc cho êm tai nào???

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 139-1: Đào hổ

Edit: Graycat2411

1 giờ sáng, Kinh Sở cặm cùi trong phòng bếp nấu mì, nhấc nồi mì xuống, hai người định ăn cho no trước khi thảo luận vụ án.

Điện thoại của anh tranh thủ lúc sặc kể khổ: "Vốn dĩ không cần dùng còn đem người ta nhốt vào chỗ tối như hũ nút ấy, ghét ghê ㄟㄎㄟ!"

Thật sự bây giờ Dương Miên Miên đã thấy hơi mệt, một tay chống đầu đợi ăn mì, đôi khi lại gà gât như mổ thóc.

“Ngủ một lát đi, chúng ta cũng không quá vội đâu.” Kinh Sở tuy rằng cũng không tỉnh hơn bao nhiêu nhưng sức bẻ cổ lên vẫn có, mí mắt của Miên Miên nặng trĩu khép lại.

“Ăn rồi mới ngủ.” Nặng đầu dậy, cô mạnh mẽ đem mặt xoa xoa mấy cái xong chạy vào nhà tắm rửa mặt cho tỉnh, nhưng rồi vừa quay lại vẫn thiếp đi.

Kinh Sở đóng cửa chính, cửa sổ một lúc quay lại thì thấy cô sớm đã say giấc, sờ sờ mặt cũng không thấy phản ứng, anh nhẹ hôn lên trán cô, đem cô kéo vào lòng ngực mình, đầu vừa chạm gối anh cũng nhau chóng tiến vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau tỉnh lại ánh mặt trời sáng chói chiếu rọi khắp chốn, anh mở mắt nhưng vẫn nằm trên giường tầm ba phút, bây giờ mới hơn 8 giờ sáng, Dương Miên Miên thì đang ôm cánh tay anh ngủ ngon lành, một chân gác lên bụng anh, Kinh Sở nhớ ra mình còn chưa tắm nên kéo nhẹ chân cô ra, nhưng vừa dịch chuyển liền thấy cô hơi không ổn.

Cô bé này hôm qua tắm lại quên lấy áo lót, cứ như vậy trực tiếp mặc váy ngủ bỏ nhào lên giường, váy mỏng vậy còn không có áo lót, em ấy không thấy lạnh sao?

↑ đây là ý nghĩ trong lý trí anh, thân thể lại nhanh hơn so với đại não một bước.

Còn sớm các bạn nhỏ cũng lười nói chuyện, càng không muốn đánh thức cô nàng đang say ngủ kia. Cô bị "lăn lộn" một hồi cũng không thấy tỉnh, thậm chí còn rúc vào lòng anh dụi dụi, anh làm chuyện anh làm, cô ngủ việc cô ngủ.

Xong chuyện, Kinh Sở ôm cô đi tắm rửa, lại ôn vè trên giường, cô hết như mấy bông hoa tuyết đầu mùa, vừa vô hại vừa thuần lương. Anh bị chính suy nghĩ này của bản thân chọc cười, đang định mặc quần áo cho cô, điện thoại cô để trên bàn vang lên, anh lo cô bị đánh thức, liền nhận máy, vừa nhận phím gọi, đầu dây bên kia đã truyền đến tiếng của một cậu chàng nào đấy: "Dương Miên Miên, bệnh của cậu có khá hơn chút nào không?"

Kinh Sở vừa nghe liền biết Dương Miên Miên tìm có gì, anh thuận thế nói theo: “Cô ấy vẫn chưa khỏe, xin phép nghỉ thêm một ngày nữa mới được.”

Khâu Trương bị giọng nam này trả lời lại liền đứng hình, nửa ngày sau mới kịp ừ một tiếng, nhanh chóng cúp máy.

Kinh Sở đem chân đắp gọn cho Dương Miên Miên, cầm bức ảnh đi đến thư phòng, gọi cho Bạch Bình, dặn anh ta tra xem trong khoảng thời gian trước Chu Đại Chí có phải từng có cái tên khác là Thi Học Bình hay không, hôm qua về quá muộn, nhiều chuyện vẫn chưa kịp làm rõ, nhưng anh bây giờ cũng chẳng vội, dù sao vấn đề thân thể sức khỏe mới là quan trọng nhất, Miên Miên đang trong tuổi ăn tuổi lớn, lỡ mà ngủ không đủ sau này bị ảnh hưởng gì thì làm sao?

Cho nên Dương Miên Miên thoải mái để chịu ngủ một giấc, tỉnh ngủ chút mơ màng, cảm thấy cả người mềm như bông, sờ soạng tìm di động gửi một tin nhắn qua WeChat cho Kinh Sở,

gọi anh đến. Kinh Sở vừa vào đã thấy cô cúi đầu sẵn tay có vẻ muốn anh ôm.

“Em đó.” Anh hôn hôn chớp mũi cô, “Có đói bụng không, lên ăn cơm trưa.”

Dương Miên Miên dựa vào trong khuỷu tay anh chơi xấu không chịu đứng lên: “Không ~”

Các bạn nhỏ: “Lại bắt đầu làm nũng, thật không biết xấu hổ (ノ ^_^)ノ”

“Làm nũng với bạn trai thì cần gì thể diện!” Dương Miên Miên nói năng hùng hồn đầy lý lẽ đáp trả, tiếp tục câu lấy cổ anh cọ cọ. Kinh Sở tùy ý để cô ôm cổ mình, chỉ là tay thêm lực giữ cô không ngã, không may đụng phải đuôi non mềm mịn, làn da của thiếu nữ mười tám thật giống như cánh hoa, làm người ta yêu thích không thôi.

Tiết mục phát câu lương ngày nào cũng xem đến quen mắt, mấy bạn nhỏ cũng không còn kích động như trước, thêm phần bình tĩnh hơn, chỉ nhàn nhạt nhắc nhở: “Đừng làm dơ tôi đấy, tôi vẫn muốn được nghỉ việc trong trạng thái sạch sẽ.”

Dương Miên Miên liền nghiêng đầu dựa vào trên vai anh nói: “Quản anh nói nó muốn nghỉ việc kia.”

Kinh Sở bình tĩnh: “Dù sao anh cũng nghe không thấy.”

Dương Miên Miên vốn tưởng rằng khi anh biết mình làm cái gì cũng bị các bạn nhỏ trông thấy, trong lòng sẽ không thoải mái, cảm thấy bị xâm phạm *, ai biết được Kinh Sở cũng không để ý: “Anh lại không thể nghe mấy lời đó, cần gì tự tìm rồi rấm bực mình, huống gì anh cũng không muốn gát em về bất kỳ điều gì, không làm trái lương tâm không sợ quý gõ cửa.”

Dương Miên Miên tưởng tượng, cũng đúng, có cảm thấy thẹn xem chính là nhân loại mà không phải đồ vật, chúng nó chưa từng ăn qua trái cấm giống Adam Eve, suy nghĩ khác biệt với nhân loại.

“Ôm em một chút thôi, sau đó chúng ta nói về vụ án được không?” Dương Miên Miên không muốn rời khỏi giường.

Kinh Sở không có ý kiến: “Được.” Anh bồi cô nằm ở trên giường, bức màn bị kéo ra, làm căn phòng tràn ngập ánh sáng, cô đang gối đầu lên cánh tay anh, bỗng ngáy người, đột nhiên nói, “Em rất yêu anh!”

Câu thổ lộ bất thình lình làm Kinh Sở không ngăn nổi nụ cười, anh cúi đầu hôn cô: “Anh cũng thích em”

Hạnh phúc có lẽ là rất khó để định nghĩa, nhưng hạnh phúc cũng rất dễ dàng định nghĩa, cứ như vậy bên nhau vào sáng sớm, cùng người mình thích ôm ấp, không làm gì, cái gì cũng không nói, nhưng trái tim lại ngập tràn ấm áp, hạnh phúc như thế lúc nào cũng có thể tràn ra khắp ngõ ngách.

Đến bữa trưa chính là anh một miếng em một miếng, cùng nhau ăn xong, chiếc đĩa bát đặc dĩ giờ tay đầu hàng: “Chẳng thể hiểu caia kiểu trao đổi nuroca miếng này thì có gì mà hay ho thú vị đâu, nhằm chán muốn chết luôn đó (ノ▽ノ)ノ”

Các người làm sao mà hiểu được, Dương Miên Miên nghĩ thầm, cùng người mình yêu ở bên nhau, làm điều ấu trĩ thì trong lòng cũng vui mừng, cô một chút cũng không cảm thấy buồn nôn, một chút cũng không cảm thấy đây là làm cho ra vẻ, tất cả đều là hết sức thật lòng.

Cô còn nhớ rõ có lần đi làm thêm ở tiệm bánh ngọt, thấy một đôi tình nhân trẻ tuổi ngồi cạnh cửa sổ, chàng trai xúc một muỗng kem gọt đến miệng cô gái, cô gái nâng má tìn tìn cườ rồi hé miệng ăn, lúc đó cô cảm thấy da gà da ốc đều thì nhau nổi hết lên rồi, buồn nôn xỉu. Nhưng chỉ khi bản thân trải nghiệm chuyện yêu đương mới biết được, đây đều là những hành động đến từ trái tim đang điên cuồng đập thình thịch, không thể ngăn cản.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 139-2

Edit: Graycat2411

Các bạn nhỏ đáng yêu vĩnh viễn không cách nào thấu hiểu tình yêu của con người là như thế nào.

Sau khi làm nhảm vẫn nên quay lại chính sự nhĩ. Hiệu suất làm việc của Bạch Bình rất cao, nhanh chóng đem toàn bộ tư liệu về Chu Đại Chí lấy ra.

Chu Đại Chí sinh ra ở một gia đình công nhân bình thường, cha mẹ đều là người ngoại tỉnh đến Nam thành tìm việc, làm công. Chu Đại Chí ở quê với bà, sau khi bà hắt qua đời, cha mẹ hắt đón hắt tới Bam thành sống cùng, và học tập tại đây. Trong một ngày đi làm công, cha mẹ hắt gặp tai nạn giao thông qua đời, số tiền để lại cho hắt ta cũng không tính là nhiều, có thể nói là ít ỏi. Những ngày đầu bắt được Chu Đại hí, Kinh Sở từng cho người điều tra về hắt ta, nhưng không thể thu hoạch được gì.

Nhưng nếu xuất hiện Thi Học Bình lại khác, Bạch Bình tra được, bạn học cấp 2 của Chu Đại Chí có một người tên Thi Học Bình, nhưng cậu ta trong một lần đi dã ngoại gặp phải hỏa hoạn bỏ mình.

Tra thêm một chút, Thi Học Bình từng học tiểu học ở huyện Trạch Sơn.

Nếu là như vậy, cuối cùng cũng tìm ra một tia quan hệ giữa Chu Đại Chí cùng huyện Trạch Sơn kia rồi.

Kinh Sở đang xem tư liệu Bạch Bình gửi qua, thì Dương Miên Miên lại đang nói chuyện tâm tình với bức ảnh, nó là vật rất thần kỳ, nó ra đời là để kỷ niệm, nhưng do sau khi trải qua quá trình rửa ảnh mới hoàn toàn được "sinh ra" nên đối với người chụp nó chỉ có ấn tượng rất mơ hồ, không thể nói ra nguyên nhân cụ thể.

Giống như đó là đoạn ký ức trước khi nó "sinh ra".

“Tôi không nhớ rõ bản thân là được chụp ở đâu, cũng không nhớ bọn họ là ai, nhưng tôi biết anh ta cùng với người trong bức ảnh này dung mạo khác nhau, anh ta nói sẽ mang tôi gặp một người, tên là Đại Chí thì phải, anh ta kêu người kia thay thế thân phận của anh ta, thay anh ta sống tốt.” Ảnh chụp cũng không mấy lạnh lợi, nên nó không thể làm rõ chuyện đã xảy ra, chỉ cảm thấy là lạ, lại không biết lạ ở đâu.

Dương Miên Miên thuật lại lời nó nói, Kinh Sở lập tức điều ra ảnh chụp trước kia của Chu Đại Chí cùng Thi Học Bình, Chu Đại Chí là người khá đẹp, điều này làm bọn họ có hơi không

ngồi đến, một người xuất thân nghèo khổ như Chu Đại Chí thoát nhìn lại mi thanh mục tú, tuy chỉ mặc đồng phục nhưng cũng có thể nhìn ra dáng vẻ tương lai của hắn, còn Thi Học Bình nhìn lại nhỏ nhỏ gầy gầy, ngũ quan bình thường, thậm chí còn có điểm khó coi.

Hai người đều hiểu thông, đây hoàn toàn không giống như Chu Đại Chí hiện tại.

“Ngộ hóa bỏ mình là có ý tứ gì?” Dương Miên Miên hỏi.

Kinh Sở nói: “Là lúc ấy trong ban của bọn họ tổ chức đột dã ngoại, khi ở khách sạn vô ý gây hỏa hoạn, các học sinh ấy tuy đều chạy thoát, nhưng còn Thi Học Bình, bởi vì bị dòng người đẩy lùi nên khó thoát, Chu Đại Chí tuy cũng chạy kịp nhưng mặt lại bị phỏng, trên người cũng không ít thương tích, về phần những người khác đều bị thương nhẹ không đáng kể.”

Dương Miên Miên thuận miệng nói ra sự thật: “Cho nên, thật ra người chết vốn là Chu Đại Chí, người sống sót mới là Thi Học Bình? Hắn ta cắt giấu ý đồ gì đây?”

“Không biết.” Loại thể thân này tuy hiếm gặp nhưng không phải không có. Kinh Sở chau mày, “Cũng không biết sự cố năm đó là do ngoài ý muốn hay do Thi Học Bình cố ý gây nên, nếu đúng là vậy, mạng người đầu tiên trên tay hắn không phải Lý Hàm mà chunhs là Chu Đại Chí.”

Dương Miên Miên dùng sức vung tay lên: “Điều này không quan trọng, thời gian không còn nhiều, em sẽ đi gặp Chu Đại Chí, anh đi tra về Thi Học Bình, thế nào?”

Kinh Sở hiển nhiên sẽ không dễ dàng đáp ứng.

“Không cần quá lo lắng, thấy xong sẽ an tâm hơn, hắn ta không còn nhiều thời gian đâu.”

Kinh Sở nhìn cô một hồi lâu, chậm rãi hỏi: “Nếu anh không đồng ý, em vẫn sẽ đi sao?”

“Sẽ a.” Cô thật lòng thừa nhận, không có nửa điểm dẫu dẫm.

Kinh Sở: “Vậy em còn hỏi anh làm gì?”

“Em chỉ muốn hỏi ý anh thôi, ai bảo anh là bạn trai em chứ.” Cô bẹp một phát hôn lên mặt anh, “Coi như anh đồng ý rồi đấy nhé, tốt, chiều nay em sẽ đi.”

Kinh Sở: “Được rồi, dù sao cũng ngăn không được em.” Anh xem như từ bỏ trí liệu, sau khi biết được năng lực của Dương Miên Miên anh tuy không hẳn cảm thấy đó là bàn tay vàng, nhưng nếu so với người thường chắc cũng có thể xem như nhiều thêm một tấm bảo hiểm nhĩ, dù sao vẫn yên tâm hơn.

4 giờ chiều hôm đó, Chu Đại Chí lại một lần nữa gặp được Dương Miên Miên, cô đi thẳng vào vấn đề: “Tôi nên gọi anh là gì đây, Chu Đại Chí hay.... Thi Học Bình?”

Nhưng Chu Đại Chí cũng không hề biểu lộ một chút biểu tình ngoài ý muốn nào, thậm chí hắn ta còn hơi nhú mày khó chịu: “Cô đã tới chậm.”

“Tôi muốn phải ăn cơm, ăn xong còn nghỉ trưa nữa, anh cho rằng anh là ai?” Dương Miên Miên pha tức giận.

Chu Đại Chí lại rất bình tĩnh: “Đã có người giành trước cô một bước.”

Dương Miên Miên nhướn một bên lông mày: “Cho nên?”

“Cô không thể chậm rãi như vậy, nếu không.....” Chu Đại Chí nhàn nhạt nói, “Cô sẽ chết.”

Dương Miên Miên lạnh lùng nhìn hắn: “Anh có ý gì?”

“Người không thể lựa chọn nơi được sinh ra, rất nhiều điều ta không muốn gặp cũng phải gặp, không tránh được.” Chu Đại Chí biểu tình lạnh nhạt, không vui không buồn: “Cô tức giận cũng được, buồn bực cũng thế, là do cô không đến kịp, giống như tôi khi ấy, chưa từng được chọn lựa, con đường này một khi đi lên liền không thể quay đầu, chúc cô may mắn.”

Dương Miên Miên gắt gao bậm môi: “Anh đừng quên, tôi có thể lựa chọn làm như không thấy, tôi không phải cảnh sát, hung thủ ung dung ngoài vòng pháp luật thì liên quan quái gì đến tôi? Tôi quyết không làm, anh còn nói gì được chứ?”

“Cô trước đó đi làm may ra còn kịp, nhưng giờ... không còn khả năng.” Chu Đại Chí nhìn cô cười cười, “Hắn ta đã biết tôi chọn cô, mà trận đấu sức này một trong hai phải chết, không phải cô, vậy chính là hắn rồi!”

Dương Miên Miên biểu lộ sự kinh ngạc: “Anh có ý gì? Đấu sức?”

“Cô chỉ có hai lựa chọn, cô thua, chết, hoặc là cô bắt được hắn, sống, may mắn cô còn có thể bắt được hung thủ.” Chu Đại Chí đứng lên, thái độ thanh thản, “Được rồi, thời gian hắn cũng sắp hết, những ngày sau tôi muốn một mình, an tĩnh trôi qua.”

Dương Miên Miên bị làm ngốc luôn: “Từ từ, anh có gì thì nói rõ ràng đi!”

Nhưng Chu Đại Chí đã quay đi dứt khoát.

Dương Tiểu Dương đẩy đẩy mắt kính, nghiêm túc hiềm thấy: “Có cảm giác bị người ta hỏ.”

“Không phải chỉ có một mình người thấy vậy.....” Dương Miên Miên hiện tại cũng ý thức được chính mình bị Chu Đại Chí đào hỏ, “Tên khốn này!”

“Chúng ta chính là một người!” Dương Tiểu Dương cường điệu điểm này, “Nghe ý tứ của hắn hình như là có người muốn giết chúng ta.”

Dương Miên Miên trầm tư: “Hắn ta nói muốn tỷ thí.”

“Không biết xảy ra chuyện gì, sao luôn thấy không rét mà run vậy nè.”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Mơ hồ

Edit: Graycat2411

Dương Miên Miên thương lượng cùng Dương Tiểu Dương rất lâu, nhưng đối với lời mà Chu Đại Chí nói ra cũng chẳng khai thác thêm được manh mối gì, nhưng chắc chắn sự việc lần này còn liên quan đến một nhân vật khác, mà hẳn ta có thể chính là người đã gặp thoáng qua ở ngân hàng Tâm An lần trước đó. Đáng tiếc, tuy Kinh Sở cũng bị giữ lại nhưng không cách nào nhìn thấy hẳn ta.

Nói đi cũng phải nói lại, nếu có gặp được cũng vô dụng, bởi có thể người đó đã cải trang hay dùng thuật thôi miên với những người đã từng gặp hẳn, vì thế nếu dựa vào chân dung được khắc họa qua lời kể của nhân chứng chắc chắn không tìm ra.

“Đã vậy, chúng ta cứ tiếp tục tra từ người tên Thi Học Bình đi, từ từ lần theo manh mối, chắc hẳn hẳn ta đã từng tiếp xúc, nói không chừng hẳn tận tâm tận lực biến chính mình thành Chu Đại Chí, chính là vì tránh né kẻ kia chăng?” Dương Tiểu Dương đưa ra phỏng đoán.

Dương Miên Miên dùng tay chống cằm nghĩ: “Người này có thể là ai đây, hung thủ trong vụ án Trạch Sơn hay là hung thủ trong án hồ Nam Đại?”

“Hiện tại vẫn chưa thể kết luận, nhưng nói gì thì nói, cô vẫn phải cẩn thận. Lần này vô thức đã bị Chu Đại Chí hớ một vỏ to rồi.”

“Mì cũng bị hớ mà, nói gì thế?” Dương Miên Miên thật sự không thể hiểu nổi cái tên Chu Đại Chí đang nghĩ cái quỷ gì, “Hắn ta sắp chết, nhưng có vẻ không sợ chết, lại còn muốn kéo ta xuống nước chung, vì sao chứ?”

“Nhân cư vi bất thiện thôi ấy mà!” Dương Tiểu Dương bình tĩnh nói, “Bây giờ có hối hận cũng không kịp, nghiêm túc bàn luận một vấn đề cấp thiết này?”

“Cái gì?”

“Cô định làm sao mà nói với Kinh Sở, định nói dối hay khai thật hết?”

Vấn đề này làm Dương Miên Miên trầm mặc, không nói cho Kinh Sở? Đến bí mật lớn nhất của cô còn nói cho anh, không muốn che giấu, nhưng nói rồi lại sợ khiến anh lo lắng, cô cũng không hy vọng anh vì cô mà phân tâm, không thể hoàn thành nhiệm vụ.

“A, rồi quá đi.....” Dương Miên Miên thật sự chuyết kể.

Dương Tiểu Dương đưa ra chủ ý: “Vậy nếu anh ta không khỏi thì cứ im lặng, giống như lúc trước ấy”

“Không hỏi mới là lạ.....” Dương Miên Miên hữu khí vô lực suy nghĩ, làm cách nào để nói với Kinh Sở còn khó khăn hơn cả việc kêu cô tìm cách lên trời nữa.

Mà Kinh Sở lúc này đang ở sở điều tra vụ việc của Thi Học Bình cùng Chu Đại Chí, Liễu Ngọc và Bạch Bình đã đi dò hỏi những bạn học thời cấp 3 của hai người này, khéo léo hỏi về vụ hỏa hoạn năm ấy nhưng lời khai của đám bạn học ấy hầu như đều y hệt nhau.

“Bam đêm đột nhiên phát hỏa, lúc ấy chúng tôi đang ngủ say, may là giáo viên trực đêm phát hiện nên hét lớn báo động. Lửa cháy rất lớn, chúng tôi đều sợ run, tôi lúc đó ở lầu một nên nhanh chóng thoát được, tuy vậy lúc thoát ra hai chân đã mềm như bún. Mấy bạn học khác ngay sau đó cũng thoát kịp, nhưng khi giáo viên đếm lại mới phát hiện còn thiếu hai người, Chu Đại Chí và Thi Học Bình không có ở đó. Hai người họ ngủ tận phòng trong cùng trên lầu ba... Sự việc diễn ra sau đó tôi cũng không rõ lắm, nghe nói lính cứu hỏa đã vào cứu người, Chu Đại Chí bị bỏng nặng, còn phần Thi Học Bình thì không thể cứu sống. Tôi còn nhớ khi đó cậu ấy được họ đặt trên cáng, dưới tấm vải bố trắng vẫn có thể nhìn ra cánh tay cậu ta đã bị cháy khô đen như nhánh củi.”

“Chu Đại Chí lớn lên đẹp, lúc ấy trong đám bọn tôi có vài cô thích cậu ta, ai biết cậu ta lại bị như vậy... Haizz, lại nói, tính cách cậu ấy là kiểu hướng nội, không thích cùng người khác nói chuyện hay tiếp xúc nhiều, tôi nghe nói nhà họ tương đối khó khăn, cậu ấy còn phải lán thêm phụ giúp, sau đó...? À, sau đó tiền phẫu thuật chỉnh hình là do nhà trường trả, còn có bảo hiểm gì đó, sau lại nghe nói cậu ấy chuyển trường, tôi vẫn chưa gặp lại bao giờ.”

Bạch Bình nói: “Lúc ấy tư liệu cũng không hoàn thiện, Chu Đại Chí cũng không để lại giấy khám bệnh ở nhà sĩ hay lưu lại ADN, cha mẹ hẳn ta lại qua đời sớm, rất khó để chứng minh Chu Đại Chí có phải là Thi Học Bình hay không.”

“Không có cách nào.” Tuy rằng không có chứng cứ trực tiếp, nhưng Kinh Sở trong lòng đã xác định Chu Đại Chí chính là Thi Học Bình, hẳn ta vì nguyên nhân nào đó buộc phải thay hình đổi dạng. “Cậu có tra được trước khi Thi Học Bình có từng gặp sự kiện gì đặc biệt không?”

Ngón tay Bạch Bình linh hoạt gõ trên bàn phím, một lát sau nhủ mảy: “Thông tin về Thi Học Bình rất ít, chỉ có thể tìm ra một ít tin tức về hộ khẩu, và vài thứ linh tinh.”

“Tôi có thu hoạch mới đây!” Thường Nhạn đi vào, lấy ra một tấm ảnh đưa cho Kinh Sở, “Tôi vừa đi một chuyến đến huyện Trạch Sơn, Thi Học Bình là do bà ngoại nuôi lớn, cha là kẻ không đảng hoàng, mẹ hẳn thì do sinh khó mà qua đời. Hẳn luôn ở cùng bà ngoại, hơn hai mươi năm trước bà đã mất, nhưng hẳn vẫn còn một người di, tôi từ nhà cô ta tìm được bức ảnh này, đây là ảnh lúc sinh nhật 6 tuổi hẳn được bà ngoại dẫn đi chụp.”

Kinh Sở nhận lấy tấm ảnh nhìn qua, đây là kiểu chụp hình của thế kỉ trước, bé trai mặc áo khoác ngoài thời nhà Thanh, có trang điểm, ấn đường vẽ một nét đỏ, bối cảnh là Từ Cầm Thành, anh cẩn thận quan sát tấm ảnh này. Sau lại lấy tấm ảnh Dương Miên Miên mang về ra đối chiếu tìm sự khác biệt, bỗng nhủ chặt mày.

Thường Nhạn thấy biểu tình anh có vẻ cổ quái, không nhịn được hỏi: “Làm sao vậy?”

“Cậu xem” Kinh Sở đem hai bức ảnh bày cạnh nhau: “Hai đứa nhỏ này, không giống cùng một người.”

Thường Nhạn quan sát trong chốc lát, cũng rất kinh ngạc: “Trong bức ảnh cũ kĩ đứa bé mắt một mí, má trái lại có lúm đồng tiền nhưng trong tấm ảnh chụp chung lại là mắt hai mí, hơn nữa còn không có má lúm đồng tiền.”

Kinh Sở gật đầu: “Không sai, như vậy xem ra, có lẽ Chu Đại Chí không chỉ không phải Chu Đại Chí, không chừng cũng không phải Thi Học Bình, cả hai thân phận này đều là giả.”

“Rất có khả năng, tôi nhớ rõ người di của Thi Học Bình có nói, sau khi bà ngoại hẳn qua đời, cha hẳn đã mang hẳn đi, lúc ấy hẳn ta khoảng chừng mười tuổi nên từ đó đến nay đi ấy vẫn chưa gặp được hẳn.” Điều Thường Nhạn bổ sung càng thêm chứng minh suy đoán của bọn họ.

Nghi hoặc trong lòng Kinh Sở càng thêm mãnh liệt, Chu Đại Chí phí hết tâm huyết đổi thân phận, rốt cuộc là vì cái gì? Tại sao sự việc không những không trở nên rõ ràng mà còn rối rắm mờ mịt hơn như vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 141-1

Edit: Graycat2411

Anh gọi điện cho Hoàng Húc, nói rõ sự việc đang diễn ra, ý muốn trước tiên mời Hoàng Húc quay về huyện Trạch Sơn một chuyến, điều tra vụ án ở đó. Hoàng Húc vốn lưu tâm về việc này, bất giác nói: "Anh không cần khách khí với tôi làm gì, đây vốn là tâm nguyện nhiều năm của tôi, nếu có thể bắt gọn hung thủ vì cô ấy mà trả thù tôi ra sao cũng không hối hận, tối nay tôi sẽ bắt xe về Trạch Sơn, nhớ giữ liên lạc. "

Nói xong cũng không hàn huyên thêm điều gì, vội vội vàng vàng cúp máy, bộ dáng của vị phó đội trưởng gió cuốn sấm rền năm nào vẫn y nguyên.

Hắn là trong vô vàn những con người trên đời này ít nhiều sẽ có những người như vậy, chẳng sợ tuổi đã già, tóc trên đầu đều bạc trắng, nhưng vì hung thủ năm xưa chưa bắt được, cả đời vẫn suy tư. Chỉ cần có cơ hội thì luôn muốn trừng trị hung thủ theo pháp luật.

Lúc anh tan tầm về nhà đêm đã khuya lắm, ai ngờ đầu Dương Miên Miên vẫn đang ngồi đợi anh, thấy anh mở cửa ngoan ngoãn nhào vào lòng, dây lưng kinh ngạc hô lớn: "Miên miên, chị kéo em là gì?"

Quần dài: “_(3” ∠)_ xong rồi, muốn ở phòng khách sao, như vậy không tốt đâu nha, vẫn nên về phòng chứ.”

Chúng nó không bình tĩnh, Kinh Sở lại rất trấn định đập bẹp một phát lên tay cô, mặt không biểu cảm: "Vô sự hiến ân cần, nói đi, xảy ra chuyện gì?"

Dương Miên Miên nghĩ tới nghĩ lui, không thể nói ngay lúc này được, nên đánh tở về vô tội: "Anh ôm em!"

Kinh Sở cạnh mặt: “Đừng nghĩ rằng nói lời ngon ngọt là lảng được đi, sự chột dạ của em đều viết hết lên mặt rồi kia, em còn định diễn tiếp?” Nói là nói như vậy nhưng anh vẫn duỗi tay ôm lấy cô.

Dương Miên Miên chột dạ: “Thật vậy ạ?”

“Thật, mau nói đi, dù có chuyện gì anh cũng không trách em đâu.” Anh nâng nhẹ cằm cô, hôn cô một cái.

Mặt anh chậm rãi tiến tới, chạm lên đôi môi mềm mại của cô giấy lát, nhẹ nhàng lại ôn nhu, tìm Dương Miên Miên bùm bụp đập loạn xạ, não tự động vào trạng thái chết máy nhưng vẫn có thể đem chuyện xảy ra một năm qua hiện lại. Kinh Sở quả nhiên không tức giận, cũng không nói cô phải làm cái gì hay buộc cô phải như thế nào, chỉ bình tĩnh tiếp nhận sự việc, rồi chậm rãi nói: “Chuyện này cũng không thể trách em.”

“Anh không tức giận sao?” Trong lòng cô vẫn hơi thấp thòm, lúc trước vì điều gì mà chiến tranh lạnh cô vẫn chưa quên đâu.

Kinh Sở xoa đầu cô: “Có gì đâu phảo giận, em sợ anh là em à?” Anh bỗng cảm thấy có chút buồn cười, cũng chưa bao giờ nghĩ đến một người trước kia chưa bao giờ cố kị cảm giác của người khác như Miên Miên hôm nay lại vì sợ anh giận mà bồn chồn, thấp thòm bất an.... đồng thời anh cũng thấy chua xót: "Miên Miên, dù có xảy ra chuyện gì, anh vẫn luôn đứng về phía em."

Anh nắm tay cô, trầm giọng nói: “Mặc kệ là chuyện gì, nó cũng xảy ra rồi, dù có đào bới trách móc hay tránh né trách nhiệm đều không chút ý nghĩa, nếu việc em làm là không đúng, anh sẽ không nặng lời với em. Anh chỉ mong sau đó em biết như vậy là sai, không được tái phạm. Nếu hậu quả em không thể gánh vác, anh gánh cùng em.”

Dương Miên Miên nghe anh nói xong liền mê man: "À, há?"

“Em không cần tự trách mình không thấy mưu mẹo của hắn, chỉ có ngăn ngăn làm tặc không có ngăn ngăn để phòng cướp, hắn ta có tâm bày trước cơ hội này, hắn biết chúng ta chắc chắn sẽ mắc mưu, dụ hoặc này không ai có thể ngăn cản, kể cả anh, nếu thật sự phao có một người chịu trách nhiệm, người đó là anh, Miên Miên, anh nên bảo vệ em tốt hơn, xin lỗi.”

Dương Miên Miên nở nụ cười: “Anh xem, anh sao lại tự mâu thuẫn với bản thân như vậy, chẳng phải đã nói ai đúng ai sai đều không có ý nghĩa gì sao?”

Kinh Sở ôm cô kiểu công chúa: “Tóm lại, em không cần lo lắng, chuyện này tuy khó giải quyết, nhưng chúng ta có thể cùng nhau giải quyết, được không?”

“Được ạ.” Cô lại hôn một cái lên mặt anh, sự dàn xếp tràn ngập trong buổi tối nay đều biến mất, cô trở nên đặc biệt ngoan ngoãn, “Anh thật tốt.”

Kinh Sở cũng hôn cô: “Em cũng rất tốt, tiểu Dương là ngoan nhất.”

Lúc này đây, anh không ngăn tay cô lại nữa.

Ngày hôm sau anh lên phòng gọi Dương Miên Miên đi học, cô hôm qua ngủ muộn nên sáng nay sống chết không muốn dậy, anh vừa lau mặt cho cô vừa nói:

“Không cần vì vụ án mà ảnh hưởng tới sinh hoạt, nên làm cái gì thì làm cái đó, án không phải điều tra một ngày là xong, em gấp gấp cũng không được gì.”

Dương Tiểu Dương tán đồng: “Đúng vậy, địch ở trong tôi ta ở ngoài sáng, chúng ta có bất lợi, chỉ có thể lấy tĩnh chế động.”

“Đã biết.”

“Ban ngày em ở trường hẳn sẽ không gặp việc gì, nhưng vẫn phải cẩn thận, vụ án có tiến triển anh sẽ báo cho em, em cũng đừng nên vơ tất cả về mình rồi giấu nỗi buồn trong lòng nữa, đừng sợ gì hết.” Kinh Sở vững vàng bình tĩnh, cũng không bởi vì tánh mạng cô khả năng đang chịu uy hiếp mà hoảng loạn.

Trên thực tế, càng trong giai đoạn nguy hiểm càng nên bình tĩnh, Dương Miên Miên tuy thông minh nhưng vẫn còn bồng bột, học cách khắc chế luôn là điều không thể thiếu. Đôi khi cùng tội phạm đầy trí cũng là so ai là người kiên nhẫn hơn.

Dương Miên Miên gật đầu: “Dạ.”

“Buổi tối em tự về nhà quá nguy hiểm, anh lại không nhất định có thể đứng giờ tới đón em.” Hiện tại vụ án đang bận rộn, anh chắc chắn không kịp đón cô, lúc đó khiến cô chờ anh thật

sự không ổn.

Nhưng anh đã có cách.

Bởi vậy, Dương Miên Miên sau khi học xong khóa buổi tối, ra ngoài đã thấy một bạn cún, có vẻ đang chờ cô.

“Hải Tặc?” Dương Miên Miên hơi ngoài ý muốn, phạm vi hoạt động của Hải Tặc không phải chỗ này, nên hiếm đến đây.

Hải Tặc đứng lên, lắc lắc mình, bình tĩnh xuyên qua hàng học sinh đến cạnh cô, như một vệ sĩ uy nghiêm.

Dương Miên Miên nhìn không được cười rộ lên: “Em tới bảo vệ chị à.”

Cô ôm lấy nó, cảm thấy đã qua lâu rồi chưa bao giờ thân cận như vậy, từ khi Hải Tặc có Ca Cao, cô có Kinh Sở, đa số thời gian đều ở cạnh người yêu, không giống như trước kia nương tựa nhau mà sống.

Hải Tặc tùy ý để cô ôm, chẳng sợ nữ sinh vây quanh đông đúc, nó vẫn đồ sộ bất động, quả thực là tông sư phong phạm.

“Đi thôi.” Có Hải Tặc làm bạn, Dương Miên Miên trong lòng càng thêm bình tĩnh.

Dưới ánh đèn đường mùa thu, bên cạnh bồn hoa, con mèo béo to miệng ngáp một cái, xong nó nghiêng đầu nhìn theo bóng cô gái ôm chú chó nhỏ đi xa dần, nó nghỉ ngơi, rồi cũng đứng lên chậm rãi bước theo.

Ngày hôm sau, có người phát hiện trong hồ nước ở công viên có một cỗ nữ thi trôi nổi, cả cơ thể phình to, mặc trang phục đỏ, tóc dài tựa rong biển, trông như lệ quý lên bờ từ địa ngục ra.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 141-2: Kéo tơ

Edit: Graycat2411

Lại thêm một vụ án mới phát sinh, Kinh Sở đưa kiến nghị cùng điều tra, sau này gọi là án hồng y.

Liễu Ngọc ngồi trong văn phòng tay cầm tách trà nóng nhưng vẫn thấy rợn người, lạnh sống lưng: "Đầu năm nay màu đỏ chộc trúng thứ gì, án đầu là đỏ, án sau cũng đỏ, tôi thật không dám mặc màu này nữa đâu!"

Vệ Hàn đem báo cáo nghiệm thi đặt trước mắt Kinh Sở trước mặt: "Tôi đã có kết luận sơ bộ, nguyên nhân cái chết của nạn nhân lần này cũng tương tự lần trước, do nghẹn đường hô hấp, sau khi chết trảm thi."

Cơ thể gầy gò của Bạch Bình ngồi gọn trên chiếc ghế rộng trước bàn máy tính, giọng nói cứng nhắc không chút phập phồng: "Thân phận người chết đã được xác nhận, Phí Hinh, 25 tuổi, giám đốc công ty quảng cáo, tối hai ngày trước tụ họp ở công ty sau đó một mình về nhà, hôm sau không đi làm, điện thoại không thể gọi. Bạn cùng phòng của nạn nhân nói rằng buổi tối không thấy nạn nhân về nhưng cũng không mấy để ý, khi thấy tin tức mới gọi điện cho chúng ta."

Mây Thường Nhận nhú chật: "Vụ án của Chu Đại Chí rõ ràng đã kết thúc, này chẳng lẽ lần này là bất chúc giết người?"

"Vụ án của Chu Đại Chí hoàn toàn không đơn giản như chúng ta tưởng tượng!" Kinh Sở từ trong ngăn kéo lấy ra hồ sơ của huyện Trạch Sơn, "Mọi người lại đây xem thử."

Trong lúc mọi người xem qua hồ sơ, Kinh Sở đi ra ngoài hít thở không khí, thuận tiện mở Wechat, Dương Miên Miên vẫn chưa nói gì, chỉ gửi cho anh một địa chỉ Weibo, anh vừa nhấn vào liền bật cười, hẳn là cô cố ý cùng anh nói chuyện xấu hổ, dứt khoát thay đổi trận địa phát Weibo.

Dương Mị Mị:

Người thắng nhân sinh.

[hình ảnh]

Trên ảnh là cô trái ôm con mèo mập, tay ôm một chú chó mặt lạnh. Nghiễm nhiên chính là trái ôm phải ấp trong truyền thuyết.

Anh lại không có tài khoản Weibo, nên yên lặng đăng ký một cái tài khoản tới bình luận giúp cô.

Vừa nhấn xong nhìn lại, nó đã bị nhấn chìm bởi một đồng tin nhắn.

1! Nữ thần nhìn tôi nhìn tôi nhìn tôi!

2! Nữ thần chị đúng là người thắng nhân sinh nha!

3! Nữ thần sao đột nhiên thay đổi phong cách, có ổn hông?

4! Ta vốn cho rằng Tổ Tâm chỉ biết cao lãnh không nghĩ tới bán manh cũng quá cung luôn.

.....

Anh nhìn qua lượng fans của Miên Miên, hừm, hơn 3 vạn, số lượt bình luận có thể nhìn thấy bằng mắt thường nanh chóng vượt qua một trăm.

Đây quả là thời kì nhìn mặt sống mà.

Anh ngắm nghĩ, sau vẫn nhắn cho cô: "Đề Hải Tặc đi cùng em, không được đi một mình."

Dương Mị Mị: Em hiện tại đang mang theo một chó một mèo, trở thành bốn giác đầu đề mắt rồi này _(:3" ∠)_

Kinh Sở: Chuyện con mèo là như nào?

Dương Mị Mị: Em không biết. Đại khái chắc do em là học bá nên nó thích em chăng?

Dương Miên Miên lúc nhận tin này đang ngồi bên cạnh cầu tình nhân, chuẩn bị thăm hỏi xem ngày cô gái ấy chết ra sao. Cảnh vật xung quanh hồ không có gì đặc biệt, toàn là cây cao, chỉ có một cái chứng kiến được là bảng khẩu hiệu cắm bờ lợi ở sông.

Vì phòng ngừa bị người khác thấy cô một người lầu bầu, nên cô đã ngồi trên đám cỏ cạnh chiếc băng ấy, cầm thêm quyển sách Tiếng Anh, Hải Tặc thì ghé vào chân cô nhắm mắt dưỡng thần, Mèo học bá thì bá đạo hơn, nằm hẳn lên đùi cô, thoải mái để chịu đến phơi nắng.

"Ngày đó người có nhìn được người kia là ai không?" Cô hỏi.

Băng hướng dẫn nói: "Không có, ngày đó quá tối, hẳn ta lại mang khẩu trang cùng mũ, một đường đi theo cô gái kia, đột nhiên kéo cô ấy vào bụi cỏ, đợi hẳn trở về, cô ấy đã chết rồi, thế là hẳn ta liền đẩy cô ấy xuống nước."

"Không có ai để ý hẳn ta?"

"Mọi người đều không chú ý, sau khi sự việc xảy ra, chúng tôi đều từng thảo luận một hồi, nhưng không ai nhớ rõ." Băng hướng dẫn có chút khổ sở, "Cô ấy còn trẻ như vậy mà.."

"Vậy người kia có điểm gì đặc thù không?"

"Không có. Chính là kiểu người bình thường không thể bình thường hơn, vóc người không cao không thấp, hình thể không gầy không mập."

Dương Tiểu Dương nói: "Bọn họ rất giống, Chu Đại Chí là dạng người này, hẳn ta cũng vậy, hơn nữa Chu Đại Chí còn ghét bỏ người quá xinh đẹp."

"Chu Đại Chí nói về cuộc đấu, nếu thua ta sẽ chết, người cảm thấy đây là có ý tứ gì?"

"Là hẳn ta cùng người kia tỷ thí, nhưng là hiện tại hẳn muốn chết, thế là hẳn chọn cô làm người thay thế, nhưng mà đấu cái gì ta cũng không rõ."

Dương Miên Miên cười lạnh: "Không có khả năng sẽ có người xuất hiện bắt ta đi, cảnh sát tùm ăn trộm à? Nói ra ta so với người khác giết người còn nhiều hơn đấy!"

Dương Tiểu Dương nhắc nhở cô: "Đừng chủ quan phỏng đoán, ý nghĩ biến thái chúng ta không phỏng được đâu, nếu không chúng ta cũng là biến thái rồi còn gì."

"Chúng ta lại còn là tình phân, dù sao cũng chả phải người thường nữa." Dương Miên Miên tự mình phun tào một câu, "Bất quá hẳn là không phải so với ai khác giết người nhiều hơn, bằng không hẳn sao lại nói ta sẽ chết, ta cảm thấy hai người họ là vua không thấy vua, trong hai người lại có một người tìm chết. Hẳn ta đợi ta ở ngân hàng chính là vì tin tưởng Chu Đại Chí sẽ chọn được người đến, nên hẳn muốn giết ta hoặc là ta sẽ bắt được hẳn."

Dương Tiểu Dương tán đồng: "Cái này có khả năng rất lớn, nhưng ta cảm thấy còn có một cái khả năng khác không thể bỏ qua."

"Cái gì?"

"Huyện Trạch Sơn, Chu Đại Chí, ba vụ án liên tiếp không cách nào xác định hung thủ. Giả thiết hung thủ trong vụ án Trạch Sơn là X, hung thủ vụ án hồng y dưới hồ là Y, khả năng có thể xảy ra.

Thứ nhất Chu Đại Chí cùng X là hai người tương ái tương sát, hẳn ta cố tình chọn cô là người kế thừa là vì muốn hai người các người cũng tương ái tương sát với nhau.

Thứ hai, hung thủ ba vụ án liên tiếp kia và người đàn ông cùng người tỷ thí là một, cũng có thể nhân cách bị phân liệt?

Thứ ba, cuộc đấu chỉ có hai người, X hoặc Y, một trong hia sẽ là trọng tài, còn người kia là tuyển thủ."

Dương Miên Miên bổ sung: "Còn có thứ tư, hung thủ có ba người trở lên, vậy càng thêm loạn, nhưng ta thấy cứ suy bụng ta ra bụng người, ba vụ án là ba hung thủ khác nhau, bọn họ không giống loại sẽ bắt tay hợp tác với người khác."

"Người hỏi Kinh Sở thử xem." Dương Tiểu Dương nhắc nhở, "Ồ lĩnh vực này người không thể xác định, vậy đi học tập là điều cần thiết."

Dương Miên Miên đương nhiên có thể hiểu, gọi điện thoại đi hỏi Kinh Sở xem khả năng X Y là cùng một người chiếm bao nhiêu phần trăm

Kinh Sở đã sớm nghĩ tới vấn đề này, đáp án của anh là: "Anh không cho rằng đây là cùng một người gây ra, ba vụ án thủ pháp giết người đều có điểm tương phản:

1. Vụ án huyện Trạch Sơn huyện án: Bị thương do hung khí sắc nhọn, có xâm phạm, bộ phận khí quan bị mang đi, nạn nhân là cô gái trẻ tuổi mặc hồng y.
2. Vụ án của Chu Đại Chí: Đêm mưa, kỳ dị buộc chặt, có xâm phạm, nạn nhân là cô gái trẻ tuổi mặc hồng y.
3. Vụ án thi thể dưới hồ: Ngạt chết, bị xâm phạm, nạn nhân là cô gái trẻ tuổi mặc hồng y.

Tuy rằng bọn họ đều giống nhau trong việc lựa chọn mục tiêu là những cô gái trẻ mặc hồng y, hơn nữa đều xâm phạm thân thể nạn nhân. Nhưng trong cả ba vụ án đều có đặc điểm xác minh từng người, thủ pháp giết người lại khác nhau không hề cố ý thay đổi cho giống ai đó, bọn họ cố ý biến thành như vậy, anh cảm thấy rất có khả năng chính là tự làm cho bản thân những đặc điểm do chính họ tạo nên."

"Nhưng là bọn họ đều lựa chọn mục tiêu giống nhau, anh có cảm thấy điều này liên quan?" Dương Miên Miên hỏi.

Kinh Sở nói: "Cái này còn chưa thể xác định, có thể là bất chúc thủ pháp giết người, nhưng từ thái độ của Chu Đại Chí mà nói, anh càng cảm thấy giống như đang lựa chọn người thừa kế."

Dương Tiểu Dương nói: "Thời điểm Chu Đại Chí biến thành Thi Học Bình là năm mười bốn tuổi, hẳn ta rút cuộc là ai, vì sao lại muốn thay đổi thân phận?"

“6 năm trước, thời điểm án ở Trạch Sơn phát sinh, Chu Đại Chí đã 26 tuổi, quá muộn, hẳn cùng X không phải là quan hệ người kế nhiệm, lúc hẳn là Thi Học bình từng ở huyện Trạch Sơn một thời gian. Lúc ấy khẳng định đã xảy ra chuyện gì đó cho nên khiến hẳn không thể không tiếp tục lần nữa thay đổi thân phận, đổi thân phận cũng tốt, đổi mặt cũng được, đại giới đều là thật lớn.” Dương Miên Miên vuốt trên mèo mập trên đùi, lăm bằm lầu bầu, “Cho nên nói, người cùng Chu Đại Chí tỷ thí hẳn là X, bọn họ không biết vì lý do gì, không chừng là tương ái tương sát, cho nên trong hai người cần phải chết một người? Em vẫn còn nghi vấn, người ngày đó xuất hiện ở ngân hàng Tâm An là X hay Y?”

Dương Tiểu Dương không trả lời vấn đề này, cô hỏi ngược: “Anh cảm thấy mối quan hệ giữa X và Y là gì?”

“Cầu giải quan hệ.”

“Nghiêm túc đi!”

“Ồ, Chu Đại Chí nói chính là hẳn, mà không phải bọn họ, cho nên người có thì oán với hẳn ta hẳn chính là x, mà X từ 6 năm trước đã biến mất không thấy bóng, thu tay ẩn khuất. Tiếp theo là vụ án Chu Đại Chí gây ra, giữa hẳn ta và X khẳng định có nguyên nhân nào đó mới quyết định lựa chọn xuống tay với những cô gái hồng y. Y hoặc là do một trong hai người bọn họ cố ý bắt chước tạo ra, hoặc là người thừa kế X, nhưng nếu nghĩ cẩn thận, X từ 6 năm trước vì một nguyên nhân nào đó mà không thể tiếp tục gây án, cho nên hẳn ta cần tìm người kế thừa, cũng giống như cách Chu Đại Chí tìm đến em vậy.” Dương Miên Miên càng nghĩ càng thấy có khả năng cao.

Dương Tiểu Dương đẩy đẩy mắt kính, nghiêm túc hỏi: “Như vậy vấn đề là? Có thể giúp chúng ta tìm được hung thủ sao? Hẳn ta hiện tại nói không chừng đang chuẩn bị giết chúng ta đây.”

“A.....” Dương Miên Miên mắc kẹt.

Dương Tiểu Dương thờ dãi: “Địch ở trong tôi ta ở ngoài sáng, hiện tại trong tay ta mới có mấy khối hình không hoàn chỉnh nên không thể ghép chúng lại thành xâu chuỗi. Nhưng ta cảm thấy mấu chốt nằm ở chỗ, X vì sao muốn cùng Chu Đại Chí tương ái tương sát? Lại không phải bị thiên mệnh chủ định chỉ có một trong hai có thể sống sót.”

“Ta nghe nói nếu có hai người lớn lên giống nhau sẽ không thể gặp mặt người còn lại, nếu không khẳng định sẽ chết một trong ai.”

“..... Tin tưởng khoa học, please.”

“Ta cũng cảm thấy nếu cời được câu hỏi này sẽ tìm ra mấu chốt của câu đố.” Dương Miên Miên tựa má nghĩ, “Hồng y nữ cũng là một manh mối xuyên suốt, nhưng chúng ta hình như lại không hiểu đúng cách thì phải.”

Dương Tiểu Dương bình tĩnh cực kỳ: “Đây là việc cảnh sát, đứng rồi, đừng nói ta không nhắc nhở cô, nên đi học rồi.”

Dương Miên Miên ngồi dậy vỗ vỗ đùi cô dính trên quần, nhìn Hải Tặc và Mèo học bá nói: “Đi thôi, chúng ta đi học.”

Cùng thời gian đó, tại cục cảnh sát.

Võ Đào từ huyện Trạch Sơn gọi điện tới, mang đến đầu mối mới cho tổ đặc án: "Cha Thi Học Bình là một kẻ lưu manh đầu đường xó chợ, không có tiền còn ham mê cờ bạc, cả ngày không về nhà lấy một lần, sau khi bà ngoại Thi Học Bình chết ông ta mới quay về, không nghề nghiệp, sinh hoạt hoàn toàn dựa vào tiền trợ cấp, nhưng nhận được lại đi bài bạc. Thi Học Bình hằng năm đều không dám về nhà, sợ cha hẳn uống say lại đánh hẳn, có một ngày hẳn bỏ nhà đi ra ngoài, có một người hàng xóm tốt bụng nhìn thấy, gọi vào làm cho hẳn một chén mì, nghe hẳn nói hẳn phải về tìm thân thích của mẹ, nên người hàng xóm ấy cũng không để trong lòng nhiều, chờ đến lần sau hẳn quay lại là khi cha hẳn đắc tội tên đại ca có tiếng ở nơi đó đang sống sờ sờ bị đánh tới chết, hẳn quay về lo hậu sự.”

“Người trở về kia vẫn là Thi Học Bình sao?”

“Không có ai gặp qua hẳn, có vẻ vừa đem thi thể cha hẳn lãnh về hẳn liền đi mất.”

Thường Nhạn nói: “Chu Đại Chí rất có khả năng là mượn cơ hội này thay thế thân phận Thi Học Bình, chúng ta nên tập trung vào khoảng thời gian đó xem có thi thể của bé trai nào trong độ tuổi tương tự nhưng không ai nhận không.”

Bạch Bình lên tiếng, lập tức ngồi trở lại máy tính trước mặt tra tìm tư liệu, trong văn phòng lặng ngắt như tờ.

“Đội trưởng, tìm được rồi, vào năm 93 đã từng phát hiện một khối thi thể của bé trai tám tuổi, hình như là chết cháy cùng nhà xưởng cạnh đó, lúc ấy cảnh sát nghi ngờ là do cậu bé ấy nghịch lửa gây hỏa hoạn, nhưng không xác nhận thân phận cho cậu ấy, nghe nói là một đứa ăn mày.”

Liễu Ngọc bậm môi: “Lại là cháy, thoát nhìn là một người sống lại hai lần à.”

Năm 1993, Chu Đại Chí chỉ có 9 tuổi, lại không thể không nghĩ cách thay đổi thân phận, vậy thân phận chân chính thật sự của hẳn ta là ai?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Hung khí

Edit: Graycat2411

Hận không thể đem toàn bộ manh mối có được tập trung hết lại, nhưng cảnh sát đầu chỉ phải quan tâm mỗi manh mối về Chu Đại Chí, phần lớn đều đang đặt tâm ý trong hai vụ án thì thể chìm trong hồ kia. Dựa theo thông lệ bình thường đi điều tra các mối quan hệ xã hội của nạn nhân, xem thử có người nào khả nghi hay không.

Tuy nói đã rằng đang điều tra, nhưng cũng không thể phủ nhận hoàn toàn các khả năng nhỏ nhất khác, ai biết được, lỡ có người thấy được vụ án ở Nam Đại rồi có tình dùng thủ pháp tương tự giả họa thêm cho hung thủ cũng không chừng.

Mà kết quả điều tra được đúng chỉ làm người ta rầu thúi ruột, hai nạn nhân đều có các mối quan hệ xã hội rất đơn giản, không có bạn trai, hòa hợp với người xung quanh, không có điểm nào đột phá đáng chú ý.

“Chẳng lẽ hung thủ chọn các cô ấy chỉ đơn giản vì mặc đồ đồ thôi?” Liễu Ngọc không có cách nào hiểu được điều này, “Vậy cũng điên quá rồi? Đúng không chị Thường?”

Thường Nhận lại ở lật xem hồ sơ vụ án Chu Đại Chí, ngẫm nghĩ nói: “Tôi nhớ rõ lúc chúng ta thẩm vấn Chu Đại Chí, hắn ta nói rằng động cơ chỉ như vậy, "tôi giết họ đơn giản vì hồng y, thật không thể nào không chế xúc động được", tôi hỏi hắn "vì điều gì mà mang chấp niệm với hồng y như thế?", hắn ta chỉ im lặng.”

“Loại suy nghĩ biến thái này người thường chúng ta hiểu không nổi đâu ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ٩”

Thời gian lại trôi qua, mãi đến đêm trước ngày Chu Đại Chí sắp bị tử hình, vụ án vẫn không có gì đột phá, quá trình điều tra lâm vào cục diện bế tắc.

Nhưng mà nhưng đúng vào lúc này, Chu Đại Chí nhờ người truyền ra, nói rằng trước khi chết hắn muốn gặp Dương Miên Miên.

Dương Tiểu Dương cảm khái: “Tuy rằng biết hắn lại đào hố cho chúng ta, nhưng chúng ta lại không thể không nhảy, quá gian trá!”

“Đây mới là một con cáo già xảo quyệt thật sự đấy.” Dương Miên Miên cũng hồ thẹn, “Ta thật là quá thuần lương.”

Lúc Chu Đại Chí tới gặp cô, râu cũng cạo sạch sẽ, cả người nhìn rất có tinh thần, cùng với những tên tử tù hờ hững là khác rỗng kêu gào a mắng hoàn toàn khác biệt, hắn ta bình tĩnh như thể chỉ chuẩn bị cho một chuyến đi xa nhà.

“Đây là lần cuối cùng chúng ta gặp mặt,” hắn không có cường thế nữa mà muốn chủ đạo cuộc nói chuyện lần này, cả người có vẻ bình thản, thả lỏng, “Tôi sẽ đem manh mối mấu chốt nhất nói cho cô, sau đó chuyện này sẽ không liên quan tới tôi nữa, nếu cô tìm thấy hắn, nhờ cô thay tôi nhắn với hắn một câu, "ta thắng rồi!"."

Dương Miên Miên nhin không được khịt mũi coi thường: “Anh còn chết trước cả hắn ta, anh thắng sao?”

“Thắng thua không nằm ở chỗ ai chết trước, mà ở với chết trên tay ai.” Chu Đại Chí hơi hơi rũ mắt, như là nhớ lại một hồi ức vui vẻ, khoe miệng hơi cười, "Điều hắn ta muốn, cả đời này đều không cách nào hoàn thành, như vật chẳng lẽ không phải tôi thắng rồi sao?”

Dương Miên Miên thuận thế leo lên, vội vàng hỏi: “Việc hắn ta muốn là giết anh?”

Ước chừng là thật sự muốn chết, Chu Đại Chí cũng không thừa nước đục thả câu, tâm tình thoải mái: “Không sai.”

Dương Miên Miên cười lạnh, ra vẻ khinh thường: “Thoạt nhìn anh rất sợ hắn, thật là không nghĩ tới, vậy cái này đâu xem như cuộc đấu, đấu là phải công bằng, mà anh như vậy, nhiều nhất chỉ được xem như mèo vờn chuột.”

Chu Đại Chí biểu tình có hơi vi diệu, có hơi thay đổi, Dương Miên Miên nói không sai, cô cười nhạt: "Có vẻ là tôi nói đúng rồi nhì, anh thật đáng thương, thi đấu là hai người nhất quyết thắng bại, mà anh đó, anh chỉ lấy mục tiêu là không chết trên tay hắn ta, điều này cùng sự thua cuộc có gì khác nhau đâu?”

“Phép khích tướng là vô dụng.” Chu Đại Chí lãnh đạm nói, “Làm tôi tức giận đối với cô không có chỗ tốt.”

“Tôi lại không có nhược điểm ở trên tay anh, sao lại không thể? Anh đã sắp chết rồi còn muốn đào hố cho tôi, rõ ràng không muốn người kia ung dung ngoài vòng pháp luật, muốn mượn tay tôi báo thù, cho nên tôi cần bản không lo lắng anh sẽ đổi ý không nói cho tôi manh mối.” Dương Miên Miên thoạt nhìn thực tự tại.

Không nghĩ tới Chu Đại Chí nghe xong lời cô nói, không hề tức giận, chỉ trầm mặc rất lâu: "Cô nói không sai, tôi vẫn luôn không thể thoát khỏi bóng ma hắn ta tạo ra.” Hắn còn có thể nhớ tới lúc ở huyện Trạch Sơn nhìn thấy người kia, khoảnh khắc ấy cả người hắn như vụn vỡ, dùng hết mọi cách chuyển trường rời khỏi Trạch Sơn, nhưng tuy là như thế như cũ không có cách nào thoát khỏi sợ hãi trong lòng, chỉ có thể xuống tay với bạn học của mình, thay thế cậu ta, hoàn toàn đổi hình dạng.

Cho tới hôm nay hắn còn có thể nhớ tới chính mình ngày đó hốt hoảng rời đi, giống hệt như chó nhà có tang.

Dương Miên Miên hỏi: “Tôi có một vấn đề rất tò mò.” Cô nhìn chăm vào mắt hắn, "Người trong lúc thay thế Thi Học Bình và cả lúc thay thế Chu Đại Chí, có từng nhìn qua đôi mắt họ chưa?”

“Ý cô muốn hỏi tôi lúc giết người có thấy ánh này không chứ gì?” Chu Đại Chí nhàn nhạt nói, “Giết người thì đền mạng, đây là giáo dục cô đã chịu, còn chúng tôi không phải, cách sinh tồn chúng tôi chọn luôn là —— cá lớn nuốt cá bé, người thích ứng được thì sống sót.”

Dương Miên Miên cảm giác được, đây là mấu chốt của hắn, cô còn muốn hỏi thêm vài câu, nhưng nghĩ tới thời gian sắp hết, cảnh ngục đã đến chuẩn bị dẫn hắn đi, lúc hắn đứng lên đi qua bên người cô, đột nhiên lại tới gần: "103 hào, người mẹ thân ái của ta."

Cô sùng sốt, Chu Đại Chí đã đi ra khỏi phòng này, cô ngơ ngác nhìn hắn đi xa bóng dáng, trong lòng như lâm vào mê trận, lâu như vậy tới giờ, cô đã gặp qua nhiều phạm nhân khác nhau, giống như Hồ Dật Lâm, hay giống Kim Hàm vậy, bọn họ làm ra đều là tội ác tày trời, nhưng có vẻ khi sự việc bắt đầu, đều không do chính họ lựa chọn làm như vậy.

Đi ra khỏi ngục giam, cô thờ hất ra thật mạnh, Chu Đại Chí dùng nhắc nhở ở đó, chuyện tiếp theo, phải dựa vào bọn họ tự tra xét.

Kinh Sở vì trong cục muốn mở cuộc họp, nên không thể tới cùng cô, cô gọi điện thoại cho anh, sau đó bắt taxi tới ngân hàng Tâm An, tuy Chu Đại Chí không có đưa ra manh mối gì khác, nhưng cô đã thông suốt được sự việc lần này và cả hậu quả của nó.

Thư viện trong não.

Dương Miên Miên cùng Dương Tiểu Dương ngồi đối diện trên bàn dài, cô một câu, tôi một câu sắp xếp lại vụ án:

“Ngày đó hắn ta không phải đi lấy chụp ảnh chung, mà là đi cầm đi đồ vật ở số 103, bởi vì Kinh Sở cũng ở nơi đó, hắn liền lâm vào tiến thoái lưỡng nan và nông nổi, đi, không bỏ được, không đi, hắn lại sợ bị bắt lấy, cho nên liền găng co ở nơi đó một ngày một đêm, hắn muốn chờ Kinh Sở rời đi, nhưng là Kinh Sở sớm biết hắn có ý định ôm cây đợi thỏ, nếu không phải do ngân hàng Tâm An có quy định bảo vệ khách hàng quá chặt chẽ, anh đã sớm tóm được hắn.”

“Lúc ta tới, hắn liền vội đi, vì sao?”

“Bởi vì hắn biết một vòng trò chơi mới lại bắt đầu, ta nghĩ so với việc đoạt được đồ, tiếp tục chơi mèo vờn chuột mới là sở thích thật sự của hắn ta chẳng?”

“Nhưng mà lúc ấy chúng ta cũng đâu lấy được đồ, chỉ có mỗi tấm ảnh.”

“Đây là điểm cao minh của Chu Đại Chí, hắn gửi hai vật trong ngân hàng Tâm An, lần đầu là để đào hố cho chúng ta và mê hoặc người kia, làm cho họ tưởng rằng ta đã lấy được đồ, trở thành người thừa kế, mà ngay lúc này đây hắn mới chân chính chuẩn bị đem thứ kia giao giao cho chúng ta.”

“Sẽ là cái gì đây?”

“Không biết, nhưng ta có dự cảm, đây sẽ là đoạn mấu chốt nhất.”

Chờ đến 10 giờ, ngân hàng Tầm An đã mở cửa, Dương Miên Miên vọt vào trong, trực tiếp hỏi: “Chỗ các người có phải trừ chìa khóa thì còn có thể dùng khẩu lệnh thay thế?”

Cô gái tiếp đãi cô cà kinh, sau đó mới nói: “A, đúng vậy... Nhưng vì số khách dùng khẩu lệnh rất ít, cho nên.....” Cô ấy vẫn chưa nói xong, Dương Miên Miên liền gấp không chờ nổi chặn ngang, “Tôi muốn mở từ số 103.”

Vẫn là quy trình cũ, chỉ là người tiếp cô không phải Trình Tâm, cô nhân viên đi một hồi về mới lấy kết sắt đến: “Đây là kết sắt cấp cao nhất ở chỗ chúng tôi, nội dung câu nói có thể là từ đơn, hoặc không hề có phát âm nào, cho nên không có khẩu lệnh chắc chắn không thể mở ra.”

Dương Miên Miên gật đầu ý bảo cô đã hiểu, cô gái kia tiếp tục nói: “Thời hạn cho quý cô mở khóa là 1 phút.”

“Lại còn hạn chế thời gian?”

“Đúng vậy, vì bảo mật nên chúng tôi đặt thêm quy định thời gian, trước giờ không có ai vượt qua thời gian giới hạn này.”

Cũng đúng, nếu có ít nhất năm phút, vậy thì dễ dàng với những thành phần có mưu đồ xấu quá rồi.

Thấy Dương Miên Miên đã hiểu hết những điều cần chú ý, cô gái kia mới rời kho bảo hiểm, từ bên trong đó mở ra một cánh cửa khác cửa này cần dùng ấn lĩnh mới có thể kích mở, ngoài ra không còn cách nào khác, kể cả bom cũng không thể lay động nó.

Nhưng không đến 30 giây, Dương Miên Miên đã đưa ra yêu cầu mở cửa kho, cô chỉ để lại câu “Đã lấy được đồ” liền nhanh chóng rời đi.

Vừa đi ra khỏi ngân hàng Tầm An, Miên Miên nhanh chóng bắt xe, thẳng đến cục cảnh sát, Kinh Sở còn chưa tan tầm, rõ ràng là đang đợi cô đến.

Vừa đi vào văn phòng Kinh Sở, Dương Miên Miên không thể nín được lâu hơn, nói hết tất cả: “Anh không thể tưởng tượng nổi Chu Đại Chí đã để lại thứ gì đâu.” Cô nói, đồng thời lấy ra một chiếc bọc nylon được quấn kĩ càng đang ôm khư khư bên người.

Thứ ở bên trong là một con dao gọt hoa quả đâm máu.

“Hung khí?” Kinh Sở lấy nó ra cẩn thận đặt dưới đèn chiếu, phát hiện phía chuôi dao vẫn còn lưu lại một dấu vân tay dính máu.

Dương Miên Miên lại đưa sang một tờ báo cũ: “Anh xem này.”

Đây là tờ báo xuất bản hơn hai mươi năm trước, rất cũ rồi, bị người ta có ý cắt ra, tiêu đề là 【Biệt thự thần bí vùng ngoại ô bốc cháy, bà chủ giàu có chìm trong biển lửa】, bên trong nói về người tên Nhạc Hồng, một người đàn bà giàu có, thời kì nghỉ phép đến biệt thự ngoại ô nghỉ ngơi, nào ngờ biệt thự lại bốc cháy, ngoài ý muốn thiệt mạng.

“Chết cháy, chuyện này dùng biết bao lần vẫn không cũ.” Dương Miên Miên búng búng lên tờ báo kia, ý thức mơ hồ, không tiếp tục nói chuyện, con dao gọt hoa quả từ nãy đến giờ cứ hỏi “Cô là ai?”.

Sau đó Kinh Sở đến trước máy tính, từ cơ sở dữ liệu của sở cảnh sát lục tìm hồ sơ vụ án của Nhạc Hồng, còn Dương Miên Miên cầm theo con dao gọt hoa quả kia, chuẩn bị bắt đầu tam đường hội thẩm.

Bởi vì đối thoại quá dài dòng, thường xuyên xuất hiện đề tài lệch khỏi quỹ đạo, vì tiện theo dõi, nên đã đem chuyện xưa của dao kia tóm lại như vậy:

Sự tình bắt đầu từ hơn hai mươi năm trước nói lên, lúc ấy nước nhà mới đưa ra chính sách mới, một bộ phận nhỏ người bỗng phát lên nhanh chóng, trong đó bao gồm Nhạc Hồng, cô lập nghiệp từ ngành trang phục, không bao lâu đã tích lũy được một tuyệt bút tài phú.

Nhạc Hồng từng kết hôn qua một lần, nhưng lại nhanh chóng ly hôn, nghe nói cô ấy bị vô sinh, nhà chồng khó lòng chấp nhận được việc này, mạnh mẽ ép cô ấy ly hôn. Cô ấy cũng không đề ý, ngày qua ngày vẫn tiêu sái, tùy ý như cũ.

Năm 40 tuổi, Nhạc Hồng bắt đầu □□, hơn nữa đều là nam hài, khi đó vẫn còn bị tư tưởng trọng nam khinh nữ ảnh hưởng nhiều, nên trước nay vẫn luôn không có người hoài nghi động cơ □□ của cô ta, thậm chí, bởi vì người được thu dưỡng đều là cô nhi, nàng còn liên tục được người khác gọi là “người tốt”, nhiều được khen ngợi trên báo.

Nhạc Hồng tên có một chữ “hồng”, cho nên cô ta yêu thích hồng y, với người khác mặc màu này thoát nhìn rất rạng rỡ, vui vẻ, nhưng chỉ có “đám con” được cô ta nhận nuôi mới biết được, Nhạc Hồng chỉ mặc chiếc váy đuôi dài quét đất ấy khi cô ta gọi họ vào phòng.

Cũng tức là, một con ác mộng lại bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 143: Con nuôi

Edit: Graycat2411

Rất cuộc Nhạc Hồng gọi đám con nuôi vào phòng ngủ của cô ta nhằm mục đích gì, dao gọt hoa quả tỏ vẻ không rõ, chỉ nói: “Chắc là làm chuyện ghê tởm, bọn họ mỗi ngày đến khi tiến vào căn phòng ấy đều trần đầy sợ hãi, hơn nữa, luôn có người vì lý do “bệnh” mà chết!”

“Người mẹ thân ái của tôi...” Dương Tiểu Dương lặp lại câu nói kia của Chu Đại Chí, “Sao ta nghe kiểu gì cũng thấy nổi hết cả da gà vậy?”

Có lẽ đối với bọn họ mà nói, người mẹ này không phải là đại diện cho một người ôn nhu chăm sóc, mà đại diện cho ý nghĩa, mà quý lại tới rồi.

Ở trong đám con nuôi, Nhạc Hồng thích nhất hai đứa nhỏ, một là Nhạc Vãn, một tên Nhạc Trí, đều là những đứa có vẻ ngoài đẹp đẽ, giọng nói lại cực ngọt người gặp người thích, Nhạc Trí nhỏ tuổi nhất, mới lên tám, hướng nội và rất hiểu chuyện, cũng vì vậy mà Nhạc Hồng cực kì thích cậu bé này.

Sau đó, khi Nhạc Hồng dần "cho đi" những đứa con nuôi khác, chỉ để lại mỗi hai cậu bé này bên mình. Hơn nữa còn hứa sau khi chết, di sản của cô ta sẽ chọn một trong hai người họ thừa kế. "Trong hai người các con, chỉ có thể chọn một để kế thừa gia sản của "mẹ" thôi!", người kia tuy rằng đã lớn tuổi nhưng vẻ bề ngoài mỹ lệ vẫn như cũ, váy đỏ dài chấm đất, bà ta úy gối bên chân hai đứa nhỏ, nở nụ cười mê người nhưng mười phần lạnh lẽo. “Nhớ kỹ, chỉ có một người.”

Dao gọt hoa quả lăm lăm hồi tưởng: "Trên người họ lúc nào cũng có thương tích, tuy là "con" nhưng thường xuyên bị phạt nặng, khi bị nhốt vào phòng tối, khi bị nhện dúi, khi bị đòn hiểm, khắp người không chỗ nào lành lặn nguyên vẹn.”

“Sau lại như vậy?” Dương Miên Miên nhin không được hỏi.

“Sau lại?” Dao gọt hoa quả bình tĩnh nói, “Nhạc Văn nhất thời thất thủ, đem tôi đem vào bụng bà ta, máu chảy lênh láng, hấn choáng váng vô thức cứ một lần rồi một lần đâm tới, sau cùng, đến cả ruột cũng lộ ra ngoài. Bà ta có cầu xin, có van nài hấn buông tha, nói rằng bà ta sẽ đem tất cả tài sản cho hấn, nhưng Nhạc Văn nghe không vào, hấn đã giết chết bà ấy.”

Khó có thể tưởng tượng ngày đó ở ngôi biệt thự kia đã xảy ra việc gì, đến nỗi một đứa trẻ suốt ngày nín nọt bà ta lại không thể khống chế được bản thân, vor lấy dao gọt hoa quả, liều mạng đâm vào bụng người mẹ nuôi ấy, một dao, lại thêm một dao, như thể đang phát tiết tất cả những oán hận lâu nay tích tụ.

Dương Miên Miên suy tư: "Sau đó?"

“Nhạc Văn ngồi lặng trên đất thật lâu, mãi cho đến khi thấy "mẹ nuôi" không còn hô hấp, hấn đứng lên muốn hủy tất cả chứng cứ, hấn bước đi, sau đó tôi thấy Nhạc Trí bước vào, đứng trước mặt Nhạc Hồng một hồi, ngăn ra, xong lại nhanh chóng xoay người chạy đi, nhưng không đến một phút đã trở lại, mang tôi theo. Chúng tôi chưa từng quay trở lại biệt thự kia, ho đến khi thấy tin tức được đăng trên báo.”

Nhạc Trí vì sao mang dao gọt hoa quả đi đã không thể nào rõ được, có lẽ.... cậu ta biết rằng khi Nhạc Văn quay lại không thể nào bỏ qua cho cậu, một đứa trẻ xưa nay trầm mặc hướng nội nhưng thật ra điều gì cậu cũng hiểu rõ, Nhạc Văn hoàn toàn không phải một đứa bé ngoan như bề ngoài, thi thoảng bắt chợt nhìn anh ta, cậu có thể thấy rõ trong mắt người này toàn thù hận, hung ác, nham hiểm và cực đoan.

Cho nên cậu cũng không thấy kỳ quái khi Nhạc Văn sẽ đi đến bước đường này, Nhạc Trí trong lòng hỗn loạn, khi nhìn thấy thi thể lần đầu vì được giải thoát nhưng lại có sợ hãi, nhưng rất nhanh cậu ý thức được Nhạc Hồng đã chết, tài sản lại chỉ có thể chọn ra một người kế thừa, Nhạc Văn sẽ khoanh tha cho cậu ta.

Muốn nhân cơ hội này chạy trốn, chạy thật xa, cậu đã thành công, cậu trốn chạy, cho rằng chỉ cần chạy ra ngoài, thoát khỏi nơi này trở về với thế giới bên ngoài, nhưng rất nhiều năm về sau cậu mới biết được, cả đời hai người vẫn không thể nào thoát khỏi bóng ma về cái chết của Nhạc Hồng.

Bọn họ thống hận bà ta, sợ hãi bà ta, một lần, thêm một lần giết chết các cô gái mặc hồng y, như thể muốn chứng minh rằng, bọn họ đã không còn là những đứa trẻ không có năng lực phản kháng như lúc trước.

Giết chóc khiến cho bọn họ tạm thời thoát khỏi sợ hãi, nhưng về sau họ lại phát hiện ra, việc này không cách nào dừng lại, suốt cả cuộc đời, con ác mộng này vĩnh viễn quấn quanh họ, nhưng bất quá là uống rượu độc giải khát mà thôi.

Nghe xong chuyện này, Dương Miên Miên nhin không được cảm khái: “Thật là làm bậy quá.” Cô cũng có chút tò mò, “Nhạc Hồng rốt cuộc đã làm ra chuyện gì mới khiến cho hai người con nuôi này hận bà ta thấu xương.”

Kinh Sở không quá rối rắm với vấn đề này, anh đã phá án nhiều năm như vậy, việc kỳ quái nào chưa từng gặp qua, anh có thể đoán được phần nào, nhưng lại sợ nói ra làm ô uế tai cô: "Xem tuổi tác, có lẽ người tên Nhạc Trí chính là Chu Đại Chí, hấn ta vì né tránh Nhạc Văn nên mới nhiều lần thay đổi thân phận, hình dạng.”

Thu thập được manh mối chính xác này, những sự việc tiếp theo cũng dễ dàng tra hơn, không bao lâu, Nhạc Bình đã tra được thêm về Nhạc Văn: "Sau khi Nhạc Hồng chết, Nhạc Văn thừa kế toàn bộ tài sản, mười mấy năm trước chính là một phú thương nổi danh, vẫn luôn sống tại huyện Trạch Sơn, dựa vào thời gian, thời gian hấn ta đầu tư vào nhà máy sản xuất thực phẩm ở huyện Trạch Sơn cũng là lúc Thi Học Bình chuyển trường.”

“Kia nói cách khác, hấn rất có khả năng là hung thủ trong vụ án ở huyện Trạch Sơn?”. Đại Gia bùng tỉnh.

Bạch Bình đi chuyển con chuột, đột nhiên lộ ra vẻ mặt kinh ngạc: “Nhạc Văn 5 năm trước xảy ra tai nạn giao thông, chuyện này báo chí lúc ấy còn nháo một đợt rần rộ, ghi chép bệnh án cho thấy, hấn ta phải cắt bỏ chỉ.”

“Thời gian này, cùng với những vụ án ở Trạch Sơn đột nhiên ngừng lại hoàn toàn khớp.” Thường Nhạn nói xong, quay đầu nhìn Kinh Sở.

“Xem ra, chúng ta là không thể không đi thăm hỏi vị phú thương này một chút rồi.”

Sau khi bị tai nạn Nhạc Văn vẫn luôn sống tại biệt thự ngoại thành huyện Trạch Sơn, hấn ta đầu tư rất nhiều hạng mục ở đây, là người "có ân lớn" với nơi này, năm đó đài truyền hình đến phỏng vấn rất nhiều lần.

Hoàng Húc ngồi trong xe nhìn thấy cảnh vật quen thuộc, khó tránh khỏi sinh cảm khái: “Năm đó sao tôi lại không chút nghi ngờ nào với con người này chứ, nếu không ngay từ lúc đó đã có thể giải thích được vì sao tên sát thủ liên hoàn kia lại đột nhiên biến mất không dấu vết.”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 144: Xuất hiện

Edit: Graycat2411

Hai ngày nay, Dương Miên Miên vẫn sinh hoạt như bình thường. Một khi đã rõ chuyện Nhạc Hồng thì việc giải câu đố lần này cũng không quá khó nhằn nữa. Những điểm mờ mịt trước kia cũng dần sáng tỏ, việc này đối với cô giống như giải được đề toán trắc trở bao hóm. Một khi vừa tìm ra đáp án, nó cũng không làm cô thấy hứng thú nổi nữa.

Tuy rằng còn có cái vụ đầu đá gì đấy, không chừng có người còn muốn lấy cái mạng nhỏ của cô. Nhưng cô cũng chẳng để trong lòng, mỗi ngày yên bình sống cùng Hải Tặc, không đi tới nơi vắng người, mà... giấc mơ thì bao giờ cũng đẹp, hiện thực lại luôn tàn khốc hơn nhiều.

Trước kia vẫn luôn thầm chê nữ chính trong mấy bộ phim điện ảnh suốt ngày đu tìm đường chết, vừa bắt hòa liền muốn ra ngoài một mình lập flag, nhưng đến lượt mình tự thân trải nghiệm mới thấu, cảm giác suốt ngày bị người ta vây xem thật có chút khó tả.

Đến nhà ăn ăn một bữa cơm, bị chụp ảnh. Ngồi bên hồ đọc sách thì có người đi đến muốn sờ Hải Tặc, Hải Tặc lại ghét bị người lạ đụng vào thế là né đi chỗ khác, cô ta liền bám riết cô đòi sờ nó, Hải Tặc tuy bức nhưng cũng không cần người chỉ rảo một vòng đến bờ hồ bên kia. Dương Miên Miên nói: "Nó không thích bị người lạ đụng vào!"

Cô mới nói xong, cô nữ sinh kia tức giận đùng đùng: "Sao mà có người keo kiệt như cô vậy, sờ một chút cũng không cho là sao?"

Đối với người hiểu chuyện, Dương Miên Miên có lẽ cũng không tiếc khách khí một chút, nhưng đối phương lại không muốn cô lãng phí sự khách khí này thì thôi vậy, cô sầm mặt: "Tôi không cho cô sờ nó, thế nào? Phớt coi tránh ra!"

Cô nàng kia nghe vậy lớn tiếng: "Cô...Cô.. cái người này sao có thể nói vậy!"

Người bạn bên cạnh kéo kéo tay áo cô ta, ý bảo cô ta thôi, nhưng cô nàng kia vẫn không nhịn xuống, day mãi không buông: "Không phải nói cô ta là học sinh nghèo giành được học bổng sao, nhìn quần áo trên người cô ta xem giống chỗ nào? Ai mà biết được, người ta có người beo đường cũng nên. Tôi nghe nói lần trước có ông chủ lớn nào đẩy đến đón cô ta, cho cả trường xem sắc mặt một hôm"

Dương Miên Miên được dịp chiêm ngưỡng kiểu người vô lý cái cùn là thế nào, một chút * cũng không có, BBS vườn trường hoa ra sớm lục được mấy cái thông tin về cô đặc sắc như vậy, mới khai giảng chưa được bao lâu, đã đồn cô được bao nuôi, dù sao thì mấy cái siêu xe trước cổng trường toàn là đến đón cô cả đấy.

Thật là oan đến không muốn giải thích.

Còn cách một lúc nữa mới đến khóa buổi tối, đây là lúc vườn trường rộn ràng nhất, cô vì mang theo Hải Tặc nên không thể đi vào. Dương Miên Miên nghĩ một lúc, phui phui quần đứng lên. Đến nhà ăn mua bánh mì với sữa bò, định đi đến nơi nào yên tĩnh một chút đọc sách.

Rừng cây nhỏ quả nhiên an tĩnh hơn vườn trường nhiều, nhưng cũng không quá hẻo lánh, mỗi khi đến thời điểm này luôn có đôi tình nhân ở ghế dài phía sau nói chuyện rồi kiss kiss nhiệt tình. Đa phần mọi người đều không lớn tiếng, ở đây dù gặp chuyện cũng không sợ không có người.

Cô quả thực quá sáng suốt.

Nề hà đạo cao một thước mà cao một trượng, lúc Ngô Nhạc đứng trước mặt cô cũng không nghĩ đến mặt kia, chỉ thầm gào thét trong lòng: Ô hay, sao vị học trường này lại đến đây nữa vậy? Lần trước cự tuyệt xong không phải vẫn luôn tránh mặt cô sao?

Dương Tiểu Dương đột nhiên nhảy ra tới, nhẹ nhàng đẩy đẩy mắt kính: "Có chút kỳ quái"

Dương Miên Miên nỏ da gà: "Mì còn nhớ tin tức hai ngày trước không, nam sinh bị cự tuyệt liền đâm nữ sinh bảy nhát cho đến chết."

"Không đúng" Dương Tiểu Dương phủ nhận, "Cứ quái quái chỗ nào ấy."

Nhưng mà chỗ nào, Dương Miên Miên lại nhất thời không nghĩ ra được, cô chỉ âm thầm cảnh giác: "Anh tìm tôi?"

"Tôi muốn nói với em, ngày hôm đó..." hần ta có vẻ không biết nên nói từ đâu, rồi rầm nói: "Là do tôi quá xúc động, tôi không nên nói như vậy!"

Dương Miên Miên không có hé răng.

Ngô Nhạc lầm bầm: "Tôi rất thích em, nên.... nên em cho chúng ta thêm một cơ hội, em là cô gái tôi thích nhất trước giờ em biết không? Chúng ta rất có duyên phận."

Dương Miên Miên cảm thấy da gà vó bao nhiêu hần cũng xù lên hết rồi, số đào hoa thật không dễ dàng.

Dương Tiểu Dương lại đau khổ suy tư, rồi như bùng tình: "Cô có cảm thấy hôm nay với hôm trước anh ta hơi khác không, lần trước không phải nỗ đến banh xác thì chính là cười lấy lòng, hôm nay biểu tình cứ thế nào...?"

"Không phải anh ta bị phân liệt nhân cách chứ?" Dương Miên Miên nghĩ ra đáp án này ngay lập tức, vừa nghĩ xong liền đứng lên muốn bỏ chạy, vừa đứng lúc cặp tình nhân kia rời đi, nhưng Ngô Nhạc lại níu chặt tay cô, đặc biệt thành khẩn nói: "Tôi thật sự thích em, cho tôi một cơ hội nữa được không?"

Hần ta nói lớn tiếng, còn nháy mắt với cặp tình nhân, họ liền cười cười đi trước.

Mà ngay lúc hần bắt động, Hải Tặc cũng đứng yên. Khi hần dùng thủ đoạn kéo tay Dương Miên Miên, Hải Tặc cũng bật dậy, hơi hơi dè dặt thân thể, phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp.

"Tôi phải đi học, gặp sau." Dương Miên Miên muốn vùng khỏi tay Ngô Nhạc.

Chỉ không nghĩ tới lần trước chỉ cần nhẹ nhàng thoát khỏi, còn lần này dùng hết sức cũng không kéo ra được. Ngô Nhạc lấy một chiếc khăn lụa từ trong túi ra: "Đây là lễ vật dành cho em!"

"Tôi không cần, anh buông tay." Dương Miên Miên đã thăm tính khả năng âm thầm đạp chân hần.

Ai ngờ biểu tình hần ta biến đổi, mặt lạnh như băng, mỉm cười: "Cô bé, sao em không uống rượu mừng mà thích rượu phạt vậy chứ?" Tay hần run lên, chiếc khăn lụa mong manh ban đầu nhanh chóng biến thành vũ khí lấy mạng hoàn hảo. Hần thít chặt vào cổ họng Dương Miên Miên, một chân lại đá văng Hải Tặc ra. Hải Tặc rơi xuống đất, lăn vài vòng rồi chạy đến hung tợn cắn vào cổ chân Ngô Nhạc. Nhưng hần như không hề biết đau, tay cũng không giảm sức, còn nhấc chân vung ra như muốn đá văng Hải Tặc khỏi chân hần.

Dương Miên Miên lúc thấy chiếc khăn lụa kia không nghĩ ra nó được dùng cho việc này. Khăn lụa còn đặc ý nói nó là đồ xa xỉ có tiếng, nhưng trong khoảnh khắc nó bị biến thành hung khí, nó cũng ngốc luôn: "Ồ, sao siết tôi chặt như vậy, tôi có phải là dùng như vậy đâu...?!"

Dương Miên Miên muốn giãy giụa, nhưng không thể, cái cổ tê rần, mất tri giác, cả người mềm oạt ngã trên đất.

"May mắn em lần trước để tôi thấy điểm kia, để tôi hôm nay có chuẩn bị kỹ càng." Ngô Nhạc buông khăn lụa, cất về lại túi quần.

Hải Tặc sủa vang, khiến đôi tình nhân kia nhìn qua. Ngô Hạo dùng tay ép nhẹ đầu Miên Miên vào vai hần, như thể các cặp yêu đương đang ôm ấp nhau.

- -----

Winnie: Trời trở lạnh rồi, cẩn thận sức khỏe! Đừng như mình, việc thì chất đống, kiểm tra liên miên mà bệnh lên bệnh xuống ☐

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144-2: Xuất hiện 2

Edit: Winnie

“Con chó khôn khiếp!” Ngô Nhạc lầu bầu chửi, không nghĩ tới con chó nhai ấy lại có thể cắn tàn nhẫn đến vậy.

Hải Tặc không chút do dự, lại nhảy lên, lần này nó nhắm vào bàn tay hắn, răng nhọn dùng lực xuyên qua da găm vào thịt, Ngô Nhạc bị cắn đau, không thể không buông Miên Miên ra, dùng tay túm lấy Hải Tặc.

Hải Tặc nhanh chóng nhả tay hắn, rơi xuống đất, nhìn hắn như hổ rình mồi.

Ngô Nhạc biết rõ việc cấp bách hôm nay là phải giải quyết Dương Miên Miên, cô gái này còn tồn tại, hậu họa ắt sẽ khôn lường. Hơn nữa cha cũng không muốn sự việc ấy phát sinh.

Hắn tiếc nuối vì không thể dùng biện pháp hoàn mỹ nhất cắt đứt sinh mệnh của cô, nhưng cô bé này lại quá cẩn thận, hắn gần đấy không thể tìm thấy cơ hội xuống tay, lần này còn không hành động sẽ không kịp mất.

Hắn ta hoàn toàn chẳng giống một tên tiểu tốt vô hại ngày thường, Nhạc Văn cũng tận lực mời thầy đến dạy võ cho hắn. Hải Tặc khi đối phó với một người bình thường vẫn vừa sức nhưng khi đối mặt với hắn tận lực cũng có phần khó khăn, huống chi tay Ngô Nhạc còn cầm vũ khí, hắn mau lẹ nhanh chuẩn đập xuống trên người nó. Hải Tặc dù sao cũng không phải mình đồng da sắt, tức khắc tê liệt không thể đứng dậy.

Có một đôi tình nhân vừa lúc đi ngang qua, hắn ta vội vàng quay người đi ôm an ủi Dương Miên Miên: “Không sợ, chỉ là một con chó mà thôi, nào, anh đỡ em.”

Đôi tình nhân kia không chút hoài nghi rẽ sang lối khác, cô gái ấy còn hồn dỗi dựa vào lòng chàng trai: "Em cũng sợ!"

Giải quyết xong con chó phiền phức này, chuông vào học cũng vang lên. Người trong rừng cây cũng dần rời đi hết, hắn đương nhiên biết gây án vào thời gian này sẽ rất mạo hiểm, tuy đã qua mất được đôi tình nhân kia nhưng khi cảnh sát tra hỏi chưa chắc họ sẽ không khai ra hắn.

Quá mạo hiểm, không thể dùng chỗ này để bỏ thi thể được.

Trong thâm tâm, Ngô Nhạc vẫn muốn biến Dương Miên Miên giống như nhữn người trước đó, thậm chí còn hoàn mỹ hơn, nhưng tình huống hiện tại không cho phép hắn.

“Có lẽ, papa cũng muốn gặp bạn cũ.” Hắn làm bầm, đem người kéo lên xe rác hắn sớm giấu trong rừng, phía trên phủ một tầng lá cây, còn phía dưới chính là ngăn trống. Nhanh chóng thay đồng phục của công nhân vệ sinh, đội mũ, nường mình theo bóng đêm đẩy xe ra khỏi trường từ cổng sau.

Giờ này khắc này, trong không gian nào.

Dương Miên Miên và Dương Tiểu Dương mắt to tròn mắt nhỏ.

“Ta giống như đã ngất xỉu.” Dương Miên Miên cảm thấy trước mắt hoảng loạn, thư viện cũng quay cuồng, “Sao mà ng...người lúc ẩn lúc hiện vậy!”

“Đừng quên cô mới bị người ta đập!” Dương Tiểu Dương hơi lo lắng: "Tình huống bây giờ của cô không ổn đâu!"

Dương Miên Miên gạt đầu: “Ta phải nghĩ cách tỉnh lại.”

“Ta lời nói thật với cô, bây giờ tình hình không khả quan, ban nãy bị điện giật nên hệ thống trung ương thần kinh cũng ảnh hưởng theo.”

Dương Miên Miên ngăn ra: “Ý của mi là, ta không thể tỉnh lại nữa?”

“Rất có khả năng, nếu không ai phát hiện ra cô kịp thời, chẳng sợ Ngô Nhạc không giết cô, cô cũng không thể tỉnh lại, có khi cả đời sau đều cùng ta ở đây đánh bài nói chuyện phiếm ầy chứ!” Dương Tiểu Dương nghiêm túc nói, “Mẫu chốt là, đây là tổn thương phần ngoài, chúng ta không có cách nào điều chỉnh.”

“Tìm ta còn đập?”

“Yên tâm, cô vẫn chưa có chết.”

Sau đoạn đối thoại này cả Dương Miên Miên cùng Dương Tiểu Dương đồng thời lâm vào trầm mặc, không thể cảm nhận được thời gia, cả hai đều không rõ sự tình đang xảy ra bên ngoài.

Vốn tưởng rằng sự việc chỉ mới vài giây, nhưng thực tế đã rung động đất trời.

Cảnh sát bằng vật chứng Chu Đại Chí lưu lại, một lần nữa kiểm chứng vụ án của Nhạc Hồng. Kinh Sở không thể gọi cho Dương Miên Miên liền biết đã có chuyện, lập tức gọi Liễu Ngọc cùng đến Đại học Nam thành, may mắn, Hải Tặc sau đó đã tỉnh lại, truy theo mùi vị từ không khí, vừa chạy vừa sủa như điên dại, khiến người qua đường chú ý, Hải Tặc không màng đến thân thể nó, nhảy tới chỗ xe rác đào ra góc áo Dương Miên Miên.

Ngô Nhạc ném lại xe rác đào tẩu, về đến nhà thấy Nhạc Văn đã bị gọi đi liền biết sự tình đã bại lộ, hắn mang theo tiền cùng giấy tờ sớm đã chuẩn bị tốt, xuất ngoại, đến khi cảnh sát chạy đến. Ngô Nhạc đã mất tích trong nước.

May mắn chứng cứ Nhạc Văn giết hại Nhạc Hồng vẫn còn, và sau khi lục soát nhà lại phát hiện ra hung khí trong vụ án ở huyện Trạch Sơn, vì vậy trên cơ bản có thể xử án.

Mà những việc này Dương Miên Miên cũng không biết, cô bị đưa đến bệnh viện, bác sĩ cũng không kiến nghị cô phải phẫu thuật, bởi vì thương tích không nghiêm trọng lắm, nhưng cô mãi không tỉnh, có lẽ vì chấn động não phía trước đã sinh ra như hường

Thư viện trong não.

Dương Miên Miên đột nhiên nghe thấy Dương Tiểu Dương hỏi cô: “Cô có biết vì sao tôi lại đột nhiên xuất hiện không?”

Dương Miên Miên có chút nghi hoặc: “Người không phải ta nhân rồi không có việc gì tình phân ra để nói chuyện phiếm sao?”

Dương Tiểu Dương trầm mặc trong chốc lát, mới nói: “Bí mật của đại não lớn hơn so với cô nghĩ nhiều, cô nghĩ ta vô duyên vô cớ hiện ra, nhưng kỳ thật cô đã biết trước nên mới sinh ra ta, bằng không một người vốn bình thường ai lại muốn tự tình phân ra một "người" khác?”

Dương Miên Miên chậm rãi ngồi thẳng: “Người có ý gì?”

“Đại não của cô từng chịu vài lần chấn động khá nặng còn nhớ không?”

“Hai lần, một lần là bị Trần Duyệt đập cho một gạch, lần thứ hai là bị Hồ Dật Lâm "gỗ nhệ" một gậy sắt, đầu của ta bây giờ vẫn còn sẹo này!”

“Không, là ba lần.” Tiểu Dương gần từng chữ một mà nói, “Năm ấy cô sáu tuổi, cha cô tận khuya mới về, cô hỏi ông ta có thể đừng mang người khác về nữa không, cô không muốn một người mẹ mới, ông ta liền đẩy cô đầu đụng phải góc bàn rồi ngã đi. Sau một hồi hôn mê ngắn cô tỉnh lại tự mình bò về giường ngủ. Ngay ngày hôm sau, cô đã nghe được tiếng nói của chúng!”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 145: Ý thức

Edit: Graycat2411

Sau một hồi trầm mặc, Dương Miên Miên hỏi: “Ý của người là, ta có thể nghe thấy chúng nó có quan hệ với chấn thương mà não bộ phải chịu?”

Dương Tiểu Dương đi qua từng kệ sách rồi quay lại: “Cái thư viện này thật ra chính là não bộ của cô, mỗi người sẽ có cách riêng để sử dụng não bộ của mình, với thường thường có khi chỉ là một cái hộp nhỏ, với Holmes có lẽ là một cung điện, còn cô thích thư viện nó liền thành thư viện. Nói chung chính là mỗi người có một không gian não khác nhau, người thích tìm hiểu thì biết ngoài Trái Đất chính là Thái Dương hệ, ngoài Thái Dương hệ chính là hệ Ngân hà, vũ trụ to lớn, dù biết nhiều đến đâu vẫn luôn có một phần không rõ.”

"Nói trọng điểm"

"Cô vì sao lại muốn ta trở thành người quản lý của thư viện này?" Dương Tiểu Dương hỏi một vấn đề không liên quan.

Dương Miên Miên nghiêm túc suy nghĩ: "Mì nghiêm túc?"

"Ta đương nhiên nghiêm túc, bởi vì tôi chính là người lý ở đây đó, chính cô không hiểu nhưng tôi vì lý do này mới có thể xuất hiện."

"Bởi vì ta thiếu một người quản lý thư viện sao?" Miên Miên ngẫm nghĩ. "Cô là đậu bí sao?"

"Cô nghĩ tại sao ngón tay cô bị thương có thể lành, vì sao bạch cầu có thể giết chết vi khuẩn?" Dương tiểu Dương nhảy lên một cái bàn dài, từng bước giờ cao chân, "Tôi cảm thấy con người là một loài sinh vật hết sức kỳ diệu, dù là về mặt tâm lý hay sinh lý vẫn luôn có cơ chế tự bảo vệ. Cô xem, không phải chính cô cũng đã lựa chọn quên đi những việc lúc nhỏ hay sao, rõ ràng có thể nhớ, nhưng cố tình lại ném nó vào tầng hầm ký ức, mặc kệ nó."

"Ký ức không tốt đương nhiên không muốn nhớ."

"Cho nên, cô đã nghĩ ra lý do vì sao tôi xuất hiện chưa?"

"Do đại não của ta bị tổn thương, còn mí là kiểu giống bạch cầu ấy hả?"

"Thật xin lỗi, kỳ thật tôi thì cũng rất thích thư viện này và công việc quản lý nó, vì nó giờ có chút hư hỏng nên tôi cần phải sửa chữa, chính là như vậy." Dương Tiểu Dương nhảy nhót, mắt dõi mắt với cô: "Tuy vết thương của cô không quá nghiêm trọng nhưng lý do mãi vẫn chưa tỉnh là vì thư viện bị lỗi rồi, cô xem hay chúng ta nhân cơ hội này nghiên cứu nó một chút?"

Dương Miên Miên có chút do dự: "Kinh Sở thấy ta mãi chưa tỉnh nhất định sẽ lo lắng!"

"Nhưng mà nếu không sửa chữa cho tốt cô có nguy cơ bị ngu luôn đấy, lúc đó xí hỏ lắm." Dương Tiểu Dương thuận lợi đánh vào điểm yếu của cô.

Dương Miên Miên: "Ta thật sự rất có bản lĩnh, còn có thể để thứ mình tình phân ra đe dọa mình." Cô nâng má, vẫn nên ở lại xem một chút vẫn tốt hơn. "Não ta có vấn đề ở đâu?"

"Đầu tiên chúng ta cần phải tìm hiểu về cái thư viện này đã, thấy chỗ quanh cửa không, đó là chỗ điều khiển các giác quan bao gồm: thị giác, thính giác, khứu giác, vị giác, xúc giác. Tín tức được đưa vào từ đó, sau đó hội tụ và ta chính là người chịu trách nhiệm phân loại chúng ra." Dương Tiểu Dương trong tay xuất hiện một trần khí phong đăng, dẫn đường phía trước, "Còn đây là kệ những ký ức có liên quan đến Kinh Sở, ta sẽ sắp xếp thời gian giúp cô sửa sang lại cho tốt."

Dương Miên Miên lấy xuống quyển sách thứ nhất, ghi lại thời gian và cảnh tượng lần đầu cô và Kinh Sở gặp nhau. Cô ở nhà dọn dẹp thì anh tiến vào, ánh mắt hai người lần đầu chạm phải nhau. Quả thật những ký ức ấy đều đã được cô ghi chép lại bằng ký tự.

"Còn đây là những vụ án cô từng gặp, lại nói, số việc xui rủi cô gặp thật đa dạng nha, có nghĩ sẽ đến chùa bái Phật không?"

"Mì có thấy ta quá hay gây chuyện không?" Dương Miên Miên hiện giờ không thể hỏi ai chỉ còn cách tự lẩm bầm trong đầu.

Dương Tiểu Dương nghiêng đầu nhìn cô: "Cái gì gọi là hay gây chuyện, chúng ta chưa từng bày chuyện thị phi, nhưng có người đến tận cửa nhà khi dễ chẳng lẽ không ra chào hỏi "đàng hoàng" một chút sao, hay vì ngại phiền mà cô tự giác lui bước, cô cam lòng không phục không? NÓI lại nhớ, tên Chu Đại Chí kia may mà chết rồi, nếu không ta nhất định sẽ trở vào

nổi hân ta mà mắng một trận. Dám đào hố cho bà, cũng phải tự xem lại bản thân có bản lĩnh hay không chứ, tâm tư xấu xa muốn hai ta chôn cùng hân. Mà chúng ta nào có làm gì trái với lương tâm, phạm tội là hân ta, quay qua quay lại định quăng cái nồi lớn này cho chúng ta à?!"

"Tôi từng có suy nghĩ nếu năm đó không đụng đến Ngô Chí Hoa, anh ấy cũng không vì ta mà bị thương, nếu không gặp phải Tiêu Thiên nào có việc suýt chết ở sa mạc."

"Mọi việc luôn có tốt xấu, phúc họa tương ứng, nào có ai dám đưa ra kết luận chắc chắn cuối cùng rồi mọi việc sẽ ra sao. Tái ông mất ngựa không rõ họa phúc, nếu lúc trước cô mắc kẹt mọi chuyện sao có thể quen biết Kinh Sở."

Nếu nói như vậy mọi việc đều có cái giá của nó. Dương Miên Miên lần nữa lộ ra nụ cười: "Mì nói đúng..... Đây là chỗ nào?"

Vốn dĩ đang ở trong một thư viện kệ sách được sắp xếp ngăn nắp, nhưng bỗng nhiên Tiểu Dương lại mang cô đến một căn phòng hỗn độn, "Nơi vừa đi qua chính là nơi tính toán, giống như một mê cung vậy, rất phức tạp, nhưng bất quá chỉ mới là một phần nhỏ thôi, cô xem, tuy đầu óc nối liền với cơ thể, nhưng thân thể là hữu hạn còn ý thức lại là vô hạn."

"Nói thật triết học nhì!" Dương Miên Miên nghĩ nhin không được nở nụ cười.

"Triết học, tôn giáo, vật lý, não người... cô không cảm thấy đây là trăm sông đổ về một biển hay sao?" Dương Tiểu Dương nói xong câu này liền chạy nhanh nói sang chuyện khác, mệnh đề triết học có thể biện luận cả đời cũng biện luận không xong, chính mình cùng chính mình tranh luận thật sự sẽ tỉnh phân, "Đấy, vấn đề nằm ở chỗ này!"

Dương Miên Miên nhìn cảnh tượng trước mắt: "Vì cái gì lại là cái dạng này?"

"Cô biết nơi này đại biểu cho cái gì không?" Dương Tiểu Dương nghiêm túc mà nhìn cô, "Không phải thứ gì khác, chính là những giọng nói cô nghe thấy, Kỳ thật chúng ta vẫn luôn tò mò vì sao chỉ có chúng ta mới có thể nghe thấy thanh âm của chúng, bất chấp quy luật tự nhiên...?"

Dương Miên Miên thờ dài: "Dùng khoa học giải quyết vấn đề phi khoa học có phải quá ư là tự làm khó mình không? Người xem nhiều tiểu thuyết vậy thì thử nói xem có nữ chính nào tự đi nghiên cứu lý do vì sao mình có bàn tay vàng chưa?"

"Cô không phải họ, hơn nữa không phải cô luôn muốn biết tại sao lại phát sinh vấn đề này à?"

"Nhưng mà nơi này cái gì cũng không có."

Dương Tiểu Dương: "....." Nó cạn lời, "Đây là đại não, nói cách khác cô muốn gì chính là cái đó, nếu cô hy vọng bạch bạch bạch với Kinh Sở cũng có thể, ta nói cô biết, trong não cô có một phần đến ta cũng không hiểu tại sao nó tồn tại. Nhưng chính nó, khiến cô nghe được nhiều loại âm thanh hơn."

"Micũng không biết?"

Dương Tiểu Dương dậm chân: "Làm ơn đi, ta là ý thức của cô đấy, cô xem được bao nhiêu sách thì tôi biết bấy nhiêu thứ, chẳng qua là sắp xếp lại theo trình tự cho gọn gàng hơn thôi, cô cho rằng tôi là hệ thống hay khí linh vậy?! Ta là ý thức của cô, chỉ là với mỗi người nó mạnh mẽ hay yếu ớt thôi có hiểu hông!"

- - - - -

Winnie~

Tối nay cập nhật tiếp phần còn lại ở chương này luôn nhé!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Thư

Edit: Graycat2411

Trước đó Kinh Sở nghe bác sĩ nói qua lần này lâu như vậy cô vẫn chưa tỉnh là do có liên quan tới lần chấn động não trước đó, đây cũng không phải như đặc biệt ngoài ý muốn, nhìn Dương Miên Miên khóc, lòng anh đau quặn, ôm cô vào ngực nhẹ nhàng dỗ: "Không khóc....."

Lời nói ra rồi mới nhớ tới cô đã không nghe được, anh vội vàng sửa lại, hôn khắp gương mặt cô, nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của cô, dùng ngôn ngữ cơ thể an ủi.

Mãi sau khi cô khóc xong và có vẻ bình tĩnh lại, anh mới lau nước mắt cho cô, âm thanh nức nở của cô vẫn chưa tan: "Em không nghe được."

"Anh biết", anh chăm chú nhìn vào mắt cô, "Không cần sợ, chúng ta gọi bác sĩ, anh sẽ luôn bên cạnh em!"

Dương Miên Miên nỗ lực phân biệt khẩu hình miệng của anh, hiểu tương đối những gì anh nói, cô gật đầu.

Kết quả chẩn bệnh của bác sĩ ghi rằng tai cô hoàn toàn không có vấn đề gì, hẳn là do bị điện giật và những chấn thương trước đó gây nên, kiến nghị chụp CT trước.

Kinh Sở lập tức đi làm thủ tục, mong bác sĩ nhanh chóng khám cho Miên Miên nhưng mấy cái thủ tục nhỏ nhỏ gom lại cũng rất tốn thời gian. Lúc này, anh thấy Miên Miên ngơ ngác ngồi trên giường bệnh lại đau lòng, anh quyết định nhờ Liễu Ngọc đem Hải Tặc từ chỗ bệnh viện thú cưng lại đây.

Nó lần này lập công lớn, nhưng cũng bị thương không ít, lông đều phải cạo đi, để lộ một mảng da non, Kinh Sở lau sạch bốn chân nó rồi ôm nó đến bên cạnh Dương Miên Miên.

Hải Tặc không thể hiểu Dương Miên Miên đã xảy ra chuyện gì, nhưng nó có thể cảm giác được những bất an và sợ hãi cô đang chịu đựng, nó cho rằng cô vẫn còn sợ hãi chuyện Ngô Nhạc hôm đó nên vội tới gần, dùng cái chân nhỏ đặt lên cổ tay cô, lắc lắc đuôi, ý nói: "Chị còn có em mà!"

Dương Miên Miên ôm chặt lấy nó, cọ cọ: "Hải Tặc à, chị không nghe được."

Hải Tặc dùng móng vuốt vồ vồ cánh tay cô: Không sao cả, em bảo vệ chị!

Có Hải Tặc bên cạnh, cảm xúc của Dương Miên Miên cũng dần ổn định, trong đại não có Dương Tiểu Dương cùng cô nói chuyện, không khiến cô chìm hoàn toàn vào tĩnh lặng, bên ngoài còn có Hải Tặc bầu bạn, có Kinh Sở túc trực 24/24 bên cô, những người quan trọng nhất cuộc đời cô đều đang cố gắng an ủi lo sợ cô đau lòng.

Cô thậm chí còn hỏi đến vụ án.

Kinh Sở dùng WeChat nói chuyện với cô, về những sự việc sau đó. Nhạc Văn đã bị bắt, Ngô Nhạc dùng tên giả lẫn trốn, Chu Đại Chí có để lại cho cô một phong thư, phong thư này hẳn giao cho một tên tù mới để khi nào vụ án hồng y chìm trong hồ được phá mới gửi ra.

Dương Miên Miên mở ra xem.

"Thời điểm cô đọc được bức thư này, tôi đã chết, tôi đã hoàn toàn thoát khỏi bóng ma của họ. Tôi thấy phấn khích, đặc biệt phấn khích, có một số việc nếu tôi không nó ra có lẽ nó sẽ mãi chôn vùi cùng tôi trong quan tài. Thi Học Bình không phải do tôi giết, khi tôi gặp hắn, hắn đã sắp lia đời rồi, lúc ấy trên đường đều là Yakuza, có tên còn đồ đánh hắn một trận, hắn muốn vào bệnh viện nhưng lại bị người ta đuổi ra. Lúc ấy tôi đang xin cơm trên phố tranh cướp miếng ăn với hắn, hắn nằm cạnh thùng rác, hỏi tôi có thể cho hắn xin miếng nước không, sau đó hắn lại kể cho tôi mấy câu chuyện cũ, hắn nói hắn không muốn về nhà, hắn nói hắn nhớ bà ngoại.

Nói thẳng ra, tôi thật sự hâm mộ hắn, hắn có được một thân phận quang minh chính đại, còn tôi, họ khẩu không, gia đình không, cái gì cũng không có. Hắn nói dù sao hắn cũng sắp chết rồi nên đem cái thân phận Thi Học Bình này nhường cho tôi. Sau khi hắn chết, tôi đem thi thể hắn tới nhà xưởng bởi không có ai nhận nên đành hỏa táng. Rồi táng ở nhà tang lễ Nam Thành, mỗi năm vào lúc Thanh minh tôi sẽ tới đó.

Tuy tôi chỉ biết hắn vồn vẹn một ngày, nhưng tôi rất cảm kích hắn vì hắn đã cho tôi cơ hội làm một người bình thường, nếu có thể, tôi rất muốn cả đời là Thi Học Bình.

Thời điểm bắt gặp Nhạc Văn, tôi biết tôi phải nhanh chóng rời đi, lúc còn ở biệt thự, tôi đã rất sợ anh ta, ngoài miệng gọi tôi là em trai nhưng tôi biết anh ta rất muốn đuổi tôi đi cho khuất mắt, các anh chị em khác đều bị anh ta dùng thủ đoạn tiến đi. Anh ta là loại người biết mình muốn gì, cho nên tận lực nịnh hót người đàn bà kia, muốn bà ta cho tài sản sau đó trở thành người có thế lực. Nhưng thật đáng tiếc, tôi không thể để mình bị đuổi được, bởi nếu bị đuổi chỉ còn cách trở về cô nhi viện trước kia, ăn không no, áo không ấm, còn bị đòn hiếp liên tục, tôi biết Nhạc Hồng là cơ hội của tôi, tôi nhất định phải ở lại dù phải trả bất kỳ giá nào.

Biết Nhạc Văn giết Nhạc Hồng tôi cũng chẳng lạ, tôi biết anh ta rồi cũng sẽ giết tôi thôi, tôi để lại một cái tâm nhãn, mang đi hung khí mà anh ta dùng để giết chết Nhạc Hồng, cho nên chưa từng nghĩ tới việc chạm mặt trực tiếp tôi lại bắt đầu cuộc trốn chạy lần hai.

Chu Đại Chí là cơ hội thứ hai của tôi, tôi vốn không phải thứ người tốt gì, Chu Đại Chí không phải tôi giết, chỉ là trong lúc hắn muốn tộ kéo cô gái ấy cùng đi, tôi bẻ tay hắn, càng kỳ quái tôi cũng không cảm thấy áy náy hay tội lỗi, tôi cũng không tự tìm cho mình cái cớ để hai người kia đều không thể sống, trong khoảnh khắc ấy tôi ý thức được, hắn ta chính là cơ hội.

Tôi muốn sống sót, cho nên hắn nhất định phải chết. Tôi thật đáng ghê tởm đúng không, có lẽ đúng vậy, bởi vì bản tính con người vốn ích kỷ, đến lượt cô có lẽ cô cũng sẽ lựa chọn như tôi thôi.

Điều duy nhất mà chúng ta không thể ngờ tới, cả tộ và Nhạc Văn đều không ngờ, đã lâu như vậy chúng tôi đều không có cách nào thoát khỏi bóng ma của người đàn bà kia.

Những việc tiếp sau đó cô đều đã biết rồi. Ngay từ lần đầu tiên ra tay giết người, tôi liền có dự cảm sẽ phải chạm mặt với anh ta, vốn dĩ còn muốn chuẩn bị đôi chút, ai ngờ cô lại đi phá hủy kế hoạch của tôi.

Nếu là do cô phá hủy hết thảy, tôi đây chỉ có thể đem kết cục giao cho cô hết vậy, đây là số mệnh."

Dương Miên Miên sau khi xem xong, tâm tình trở nên phức tạp: "Ngô Nhạc đã chạy trốn sao, em thật không nghĩ tới hắn ta sẽ là con trai của Nhạc Văn."

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 147: Du ngoạn

Edit: Graycat2411

Khuya, Kinh Sở đi về phía ban công, mở cửa, cho Hải Tặc đi vào, trước đó bọn họ bận show ân ái nên nó tự tránh ra ban công, Kinh Sở còn nghĩ nó ngủ rồi, nhưng đi ra mới phát hiện nó lại cảnh giác đến vậy.

Kinh Sở vuốt tay dùng sức nhẹ xoa xoa trên đầu nó hai cái: "Vào trong ngủ đi, đừng sợ, không có gì hết, còn có tao mà."

Hải Tặc theo anh vào nhà, ở trong ổ của mình chà chà mấy cái rồi kéo nó tới mép giường, lúc này mới hài lòng nằm lên.

Dương Miên Miên dựa vào trên gối đầu, lần qua lộn lại mãi vẫn không thể ngủ ngon, không gian đen tối, lại không nghe được gì, cảm giác bất an dâng trào, cuối cùng dứt khoát bò dậy mở đèn đầu giường.

Kinh Sở đi tới, cũng không nói lời nào, liền ôm lấy rồi hôn nhẹ lên trán: "Ngao nào!"

Dương Miên Miên chỉ có nép bên cạnh anh mới thấy an tâm, cô bất động, rồi bỗng kéo lấy cổ anh, hôn lên cằm anh một cái, trong mắt Kinh Sở ẩn ẩn ý cười nhìn cô, ngón tay chạm lên chóp mũi: "Ngịch ngợm."

Cô cọ cọ cổ anh, một lần nữa nằm trở về, Kinh Sở liền ôm cô, vỗ vỗ lưng dụ cô ngủ, chiều này rất tác dụng, anh không ngừng vỗ vỗ cô, cô sẽ biết anh vẫn luôn ở đây, sẽ không bởi vì nhìn không thấy, nghe không được mà sợ hãi, nhưng nếu anh dừng lại, anh liền theo bản năng muốn tỉnh. Kinh Sở không thể không vỗ về cô, cho đến khi cô ngủ sâu hẳn.

Hôm sau, vừa tỉnh lại cô đã thấy Kinh Sở đang dọn dẹp phòng nhỏ có chỗ tốt của phòng nhỏ, cái gì cần tìm đều dễ thấy ngay.

Cô dị mắt, ăn vạ trong ổ chăn không chịu đứng dậy, một trận mưa thu vừa dứt, thời tiết có chút lạnh, tạt xấu ham ngủ lại tái phát.

Kinh Sở thấy cô tỉnh liền đi rửa tay đi qua ôm cô, Dương Miên Miên ôm eo anh, ngược mặt, sáng sớm huyết khí phương cương, không khỏi lẫn lộn thêm một lần.

Kính Sở thử hỏi cô có định ra nước ngoài trị liệu, nhưng cô lắc đầu, không muốn đáp lại, anh thờ dài, không định ép cô. Phàm là người, trải qua chuyện như vậy sẽ có giai đoạn cảm xúc bị thấp đến cực điểm, bây giờ anh chỉ cần bầu bạn bên cô là tốt rồi, nhiều lời cũng vô ích.

“Vậy em xem hôm nay thời tiết tổ như vậy, chúng ta ra ngoài hẹn hò được không?”

Bọn họ rất ít kgj hẹn hò, khó có dịp cả hai người đều rảnh rỗi, mà cả hai đa phần thích ở nhà nấu cơm xem TV, ôm ôm, số lần ra ngoài hẹn hò ít đến thảm.

Dương Miên Miên vẫn hơi trầm: "Bây giờ đi chỗ nào được đây?"

"Công viên giải trí!"

Nơi này trước nay cô chỉ nghe nói, chưa từng đi qua, lòng cô có chút động: "Đi công viên sao..."

"Đi nào!" Kính Sở nhanh chóng lấy ra áo khoác cho cô, cầm lược gỗ giúp cô chải đầu, "Cho em ăn kem."

Nhưng bây giờ đến kem cũng không thể dụ nổi cô, vẫn là Hải Tặc đứng ở cửa chắn mũi lưỡi trai của cô tới đặt bên chân, ý bảo cô ra ngoài chơi.

“Chúng ta mang Hải Tặc đi nữa, có phải lâu rồi em chưa dẫn nó đi dạo đúng không?”

Dương Miên Miên bị thuyết phục, anh kéo tay cô đến công viên, Hải Tặc gắt gao đi bên cạnh như cận vệ. Họ cùng ngồi xe bay, thuyền hải tặc, xoay tròn trên vòng quay ngựa gỗ, và ăn một chiếc kem ốc quế to bự.

Bên cạnh có người kéo bông gòn, còn có thể từ đường tạp thành một đóa hoa năm cánh. Cô xé một cánh hoa cho Hải Tặc, hiển nhiên nó không thích mấy thứ ngọt ngọt như này nhưng nếu không nhận có phải cô sẽ buồn không....Hải Tặc suy nghĩ chốc lát, nó dùng móng vuốt xé kẹo, lát sau, người ta thấy phản chiếu trên mặt nước hồ là chú chó bị kéo dính lên mặt không biết cách kéo ra, theo bản năng liềm liềm mấy cái rồi điên cuồng chơi đùa.

Sau đó Hải Tặc đầy bình tình quay lại bên cạnh Dương Miên Miên.

Kính Sở chụp cho Dương Miên Miên bức ảnh, cô ghé mặt lại xem, nhin không được nói: "Đây là bức ảnh đẹp nhất của em!"

Kính Sở nắm chặt lấy tay cô, thầm nghĩ lần này đưa cô ra ngoài chơi thật là quyết định đúng đắn, xe bay được đẩy lên trời cao cùng những tiếng thét chói tai có thể làm người ta tạm thời buông lỏng, quên đi phiền não.

Chơi một hồi đến hơn 5 giờ nhiều, đúng lúc đến giờ cơm, gần đó lại có một tiệm lẩu không tồi, lúc đi ngang qua Dương Miên Miên nói muốn vào ăn, trời lạnh ngồi ăn lẩu rất hợp, chưa tới 6 giờ, nhưng trong tiệm đã khá đông người.

Từ phía sau, đồ ăn lần lượt được bung lên, Dương Miên Miên cảm thấy cực kỳ an tĩnh, so với trước kia vừa bước vào đã phải tiếp nhận lượng lớn thông tin hoàn toàn khác biệt, hiện tại công tác lưu trữ của thư viện đã giảm bớt phần nửa, không dưới một lần Dương Tiểu Dương nói "Nhàn đến uể oải", phải biết rằng, đầu óc là càng dùng nhiều càng phát triển, ít dùng bao nhiêu sẽ ngốc đi bấy nhiêu.

Vì đời lực chú ý, cô đành phải vừa nỗ lực ăn, vừa lướt Weibo, vì quá tập trung nên khi Kính Sở rời đi cô hoàn toàn không biết.

Đợi đến khi cô bừng tỉnh, người trong tiệm đã loạn thành một đồng, có người phục vụ cầm cái tô trống không chửi ầm lên, gần đó lại có cô gái vừa khóc vừa náo, quây quanh họ là một vòng người, có đứa nhóc bị dọa đến độ khóc to.

"Là cô ta thái độ không tốt trước, già bộ cái X nhà cô, đến lúc này còn già bộ!"

Tay áo Kính Sở ướt đẫm, trên mặt đất cũng toàn nước, còn có hơi nóng bốc lên, Dương Miên Miên tức khắc bật dậy sững sờ, đẩy bàn đi đến cạnh anh: "Anh làm sao vậy?" Hải Tặc vốn đang nằm dựa vào bàn xem nào nhiệt cũng đi theo, đôi mắt nhìn khắp xung quanh phán đoán xem liệu đám người này có thể nguy hiểm đến cô chủ hay không.

"Không sao." Anh thấp giọng an ủi cô, tuy rằng nước sôi hắt lên tay anh nhưng vì phản ứng nhanh nên đa số đều đổ trên mặt đất, người bên cạnh chỉ bị bắn phải một ít nhưng như vậy cũng đủ đau, cô gái kia khóc lớn như vậy đều bởi vì xót.

Cái người phục vụ kia vẫn đầy hùng hồn đầy lý lẽ chửi mắng, cô gái kia nhin không nổi, hét to: "Anh có phải bị điên rồi đúng không, tôi muốn báo án!"

"Mày có ngon nói thêm câu nữa thử xem." Phục vụ nói xong liền sấn tới muốn đánh cô gái bị Kính Sở kéo lại quật hai tay về phía sau áp chế, vừa khéo, mặt hấn ta vừa lúc gần nổi lửa bên cạnh, nóng làm người ta đỏ mặt hỏi.

"Làm gì thế, thả tôi ra tôi muốn báo cảnh sát!" Phục vụ có chút túng quẫn, hấn ta đường đường là đàn ông sức lực tràn trề lại bị người ta chế ngự chút lực phản kháng cũng không có.

Kính Sở nhàn nhạt nói: "Báo cảnh sát cái gì, bây giờ tôi sẽ bắt anh vì tội cố ý gây thương tích cho người khác."

Người vây xem sớm cũng báo nguy, cảnh sát sau đó tới mang người phục vụ đi, Dương Miên Miên hoàn toàn không quan tâm tên phục vụ kia bị bắt đi vì lý do gì, cô kéo tay áo Kính Sở quả nhiên anh bị phỏng rồi.

"Không sao hết, Miên Miên, anh không đau." Anh duỗi tay xoa đầu cô, còn tay kia đặt dưới vòi nước lạnh, mắt cô đỏ hoe: "Đi bệnh viện thôi, vết thương này nghiêm trọng lắm."

Tới bệnh viện, khám, lấy thuốc, bôi thuốc cả quá trình Dương Miên Miên hoàn toàn không nói một chữ nào, sắc mặt tối sầm, Dương Tiểu Dương gần đây biến thân làm nhảm, xem như làm bầm bầu bầu giải sầu tịch tịch: "Lúc trước từng nói sau này bảo vệ anh ấy, rốt cuộc làm nào cũng là anh ta bảo vệ cô thôi づ ▽ づ づ"

"Đừng nói nữa."

"Không khám bác sĩ, cô ngồi đây chờ nó tự khỏi à? Hay cô sớm chuẩn bin cả đời làm kẻ điếc?"

"Mi thật phiền phức."

"Kỳ thật làm kẻ điếc cũng không có gì không tốt, Kính Sở dù sao cũng sẽ luôn thích cô đúng không, chắc vậy nhỉ? Không chừng sau này khi ra ngoài chơi, người ta sẽ nói, cô gái này thật xinh đẹp nhưng tiếc thay lại là người điếc!"

"Ta không phải điếc!"

“Thì có nghe thấy gì đâu!”

“Đừng cho là ta không biết người ở dùng phép khích tướng.”

“Mặc kệ là mèo đen hay mèo trắng, có thể trảo lão thử đều là mèo tốt!”

Dương Miên Miên quyết định cự tuyệt giao lưu cùng nó, cô biết thật ra đây là chính cô tự khuyên mình không nên tùy hứng như vậy, phải khám bệnh thật tốt, lý trí hoàn toàn sáng suốt biết thế nào là đúng, nhưng lại nhịn không được nó ra lời như vậy, cảm xúc chán ngán thất vọng dâng trào, không cách nào cứu vãn.

Trên đường về nhà, Kinh Sở luôn cố gắng nó chuyện với cô, nhưng cô cúi đầu suốt, bộ dáng như thể không thèm quan tâm anh nữa, làm anh buồn cười nhưng phải gắng nhịn.

Dương Miên Miên nghe không thấy, không biết anh có ý định nói chuyện hay không, lại ngẩng đầu nhìn anh, thấy anh đang nghiêm túc lái xe, cô lại ù rử cúi đầu.

Tình trạng, anh không nói tôi không nói này cứ kéo dài liên tục tới khi ngủ, cô tránh ở trong chốn chỉ để lộ đôi mắt nhìn anh, Kinh Sở sau khi rửa mặt đi ra thấy cô dùng ánh mắt trông mong nhìn mình, anh làm bộ như không phát hiện, kết quả mới vừa nằm lên giường, Dương Miên Miên liền ngồi lên, từ trên người anh bò qua như muốn ra ngoài, nhưng giữa đường như nhớ ra gì đó, dứt khoát ngồi trên người anh, hai tay khoanh lại, nhìn anh từ trên cao.

“Làm sao vậy?” Anh điểm điểm môi cô, “Quái chai đầu.”

Dương Miên Miên cân nhắc một chút, cảm thấy xem khẩu hình miệng không thể đoán ra anh định nói gì nên cắt đành ngang: "Anh biết mà, em không thể nghe thấy nên bây giờ em nói anh nghe là được!"

Kinh Sở phối hợp gật gật đầu.

“Em quyết định.” Cô nhấp miệng nói, “Chúng ta vẫn nên đến bác sĩ.”

Cả đời làm kẻ điếc, cô sao có thể cam tâm?

Cho dù có một chút ít hy vọng, cô cũng không muốn từ bỏ.

Kinh Sở kéo tay cô: “Chúng ta sẽ đi.” Vuốt tóc cô, “Nhất định sẽ tốt.”

Dương Miên Miên: “.....” Hoàn toàn xem không hiểu anh đang nói cái gì, vẫn là nên ngủ đi.

Cô bò qua nằm yên, thay đổi vị trí sẽ không đụng đến cánh tay bị thương của anh, đương nhiên, cánh tay lành lặn kia vẫn tiếp tục đảm nhiệm chức năng gối đầu của cô.

Nhắm mắt nhưng mãi vẫn không buồn ngủ, Dương Miên Miên trở mình hai cái, tiến đến gần tai anh nói: "Em nói anh nghe này, vì muốn mỗi ngày anh dùng âm thanh tô thực tô của mình nói chuyện với em, nên em không thể cả đời không thể nghe như vậy được."

Kinh Sở chỉ cảm thấy trái tim bị người ta hung hăng đập nhẹ, anh trở tay ôm chặt cô, khẽ cắn vành tai cô, Dương Miên Miên liền cười: “Ngứa.”

Anh ở bên tai cô nhẹ nhàng thổi khí, âm âm lại hơi ngứa, làm gương mặt cô tức khắc nóng ran, nhưng lại không thể né, lại xoay người dựa vào lòng ngực anh, ngoan ngoãn cọ cọ, đôi mắt sáng trong đêm tối tựa như vì sao.

Kinh Sở xoa nhẹ lỗ tai cô: “Thật ngoan.”

Qua một hồi lâu, Dương Miên Miên mới đột nhiên phản ứng lại, đại khái ý anh chính là không cần chờ đến lúc cô có thể nghe thấy, anh cũng có thể tô thực tô như vậy o(╯▽╯)#o

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Xuất ngoại

Edit: Graycat2411

Dương Miên Miên xuất ngoại cũng không có bất kỳ gặp ghềnh gì, Kinh Sở giúp cô làm hộ chiếu đồng thời cũng xin nghỉ phép dài hạn.

Cục trưởng Liễu nói với anh: "Nghỉ dài như vậy tổ đặc án không có khả năng trong thời gian ấy không nhận được vụ án nào".

"Tôi hiểu".

"Tôi sẽ tìm người thích hợp tiếp nhận vị trí hiện tại của cậu".

"Được".

Nghe qua chủ ý của Kinh Sở, cục trưởng Liễu cũng không hề nói thêm lời nào, anh giữa con đường sự nghiệp và người yêu, đã quyết định chọn về sau.

Liên hệ bác sĩ, an bài đường đi, đều do một tay Kinh Sở làm tất, Dương Miên Miên chưa từng cảm thấy ý lại anh như vậy.

Vào thời điểm này, nếu như không có anh, cô một mình thật sự có thể kiên trì sao, chỉ mỗi cô, cả những âm thanh của các bạn nhỏ cũng không nghe.. sẽ ra sao đây?

"Hắn là sống không còn gì luyến tiếc." Dương Tiểu Dương giọng điệu nhạt nhẽo, "Chỉ có chúng nó là bạn, nếu như mất đi rồi, tồn tại còn ý nghĩa gì."

Dương Miên Miên nỗ lực làm phần chấn tinh thần: "Cho nên, trời cao đối đãi với ta vẫn không tệ, vẫn có anh ấy bên cạnh, ta cũng phải nỗ lực phục hồi mới được."

Ôm ý niệm đó, trạng thái tinh thần của cô quả thực tốt lên, trong lúc Kinh Sở chuẩn bị, cô bên cạnh nghiêm túc xem sách, không quấy rầy anh.

Trước kia hai người họ sẽ xem TV nói chuyện phiếm, hiện tại đờu thành cùng chơi ghép hình, bộ ghép Kinh Sở mua tương đối khôn tậ 1000 mảnh, 1000 màu sắc, khó khăn gọi lên ở Miền Miền sự hiểu kỳ, đa phần thời gian của một ngày cô đều ngồi trên giường nghiêm túc lắp ghép.

Những lúc như vậy, không nghe thấy âm thanh bên ngoài ngược lại có thể giúp cô toàn tâm toàn ý làm việc gì đó, và những cảm xúc tiêu cực cũng ít xuất hiện hơn.

Mãi cho đến ngày khởi hành, bộ ghép hình ấy vẫn còn một mảng nhỏ chưa thể hoàn thiện, Kinh Sở kéo cô: "Đi máy bay phải đến sớm một chút, nếu kẹt xe nghiêm trọng không chừng chúng ta sẽ trễ mất."

"Được rồi." Dương Miền Miền thực tiếc không thể mang bộ ghép hình theo chỉ còn cách lưu luyến không rời nhưng vẫn phải dứt áo ra đi, đi vài bước, cô lại theo thói quen quay đầu, "Chị đi đây!"

Lời vừa nói ra, cô mới nhớ mình không thể nghe thấy, trong lòng buồn bã, nhưng ai ngờ TV bỗng nhiên mở màn hình, người trong đó hát: "Đi xa từ xứ~~~ đường thật xa, thật xa...."

Dương Miền Miền quay đầu: "Chúng ta vẫn nên đi thôi."

Cửa lớn mặt mặt nước mắt: "Miền Miền, đừng từ bỏ nha, chúng em sẽ ở nhà trông nhà cho, chị phải về sớm đó!"

TV lại nhại: "Đến nước ngoài có khi lại không quen, may mà có Kinh Sở quan tâm chị ấy, tôi cũng yên tâm phần nào."

Mạch não của lò vi ba khiến mọi người khó hiểu: "Hai người đi, có khi nào lại về ba người...."

Dương Miền Miền lần đầu tiên ngồi máy bay, nhưng không hứng thú nhiều, khi máy bay ổn định cô liền lấy kindle đọc sách, đọc một lát lại nhắm mắt dưỡng thần, trong ý thức cùng Dương Tiểu Dương đánh bài.

"Chính mình cùng chính mình đánh bài có phải có chút tâm thần không nhì?"

"Nói nhắm gì thế, còn có mấy người chơi cờ một mình đấy thầy?"

"Có lý."

Bài chưa được mấy ván, Dương Miền Miền liền thấy mệt, mờ mắt, máy bay sắp hạ cánh rồi.

Đích đến của họ là Boston, nơi đây có một danh viện nghiên cứu chuyên về não bộ- Lộ Thân, sau lại trở thành bệnh viện nổi danh thế giới, mà Kinh Tần-cha của Kinh Sở chính là nhà đầu tư lớn nhất.

"Tên này..... Có chút đặc biệt." Dương Miền Miền tuy rằng bụng đầy tâm sự, nhưng khi biết một bệnh viện chuyên về não bộ lại đặt tên này cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Y Lộ Thân, ảo giác, những thứ đại não sinh ra rốt cuộc là chân thật hay vẫn là ảo ảnh của con người? Cũng có thể là, sinh mệnh âu cũng chỉ là một giấc mộng hoang. Nhưng dù là có nội hàm như vậy vẫn thấy nó rất quái, không phải vốn nên lấy một cái tên bình thường chút sao.

Kinh Sở nắm tay họ khan một tiếng: "Là cha anh đặt."

Dương Miền Miền: "....." Cô điều chỉnh sắc thái, "Chú ấy quả thật là người nhiều tâm tư."

"Được rồi, anh biết em cũng phun tào cái tên này mà."

Kinh Sở khi nhỏ cũng không thiếu vài lần chửi thảm cha mẹ, nên hoàn toàn có thể hiểu tâm lý của cô, trưởng bối nhà anh cũng không hề có cái gì gọi là quy củ chuẩn mực, luôn là cha mẹ con cái bình đẳng, Kinh Tần trước khi ly hôn đã từng đàm luận với Kinh Sở một lần, ông lý giải với con trai về tâm lý cách suy nghĩ của mình, tuy sau đó rất lâu Kinh Sở vẫn không hiểu nhưng vẫn duy trì tôn trọng với lựa chọn của cha.

Anh không cảm thấy bởi vì mình là con mà Bạch Hương Tuyết và Kinh Tần là cha mẹ anh, nhưng trước đó, họ cũng là người độc lập.

Chẳng qua vào khoảnh khắc, anh ý thức được mình và cha có những yêu thích giống nhau tâm tình cũng không phức tạp lắm.

Phụ tử thiên tính gì đó, vẫn thật sự tồn tại.

Đang nghĩ ngợi, từ xa, một người đàn ông trung niên bước tới, người mặc áo blouse trắng, tóc đen mắt xanh da trắng, thái độ rất nhiệt tình: "Chào mọi người, tôi là Brown."

Mấy câu nói đó đều dùng tiếng Trung nói, có vẻ đã được nói nhiều lần, khá lưu loát, Kinh Sở cười cười, bắt tay với người kia, dùng tiếng Anh giao lưu: "Chào ông, Dr Brown".

"Tôi đã biết đại khái tình huống, chúng ta vừa đi vừa nói." Brown quả là một người khá thân thiện, hiệu suất làm việc cũng cao, không để thời gian phí nhiều, vừa dẫn hai người đi tham quan phòng thí nghiệm vừa tìm hiểu thêm về bệnh tình của Dương Miền Miền.

Trước đó, Kinh Sở đã đem kiểm tra chẩn bệnh của bác sĩ trong nước dịch sang tiếng Anh đưa cho Brown, vì vậy Brown đối với bệnh tình của Miền Miền sớm đã tìm hiểu qua.

"Nếu có thể, tôi hy vọng chúng ta trước tiên làm Từ hạch cộng hưởng, thiết bị bên này so với trong nước sẽ chính xác hơn." Sau khi tham quan xong, Dr Brown ngồi trong văn phòng đưa ra kiến nghị.

Dương Miền Miền cái có cái không gật đầu, Kinh Sở cũng không có ý kiến.

Báo cáo chi tiết phải đợi đến hôm sau mới nhận được, làm xong Từ hạch cộng hưởng Kinh Sở dẫn Miền Miền về khách sạn nghỉ ngơi, bởi sau khi làm người sẽ có một khoảng thời gian không mấy thoải mái, Dương Miền Miền vừa nằm lên giường đã ngủ mất.

Kinh Sở nắm tay cô, nhẹ nhàng vỗ chân để cô an ổn, không biết có phải không thoải mái hay không mà sắc mặt cô có chút không tốt, có vẻ chất chứa tâm sự.

Cũng phải, tình huống như vậy đây thể xem là tối du lịch được.

Kinh Sở khe khẽ thở dài, cúi người hôn hôn trán cô.

Vừa vận điện thoại vang lên, anh nhận điện thoại, chẳng sợ biết cô đã không nghe thấy, anh vẫn cố tình hạ thấp giọng: "Alo, ba".

Kinh Tần nhẹ nhàng đáp lại: "Các con tới chưa?"

"Dạ tới rồi, đã kiểm tra qua." Kinh Sở dừng một chút, "Tình huống cũng không mấy lạc quan."

Kinh Tần liền nói: "Bệnh tình không lạc quan, con muốn lạc quan, nhưng không được quá mức đối xử với con bé như bệnh nhân."

"Được."

"Cứ như một người bạn ấy, con bé cần gì nó sẽ biết nói cho con."

"Con hiểu." Kinh Sở theo bản năng mà nhìn thoáng qua Dương Miên Miên đang ngủ say, "Con hiểu rồi ạ."

Kinh Tần luôn luôn yên tâm về anh: "Nếu có việc, không cần khách khí."

"Được."

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện cùng Kinh Tần, Kinh Sở cuối cùng cũng thở ra một hơi dài, sự việc đến nước này vẫn được người nhà ủng hộ, không thể nghĩ ngờ đây là điều may mắn lớn lao. Cha mẹ anh không hề vì việc nhà Miên Miên khó khăn, vì cô ấy mất đi thính lực mà nói anh từ bỏ cô, ngược lại còn khuyên anh bỏ qua tất cả làm bạn bên cạnh cô ấy.

Lúc Dương Miên Miên tỉnh ngủ đã là buổi tối, cô chớp chớp mắt, thấy trong phòng chỉ mở mờ cái đèn ngủ nhỏ phía đầu giường, Kinh Sở đang xem sách, cô trộm nhìn qua bìa -《Nào bộ con người》，cô lại trộm nhìn Kinh Sở, anh hơi cau mày có vẻ đang nỗ lực lý giải những điều tối nghĩa trong cuốn sách ấy trong ánh đèn mờ ảo, gương mặt anh tuấn của anh đặc biệt toát ra vẻ mỹ lệ.

Kinh Sở không phải kiểu nam thần được đa số nữ sinh ưa chuộng, anh cũng không phải dạng thiếu niên mi thanh mục tú, môi hồng răng trắng, anh mắt trong trẻo. Anh là dạng người cao lớn, vai rộng eo thon, lồng ngực rắn chắc, khuỷu tay rộng, lúc nép bên cạnh sẽ cảm thấy cực kỳ an toàn, hơn nữa khi nhìn mấy thiếu niên sơ mi trắng kia người ta không nở sinh cảm giác xấu xa với họ, còn Kinh Sở lại là kiểu nhìn qua một cái liền muốn xuống tay.

Cho nên Dương Miên Miên liền thật sự xuống tay.

Kinh Sở đọc sách được một nửa liền nhìn đến một nửa liền cảm giác được có bàn tay nhỏ với vào áo ngủ mình sờ soạng, anh cúi đầu thấy cô còn đang giả bộ ngủ say..

Anh bật cười, nhéo mũi cô, Dương Miên Miên quả nhiên không thể không mở to mắt, buông lỏng tay, chọc một cái trên chóp mũi cô: "Lại nghịch rồi."

Dương Miên Miên chớp đôi mắt tỏ vẻ mặt vô tội: Anh nói cái gì, em hiện tại nghe không được.

Kinh Sở nhéo nhẹp chóp mũi cô: "Muốn ăn gì?" Anh tìm thực đơn đưa cho cô, khách sạn có cung cấp rượu và cà phê ăn.

Dương Miên Miên chọn cá hấp cùng rượu vang đỏ, lại nhìn wua giá ở phía sau, eun tay đánh rơi thực đơn: "Mắc khủng khiếp!" Lúc ở cạnh Kinh Sở chất lượng cuộc sống của cô thật sự tốt hơn, nhưng dù sao vẫn trong phạm vi có thể chấp nhận, nhưng mà con số cô thấy bây giờ món rẻ nhất cũng là một dãy số thiên văn.

Lại nói tiếp khách sạn này thoát nhìn đã thấy sang chảnh rồi nha..... Dương Miên Miên trong lòng lộp bộp rơi, cảm thấy lần khám bệnh này của công phòng chừng tốn cũng khá khá rồi.

"Không mắc không mắc, anh có đủ."

Kinh Sở vội vàng an ủi cô nhóc bần xìn nhà mình, anh không phải loại người ý vào gia đình có tiền liền đi lãng phí, nhưng thật sự số tiền cha mẹ cho là không ít, chẳng qua lớn rồi vẫn không để ý đến chúng mà thôi.

Dương Miên Miên ghé vào trên gối đầu ủ rũ: "Em còn tưởng sẽ kiếm được thật nhiều tiền, ai ngờ đâu lại tiêu thật nhiều thật nhiều."

Kinh Sở cầm một bộ bài tới, ý đồ dời lực chú ý của cô đi: "Tới, đánh bài."

Hiện tại anh không hề cố tình dùng đi động hoặc là viết chữ giao tiếp với cô, mà là vừa nói vừa dùng hành động diễn tả, Dương Miên Miên đoán mò cũng có thể hiểu ra, đỡ phải để cô luôn chú ý bản thân không nghe được.

Vừa đúng lúc phục vụ mang đồ ăn đi vào, Kinh Sở liền cùng cô đánh đố, ai thua sẽ phạt rượu, Dương Miên Miên hừ một tiếng: "Em như vậy cũng có thể thắng anh."

"Em thử xem."

Đồng hồ tích tắc dịch chuyển, 1 giờ sáng, Kinh Sở bỗng nhiên thu về một con mèo nhỏ say xỉn, Dương Miên Miên ngồi trên đùi anh dùng sức sờ: "Anh trốn đâu rồi, anh chắc chắn đã chơi xấu, nếu không em sao mà thua được, không thể sai, anh chắc chắn lừa bịp em chứ gì, anh khi dễ em không nghe được đúng hông?"

"Em có thể nghe thấy mới là gian lận." Kinh Sở vỗ vỗ lưng cô: "Đã đánh cuộc thì phải chịu thua nha Dương Miên Miên."

Dương Miên Miên gương mặt nóng lên, đầu óc choáng váng, làm bộ chính mình hoàn toàn nghe không hiểu, nghiêng đầu nhìn anh: "Anh nói cái gì, em không nghe!"

"Ồ, vậy chúng ta cùng nói chuyện em có thể hiểu nào."

Phòng xép bên ngoài, Hải Tặc ghé vào cửa sổ lớn sát đất nhìn không trung: Ánh trăng ngoại quốc, thoát nhìn cũng không đẹp hơn trong nước là bao.

- - - - -

Winnie: Mọi người cẩn thận, đừng để bệnh nha!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 149: Thiên thạch

Edit: Graycat2411

Quá trình trị liệu của Dương Miên Miên có chút không thuận lợi, Brown nói: “Các chỉ tiêu thân thể của cô ấy đều bình thường, chỉ sợ việc tìm kiếm nguyên nhân bệnh mới là gian nan nhất.”

Thái độ Brown rất công bằng, không nói quá lên cũng không dấu giếm, mà trực tiếp nói ra.

Dương Miên Miên hơi thất vọng, Dương Tiểu Dương nhìn không được cảm khái: “Đường mờ mịt lại xa xôi quá~”

“Cuối tuần này tôi sẽ sắp xếp kiểm tra một lần nữa.” Brown trước khi đi, viết để lại cho Dương Miên Miên một tờ giấy nhắn, trên đó ghi: "Không cần quá bi quan, ông trời đối với mỗi chúng ta đều có sắp đặt sẵn."

Còn tận kèm vé vào cửa phòng nghiên cứu thiên thạch của bọn họ.

Dương Miên Miên: “.....” Một người nghiên cứu khoa học lại nói tin vào ông trời thật sự ờn à? Cô vừa chửi thề vừa cắt vé vào cửa vào túi.

Kinh Sở trong lòng có chuẩn bị, biết sự tình khẳng định không thể thuận lợi tron tru được, đây tất là một đợt trường kỳ kháng chiến, nhưng nếu Dương Miên Miên đem quá nhiều tâm sức đặt vào nó, hy vọng càng lớn, thất vọng cũng lại càng lớn.

“Chúng ta đi xem đi, coi như kỳ nghỉ dài ngày vậy.”

Nhưng mà kỳ nghỉ này khi hai người vừa chuẩn bị ra khỏi cửa đã bị phá hỏng, có người tới gõ cửa phòng, đưa giấy chứng nhận FBI.

Dương Miên Miên: “.....” Cô nhìn không được đỡ trán, trong lòng bắt đầu rít gào, “Ta đã từng nghe dù sự việc có ra sao thì bản chất của nó vẫn không thể thay đổi, việc không khoa học này nếu không liên quan tuyệt không thể nhúng tay!”

Dương Tiểu Dương đẩy đẩy mắt kính, vẻ mặt thâm trầm: “Vận mệnh trêu đùa, trời đất an bài.....”

May mắn, FBI lại đây cũng không phải bởi họ dính líu vào vụ án nào đó, thậm chí còn không liên quan mấy đến Dương Miên Miên, bọn họ đến là vì Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên sau khi trốn ra nước ngoài đã gia nhập vào tổ chức buôn lậu quốc tế, lấy năng lực làm hàng giả cao siêu của mình hần nhiên nhiên giành được chức vị không nhỏ, sau nhiều lần gây án ở Mĩ cuối cùng rơi vào tầm ngắm của FBI.

Khi biết được Tiêu Thiên gây án ở trong nước, họ đã liên hệ cảnh sát Trung Quốc yêu cầu hiệp trợ, Liễu cục trưởng nói cho họ biết Kinh Sở hiện tại đang ở Mĩ.

Đối phương thái độ rất khách khí, Kinh Sở mời họ vào phòng, hỏi gì đáp nấy, Dương Miên Miên nhìn anh, lại nhìn qua đồng hồ, thời gian bắt đầu triển lãm là 10 giờ sáng đến 4 giờ chiều, bây giờ đã gần tối, sáng nay ngủ quá nhiều bây giờ phải nhanh chóng nếu không đi sẽ không kịp mất.

Nhưng tất nhiên người bên FBI không hề có ý định kết thúc lần trò chuyện này trong thời gian ngắn.

“Em tự mình đi vậy.” Dương Miên Miên lời kéo Kinh Sở tay, “Anh khi nào xong việc tới tìm em được không?”

Kinh Sở vốn không yên tâm nhưng lại nhớ tới lời Kinh Tàn dặn, liền thu kiểm tất cả, rất tự nhiên xoa xoa đầu cô: “Vây trên đường em phải cẩn thận một chút được không?”

Qua nhiều năm như vậy, khả năng phân biệt khẩu hình của Dương Miên Miên tiến bộ rõ rệt, đại khái hiểu được ý anh nói, gật đầu, khoát balo lên vai: "Được "

Hôm nay đi tới là hai người của FBI, một trong số đó là chuyên gia phân tích hành vi, cô ta có mái tóc dài màu đỏ rượu, rất nhạy bén phát hiện Dương Miên Miên có điểm không phù hợp: "Vị kia có phải..." Cô ta chỉ vào lỗ tai.

Kinh Sở gật đầu: “Đúng vậy.”

Vị nữ cảnh rõ ràng lộ ra một tia đồng tình: “Như vậy để cô ấy ra ngoài một mình ờn không?”

“Cô ấy không có yếu ớt như cô nghĩ đâu.” Kinh Sở lời vừa ra khỏi miệng, chính mình trong lòng liền rơi xuống một khối cự thạch, hần tưởng, Dương Miên Miên có như vậy đại áp lực, làm sao không phải bởi vì hần quá mức quan tâm duyên cớ, nàng không hy vọng hần thất vọng, bất tri bất giác trung cũng cho chính mình rất lớn áp lực.

Dương Miên Miên đương nhiên không yếu đuối như vậy, tuy rằng mất đi thính giác, nhưng hai mắt nhạy bén quan sát sự vật truyền thông tin đến não bộ, não bộ tận chức phân tích số liệu phán đoán tình huống.

Dương Tiểu Dương nâng mặt: “Ta đột nhiên lý giải cái gì gọi là Tái ông mất ngựa không rõ họa phúc.”

“Nói tiếng người.”

“Đối với người bình thường mà nói, đối diện với sự vật ý lại rất lớn vào thính giác, nhưng cô lại khác, hiện tại tạm thời mất đi nó, đại não lại càng thêm sinh động, đơn giản mà nói vẫn là ngày thường có chút lười.” Dương Tiểu Dương ở thư viện xuyên qua quay lại, vội đến vui vẻ vô cùng. “Đầu không dùng sẽ thành góc, lời người xưa nói quả không sai.”

Dương Miên Miên cũng không thể không thừa nhận, vì tránh cho sự cố tương tự như hôm ở tiệm lẩu phát sinh lần nữa bị kịch lại lần nữa, cô quả thực thông qua tính toán của đại não không chế sự vật xung quanh, ví như việc qua đường vốn chỉ cần tai nghe mắt nhìn phương hướng là đến được, nhưng bây giờ không thể nghe thấy còi xe, vì tránh việc bị đâm chết cô không thể không tính toán nhiều hơn.

Ví như tốc độ xe hiện tại như vậy liệu có thể tạo thành thương tích cho cô nếu va chạm, dựa theo tốc độ bước chân của cô liệu có thể qua được đường kịp đèn báo.

Ban đầu có chút không quen lắm nhưng qua vài lần thử nghiệm càng về sau cô càng hưởng thụ tốc độ tính toán của não bộ, đồng thời giảm bớt bất an.

“Đấy, kỳ thật cũng đâu phải hoàn toàn không ờn đâu.” Dương Tiểu Dương thoải mái mà nói, “Bệnh của chúng ta tuy không rõ bao giờ mới tốt lên được, nhưng trước tiên học khẩu hình miệng cho tốt sau cũng là có thêm một kỹ năng, thời điểm nên cố gắng học kỹ năng thì cố gắng thêm một chút.”

Dương Miên Miên gật gật đầu, đi đường vòng đến hiệu sách mua một quyển sách về khẩu hình: "Sách rất quý..."

“Nghe nói ở nước ngoài sách đều quý giá...”

Dương Tiểu Dương cũng có chút đau đầu: “May mắn vé vào cửa là miễn phí.”

Dương Miên Miên lòng xúc động ngập tràn: “Ngươi nói đúng.”

Lúc cô tới triển lãm đã là chiều muộn, vừa vào trong đã bị thiên thạch lớn bé thu hút, tuy rằng chứng thật sự mà nói rất khó coi....Nhưng đây đều từ các viện nghiên cứu khắp trên thế giới gom về, cạnh mỗi cái là một mẫu giấy nhỏ chú thích tỉ mỉ chúng từ đâu tới, cấu tạo và vật chất hình thành.

“Nếu bây giờ ta có thể nghe được thì thật tốt.” Dương Miên Miên ghé vào chăm chú nhìn pha lê, trong lòng tiếc nuối.

Dương Tiểu Dương cũng vậy: “Nếu như thế chúng ta có thể nghe chuyện ngoài không gian rồi.....” Nó cũng hâm mộ hồng rồi.

Chờ khi chuyển bước tới trước một khối thiên thạch đen thui, cô dừng bước, không thể nào dời mắt: "Cái này....có chút quen mắt." Cô nhìn chăm chăm nó.

Dương Tiểu Dương cũng thò đầu tới cẩn thận quan sát, thuận tiện đem sơ vớ tư liệu trong thư viện, sau đó vỗ đùi (dù nó chả có đùi): "Hình dạng này, cùng với cái chỗ bị vụn vụn ấy, vừa vặn khớp."

Dương Miên Miên âm thầm cân nhắc, đang muốn quan sát kỹ thêm, ngờ đâu thời gian đóng cửa đã tới, nhân viên công tác lễ phép nhắc nhở cô tới lúc đóng cửa, cô lưu luyến không muốn rời đi: "Cho tôi xem một chút nữa, một chút thôi..."

Bên cạnh xuất hiện một ông lão tóc hoa râm, đeo mắt kính, cực kỳ nghiêm cẩn tam kiện bộ, lưng thẳng tắp, đang nói chuyện với cô, nhưng thật sự xin lỗi, tiếng Trung cô miễn cưỡng hiểu chứ tiếng Anh không thể rồi: "Tôi không thể nghe."

Nàng nói xong mới ý thức được tiếng Trung ông lão nghe cunc không hiểu nên đổi thành tiếng Anh nói lại một lần.

Ông lão kia nghe vậy liền lộ thần sắc kinh ngạc, sau đó lấy giấy bút trong túi giao lưu với cô.

“Cô cảm thấy hứng thú với thiên thạch này sao?”

“Đúng vậy.” Dương Miên Miên trong đầu nhanh chóng hiện lên mấy hình ảnh, là cảnh nhân viên công tác nói chuyện với vị này, một giây sau liền phán đoán được ông ấy có liên hệ chặt chẽ với buổi triển lãm hôm nay: "Tôi có thể quan sát nó thêm một chút không?"

“Triển lãm đã kết thúc.” Vị này lão nhân đưa cho cô một tấm danh thiếp, “Bắt đầu từ ngày mai, chỗ thiên thạch này sẽ đưa đến phòng thí nghiệm của tôi, nếu cô có hứng thú nói có thể lại đó tham quan.”

Dương Miên Miên tiếp nhận danh thiếp, trong lòng buồn bực: “Chẳng lẽ ta cũng mờ ra ánh sáng nữ chính, nếu không sao ông ấy đột nhiên tốt với ta vậy?”

Dương Tiểu Dương cũng không nghĩ ra, nhưng là nó đối với tâm lý tự luyện của Dương Miên Miên khịt mũi coi thường:

“Đừng tưởng rằng là bởi vì cô lớn lên xinh đẹp, trong mắt người phương Tây, sắc đẹp người phương Đông không mấy ưa mắt đâu."

Dương Miên Miên: “.....”

Qua hai ngày sau cô mới biết được, thật sự chính mình tự đa tình, bởi vì vị lão nhân này là giáo sư của bác sĩ Brown, hiện tại trợ giúp bọn họ nghiên cứu phát minh dụng cụ, giáo sư vật lý đại học MIT, năm trước còn được đề cử giải Nobel vật lý.

Sở dĩ biết Dương Miên Miên, thuần túy là bởi vì Brown muốn dùng dụng cụ nghiên cứu mới nhất chẩn trị cho Dương Miên Miên, nhưng bởi vì chưa từng có tiền lệ, hai người từng thảo luận với nhau, nên Wilson sớm đã xem qua bệnh án của Dương Miên Miên.

Dương Tiểu Dương cười ha ha: “Tự mình đa tình.”

Brown nói: “Giáo sư đối với ca bệnh của cô rất hứng thú, hơn nữa tôi cũng cho rằng cô không thể tùy tiện dùng thuốc được, việc này có thể gây ra ảnh hưởng không thể cứu vãn với não bộ.”

Đại não là cỗ máy thập phần tinh vi, chỉ cần chút sai lệch liền có khả năng gây thương tổn lớn, Brown hiện tại không chỉ hiểu biết bệnh tình của cô, cũng hiểu biết thêm vài tình huống có thể xảy ra, khi biết IQ của cô cao hơn người bình thường, suy nghĩ này càng thêm rõ ràng.

Một thiên tài như vậy, không thể bởi vì một chút sai lầm rồi biến thành ngu ngốc, bởi vậy hẳn cần có khuynh hướng vật lý trị liệu khác.

Nhưng đối với đề nghị này, Kinh Sở không hề tùy tiện đồng ý ngay, anh hỏi trước Dương Miên Miên nghĩ như thế nào, Dương Miên Miên nói: “Em muốn đi tìm vị giáo sư kia.”

Cô đối với khối thiên thạch kia cảm giác không phải là hứng thú bình thường mà loáng thoáng đâu đó cô cảm thấy nó có ích cho bệnh tình của mình.

Kinh Sở muốn đi cùng cô nhưng lại bị cự tuyệt: “Không được, có anh ở cạnh đầu óc em liền đình trệ ngay, hơn nữa bên kia không phải cần anh trợ giúp vụ Tiêu Thiên sao?”

“Mới đó đã định vứt bỏ anh à?” Kinh Sở ra vẻ không vui mà gõ gõ đầu cô, "Cô nhóc vô tâm này."

“Anh nói cái gì, em nghe không được.” Dương Miên Miên dùng ánh mắt đặc biệt hồn nhiên vô tội nhìn anh.

Kinh Sở: “.....” Cô bé này càng ngày càng tệ, nhưng khi thấy cô có thể lấy chuyện này ra giỡn, Kinh Sở liền biết trong lòng cô kỳ thật đã bình tĩnh rất nhiều.

Sẽ tốt đúng không. Anh thầm nghĩ, trời cao trước giờ đều không bức Dương Miên Miên đến đường cùng, anh đã tin như vậy, bây giờ vẫn tin.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 150: Lành bệnh

Edit:

Dương Miên Miên lần đầu đi gặp Wilson giáo sư, ông không có ở phòng thí nghiệm, một người trợ thủ của ông nói ông đang ở kiểm đạo quán, cô hỏi rõ địa chỉ rồi cùng Hải Tặc chạy đến đó.

Khoảng cách không mấy xa, đi một lát đã tới, là một người phương Tây, thứ mà giáo sư Wilson thích không phải đấu kiếm mà là kiểm đạo, điều này làm Dương Miên Miên có chút tò mò, ngồi yên một bên bắt đầu quan sát.

Không gian xung quanh vang lên tiếng kiếm đập vào nhau, vừa thanh thúy lại có chút giống tiếng bạt tai.

Lại nói tiếp, từ khi sư phụ dạy Vịnh Xuân Quyền cho cô mang thai, sau đó cô cũng không học thêm bất kỳ thuật phòng thân nào khác... nhưng mà xem cái tốc độ chọc phải phiên toái của cô thì chắc nên tranh thủ dịp này bái sư học nghệ thôi.

Không cần biết có ích hay chưa...làm một cô gái tốt với bản tính tiết kiệm *quý keo kiệt*, suy nghĩ đầu tiên của Dương Miên Miên luôn là tiền tiền tiền.

Kết thúc một ván đấu, giáo sư Wilson ngồi xuống cách cô không xa nhưng vẫn duy trì khoảng cách an toàn, lấy giấy bút, bắt đầu viết: "Kevin đã nói với cô rồi?"

Kevin chính là tên của bác sĩ Brown.

Dương Miên Miên cẩn thận đọc câu tiếng Anh ông viết, gật đầu.

"Cô có đồng ý đi tham quan chút không?"

Dương Miên Miên nói: "Tôi muốn nhìn lại khối thiên thạch kia, khối đánh số 531 ấy."

Thiên thạch nếu ngoại trừ tác dụng nghiên cứu khoa học thì kỳ thật nó cũng chỉ là một khối đá không đáng tiền, Wilson giáo sư đồng ý không chút do dự, dẫn cô đến phòng thí nghiệm xem đá.

Dương Miên Miên đem khối đá áp vào mặt, cảm thấy như chỗ huyết Thái Dương được bồi lên một lớp tinh dầu mỏng: "Nó khiến tôi cảm thấy thật thoải mái."

Wilson lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, Dương Miên Miên không định để lộ quá nhiều, cô hỏi: "Các dụng cụ của ông và từ trường có liên quan gì không?"

Có. Tuy Wilson giáo sư và Brown kết hợp nghiên cứu một chiếc máy trị liệu từ trường bị rất nhiều nhà khoa học mắng vì đường ngang ngổ tấ, là nguy khoa học, nhưng giáo sư Wilson đã nghiên cứu chuyên môn về từ học rất nhiều năm, nhưng bởi vì những lời đồn đãi như đeo cái loại thủy tinh gì đấy thì thay đổi được vận số, đeo đá kia có thể giúp tinh thần tràn lan, nên những nghiên cứu của ông dần không được coi trọng.

Nói chi đến trong nước coi trọng việc kết hợp phong thủy, rất nhiều người với việc này khịt mũi coi thường.

Cho nên khi Dương Miên Miên đột nhiên nhắc tới điều này cực kỳ ngoài ý muốn: "Sao cô lại nói như vậy?"

Dương Miên Miên đương nhiên không thể nói là bởi vì tôi nhìn thấy hoa văn của nó giống với chỗ bị vận vẹo khiếm khuyết trong não được nên chỉ hàm hồ nói: "Tôi không phải bởi vì có tật ở tai, mà là do tôi cảm thấy đầu tôi có phần không thoải mái, nhưng thứ này có thể làm tôi cảm thấy thoải mái hơn một chút."

Wilson giáo sư trầm tư một lát, gọi trợ lý cắt một miếng thiên thạch cho cô, giũa lại thành vòng tròn: "Vậy cô cảm thử xem, nếu cảm thấy có chuyển biến tốt, tôi có thể đem mấy từ trường loại mới kết hợp với nó có lẽ sẽ giúp được bệnh tình của cô."

Dương Miên Miên đồng ý.

Kính Sở thấy lúc cô trở về có cầm theo một khối đen thui: "Đây là cái gì?"

Dương Miên Miên đem tất cả mọi chuyện nói ra, Kính Sở cảm thấy không cách nào tưởng tượng được, sự tình này đã vượt qua phạm trù có thể lý giải khoa học của anh: "Thứ này...thần kỳ vậy sao?"

"Em cũng cảm thấy hơi kỳ ảo, nghe có vẻ như lừa đảo, nhưng ông ấy lại là giáo sư vật lý học đó."

Dương Miên Miên buông cục đá trong tay: "Dù so thử xem cũng không có tổn thất gì, em mang nó hai ngày nữa thử xem thế nào."

Tuy nói là nói như thế nhưng Kính Sở vẫn rất lo lắng, Dương Miên Miên bảo sẽ đeo thử không gián đoạn, Dương Tiểu Dương âm thầm quan sát tình hình: "Nếu có gì bất ổn chúng ta sẽ đến bác sĩ ngay, được chứ."

Nhưng ngẫm lại bác sĩ đề ra một kiến nghị khó có thể tiếp thu như này Kính Sở vẫn thấy thật vi diệu.

"Anh nghĩ nhiều quá rồi, cùng lắm là chẳng có ác dụng gì thôi, anh có thấy ai đeo một cái vòng mà đột nhiên trở nên thông minh hơn chưa, hơn nữa từ trường trên cục đá này rất mỏng manh." Dương Miên Miên an ủi anh, "hầu thật sự muốn mạo hiểm một lần, vậy đi thử cái máy kia luôn xem sao."

Kính Sở bảo thủ: "Từ từ để quan sát đã nào."

Sự việc liên quan đến thân thể nhưng Dương Miên Miên cũng không quá tự ý, nên cũng đồng ý với anh quan sát tình hình trước đã.

Mới đeo thiên thạch một chốc đương nhiên không có hiệu quả ngay, cô nhàn hạ không có việc gì làm, vừa lúc đang học vật lý lại gặp ngay chuyên gia vật lý ở đây thế nên mấy ngày liền cô chạy đi tìm giáo sư Wilson, giáo sư dùng thời gian hơn nửa đời người đều cống hiến cho từ học, lúc này gặp phải một trường hợp rất có khả năng thành công, tất nhiên cũng không để bụng, hận không thể ngày nào cũng gọi cho Dương Miên Miên để nói hết những suy nghĩ của bản thân, y hệt như ghi chép thí nghiệm vậy.

Việc này đương nhiên là không có khả năng, nhưng gọi điện nhiều lần vẫn có thể, ngay cả khi Brown đi tìm cũng bắt gặp hai người một già một trẻ ngồi trong lớp kiểm đạo nói chuyện.

Brown: "....." Đã xảy ra chuyện gì, sao đột nhiên thân thiết thế.

Dương Miên Miên: "Ông ấy quả là một người hài hước." Cô ban đầu còn cho rằng giáo sư Wilson hẳn là một người vừa nghiêm túc vừa bảo thủ, không ngờ ông vừa có kiến thức rộng

lại hài hước vô cùng, tuy rằng việc giao tiếp có trở ngại, nhưng quả thật vẫn nói được rất nhiều thứ.

Còn đối với giáo sư Wilson, kiếm đạo là một thú vui nhỏ của ông, tiếc là người thích cũng không nhiều lắm, Brown thích bóng bầu dục, lướt sóng, bọn học sinh thì đua thì thích đua xe, đua thích kéo violin, có đứa lại thích quyền anh, rất nhiều sở thích nhưng không ai thích kiếm đạo giống ông, ngoại trừ thầy dạy kiếm đạo và các đệ tử ở đó, giáo sư Wilson đã tịch mịch rất lâu.

Đột nhiên xuất hiện ra một cô bé là thiên tài vật lý, lại còn có sở thích về kiếm đạo quả thực kinh hi, không những có thể cùng đàm luận vật lý lại có thể nói chuyện về kiếm đạo, nếu ông trẻ lại 40 tuổi chắc chắn sẽ theo đuổi *đùa đấy*.

Nhưng cái nhìn đầu tiên đã vừa ý là thật sự.

Kinh Sở thấy vậy liền biết cô bây giờ đã quên việc năm xưa sống chết muốn học về tâm lý tội phạm, đã qua rất lâu, thật sự dễ dàng chứng minh được đầu mới là chân ái...lại nhớ tới Đại học Công nghệ nổi tiếng toàn cầu, trong lòng anh thật sự vẫn hơi rung động.

Nhưng mà, hãy còn sớm. Kinh Sở trầm nghĩ, nếu sự việc này không sắp xếp cho tốt, Dương Miên Miên chắc chắn sẽ không đồng ý, việc quan trọng bây giờ vẫn là chữa khỏi thính lực cho cô.

Nửa tháng sau...

Dương Tiểu Dương, người vẫn luôn quan sát mảnh đất vận vẹo bỗng hét lên: "Ta có thể xác định, thứ này đối với chỗ vận vẹo trong não quả nhiên có tác dụng! Tuy rất nhỏ bé, nhưng ta kiến nghị cô nên thử lắng nghe lại một lần xem sao."

Dương Miên Miên thăm cân nhắc lợi hại, rồi quyết định thử một lần, rất đáng để mạo hiểm.

Kinh Sở lại có vẻ lo lắng sốt ruột, nhưng ở phạm vi này anh lại không phải chuyên gia, Dương Miên Miên cùng Brown đều cho rằng có thể thử một lần, anh cũng đồng ý chuyện này.

Ban đầu, đương nhiên cường độ điều trị rất nhỏ, tổng cộng gồm bốn lần,sau một tháng trị liệu sẽ kết thúc.

Dương Tiểu Dương lại một lần mở ra cánh cửa đại diện cho thính lực, tức khắc trong não vang lên tiếng ong ong liên tục, so với lúc trước thật ra có hơi yếu hơn.

Những thanh âm hỗn tạp xâm nhập, bỗng đại não cô tiếp nhận được một tia quen thuộc: "Tiểu Dương."

Dương Miên Miên nhắm chặt đôi mắt một lúc mới mở ra, cô nghe được Kinh Sở đang nói chuyện với cô, cô có thể cảm nhận được luồng khí nóng bên tai, tai thật sự có thể nghe được rồi, cô vui mừng đến bật khóc.

"Em có thể nghe thấy, chỉ một chút thôi nhưng em nghe được."

Cô bỏ nhào vào ngực anh, rõ ràng là muốn cười nhưng nước mắt cứ chảy ra, oa một tiếng khóc lớn.

Kinh Sở khản trương trình độ không thể so năng thấp, nghe được nàng những lời này, quả thực cả người xương cốt nhệ mười cân, một ngụm trọc khí nở ra, ôm chặt lấy nàng.

Dr.Brown cùng giáo sư Wilson cũng khó nén xúc động.

Chờ đến khi Dương Miên Miên hoàn toàn khôi phục thính lực đã là hai tháng sau, cô trở về khi bầu trời đang đổ tuyết, chuyến đi này quả thực là chết đi sống lại, hoàn toàn niết bàn.

Trên máy bay, Dương Miên Miên đem đầu vùi vào lòng anh: "Thật tốt..."

Thế giới một lần nữa ồn ào trở lại, một âm thanh nhỏ cũng không thiếu, kể cả âm thanh của máy bay: "ㄟ(͡ ͜ ͝ ͞ ͟ ͠ ͡ ͢ ͣ ͤ ͥ ͦ ͧ ͨ ͩ ͪ ͫ ͬ ͭ ͮ ͯ)ㄟ ta là một con chim nhỏ nhỏ ~ bay mãi bay hoài bay lên cao ㄟ(͡ ͜ ͝ ͞ ͟ ͠ ͡ ͢ ͣ ͤ ͥ ͦ ͧ ͨ ͩ ͪ ͫ ͬ ͭ ͮ ͯ)ㄟ"

Câu hát này rất quen thuộc nhưng không phải đây là máy bay ngoại quốc sao, còn có thể hát tiếng Trung nghe hay như vậy à.

Dương Miên Miên cùng Kinh Sở thương lượng việc ăn tết: "Bây giờ về lại trường cũng vừa đúng kỳ nghỉ đông, chờ khai giảng em sẽ xin phép."

"Được, Miên Miên, khi cha anh về nước chúng ta sẽ đi thăm ông ấy."

Đối với Kinh Tần Dương Miên Miên vẫn cảm thấy rất tò mò,nên cô đồng ý chẳng nghĩ ngợi nhiều: "Được, nhưng mà đi đến đâu?"

Kinh Tần về nước cũng không ở tại nam thành hay biệt thự nào đó cao cấp ở đó đâu, ông mỗi lần về nước đều ở tại nhà cũ, cũng may nói đó luôn tu sửa định kỳ, thích hợp sinh sống.

Quê của Kinh Tần tên gọi Thủy Đường, là một trấn nhỏ ở Giang Nam, phong cảnh ở đây khác biệt rất nhiều so với Nam thành, Dương Miên Miên vừa đến nơi đó liền cảm thấy an tĩnh.

"Có một loại cảm giác thật khó nói nên lời, hơi không hợp với em....." Dương Miên Miên 囧囧 mà phun tào, cô từ nhỏ đến lớn đều sống ở đô thị, đối với loại mưa bụi dai dẳng ở Giang Nam này chợt cảm thấy không mấy quen thuộc.

Kinh Sở bung dù, ôm cô đi sát vào bên nhà, trên mặt đất đọng tuyết, bước đi vang lên tiếng sột soạt, Dương Miên Miên liền nói: "Nơi này tuyết rất sạch sẽ, phía Nam rất khó thấy tuyết."

Hai người đi dọc theo bờ sông, hia bên bờ là kiến trúc tường trắng ngói đen, Dương Miên Miên nhìn quanh cảm thấy mấy ngôi nhà này đều tương đối ôn nhu trầm miên.

Lúc đi qua một cây cầu đá Kinh Sở ngừng lại, nói: "Bên kia chính là nhà của chúng ta, cầu này gọi là cầu Thương Tâm, Sở Thanh Thanh chính là từ nơi này nhảy xuống."

Kiều nói: "Đúng vậy, tới hôm nay ta vẫn nhớ rõ."

Dương Miên Miên nhìn trái phải, không có ai, nhin không được nhỏ giọng hỏi: "Chuyện đã qua nhiều năm như vậy vẫn nhớ rõ sao?"

"Trần này có bao lớn đầu, mọi người đều biết nhau rất rõ, hơn nữa đó còn là chuyện lớn, lúc ấy người người xôn xao, ta làm sao mà quên được?" Cầu đã trôi qua nhiều năm sương gió, cảm khái y như một người có tuổi:"Trước kia cũng có một tiểu thư nhà giàu tới đây nhảy, hên là cùng nhau nhưng rốt cuộc tên kia không tới, người nhà cô ấy đi tìm, may mắn cứu ông, mấy năm sau cô ấy lại nhảy tiếp, hôm đó trời dõ bão, cô ấy chạy ra từ phía kia kia, đứng vài phút rồi nhảy xuống dưới, rốt cuộc cũng không thể cứu kịp nữa, may mà vớt lên sớm chưa bị phù, vẫn còn xinh đẹp."

Đến một cây cầu còn nhớ rõ như vậy chúng tỏ sự tình năm ấy oanh động đến mức nào.

Một cái trần nhỏ, sao có thể giấu được gièm pha? Hơn nữa gặp phải người có lòng xấu lợi dụng, lúc ấy trong ngoài nước không người không biết, nào có phải tin tốt đẹp gì.

Kinh Sở không nói thêm cái gì, nắm tay dẫn cô đến cửa nhà, tường cạnh cửa treo một thẻ bài: Kinh Trạch.

Người tới mở cửa là một ông lão khá lớn tuổi, không kêu thiếu gia như thời xưa, trực tiếp kêu tên Kinh Sở: "A sở mang cô vợ nhỏ về rồi!"

"Anh thúc, đừng nháo, Miên Miên nhà chúng ta da mặt mỏng."

Kinh Sở cũng không cho ông lão cảm đủ, kéo miên Miên vào phòng, anh thúc bụng trà nóng lại: "Bên ngoài lạnh lắm, canh này tôi mới nấu, hai đứa uống nhiều vào nhé."

"Nhất định." Kinh Sở giúp Dương Miên treo áo khoác lên: "Ba con đâu ạ?"

"Mới vừa uống thuốc, tiền sinh mấy năm nay thân thể không tốt, nhưng cứ thích lại nơi này, nơi này mùa đông rất lạnh." Anh thúc cảm khái.

Dương Miên Miên tràn đầy đồng cảm: "Cái lạnh này quả thấm vào xương cốt, lạnh lại ẩm, còn không có máy sưởi."

"Cô gái, lạnh không để tôi tăng điều hòa lên nhé."

"Không lạnh." Tay Dương Miên Miên vẫn luôn được Kinh Sở nắm chặt, ẩm đến không thể ẩm hơn.

Kinh Sở cũng tùy ý: "Chúng con ở lại đây một lát lại đi, Miên Miên có mệt không, nghỉ ngơi chút nhé."

"Không mệt." Cô lắc đầu.

Anh thúc nhìn nhìn trời: "lát nữa lại có trận mưa tuyết đấy, đi ngủ một lát, thức dậy là có cơm ngon."

Kinh Sở liền lôi kéo Dương Miên Miên trở về phòng nghỉ ngơi, tuy rằng nói đây là quê quán, nhưng thời gian anh ở đây thật sự rất ít, trước kia anh cùng mẹ ở thành phố, còn nơi này lại giống như một chấp niệm của Kinh Tần hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 151: Phụ tử

Edit: Winnie

Dương Miên Miên tỉnh dậy sau giấc ngủ trưa, bên ngoài trời đang đổ tuyết, nhưng số lượng không nhiều chỉ có thể ngồi ngắm chứ không thể nghịch tuyết được. Kinh Sở ôm cô ngồi trước cửa sổ: "Lần sau chúng ta đến Bắc Kinh đắp một đôi người tuyết đi."

"Được." Dương Miên Miên hôn anh một cái rất kêu, dư quang lại thấy có người đang đi từ cầu thang lên, hoảng hốt.

"Làm con sợ rồi."

Kinh Tần ho khan hai tiếng, sắc mặt cũng không tốt, "Hai đứa đến từ khi nào?"

Kinh Sở khẽ nhủ mày: "Ba, thân thể ba không tốt lại cứ nhất định phải về nước, muốn tào mọ kêu con đến là được mà."

"Không sao, hai ngày trước ba ngủ không được ngon giấc thôi." Kinh Tần lại khụ khụ hai tiếng, vẫy vẫy tay, thay đổi đề tài, "đây hẳn là Miên Miên."

So với việc lần trước bất ngờ gặp Bạch Hương Tuyết, lần này Miên Miên ít nhiều cũng có chuẩn bị trước, ngoan ngoãn đáp lời: "Chào chú ạ!"

"Không cần khách sáo, cứ xem như đang ở nhà là được."

Kinh Tần tỉnh tề đánh giá cô, cười "Miên Miên xinh hơn ở trên TV nhiều."

Dương Miên Miên bắt ngờ: "TV?"

"Là phim mọi người đang xem ấy mà." Anh thúc xách ấm nước đi vào, cười tủm tỉm, "《 Đại hiệp 》 lại phục chế, có một diễn viên đóng đạo cô rất đẹp, tôi mỗi ngày đúng giờ đều mở lên xem."

Kinh Tần cũng cười: "Đúng vậy, hôm đó ba còn thấy được ông ấy nói con có phúc khí cao."

lần này đến phiên Kinh Sở ho khan: "Ba, anh thúc..."

Kinh Tần phúc hậu, không chê cười con trai, đứng đó ôn nhu nhìn anh cùng Miên Miên, biểu cảm vui mừng.

Ông năm nay đã qua cái tuổi nửa trăm, nhưng thoát nhìn chỉ mới đầu 4, bảo dưỡng thực sự rất tốt, chỉ là trên đầu đã có tóc bạc, về ngoài của ông với Kinh Sở rất giống nhau, nhưng so với Kinh Sở anh tuấn, ông có vẻ nho nhã trầm ổn hơn nhiều, khí chất hai cha con hoàn toàn khác biệt.

Cơm chiều cực kỳ phong phú, anh thúc sở hữu tay nghề làm bếp siêu đẳng, hôm nay lại có dịp thể hiện, khiến Dương Miên Miên ăn cơm mà mắt lưng tròng, khiến ông cực kỳ đắc ý: " tay nghề của A Sở đều là học từ tôi đấy, tôi nói đàn ông con trai bây giờ mà muốn lấy vợ không biết nấu cơm chút ít thì có ai mà nhìn trúng?"

Dương Miên Miên nghiêm túc ngắt lại, trả lời: "Nếu anh ấy không biết nấu cơm con vẫn thích ạ!"

Lời này chọc tất cả mọi người đều bật cười, anh thức là người cười lớn nhất: "Thật khó mới tìm được cô gái kháng kháng một mực với mình, con phải giữ kỹ và đối tốt với người ta biết chưa!"

Kính Sở lật tôm sạch sẽ bỏ vào chén cô, về mặt bát đát đi: "Được rồi mà anh thức, máy lời này con thấy chú nói với con chú vẫn hơn ấy."

"Bây giờ lại chê chú dong dài à?" Anh thức thờ phỉ phỉ, "Đừng quên khi anh còn nhỏ là ai dạy anh chơi bóng để theo đuổi bạn học đấy nhé."

Dương Miên Miên vốn dĩ yên lặng ăn tôm, lúc này tò mò mà ngẩng đầu: "Theo đuổi bạn học?"

Kính Sở: "..... Anh không có theo đuổi bạn học."

"Ha ha, là cô bạn ấy theo đuổi nó, A Sở từ nhỏ đã phong độ, cái cô bạn ấy cuối tuần nào cũng gọi điện tìm nó, có thời điểm có cả hai cô bé theo nó về tận nhà, hỏi nó cuối tuần có rảnh không, chủ nói bế bơi nhà này cuối tuần không có người trông nên anh đành đi chơi, thế là sau đó có quá trời rồi cô bé kéo tới, ai cũng khá á." Anh thức cười ha ha, có vẻ rất hoài niệm cảnh cuối tuần nào cũng có mấy ô bé tới nhà, cực kỳ náo nhiệt.

Dương Miên Miên: "....." Việc cứ hè lại kéo sang nhà người khác kể điều hòa bế bơi cô cảm thấy khó hiểu, nhưng chỉ nói: "Con cũng biết bơi."

Kính Sở cảm thấy cô đáng ghen tuông, cúi đầu nhìn cô cười một cái, Dương Miên Miên đại khái cảm thấy thẹn thùng, lại cúi đầu làm bộ như đang lật tôm.

Anh thức là người lão làng, liếc mắt một cái liền đã nhìn ra, chậm rãi nói thêm một câu: "Đáng tiếc là nhiều cô bé như vậy mà chưa từng thấy nó xem trọng ai, lại bảo chú chặn hết bên ngoài, thật đáng tiếc nhỉ."

Dương Miên Miên lúc này mới cao hứng, biểu tình biến hóa quá rõ ràng, chọc Kính Tần không thể nhịn cười: "Duyên phận giữa người với người nói ra thật kỳ diệu, người khác cho rằng đó là phù hợp nhưng rốt cuộc lại không hợp với chính ta." Ông vốn chỉ muốn khuyên Dương Miên Miên, không ngờ lại chọc nghĩ đến bản thân, "Chờ đến khi chúng ta tìm được người mình thấy hợp thì trong mắt người khác lại là không hợp."

Kính Sở không thờ dài: "Ba, người khác nói thế nào mặc họ, con và mẹ luôn đứng về phía ba mà."

"A Tuyệt tính cách đơn thuần, nhưng kỳ thật thông tuệ thông thấu, hai người có thể hiểu ba, đó là may mắn của ba." Kính Tần dừng một chút, nhìn về phía Dương Miên Miên, "Miên Miên, có vài việc nói ra thật hoang đường mong con có thể thông cảm"

Dương Miên Miên chớp chớp mắt: "Con không cảm thấy hoang đường, anh ấy hơn con mười tuổi, con nhỏ hơn anh ấy mười tuổi, còn thích được nhau mà." Cô chỉ vào mình và Kính Sở ví dụ.

Kính Sở buồn cười: "Em nói mười tuổi thật ra chỉ có tám, em có hiểu cách tám tuổi là cái khái niệm gì không?"

"Em chỉ ví dụ thôi mà, dù nhỏ hơn anh bao nhiêu em vẫn cứ thích anh." Dương Miên Miên an ủi anh nhưng lại tiện miệng nói thêm một câu: "Nhưng nhiều nhất chắc tám 50, lớn tuổi hơn anh sẽ không soái nữa, em không hạ thủ được đâu."

Kính Sở vừa tức giận vừa buồn cười, lấy cô không có cách.

Kính Tần xem bọn họ ve vãn đánh yêu, buồn cười mà lắc đầu, lại hỏi: "Chú chuẩn bị chút quà cho con, hy vọng con sẽ thích."

"Quà?" Dương Miên Miên hoang mang, nghe nói theo truyền thống thì người tặng quà nên là cô mới phải, nhưng Kính Sở nói không cần thiết, cô liền mơ hồ nghe theo.

Anh thức mang ra một cái hộp lớn: "Còn rất nặng nha."

Dương Miên Miên tò mò nhìn qua, vừa thấy đôi mắt liền mở lớn: "Chú tặng con kính viễn vọng, thiên văn à?"

"Đúng vậy, chú nghe nói con học khoa lý, mong là con thích."

Dương Miên Miên nhận không được bật khỏi ghế ngồi đi tới, tò mò sờ vào, bởi vì vẫn chưa lắp ráp nên ý thức của nó vẫn chưa rõ ràng: "Con rất thích, nhưng sao chú lại tặng con quà ạ?"

Kính Tần mỉm cười nói: "Bởi vì hy vọng con có thể cùng con trai chú sớm ngày về một nhà."

Dương Miên Miên bỗng chốc thấy ngượng ngùng, nhỏ giọng: "Cái đó, con phải hai năm nữa mới có thể kết hôn."

Anh thức rốt cuộc không nín được cười ha ha, Kính Tần cũng bật cười, ông nhìn bộ dạng Kính Sở đem cô ôm vào lòng, không khỏi nghĩ thầm, khảo nghiệm đối với tình yêu là con dao hai lưỡi, hoặc một kích tan vỡ hoặc càng thêm kiên cố.

Con đường nhân sinh không dễ đi, mưa gió bão bùng nhiều năm như vậy, nếu có thể tìm ra người cùng đồng hành thì còn gì may mắn hơn nữa.

Hy vọng vận may của con trai sẽ tốt hơn mình, duy trì được đoạn tình cảm này.

So với Bạch Hương Tuyệt dễ dàng bộc lộ cảm xúc, Kính Tần nội liễm mà khắc chế, nhưng ông không khi nào không bao dung họ, tuy không nói thẳng ra, nhưng Miên Miên có thể cả nhận được ông thật sự xem trọng việc cô và Kính Sở ở bên nhau.

Đã xem qua quá nhiều bộ phim truyền hình, Dương Miên Miên nâng mặt, cảm thấy hiện thực và phim truyện hoàn toàn khác biệt: "Chỉ đi đâu không chê em, họ đều thích em đúng không, thật kỳ lạ, em từ nhỏ đã không được hoan nghênh."

Kính Sở nheo má cô làm cô cong khóe môi: "Sao đấy, mong có người xuất hiện ném chi phiếu vào mặt em à?"

"Là em thấy lạ mà." Dương Miên Miên xoa mặt, không mấy tự tin, "Em không phải kiểu người xấu sắc, em sợ chú đi sẽ không vừa lòng em đâu."

Kính Sở thực bình tĩnh: "Em muốn có trải nghiệm này cũng không khó, lần sau cùng anh quay về Bắc Kinh, thân thích bên đó sẽ làm em có được cảm giác nam nữ chính bị chia rẽ trong phim thần tượng."

"À, thật vậy chăng?" Dương Miên Miên bỗng tò mò lên, ghé vào trên lưng anh hỏi, "Sẽ ghét bỏ điều kiện gia đình em không tốt, không có cha mẹ dạy dỗ à?"

Bởi vì ấn tượng Bạch Hương Tuyệt cùng Kính Tần để lại quá tốt, khiến cô cho rằng họ hàng thân thích của anh đều sẽ như vậy.

"Em có biết tại sao cha mẹ anh lại kết hôn không?"

Kinh Sở nhàn nhạt nói, "Năm đó tình huống Bạch gia không tốt, rất cần tiền để xoay mình, lúc ấy ự nghiệp của ba anh lại không ngừng phát triển, bọn họ nhìn trúng hai nhà liền hôn, lúc ấy họ quản mẹ anh rất nghiêm, lúc bà mang thai họ không cho bà bước ra khỏi cửa vì sợ bà sẽ đi tìm bạn trai trước đó."

Dương Miên Miên: "..... Thật khổ sở."

"Bọn họ lợi dụng mẹ anh, với họ mà nói, con đường phát triển của Bạch gia mới là quan trọng nhất chứ không phải tình cảm của con gái, tình cảm chỉ là tiền đề, hạnh phúc có thể bị hy sinh cho nên anh mới rời khỏi Bắc Kinh." Kinh Sở kéo cô từ trên lưng xuống, "Anh không mấy thích gì bọn họ, tuy họ đối xử với anh đích thực không tồi, đại khái là muốn bù đắp nhưng mẹ anh bây giờ cũng chẳng cần, hiện tại bà đã không giữ liên lạc với họ."

Bạch Hương Tuyết biết hiện giờ Kinh Sở đã trưởng thành, quan hệ giữa hai nhà Bạch Kinh giờ đã không gì phá nổi, tác dụng của bà đã không còn nhiều như trước, nhưng ly hôn rồi quay về nhà mẹ đẻ lại khiến bà không cam lòng, năm đó có thể nói là Bạch gia đã bán đứng bà, nên bà thà rằng dựa vào Kinh Tần còn hơn dựa vào anh chị em ruột.

Kinh Tần đối với tình huống này cũng nắm rõ, ông xưa đâu bằng nay, muốn che chở Bạch Hương Tuyết để như trở bàn tay, mà đám người nhà Bạch gia đó thấy quan hệ giữa hai người họ không tồi nên cũng mừng rỡ không nhúng tay, nhờ vậy lúc này Bạch Hương Tuyết mới có thể tiêu dao tự tại.

Mà bởi vì chính mình đã từng trải qua, nên Bạch Hương Tuyết cùng Kinh Tần đối với hôn sự của Kinh Sở rất thoáng, chỉ cần anh thích, họ sẽ tôn trọng sự lựa chọn của con trai.

Bạch Hương Tuyết từ bỏ hạnh phúc cá nhân thành toàn gia tộc, nhưng trước sau đều cảm thấy không tự do không hạnh phúc, bởi vậy bà không hy vọng Kinh Sở giẫm lên vết xe đổ, Kinh Tần bởi vì đoạn hôn nhân này mất đi người ông yêu thương, chịu sự tra tấn cả đời, nên cũng không hy vọng Kinh Sở lại chịu đựng thông khổ như mình đã từng.

Bọn họ chỉ hy vọng con mình hạnh phúc.

Có cha mẹ như vậy thực sự hiếm thấy, còn cậu mẹ Bạch gia từng thế hệ đều kế tục suy nghĩ của trường bối, bọn họ tuy quan tâm đến việc chung thân đại sự của Kinh Sở, nhưng những chỗ họ giới thiệu có chỗ nào không phải danh gia vọng tộc hay con gái người có chức cao.

Dương Miên Miên trong mắt họ, thật không đạt đến 0 điểm, chắc là âm cũng nên. Theo ý họ, cọc hôn sự này chắc chắn không thành.

Kinh Sở nếu có suy nghĩ muốn cùng Miên Miên kết hôn ắt đã từng suy xét qua việc này, may mắn rằng cả Bạch Hương Tuyết và Kinh Tần đều tán thành hai người bên nhau, đã như vậy dù có bao nhiêu cản trở cũng không thành vấn đề.

Dương Miên Miên đối với những việc này độ nhạy bén cực thấp, hoàn toàn không có ý thức được thật sự rất có khả năng sẽ phát sinh sự cầu huyết như trong tiểu thuyết, cô còn cảm thán: "Có thân thích như vậy phức tạp quá, em đơn giản hơn nhiều, kết hôn là chuyện của riêng em, một người ăn no cả nhà không đói, chỉ cần em đồng ý là xong."

Kinh Sở lại nhớ tới mẹ kế và em trai của cô: "Còn bước thứ hai của cha em mà."

"Anh hỏi mẹ kế của em sao?" Dương Miên Miên chẳng hề để ý mà vung tay lên, "Chúng ta ăn ý, thì bà ta có tồn tại không thì có sao, đối với chúng ta một phân tiền cũng không liên quan, ba em đã chết, chúng ta không cần gặp bà ấy."

Nói không phải tất cả mẹ kế đều xấu hay tốt hoàn toàn, mẹ kế của cô chỉ là một người phụ nữ bình thường không tốt không xấu, nếu Dương Miên Miên đặc biệt có tiền, bà ta nói không chừng cũng nịnh bợ có hồng tim chỗ tốt, nhưng bây giờ cô với bà hoàn toàn không có gút mắc lợi ích, cô cũng xem người này như không tồn tại.

Tuy sẽ không đi thuê sát thủ giết người để con trai mình kế thừa hoàn toàn gia sản của chồng *tuy hoàn toàn không đáng là bao, có khi còn không đủ trả tiền thuê sát thủ, với lại tài sản để lại cũng đã dùng đi chúc đề ghi rồ*, nhưng nếu Dương Miên Miên phơi bày ngoài đường bà ta có khi cũng chẳng đi lãnh về thậm chí còn hờ hững cố tránh cho xa.

Có thể nói, Dương Miên Miên cùng mẹ kế và đứa em trai trên danh nghĩa, cả hai bên đều không muốn dính líu gì đến đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Kiếp sau

Edit: Winnie

Khi Kinh Sở đến gõ cửa thư phòng của Kinh Tần, quả nhiên bắt gặp cảnh ông đang ngồi trước cửa sổ: "Ba".

"Đã trễ thế rồi sao chưa ngủ?" Kinh Tần ôn tồn hỏi, tay khép lại sách.

Kinh Sở thờ dãi: "Thân thể ba không tốt sao cũng chưa ngủ?"

"Người già rồi ngủ ít thôi."

"Ba đã không khỏe sau này không cần cứ về lại nơi này, ở đây khí hậu không tốt, đông rất lạnh." Kinh Sở thoáng nhìn qua, thấy trên ghế sofa có chiếc chăn mỏng, bèn cầm lại đắp trên đùi Kinh Tần, "Khi nào tảo mộ xong ba hãy quay về đi ạ."

Kinh Tần nhìn con trai đã trưởng thành, trong lòng bỗng cảm thấy được an ủi: "Con yên tâm, ba sẽ sống đến khi con và Miên Miên kết hôn, con có thể tìm được người con thích, ba thật sự thấy hạnh phúc thay."

"Con biết rồi." Kinh Sở thấp giọng nói, "Ba, cảm ơn ba." Cảm ơn ba đã ủng hộ những quyết định của con, dù là trước kia con cố chấp muốn tòng quân, hay sau khi xuất ngũ muốn làm cảnh sát, ba đều vô điều kiện ủng hộ.

"Con là con ba, ba đương nhiên hy vọng con có thể làm điều mình mong muốn." Kinh Tần chậm rãi nói, "Tiền và quyền lợi là những thứ mãi không có điểm cuối, dùng sinh mệnh hữu hạn theo đuổi thứ vô hạn, vĩnh viễn không có cách nào thỏa mãn được."

Ông nhìn Kinh Sở, khẽ cười: "Con yên tâm, con là con ba, dù người Bạch gia có bất mãn đến đâu, ba cũng không cho phép họ can thiệp vào sinh hoạt của con."

"Con không định dẫn Miên Miên đến Bạch gia."

Kinh Tần bình tĩnh gạt đầu: "Không đi cũng tốt." Ông vỗ vỗ cánh tay anh, "Được rồi, không còn sớm nữa, quay về nghỉ ngơi đi, con cũng không cần quá lo lắng đâu."

"Dạ."

Kinh Sở trở lại phòng. Dương Miên Miên còn chưa ngủ, ngồi đó nghe mấy bạn nhỏ kể chuyện xưa của Kinh Tần và Sở Thanh Thanh, càng kể càng cảm xúc: "Quả thực rất đáng tiếc, chúng tôi từ nhỏ nhìn kinh Tần lớn lên, sau đó kết hôn rồi sinh con, tiếc là hai vợ chồng vậy mà chỉ kính nhau như khách, xem nhau như bạn, sau khi sinh Kinh Sở không còn chung phòng."

"Chú ấy và Sở Thanh Thanh....." Dương Miên Miên chưa kịp nói xong đã nghe Kinh Sở ho khan hai tiếng, khẽ liếc cô một cái.

Dương Miên Miên ngoan ngoãn ngậm miệng, nhưng không nghĩ tới tưởng đã trả lời: "Ai nha, có như lời người ta đồn bậy đâu, hai người đó còn chưa từng hôn nhau nữa cơ, tôi nhớ hôm đó, Kinh Tần đang ngủ trưa, Sở Thanh Thanh đi qua tìm, đẩy cửa ra thấy cậu ta ngủ có đánh lờng gọi dậy đâu, rón ra rón rén bò lên giường, dựa vào gối đầu nhìn cho đến khi cậu ta tỉnh ngủ, Kinh Tần còn bị dọa hoảng nữa đấy."

Sàn nhà nói: "Có một ngày Sở Thanh Thanh đặc biệt cao hứng, mặc một chiếc váy liền thân kiểu cũ, vừa đi vừa nói chuyện suýt thì vương ngã, Kinh Tần nhanh tay đỡ được thế là hai người đó cứ như vậy nhìn nhau nửa ngày, chúng tôi cười đau cả bụng."

Nói như vậy, tại ngôi nhà cũ này, Kinh Tần và Sở Thanh Thanh cũng đã từng có một khoảng thời gian rất vui vẻ, chỉ tiếc vận mệnh trêu người, hai người âm dương cách biệt, người quý khó gặp.

Nghĩ đến đây, cô chợt nhớ đến lúc cô quay về từ sa mạc Kinh Sở tưởng lầm cô là quý, đột nhiên đứng bật dậy mở cửa phòng vệ sinh đi vào ôm lấy anh.

Kinh Sở đang đánh răng, kinh ngạc khi thấy cô đi vào, vội súc miệng: "Làm sao vậy?"

"Mặc kệ có phát sinh chuyện gì, em sẽ không bao giờ dễ dàng từ bỏ sinh mạng, anh cũng vậy có được không?" Dương Miên Miên cọ đầu lên áo anh, "Người còn ở lại sẽ rất đáng thương."

Kinh Sở không biết nên cười hay khóc: "Tiểu Dương nhà ta sao bỗng đa sầu đa cảm thế này, đừng lo lắng, chúng ta sẽ sống tốt thôi."

"Ừm." Dương Miên Miên gật đầu thật mạnh, câu lấy cổ anh, nhún mình, đem chân treo trên eo anh, "Ôm em về."

Kinh Sở lấy tay vỗ mông tròn của cô: "Nặng thật."

"Thật à?" Dương Miên Miên tự hào, "Cân nặng không quá 50, nếu không phải do ngực phẳng thì chính là lùn, cho nên em chắc chắn là có tiến bộ."

Kinh Sở im lặng, ngực phẳng... chắc chắn không phải, nhưng còn lùn... bây giờ cũng không cao lên hắc là không có cách nào vượt qua 1m65.

Đừng bị thương quá nha miên Miên à.

Một đêm vô sự, ngày hôm sau khi tỉnh giấc, Dương Miên Miên thấy mặt trời đã lên cao, nhìn trái nhìn phải không thấy Kinh Sở, chỉ thấy trên tủ đầu giường có giấy ghi chú anh để lại, nói là anh không yên tâm để Kinh Tần đi tào mộ một mình nên cùng ông ra ngoài.

"Tào mộ ngày tuyết lớn." Dương Miên Miên vén màn cửa, bên ngoài tuyết vẫn không ngừng rơi.

Cửa sổ nói: "Bởi vì ngày Sở Thanh Thanh mất là vào mùa đông, tiết thanh minh lại có quá nhiều người, Kinh Tần chắc là muốn an tĩnh đi thăm cô ấy nên mỗi năm đều đi vào thời điểm này."

"Nhảy sông vào mùa đông sao?" Dương Miên Miên run lập cập, "Dùng khi lúc đó phải lớn chừng nào chứ."

Trước ngôi mộ, Kinh Tần đặt xuống một bó hoa, Kinh Sở đứng cách khá xa để họ có không gian trò chuyện.

"A Thanh à, anh lại tới thăm em rồi đây!" Những bông tuyết rơi ngày càng lớn, rơi trên tóc ông khiến nó trông như đã bạc trắng.

Ông vẫn nhớ rõ vào mùa đông năm ấy, ông dẫn cô đi tản bộ dưới trời tuyết, cô còn nói: "tuyết rơi không bung dù, ta cùng nhau sống đến khi đầu bạc." Nhưng sao hôm nay khi tóc ông dần phai đi màu đen, cô lại thành hương hồn mù mịt, không biết chỗ về.

"Hôm nay tuyết lại rơi, em ở bên kia vẫn khỏe đúng không?" Ông đem bàn tay áp lên mộ bia, thấp giọng lải nhải, "Đôi khi anh cảm thấy chết đi rồi thật yên ổn biết bao, bây giờ em đã không còn vì chuyện trên thế gian này mà đau đầu nữa rồi."

"A Thanh, anh không trách em đi trước anh một bước, là do anh không có năng lực bảo vệ cho em, vậy mà anh còn muốn được gặp lại."

"Chớp mắt đã qua thật nhiều năm, em nói em kém anh hai mươi tuổi thì có sao chứ, đợi đến khi em 60 anh 80, liệu có còn ai để ý, có khi đến lúc anh xuống đó gặp em em còn không nhận ra anh nữa kia."

Mười năm sinh tử, gương mặt trần dĩnh đầy sương gió, đến lúc ông đi cũng không đi nổi, hồng nhan kia vẫn là hồng nhan, đến lúc đó, xuống âm ty hoàng tuyền sao có thể gặp lại được nhau?

"A Thanh, khi đó anh nên làm sao để có thể gặp em đây?" ông nhẹ nhàng hỏi, giọng điệu mang theo vẻ chua xót và chút ngẩn ngơ.

tuyết ngày càng lớn hơn, ông vẫn đứng im đó không nhúc nhích, hai đầu vai đã bị tuyết tan làm cho ẩm ướt.

Kinh Sở nhìn thời tiết bùng nổ bước sang đó, nhỏ giọng: "ba, về thôi, tuyết lớn rồi." anh cũng không muốn quấy rầy Kinh tần, ông ngàn dặm xa xôi về nước chính là vì muốn đứng trước mộ người này nói vài câu trong chốc lát.

Thời điểm thiếu chút nữa là mất đi Miên Miên, anh dường như có thể thấu hiểu tất cả nỗi lòng của cha mình, cái loại đau thương khi mất đi người mình yêu nhất này nếu không phải tự mình trải nghiệm thì không có cách nào hiểu rõ ràng.

Trời lạnh như vậy, tuyết lớn như vậy nhưng hình như ông không hề cảm nhận được chúng dù chỉ một chút.

Kinh Tần không nói gì, chỉ nhìn chăm chú vào mộ bia của Sở Thanh Thanh, sau khi cô chết, người Sở gia lấy cô áp chế ông, muốn lấy từ ông những thứ tốt nhất, ông cũng đồng ý với họ, dùng một khối tài sản cực lớn để đổi lấy di thể của cô, vì cô tìm kiếm một mộ phần, nhập liệm hạ táng.

Nhưng thời điểm khắc bia chỉ có mấy chữ đơn giản: "Sở thanh Thanh chi mộ, Kinh Tần lập."

Giữa hai người mỗi quan hệ chỉ tự trong lòng nhau hiểu rõ nhưng lại chẳng có một danh phận nào của thế tục. Ông chỉ hy vọng, nếu có một ngày ông là người rời đi trước, cô có thể dùng danh phận một người vợ giúp ông lập mộ bia.

Nhưng trời cao lại không cho ông có được cơ hội này, là ông đưa cô đi trước, người lập bia như chẳng chút liên can nào tới cô, sau bia là điều văn ông viết:

Năm xưa sơ phùng, gió thổi liễu xanh, đào nhan sáng quắc, bên hồ một đôi bướm, một đôi uyên ương. Nhận được không bỏ, hai tâm tương hứa, ước định bạc đầu. Khi ở chung, thời gian một năm sáu tháng, ta vì một đồng năng vì cảm, cảm kích sâu nặng, nề hà duyên thiên, không ngờ kiếp số lệnh đệnh trở thành thù địch. Khi âm ty tương phùng, nàng vẫn hồng nhan ta đầu đã bạc, giấc mộng đẹp khó lòng trọn vẹn. Chỉ mong kiếp sau, ta sinh nàng cùng sinh, thanh mai trúc mã, chung thành giai thoại.

"Ba, phải đi rồi, sang năm con lại cùng ba đến đây." Kinh Sở lại khuyên thêm một lần.

Kinh Tần như người vừa tỉnh mộng, gật gật đầu, chắc do đứng lâu chân bị tê cứng, lúc bước đi chân lão đảo đôi chút, may có Kinh Sở đỡ lại, nhìn kỹ, cha anh đã già hơn không ít.

Sống một kiếp người vậy mà một đối tượng để ký thác cũng không có, thía i mà không nản lòng thoái chí.

Kinh Tần về nước được ba ngày, bệnh tình càng thêm nặng, không thể không rời đi, trước khi lên đường, ông mang đi một chạc cây tùng bên mộ Sở Thanh Thanh, năm nào cũng như vậy.

Còn Kinh Sở lại cùng Dương Miên Miên quay về Nam Thành, hiện tại ai ai cũng nghỉ ăn tết nên rất nhàn hạ.

Nhân đến mức Dương Miên Miên nhịn không được hỏi: "Ở nhà mãi thật chán, chúng ta đi ra ngoài hẹn hò đi."

Kinh Sở xin nghỉ ba tháng vẫn chưa hết, cũng muốn cùng cô đi: "Em muốn đi đâu?"

Dương Miên Miên móc di động ra, click mở WeChat, tìm trong vòng bạn bè: "Chỗ này."

Kinh Sở nhìn qua, là La Bù Bù đăng, cô ấy nói cùng mấy người chị em tốt đi tắm suối nước nóng và cắm trại, hỏi có ai muốn đi chung luôn không.

"Em có thêm cả wechat của La Bù Bù?" Kinh Sở trầm nghĩ, phát hiện bây giờ bạn tốt của Miên Miên thật sự không ít, trước kia là nhóc đáng thương chỉ nói chuyện với anh và Liễu Ngọc, vậy mà bây giờ đã có La Bù Bù, Trâu Dịch, Tiết Thiệu, Đặng Mạn Linh, Đồng Hân, Khâu Tương, Tôn giáo sư..... Còn có cả mấy người bạn nhỏ khác thật náo nhiệt.

"Em cho anh xem thôi mà, nhìn anh kia." Dương Miên Miên đưa đầu lại gần, anh biểu hiện khí phách như vậy mà làm gì.

Kinh Sở dở khóc dở cười, nhìn nửa ngày mới hỏi: "Em muốn đi?" Muốn đi chơi anh có thể hiểu, nhưng La Bù Bù là bạn gái cũ của anh, cô thật không ngại chút nào sao?"

"Muốn đi." Dương Miên Miên gật đầu, "Cắm trại nghe có vẻ rất vui, em muốn ngồi trên núi ngắm sao, anh không thấy rất lãng mạn à?"

Kinh Sở trầm mặc, rồi trả lời: "Sẽ rất lạnh, chúng ta có thể đi Maldives hay gì đó chẳng hạn."

"Chúng ta có thể cùng nhau tắm nước nóng, anh không mong chờ sao?" Cô chớp chớp mắt, "Còn có thể ngắm sao nữa."

Kinh Sở đặc biệt bình tĩnh: "Nói thật lòng."

"Đi chỗ đó còn có thể mang Hải Tặc đi cùng, nếu ra nước ngoài không có phương tiện rất nhiều nơi nó không thể vào, nhưng nếu chúng ta đi lên núi sẽ khác."

Kinh Sở không thể không nhắc nhở cô: "Bù Bù là bạn gái cũ của anh."

"Em biết mà." Dương Miên Miên liếc anh một cái, "Anh để ý?"

"Anh không ngại, nhưng là em đó cái bình dấm chua nhỏ này sao bỗng nhiên hào phóng như vậy?"

Dương Miên Miên thành thật nói: "Thật ra em không ghét chị ấy, em còn rất quý chị nữa. Nếu nói đến ghen ghét, cũng không phải ghét chị ấy, hay ghét mối tình đầu của anh, họ đều chẳng có chỗ nào đáng ghét cả. Anh nói xem ánh mắt của chị ấy và em đều không giống nhau, em thấy anh đã không còn thích chị ấy, nhưng mối tình đầu luôn là không giống nhau."

Mối tình đầu luôn bị ký thác rất rất nhiều kỷ ức tốt đẹp, chỉ có một lần, rất nhiều người không có cách nào để quên đi mối tình đầu của bản thân.

Nhưng Kinh Sở..... "Đó chỉ là một chút cảm xúc của tuổi mới lớn, không thể nói là rất thích, mọi người đối với tình cảm cũng không phải đều hiểu rõ, chỉ là bởi vì thời gian vừa đúng, tuổi vừa đúng, không khí vừa đúng, vậy là ở bên nhau."

"Anh không thích chị ấy à?" Dương Miên Miên đột nhiên có chút tò mò, quần lấy anh hỏi, "Hai người ở bên nhau như thế nào, ai theo đuổi ai?"

Đối với tiền nhiệm, Kinh Sở thái độ luôn luôn rất thân thiện, anh thật sự cũng không trải qua chuyện gì khác cốt ghi tâm: "Lúc ấy cả đám lên núi xem sao băng, cô ấy leo không nổi vậy là anh kéo cô ta lên, sau khi thấy áo băng mọi người ước nguyện, có một người hỏi nguyện vọng của cô ấy là gì, cô ấy nói muốn cùng yêu đương với anh, lúc ấy mọi người đều ồn ào muốn anh đồng ý, anh cũng không ghét cô ấy, vậy là quen."

Dương Miên Miên: "....." Cảm giác hoàn toàn không giống ăn giấm, loại cảm giác tùy tiện này là sao vậy?

"Có chút không có trách nhiệm đó, không chán ghét liền có thể ở bên nhau sao?"

"Nếu không đồng ý, cô ấy sẽ không có đường đi xuống."

"Ồ," Dương Miên Miên gật đầu, sau đó đặc biệt leng keng hữu lực ngầm kết luận, "Em đây cũng muốn leo núi cùng anh, đơn thuần ngắm sao và ước nguyện."

Kinh Sở: "..... Được rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Khả Năng Giao Tiếp Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.